IS

RII,

P. OVIDII NASONIS

OPERA,

E TEXTU BURMANNI;

CUM NOTIS BENTLEII

HACTENUS INEDITIS, NECNON

HARLESII, GIERIGII, BURMANNI, LEMAIRII,

ET ALIORUM SELECTISSIMIS.

VOLUMEN QUARTUM.

OXONII,

IMPENSIS TALBOYS ET WHEELER; ET
GULIELMI PICKERING, LONDINI.

M DCCC XXVI.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER OCTAVUS.

N. B. Argumentum hujus libri octavi Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 56.

FAB. I.

JAM nitidum retegente diem, noctisque fugante
Tempora Lucifero, cadit Eurus; et humida surgunt
Nubila: dant placidi cursum redeuntibus Austri

1—151. *Nisus*, rex Megarensium, Pandionis filius, *in haliæetum*, et *Scylla*, ejus filia, *in cirin mutatur*. Latius hanc fabulam Megarensem tractavit Pseudo-Virgilius, in Ciri, quanquam is potiora narrationis capita breviter tantum perstringit. Confer et Pausaniam, Att. p. 45. et Corinth. p. 192; Apollodorum, III. xv. 8 sqq.; Schol. Euripidis, ad Hipp. vers. 35 et 1200; Propertium, iii. 1752; Hygini fabulam 198. Tractaverat hæc etiam Parthenius, ut apparet ex Eustathio ad Dionys. Perieg. versu 420. Minos Scyllam, impietatem ejus aversatus, aut in patria reliquerat proficiscens, aut pœna quadam affecerat. His addita est fabula de purpureo Nisi capillo, quam cupide arripuerunt poetæ atque mythici scriptores. Quum enim avem nôssent purpurea in vertice crista insignem, quæ ciris diceretur (quod nomen a Græco κείρειν, tondere, derivari posse putârunt,) in eam transiisse Scyllam finxerunt, patrem vero in haliæetum, qui acerrimo odio insectari cirin solet. *Jam nitidum*, etc. Initium fabulæ respicit, vii. 659 et 664. *Lucifer* et Aurora alibi dicuntur *diem reducere*, sed hoc loco exquisitius, *retegere*, quemadmodum apud Virgilium, Æn. iv. 119, Titan *radiis retegit orbem*. Adde v. 65. Nox contra amictu suo *tegit terras*. Sed nollem additum *noctisque fugante tempora*; ita enim diversæ imagines junctæ. De *nitido die* ad i. 603. Venti *cadunt*, quum quiescunt; contra *surgunt*, quum inflare incipiunt. Pro austro ponit *humida nubila*, quæ aguntur ab austro.

3. *Cursum*, nempe secundum, prosperam navigationem. Cicero, ad Att. v. 8. *cursum expectabam*. Æacidæ non *redibant*, sed sequebantur redeuntem Cephalum. Nempe *redire*

Æacidis, Cephaloque; quibus feliciter acti
Ante expectatum portus tenuere petitos.
Interea Minos Lelegeïa litora vastat;
Prætentatque sui vires Mavortis in urbe
Alcathoi, quam Nisus habet; cui splendidus ostro
Inter honoratos medio de vertice canos
Crinis inhærebat, magni fiducia regni.
Sexta resurgebant orientis cornua Phœbes;
Et pendebat adhuc belli Fortuna; diuque
Inter utrumque volat dubiis Victoria pennis.
Regia turris erat vocalibus addita muris;

ponitur et pro simplici *ire*. *Ante expectatum*, ἀπροσδοκήτως, opinione citius. Vide ad iv. 789.

6. *Lelegeia litora* docte; etenim *Leleges* e stirpe Pelasgica tum temporis illa loca tenebant. *Vires Mavortis sui*, et versu 61. *Mavors suus* ornate, copias suas. *Prætentat*, etc. copiarum suarum vires experitur in hac urbe ante bellum justum. Supra, vii. 489. *suas ibi præconsumere vires*. Claudianus, viii. 534: *tela solebat Prætentare feris, olim domitura Gigantas*. *Urbs Alcathoi*, Megara, cujus arcem *Alcathous*, Pelopis filius, muris cinxerat. Eam nunc *habebat*, regebat, *Nisus*, unde Νίσου πόλις dicta est apud Euripidem, Herc. Fur. 954. Strabo, lib. ix. Τῆς Ἀττικῆς εἰς τέτταρα μέρη διαιρεθείσης, ὁ Νῖσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι. Cæso Niso, urbs a Megareo, qui Niso venerat auxilio, dicta est Megara. *Cui splendidus ostro*, etc. De purpureo hoc crine vid. Virgilium, in Ciri, ver. 119 sqq. Scholion Euripidis ad Hippol. 1200. habet χρυσοῦν πλόκαμον. *Honoratos—canos*. Responsum autem erat, tamdiu eum salvum fore et regnaturum, quam crinem illum custodisset; hinc *magni fiducia regni*: et apud Virgilium, Cir. 380: *Tanta est in parvo fiducia crine cavendi*. Non *magnum* quidem illud *regnum*, quippe non nisi quarta Atticæ pars, sed dignitatis causa, pro consilio poetæ, etiam minora regna *magna* dicuntur.

12. *Et pendebat adhuc*, etc. æquum Martem duplici imagine exornat. *Pendere* eleganter dicuntur qui dubitant, in utram partem inclinent. Nostrum expressit Claudianus, i. 11: *His neque per dubium pendet Fortuna favorem*, etc. *Victoria* Dea, quæ virginis alatæ habitu pingebatur, nunc volabat *dubiis pennis*, exquisite, quia ipsa erat dubia, quo inclinaret. Compares e libro i. 506. et v. 605. *trepidantes pennas*. Tibul. II. v. 45: *super fessas volitat Victoria puppes*.

14. *Regia turris—saxo*, etc.] Memorabilis hujus *saxi* et alii mentionem faciunt, et commode hoc loco intexta est. Heynius, ad Virgilii Cirin, 105. putat, ex Ovidii mente *turrim* edidisse illum *sonum*: quod non est. Diserte enim a *vocalibus* muris *regia*, a rege extructa, *turris* distinguitur. *Vocalis*, sonum edens, resonans. Apollo enim quum Alcathoo, muros extruenti, operam navaret, lyram deposuit: *sonus* autem *ejus* in lapides subjectos transiit, ut, si quis lapide eos percuteret, eundem illi, quem

In quibus auratam proles Letoïa fertur
Deposuisse lyram: saxo sonus ejus inhæsit.
Sæpe illuc solita est ascendere filia Nisi;
Et petere exiguo resonantia saxa lapillo,
Tum quum pax esset: bello quoque sæpe solebat
Spectare ex illa rigidi certamina Martis.
Jamque mora belli procerum quoque nomina nôrat,
Armaque, equosque, habitusque, Cydoneasque pharetras.
Noverat ante alios faciem ducis Europæi;

fides pulsæ, sonum ederent. Theog. 771; Pausanias, Att. p. 100; Virgilius, Cir. 105; Epigr. in Anthol. iv. p. 351.

16. *Saxum* unum etiam apud Pausaniam, quanquam hoc loco singulare esse potest pro plurali. Bentleius, ad Horatium, III. Od. ii. 18. monet, non nisi bis a Nostro, hic et Trist. iii. 4. usurpatum esse pronomen *ejus*, idque epicos poetas perpetuo multâsse exilio. Etiam Burmannus poetastros ob frequentem hujus pronominis usum vituperat. *Exiguo*, vel quia virgo regia ludebat, vel quia tali lapillo opus erat.

19. *Bello quoque sæpe solebat.*] *Bello*, tempore belli, ut passim *ludis*, *sacrificiis*, etc. id est, tempore ludorum, sacrificiorum: ablativi ponuntur sic absolute ut tempus significent, quo quid factum sit. Vide Burmannum ad hunc locum, et Ernesti ad Suetonium, in Cæs. 11. *Spectare ex illa*, etc. Spectabat castra hostilia, ut Antigone, apud Euripidem, Phœn. 110 sqq. et Helena, apud Homerum, Il. Γ. 154 sqq.: conf. et Virgilii Cirin, 172 sqq.

21. *Jamque mora belli.*] Neapolitanus et prior Erfurtensis, *moras belli*, ut proceres *belli moræ* dicantur, quod illustrat Heinsius. Regii nostri, *mora belli*, quod elegantius, et præstantius. *Mora*, diuturnitate, ut i. 402. *Cydonia* una ex tribus celeberrimis Cretæ urbibus. Creta abundabat materia, unde sagittæ, arcus, pharetræ conficerentur, et Cretenses excellentes habebantur sagittarii.

23. *Europæi.*] Vide ad versum 120. Amor ille Scyllæ injectus traditur vel a Venere (Hyginus, dicto loco,) vel a Junone: Virgilius, in Cirin, 133. Apud Nostrum originem habet satis naturalem. *Sat est*, conducit. *Faciem* et habitum Minois apte ad propositum describit in sqq. *Hac judice* bene additum; nam amori omnia videntur eximia. Ita *me judice*, ii. 428. Jam seq. locus pulcher, expressus e Tibullo, IV. ii. 7—12: *Illam, quidquid agit, quoque vestigia movit, Componit furtim subsequiturque Decor. Seu solvit crines, fusis decet esse capillis, Seu compsit, comptis est veneranda comis. Urit, seu Tyria voluit procedere palla: Urit, seu nivea candida veste venit.* Confer, II. Amor. El. v. 43. Etiam hoc loco quot modis variatum illud, formosius erat. Et totus orationis color notandus. *Cristæ* præcipuum galeæ ornamentum. Hinc *superbum cristarum decus*, Silius, x. 399. Erat

Plus etiam, quam nôsse sat est: hac judice, Minos,
Seu caput abdiderat cristata casside pennis,
In galea formosus erat: seu sumpserat ære
Fulgentem clypeum, clypeum sumpsisse decebat:
Torserat adductis hastilia lenta lacertis;
Laudabat virgo junctam cum viribus artem.
Imposito patulos calamo sinuaverat arcus;
Sic Phœbum sumptis jurabat stare sagittis.
Quum vero faciem dempto nudaverat ære,
Purpureusque albi stratis insignia pictis
Terga premebat equi, spumantiaque ora regebat;
Vix sua, vix sanæ virgo Niseïa compos
Mentis erat: felix jaculum, quod tangeret ille,
Quæque manu premeret, felicia frena vocabat.
Impetus est illi, liceat modo, ferre per agmen

non solum e setis equinis (xii. 88.) sed etiam ex *pennis*, quæ pulchrum Minoa magis decebant.

26. *Ære* rescripsi auctoritate MSS. qui fere omnes in hoc vocabulo conspirant. Et mox versu 32. non nisi ærea galea Minoi tribuitur, ut apud Homerum, Il. K. 30. Menelao. *Decebat*, cum decore sumebat, aut, clypeus sumptus ei decus addebat. Euripides Phœn. 171. ὡς ὅπλοισιν χρυσέοισιν εὐπρεπής. *Adductis lacertis* pingit actum jaculantis. Expressit autem Virgilius, Æneid. xi. 561. *adducto contortum hastile lacerto Immittit.* Infra, ix. 52. sunt *brachia adducta*. Sic et *reduci* adhiberi, monet Burmannus. *Lentum* solenne hastilium, pilorum, thyrsorum epitheton apud poetas. *Juncta cum viribus arte* opus erat in ejusmodi exercitationibus, x. 181.

30. *Sinuaverat arcus;* lunaverat, incurvaverat: confer, Amor. I. i. 23. *Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum.* *Stare* de gestu vel pugnantium, ut ix. 33. vel sagittas mittentium, ut hoc loco, et sic *status* passim.

33. *Purpureus* gravius quam, purpurea veste: Art. Amat. i. 214. *Quatuor in niveis aureus ibis equis.* *Albo* equo se Minoa in obsidione urbis hostibus notabilem dedisse et conspicuum, non credit Burmannus, qui eam ob causam emendat *alti*. Ergone *altus* equus eum minus notabilem reddebat? Nec dubitârunt alii duces, Alexander, Hannibal, et armis et equis se insignire. Amabant autem plerunque *albos* equos; et in *albo* in primis lucebat purpura. *Stratis pictis.* Grævianus pro diversa lectione dat *phaleris pictis*, quod arridebat Heinsio, sed recte rejicitur a Burmanno. Confer cum hoc loco vi. 222. *Spumantia ora* generosi equi signum. *Vix sua.* Vide ad iii. 689. *Felix*, etc. Ridicula, solennis tamen perdite amantium prædicatio.

Virgineos hostile gradus: est impetus illi
Turribus e summis in Gnosia mittere corpus
Castra; vel æratas hosti recludere portas,
Vel si quid Minos aliud velit: utque sedebat,
Candida Dictæi spectans tentoria regis;
"Læter," ait, "doleamne geri lacrimabile bellum,
In dubio est: doleo, quod Minos hostis amanti est.
Sed nisi bella forent, numquid mihi cognitus esset?
Me tamen accepta poterat deponere bellum
Obside: me comitem, me pacis pignus haberet.
Si, quæ te genuit, talis, pulcherrime rerum,
Qualis es ipse, fuit; merito Deus arsit in illa.
O ego ter felix, si pennis lapsa per auras

39. *Est impetus illi,* etc.] Potentia amoris bene notatur: *Impetus,* vehemens cupido. *Gnosia;* super hoc vocabulum in Codice A inscribitur hæc glossa, *Promontorium est Gnosis.* Cretæ ἑκατόμπολεως eximiæ fuerunt urbes Cydon, Gnossus, Gortyn, Lyctus et mons Dicte; atque hinc poetis Cretæ epitheta. *Mittere corpus* de desiliente. *Æratas portas;* ære et ferro munitas.

43. *Candida,* quippe lintea. Virg. Æn. i. 469. *Rhesi niveis tentoria velis.* Illis tamen temporibus lintea tentoria nondum in usu. *Dictæi regis;* vide quæ supra ad *Gnosia,* 40.

44. *Læter, ait,* etc.] Placet sibi Noster in ejusmodi soliloquiis, quibus naturæ humanæ indolem describit. Etiam hoc loco gravis animi lucta; hinc enim amor pugnat insanus, illinc pietas; sed, ut fit, ad extremum vincit amor, Scyllaque patrem prodit cum patria. Confer. similis luctatio Medeæ, vii. init. *Lacrimabile.* Homerus, δακρυόεις πόλεμος. Horatius, *bellum lacrimosum.*

46. *Numquid,* pro *numquam* (quod habent Regii nostri) e primo Mediceo et Norico recte receptum; acriorem enim reddit orationem. *Deponere,* ut alibi *ponere.* Broukhusius ad Propert. II. i. 36. *Poterat* melius quam aliorum *poterit:* vide ad i. 679. *Obsides* fere regum liberi accipiebantur. Vid. Ciofanus. Obsidem mox ulterius declarat, reique gratæ immoratur; nam et *pignora pacis* sunt obsides, quia *pignus* omne id, quod fidem facit.

49. *Quæ te genuit;* Europa: *gignere* etiam de femina; vide Burmannum. *Pulcherrime rerum* etiam in Art. Amat. i. 213. et Heroid. iv. 125; *Dulcissime rerum* Horat. I. Sat. ix. 4; *maxima rerum* Claudian. i. 130. *Deus,* Jupiter, ii. 833 sqq.

51. *O ego ter felix,* etc.] Confer Euripidem, Phœn. 166. *Insistere* de volantibus, quando delabuntur in terram; i. 307. *Fassaque me,* ut iii. 2. *se confessus erat.* Heroica ætate mariti *emebant* conjuges; sed postea *dos* postulabatur, quæ spectabatur ut pretium, quo maritus *emeretur.* Hinc apud Euripidem, Med. 232. Medea queritur, mulierem cogi χρημάτων ὑπερβολῇ Πόσιν πρίασθαι. Sponderi solebant liberi, et generi emi a parentibus. Virgilius, G. i. 31: *Teque sibi*

Gnosiaci possim castris insistere regis.
Fassaque me, flammasque meas, qua dote, rogarem,
Vellet emi! tantum patrias ne posceret arces.
Nam pereant potius sperata cubilia, quam sim
Proditione potens; quamvis sæpe utile vinci
Victoris placidi fecit clementia multis.
Justa facit certe pro nato bella perempto;
In causaque valet, causamque tuentibus armis,
Ut puto, vincemur: qui si manet exitus urbem,
Cur suus hæc illi reserabit mœnia Mavors,
Et non noster amor? melius sine cæde, moraque,
Impensaque sui poterit superare cruoris:
Nam metuo certe, ne quis tua pectora, Minos,
Vulneret imprudens: quis enim tam dirus, ut in te
Dirigere immitem, nisi nescius, audeat hastam?
Cœpta placent, et stat sententia tradere mecum
Dotalem patriam, finemque imponere bello.

generum Tethys emat omnibus undis. Sed Scylla amore ardens vult ipsa rogare, *qua dote* (e forma solenni) velit *emi*. *Patriæ arces,* patria urbs. Æneid. i. 20. *Tyriæ arces,* Carthago; iii. 553. *Caulonis arces,* urbs Caulon. *Cubilia,* thalami, conjugium. *Potens.* beata. Vide ad iv. 325.

56. *Utile vinci,* etc.] Exemplum Jul. Cæs. comprobat hanc sententiam.

58. *Facit* non nisi unus Lovaniensis, unde cupide Burmannus, ea ratione, quod *bellum facere,* de eo qui bellum ultro infert; *gerere* autem de eo qui bellum illatum repellit. Cæteri, et Regii nostri, *gerit bella,* quod probo, pace Burmanni; nempe repetitio vocis *facit* ingrata est, et *bellum gerere* usitatius est quam *facere.* *Causa valet* is, qui habet causam justam, ut Minos, qui pro Androgeo filio interempto arma movebat. Verbo autem *valere* sæpe additur præpositio *in,* ut *in dicendo, in ira valere.* Vid. Heinsius. *Causam,* nempe justam.

60. *Ut puto—qui si manet;* nostri Regii, *et puto—quis enim manet.—Cur suus,* etc. Propertius, III. xvii. 24: *Nise, tuas portas fraude reclusit Amor.* *Reserantur* proprie portæ, hoc loco *mœnia,* urbs ipsa. *Superare,* absolute vincere.

64. *Nam metuo,* etc.] Commode hanc sollicitudinem animi sic declarat: sed ex mente Virgilii, Cir. 270. Minos vulnerari haud poterat. *Dirus,* ut efficacius, e præstantioribus multis recepit Heinsius, pro *durus* (quod habent Regii nostri,) quanquam hoc et crudelem significat. *Dotalem patriam;* in dotem patriam prodere ut me accipiat, secumque habeat. *Aditus,* portarum ingressus.

Verum velle parum est: aditus custodia servat;
Claustraque portarum genitor tenet: hunc ego
Infelix timeo; solus mea vota moratur. [solum
Dî facerent, sine patre forem! Sibi quisque pro-
fecto
Fit Deus: ignavis precibus Fortuna repugnat.
Altera jamdudum succensa cupidine tanto
Perdere gauderet, quodcunque obstaret amori.
Et cur ulla foret me fortior? ire per ignes, [ullis,
Per gladios ausim: neque in hoc tamen ignibus
Aut gladiis opus est; opus est mihi crine paterno:
Ille mihi est auro pretiosior: illa beatam
Purpura me, votique mei factura potentem."
Talia dicenti, curarum maxima nutrix
Nox intervenit; tenebrisque audacia crevit.
Prima quies aderat, qua curis fessa diurnis
Pectora somnus habet: thalamos taciturna paternos

70. *Claustra portarum,* portæ clausæ, ut iv. 85. *urbis claustra.*

72. *Sibi quisque,* etc.] Multa ipsi nostris viribus efficere possumus, quæ a Diis petimus. Non est, quod Dî faciant sine patre sim; ipsa me eo liberare possum prodens eum: sententia sumpta ex Æneid. ix. 184 sqq. *Dine hunc ardorem mentibus addunt—an sua cuique Deus fit dira cupido? Ignavæ preces,* quibus non adduntur facta. Sallustius, Catil. 52. nostræ edit. p. 95: *Non votis, neque muliebribus suppliciis auxilia Deorum parantur: vigilando, ac agendo, bene consulendo prospere omnia cedunt: ubi secordiæ te atque ignaviæ tradideris, nequidquam Deos implores; irati infestique sunt.* Seneca, Med. *Fortuna fortes metuit, ignavos premit.* Contra *armatæ* preces apud Ciceronem, Div. ix. 3. Jam hinc augetur impetus animi.

74. *Jamdudum* potes et nunc interpretari, continuo. *Altera;* alia. *Perdere* gravius, quam aliorum *prodere.* Singula verba hic habent pondus.

81. *Curarum maxima nutrix.*] Novo momento opus erat, quo cœpta tam audacia confirmarentur in animo. *Nox curas* quidem *diurnas,* id est, labores et negotia per diem suscepta, finit; sed eadem silentio suo et solitudine aliud *curarum* genus, nempe quas amor habet, *nutrit,* tum *tenebris,* quibus facinora occultat, hominum *audaciam* auget. Non bene autem *curæ* sic bis positæ. *Habet somnus,* ut vii. 329. ad quem locum vide.

84. *Taciturnum* illum ingressum præclare describit Virgilius, Cir. 209. *Auribus arrectis nocturna silentia tentat,* etc. In *fatali nata parentem* singula verba vim habent. Hinc præmissum *heu facinus! fatali,* quo fatum ipsius et patriæ pendebat. Hunc *crinem fatalem* ita explicat Georg. Sabi-

Intrat; et, heu facinus! fatali nata parentem
Crine suum spoliat; prædaque potita nefanda
Fert secum spolium sceleris, progressaque porta
Per medios hostes, meritis fiducia tanta est,
Pervenit ad regem; quem sic affata paventem:
"Suasit amor facinus: proles ego regia Nisi
Scylla, tibi trado patriosque, meosque Penates.
Præmia nulla peto, nisi te: cape pignus amoris
Purpureum crinem; nec me nunc tradere crinem,
Sed patrium tibi crede caput:" scelerataque dextra
Munera porrexit. Minos porrecta refugit;
Turbatusque novi respondit imagine facti:
"Dî te submoveant, o nostri infamia sêcli,
Orbe suo, tellusque tibi pontusque negentur.
Certe ego non patiar Jovis incunabula Creten,

nus, apud quem vide similem historiam de Romilda Foro Juliensi: hic crinis significat secretum Nisi consilium, quod in capite summo; hoc autem hostibus prodito, quid superet nisi urbis expugnatio?

87. *Sceleris.*] Codex antiquus Jac. a Cruce, Mediceus prior, Erford. Calandr. pluresque alii, *celeris.* Sic etiam Priscianus locum laudat, ut doceat, *celer* femininum facere *celeris.* Heinsius vero totum versum delendum censet, quia, in Florentino S. Marci, margini ascriptus est manu recentiore. In his sane est redundantia quædam; non tamen propterea versum 87. cum Heinsio, deleam, quum Ovidius sæpe in hanc partem peccet. Si *sceleris*, quoniam *nefanda* præcessit, displicet, possis cum Prisciano *celeris* præferre. Regii nostri versum qualem ex cl. *Gierig* accepimus habent. Non temere monetur, *porta* eam esse *progressam*, egressam; eam enim pater clausam tenuerat. *Pavebat* Minos aspiciens crinem ab ipsa Nisi filia allatum.

91. *Patriosque*, etc.] Et patriam et domum meam: sic infra, *Patrium caput*, vitam et salutem patris. Ver. 115 sqq. *patris ora* dicitur donâsse. Impie commendat munus suum.

95. *Minos porrecta refugit*; pulchre decorum servat poeta, quo ubique justum hunc ostendit. *Imagine facti*, cogitatione facti, ut alibi jam observatum. *Novi*, inauditi. *Dî te submoveant* fuit in imprecationibus, ut *Dî te eradicent, perdant*, etc. *Orbe suo;* Heins. suadebat *Orbe pio;* male. *Orbe suo* (quod habent Regii nostri) et mox *meus orbis* bene sibi opponuntur: *orbe suo*, toto terrarum orbe, in quem Deorum potestas.

99. *Jovis incunabula.*] Jupiter a multis in *Creta*, ab aliis in Arcadia natus esse credebatur. Vide Callimachi hymnum Jov. 4 sqq. ibique Spanhem. Noster supra, ii. 405. hos sequebatur, nunc illos. Bene hoc mytho

Quæ meus est orbis, tantum contingere monstrum."
Dixit: et, ut leges captis justissimus auctor
Hostibus imposuit, classis retinacula solvi
Jussit; et æratas impelli remige puppes.
Scylla, freto postquam deductas nare carinas,
Nec præstare ducem sceleris sibi præmia vidit,
Consumptis precibus violentam transit in iram;
Intendensque manus, sparsis furibunda capillis,
"Quo fugis," exclamat, "meritorum auctore re-
O patriæ prælate meæ, prælate parenti? [licta,
Quo fugis, immitis? cujus victoria nostrum
Et scelus, et meritum est: nec te data munera, nec te
Noster movit amor, nec quod spes omnis in unum
Te mea congesta est? nam quo deserta revertar?

utitur, ut sanctitatem insulæ suæ addat. *Contactu* hominum nefariorum polluebantur sancta.

101. *Dixit; et, ut leges,* etc.] Festinat et omittit expugnationem urbis, quæ nil ad rem. *Auctor,* scilicet legum, legislator. Plane sic, xv. 833. de Augusto, *legesque feret justissimus auctor.* Ab *justitia* et æquitate passim laudatur Minos. Propertius, dicto loco: *Victor erat quamvis, æquus in hoste fuit.* Tragici tamen Græci eum, tanquam ferum tyrannum notârunt, propter tributum Atheniensibus imperatum. Plutharchus, Thes. cap. 16. *Retinacula, πείσματα,* funes, quibus naves alligabantur in litore, ne a ventis fluctibusve auferrentur. Ea *solvit,* qui proficiscitur. *Impellere remos, naves;* aut *mare remis,* phrases solennes; vide Heinsium.

104. *Scylla, freto,* etc.] E nave suspensam Scyllam per mare tractam esse a Minoe alii narrant. Vid. Heynius ad Virg. Cirin, versu 389. Ex alia rursus traditione uxorem eam duxit Minos ductamque in mare abjici jussit: Pausanias, Cor. p. 192. Sed æquitati Minois magis convenit, quod eam in patria relinquit. *Freto,* in fretum, si conjungis cum *deductas;* sin cum *nare,* deest *in.*

108. *Quo fugis,* etc.] Confer lamenta Scyllæ apud Virgilium, Ciri, 404 sqq. Odium in ingratum Minoa et impietatis miseriæque suæ sensus tumultuantur in animo Scyllæ. Convicia, quæ ei ingrati et immitis Minois cogitatio suppeditat, ex mythis repetita sunt, tanguntque in primis matrem et conjugem. Sic efficitur, ut totum genus abominabile videatur.

111. *Et scelus;* quia prodidit patrem: *et meritum;* quia victorem fecit Minoem. *Congesta* cum vi. Quum alii multa et varia sperent, mea vota omnia in te conspirant; *congeri* enim dicuntur quæ in unum acervum cumulantur. *Superata jacet,* ut i. 149. *victa jacet. Manere,* statum pristinum servare.

In patriam? superata jacet: sed finge manere;
Proditione mea clausa est mihi: patris ad ora?
Quæ tibi donavi: cives odere merentem;
Finitimi exemplum metuunt: obstruximus orbem
Terrarum, nobis ut Crete sola pateret.
Hac quoque si prohibes, et nos, ingrate, relinquis;
Non genetrix Europa tibi, sed inhospita Syrtis,
Armeniæve tigres, Austrove agitata Charybdis.
Nec Jove tu natus, nec mater imagine tauri
Ducta tua est; generis falsa est ea fabula vestri;
Et merus, et captus nullius amore juvencæ,
Qui te progenuit, taurus fuit. Exige pœnas,
Nise pater: gaudete malis modo prodita nostris
Mœnia: nam fateor, merui; et sum digna perire.
Me tamen ex illis aliquis, quos impia læsi,
Me perimat: cur, qui vicisti crimine nostro,
Insequeris crimen? scelus hoc patriæque, patrique,

116. *Quæ tibi donavi* paulo durius, cujus salutem cum crine tibi prodidi. *Exemplum*, similem proditionem, cujus jam exemplum dedi. *Obstruximus*, veniam ullius loci adeundi ademimus nobis. Sic et ver. 186.

120. *Non genetrix Europa*, etc.] Confundunt et Noster et alii Minoem I. cum Minoe II. Ille fuit Jovis et *Europæ* filius, cujus nepos Minos II. imperium maritimum (de quo vide Heynium, in Commentar. societ. Gotting. tom. I. part. ii. p. 71 sqq.) habuit, atque Niso bellum intulit. *Syrtes*, loca in litore Africæ periculosissima, ob vada arenosa, erant duæ, quas describit Sallustius, Jugurth. cap. 78. Vide quæ de *Syrtibus*, et quare ita sint appellatæ, cl. Burnouf dixerit in Sallustium nostræ editionis, p. 267. Sed hoc loco intelligatur regio Syrtica, aut omnino solitudo Libyæ arenosa. *Inhospita*, ubi nemo habitat iterque facientibus hospitium præbet. Lucan. i. 367. *per inhospita Syrtis Litora*. De *Armeniæ tigribus* vide ad xv. 86. De *Charybdi*, vide ad vii. 63. *Auster* maxime sævit in mari Siculo. Respexit autem his Æneidem, iv. 365 sqq.: *Nec tibi diva parens, generis nec Dardanus auctor, Perfide; sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus, Hyrcanæque admôrunt ubera tigres.*

122. *Nec Jove tu natus*, etc.] Fabulam hanc ipse supra narravit, ii. extr. *Imago*, forma tauri, quam Jupiter assumpserat. *Duci* varie capi potest, trahi, induci, seduci, ut Heinsius monet, aut, ut ego malim, decipi. *Fabula*, ut μῦθος, omnino narratio, hinc additur *falsa*. Τὸ *verus* revocaverat *Gierig*, quia opponebatur *imagini tauri*. Burmannus dederat *ferus*: quod ambo nostri Regii habent; sed malui *merus*, propter metrum.

130. *Insequeris*, insectaris, non ob-

Officium tibi sit: te vere conjuge digna est,
Quæ torvum ligno decepit adultera taurum;
Discordemque utero fœtum tulit: ecquid ad aures
Perveniunt mea dicta tuas? an inania venti
Verba ferunt; idemque tuas, ingrate, carinas?
Jam jam Pasiphaen non est mirabile taurum
Præposuisse tibi: tu plus feritatis habebas.
Me miseram! properare juvat: divulsaque remis
Unda sonat: mecum simul ah! mea terra recedit.
Nil agis, o frustra meritorum oblite meorum:
Insequar invitum; puppimque amplexa recurvam,
Per freta longa trahar." Vix dixerat; insilit undas;

via verbi significatione, notante Burmanno. Vide nos ad Plinium, VII. Ep. xiii. 5. *Officium*, quia *sceleri* oppositum est beneficium. Cicero, ad Her. ii. 17. *plura officia, quam maleficia*.

132. *Quæ torvum ligno*, etc.] Acerbissima exprobratio de horrendo et nefando Pasiphaes flagitio. Pasiphae enim, Minois conjux, quum tauro ureretur, qui vaccam mulieri præferret, Dædalus fecit vaccam *ligneam*, corio inductam, in qua Pasiphae cum tauro concubuit, ex eoque concubitu Minotaurum peperit, capite bubulo, parte inferiore humana; hinc *discors fœtus*. Apollodorus, III. i. 4; Hyginus, fab. 40. Palæphatus, cap. 2. fabulam examinat, putatque, hunc *Taurum* fuisse formosum adolescentulum, qui, quum Minos genitalibus aliquando laboraret, officiosum se præstiterit ejus conjugi. Heynius vero ad Virgilium, Æneid. vi. 26. suspicatur, fabulam ex noto Cretæ, Siciliæ et Italiæ emblemate ductam, quod figuram tauri cum capite viri barbati exhibuerit, sive id patrii fluvii signum fuerit, sive Solis. *Discors* ad duplicem Minotauri naturam referendum, pro quo ver. 156. *monstrum biforme*, et 169. *gemina figura*. *Discordem* autem, quod Heinsius nulla auctoritate in *dissortem* mutaverat, jure restituisse mihi videor: a Lucretio, v. 892. Centauris et Scyllæ *discordia membra* tribuuntur; apud Senecam, Med. 773. *Typhœus discors*, quia corpori humano anguinei pedes additi. Etiam Sabinus, i. 35. MSS. omnes, *in uno corpore discors Parthenope*. Contra *dissors* foret, alius sortis, naturæ non humanæ.

134. *Inania*, quæ non audiuntur, *verba*, item vota irrita dicuntur *ferri a ventis* et *tradi ventis*: Tibullus, I. v. 35; III. iv. 96. Et hoc loco tanto aptius, quia loquitur ad naves, quæ agebantur a ventis.

139. *Mea terra recedit*.] Suaviter ex illusione optica, qua terra recedere nobis videtur, a qua naves abeunt celeri cursu. Conf. xi. 466; Æn. iii. 72.

140. *Nil agit*, qui propositum suum non assequitur. *Per freta*, etc. Vide ad vii. 67.

142. *Undas* habent quidem nonnisi tertius Mediceus et tres alii; sed *insilire*, incidere, etc. passim cum quarto casu: vide Heinsium. *Faciente*, etc. Confer iv. 527.

Consequiturque rates, faciente Cupidine vires,
Gnosiacæque hæret comes invidiosa carinæ.
Quam pater ut vidit, nam jam pendebat in auras
Et modo factus erat fulvis haliæetos alis,
Ibat, ut hærentem rostro laniaret adunco.
Illa metu puppim dimittit: at aura cadentem
Sustinuisse levis, ne tangeret æquora, visa est.
Pluma fuit: plumis in avem mutata vocatur
Ciris; et a tonso est hoc nomen adepta capillo.
II. Vota Jovi Minos taurorum corpora centum

145. *Quam pater ut vidit*, etc.] Nimis festinat; non enim ostendit, cur Nisus sit mutatus. Nempe Jupiter, commotus ejus pietate, necatum in vitam revocavit, mutatoque corpore avem esse jussit, nempe *haliæeton*, id est, aquilam marinam. Aristoteles, Hist. Ann. ix; Plinius, x. 3. *Pendebat in auras*, avis erat. vi. 667; xi. 341. *In auras* exquisitius, quam, in auris; deest enim *sublatus* in auras, quod additur, vii. 354. *Ire* sæpe de hostili impetu et incursu.

148. *Aura sustinuisse.*] Vide ad xi. 341. *Pluma*, avis plumis velata.

151. *Ciris* quæ sit, disputatur. Hygino *ciris* est piscis. Etym. M. Κίῤῥις ὁ ἰχθύς. Vide Munkerum ad Hyginum. Sed Virgilii Cir. ver. 489. ubi illa metamorphosis eleganter satis describitur, est avis versicolor, crista purpurea in capite, et cruribus rubentibus insignis, vitamque solitariam in locis desertis agens. *A tonso capillo, ἀπὸ τοῦ κείρειν* dicta est *ciris*. Quæ autem avis intelligenda sit, non liquet. Alius intellexit genus accipitris, alius circum, alius rursus perdicem, alaudam, etc. Noster descriptionem ejus nullam dedit, nec mutationem ipsam more suo diligenter designavit, haud dubie propterea, quia auctor carminis Ciris illa egregie occupaverat.

152—182. *Ariadnes corona inter sidera.*] Athenienses Minoi quotannis septenos pueros totidemque virgines tributi loco mittere cogebantur devorandos *Minotauro*, qui servabatur in *labyrintho*, a Dædalo extructo. Tertia sors quum mitteretur, comitem se obtulit ipse *Theseus*. Interfecto Minotauro, ope fili, quod ab *Ariadna*, Minois filia, acceperat, se ex labyrinthi ambagibus evolvit. Ariadnen autem in insula *Dia* reliquit. Casus, quos ibi passa sit, varie narrantur. Vid. Homer. Od. Λ. 320; Plutarch. Thes. cap. 15; Hygin. fab. 42 et 43; Apollod. III. i. 4. Hecatomben Minos Jovi offert, cui ob victoriam et felicem reditum sacra fieri solebant. *Vota* potest ut adjectivum accipi et cum *corpora* conjungi. Ita ver. 265. *votus sanguis;* vii. 162. *victima vota.* Sic *vota corpora solvit* βραχυλόγως dictum, corpora vota mactat, ut votum solvat. Possis autem et aliter interpretari; vota solvit, quæ quidem erant centum *corpora taurorum*, id est, tauri, e solenni periphrasi. *Corpora* habent præstantiores; cæteri, *sanguine*, quod olim edebatur. *Curetis terra* antiquitus dicta est Creta a Curetibus. Plinius, iv. 12; Æneid. iii. 131. *Spolia*, hoc est, vestes et arma hostibus occisis detracta, in templis, *regiis* aut aliis locis conspi-

Solvit, ut egressus ratibus Curetida terram
Contigit; et spoliis decorata est regia fixis.
Creverat opprobrium generis; fœdumque patebat
Matris adulterium, monstri novitate biformis.
Destinat hunc Minos thalamis removere pudorem,
Multiplicique domo, cæcisque includere tectis.
Dædalus, ingenio fabræ celeberrimus artis,
Ponit opus; turbatque notas, et lumina flexum

cuis affigi solebant; quibus antiquitas venerationem et majestatem augebat: ea consumpta refici non erat mos. Perizon. Animadv. histor. cap. 7.

155. *Opprobrium,* Minotaurus, qui opprobrio erat (Heroid. iv. 57.) *crimen matris,* illi *generi,* jam adoleverat, et dum *monstrum* illud *biforme* in regia versans, *novitate,* inusitata sua forma et natura, omnibus spectaculo erat, *patebat* quotidie matris *adulterium fœdum,* id est, a natura humana abhorrens. Minos igitur *destinat,* constituit, vult, hunc *pudorem,* hoc monstrum, quod ei pudori erat (sic *pudor* et ix. 577.) *removere* ab aula sua.

158. *Multiplicique domo,* etc.] Ingeniosissima descriptio labyrinthi Cretensis, in qua ante oculos habuit Æneidem, v. 588 sqq. Confer et Catullum, lxi. 112; Plinium, xxxvi. 13; Diodorum, i. 61. Struxisse Dædalum hoc ædificium ad exemplar Ægyptiaci illius, sed centesimam tantum ejus partem imitatum esse, quæ itinerum ambages, occursusque et recursus inexplicabiles contineret, crebris foribus inditis ad fallendos occursus, redeundumque in errores eosdem, auctor est Plinius, dicto loco. Sed quum nemo Veterum hoc monumentum ipse viderit, neque Homerus, qui sæpe Cretam laudat, ejus mentionem fecerit, quum denique parum credibile sit, jam antiquissimis temporibus tale tantumque ædificium esse extructum, non dubito accedere sententiæ Cedreni et Eustathii, quæ confirmata etiam est a *Tournefort, Voyage du Levant,* tom. i. p. 65: fuisse nempe labyrinthum illum nihil aliud, nisi speluncam subterraneam cum multis ambagibus, in qua ars adjuverit naturam. Confer *Goguet, von Urspr. d. Gesetze,* tom. ii. p. 185. *Domus multiplex.* Apollodorus, dicto loco, *οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον.* *Cæcis,* in quibus nullus prospectus. Virgilius, dicto loco, *cæcis parietibus.*

159. *Dædalus,* genere Atheniensis, ex iis unus qui *Erechthidæ* vocantur, adeo præclarus fuit architectus, ut et opera quædam miranda effecerit, et statuas quæ aspicere, ambulareque, et spirare videbantur, effinxerit; atque hinc *Dædalea* vocant Græci opera *αὐτόματα*: hoc est, quæ sponte sua moventur, aut vocem edunt. *Fabra ars,* architectura. *Ingenio artis,* iis, quæ ingeniose invenit in ea arte. Similiter prope Plinius, panegyr. xlix. 7. *ingenia cœnarum,* ubi vide notas. *Turbat notas,* scilicet viarum, confundit eas, non suas cuique dat notas, sed omnibus easdem. Hinc dignosci non poterant. Virgilius, dicto loco: *qua signa sequendi Falleret indeprensus et irremeabilis error.* *Flexum* poetice, quia ipsi anfractus, *ambages,* flexi. Virgilius: *ipse dolos tecti ambagesque resolvit.*

Ducit in errorem variarum ambage viarum.
Non secus ac liquidus Phrygiis Mæandros in arvis
Ludit; et ambiguo lapsu refluitque fluitque;
Occurrensque sibi venturas aspicit undas;
Et nunc ad fontes, nunc in mare versus apertum,
Incertas exercet aquas: ita Dædalus implet 166
Innumeras errore vias; vixque ipse reverti
Ad limen potuit: tanta est fallacia tecti!
Quo postquam tauri geminam juvenisque figuram

162. *Liquidus Phrygiis*, etc.] Prior Twisdenii *liquidos Phrygius M. in arcus;* id est, arcuata curvamina, quod placet Heinsio. De *Mæandri* lusibus vide ad ii. 246; et confer. Seneca, Herc. fur. 683; Phœn. 605; Silius, vii. 139. Seneca, priore loco: *Qualis incertis vagus Mæander undis errat, ludit et cedit sibi, Instatque dubius, litus an fontem petat. Ambiguo lapsu;* illud *ambiguum* explicat Seneca, dubium, litus an fontem petat. Mox eodem sensu, *incertæ aquæ*. *Refluitque fluitque*, pro *fluitque refluitque*, ut versu 536. *refoventque foventque;* ii. 409. *redit itque*.

166. *Exercet*, fatigat, ut Virgil. Georg. iii. 529. *exercita cursu flumina:* supra, i. 582. *fessæ erroribus* undæ. Hoc loco tanto aptius, quia per tot ambages decurrunt. *Implet*, etc. ita format vias, ut eas ingressi ubique errare cogantur. Verbo *implere* inest notio multitudinis. Tibullus, I. iv. 69. *ter centenas erroribus expleat urbes. Tecti;* Gronov. conjicit *texti*..

169. *Quo postquam*, etc.] Noster Art. Amat. ii. 23: *Dædalus ut clausit conceptum crimine matris Semibovemque virum semivirumque bovem.* Philochorus scripserat, labyrinthum fuisse custodiam, in qua servarentur pueri Athenienses, ut præmii loco tribuerentur iis, qui victoriam deportâssent in ludis gymnicis. Eorum victorum principem fuisse Taurum quendam, hominem crudelem, qui duriter satis habuerit pueros illos. Vid. Plutarch. d. l. *Geminam*, ut ii. 630. *Sors*, sorte electi pueri puellæque; Plutarchus, in Theseo, 17. Virgilius, Æneid. vi. 22. *stat ductis sortibus urna*, ubi hæc ipsa res in valvis templi expressa describitur. Ea *domuit*, ex iis unus interfecit, quo sensu *domare*, et i. 312; ix. 98. *Novenis annis repetita* Glareanus interpretatur de vigesimo septimo anno; Regius, post novem annos, quia poetæ distributivis utuntur pro cardinalibus. Quotannis talem sortem esse missam in Cretam, plurimi auctores tradunt. Plutarchus, loco cit. 15. e consensu scriptorum tradit, fœdus iniisse Atticos, ut δι' ἐννέα ἐτῶν, per novem annos, tributum mitterent; et, cap. 17. hanc tertiam sortem vocat τρίτον δασμόν. *Nullis iterata*, ad quam nemo rediit. Ib. 375: *Ut qui tecta, novi formam celantia monstri, Intrârunt cæca non redeunda domus.* Male Heinsius defendit *nulli superata*, quod a Spirensi acceperat; etenim *superatur janua* etiam ab iis qui intrant. Neapolitanus quoque et Mediceus secundus, *superata*. Regii nostri, *iterata*. Videatur insuper Bentleius ad Horatium, I. Od. xxxiv. 5. *Filo relecto*. Hygin. 42. *licium revolvendo*

Clausit, et Actæo bis pastum sanguine monstrum
Tertia sors annis domuit repetita novenis;
Utque ope virginea, nullis iterata priorum,
Janua difficilis filo est inventa relecto;
Protinus Ægides, rapta Minoïde, Dian
Vela dedit; comitemque suam crudelis in illo
Litore deseruit: desertæ, et multa querenti,
Amplexus et opem Liber tulit: utque perenni
Sidere clara foret, sumptam de fronte coronam
Immisit cœlo: tenues volat illa per auras;
Dumque volat, gemmæ subitos vertuntur in ignes;
Consistuntque loco, specie remanente Coronæ,
Qui medius nixique genu est, anguemque tenentis.
III. Dædalus interea Creten, longumque perosus

foras est egressus; a Plinio, xxxvi. 19. *glomus lini* vocatur.

174. De *Dia*, vide ad iii. 597. Apud Homerum, dicto loco, Diana detinet Ariadnen in insula Dia, Baccho sic volente, qui eam duxit uxorem. Confer. Hesiodus, Theog. 947; Noster, Heroid. ii. 79; iv. 59; Plutarchus, Thes. cap. 20. Nimis rursus festinat, omittitque, me judice, non omittenda. Par enim erat, Ariadnen, ut partem fabulæ præcipuam, pluribus notare.

178. *Sumptam de fronte coronam.*] De Ariadnæ *corona* vide Hyginum, Poet. Astron. ii. 5. *Corona* est sidus novem stellarum in orbe dispositarum, inter Engonasin et Ophiuchum, qui *anguem tenet* ambabus manibus. *Dotalem* illam *coronam* vocat Claudianus, x. 272; id est, a Baccho illi in dotem datam. Secundum alios ipsa Ariadne in cœlum relata. Propertius, III. xv. 8. *Lyncibus in cœlum vecta Ariadna.* Ita et Noster, III. Fast. 507 sqq. Vide Brouckusium ad Propertii dictum locum.

183—259. *Dædalus, Icarus* et *Perdix*. *Dædalus* Athenis ex regia stirpe ortus, occiso *Perdice*, sororis filio, in Cretam fugit ad Minoa. Sed et ibi capitis damnatus, e custodia aufugit cum *Icaro* filio, seque ad Cocalum, Siciliæ regem, contulit, cui eam ob causam bellum fecit Minos: Pausanias, Ach. p. 531. Sed Servius, ad Virgilii Æneid. vi. 14. e Sallustii libro II Historiarum, memorat, eum primum Sardiniam, post Cumas petiisse, ibique Apollini templum condidisse, sacratis ei alis. In foribus templi istius omnia ista argumenta, quæ hic legimus, expressa erant, quæ describit Virgilius dicto loco, quocum confer Silium, xii. 89—103. Totam fabulam Noster narrat etiam Art. Amat. ii. 21 sqq. Confer. et Hyginus, 40; Apollodorus, III. xv. 8, 9; et præ cæteris Diodorus, iv. 76. 79. Quod de *alis* Dædali traditur, id de velis intelligendum est, quæ primus invenit, et quibus adjutus secure per mediam Minois classem aufugit. *Velorum alas* dixit Virg. Æn. iii. 520.

Exilium, tractusque soli natalis amore,
Clausus erat pelago: "Terras licet," inquit, "et undas
Obstruat; at cœlum certe patet; ibimus illac:
Omnia possideat, non possidet aera Minos."
Dixit; et ignotas animum dimittit in artes;
Naturamque novat: nam ponit in ordine pennas,
A minima cœptas, longam breviore sequenti;
Ut clivo crevisse putes: sic rustica quondam
Fistula disparibus paulatim surgit avenis.
Tum lino medias, et ceris alligat imas,
Atque ita compositas parvo curvamine flectit,
Ut veras imitentur aves: puer Icarus una
Stabat; et, ignarus sua se tractare pericla,

184. *Exilium*, nempe damnatus erat ab Areopagitis propter cædem commissam. *Trahebatur* non a solo natali, ut Lenzius putabat, sed *amore*, quæ formula obvia. Neque tamen Dædalus in patriam rediit, sed in Siciliam se contulit. *Terras—Minos*. Similia fere verba, in Art. Amat. libro ii. ver. 35 sqq.

188. *Animum dimittit*, varia consilia agitat, ut ignotam effugiendi artem inveniat. Supra iii. 381. *aciem partes dimisit in omnes*; Æneid. vi. 285: *animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc, In partesque rapit varias*; Senec. Ep. 24: *In quamcunque partem rerum memoriam miseris*; Heroid. iv. 37: *ignotas nitor in artes*. *Naturam novat*, novas naturæ leges præscribit; fugam enim parabat *pennis non homini datis*, Horat. I. Od. iii. 35; supra, iv. 279. *naturæ jure novato*; Amor. 42: *Sint mihi naturæ jura novanda meæ*. Commode hoc de miraculorum auctoribus dici potest.

190. *A minima cœptas*, etc.] Rem tenuem ornate expressit. Quoniam a *minima* incepit, sequi debebat *breviorem longa sequente*, sed invertit hunc ordinem. *Ut clivo*, etc. His verbis frustra offendebatur Ciofanus: nempe in iis, quæ in clivo crescunt, sequentia eminent super inferiora. De *rustica fistula* vide ad i. 711. Tibullus, II. v. 30: *Fistula, cui semper decrescit arundinis ordo; Nam calamus cera jungitur usque minor*. *Quondam* in similitudinibus idem quod, fere. *Surgit*, fit altior. *Mediæ* et *imæ* sunt mediæ et imæ partes earundem pennarum. Sic enim illa vocabula frequentantur: apud Phædrum, II. fab. iv. feles in *media* quercu parit, sus ad *imam* fœtum ponit; et Noster, Art. Am. 46 sqq.: *leve per lini vincula nectit opus: Imaque pars ceris astringitur igne solutis*. *Ut veras*, etc. ut similes sint alis verarum avium. *Imitentur*, exquisitius, quam, quod olim edebatur, *imitetur*.

196. *Stabat; et, ignarus*, etc.] Lusus pueriles Icari jucunde notantur. *Tractare*, manibus contingere, *sua pericula*, pennas et ceras, unde pater alas faciebat, mox filio perniciem allaturas. Similiter *pericula*, versu 331. *Vaga*, mobilis aut mota. *Mollire ceram*, ut *mollire lanam*, eam

Ore renidenti, modo quas vaga moverat aura,
Captabat plumas; flavam modo pollice ceram
Mollibat, lusuque suo mirabile patris
Impediebat opus: postquam manus ultima cœptis
Imposita est, geminas opifex libravit in alas
Ipse suum corpus; motaque pependit in aura.
Instruit et natum; "Medioque ut limite curras,
Icare," ait, "moneo; ne, si demissior ibis,
Unda gravet pennas; si celsior, ignis adurat.
Inter utrumque vola: nec te spectare Booten,
Aut Helicen jubeo, strictumve Orionis ensem.
Me duce carpe viam." Pariter præcepta volandi
Tradit; et ignotas humeris accommodat alas.
Inter opus monitusque genæ maduere seniles;
Et patriæ tremuere manus: dedit oscula nato

reddere tenuem. Art. Amat. 49 sqq.: *Tractabat ceramque puer pennasque renidens, Nescius, hæc humeris arma parata suis.*

201. *Libravit*, suspendit ita, ut æquilibrium servaretur. Vide ad i. 13. Quanquam *librare* et eleganter de volantibus dicitur, qui corpus ita vel in aera tollunt, vel in alto sustinent. Virgilius, Georg. iv. 196. de apibus, *sese per inania nubila librant:* Noster, Art. Amat. 68. *Inque novum timide corpora librat iter;* Amor. II. vi. 11. de avibus, *quæ liquido libratis in aere cursus;* Silius, xii. 194. ex imitatione Nostri de Dædalo, *Suspensum hic librans media inter nubila corpus.*

203. *Currere* quum proprie dicatur navis, bene ad volatum translatum est. Volatus enim et navigatio solent a poetis inter se comparari. Virgilius, dicto loco, *enavit* de Dædalo volante. *Instruit.* Art. Amat. ii. 64. *Erudit infirmas ut sua mater aves.* Instruit autem fere, ut Phaethontem Phœbus, ii. 126 sqq. ubi nonnulla his similia.

206. *Nec te spectare*, etc.] Fugiebat versus septemtriones, et spectabat sidera, tanquam nautæ. *Bootes, Helice* et *Orion* jam antiquissimis temporibus nota erant sidera, et diligenter observabantur a nautis. Non hoc urgendum in poeta, quod Bootæ apposuit, tanquam vicinum, *Oriona*. Etiam Art. Amat. 55: *Sed tibi nec virgo Tegeæa, comesque Bootæ, Ensiger Orion aspiciendus erit. Accommodat*, ut *accommodare lateri ensem.* Art. Am. 65. *aptat opus puero.*

210. *Opus;* accommodatio alarum. Præclare ad commiserationem faciendam et *seni* et *patri*. Sic præmonet rursus lectorem de exitu rei. Expressit autem Virgilius, Æneid. vi. 32: *Bis conatus erat casus effingere in auro, Bis patriæ cecidere manus. Velut ales*, etc. Præclara similitudo. Expressit Nostrum Valerius Flaccus, vii. 374. *Producere* verbum delectum, sumptum ab iis, qui suos e domo ducunt

Non iterum repetenda suo; pennisque levatus
Antevolat; comitique timet, velut ales, ab alto
Quæ teneram prolem produxit in aera nido,
Hortaturque sequi, damnosasque erudit artes,
Et movet ipse suas, et nati respicit alas.
Hos aliquis, tremula dum captat arundine pisces,
Aut pastor baculo, stivave innixus arator,
Vidit, et obstupuit; quique æthera carpere possent,
Credidit esse Deos: et jam Junonia læva
Parte Samos fuerant, Delosque, Parosque relictæ;
Dextra Lebynthos erant, fœcundaque melle Calymne:
Quum puer audaci cœpit gaudere volatu,
Deseruitque ducem, cœlique cupidine tractus
Altius egit iter: rapidi vicinia Solis
Mollit odoratas, pennarum vincula, ceras.
Tabuerant ceræ: nudos quatit ille lacertos;
Remigioque carens non ullas percipit auras;
Oraque cærulea, patrium clamantia nomen,
Excipiuntur aqua, quæ nomen traxit ab illo.
At pater infelix, nec jam pater, "Icare," dixit,
"Icare," dixit, "ubi es? qua te regione requiram?
Icare!" dicebat: pennas conspexit in undis,
Devovitque suas artes, corpusque sepulcro

in publicum. Burmannus e Leidensi et duobus aliis dedit *producit*.

218. *Stiva*, lignum illud, qua arator apud Veteres aratrum flectebat.

219. *Obstupuit* fere, ut apud Attium pastor, qui primam navem videt. Cic. Nat. Deor. ii. 35. Versus sunt præclari, sed apparet, eos studio esse arcessitos, et, tanquam peculiarem sententiam, interpositos.

221. *Samos*, etc.] Eædem fere insulæ, Art. Amat. 79—82. *Samos* in litore Asiæ minoris non potuit ei ad *lævam* esse. Ibi *Junonis* templum summa religione colebatur. Vide Heroid. iii. 60. *Calymnium mel* laudatur a Strabone, x. p. 749. *Cœli*, volandi per latum et profundum cœlum.

226. *Odoratus* ornat tantum, neque adeo Burmannum offendere debebat. In *nudos quatit lacertos* Nasonismus est; jocatur enim rursus in re seria. Auræ et *percipi* dicuntur et *concipi*. Vide ad xii. 569.

Condidit, et tellus a nomine dicta sepulti.
Hunc miseri tumulo ponentem corpora nati
Garrula ramosa prospexit ab ilice perdix;
Et plausit pennis, testataque gaudia cantu est:
Unica tunc volucris, nec visa prioribus annis,
Factaque nuper avis, longum tibi, Dædale, crimen:
Namque huic tradiderat, fatorum ignara, docendam
Progeniem germaná suam, natalibus actis
Bis puerum senis, animi ad præcepta capacis.
Ille etiam medio spinas in pisce notatas

236. *Hunc miseri*, etc.] Quæ inde a versu 183 præcedunt, nullam habent metamorphosin, sed quia aliam ob causam memorabilia reperiuntur, tanquam nexus causa intexta sunt. Metamorphosin, quæ Icari casum antecessit, nunc commode subjicit. Conferantur Diodorus, iv. 76; Apollodorus, III. xv. 9; Hyginus, fab. 39. 274; Servius, ad Virgilium, Georg. i. 143; Æneid. v. 14. *Ponentem*, cineres condentem, quibus postea *tumulus* impositus. Reprehendit Burmannus poetam, quod perdicem ex arbore prospicientem fingat, quum hæc avis semper humi versetur, et in terra faciat cubilia. Neque hoc latuit Ovidium qui, versu 256, hanc avis indolem e Perdicis casu explicat. *Plausus*, signum lætitiæ et approbationis, et bene hoc loco perdici tribuitur; nam etiam aves *plaudere* dicuntur, quum strepitum volando faciunt. xiv. 507. Perdicis *cantus* similis fere sono serræ lignum secantis. Hinc mythici scriptores serræ inventorem non temere in hanc avem mutâsse videntur doct. *Buffon*, in Hist. Avium, tom. vi. n. 25. Potius Perdicis nomen fabulæ originem dedisse videtur. Vide ver. 255.

240. *Longum crimen*, quæ semper tibi cædem perpetratam objicit. *Germana* ab Apollodoro *Perdix* et *progenies Talus* vocatur: sic et Diodorus; sed e versu 255 apparet, Nostrum cum Hygino, Fulgentio et Servio secutum esse eos, qui Perdicis nomen filio tribuerent. Vide Munkerum ad Hygini fabul. 39. Eum Dædali *μαθητὴν* vocat etiam Apollodorus, eique dat *εὐφυΐαν*, præclarum ingenium. *Ad præcepta capacis;* multi, *rapacis*, quod adblanditur Heinsio, quia mox *ingenium velox* ei tribuitur. Dubitat Burmannus an *rapax ad* recte dicatur, quum *capax* sæpe ita construi soleat, Male. *Ad* tunc est, quoad.

244. *Spinas in pisce.*] Sic et Hyginus; sed secundum Diodorum et Hyginum, mandibula serpentis dentibus aspera ei causa fuit serram inveniendi. Herbam serratam originem serræ dedisse, alii tradebant. Plinius, xxiv. 15. Eodem auctore illa laus debetur ipsi Dædalo; vii. 56 s. 57. *Traxit in exemplum*, imitatus est Claudian. Stilich. ii. 117: corruptum ævum te non *traxit ad exemplum*. *Perpetuos*, una serie procurrentes. *Serræ usus*, ipsa serra. Vide ad i. 408. *Ferrea brachia*, etc. circini descriptio egregia. *Nodus*, id, quo cohærent res scissæ.

Traxit in exemplum; ferroque incidit acuto
Perpetuos dentes; et serræ repperit usum.
Primus et ex uno duo ferrea brachia nodo
Vinxit, ut, æquali spatio distantibus illis,
Altera pars staret; pars altera duceret orbem.
Dædalus invidit, sacraque ex arce Minervæ
Præcipitem mittit, lapsum mentitus: at illum,
Quæ favet ingeniis, excepit Pallas; avemque
Reddidit, et medio velavit in aere pennis.
Sed vigor ingenii quondam velocis, in alas
Inque pedes abiit: nomen, quod et ante, remansit.
Non tamen hæc alte volucris sua corpora tollit,
Nec facit in ramis altoque cacumine nidos;
Propter humum volitat, ponitque in sepibus ova;
Antiquique memor metuit sublimia casus.
IV. Jamque fatigatum tellus Ætnæa tenebat
Dædalon: et sumptis pro supplice Cocalus armis
Mitis habebatur: jam lamentabile Athenæ

250. *Invidit.*] Hyginus, *propter artificii invidiam, quod is primum serram invenerat.* Apollodorus, δείσας, μὴ διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτὸν ὑπερβάλῃ· *ex arce*, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως.

258. *Ponitque in sepibus ova.*] Plinius, x. 32: *Perdices spina et frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde vallentur*, et sqq. *Antiquique*, etc. Similis sententia, ii. 378.

260—545. *Œneus*, Parthaonis filius, Ætoliæ rex, cujus urbs *Calydon*, quum Dianæ cultum neglexisset, illa terris ejus vastum *aprum* immisit, qui segetes vastaret, pecudesque trucidaret. Fabula satis celebrata a scriptoribus antiquis. Confer. Homerus, Il. i. 529; Callimachus, hymn. Dian. 216; Diodorus, iv. p. 240; Apollodorus, I. viii. 2; III. ix. 2; Hyginus, fab. 171—174; Pausanias, Arcad. p. 692; Antoninus, 2. ex Nicandro. Etiam Pherecydes et Euphorion narraverant fabulam, tum Euripides in Meleagro tractaverat, unde non nisi pauca fragmenta supersunt, quæ habes in Valkenar. Diatr. p. 137 sqq. Eam fabulam Latinam fecerat Attius. In prima mythi parte usque ad versum 300. Noster Homerum sequitur, et singula, quæ ille breviter memorat, suo modo exornat. Transit autem ad sqq. per *Thesei laudes. Jamque—habebatur.* Vide ad versum 183. *Fatigatum* vel volatu, vel luctu et ærumnis, ut iv. 563. Cadmus *luctu serieque malorum victus. Armis* contra Minoa, qui Dædalum sibi deposcebat. *Mitis habebatur*, commiseratione Dædali tactus eum in tutelam receperat: *habebatur* pro vulgari, erat.

Pendere desierant, Thesea laude, tributum.
Templa coronantur; bellatricemque Minervam
Cum Jove, Dîsque vocant aliis: quos sanguine voto,
Muneribusque datis, et acerris turis honorant.
Sparserat Argolicas nomen vaga Fama per urbes
Theseos: et populi, quos dives Achaïa cepit,
Hujus opem magnis imploravere periclis:
Hujus opem Calydon, quamvis Meleagron haberet,
Sollicita supplex petiit prece: causa petendi 271
Sus erat, infestæ famulus vindexque Dianæ.

263. *Laude*, virtute Thesei gloriosa. In antiquissimis donariis, lætitiæ et grati animi signis, erant *coronæ*, quibus super postibus suspensis *templa* ornabantur. Æn. ii. 249. *delubra festa velare fronde*. *Vocant*, invocant, invitant ad sacra, e ritu et formula solenni, de qua Burmannus ad x. 3. Infra, versu 580. plenius *ad sacra vocare*. *Quos*, etc. De triplici hoc honorum genere confer vii. 159 sqq. *Munera*, donaria, *ἀναθήματα*, quæ titulo aliquo insignita in templis vel suspendebantur, vel reponebantur. *Acerra turis*, tus; continens pro contento. Forte alicui e MSS. tribus et viginti magis placeat *acervis*, ut multitudo turis accensi indicetur. iv. 758. *largis satiantur odoribus ignes;* vii. 160. *congestaque flamma Tura liquefiunt:* sed et Æn. v. 745. *plena supplex veneratur acerra*. Cæterum *ture* illis temporibus nondum venerabantur Deos. Pro *adorant*, quod dederat Heinsius e pluribus MSS. revocavi *honorant*. Etenim *honorare Deos templis, aris, victimis* formulæ solennes apud Græcos et Latinos. Ipsa sacra eleganter *honores* dicuntur. Mox versu 280. Diana se *inhonoratam* vocat. Regii nostri habent *adorant*.

267. *Spargere nomen*, ut *spargere rumores*. *Vaga* eam ipsam ob caussam, quod late spargit rumores et nomina. *Dives*, scilicet, populorum. Multi illi, quos *Achaia*, Græcia, *cepit*, habet, populi eum imploravere. Id verum est. Inde proverbium, *οὐκ ἄνευ γε Θησέως*, quo omnium rerum societas indicabatur. Zenob. v. 33. *Calydon*, Olenos, Pleuron, urbes Ætoliæ celeberrimæ. *Quamvis Meleagron;* sic satis et Thesea et Meleagron laudat simul.

271. *Causa petendi Sus*, etc.] Sequitur perspicua, accurata, multisque luminibus exornata narratio. *Infestæ;* Langermannianus, *incultæ*, neglectæ. *Famulus*, per quem Diana vindictam exercebat. Etiam Dii minores, quorum ministeriis superiores utebantur, horum *famuli* dicuntur. *Successus anni*, fertilitas. *Plenus*, frugibus abundans. Vulgo (sicuti et nostris Codicibus Regiis) editur *plenis*, quod dictum, ut Pont. IV. vii. 17. *pleni fructus*, plurimi. Vide ad x. 290. *Palladios latices*, oleum. Euripides: Οὗτος ποτ᾽, ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσε παρθένῳ Ἀρτέμιδι. Ea sacra vocat Homerus, versu 530. θαλύσια, ubi vide Schol. Lips. in not. Ern.

Œnea namque ferunt, pleni successibus anni
Primitias, frugem Cereri, sua vina Lyæo,
Palladios flavæ latices libâsse Minervæ.
Cœptus ab agricolis Superos pervenit ad omnes
Invidiosus honos: solas sine ture relictas
Præteritæ cessâsse ferunt Letoïdos aras.
Tangit et ira Deos: "At non impune feremus;
Quæque inhonoratæ, non et dicemur inultæ;"
Inquit: et Œneos ultorem spreta per agros
Misit aprum: quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros; sed habent Sicula arva minores.
Sanguine et igne micant oculi; riget ardua cervix;

276. *Agricolæ*, Dii rustici, in quibus Minerva propter oleum etiam a Virgilio, Georg. i. 18. numeratur. Tibullus, I. i. 14: *quodcunque mihi pomum novus educat annus, Libatum agricolæ ponitur ante Deo. Invidiosus*, qui invidiam creat, aut qui cum invidia expetitur a pluribus. iv. 794. *spes invidiosa procorum*. vi. Fast. 63. *invidiosus honor*. Sed longe plurimi scripti, *ambitiosus*, non minus eleganter. *Ambitiosa* enim quæ studiose affectantur, ut gratia et auctoritate valere videaris. *Solas—aras*. Hom. versu 532. *οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ*. Hoc Noster verbis nimium fere cumulatis expressit. *Cessare*, otiosum stare. Sic *ager cessans*, Virg. Georg. i. 71. *Præteritur*, cui denegatur aliquid. Ergo *præterita* eadem quæ *inhonorata*. Apud Apollodorum causa cessationis fuit oblivio, μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο. Dubiam relinquit Homerus. Postea, forte hoc malo inducti, Calydonii Dianam cognomine Laphrian fecere patronam suam. Pausanias, Messen. p. 357.

279. *At* sic ponitur in principio minarum, increpationis, admirationis. Vide xii. 367. Adjectivum *Œneus* habent et alii, quos Heinsius et Burmannus laudant. Homerus, Οἰνῆος ἀλωήν. *Inquit* in fine orationis.

282. *Quanto majores*, etc. Excellentissima horrendi monstri descriptio hinc incipit. Atqui talis tantusque esse debebat aper, ad quem tollendum totius Græciæ principes concurrebant. Homerus breviter, *σῦν ἄγριον, ἀργιόδοντα, Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν*. Apollodorus, *Κάπρον ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ* vocat. Confer. cum hoc loco lupi descriptio, xi. 365 sqq. *Non habet*, etc. Debebat dicere, neque Epiros, neque Sicula arva habent; sed variavit orationem. Plinius, viii. 45: *In nostro orbe Epiroticis (bubus) laus maxima, a Pyrrhi, ut ferunt, jam inde regis cura. Id consecutus est, non ante quadrimatum ad partus vocando. Prægrandes itaque fuere, et hodieque reliquæ stirpium durant.*

284. *Sanguine*, scilicet, suffusi, quia oculi igne rubescunt: xi. 368. *rubra suffusus lumina flamma*; Æn. ii. 210. *Ardentesque oculos suffecti sanguine et igni. Riget ardua*, recta eminet, ut xi. 156. *riget arduus Tmolus*. Apri non habent cervicem erectam, sed pronam. Itaque prætulerim, quod

Et setæ densis similes hastilibus horrent;
Stantque velut vallum, velut alta hastilia, setæ:
Fervida cum rauco latos stridore per armos
Spuma fluit: dentes æquantur dentibus Indis:
Fulmen ab ore venit; frondes afflatibus ardent.
Is modo crescenti segetes proculcat in herba:
Nunc matura metit fleturi vota coloni;

præter unum MSS. omnes habent, *riget horrida*, ut dura, immobilis cervix indicetur, setis eminentibus. Aut *rigere* naturam setarum exprimit: ver. 428. *rigidis horrentia setis.* Hoc sumpto versus proximus delendus.

285. *Et setæ densis*, etc.] Hujus et sequentis alterutrum versum delendum esse, apparet. Priorem improbat Heinsius, posteriorem Burm. Gronov. Obs. iii. 18. conj. *vallus* vel *valli*. *Spuma* sæpe feris iratis tribuitur. Sed Noster eam facit *fervidam* et *rauco stridore* defluentem. Satis terribiliter. *Æquantur*, non candore (quanquam Homerus *candidos* ejus dentes memorat,) sed magnitudine; non enim laudare vult ferum, sed horribilem describere. Infra, versu 429. *magnis insignia dentibus ora*. *Indus*, Indicus, ut *Maurus*, Mauricus, etc. De *fulmine* apri vide ad i. 305; *fulmineum os* est ii. Fast. 232. Nunc possis flammam e pectore spirantem intelligere e versu 356. Ea *ardebant frondes*. Ante oculos Noster locum Apuleii Metamorph. viii. in descriptione apri, habuisse videtur.

290. *Is modo crescenti.*] Homerus non nisi arbores altas cum radicibus et floribus excisas, hominesque multos trucidatos breviter memorat. Confer Apollodorum, ubi τὴν γῆν ἄσπορον ἐτίθει, etc. *Crescenti in herba*, teneram segetem. Sic *tenera in herba*, Virgilius, Georg. i. 112; et *primis in herbis*, Noster, v. 482. Non bene Heinsius præferebat, *Non* vel *nec matura*, eam quidem ob causam, quod leve fuerit damnum, si matura. Rectius multo Burmannus: "*Nunc matura* retinui, quia major et præsentior dolor, si jam matura, quæ tempestates et calamitates evasisse videntur, frumenta vastet et metat aper, et ita longi labor irritus anni pereat. Præterea bis idem diceret; nam versus præcedens agit de crescentibus et adhuc immaturis, nunc de segetibus maturis, et jam spicas plenas ostendentibus, ut fere *Cererem*, id est, panem ferant. Nam hoc volunt illa, *Et Cererem in spicis intercipit*." *Matura metit*, quod verbum cum delectu positum et bene convenit alteri *intercipit*. *Metere* autem etiam pro amputare ponitur. *Vota coloni*, ut i. 272. *Intercipit*. Burmannus hunc locum ita explicat: "Quæ scilicet debebantur areæ, et horreo et pistori, qui in farinam redigeret, sus sibi vindicat." *Intercipere* verbum elegans, ante capere, quam ad dominum, locum, usum destinatum veniat. Terent. Eun. I. i. 35: *Nam quod nos capere oportet, hæc intercipit.* Hic quoque modum servare nescivit; itaque subjecit illa, *area*, etc. Quanquam suavi metaphora areæ *expectatio* et agris *promissio* tribuitur: in tanta calamitate non curat lector scire, qui sensus horreorum fuerint. Plinius, Panegyr. 81. hanc ipsam forte venationem respiciens, *submotam campis irruptionem ferarum et obsidione liberatum agrestium laborem* memorat.

Et Cererem in spicis intercipit: area frustra,
Et frustra expectant promissas horrea messes.
Sternuntur gravidi longo cum palmite fœtus,
Baccaque cum ramis semper frondentis olivæ.
Sævit et in pecudes; non has pastorve canesve,
Non armenta truces possunt defendere tauri.
Diffugiunt populi, nec se, nisi mœnibus urbis,
Esse putant tutos; donec Meleagros, et una
Lecta manus juvenum coîere cupidine laudis.
Tyndaridæ gemini, spectatus cæstibus alter,
Alter equo; primæque ratis molitor Iason;
Et cum Pirithoo, felix concordia, Theseus;

294. *Sternuntur* succulentæ uvæ cum vitibus. *Pecudes*, greges nam opponitur *armentis*.

300. *Lecta manus.*] Callimachus, ἐπίκλητοι ἀγρευτῆρες; Apollodorus, τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας; Homerus, ver. 539. Μελέαγρος, Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας Καὶ κύνας. Confer. Callimachus, ver. 218. Plerique fere omnes interfuerant navigationi Colchicæ; nam tempore posterior fuit hæc venatio, ut intelligendum e Pausania, Arcad. p. 606. Antiquissimis illis temporibus, quibus fortitudo una esset virtus, qua excellere laudi duceretur, tali occasione confluere undique solebant, qui fortitudinis gloriam appeterent. Nomina horum *lectorum juvenum* habent etiam Hyginus, fab. 173. et Apollodorus; quanquam hic plura omittit, ille alia nonnulla substituit. Principes eorum spectabantur depicti in tabula apud Tegeatas: Pausanias, Arcad. p. 693. Apud Euripidem nuntius inducebatur describens, quo quisque habitu ex istis ducibus fuerit: Macrob. Saturn. v. 18. ubi versus quosdam ex illa scena servavit.

301. *Tyndaridæ gemini.*] Castor et Pollux, gemelli Tyndari filii, ac Ledæ putati, quum essent Jovis, quorum *alter cæstibus*, Pollux fuit pugil inclytus, πὺξ ἀγαθὸς; *alter equo*, Castor equorum domitor, ἱππόδαμος: vide Homerum, Iliad. Γ. 237. *Spectatus cæstibus alter, Alter equo.* De *prima* Jasonis *rate*, vide ad VI. libri finem. *Molitor*, suasor et auctor, sive fabricator.

303. *Thesei* cum *Pirithoo*, Ixionis filio, Larissæo, amicitia celebrata a multis: Horatius, IV. Od. vii. 25; Noster, Trist. i. 8; et infra, xii. 229; Hyginus, fab. 79. *Concordia;* virtutes pro ipsis hominibus poni solent. xii. 178. Nestor *prudentia*. *Duo Thestiadæ*, Plexippus et Toxeus, Thestii filii, Althææ fratres. A Pausania, p. 693. vocantur Prothous et Cometes. A Lactantio in argumento additur tertius Agenor. Aliter rursus Apollodorus et Hyginus, fab. 173. ubi vide Munkerum. *Lynceus* et *Idas*, Messenii, Apharei filii. Pausanias, Messen. p. 283 sqq.; Apollon. Rhodius, i. 151. ubi ὑπέρβιος Ἴδας. *Cæneus*, Elati filius, Magnesius, quem ab initio feminam fuisse nonnulli di-

Et duo Thestiadæ, prolesque Aphareïa Lynceus,
Et velox Idas, et jam non femina Cæneus,
Leucippusque ferox, jaculoque insignis Acastus,
Hippotoosque, Dryasque, et cretus Amyntore Phœ-
nix,
Actoridæque pares, et missus ab Elide Phyleus:
Nec Telamon aberat, magnive creator Achillis;
Cumque Pheretiade, et Hyanteo Iolao,
Impiger Eurytion, et cursu invictus Echion, [roxque
Naryciusque Lelex, Panopeusque, Hyleusque, fe-
Hippasus, et primis etiamnum Nestor in armis:
Et quos Hippocoon antiquis misit Amyclis;
Penelopesque socer, cum Parrhasio Ancæo;
Ampycidesque sagax, et adhuc a conjuge tutus
Œclides; nemorisque decus Tegeæa Lycei.

cebant, sed a Neptuno impetraverat, ut et vir esset, et nullo ictu vulnerari posset. Hyg. fab. 14.

308. *Actoridæ*, Eurytus et Cteatus, Actoris filii, Phthii. *Pheretiades*, Admetus, Pheretis filius, Pheris oriundus. *Iolaus*, notus Herculis socius. *Hyanteus*, Bœotius.

312. *Naryx*, urbs Locrorum, qui a Lelege Leleges olim appellati. Plinius, iv. 7. *Primis in armis;* vide ad xii. 183. *Hippocoon* miserat filios suos, Enæsimum, Alconem et Dexippum. *Amyclæ*, urbs antiqua Laconiæ.

315. *Penelopes socer*, Laertes, Ulyssis pater. *Ancæus*, Lycurgi filius. *Parrhasius*, Arcas. *Ampycides*, Mopsus, Ampyci filius, augur et vates. xii. 456. *Sagax;* confer v. 146. *Œclides*, Amphiaraus, Œclei filius, vaticinandi et ipse peritissimus, quem Eriphyla uxor prodidit Adrasto, bellum Thebanis moventi. Hyginus, fab. 128; confer Euripidem, Phœn. 175 sqq.

317. *Tegæa*, oppidum Arcadiæ, *Tegeæa* dicta, sed infra, versu 426. *Nonacrina*, et Heroid. iv. 99. *Mænalia.* Hic intellige *Atalanta.* Juvenes, ne nudum nominum catalogum apponeret, notavit quidem et ipsos, sed breviter. Atalantam vero, ut nobilem in mythis, et feminam, et felicem jactu, et spolia deportantem merito copiosius descripsit. Duas autem hujus nominis virgines antiquitas habuit, Arcadicam hanc, Bœoticam alteram, quæ fere confunduntur a scriptoribus antiquis, ut jam monuit Apollodorus, III. ix. 2. Arcadica fuit Jasi, Jasionis aut Jasonis filia: Bœotica Schœnei. Fata hujus Atalantæ, Jasi filiæ, formam, antrum, studium venandi, etc. copiose describit Ælianus, Var. Hist. xiii. 1. In Marmore quodam apud Sponium, in Miscel. p. 312. comparet inter reliquos hujus apri venatores, et quidem eo habitu, quo eam describit aprum cum Meleagro venantem Philostrat. Icon. p. 868; unde eam exprimendam curavit Spanhem. ad Callimachum, hymn. Dian. ver 216. *Nemoris decus*, quia

Rasilis huic summam mordebat fibula vestem;
Crinis erat simplex, nodum collectus in unum:
Ex humero pendens resonabat eburnea lævo
Telorum custos; arcum quoque læva tenebat.
Talis erat cultus; facies, quam dicere vere
Virgineam in puero, puerilem in virgine possis.
Hanc pariter vidit, pariter Calydonius heros
Optavit, renuente Deo, flammasque latentes
Hausit: et, "O felix, si quem dignabitur," inquit,
"Ista virum!" nec plura sinunt tempusque, pudor-
Dicere: majus opus magni certaminis urget. [que
Silva frequens trabibus, quam nulla ceciderat
Incipit a plano, devexaque prospicit arva: [ætas,
Quo postquam venere viri, pars retia tendunt:

et forma erat insignis, et venatrix præstantissima.

318. *Rasilia* opera, quæ in laminas diducta et levigata sunt, id quod faciebant *rasores*, de quibus vid. Salmasius, Exercit. Plin. p. 736. *Summam vestem* Lenzius intelligit altius, more venantium, subtractam, quam fibula tenuerit. *Fibula mordebat* vestem, eleganter, collectam continebat. Aculeus enim fibulæ est quasi dens. Fibulis vestis vel in humeris, vel circa pectus constringebatur. Illæ dicebantur *περόναι*, hæ, *πόρπαι*. Ælianus, dicto loco, ei tribuit *στολὴν ἀπράγμονα καὶ τοιαύτην, οἵαν μὴ ἀποδεῖν τῆς Ἀρτέμιδος*. *Crinis simplex*, cultus capillorum simplex. Ope fasciæ colligebantur in *nodum* atque *nodari* dicebantur. Auctore Apollodoro, *θηρεύουσα ἐν ἐρημίᾳ καθωπλισμένη διετέλει*. Hinc *ex humero*, etc. *Custodes* rerum dicuntur vasa, quæ illas continent; xiii. 703. acerra *custos turis*.

322. *Facies* media erat inter puerilem et virgineam, qualis decebat virginem venatricem; confer ix. 712. Ælianus ei tribuit insignem pulchritudinem et fulgorem oculorum, qui perstringeret intuentes, et perturbaret ignavos homines.

324. *Hanc pariter vidit*, etc.] Præclare notat herois mores, cui gloria e monstro interfecto potior esse debebat. Neque plane omittendus erat hic amor, propter ea, quæ inde a versu 426. sequuntur. Simul hæc valent ad commendandam Atalantæ vel pulchritudinem vel dignitatem. *Opus certaminis* fere dictum, ut *certamen pugnæ*, xii. 180.

329. *Silva frequens*, etc.] Locus, ubi aper commorabatur, et unde primus impetus. *Quam nulla ceciderat ætas:* alibi nemoris indicat sanctitatem, hic densitatem. Post *incipit a plano* sequi debebat, surgit in monte aut clivo molliter ascendente; sed exquisite pro eo, *devexa prospicit arva: devexa*, loca supina, paulatim descendentia ad planum: *prospiciunt* loca, unde prospectus in inferiora.

Vincula pars adimunt canibus: pars pressa sequuntur
Signa pedum; cupiuntque suum reperire periclum.
Concava vallis erat, qua se demittere rivi
Assuerant pluvialis aquæ: tenet ima lacunæ
Lenta salix, ulvæque leves, juncique palustres,
Viminaque, et longa parvæ sub arundine cannæ.
Hinc aper excitus medios violentus in hostes
Fertur, ut excussis elisi nubibus ignes:
Sternitur incursu nemus, et propulsa fragorem
Silva dat: exclamant juvenes, prætentaque forti
Tela tenent dextra, lato vibrantia ferro.
Ille ruit; spargitque canes, ut quisque ruenti
Obstat, et obliquo latrantes dissipat ictu.
Cuspis Echionio primum contorta lacerto

332. *Vincula*, funiculi, quibus ducebantur canes ad venationem. *Adimunt* verbum in hac re proprium. Confer vii. 769. *Pressa*, impressa; xi. 31. *presso vomere.*

334. *Concava vallis*, etc.] Tam diligenter singula describit, ut ipse interesse huic venationi tibi videaris. *Concava*, undique cincta montibus. *Ima*, margo. *Cannæ* breviores sunt *arundine*. Columella, iv. 32. *gracilis et cannæ similis arundo.*

338. *Hinc aper excitus*, etc.] Venatio ipsa, in qua maxima varietas in describendis jactibus singulis venantium atque motibus apri observata; in qua phantasiam poetæ admirari licet, quanquam non ipse omnes illos jactus finxisse videtur; nonnullos enim et Apollodorus commemorat. Notandum etiam est, venantes veluti in acie constitisse, ver. 360. atque singulos ordine tela misisse, qui ordo interrumpitur, ubi invidia Atalantæ reliquos tangit, versu 389. *Fertur*, ut fulgor. Sed hoc docte et ex opinione veterum physicorum expressit, de qua ad xi. 436. *Excussæ*, concussæ, concurrentes cum ventis. vi. 696: *Exiliunt cavis elisi nubibus ignes. Elisi ignes*, fulgor. Miror, pluralem displicuisse Schirachio qui putat, aprum non bene cum pluribus ignibus comparari, et præferebat, quod olim edebatur, *elisus ignis*. At nulla fere in poetarum carminibus pagina est, in qua non pluralis positus sit pro singulari. *Incursus*, impetus feri. Virgil. Æneid. vii. 676: *dat euntibus ingens Silva locum, et magno cedunt virgulta fragore.* Confer infra, xi. 365. *Prætendi* dicuntur venabula, quum iis excipitur irruens fera. *Prætenta tenent*, prætendunt. *Vibrantia ferro* exquisitius, quam, habentia ferrum, quia venabula, dum moventur, *vibrare* dicuntur.

344. *Obliquo ictu;* apri enim in obliquum solent ferire.

Vana fuit, truncoque dedit leve vulnus acerno.
Proxima, si nimiis mittentis viribus usa
Non foret, in tergo visa est hæsura petito:
Longius it: auctor teli Pagasæus Iason. 349
"Phœbe," ait Ampycides, "si te coluique coloque,
Da mihi, quod petitur, certo contingere telo."
Qua potuit precibus Deus annuit: ictus ab illo,
Sed sine vulnere, aper: ferrum Diana volanti
Abstulerat jaculo; lignum sine acumine venit.
Ira feri mota est; nec fulmine lenius arsit: 355
Lux micat ex oculis, spiratque e pectore flamma.
Utque volat moles, adducto concita nervo,
Quum petit aut muros, aut plenas milite turres;
In juvenes vasto sic impete vulnificus sus
Fertur, et Eupalamon Pelagonaque dextra tuentes
Cornua prosternit: socii rapuere jacentes. 361
At non letiferos effugit Enæsimus ictus,
Hippocoonte satus: trepidantem, et terga parantem
Vertere, succiso liquerunt poplite nervi.

349. *Auctor teli*, qui mittit telum, ut Virgilius, Æn. ix. 420.

350. *Ampycides.*] Palatinus, Cantabr. Oxoniensis, Arundelianus, aliique plurimi, *Œclides*; æque bene; nam etiam Amphiaraus sacerdos Phœbi: ideo hunc invocat. Euripid. apud Hermogen. p. 564. *ὦ Ζεῦ, γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σῦν ἐμέ*. Et passim occurrunt tales preces inter pugnandum, ut Æn. xi. 785. *Si te colui* solenne in sacerdotum precibus. Homer. Il. A. 39 sqq. In his *colere* est, sacra adolere. *Da mihi*. Vide ad i. 486. *Certum*, quod ferit scopum. *Qua*, quatenus, quantum. *Ferrum Diana*. Regii nostri habent *ferrumque Diana*. In Diana prima syllaba quandoque producitur; Virg. Æneid. i. 499. *Exercet Diana choros*; sed melius et frequentius corripitur. Apud Homerum et Virgilium sæpe Deus aliquis detorquet hastam missam.

357. *Moles*, lapides molares ejecti e ballistis, quæ non minus, quam arcus *nervum* habebant, qui *adducebatur*: apud Virgilium, Æn. xi. 616. Acontius ruit in morem *tormento ponderis acti*. *Impete* antique pro, *impetu*, ut iii. 79. ubi etiam *vasto* additur. *Vulnificus sus*; hic Schirachius observat esse pingentem numerum. Compares ex Horatio, *ridiculus mus*. Similia Virgilius in Georgicis habet. *Eupalamon* et *Pelagon* supra in catalogo non nominati, nec aliunde noti. *Dextra tuentes cornua*; aciem nempe in aprum direxerant, cujus dextrum cornu hi duo defendebant.

364. *Succiso poplite.*] Sixii et Gro-

Forsitan et Pylius citra Trojana perîsset
Tempora: sed sumpto posita conamine ab hasta,
Arboris insiluit, quæ stabat proxima, ramis;
Despexitque loco tutus, quem fugerat, hostem.
Dentibus ille ferox in querno stipite tritis,
Imminet exitio; frendensque recentibus armis,
Actoridæ magni rostro femur hausit adunco.
At gemini, nondum cœlestia sidera, fratres,
Ambo conspicui, nive candidioribus ambo
Vectabantur equis, ambo vibrata per auras
Hastarum tremulo quatiebant spicula motu.
Vulnera fecissent; nisi setiger inter opacas,
Nec jaculis îsset nec equo loca pervia, silvas.
Persequitur Telamon, studioque incautus eundi,
Pronus ab arborea cecidit radice retentus.
Dum levat hunc Peleus, celerem Tegeæa sagittam

novianus tertius, *succiduo*, quod olim Heinsius probaverat. Regii nostri nihil mutant. Pro *succiso* Silius, iv. 343. *cæso poplite*; sed *succiduus* poples est eorum, quibus animus linquitur. Vide Burmannum. *Nervi*, qui in *poplite* sunt plurimi; unde *nervosus poples*. *Liquerunt*, defecerunt.

365. *Pylius*, Nestor. *Citra*, ante. *Trojana tempora*, Trojæ excidium, ut recte interpretatur Regius. *Tempora* enim passim, etiam apud Ciceronem, de calamitoso statu hominis, aut civitatis: vide Ernesti Clav. Cic. h. v. *Sumere conamen*, vim addere salienti corpori. *Posita ab hasta*, hasta telluri impressa. Confer ii. 786; iv. 710. *Fugerat*, effugerat.

369. *Tritis.*] Laudat Burmannus Senec. I. de Orat. i. *dentes acuuntur attritu*. Idem nescit, annon jure poetæ luxurianti objici possit, hoc longioris moræ fuisse; neque vacâsse apro, tot circumstantibus venatoribus, in arbore acuere dentes: in quo nimis severus est vir doctus. Quidni vacaverit apro dentes acuere, quum venatores longius remoti essent, et plurimorum tela aberrarent? *Recentia arma*, dentes, quos acuerat. *Actoridæ*, vel Euryti, vel Cteati, versus 308. *Femur hausit*. Vide ad v. 126.

372. *At gemini.*] Castor et Pollux præ cæteris memorabiles, quippe qui postea inter sidera sint relati. In iis describendis pondere numeroque verborum utitur: hinc *hastarum spicula*, pro hastis; *vibrata quatiebant tremulo motu*, pro una vibrabant; verbum sonantius *vectabantur*; et repetitio τοῦ *ambo*, in qua tamen eximiam venustatem cum Burmanno reperire nequeo. *Candidi equi* Tyndaridis dari solebant, unde a Pindar. P. i. 127. λευκοπῶλοι vocantur. Horum quoque jactus inanis excusationem merebatur.

380. *Peleus* secundum Apollod. in-

Imposuit nervo, sinuatoque expulit arcu.
Fixa sub aure feri summum destringit arundo
Corpus, et exiguo rubefecit sanguine setas.
Nec tamen illa sui successu lætior ictus,
Quam Meleagros erat: primus vidisse putatur,
Et primus sociis visum ostendisse cruorem,
Et, meritum, dixisse, feres virtutis honorem.
Erubuere viri, seque exhortantur, et addunt
Cum clamore animos, jaciuntque sine ordine tela:
Turba nocet jactis, et, quos petit, impedit ictus.
Ecce furens contra sua fata bipennifer Arcas,
"Discite, femineis quid tela virilia præstent,
O juvenes, operique meo concedite," dixit.
"Ipsa suis licet hunc Latonia protegat armis;
Hunc tamen invita perimet mea dextra Diana."
Talia magniloquo tumidus memoraverat ore;
Ancipitemque manu tollens utraque securim,

vitus Eurytiona interficit; *Atalanta* vero prima aprum *εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε· δεύτερος δὲ Ἀμφιάραος εἰς τὸν ὀφθαλμόν.*

385. *Primus vidisse putatur.*] Convenienter amori, quo ardebat Meleager. *Honorem,* præmium. Τὸ *ἀριστεῖον* promiserat Œneus, secundum Apollodorum.

388. *Erubuere viri;* puduit viros fortes aprum a virgine primum fuisse percussum.

391. *Bipennifer Arcas;* Euripides ex emendatione Schraderi, *πελέκεως δὲ δίστομον Γένυν γ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος.* Etiam in monumento Tegeat. expressus erat cum *bipenni* demissa jam saucius: eum ab apro percussum esse, Pherecydes quoque narraverat; Scholiastes Apollonii, i. 188; Apollodorus addit Hyleum. Hic locus proponitur, ut impietatis et arrogantiæ ridiculum exemplum, ad quod spectandum lector jam in principio voce *Ecce* advertitur. *Furit contra sua fata* qui temeritate sua ante diem mortem oppetit. *Quid,* quantum, non satis Latinum judicat Heinsius qui mallet cum tribus MSS. *quam.* Regii nostri, *quid. Concedite* pro simplici *cedite.*

397. *Securis* et *bipennis* promiscue ponuntur a poetis, quum præcipue hujus usus esset in bellis, illius in victimis. Vide Drakenb. ad Silium, xvi. 264. *Instinterat digitis,* etc. Burmannus monet, *primos artus* esse primas juncturas digitorum in pedibus; hoc enim nomine significari ea, quibus membra committantur: verum juncturis illis solis non insistimus: omnino extremæ digitorum partes intelliguntur; qui ita stat, *suspensus* dicitur. Aliter Æneid. ix. 749. *sub-*

Institerat digitis, primos suspensus in artus.
Occupat audacem, quaque est via proxima leto,
Summa ferus geminos direxit in inguina dentes.
Concidit Ancæus: glomerataque sanguine multo
Viscera lapsa fluunt, madefactaque terra cruore est.
Ibat in adversum, proles Ixionis, hostem
Pirithous, valida quatiens venabula dextra.
Cui, "Procul," Ægides, "o me mihi carior," inquit,
"Pars animæ consiste meæ: licet eminus esse
Fortibus; Ancæo nocuit temeraria virtus."
Dixit: et ærata torsit grave cuspide cornum:
Quo bene librato, votique potente futuro,
Obstitit esculea frondosus ab arbore ramus.
Misit et Æsonides jaculum: quod casus ab illo
Vertit in immeriti fatum latrantis, et, inter
Ilia conjectum, tellure per ilia fixum est.

latum alte consurgit in ensem. Burmannus, ad Art. Amator. i. 608. discrimen observat, quod est inter *audacem* et *audentem*. *Audax* est temerarius, qualis fuit Ancæus, versu 407: sed *audens*, fortis, animosus, constans qui intrepido animo omnia aggreditur: male igitur, qui hoc loco vulgo *audentem*. *Occupat*, prior invadit. *Qua via proxima leto:* Æn. xii. 507. *qua fata celerrima*, nempe quia anterior abdominis pars ossibus defenditur nullis. Etiam Pausanias, p. 606. de Ancæo, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ ὑός. Femur ejus haustum esse dixerat Pherecydes. Verba *madefactaque*, etc. melius abessent; hoc enim sponte intelligitur. *Gierig* errat; nam si *sanguis multus fluit*, necesse est terram hoc ipso madefieri.

404. *Pirithous* in monument. Tegeat. postremus collocatus erat. *Procul* conjunge cum *consiste*. *Pars animæ meæ*, vox tenerrimi affectus: Hor. Od. I. iii. 8. *animæ dimidium meæ*. *Cornus* lignum telis conficiendis aptum, unde pro jaculo et sagitta subinde ponitur. Confer vii. 678. *Voti potens*, qui assequitur quod cupit.

408. *Cornum* dedit Heinsius pro *cornu*. Sed Burmannus dubitat, an neutro genere hoc sensu ponatur; itaque *grave* a glossatoris manu fluxisse putat, et legit, *ærata contorsit cuspide cornum*, et seq. vs. *Qua bene librata—futura*. Regii nostri, *torsit grave cuspide cornu, Cui bene librato—futuro*. Dativus non convenit.

411. *Misit et Æsonides.*] Recte Tan. Fabrum offendit hoc, quod hic iterum *Æsonides* sive Jason memoratur, quum idem jam, versu 549. telum misisse dicatur; nam cæteri omnes semel tantum misisse leguntur, quod et postulabat ordo, quo collocati erant. Sed quod nomen restituendum sit, sine MSS. ope vix constitui potest.

At manus Œnidæ variat; missisque duabus,
Hasta prior terra, medio stetit altera tergo.
Nec mora, dum sævit, dum corpora versat in orbem,
Stridentemque novo spumam cum sanguine fundit;
Vulneris auctor adest, hostemque irritat ad iram;
Splendidaque adversos venabula condit in armos.
Gaudia testantur socii clamore secundo;
Victricemque petunt dextræ conjungere dextram;
Immanemque ferum, multa tellure jacentem,
Mirantes spectant: neque adhuc contingere tutum
Esse putant; sed tela tamen sua quisque cruentant.
Ipse pede imposito, caput exitiabile pressit;
Atque ita: "Sume mei spolium, Nonacria, juris,"
Dixit; "et in partem veniat mihi gloria tecum."
Protinus exuvias, rigidis horrentia setis

414. *Variat*, vario successu mittit duas hastas. Duas autem mittit ut princeps sociorum, a quo cæteri convocati, et in cujus agris collecti. *Versat in orbem*, iv. 722. *Adversos*, quos quis sibi oppositos petit. Apud Apollodorum vulnerat ferum *εἰς τὸν κενεῶνα*, in ilia.

421. *Conjungere*, ut conjungant. *Tela cruentant*, telis pungunt, vel insultandi causa, vel ut, si vivat adhuc, penitus interficiant. *Ipse* Meleager *pedem imponit*, more veterum heroum, qui cæso hosti dictis et factis insultare, eumque pede imposito premere solebant. Æneid. x. 495; xii. 356.

426. *Spolium*, pellis detracta, *mei juris*, quæ mihi debetur. Ejusmodi exuvias appetebant non minus, quam arma hostibus occisis detracta, iisque fortitudinem suam ostentabant. Sic Hercules leonis Nemæi spolio utebatur pro tegmine. Atque etiam nunc pugnaverant de apri *κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι* Homer. versu 544. *Nonacria*. Regii nostri, *Nonacrea*, Atalanta. Nonacris, mons Arcadiæ frigidissima Stygis aqua famosus. *Veniat*, elegantius, quam, contingat. Vide ad ii. 862. Attius in Meleagro: *Remanet gloria apud me, exuvias dignavi Atalantæ dare.* Sed apud Nostrum multo est urbanior, et partem tantum sibi gloriæ expetit. Nec scio, an non præstet ex uno MS. *tui juris*, quod et Heinsio placebat, ut apri interfecti gloriam illi cedat, quæ prima feram vulneraverat. Certe a Callimacho Atalanta vocatur *συοκτόνος*, apricida. Illi *dentes* apud Tegeatas servati ab Augusto Romam sunt delati. Pausanias, Arcad. p. 694. Apud eosdem Tegeatas pellis hujus apri præ senio jam putrescens Pausaniæ adhuc ætate ostendebatur, p. 695. In nummis adeo hi dentes cum venabulo Meleagri repræsentati sunt. Vide Spanhem. ad Callimachi dictum locum.

Terga dat, et magnis insignia dentibus ora.
Illi lætitiæ est cum munere muneris auctor.
Invidere alii; totoque erat agmine murmur.
E quibus, ingenti tendentes brachia voce,
" Pone age, nec titulos intercipe, femina, nostros,"
Thestiadæ clamant: " nec te fiducia formæ
Decipiat; longeque tuo sit captus amore
Auctor:" et huic adimunt munus, jus muneris illi.
Non tulit, et tumida frendens Mavortius ira,
" Discite, raptores alieni," dixit, " honoris,
Facta minis quantum distent:" hausitque nefando
Pectora Plexippi, nil tale timentia, ferro.
Toxea quid faciat dubium, pariterque volentem
Ulcisci fratrem, fraternaque fata timentem,
Haud patitur dubitare diu; calidumque priori
Cæde recalfecit consorti sanguine telum.
Dona Deum templis, nato victore, ferebat,

432. *Tendentes brachia;* gestus indignabunde imperantis. *Tituli*, gloriosum præmium, aut signum facinoris egregii. De verbo *intercipere*, ad versum 292. *Nostros*, qui nobis debentur tum genere proxime attingentibus Meleagrum, tum sexu potioribus et *feminæ* præferendis. Priorem causam Diodorus memorat, posteriorem Schol. Aristophani ad Ranas, ver. 1269: utramque Apollodorus: *ἀδοξοῦντες, εἰ παρόντων ἀνδρῶν γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες.* *Longe sit.* Vide ad iv. 648. *Thestiadæ*, de quibus ad versum 304. *Ne longe sit tibi muneris auctor;* id est, ne interficiaris, et sic longe ab amatore tuo separeris.

437. *Non tulit*, etc.] Ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος τοὺς Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε. *Mavortius.* Martis eum fuisse filium Euripides in Meleagro tradiderat, auctore Plutarcho, Paral. p. 212. Conf. et Apollodorum, p. 33. *Consors*, frater. xi. 347; xiii. 663; nunc adjective, fraternus.

445. *Dona Deum*, etc.] Sequitur locus præstantissimus, qui fluctuantem Althææ animum, et pugnam materni affectus cum sororio amore egregie describit; quam ob causam etiam laudatur ab Homio in Element. Crit. tom. i. p. 189. Cæterum Meleagri mors dupliciter narratur, ut diserte Apollodorus, I. viii. 3. monet. Prior ratio, eaque antiquissima, auctorem habet Homerum, dicto loco: secundum eam Thestii filii, invidia tacti, cum Curetibus bellum faciunt Ætolis, in quo Meleager, interfectis Thestiadis, cadit et ipse. Sed ex eodem auctore et Apollodoro etiam constat, odium intercessisse Meleagro cum Al-

Quum videt extinctos fratres Althæa referri:
Quæ, plangore dato, mœstis ululatibus urbem
Implet, et auratas mutavit vestibus atris.
At simul est auctor necis editus; excidit omnis
Luctus, et a lacrimis in pœnæ versus amorem est.
Stipes erat, quem, quum partus enixa jaceret
Thestias, in flammam triplices posuere sorores;
Staminaque impresso fatalia pollice nentes,
" Tempora," dixerunt, " eadem lignoque tibique,
O modo nate, damus:" quo postquam carmine dicto
Excessere Deæ; flagrantem mater ab igne
Eripuit torrem, sparsitque liquentibus undis.
Ille diu fuerat penetralibus abditus imis;
Servatusque tuos, juvenis, servaverat annos.
Protulit hunc genetrix, tædasque in fragmina poni
Imperat, et positis inimicos admovet ignes.
Tum conata quater flammis imponere ramum,

thæa matre, atque hanc filio imprecatam esse mortem; id quod sine dubio originem dedit alteri rationi seu fabulæ de stipite fatali, quam primus Phrynichus tragicus in fabula Pleuron tractavit (Pausanias, Phoc. p. 874.) quamque non mirum est Nostrum prætulisse, quum aptior multo esset ad commiserationem faciendam. Sic et Hyginus, fab. 174. Nicander apud Antoninum Liberalem, cap. 2. utramque rationem conjunxerat; Meleagrum enim tradiderat in pugna cum Curetibus, post tædam illam igni immissam, periisse. *Dona*, donaria, ver. 266. *templis*, in templa Diis. ix. 790. *Nato victore;* ob nati victoriam. Inter pium ergo officium et lætum non fando cognoscit cædem, sed *videt* extinctos fratres. Melius forte erat, quod ante Burmannum edebatur, *auratis—atras* (et quod habent Regii nostri;) namque etsi proprie mutamus, quæ abjicimus, cum iis quæ assumimus, tamen poetæ solent invertere structuram communem. Vide ad vii. 60. *Auratas*, auro ornatas. Vide ad vi. init. *Editus*, indicatus. ii. 43. *Excidit*, scilicet, e mente, ii. 601; iv. 175.

451. *Jaceret*, decumberet. Puerpera describitur. Venerunt autem Parcæ septimo post partum die, nunc quoque, ut semper, *nentes stamina* hominum. Apud Apollodorum stipes jacet in ara. Hyginus: *In regia dicitur titio ardens apparuisse.*

455. *Carmine*, vaticinio. Hyginus, *Meleagro fata cecinerunt*. *Torris*, lignum præustum. Græci auctores, δαλός. *Servatus* ab incendio *servaverat*, prorogaverat annos. Idem verbum bis positum bene exprimit conjunctionem vitæ et stipitis.

460. *In fragmina*, id est, tædas fractas dedit Heinsius e tribus MSS.

Cœpta quater tenuit: pugnant materque sororque,
In diversa trahunt unum duo nomina pectus:
Sæpe metu sceleris pallebant ora futuri;
Sæpe suum fervens oculis dabat ira ruborem:
Et modo nescio quid similis crudele minanti
Vultus erat; modo quem misereri credere posses;
Quumque ferus lacrimas animi siccaverat ardor,
Inveniebantur lacrimæ tamen: utque carina,
Quam ventus, ventoque rapit contrarius æstus,
Vim geminam sentit, paretque incerta duobus:
Thestias haud aliter dubiis affectibus errat,
Inque vicem ponit, positamque resuscitat iram.
Incipit esse tamen melior germana parente:
Et, consanguineas ut sanguine leniat umbras,
Impietate pia est: nam postquam pestifer ignis
Convaluit; "Rogus iste cremet mea viscera," dixit:
Utque manu dira lignum fatale tenebat,
Ante sepulcrales infelix astitit aras:

463. *Cœpta tenere* alibi est persequi, non dimittere, ii. 104; hoc loco inhibere, non perficere. *Mater sororque*, affectus maternus et sororius, qui affectus jam *nomina* vocantur, et ver. 508; x. 346. *Sororem* adjuvit odium in filium conceptum contra *matrem*, affectum illum naturalem, quo feruntur matres in liberos. *In diversa*, nempe consilia. Pugna primum non nisi vultu se prodit. *Suum*, iræ proprium. Iratorum enim *oculi* solent ardere, et præ ardore *rubescere*.

471. *Æstus—errat.*] Æstus, fluctus commoti maris: III. Trist. ii. 15. *ventis dubius jactabar et undis*. Sic *dubia navis*, Art. Amat. ii. 514. Sed hoc loco *dubii affectus* sunt contrarii, inter quos ipsa dubia fluctuabat. Etiam *errare* a navigatione petitum, ubi navis *errat*, quæ huc illuc agitatur. *Vim geminam*; duplicem violentiam et venti et æstus maris.

476. *Sanguine* noxiorum parentari interfectorum umbris credebatur. Si autem verbis *consanguineas* et *sanguine* ludere voluit, ineptiit. *Impietate pia est.* Hoc oxymoro delectatur Noster: iii. 5; vii. 339. *Convalescere* dicitur ignis, quum alimentorum sat accipit. *Rogus* graviter et commode vocatur illa lignorum strues, quæ cum stipite etiam filium perditura et quasi crematura erat. *Cremet mea viscera;* vox summæ iræ, quæ ne cogitatione quidem furoris, quo in sua ipsius viscera sæviebat, coerceri potuit. *Viscera mea*, filium meum. Vide ad v. 18.

480. *Ante sepulcrales*, etc.] Inferias quasi parat fratribus. Eum in finem alias *aræ* solebant strui in *sepulcris*, in iisque sacra fieri, Manibus excitatis

"Pœnarumque Deæ triplices, furialibus," inquit,
"Eumenides, sacris vultus advertite vestros.
Ulciscor, facioque nefas: mors morte pianda est:
In scelus addendum scelus est, in funera funus:
Per coacervatos pereat domus impia luctus.
An felix Œneus nato victore fruetur?
Thestius orbus erit? melius lugebitis ambo.
Vos modo fraterni manes, animæque recentes,
Officium sentite meum; magnoque paratas
Accipite inferias, uteri mala pignora nostri.
Hei mihi! quo rapior? fratres ignoscite matri.
Deficiunt ad cœpta manus: meruisse fatemur
Illum, cur pereat: mortis mihi displicet auctor.
Ergo impune feret; vivusque, et victor, et ipso
Successu tumidus regnum Calydonis habebit?
Vos cinis exiguus gelidæque jacebitis umbræ?

vel liquoribus vel victimis. Graviter igitur hæc ligna *sepulcrales aras* vocat, in quibus filium quasi adolebit in honorem et solatia fratrum. Neque Manes defunctorum statim invocat, sed ipsas *Furias* in re horrenda, quam Furiæ ei injecisse videbantur. Recte igitur *furialia sacra*. Impium furorem bene exprimit verbis *Ulciscor—funus*, nec temere immoratur rei verbis cumulatis. *Mors morte pianda est;* cædes fratrum morte filii purganda est.

486. *An felix Œneus*, etc.] Invidia hic et ver. 494 s. stimulos addit. *Melius lugebitis ambo*, detestabilis sententia. *Manes* adesse ex inferis credebantur inferiis; iis ergo commendat *officium* suum, quod vocabulum est solenne de inferiis. *Recentes;* novi Orci incolæ, recens admissi: sic iv. 434. *umbræ recentes. Sentite*, intelligite, agnoscite. *Magno paratas*, magni pretii, nempe *pignora uteri*, filium, quem, pignus amoris, in ipso utero meo portavi.

491. *Hei mihi! quo rapior?*] Non mens eam revocabat a novo conatu, sed tanta est vis materni affectus! *manus deficientes*, trementes atque vix stipitem retinere valentes. Hinc vox invitæ exprimitur, *Hei mihi!* etc. cujus veniam statim precatur. *Auctor*, mater ipsa. Dignus est, cui mors inferatur, verum non ab ipsa matre.

496. *Cinis exiguus;* 'Ολίγη δὲ κεισόμεσθα κόνις; Horatius, IV. Od. vii. 16: *Pulvis et umbra sumus;* Propertius, IV. ii. 14. *En sum quod digitis quinque levatur onus. Jacere* proprie ad cinerem tantum pertinet, non itidem ad umbras. Sed solenne erat hoc verbum omnino de mortuis usurpare. Sic et cadaveris epitheton *gelidus* ad umbras translatum. Attamen umbra nec *gelida* nec calida; sed ad mortem respicitur, quæ cum

Haud equidem patiar: pereat sceleratus; et ille
Spemque patris, regnique trahat, patriæque ruinam.
Mens ubi materna est? ubi nunc pia vota parentum?
Et, quos sustinui, bis mensum quinque labores?
O utinam primis arsisses ignibus infans!
Idque ego passa forem! vixisti munere nostro:
Nunc merito moriere tuo: cape præmia facti,
Bisque datam, primum partu, mox stipite rapto,
Redde animam: vel me fraternis adde sepulcris.
Et cupio, et nequeo: quid agam? modo vulnera fratrum
Ante oculos mihi sunt, et tantæ cædis imago:
Nunc animum pietas maternaque nomina frangunt.
Me miseram! male vincetis; sed vincite, fratres;
Dummodo, quæ dedero vobis solatia, vosque

frigore venit et corpus privatum anima frigidum relinquit. *Trahere ruinam*, eam facere: Æneid. ii. 466; sed *trahere spem*, eam secum auferre. Extincto filio hærede, eoque fortissimo, magna calamitas *patriæ* inferebatur. *Trahere* sumptum ab eo, qui cadens secum aufert aliquid, unde ruina oritur.

499. *Ubi nunc;* cui nunc prosunt. *Pia vota;* multi, *pia jura*, quod præfert Heinsius. *Vota* illa, quibus superstites sibi vovent parentes, ne turbetur mortalitatis ordo. Hoc *justissimum votum* vocat Seneca, ad Marc. cap. 10. *Impium* contra *votum*, si se superstites liberis optent parentes. Suetonius, Tib. 62. Burm. *Mensum* pro *mensium* notavit Priscianus, lib. vii; Seneca, Theb. 535. *Per decem mensum uteri labores:* vide Gronovium ad Liv. xxix. 3; et Buneman. ad Lactant. carmin. de Phœn. 27. Codex Regius B. *bis mensum quinque;* Codex A. *menses bis quinque*, quod et libri aliquot a Ciofano citati. Excusi omnes *mensum* retinent, Prisciani freti auctoritate. Ego certe genitivum genuinum scribendum censeo *mensium;* inter scandendum vero, ne legi Pediæ oppedatur, adhiberi posse Synæresin seu Synecphonesin, ut in Æneid. vi. 33. *quin protinus omnia Perlegerent oculis.* Et apud Nostrum, i. 150. quidam legunt *Ultima cœlestium terras Astræa reliquit. Decem;* nempe lunares menses intellige. *Munere nostro;* quæ stipitem seu torrem in hunc usque diem servavi.

503. *Moriere;* Burmannus mallet *moriare*, quod furenti aptius. Regii nostri nihil mutant. *Præmia;* pœna. *Vel me*, etc. quia Manes inferias postulant.

506. *Et cupio;* fratres ulcisci subintelligatur. *Et nequeo* in ignem conjicere torrem pietate, qua filium prosequor, impedita. *Sunt;* Heinsius conjicit *sint*. *Male*, non sine impietate. *Solatia*, filium, quem in solatia vestra cremavero. *Visus est*, nempe Althææ. Et stipes *gemens* et *inviti* ignes aversantur factum.

Ipsa sequar." Dixit, dextraque aversa trementi
Funereum torrem medios conjecit in ignes.
Aut dedit, aut visus gemitus est ille dedisse
Stipes; et invitis correptus ab ignibus arsit.
Inscius, atque absens flamma Meleagros in illa
Uritur; et cæcis torreri viscera sentit
Ignibus; at magnos superat virtute dolores.
Quod tamen ignavo cadat, et sine sanguine, leto,
Mœret; et Ancæi felicia vulnera dicit; [res
Grandævumque patrem, fratremque, piasque soro-
Cum gemitu, sociamque tori vocat ore supremo,
Forsitan et matrem: crescunt ignisque dolorque;
Languescuntque iterum; simul est extinctus uter-
Inque leves abiit paulatim spiritus auras. [que,
Alta jacet Calydon; lugent juvenesque senesque,
Vulgusque proceresque gemunt; scissæque capil-
Planguntur matres Calydonides Eveninæ. [los
Pulvere canitiem genitor, vultusque seniles
Fœdat humi fusus; spatiosumque increpat ævum.

515. *Absens in flamma uritur;* argute, quia torris ei fatalis in flamma. *Cæcis,* quos non videbat. *At magnos,* etc. ut Hercules, ix. 163.

518. *Ignavo,* quo pereunt ignavi. Fortes cadunt in prælio per vulnera sanguine effuso. Supra, vii. 544. sic erat *leto mori inerti.*

520. *Fratrem;* nostri ambo Regii dant *fratres.* Ab Apollodoro tres fratres memorantur, Toxeus, Tyreus et Clymenus; Nicander quinque habet: *sorores* fuerunt Gorge, Dejanira, Eurymede et Melanippe, quæ postremæ duæ post mortem fratris in aves mutantur. *Sociam tori* Antoninus Liberalis, II. vocat Cleopatram; Hyginus, fab. 174. Alcyonem: qui dissensus facile potest componi; nam Homerus, ver. 552. diserte tradit, eam fuisse Cleopatram, sed eandem a parentibus dictam esse Alcyonem, quia mater Alcyonis fatum habuerit. *Supremo,* moriente.

525. *Alta jacet,* etc.] Ante hunc versum olim legebatur, *Paulatim cana prunam velante favilla,* quem expunxit Heinsius, tam auctoritate primi Palatini, et aliorum quatuor, qui eum in margine ascriptum habent, quam propter ingratam *τοῦ paulatim* repetitionem. *Alta,* clara et flore suo superbiens, *jacet,* afflicta est. *Planguntur,* plangunt se, sua pectora. *Eveninæ,* ab Eveno fluvio, juxta quem Calydon sita. Plin. iv. 2. Marpissa Εὐηνίνη est apud Homer. Il. I. 553.

529. *Fœdat* graviter pro, asper-

Nam de matre manus, diri sibi conscia facti,
Exegit pœnas, acto per viscera ferro.
Non mihi si centum Deus ora sonantia linguis,
Ingeniumque capax, totumque Helicona dedisset;
Tristia persequerer miserarum dicta sororum:
Immemores decoris liventia pectora tundunt;
Dumque manet corpus, corpus refoventque, foventque:
Oscula dant ipsi, posito dant oscula lecto.
Post cinerem, cineres haustos ad pectora pressant
Affusæque jacent tumulo; signataque saxa
Nomine complexæ, lacrimas in nomine fundunt.
Quas Parthaoniæ tandem Letoïa clade

git. Summus luctus describitur. *Canities* et *vultus seniles* valent ad miserationem faciendam.

531. *Acto per viscera ferro.*] Juxta alios laqueo vitam finivit. Vide Munkerum ad Hygini fab. 174. Nil definit Hyginus: *mœrens in luctu decessit.*

532. *Si centum Deus*, etc.] Sic res arduas exprimunt poetæ, Virgilius, Georg. ii. 42; Æneid. vi. 625; Hostius apud Macrob. vi. 3; Persius, Sat. V. i. 26; Claudian. in Cons. Olyb. et Prob. 55. qui omnes secuti sunt Hom. Il. B. 488: Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν, Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, etc. Sed Noster in re leviore parum feliciter hæc adhibuit.

535. *Decus*, cura et ornatus corporis. *Liventia*, ut liveant. *Refoventque*; vide ad ver. 163; et de *fovere* ad ii. 339: quem locum omnem cum hoc conferas. *Lecto*, feretro: etiam Græce κλίνη. Vide Kirchmannum de funeribus, ii. 9. *Oscula ipsi, oscula lecto*; sic distingue: oscula dant *ipsi*, id est, Meleagro seu corpori, posito oscula dant *lecto*; ut alterum *oscula* ad corpus, alterum ad lectum referatur.

538. *Post cinerem*, postquam combustus erat. Sed amat Ovidius hujusmodi repetitiones, *Post cinerem, cineres*, etc. *Pressant*, sæpius premunt. Imitatus est Silius, viii. 129: *Cui cinerem orbatæ pressant ad pectora matres. Haustos*, collectos, ut ix. 35. *haustus pulvis.* Similia lamenta et eadem fere verba habes xiii. 424. *Affusæ*; vide ad iii. 438. *Fundere in nomine* recte dici docet Burmannus.

541. *Parthaonis* filius Œneus. *Gorge* nupserat Andræmoni, Dejanira Herculi, et sic *nurus Alcmenæ.* Has duas etiam Hyginus et Nicander exceperunt. Secundum hunc Baccho deprecante iis natura sua relicta. *Allevat*, aves esse jussit: Claudianus, 18, 295: *Elevat hanc plumis, squamis hanc fabula vestit.* Aves illas Noster parum perspicue notavit. Intelligi eas, quæ Linn. Numidæ Meleagrides, Nostris *Perlhühner* dicuntur, docet Schneider. ad Æliani Histor. Animal. iv. 42. Cæterum variæ res omnia hujus fabulæ Calydoniæ in nummis et aliis monumentis expressæ

Exsatiata domus, præter Gorgenque, nurumque
Nobilis Alcmenæ, natis in corpore pennis
Allevat; et longas per brachia porrigit alas;
Corneaque ora facit; versasque per aera mittit.
V. Interea Theseus sociati parte laboris 546
Functus, Erechtheas Tritonidos ibat ad arces.
Clausit iter, fecitque moras Achelous eunti,
Imbre tumens: "Succede meis," ait, "inclyte, tectis, 549
Cecropida; nec te committe rapacibus undis.
Ferre trabes solidas, obliquaque volvere magno
Murmure saxa solent: vidi contermina ripæ
Cum gregibus stabula alta trahi; nec fortibus illic

sunt a veteribus. Collegit illa omnia Begerus in libro, *Meleagrides et Ætolia ex numismate*, inspersis marmoribus quibusdam.

546—610. *Origo insularum, quas Achelous fecerat, Echinadum et Perimeles.* Ac *Echinades* quidem insulæ asperæ et incultæ, unde et iis nomen inditum, non longe aberant ab ostio Acheloi: Strabo, lib. x. p. 453; Thucydides, II. p. 171; et ab Acheloi alluvione natæ credebantur: Plinius, ii. 85; Dionys. Perieg. ver. 433 sqq. Causam, cur non cohæreant cum terra continente, Pausanias, Arcad. p. 647. reddit hanc: quum Ætolia, pulsis Ætolis, inculta jaceret, Acheloum desiisse limum et sordes advehere, quibus Echinades annecterentur terræ continenti. Sed apud mythicos Achelous, iratus ideo, quod a nymphis posthaberetur Diis rusticis, eas efficit; et sic hæc fabula commode annectitur superiori, in qua Diana similem ob causam irascebatur. *Sociati pars laboris;* pars virilis laboris. Nondum dimittit *Thesea*, sed plures rebus ejus fabulas annectit, quanquam non satis feliciter. Etenim *Acheloum*, qui e Pindo effusus ab occasu Ætoliam dirimebat ab Acarnanibus, objicit Theseo Calydone Athenas redeunti. *Arces;* urbem: vide ad vii. 54. Athenas hic duplici epitheto insignitas male ait *Gierig*: nam *Tritonidos* non est epitheton.

548. *Clausit;* vide ad vi. 572. De *tectis* fluviorum vide ad i. 574. Acheloi tectum internum ipse mox describit. *Succedunt tectis*, qui eo devertunt. Suavis est hæc et invitatio et inde orta sermocinatio, quæ pertinet ad lib. ix Metam. 96. ubi hospites discedunt, non expectata fluminis pace.

551. *Ferre trabes*, etc.] In fluminis tumentis descriptione Nostro præiverunt Lucretius, i. 182. 290; Virg. Æn. ii. 305—7. et 496 sqq. Apta hæc ad deterrendum. *Vidi;* confer v. 569. *Stabula alta trahi;* confer v. 627: pro *trahi*, sic Veteres *rapi;* at *trahi* exquisitius, et bene de fluviis rapacibus. Etiam Virgilius, dicto loco, *cum stabulis armenta trahit*. *Nec fortibus*, etc. ut i. 305.

Profuit armentis, nec equis velocibus esse: 554
Multa quoque hic torrens, nivibus de monte solu-
Corpora turbineo juvenilia vortice mersit. [tis,
Tutior est requies, solito dum flumina currant
Limite, dum tenues capiat suus alveus undas."
Annuit Ægides: "Utarque, Acheloe, domoque,
Consilioque tuo," respondit; et usus utroque est.
Pumice multicavo, nec levibus atria tophis 561
Structa subit: molli tellus erat humida musco;
Summa lacunabant alterno murice conchæ.
Jamque duas lucis partes Hyperione menso,
Discubuere toris Theseus comitesque laborum:
Hac Ixionides, illa Trœzenius heros 566

556. *Turbineo vortice;* in modum turbinis se volvente. *Solito dum limite currant;* dum intra ripas, aquis imminutis, se recipiant.

558. *Suus,* iis a natura assignatus. *Tenuis,* exigua.

561. *Multicavo.*] Cumulavit Ovidius in hac fabula vocabula nova. Ex eo genere paulo ante erat *turbineus:* hic habemus *multicavus,* et mox, *lacunare,* facere lacunar: quod verbum fuit ignotum librariis, nam omnes Codices habent *lacus nabant,* aut *lacu nubant.* Regius noster A. *lacus nabant;* Codex B, uno verbo, *lacunabant.* Lacunar, *φάτνωμα,* tectum, in quo cælati erant loculi, qui lacuum similitudinem habebant, quos *laquei,* id est, margines eminentiores cingebant, unde idem et *laquear* dicitur. Beatorum quidem hominum lacunaria ornata erant eburno, auro, gemmis adeo (videatur Plutarchus, Apophth. Lac. xii. n. 94;) sed fluvii ornamenta sunt conchæ et murices. Paulo ante *nec levibus,* asperis. De *pumice* et *tophis* vide ad iii. 160. In Cyrenes thalamo Virgilius, Georg. iv. 374. *pendentia pumice tecta.*

564. *Metiri* poetis est medium transire, percurrere. Igitur Sol metitur cœlum, hoc loco, *lucem,* sive diem. *Duas partes;* horam diei nonam designat, qua etiam apud Romanos cœnæ initium. *Discumbere* et *toris* et *super toris* dixit Virgilius, Æn. i. 700, 708. *Ixionides,* Pirithous, ver. 403. *Trœzenius heros* non est, ut *Rode* putabat, Theseus, sed *Lelex,* qui supra, versu 312. *Narycius* vocatur. Lenzio videtur a Locrensibus *Trœzenas* migrâsse. E. versu 622 videmus, eum jam olim vixisse apud *Pittheum,* Trœzeniorum regem. Forte *Trœzen,* Pitthei frater, cujus e filia Æthra nepos Theseus (Pausanias, p. 182 sqq.) fuit ejus pâter. Sic Thesea genere proxime attingebat, eumque comitabatur redeuntem. Hi tres in uno toro accubuere ita, ut Theseus medium locum teneret. *Parili,* pro *pari,* ut sæpe apud Ovidium. *Hospite tanto;* Junianus, *hospite terno,* quod probat Heinsius: male; nam plures aderant; et Achelous Theseo hospite lætabatur, immo per omnem hunc locum Thesei dignitas eminet.

Parte Lelex, raris jam sparsus tempora canis;
Quosque alios parili fuerat dignatus honore
Amnis Acarnanum, lætissimus hospite tanto.
Protinus appositas nudæ vestigia Nymphæ
Instruxere epulis mensas; dapibusque remotis,
In gemma posuere merum: tum maximus heros,
Æquora prospiciens oculis subjecta, "Quis," inquit,
"Ille locus?" digitoque ostendit, et, "insula nomen
Quod gerat illa, doce; quanquam non una videtur."
Amnis ad hæc, "Non est," inquit, "quod cernimus, unum;
Quinque jacent terræ: spatium discrimina fallit.
Quoque minus spretæ factum mirere Dianæ, [cos
Naïdes hæ fuerant; quæ quum bis quinque juven-
Mactâssent, rurisque Deos ad sacra vocâssent,
Immemores nostri festas duxere choreas. [quam,
Intumui, quantusque feror, quum plurimus, un-
Tantus eram; pariterque animis immanis et undis,
A silvis silvas, et ab arvis arva revelli;

570. *Protinus appositas.*] Et mensæ et epulæ dicuntur apponi. Vide Burmannum. *Vestigia*, pedes: *nudi vestigia*, γυμνόποδες. Erat autem ἀνυποδησία reverentiæ signum. Vide Spanhem. ad Callimachi hymnum ad Cer. 125. Et de hoc ministerio vide ad ix. 89. *Posuere*, apposuere mensam secundam, in qua merum in *gemma*, poculis gemmeis, seu crystallinis. Virg. Georg. ii. 506. ut *gemma bibat*. Similiter autem in Cyrenes thalamo Nymphæ ministrant, Georg. iv. 378.

577. *Spatium discrimina fallit*, elegans locutio, quæ non debebat tentari; longa distantia facit, ut discrimina non animadvertantur, ut non discretæ, sed una insula esse videatur. Supra, vi. 60; et Horat. II. Sat. ii. 12. *studio fallente laborem.*

580. *Ad sacra vocâssent;* vide ad versum 265: Horatius, I. Od. xxx. 2. *vocans ture te multo Glycera.* Hæc est *evocatio* Deorum. *Immemores nostri.* Solebat Achelous aris coli a Græcis; Pausanias, Att. p. 84 et 98. *Choreas.* In sacris Veterum solennis saltatio cum cantu. Itaque hoc loco *choreæ* pro toto sacrificio. *Ducere choreas* primum de præsule, deinde omnino de saltantibus. Illud *intumui* graviter exaggerat, *quantusque—revelli.* *Feruntur* fluvii, quum rapidi sunt; Burmannus: *ferri* enim sæpe impetum et vim declarat. *Animis*, ira.

Cumque loco Nymphas, memores tum denique nostri,
In freta provolvi: fluctus nosterque marisque
Continuam diduxit humum, partesque resolvit
In totidem, mediis quot cernis Echinadas undis.
Ut tamen ipse vides, procul, en procul una recessit
Insula grata mihi: Perimelen navita dicit.
Huic ego virgineum dilectæ nomen ademi.
Quod pater Hippodamas ægre tulit, inque profun-
Propulit e scopulo parituræ corpora natæ. [dum
Excepi, nantemque ferens; "O proxima cœlo
Regna vagæ," dixi, "sortite, Tridentifer, undæ,
In quo desinimus, quo sacri currimus amnes,
Huc ades, atque audi placidus, Neptune, precantem.
Huic ego, quam porto, nocui: si mitis et æquus,
Si pater Hippodamas, aut si minus impius esset,
Debuit illius misereri, ignoscere nobis.

585. *Memores tum denique nostri;* tum demum intellexerunt, quem per ludibrium de Diis agrestibus inhonoratum præteriissent. *Provolvi;* Balliol. et Thuan. *pervolvi;* Menardi, *devolvi,* quod rapiditati convenientius Burmannus putabat. Regii nostri, *provolvi.* Virgilius, Æn. x. 555. *truncum provolvens. Continuam,* continentem terram, *diduxit,* divisit, distraxit.

589. *Recessisse* eleganter dicuntur quæ longius remota sunt. Secundum Apollodorum, I. vii. 3. *Perimede* (non *Perimele*) uxor Acheloi, quæ ei Hippodamanta et Orestem peperit. *Navita dicit;* conf. ix. 228.

593. *Pariturræ,* pro *perituræ* (quod habent quidem Regii nostri ambo) ex uno Leidensi et altero Twisdenio dedit Heinsius: viderint periti.

594. *O proxima cœlo,* etc.] Confer cum hoc loco, iv. 532. ubi similes ad Neptunum preces: *O numen aquarum, Proxima cui cœlo cessit, Neptune, potestas.*

597. *Huc ades,* etc.] Ego versum *Huc ades,* etc. ineptum adeoque tollendum censeo. Regius noster A. respuit versus quinque 596—600; quos manus secunda margini inscripsit, una cum versu certe rejiciendo *Cui quondam,* etc. Hunc autem posuit post versum *Debuit illius,* etc.: ea transpositione glossator manifestam dedit sui imperitiam, junctis duobus versibus qui haberent insulsam repetitionem vocabul. *feritate paterna.* Etiamsi Codex B eosdem quinque versus uncis incluserit, tanquam præsente nota suspicionis signatos, non video tamen cur rejiciantur, quum sententiæ omnino eos repugnare dici non possit.

Affer opem; mersæque, precor, feritate paterna
Da, Neptune, locum: vel sit locus ipsa licebit;
Hunc quoque complectar." Movit caput æquoreus
Concussitque suis omnes assensibus undas: [rex,
Extimuit Nymphe; nabat tamen: ipse natantis
Pectora tangebam trepido salientia motu: 606
Dumque ea contrecto, totum durescere sensi
Corpus, et inducta condi præcordia terra.
Dum loquor, amplexa est artus nova terra natan-
Et gravis increvit mutatis insula membris. [tes,
VI. Amnis ab his tacuit: factum mirabile cunc-
Moverat: irridet credentes; utque Deorum [tos

603. *Hunc quoque complectar;* Burmannus mallet *Sic quoque*, sine causa. Heinsius qui *hanc* ex vetustioribus invexit, explicabat, postquam in insulam erit conversa. *Complectar*, undis meis alluam. *Movit—concussitque*, etc. instar Jovis, i. 179. *Movit caput*, idem quod, annuit precibus.

605. *Extimuit Nymphe*, etc.] Heinsio hic versus et tres sequentes delendi videntur aut saltem duo 609 et 610 (vide infra notam 608,) ne bis idem dicatur. Burmannus admonet 604, 605 et 606 abesse a Francofurtensi, et duos sequentes fuisse margini ascriptos. *Tangebam;* Ambrosianus et unus Mediceus, *mulcebam*, quod amanti aptius judicat Burmannus. Immo tam periculoso tempore, *tangebat* potius amplexu pectora.

608. *Conduntur* et ea, quæ in aliam formam transeunt; vide ad ix. 389. Equidem arbitror, versus 609 et 610 *Dum loquor—membris* esse resecandos; nam priores quatuor multo elegantiores sunt. Quod duo ex iis absunt a Francofurtensi Codice, et sqq. duo in margine ascripti, id nihil in hac causa decernit; potuerunt aut a festinante librario omitti, aut ab eo, qui postremos versus genuinos putaret, ut ego sentio.

611—724. *Philemon et Baucis.*] Ut Menecrates Xanthius Lyciacas fabulas collegerat, unde vi. 313 sqq. una repetita est, sic alius scriptor potuit Phrygias tractare, quarum pars hæc nostra est. Eam vero Ovidius copiosissime suavissimeque exornavit. Ruhnkenius ad Callimachi fragmenta, p. 580. eum suspicatur multa ex Callimachi Hecala mutuatum esse, quæ et ipsa fuerat anus paupercula, sed hospitalitate insignis. Hyriei fabula huic nostræ similis narratur Fast. v. 499 sqq. *Ab his*, post hæc. *Factum*, ut versu 578 et 726: non igitur erat, cur Heinsius *fatum* suaderet. Regii nostri, *factum*. *Moverat*, admiratione et metu Deorum impleverat. *Spretor Deorum* erat ad exemplum Ixionis patris et Phlegyæ avi. Et talis etiam *mentis ferox*, mente feroci, esse solet. *Ut* ponitur, quum causa rei ex moribus alicujus repetitur. *Ixione natus;* Ixionis filius ex Centaurorum genere, qui Superum contemptores inducuntur a poetis ut et Cyclopes. *Si dant;* si eos putas dare posse.

Spretor erat, mentisque ferox Ixione natus;
"Ficta refers, nimiumque putas, Acheloe, potentes
Esse Deos," dixit, "si dant adimuntque figuras."
Obstupuere omnes; nec talia dicta probârunt:
Ante omnesque Lelex, animo maturus et ævo,
Sic ait: Immensa est, finemque potentia cœli
Non habet, et quicquid Superi voluere, peractum est;
Quoque minus dubites, tiliæ contermina quercus
Collibus est Phrygiis, modico circumdata muro.
Ipse locum vidi: nam me Pelopeïa Pittheus
Misit in arva, suo quondam regnata parenti.
Haud procul hinc stagnum; tellus habitabilis olim;
Nunc celebres mergis fulicisque palustribus undæ.
Jupiter huc, specie mortali, cumque parente
Venit Atlantiades positis caducifer alis.

616. *Obstupuere;* unus Mediceus, *obstrepuere*, quod, quia indignationem indicat, optimum videtur Burmanno. Regii A et B. *obstupuere*. Hic affectus amicis convivantibus melius convenire videtur, quam indignatio surgendo reclamandoque prodita, quæ est in altera lectione Burmanno probata.

617. *Animo maturus et ævo*, vir gravis et constante ætate, frequens senis descriptio. Heinsius malit *animi* et *ævi*. Utrumque poetis in usu; confer Æn. v. 43; ix. 246. Hinc quovis loco MSS. consensus premendus. Talem autem senem metus Deorum maxime decet. *Sic ait*, quum fere sermonis clausula sit, hic in principio orationis offendit Burmannum qui malit, *Vis, ait;* namque *vim* et *potestatem* Deorum sic junxisse etiam Cicero videtur. Sed frustra hæc monuit: *Sic ait* in principio etiam x. 17; xiii. 539: *Atque ait*, v. 489.

620. *Tiliæ contermina quercus*, etc.] Monumentum facti, quo commemorato fides fit fabulæ. *Circumdari muro* solebant loca sancta et memorabilia. *Ipse*, etc. confer vi. 320 sqq. *Pelops*, Pitthei pater, filius fuit et successor Tantali, regis Phrygiæ, quæ inde *Pelopeïa arva*. Is regno paterno pulsus ab Ilo, in Græciam venit tempore Acrisii, et nomen dedit Peloponneso. Vide Marsham. Chron. p. 286. *Suo parenti*, Pelopi; nam Pittheus, ut notum est, et Trœzen Pelopis filii fuere.

625. *Palustribus;* confer Virgilium, Georg. i. 361 sqq. ubi *marinæ fulicæ;* quo loco et ipsæ cum *mergis* conjunguntur, de quibus xi. 793 sqq. *Jupiter* in terris ambulans *Mercurium* secum ducere solebat. Ambos sic et Hyrieus hospitio excepit. Fast. dicto loco; Hyginus, P. A. ii. 34. Inde intel. Act. xiv. 12. *Sera*, obex, μοχλὸς, lignum ferratum et vecti simile, quod oppositum foribus non sinebat eas aperiri.

Mille domos adiere, locum requiemque petentes;
Mille domos clausere seræ: tamen una recepit,
Parva quidem, stipulis et canna tecta palustri:
Sed pia Baucis anus, parilique ætate Philemon
Illa sunt annis juncti juvenilibus; illa
Consenuere casa; paupertatemque fatendo
Effecere levem, nec iniqua mente ferendam.
Nec refert, dominos illic, famulosne requiras;
Tota domus duo sunt; idem parentque jubentque.
Ergo ubi cœlicolæ parvos tetigere penates,

630. *Parva quidem*, etc.] Sequitur locus præstantissimus, quo casa, supellex, epulum pauperculorum hominum, eorumque eximia hospitalitas ita describitur, ut res sensibus subjecta videatur, et lector facile moveatur pietate hospitum. *Stipulis;* Fast. vi. 261: *Quæ nunc ære vides, stipula tunc tecta videres.* *Stipulæ* autem sunt stramina, ver. 701. Veteres enim messores aristas tantum cum exigua calami parte demebant, et stipulas alio tempore metebant. Virg. Georg. i. 289. *Tecta;* Priceus et Heinsius conjiciunt *texta*, ut tota casula inde constructa. *Baucidis* nomen in proverbium abiit, et pro quavis anu paupercula, eademque pia, est positum. Persius, Sat. iv. 21. *Illa sunt*, etc. Claudianus, epigram. ii. 1: *Felix, qui patriis ævum transegit in agris, Ipsa domus puerum quem videt, ipsa senem: Qui baculo nitens, in qua reptavit arena, Unius numerat secula longa casæ.* *Paupertatemque fatendo;* Codex B habet *ferendo*. Dum victu et cultu paupertatem *fatebantur* (quod omnis hic locus declarat) suoque habitu vitam degebant, paupertatem fecerunt *non iniqua mente ferendam*, id est, tolerabilem. Qui contra pauper potentem imitatur divitisque nomen affectat, magnum sibi imponit onus. In dissimili re, Amor. i. 21: *Acrius invitos multoque ferocius urget, Quam qui servitium ferre fatentur, Amor.* Mox ingeniose et jucunde: non habebant servos ancillasque. *Tota domus*, etc. Vide ad i. 353.

637. *Tangere penates*, ut *tangere portus*, eo pervenire. Mox graphice *submissoque*, etc. *Quo superinjecit;* Burmannus conjicit *Quoi*, id est, *cui*. *Textum*, stragulum. Ignis excitationem Virg. Æneid. i. 174. eadem prope diligentia describit. Idem Æn. viii. 410. de muliere bene mane ad opus surgente, *cinerem et sopitos suscitat ignes;* Noster, Fast. v. 506: *Ignis in hesterno stipite parvus erat. Ipse genu posito flammas exsuscitat aura, Et promit quassas comminuitque faces.* *Anima producit anili* exquisitius quam spiritu suscitat debili. Ita Tacitus, Ann. vi. 9: Vestilius *senili manu* ferrum tentat. *Multifidas*, in multas partes scissas. *Faces* jam supra vii. 259. legimus. Heinsius putat hic esse faces concisas in frusta, qualia sarmenta *tædæ schidiæ* appellantur a Vitruvio, vii. 10. Male; namque additur *minuit*, id est, frangit et in frusta concidit, quod verbum ad faces non minus, quam ad *ramalia* (id est, ramos aridos, unde Pers. v. 59. membra fracta senum commode ita appel-

Submissoque humiles intrârunt vertice postes,
Membra senex posito jussit relevare sedili;
Quo superinjecit textum rude sedula Baucis.
Inde foco tepidum cinerem dimovit, et ignes
Suscitat hesternos; foliisque et cortice sicco
Nutrit; et ad flammas anima producit anili;
Multifidasque faces, ramaliaque arida tecto
Detulit, et minuit, parvoque admovit aheno;
Quodque suus conjux riguo collegerat horto,
Truncat olus foliis: furca levat ille bicorni
Sordida terga suis, nigro pendentia tigno;
Servatoque diu resecat de tergore partem
Exiguam; sectamque domat ferventibus undis.
Interea medias fallunt sermonibus horas;
Sentirique moram prohibent: erat alveus illic
Fagineus, curva clavo suspensus ab ansa;
Is tepidis impletur aquis; artusque fovendos
Accipit: in medio torus est de mollibus ulvis

lat) referendum. *Tecto detulit.* Callimachus, fragment. Hec. *παλαίθετα κᾶλα καθύρει, vetusta ligna detraxit.*

647. *Truncat olus foliis,* folia decerpit oleri. Sequentia bene illustravit Heinsius. Describitur carnarium, ubi carnes siccandæ suspendebantur: erat foco proximum, adeoque fumo expositum; inde carnes *furca* deferebantur. Conferatur Petronius Satyr. cap. 135. *Sordida,* fumosa: Silius, vi. 320. *sordentia fumo frena.* Illustrationi inserviunt etiam loca hæc. Juven. xi. 82: *Sicci terga suis rara pendentia crate;* Petronius, cap. 136: *Præterea quæ fumoso suspensa tigillo Conservabat opes humilis casa.*

651. *Medias horas,* quæ effluebant, dum epulum parabatur, ut in libro iv. 167. *medium tempus.* Has horas *fallunt* seduli hospites *sermonibus,* sermones gratos instituunt cum Diis, ne tempora longa iis videantur. Non erat, cur Burman. suaderet, *mediis.*

652. *Alveus,* labrum, solium balneare. *Ab ansâ,* ope ansæ. *Ab* instrumentum indicat, quo aliquid fit. *Fovendos* melius puto quam lavandos; exprimit enim gratum teporem, quo pedes ex itinere fessi reficiuntur.

655. *Accipit*; Codex Regius A. *suscipit.* Non videt Heinsius quomodo *torus in medio* esse potuerit, qui locus mensæ fuerit dandus. E duobus igitur versibus, quos MSS. nonnulli habent (vide finem notæ) facit unum hunc, *Accipit. Inde torum sternunt de mollibus ulvis Impositum lecto,* etc. At *in medio esse* hoc loco, ut sæpe, nihil aliud significat, nisi, adesse. Etiam, xi. 610. *At medio torus est.* Vide et ad Plinium, III.

Impositus lecto, sponda pedibusque salignis:
Vestibus hunc velant, quas non nisi tempore festo
Sternere consuerant; sed et hæc vilisque vetusque
Vestis erat, lecto non indignanda saligno. 659
Accubuere Dei: mensam succincta tremensque
Ponit anus; mensæ sed erat pes tertius impar;
Testa parem fecit: quæ postquam subdita clivum
Sustulit, æquatam mentæ tersere virentes.
Ponitur hic bicolor sinceræ bacca Minervæ,

Ep. xx. 4. *Torus*, pulvinus, qui imponitur spondæ. Is plumis confertus esse solebat, xi. 610; sed in hac domo, ulvis. Apud Hyrieum Dii *flumineam lino celantibus ulvam, Sic quoque non altis incubuere toris. Salignis*, quum ditiorum lectuli pedes haberent eburneos. Post hunc versum 656. multi inserunt, *Concutiuntque* (aut *consternuntque, constituuntque, conficiuntque*) *torum de molli fluminis ulva.* Hunc versum non agnoscunt recte nostri Regii.

657. *Vestibus*, stragulis. *Velare* solenne in hac re. *Quas non*, etc. Trist. V. v. 7. *quæ semel toto vestis sumitur anno;* Tibull. II. ii. 7. *vestis seposita. Vetus*, obsoleta. *Non indignanda*, quæ non habebat cur lecto indignaretur, ei conveniens. Aliter apud Virgilium, Æneid. i. 697. *aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda.*

660. *Succincta*, adeoque sedula; ix. 89. Horat. Sat. II. vi. 107. de mure urbano, *veluti succinctus cursitat hospes. Tripes mensa* erat in supellectile pauperiorum hominum; Horat. Sat. I. iii. 13. ubi vide Interpretes. *Sustulit*, inæqualitatem abstulit, *pedi* submissa testa. Plerunque spongia tergi mensa solebat, nunc *menta*, de qua vide x. 729. *Tersere*; Codex A. *extersere.*

664. *Ponitur hic bicolor*, etc.] Has epulas suo modo poeta instruxit, ita quidem, ut frugalitatis et eximiæ liberalitatis societatem in his senibus commendaret. Multos igitur cibos apponit, sed inemptos omnes, eorumque missus facit tres. *Sincera Minerva* quæ sit, disputatur. Crispinus interpretatur, castam. Heinsius baccam recentem, et nullo sale aut muria conditam; nam etiam apud Columellam, xi. 50. *sincerum* et *quod salem recepit*, sibi opponi. Burmannus intelligit, non læsam, incorruptam; nam apud Nostrum in Nuce versu 22. esse, *læsa bacca;* et apud Suetonium, in Aug. 40. *sincerum* opponitur *corrupto.* Invehitur in eum Schirachius ideo, quod de bacca interpretatus sit, quod Ovidius ad Minervam retulerit. Ipse cum Gesnero in Thesauro intelligit integram Minervam. At quid est integra Minerva? hoc amplius erat explicandum. Equidem arbitror, poetam non Minervam Deam laudare voluisse, sed baccam appositam describere, et retulisse, more poetis consueto, ad illam, quod erat referendum ad hanc. Capio igitur cum Heinsio de bacca non condita; nam mox opponuntur *corna condita. Ponitur*, apponitur. *Bicolor*, viridis et nigra. *Corna*, quanquam lapidosa et in victu infelici, Æn. iii. 649. numerata, condiri tamen solebant olivarum instar.

Conditaque in liquida corna autumnalia fæce,
Intubaque, et radix, et lactis massa coacti,
Ovaque, non acri leviter versata favilla;
Omnia fictilibus: post hæc cælatus eadem
Sistitur argilla crater; fabricataque fago
Pocula, qua cava sunt, flaventibus illita ceris.
Parva mora est; epulasque foci misere calentes:
Nec longæ rursus referuntur vina senectæ;

666. *Intubum* sativum, sive hortense, Linn. Cichorium Endivia. Gallice *Endive*, quod forsan deductum fuerit ab *Intiba* quod dant Regii nostri Codices. Inde diversum intubum erraticum amaris fibris, Linn. Cichorium Intubus, germanice *Wegwart*. *Radix*, rapharus. *Lac coactum*, uno verbo, *coagulum*, quod legitur Fast. iv. 543; confer infra xii. 436. *Ova* apud Romanos fere semper in principio cœnæ.

668. *Post hæc cælatus*, etc.] Post missum primum prima vina contra prisci ævi morem ponuntur. Sed hic et de lectione et de sensu laboramus. Olim legebatur, *cælatus eodem Sistitur argento crater*. Sed Heinsio displicebat et argenteus et cælatus crater in vasis Philemonis. Quum igitur in uno Palatino esset, *eodem argillo*, in multis aliis MSS. autem pro interpretatione ascriptum esset *de argilla*, hoc recepit in contextum, et pro *cælatus* scribendum censet, *illatus*. Rigaltius contra ad Tertullian. de Cultib. femin. lib. i. cap. 2. tuetur antiquam lectionem putatque jocose hoc dictum esse, et e superioribus facile explicandum. Fruges omnes apponebantur in *fictilibus* vasis. Crater *eodem argento cælatus* ergo foret, nullo argento cælatus, æque non argenteus et cælatus ac reliqua, quæ præcesserant. In *cælata argilla* frustra hæretur. Etenim latiore sensu *cælare* omnino instrumento fabrili incidere, scalpere, radere. Virgilius, Ecl. iii. 37. ligneum poculum vocat *cælatum opus*, in quo vitis *torno* effecta De *eadem argilla* idem quod Rigaltius putant multi, quare *eodem argento*, jocose dictum anteponunt. *Fabricataque fago pocula;* Virgil. dicto loco, *pocula fagina;* Fast. d. l. apud Hyriea, *Terra rubens crater, pocula fagus erant*. Tibullus, I. i. 38: *Dona nec e puris spernite fictilibus. Fictilia antiquus primum sibi fecit agrestis Pocula, de facili composuitque luto*. Idem I. x. 8. de aureo seculo, *Faginus astabat scyphus*. *Qua cava sunt*, etc. Theocrit. i. 27. βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεϊ καρῷ, profundum poculum dulci cera collutum.

671. *Parva mora est*, etc.] Secundus missus. *Calentes*, nempe terga suis cum olere, de quo sup. 646. Vina post primum missum apposita et mox remota nunc *rursus referuntur*, secunda vice apponuntur. Erant autem *non longæ senectæ*. Contra Hyrieus, in cibis parcior, *Quæ puer quondam primis diffuderat annis, Prodit fumoso condita vina cado*. Sed hæc quoque vina *paulum*, in breve tempus, quamdiu mala cum uvis et palmis astarent, *seducta* sunt. *Mensis* pro *mensæ*. De *secunda* mensa vide ad ix. 89. Hic ver. 673, præcedenti præponendus videtur Heinsio; sed male.

Dantque locum mensis paulum seducta secundis.
Hic nux, hic mixta est rugosis carica palmis,
Prunaque, et in patulis redolentia mala canistris,
Et de purpureis collectæ vitibus uvæ;
Candidus in medio favus est: super omnia vultus
Accessere boni, nec iners pauperque voluntas.
Interea, quoties haustum cratera repleri
Sponte sua, per seque vident succrescere vina,
Attoniti novitate pavent, manibusque supinis [mon,
Concipiunt Baucisque preces, timidusque Phile-
Et veniam dapibus, nullisque paratibus orant.
Unicus anser erat, minimæ custodia villæ,
Quem Dîs hospitibus domini mactare parabant:
Ille celer penna tardos ætate fatigat;
Eluditque diu; tandemque est visus ad ipsos
Confugisse Deos. Superi vetuere necari;
"Dîque sumus; meritasque luet vicinia pœnas
Impia," dixerunt; "vobis immunibus hujus
Esse mali dabitur; modo vestra relinquite tecta;

674. *Rugosæ*, quippe siccatæ. *Redolentia* bene commendat mala a leni et suavi odore. In *canistris* apponi solebant et mala et panes. Homer. Od. A. 147. Æneid. viii. 180. *Purpureis.* Vitibus tribuit, quod erat uvis tribuendum. *Nec iners*, etc. excellenter! *non iners* pertinet ad sedulitatem et ardorem, quo accipiebant hospites; *non pauper* ad liberalitatem, qua apponebant, quidquid habebant; et lautissimum epulum paràssent, si modo potuissent. Etiam Hyrieus, Fast. 503. *vultum addidit* verbis.

679. *Haustum*, exhaustum, quod extat in plurimis MSS. sed ex interpretatione fluxit. *Hauriuntur* et ea, ex quibus hauritur. *Per se.* Vide ad i. 102. *Supinæ manus*, quæ extolluntur sic, ut palma sursum pateat, qui fuit habitus precantium; Lambinus ad Horatium, III. Od. xxiii. 1. *Concipere* nil nisi facere. *Dapibus*, etc. dapibus sine sumptu apparatis. *Paratus*, apparatus, ut vi. 451.

684. *Unicus anser erat*, etc.] Hoc quoque pietatis signum commode memoratur, et imagine grata sensibus subjicitur, *celer tardos fatigat, eluditque diu.* Bene etiam additum *unicus*, quem, quia unum habebant, magni faciebant; vide ad iii. 454. *Custodia*, custos, ut xi. 599; xii. 148; sic *tutela* mox versu 711; Columella, viii. 13: *Anser sollertiorem custodiam præbet, quam canis; nam clangore prodit insidiantem.* *Eludere*, ut i. 692.

Ac nostros comitate gradus; et in ardua montis
Ite simul." Parent ambo, baculisque levati
Nituntur longo vestigia ponere clivo.
Tantum aberant summo, quantum semel ire sagitta
Missa potest; flexere oculos, et mersa palude
Cætera prospiciunt, tantum sua tecta manere.
Dumque ea mirantur, dum deflent fata suorum,
Illa vetus, dominis etiam casa parva duobus,
Vertitur in templum; furcas subiere columnæ:
Stramina flavescunt, adopertaque marmore tellus,
Cælatæque fores, aurataque tecta videntur;
Talia quum placido Saturnius edidit ore:
" Dicite, juste senex, et femina conjuge justo

695. *Tantum aberant summo,* etc.] Fast. iii. 583: *nec longius abfuit inde, Quam quantum novies mittere funda potest.* Confer. Homer. Il. Π. 589. *Ire,* de volante sagitta et alibi.

696. *Et mersa palude.*] Post hunc versum rursus duo ejecti a Ciofano et Heinsio; sunt autem hi: *Mersa vident, quæruntque suæ pia culmina villæ. Sola loca stabant; dum deflent fata locorum.* Horum versuum prior tantum et a secunda manu margini Codicis A inscriptus fuit; duos habet Codex B: quum eis æquus sensus attribui possit, et certe priori posterior non consentiat, recte deleverunt et Ciofanus et Heinsius.

699. *Casa parva.*] Pro *parva,* Junianus *pena,* quod ortum ex *plena* videtur, idque placebat Burmanno: *plena duobus,* tam angusta, ut vix duos caperet. Regii nostri, *parva.*

700. *Furcas subiere columnæ.*] Seneca, Ep. 90. de casis priscorum hominum, *Furcæ utrinque suspensæ fulciebant casam, spissatis ramalibus,* etc. *Stramina,* quibus tecta casa, *flavescunt,* in aurum mutantur. Tribuitur quidem *flavus* color et auro, ut ix. 688. in primis tamen straminibus ipsis. Itaque hoc loco e conjectura Capoferrei mallem *fulvescunt;* nam auri *fulva* natura; Plin. xxxiv. 2. s. 3. Sed restat alia difficultas. Mox rursus *aurata tecta* commemorantur. Olim hæc verba alio ordine lecta sunt; Heinsius enim ait, ex fide optimorum Codicum se ordinem verum restituisse. Lenzius igitur non male putat, Ovidium scripsisse, *Stramina flavescunt* (*fulvescunt*) *aurataque tecta videntur, Cælatæque fores, adopertaque marmore tellus.* Fores *cælatæ* etiam in regia Solis, ii. 6. Post versum 702 Codex Regius A addit hunc: *Concipiunt Baucisque preces timidusque Philemon.* Quo versu cum præcedentibus sequentia forsan melius jungerentur: sed esset vitiosa repetitio; nam is est jam versus 682; quare non admittendum censui.

704. *Justitia* summa virtus, quæ reliquas complectitur omnes. E plurimis MSS. *Judicium* revocandum putavi, quod Ciofanus paucorum auctoritate, non bene in *consilium* mutavit; namque *judicium* eleganter dicitur quod consulto, deliberatione in-

Digna, quid optetis." Cum Baucide pauca locutus,
Judicium Superis aperit commune Philemon:
"Esse sacerdotes, delubraque vestra tueri
Poscimus; et quoniam concordes egimus annos,
Auferat hora duos eadem, nec conjugis unquam
Busta meæ videam; neu sim tumulandus ab illa."
Vota fides sequitur: templi tutela fuere,
Donec vita data est: annis ævoque soluti
Ante gradus sacros quum starent forte, locique
Inciperent casus, frondere Philemona Baucis,
Baucida conspexit senior frondere Philemon:
Jamque super gelidos crescente cacumine vultus,
Mutua, dum licuit, reddebant dicta; "Valeque,
O conjux," dixere simul, simul abdita texit
Ora frutex: ostendit adhuc Tyaneïus illic

stituta, fit. Multi MSS. *indicium*, facili lapsu. Etiam in Æneid. vii. 443. *Deum effigies et templa tueri* de æditưo, νεωκόρῳ. Non optant illi opes immensas, sed moderata satis, ex pietate sua tam in Deos quam mutua. *Poscere*, precari.

710. *Tumulandus*, sepeliendus, ut supra vii. Sæpe eo verbo Noster utitur: usus eo est jam Catullus, lxv. 153.

711. *Fides sequitur*, quia fit, quod promiserant Dii. *Tutela*, tutores, antistites templi. Supra, iii. 617. *tutela proræ*. *Soluti*, fracti. *Annis ævoque* sane eodem redeunt; sed nil lucramur, si cum Heinsio *senioque* corrigimus. Gradus templi, de quibus vide ad i. 375. *Inciperent casus*, more æditưorum, qui peregrinis tradebant templi originem, sacra, etc. *Frondere*, frondescere, ut supra *patere* pro *patescere*. Fronduit autem Philemon in *quercum*, Baucis in *tiliam*, versu 620.

716. *Gelidos* e Juniano pro *geminos*, quod mox reperitur, amplexus est Burmannus.

719. *Tyaneius*; alii, *Fincius*, *Trineius*, *Thineyus*, *Tirinthius*, *Chineius*, *Tyreneus*. Nostri Regii, *Thirneius*. *Tyaneius* haud dubie corruptum est. Tyana enim, urbs Cappadociæ, remota nimis est, quam ut incola ejus arbores Phrygias ostendere potuerit. Lenzius putat, rem accidisse in confinio Phrygiæ et Cappadociæ, adeoque communem fuisse utrique terræ. Hoc ferri posset, si modo constaret Ovidium *Tyaneius* dedisse. Sed MSS. mirum in modum hic variant, et ita, ut ex ista varietate vix quidquam certi elici possit. Mox revocavi antiquiorem lectionem *gemino corpore*, quam Ciofanus ex Vaticano Statii et uno suo in *gemina arbore* mutaverat, approbante Burman. qui truncos tantum arborum restitisse putabat, amissis vetustate ramis. Immo *rami* mox diserte memorantur. *Trunci* ergo sunt arbores, quæ Lelegis tempore integræ resta-

Incola de gemino vicinos corpore truncos.
Hæc mihi non vani, neque erat cur fallere vellent,
Narravere senes: equidem pendentia vidi
Serta super ramos; ponensque recentia, dixi:
" Cura pii Dîs sunt; et, qui coluere, coluntur."
VII. Desierat; cunctosque et res et moverat auctor,
Thesea præcipue; quem facta audire volentem
Mira Deum, nixus cubito Calydonius amnis
Talibus alloquitur: Sunt, o fortissime, quorum
Forma semel mota est; et in hoc renovamine mansit:
Sunt, quibus in plures jus est transire figuras;
Ut tibi, complexi terram maris incola, Proteu:
Nam modo te juvenem, modo te videre leonem:
Nunc violentus aper; nunc, quem tetigisse timerent,

bant, versu 620. et repetitur hic, quod maxime in iis memorabile, factas esse e *gemino corpore*.

723. *Sertis* aliisque donariis ornari solebant arbores, eæque summa religione colebantur a prætereuntibus, nec facile quisquam eas violabat manu aut securi. Vide Herald. ad Arnob. i. p. 22. *Cura pii Dis sunt; et —coluntur.* *Colit* Deus homines, quando curam eorum gerit. Cic. N. D. i. 41: *Cur Deos ab hominibus colendos dicas, quum Dii homines non colant?* Lactant. Epit. 27: *vitam hominum excolere, eosque ab omni malo tueri.*

725—884. *Proteus et Mestra.*] Exponitur de iis, qui formam habebant ambiguam, hoc est, quibus licebat modo in hanc, modo in illam formam transire, in quibus *Proteus*, 725—737. et *Erisichthonis* filia. De *Proteo* locus classicus apud Homer. Od. Δ. 364 sqq. quem Virgilius, Georg. iv. 387 sqq. et Noster xi. 254. expresserunt. Tam *ambiguum* autem, ut ii. 9. vocatur, Deum finxerunt haud dubie prisci auctores, quibus placebat aquam esse principium omnium rerum; Orpheus, hymn. 24. Vide Heynium ad Virg. dicto loco.

727. *Nixus cubito.*] Jacuerat in lectulo; nunc, quum narrare vult, se erigit. *Renovamen* pro transformatione, aut nova forma, nove dictum. *Jus*, potestas concessa. In iis Thetis transformis, xi. 241 sqq. Nereus secundum Pherecydem in Schol. Apollon. iv. 1396.

731. *Complexi*, etc.] Homerus eum juxta Pharum insulam collocat, Virgilius in Carpathio mari, ut adeo illud figmentum cum philosophemate, unde pendet, ex Ægypto originem traxisse videatur. Secundum Homerum, Od. Δ. versu 417. omnia tentat fieri, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαὲς πῦρ, et ver. 456. fit leo, draco, panthera, ingens sus, liquida aqua, arbor. *Videri*, cerni. *Interdum*, etc. Virgilius, Georg. iv. 409 sqq.: *Aut acrem flammæ sonitum dabit—aut in aquas tenues dilapsus abibit.*

Anguis eras: modo te faciebant cornua taurum:
Sæpe lapis poteras, arbor quoque sæpe videri:
Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum
Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.
Nec minus Autolyci conjux, Erisichthon enata,
Juris habet: pater hujus erat, qui numina Divûm
Sperneret, et nullos aris adoleret honores.
Ille etiam Cereale nemus violâsse securi

738. *Autolyci conjugem* Tzetzes ad Lycophr. ver. 410. et Lactant. in Argumento hujus fabulæ, *Mestram* vocant; Palæphatus, cap. 24. *Metram;* Antoninus Liberalis, cap. 17. *Hypermestram.* Pausanias vero, Arcad. p. 605. auctor est, Autolycum, Parnassi incolam, Mercurii, sive verius Dædalionis filium, uxorem habuisse Neæram, Perei filiam. Quem dissensum ita componit Burman. ut Autolycum bis matrimonium iniisse dicat. De Autolyci fatis vide Hygini fabulas 200, 201. Sed in hac fabula notabilius est *Erisichthonis* facinus et *fames,* quam Mestræ metamorphosis. *Erisichthon* enim, Thessalus, Triopæ filius, quum domum sibi struere vellet, arbores in luco vetusto et Cereri sacro cædit. Triopam hoc fecisse tradunt Herodes Attic. in Inscript. et Hyginus, P. A. ii. 14; vide tamen Salmasium ad illam Inscript. et Spanhem. ad Callimachi hymnum in Cer. ver. 24. A quo conatu quum nec prodigiis, nec precibus deterreri posset, Ceres irata ei injicit diram famem, qua absumitur. Confer. Diodorus, v. p. 331. in primisque Callimachus, hymn. in Cer. ver. 23—116. qui et ipse fabulam copiose enarravit. Hinc Scaliger Poet. v. 8. utramque descriptionem ita comparavit, ut principatum deferret ad Ovidium; quam sententiam non probavit Ernesti. Is enim, in Excursu ad hymnum in Cer. subjecto, eam sub examen vocavit, docuitque iniquum fuisse judicem Scaligerum in comparandis his descriptionibus. Ipse magis favere videtur Callimacho suo. Fortasse res ita expediri potest. Studet Callimachus summæ simplicitati, quam postulat hymnorum ratio; Ovidius contra id agit, ut omnia ingenii sui luminibus exornet. Habet igitur uterque suas in suo genere virtutes; plures tamen et majores, ut equidem arbitror, Ovidius.

739. *Numina Divum,* Divos. *Honores* dignius, quam, sacrificia, quæ adolentur in honorem Deorum; Virgilius, Æneid. i. 49. *aris imponat honorem;* Noster, x. 681. *turis honorem.* Pro *honores* plerique vetustiores, *odores.* Codex Regius B. *odorem.* At idem Virgilius, Æneid. iii. 547: *Junoni Argivæ jussos adolemus honores.*

741. *Cereale nemus.*] Juxta Dotium, urbem Thessaliæ, prisci incolæ *Cereri* consacraverant *nemus,* quod copiosius describitur a Callimacho, vers. 27—30: quam descriptionem a Nostro omissam esse propterea, quod jam alio loco ea exornatione usus sit, Ernesti monet. *Violare* et *temerare* impietatem declarant Erisichthonis, qua cædebat arbores sacras, quod summum nefas. De verbo *temerare* ad ii. 592. *Templum* Cereris dirutum esse ab Erisichthone, tradit Hyginus, P. A. ii. 14. ex falsa haud dubie interpretatione vocis τέμενος, quod et templum et lu-

Dicitur; et lucos ferro temerâsse vetustos.
Stabat in his ingens annoso robore quercus,
Una nemus: vittæ mediam, memoresque tabellæ,
Sertaque cingebant, voti argumenta potentis.
Sæpe sub hac Dryades festas duxere choreas;
Sæpe etiam, manibus nexis ex ordine, trunci
Circuîere modum: mensuraque roboris ulnas
Quinque ter implebat; nec non et cætera tanto
Silva sub hac, silva quanto jacet herba sub omni.
Non tamen idcirco ferrum Triopeïus illa

cum Diis consecratum notat; vide Perizonium ad Æliani Var. Histor. VI. i. p. 439.

743. *Quercus* magis placet Scaligero et Annæ Fabri, quam Callimachi αἴγειρος, id est populus nigra, quia hæc sterilis, nec quidquam ad Cererem. Ernesti contra monet, quercum, si quis hoc urgere velit, non decere Cererem, quæ dedocuerit homines vesci glandibus, et sterilitate per iram immissa cogat famem solari quercu. Addit, αἰγείρου vocabulum antiquiore sensu accipiendum pro arbore quacunque silvestri, præsertim grandiore. Nil refert, qualis arbor fuerit; et in magno luco varii generis arbores stetisse credibile est. Eam arborem Callimachus breviter sic describit: μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον, id est, cœlum tangens, quod bene altitudinem declarat. Sed Ovidius non minus eleganter amplitudinem exprimit: *Una nemus*, tanta erat, ut nemus videri et dici possit. Sic etiam Heroid. xv. 159; Plinius, Hist. Nat. xvi. 44: *Vicina luco est ilex et ipsa nobilis XXXIV pedum ambitu caudicis—silvamque sola facit.* Etiam Martialis, ix. 61. *nemus* vocat unam platanum. *Annoso robore* plenius, quam annosa. *Vittæ mediam.* Arbores tæniis, *vittis*, etc. ornatæ religiose colebantur a prætereuntibus; quem cultum rident scriptores veteres Christiani, Arnob. i. p. 22; Prudent. in Sym. ii. 1009. ubi *arbor vittata.* Confer supra ver. 722 sqq. *Tabellæ* votivæ dicuntur *memores*, quia inscriptio earum beneficia a Cerere impetrata celebrabat. *Argumenta*, signa ejus, qui voti *potens*, compos, factus erat. Alii *votum potens*, quum fit, quod optamus. *Voti argumenta*, ἀναθήματα, donaria ab iis suspensa, qui Cereris ope votorum compotes fuerunt; sic supra vers. 56 et 80. De platano a Xerxe torquibus et armillis ornata, Ælianus, Variar. Hist. ii. 14. Pro *potentis* Heinsius mallet *potentum.*

746. *Sæpe sub hac Dryades*, etc.] Callimachus, versu 39: Τῷ δ' ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο, sub quo nymphæ ad meridiem ludebant. De *festis choreis* nympharum vide ad versum 581. *Modus*, amplitudo. Cornelius Nepos, xi. 1. *hastæ modum*, longitudinem, *duplicavit, gladios, longiores fecit.* Hoc loco *modus trunci*, ipse truncus. *Mensuram* non ipse definit poeta, sed a Nymphis inventam esse ait.

750. *Jacet* inseruit altitudini istius quercus declarandæ; exprimit enim aliquid valde remoti. ii. 179. *Tanto —quanto*, scilicet spatio.

751. *Triopeius;* MSS. omnes (ut

Abstinuit; famulosque jubet succidere sacrum
Robur: et ut jussos cunctari vidit, ab uno
Edidit hæc rapta sceleratus verba securi:
"Non dilecta Deæ solum, sed et ipsa licebit
Sit Dea, jam tanget frondente cacumine terram."
Dixit; et, obliquos dum telum librat in ictus,
Contremuit, gemitumque dedit Deoïa quercus:
Et pariter frondes, pariter pallescere glandes
Cœpere; ac longi pallorem ducere rami.
Cujus ut in trunco fecit manus impia vulnus,
Haud aliter fluxit, discussa cortice, sanguis,
Quam solet, ante aras ingens ubi victima taurus
Concidit, abrupte cruor e cervice profusus.
Obstupuere omnes; aliquisque ex omnibus audet
Deterrere nefas, sævamque inhibere bipennim.
Aspicit hunc; "Mentisque piæ cape præmia," dixit
Thessalus; inque virum convertit ab arbore ferrum,

et Regii nostri) habent *Dryopeius*; Dryopes gens Thessaliæ. *Triopeius*, filius Triopæ; Callimachus, Τριόπεω γόνος. *Famulos*, quorum numerum, formam et arma recenset Callim. ver. 34. *Sed et ipsa*, etc. Eadem impietas ver. 394.

757. *Librat.*] Vid. ad ii. 311: *librare in obliq. ictus* alibi uno verbo *obliquare* ensem. *Gemitumque*, etc. Breviter Callimachus, Ἁ πράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις. Vide insuper ad vi. 114. Quum tot puellæ in arbores mutatæ traderentur, Hamadryadesque arbores incolere crederentur, fieri haud poterat, quin ex opinione Veterum aliquid tale accideret interdum, quale hic narratur. Confer Apollonium, ii. 476 sqq. Simile aliquid habet et Virgilius, Æneid. iii. 28 sqq. Posteriore loco *atro liquuntur sanguine guttæ, Et terram tabo maculant.*

765. *Omnibus* mihi videtur de industria repetitum, neque adeo sollicitandum. *Omnes* quidem obstupuere, sed ex *omnibus* non nisi unus ausus est, etc. *Deterrere nefas*, deterrere Erisichthonem a facinore atque ita impedire nefas. Similis breviloquentia, vii. 423. *Aspicit* ὑποβλέπει, limis et torvis oculis aspicit.

768. *Thessalus*; Erisichthon. *Repetita cæde*; vide ad iv. 733. *Editus e medio sonus est*; apud Callimachum, versu 41. Ceres ipsa statim sentit arborem suam cædi. Assumpta igitur sacerdotis specie, Erisichthonem morata satis oratione a facinore deterret. Ille vero minatur, se sacerdoti securim in corpus libraturum. Hinc Dea augustissima et immensa statura se ei exhibet, quo facto in fugam se dant famuli.

Detruncatque caput; repetitaque robora cædit;
Editus e medio sonus est quum robore talis:
"Nympha sub hoc ego sum Cereri gratissima ligno,
Quæ tibi factorum pœnas instare tuorum
Vaticinor moriens, nostri solatia leti."
Persequitur scelus ille suum; labefactaque tandem
Ictibus innumeris, adductaque funibus arbor
Corruit, et multam prostravit pondere silvam.
Attonitæ Dryades damno nemorisque, suoque,
Omnes germanæ, Cererem cum vestibus atris
Mœrentes adeunt; pœnamque Erisichthonis orant.
Annuit his; capitisque sui pulcherrima motu
Concussit gravidis oneratos messibus agros;
Moliturque genus pœnæ miserabile, si non
Ille suis esset nulli miserabilis actis,
Pestifera lacerare Fame: quæ quatenus ipsi
Non adeunda Deæ, neque enim Cereremque, Fa-
Fata coire sinunt, montani numinis unam [memque
Talibus agrestem compellat Oreada dictis:
"Est locus extremis Scythiæ glacialis in oris,

771. *Nympha sub hoc ego*, etc.] Servius ad Eclogam X. Virgilii, Nymphæ, inquit, Hamadryades sunt, quæ cum arboribus nascuntur et pereunt, *ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ τῆς δρυός*; qualis fuit illa quam Erisichthon occidit; qui quum arborem incideret, et vox inde erupit, et sanguis, sicut docet Ovidius, et Scaliger, Poetices, lib. v. cap. 8. Nudis Callimachi rebus Ovidius addit ornamenta; veluti quum orationem attribuit Nymphæ.

780. *Annuit his;* nutu concutit agros, ut Jupiter cœlum, i. 179. et Neptunus undas, supra ver. 603 sqq. *Gravidi* proprie agri, sed poetis etiam messes et aristæ: *miserabile*, misericordiam excitans, sed mox *miserabilis*, commiseratione dignus. *Lacerare*, graviter vexare. *Fata non sinunt* ea, quæ per rerum naturam fieri nequeunt, v. c. ut alimentorum copia et fames una sint. *Numinis* collective, numinum. *Oreada;* Nympham montanam; Oreades namque montium sunt nymphæ, *ἀπὸ τοῦ ὄρους*, hoc est, a monte cognominatæ.

788. *Est locus extremis*, etc.] Quum locum horrendum designare vellent poetæ veteres, *Scythiam* fere nominabant, de cujus frigoribus vide ad ii. 224. Egregie autem patriam Famis describit. Confer ex Pont. I. iii. 49 sqq.; III. i. 11 sqq. *Tristitia soli* est in ipsa *sterilitate*. *Iners*, ab effectu, alibi *ignavum* aut *pigrum frigus*. *Ha-*

Triste solum, sterilis, sine fruge, sine arbore tellus;
Frigus iners illic habitant, Pallorque, Tremorque,
Et jejuna Fames: ea se in præcordia condat
Sacrilegi scelerata jube: nec copia rerum
Vincat eam; superetque meas certamine vires.
Neve viæ spatium te terreat, accipe currus;
Accipe, quos frenis alte moderere, dracones."
Et dedit: illa dato subvecta per aera curru
Devenit in Scythiam; rigidique cacumine montis,
Caucason appellant, serpentum colla levavit;
Quæsitamque Famem lapidoso vidit in agro
Unguibus, et raras vellentem dentibus herbas.

bitant non mutandum; etenim sæpe Noster, ut monet Burmannus, præmittit verbum plurale sequentibus nominibus singularis numeri.

793. *Meas vires*, abundantiam frugum, quas ego largior. *Certamen* illud infra describitur. De Cereris *draconibus* et *curru* vide ad v. 642. Pro *alte* Gebhard. II. Crep. 17 ex MSS. legit *alites*, quam vocem in duas syllabas contrahit. Nil mutandum; versu 813. *versis sublimis habenis*; ita et v. 648; vii. 222. Regii nostri *alte*.

798. *Caucasus* frigoris et horridæ solitudinis imago apud poetas.

799. *Quæsitamque Famem*, etc.] Sequitur insigne rursus exemplum phantasiæ Ovidianæ in hac Famis prosopopœia, cujus fœdam et odiosissimam imaginem ita ante oculos ponit, ut lectori item ferme accidat, quod Nymphæ ver. 812. *Visa tamen sensisse Famem*. Si quis pictor aut statuarius hanc imaginem exprimeret, nemo ejus aspectum sustineret. Recte Ernesti de hac prosopopœia et de imagine Erisichthonis jam somniantis cibum: "Quæ nisi admirer, nihil viderim." Omnibus istis bonis caret Callim. qui unum illud monet, Cererem ei injecisse ardentissimam et improbam famem. Cum hoc loco confer. Quintil. Decl. xii. p. m. 210; Sil. ii. 461; Claudianus, xv. 21 sqq.

800. *Raras* Heinsius ex MS. Bononiensi dederat; Burmannus tamen revocavit *raris*, tum quia reliquis omnibus, ut crini, labris, faucibus, etc. epitheta, quæ deformitatem designant, addita sunt, tum quia omnes (et nostri etiam Regii,) præter unum, Codices ea exhibent. Ego vero Heinsium secutus sum. Nondum enim poeta Famem describit, sed ejus agrum *raras* herbas habentem. Et quo jure Fami *raros dentes* dedisset? Dentes enim illa non excutit. *Cava lumina*, quia Fames exedit pulvillos carnis, qui cingunt oculos, eosque tollunt. Quintil. *Cavum macie caput, conditi penitus oculi, destitutæ genæ*, Claudianus, *oculi jacentes interius*. Labra etiam absumpta fingere potuisset. Quintil. *nudos labris trementibus dentes*. Mox revocavi *scabri dentes*, quod Ciofanus et Heinsius præ altero *scabræ fauces* spreverant. Ovidius non nisi externam Famis formam describit, *faucium* autem *rubigo* non æque ac Quintil. *inanes faucium si-*

Hirtus erat crinis; cava lumina; pallor in ore;
Labra incana situ; scabri rubigine dentes;
Dura cutis, per quam spectari viscera possent;
Ossa sub incurvis extabant arida lumbis;
Ventris erat pro ventre locus: pendere putares
Pectus, et a spinæ tantummodo crate teneri.
Auxerat articulos macies, genuumque rigebat
Orbis, et immodico prodibant tubere tali.
Hanc procul ut vidit, neque enim est accedere juxta
Ausa, refert mandata Deæ; paulumque morata,
Quanquam aberat longe, quanquam modo venerat illuc,
Visa tamen sensisse Famem; retroque dracones
Egit in Hæmoniam, versis sublimis habenis.
Dicta Fames Cereris, quamvis contraria semper
Illius est operi, peragit; perque aera vento

nus, cerni poterat. Neque *dentes* antea descripti, sed obiter tantum memorati erant. *Dura cutis*; unus Mediceus *dira*. *Dura*, densata succis exsiccatis. Confer, vii. 599. Quintil. vero *laxam cutem* habet; *luridam* Silius. *Ossa*, etc. Pro his Quintil. *tergum ossibus inæquale*.

805. *Ventris*, etc.] Sic, xiii. 564. *loca luminis*. ii. Fast. 280. *Hic ubi nunc urbs est, tum locus urbis erat*. *Pendere*, non inniti ventri. *Auxerat*, etc. Lenzius, longiora reddiderat membra. Malim, *fecerat*, ut plures articuli, qui proprie dicuntur, in conspectum prodirent. *Rigebat*; Regii nostri *tumebat*; non male, nam *γουνοπαχής*, de quo infra, significat, tumida genua habens. *Immodico*, etc. At eorum, qui fame laborant, pedes tumescunt, quum alia membra marcescant. Inde Hesiodus, Scut. 264. de homine inedia confecto, *γουνοπαχής*. Vide Græviun, Lectt. Hesiod. 19. *Tubere tali*; Heinsio e Florent. et uno Bonon. placet *tubera talo*; non item Burmanno, quia *tali*, qui in pinguibus latent, in Fame velut *tuber* prodierint.

809. *Hanc procul ut vidit*, etc.] Similis aversatio Minervæ, conspecta Invidia, ii. 766. *Quanquam* non sine vi repetitur, ut festinatio et aversatio Nymphæ describatur.

815. *Vento*.] Adeo levis erat præ macie fames, ut *vento* ferri posset. Burm. Et opus erat tali vehiculo, quia Fames tarde incedit et corpus trahit. *Solutum*. Vide ad vii. 185. Quum tot Dii *alati* fingerentur, etiam Fami *alas* dare Ovidius potuit. Sic *Furia alata* Æneid. vii. 408. Vulgo tamen h. l. *ulnis*. *Se inspirat*, Fames persona edendi rabiem inspirat. Simile quid, xi. 621. *in vacuis venis*. Silius, *exurit siccatas sanguine venas*.

Ad jussam delata domum est; et protinus intrat
Sacrilegi thalamos; altoque sopore solutum,
Noctis erat tempus, geminis amplectitur alis;
Seque viro inspirat, faucesque et pectus et ora
Afflat, et in vacuis spargit jejunia venis;
Functaque mandato fœcundum deserit orbem;
Inque domos inopes, assueta revertitur antra.
Lenis adhuc somnus placidis Erisichthona pennis
Mulcebat: petit ille dapes sub imagine somni;
Oraque vana movet, dentemque in dente fatigat;
Exercetque cibo delusum guttur inani;
Proque epulis tenues nequicquam devorat auras.
Ut vero est expulsa quies, furit ardor edendi;
Perque avidas fauces, immensaque viscera regnat.
Nec mora: quod pontus, quod terra, quod educat aer,
Poscit; et appositis queritur jejunia mensis;

823. *Lenis adhuc*, etc.] Sequitur imago somniantis cibum, quam admiremur non minus, quam superiora. Somnus est Deus *alatus.* Sic apparet in monumentis, v. c. apud Gruter. Thes. ccciv. 9. Conf. Cuperi Apotheos. Hom. p. 178. Propert. I. iii. 45: *Dum me jucundis lapsam sopor impulit alis.* *Mulcere*, ut *μαλάσσειν* et *μαλθακίζειν*, eleganter de somno. Vide Valken. ad Euripidis Hippolytum, ver. 303. *Sub imagine somni*, somnians; ix. 473—79. Jam in descriptione frustra mandentis singula verba bene delecta. *Vana* pro adverbio, frustra. *Fatigare* eleganter de rebus, quibus quis abutitur. *Exercere*, usque occupatum tenere et sic labores creare. *Inania*, quæ per quietem objiciuntur. Apud Silium, i. 69. Hannibal somnians *inania bella gerit.*

828. *Ardor edendi.*] Callimachus, ver. 67. *λιμὸς αἴθων*, ardens fames. Eidem *βούπεινα* et *βούβρωστις* dicitur, de quibus vide Spanhem. ad ver. 103. Bene *immensa*, quia expleri et satiari haud poterant, quasi immensa essent. Erant immensa vorago, aut immensum mare. Mox *alti voragine ventris.* Ib. 387. *vasta Polyphemi alvus.* Boeth. iv. Metr. 9. *immanis Polyphemi alvus.* Burmannus tamen probat conject. Heinsii, *incensaque;* hoc enim *ardori edendi*, præcedenti *avidas* et mox *flammæ gulæ* respondere. *Fauces avidæ* bene memorantur, quia voraces serviunt fauci. In describenda autem hac voracitate Callimachum expressisse videtur, quod etiam Scaliger fatetur.

830. *Educat*, alit. Horatius, I. Ep. xv. *Tractus uter plures lepores, uter educet apros.* *Inque epulis*, etc. sententia ingeniosa, quales plures sequun-

Inque epulis epulas quærit: quodque urbibus esse,
Quodque satis populo poterat, non sufficit uni;
Plusque cupit, quo plura suam demittit in alvum.
Utque fretum recipit de tota flumina terra,
Nec satiatur aquis, peregrinosque ebibit amnes;
Utque rapax ignis non unquam alimenta recusat,
Innumerasque trabes cremat; et, quo copia major
Est data, plura petit; turbaque voracior ipsa est:
Sic epulas omnes Erisichthonis ora profani
Accipiunt, poscuntque simul: cibus omnis in illo
Causa cibi est; semperque locus fit inanis edendo:
Jamque fame patrias altique voragine ventris,
Attenuârat opes; sed inattenuata manebas
Tum quoque, dira fames; implacatæque vigebat

tur ver. 841 sqq. *Quærere*, desiderare. II. Amorr. ii. 43. de Tantalo, *Quærit aquas in aquis. Quodque urbibus*, etc. prodigialiter rem auxit.

834. *Plusque cupit;* prior Gronovii, *Plusque sitit*, quod Heinsius venustum judicat, nempe quia *sitire* omnino, cupidum esse. Idem cum Græviano aliisque nonnullis *capit* etiam posse legi putat. Regii nostri *cupit*. Callim. ver. 69. *σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις. Demittere* interdum librarii pro longe efficaciore *demergere* reposuerunt. xv. 105. in Ibide ver. 387: Phædr. iv. fab. v. 9. *avidis dentibus Capacis alvi mersit tartareo specu.*

835. *Utque fretum*, etc.] Callimach. 90. *τὰ δ᾽ ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέῤῥεεν εἴδατα πάντα.* Paulo ante, *πανάμερος εἰλαπιναστὰς Ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ᾽ ἐξάλλετο γαστὴρ Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. Recipit*, quia omnes aquas habent ex mari; quanquam *recipere* etiam pro *accipere*, quod iv. 440. in eadem similitudine legitur. *Utque rapax—ipsa est;* hæc redundantia verborum urgentur. *Trabes* malui, quam *faces*, quia igni tam rapaci accommodatius. Recte judicavit cl. *Gierig*, etiamsi nostri Regii habent *faces.*

841. *Accipiunt, poscuntque*, etc. quod versu 834. simpliciter dixerat, *Plusque cupit*, etc. id nunc pluribus oxymoris exaggerat. Apud Callim. 114. absorbet *βαθὺν οἶκον*, *lautam rem familiarem.* Deinde commemorantur pecora, quæ ex stabulis voraverit, muli, equi, boves, feles etiam. *Alti ventris;* Suetonius, Vitell. 13. *profunda gula. Voraginem* patrimonii Cic. Sext. 52. hominem nepotem dixit. Similia apud Horatium, I. Ep. xv. extr. de edaci parasito leguntur. *Inattenuata*, non fracta, non satiata. Usus est hoc vocabulo quia dixerat, *Attenuârat opes. Implacatæ*, insatiabilis. Horatius, Sat. II. viii. 5. *Placaverit ventrem iratum esca;* Statius, Ach. II: *Ut placata fames epulis bis terque repostis;* Theb. x. *Rabies placata cruore.* Infra, xv. 94.

Flamma gulæ: tandem, demisso in viscera censu,
Filia restabat, non illo digna parente: [cusat;
Hanc quoque vendit inops; dominum generosa re-
Et vicina suas tendens super æquora palmas,
"Eripe me domino, qui raptæ præmia nobis
Virginitatis habes," ait: hæc Neptunus habebat;
Qui prece non spreta, quamvis modo visa sequenti
Esset hero, formamque novat, vultumque virilem
Induit, et cultus piscem capientibus aptos.
Hanc dominus spectans; "O qui pendentia parvo
Æra cibo celas, moderator arundinis," inquit,
"Sic mare compositum, sic sit tibi piscis in unda
Credulus, et nullos, nisi fixus, sentiat hamos:
Quæ modo cum vili turbatis veste capillis
Litore in hoc steterat, nam stantem in litore vidi,
Dic, ubi sit; neque enim vestigia longius extant."
Illa Dei munus bene cedere sentit; et a se

846. *Censu*, opibus. Devoratis bonis apud Callimachum mendicans sedet in triviis. Noster autem redit ad Erisichthonis filiam, cujus causa omnem hanc narrationem instituerat, versu 738. Transformis fuisse forte fingebatur, quia omnia tantaverat, ut patrem aleret.

848. *Hanc.*] Is. Tzetzes ad illa Lycophronis *τῆς παντομόρφου βασσάρας λαμπουρίδος Τοκηος, ἥτ' ἀλφαῖσι ταῖς καθ' ἡμέραν Βούπειναν ἀλθαίνεσκεν ἀκμαίαν πατρὸς*: vocat hanc *Μήστραν*, et *φαρμακίδα* fuisse ait, quam in varias animalium formas mutatam pater vendidit, quæ paulo post recepta sua forma ad patrem reversa est. Antoninus Liberalis *Ὑπερμήστραν* nominat, et quæ pro muliere vendita, mox in virum mutata, patri suo hinc alimenta suppeditarit.

851. *Neptunus.*] Ejus atavus apud Callimachum, versu 97; sed hic alia causa eum mulieri jungit. Exponit poeta id quod puella tacuerat, a Neptuno fuisse raptam. *Formamque novat;* Burmannus cum quibusdam mallet *formamque novam*, sine causa. *Cultus* etiam ad instrumenta piscatoria referendus. Ornate piscatorem describit.

856. *Æra*, hamus. Etiam, vi. Fast. 240. *Quique tegunt parvis æra recurva cibis. Sic* adhibetur, quum obtestando aliquid ab altero petimus, eique vicissim aliquid apprecamur. Hoc loco votum piscatori gratissimum. *Composita*, quæcunque placida, ut homo a feritate ad mansuetudinem revocatus, civitas pace fruens, mare ventis non agitatum. *Credulitas* piscium etiam, xiii. 934.

862. *A se se quæri* dictum, ut ii. 704, *Me mihi prodis? Resecuta* vide ad vi. 36. *Studio*, piscationi, *operatus*, operam dans. Supra, vii. 751, *studiis*

Se quæri gaudens, his est resecuta rogantem:
"Quisquis es, ignoscas; in nullam lumina partem
Gurgite ab hoc flexi; studioque operatus inhæsi:
Quoque minus dubites, sic has Deus æquoris artes
Adjuvet, ut nemo jamdudum litore in isto,
Me tamen excepto, nec femina constitit ulla."
Credidit, et verso dominus pede pressit arenam;
Elususque abiit: illi sua reddita forma est.
Ast ubi habere suam transformia corpora sentit,
Sæpe pater dominis Triopeïda vendit: at illa [bat;
Nunc equa, nunc ales, modo bos, modo cervus abi-
Præbebatque avido non justa alimenta parenti.
Vis tamen illa mali postquam consumpserat omnem
Materiam, dederatque gravi nova pabula morbo,
Ipse suos artus lacero divellere morsu
Cœpit, et infelix minuendo corpus alebat.
  Quid moror externis? etiam mihi sæpe novandi
Corporis, o juvenes, numero finita potestas.

operata Dianæ. Virgilius, Æn. iii. 236. *Connubiis operata juventus.* *Inhæsi* attentionem declarat. *Artes* idem quam studium. Posterior pars responsionis non satis convenit priori, qua negat se ullam in partem oculos flexisse.

871. *Transformia,* quæ transire possunt in alias formas. Fast. i. 373. *Transformis Proteus.* Palæphatus, cap. 24. putat, amantes ventitâsse ad formosulam Metran, tauros, equos, oves offerentes, quibus Erisichthon pater ditesceret. Hinc fluxisse fabulam. Erisichthon, ubi bona sua omnia luxu dilapidâsset, demum et filiam prostituit: illius vero ætatis homines, ante cusas pecunias, pecora aliasque merces invicem permutabant. Illa itaque, ab hoc accepto ove, bove ab alio, alia ab aliis mercede, et suæ et paternæ subvenit inediæ: atque hinc natam fabulam dicunt quidam, quod est verisimillimum.

876. *Materiam,* opes, rem familiarem. In sequentibus hæsere interpretes. Schirachius *dare nova pabula morbo* explicat, augere morbum. Sed vir doctus non curabat totam sententiam, quum hæc scriberet. *Vis mali,* id est, morbus ille gravis, augebat morbum. Vere haud dubie Burmannus conjicit *deerantque gravi nova pabula morbo lacero,* lacerante. *Lacerari morsu,* id est, morderi, dixit Phædrus, II. iii. 1.

880. *O juvenes.* Theseum et Lelega alloquitur Achelous. *Numero finita,* quia in taurum tantum et anguem mutari poterat, quum Proteo in omnia transire liceret. *Flector,* mutor, sed accommodate ad naturam anguium.

Nam modo, quod nunc sum, videor; modo flector in
Armenti modo dux vires in cornua sumo; [anguem;
Cornua, dum potui; nunc pars caret altera telo
Frontis, ut ipse vides: gemitus sunt verba secuti.

ii. 138. *Vires in cornua sumo,* cornibus valeo.

883. *Cornua, dum potui.*] Virgilius, Æneid. xi. 823. *Hactenus, Acca soror, potui; nunc vulnus acerbum Conficit;* ubi Servius: "absolute, vel pugnare vel vivere; necessaria enim eclipsis in defectione, qua ex arte non semel posita est;" ubi *necessaria enim ellipsis* scribendum.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER NONUS.

N. B. Argumentum hujus libri noni Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 56.

FAB. I.

QUÆ gemitus, truncæque Deo Neptunius heros
Causa rogat frontis; quum sic Calydonius amnis

1—100. *Acheloi* fabula ducta est e Sophoclis Trach. init. Confer. Diodorus Sic. iv. 34 sqq.; Strabo, lib. x. pag. 458; Apollodorus, II. vii. 5; Schol. Homeri ad Il. Φ. 194; Hygini fabula 31. Monumentum cedrinum et inauratum referens Herculis cum Acheloo pugnam, spectabatur apud Megarenses, in quo Mars Acheloo, Herculi Minerva aderat, astantibus etiam Jove et Dejanira; Pausanias, Eliac. ii. p. 500. Cernebatur etiam in solio Amyclæi. Idem, p. 256. Mole extructa Herculem coercuisse hunc fluvium, rapiditate sua multum damni inferentem accolis, jam olim suspicabantur; vid. Strabo, d. l. Ea latius persequitur Heynius in *Antiq. Aufsaetzen*, tom. i. p. 57. ubi monet, hac fabula vel maxime illustrari imagines et sermonem poetarum antiquissimorum, eandemque facillime posse explicari. Qui non recens a libri superioris lectione nexum quærit, respiciat ad viii. 548 sqq. et 884 ad finem. *Neptunius heros*, Theseus, cujus cum matre Æthra *Neptunus* et *Ægeus* una nocte concubuisse credebantur; Meursius, in Thes. 1. *Gementem*, aut *mœrentem*, *tristem*, *pudibundum* inducere Acheloum solent poetæ, quod exemplis docet Brouckhusius, ad Propertium, II. xxv. 34. *Trunca frons*, cujus alterum cornu truncatum et revulsum, ver. 86; Boethius, de Consolatione Philos. iv. *Fronte turpatus Achelous;* Silius Ital. iii. 42, *frontem minor truncam amnis Acarnan;* sed hoc loco *Calydonius*, quia Achelous inter Ætolos, quorum urbs *Calydon*, et Acarnanes in mare defluit. Solenne autem Veteribus, fluviis vel propter mugitum aquarum (Scamander μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος apud Homerum, Il. Φ. 237.) vel propter curvaturas eorum, quæ cornuum figuram referunt, taurina aut capita, aut cornua tribuere; Strabo, dicto loco. Acheloi nostri caput cornutum extat in monumentis; vid. Spanhemius, de usu et præstantia Numismatum, diss. vii. p. 490: confer. Jani ad Horatium,

Cœpit, inornatos redimitus arundine crines:
Triste petis munus: quis enim sua prælia victus
Commemorare velit? referam tamen ordine; nec tam
Turpe fuit vinci, quam contendisse decorum est;
Magnaque dat nobis tantus solatia victor.
Nomine si qua suo tandem pervenit ad aures
Dejanira tuas; quondam pulcherrima virgo,
Multorumque fuit spes invidiosa procorum.
Cum quibus ut soceri domus est intrata petiti;
"Accipe me generum," dixi, "Parthaone nate."

IV. Od. xiv. 25. *Inornatos;* tertius Mediceus inepte *inauratos.* Horridi et inculti pingebantur Fluvii. Vide v. c. Rheni descriptionem apud Claudianum Cons. Olyb. 210 sqq. *Arundo* insigne Fluviorum, quo coronari solebant. Virgilius, Æneid. viii. 33: *eum tenuis glauco velabat amictu Carbasus, et crines umbrosa tegebat arundo.* Confer etiam locum Vellei. Paterc. ii. 83.

4. *Triste petis munus:* etc.] Talia præfari solent, rem ingratam narrare jussi. *Prœlia* dignius quam colluctatio, certamen. *Referre ordine* formula solennis, totam rei seriem narrare, non summatim. v. 335. *Nec tam Turpe,* etc. Vere e sensu Græcorum: vide in xiii. 19. Mors etiam a viro forti et a bestia majore illata minus acerba habebabur; v. 191; Ælianus, Variar. Histor. xiv. 4; quem sensum leoni etiam tribuit Phædrus, i. fab. 21. *Decorum,* gloriosum; Cicero, Brut. i. de Hortensio: *cum quo certare erat gloriosius, quam omnino adversarium non habere.* Victus tamen Achelous erat, quum Hercules nondum Deus esset, adeoque turpe duxerat ei cedere; ver. 16. *Tantus victor,* quantus Hercules fuit. Vide quæ fuerit interpretatio ver. 191. lib. v: *Magna feres tacitas solatia mortis ad umbras, A tanto cecidisse viro.*

8. *Tandem* Regius interpretatur, aliquando; Burmann. hoc non concoquit, sed corruptum voc. putat, quod et Heinsio visum sit, qui margini ascripserit: forte, *forsan.* Ipse malit, *fando,* ut xv. 497; Virgil. Æneid. ii. 81. Mihi tamen hoc parum placet propter ingratum sonum, *suo fando.* Usitatius est, *si forte,* ut vii. 694. et sæpe. *Dejanira nomine suo* pro vulgari, nomen Dejaniræ. Quum addit *qua,* indicat, non satis celebrem fuisse mulierem: quod tamen melius forte omisisset. *Multorumque,* etc. Idem versus legitur iv. 794 (ubi vide quæ Cl. *Gierig* dixerit, et quæ exempla ex Propertio attulerit.)

11. *Petere,* ut *αἰτεῖν,* proprie de procis puellam ambientibus; vid. Cerda ad Virgilium, Æn. vii. 54.

12. *Accipe me generum.*] Missis more antiquissimo ambagibus, rem ipsam proponit: *accipere,* ut *λαμβάνειν,* proprie de adoptione; vid. Corte ad Sallustium Jug. 10, (et quæ collega noster doctis. J. L. Burnouf ad eundem locum dixerit, nost. edit. p. 158.) Hinc etiam bene, *accipere generum,* ut alibi, *accipere amicum, in amicitiam,*

Dixit et Alcides: alii cessere duobus.
Ille Jovem socerum dare se, famamque laborum,
Et superata suæ referebat jussa novercæ.
Contra ego: turpe Deum mortali cedere duxi;
Nondum erat ille Deus; "Regem me cernis aqua-
Cursibus obliquis intra tua regna fluentum. [rum
Nec gener externis hospes tibi missus ab oris,
Sed popularis ero, et rerum pars una tuarum.
Tantum ne noceat, quod me nec regia Juno

in matrimonium: supra, ii. 526, *sumere socerum*, et Heroid. vi. 80. *sumere nurum*. *Parthaone natus*, Œneus, de quo libro superiori. Hujus filiam Dejaniram faciunt et alii, paucis dissentientibus, qui ei Dexamenum patrem dant, vel Bacchum. Eam, auctore Diod. Hercules duxit, Meleagro extincto. Meleagri umbra impulsus, quum esset apud inferos, duxisse eam traditur a Schol. Homeri, Il. Φ: secundum Homerum, Il. Ξ. 115. Porthei filius fuit Œneus. *Alcides*, Alcei nepos, dictus creditur, dum in terris versabatur, *Hercules* autem in cœlum receptus; Cerda ad Virgil. viii. 203. *Alii*, cæteri. Auctore Lactantio, in Argumento, pater promiserat, se filiam daturum ei, qui lucta vicisset: hinc cæteri proci, metu perculsi, *cesserunt* Herculi et Acheloo.

14. *Ille Jovem socerum,* etc.] Nobilem se genere, clarum rebus gestis jactat, ut Perseus Andromedam ambiens, iv. 357. *Dat*, tanquam munus, ea, in quorum societatem ventura erat conjux futura. Mirari licet, placuisse Heinsio et Burmanno, quod in Græviano MSS. legitur, *summamque laborum*; etenim *summa laborum* vel universos labores significat, vel maximum laborem. Sed Dejanira profecto et hunc et illos recusâsset. *Novercæ*, Junonis, qua postulante, Eurystheus Herculem ad labores istos adegerat; Seneca, Herc. Fur. 34. 41. *Novercales stimulos* vocat Claudianus, R. P. ii. præf. 29. *Superare*, exequi. Ea *jussa* Hercules ipse ver. 69 sqq. 182 sqq. recenset.

16. *Turpe Deum,* etc.] Attemperata est hæc Acheloi oratio cupiditati proci, puellam ambientis; suas virtutes commendat, rivalis autem laudes invidiose minuit. *Nondum erat ille Deus;* ἀποθέωσιν ejus habes infra, 240. *Me cernis regem* pro simplici, sum rex, quia coram hæc dicebat. *Cursibus obliquis* tantum ornatus causa additum.

19. *Nec gener hospes,* etc.] Cum *hospite* sive advena matrimonium inire summum dedecus apud Græcos. Etiam in *tibi missus* aliquid invidiæ est; et *oris* contemptim additum, quasi nesciret, unde esset Hercules. *Popularis,* δημότης, qui est ejusdem populi. *Rerum tuarum*, regni tui, ut vii. 509: sed Gronovius, Observat. iv. p. 706. *res* hoc loco interpretatur subditos: sic sane, vii. 522. *pars:* Heroid. iii. 46. *patriæ pars ego magna meæ;* infra, xi. 216. *pars militiæ*. *Una;* Lovaniensis, *pars priva*, id est propria, quod Burmannus non credit ab indocto librario profectum; ita illum dicere, se totum esse in ejus regno et ditione. Verum Ovidius non amat obsoleta.

21. *Tantum ne noceat,* etc.] Satis

Odit, et omnis abest jussorum pœna laborum.
Nam quod te jactas Alcmena matre creatum;
Juppiter aut falsus pater est, aut crimine verus:
Matris adulterio patrem petis: elige fictum
Esse Jovem malis, an te per dedecus ortum."
Talia dicentem jamdudum lumine torvo
Spectat; et accensæ non fortiter imperat iræ,
Verbaque tot reddit: "Melior mihi dextera lingua:
Dummodo pugnando superem, tu vince loquendo."
Congrediturque ferox: puduit modo magna locutum
Cedere: rejeci viridem de corpore vestem,

acerbe respondet et ad rerum gestarum gloriam et ad generis nobilitatem. De *nec—et* vide ad ii. 42. *Pœna laborum,* labores pœnæ loco impositi, non sponte suscepti. Bene autem *pœnam* memorat, et *jussos* labores, quia sic minuitur gloria actorum. *Omnis abest* a me *pœna;* ad nullos unquam labores condemnatus sum.

23. *Nam quod te,* etc.] Dilemmate admodum molesto premit Herculem. *Nam* alterum multo minus nocet. *Jactas,* dicis, fateris. *Falsus,* fictus. Etiam, i. 754. *falsus genitor,* sed iii. 558. elegantius *assumptus pater. Crimen* passim absolute de adulterio. Ut Hercules sentiat vim omnem opprobrii, clarioribus verbis repetit, *Matris adulterio,* etc. matrem facis adulteram, ut Jovem patrem habeas. Capoferreus *matris—petis* per interrogationem efferendum censet. *Elige,* utrum *fictum* patrem *esse Jovem malis,* etc. Pro *fictum* Junianus repetit *falsum.* Ita et nostri Regii. *Dedecus,* adulterium, ut ii. 473.

27. *Jamdudum,* continuo. Vix expectare potest finem orationis. *Torvo* (quod bene habent nostri Regii:) Leidensis, *torto,* ut, ii, 787. *obliquum lumen,* quod Burmannus comparat: at ibi de invidia, nunc de ira sermo est. Bene *non fortiter;* fortis enim animi est, imperare affectibus. Qui id non potest, *impotens* dicitur. *Melior mihi,* etc. Cf. xiii. 9. Est sermo hominis corporis robore, non item ingenio valentis, nec crimina repellere sustinentis. Et Herculis ætate nihil gloriosius corporis robore. *Melior,* valentior et exercitatior.

31. *Congrediturque,* etc.] Non credibile est, eos in ipso Œnei conclavi congressos esse, neque hoc sequentia credere sinunt; sed quum ibi alter alterum provocàsset ad certamen, elegerunt extra domum aream colluctationi aptam. *Ferox,* iratus. *Magna loqui,* gloriari. Vide ad i. 751. Alibi *magnifica dicere,* ut Tibul. I. Eleg. v. 6; II. vi. 11. Gloriantibus tribuuntur et *magna verba,* Senec. Ep. 82; et *magna lingua,* Horat. IV. Od. vi. 1; Sophocl. Antig. 108. μεγάλης γλώσσης κόμποι. Contrarium est, *verbis minoribus uti,* vi. 151.

32. *Rejeci—vestem,* etc.] Parat se pugnæ. *Viridem vestem* Fluviis tribuebant poetæ, quia ripæ viridibus herbis consitæ. *Rejeci,* scilicet in tergum, quo sensu proprie *rejicere* dicitur. Id autem facere solebant, qui se ad pugnam parabant; Suetonius, in Augusto, 26; Phædrus, V. fab. ii. 3; item ad

Brachiaque opposui, tenuique a pectore varas
In statione manus; et pugnæ membra paravi.
Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis,
Inque vicem fulvæ tactu flavescit arenæ:
Et modo cervicem, modo crura micantia captat,
Aut captare putes, omnique a parte lacessit:
Me mea defendit gravitas, frustraque petebar:
Haud secus ac moles, quam magno murmure fluctus

pugilatum; Virgilius, Æn. v. 421: *Hæc fatus, duplicem ex humeris rejecit amictum.* Sed hoc loco forte pro *dejeci*, nisi ita legi malis. Græci instituebant luctam ante Acanthum Lacedæm. qui vixit Olympiad. xv. succincti (sic etiam apud Homerum, Il. Ψ. 710.) postea nudi; vid. Dionysius Halic. Antiq. Rom. vii. cap. 72; habemus autem hic locum classicum de lucta, antiquissima omnium certaminum, (Plutarch. Sympos. ii. 4.) qua inprimis excellebat Hercules. Noster singulos motus ita descripsit, ut res subjecta oculis videatur. *Varas;* Vivianus et alii, *curvas*, quod fluxit vel ex interpretatione, vel ex ignorantia vocis *varas*, quam interpretor projectas et recurvas: passim *brachia vara* luctantium; vid. Heinsius. *Statio*, gestus luctantium. De verbi *stare* hoc sensu vid. Brouckhus. ad Propertium, III. Eleg. xii. 7.

36. *Ille cavis*, etc.] De hac pulveris palæstrica aspersione vid. Salmasius ad Tertull. Pall. p. 217; et Mercurialis, de Arte Gymn. i. 8. In palæstra fiebat, postquam oleo corpus unxerant, ut melius pulvis hæreret, eoque induceretur cutis; nam sic eo facilius adversarius capi poterat. Hoc loco nulla unctionis mentio. *Flavescit*, verbum delectum, quia arena flava. Etiam Martialis, VII. Epigram. lxvi. 5. *flavescere haphe.* Nempe *haphe*, Græcis, ἁφὴ, tactus pulveris. Vide Gronovium, Observ. iii. 18. qui etiam hoc loco tuetur *tactu:* quod idem Hermolaus ad Plinium, Hist. Nat. xxxviii. 10. agnoscebat. Recte, fuit enim ἁφὴ, *tactus*, verbum proprium de hac pulveris aspersione. Id ergo revocavi.

37. *Crura micantia* Saftius vertit *glaenzende Schenkel.* Sed unde nunc ille splendor? Nec membra vel maxime oleo uncta facile quisquam dixerit *micantia.* Itaque *micantia* sunt celeriter mota; talis enim motus fuit in artibus palæstricis. Virgilius, Æneid. v. 430. in cæstus descriptione: *Ille pedum melior motu, hic membris et mole valens*, qua et ipse valebat Achelous, ver. 39. Et quoniam celeritate pedum effugiebat captationes adversarii, propterea ingeniose addit, *aut captare putes. Trementia*, quod habent quatuor MSS. glossa esse videtur. *Tremere* enim de crebo et celeri motu dicitur. Etiam Homerus, Od. Θ. 265. celerrimos motus saltantium vocat *μαρμαρυγὰς ποδῶν, coruscationes, micationes* pedum. Metaphora haud dubie a celeri ignis motu petita. Ambo nostri Regii habent *micantia. Gravitas*, moles corporis. *Defendit* a lapsu. *Petere* et de ictibus gladiatorum et de captationibus luctantium dicitur.

40. *Haud secus ac moles;* hoc vocabulum, *moles*, quo Virgil. usus, peperit haud dubie similitudinem seq.

Oppugnant; manet illa, suoque est pondere tuta.
Digredimur paulum, rursumque ad bella coimus;
Inque gradu stetimus, certi non cedere; eratque
Cum pede pes junctus: totoque ego pectore pronus
Et digitos digitis, et frontem fronte premebam,
Non aliter fortes vidi concurrere tauros,
Quum pretium pugnæ, toto nitidissima saltu,
Expetitur conjux: spectant armenta, paventque
Nescia quem maneat tanti victoria regni.
Ter sine profectu voluit nitentia contra

Nisi Noster respexit Æneid. x. 693. ubi de Mezentio pugnante: *Ille, velut rupes, vastum quæ prodit in æquor, Obvia ventorum furiis, expostaque ponto,* etc. *Manet,* ut i. 288.

42. *Bellum,* ut πόλεμος, de pugna. *Coimus,* congredimur. Terent. Ph. II. ii. 32. *prima coitio est acerrima. Gradus* idem quod status luctantium. Conabantur adversarium *de gradu dejicere. Certi,* animo sic obfirmato, ut non cederemus. Virgil. Georg. iv. 84. *obniti non cedere. Cum pede pes junctus,* etc. Ita descripserunt Veteres etiam acerrima certamina. Tyrtæus, p. 101: Καὶ πόδα παρ' ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας, etc. ubi vid. Klotius; vid. etiam Freinshemius ad Curtium, III. iv. 5. Sed nunc ille ardor accommodate ad luctam notatus. Vid. etiam Virgilius, Æn. x. 362: *hæret pede pes, densusque viro vir,* etc. *Pronus.* Vide ad x. 652. *Frontem fronte;* hinc *pugnantia secum frontibus adversis,* contraria. Horat. I. Sat. i. 102.

46. *Non aliter,* etc.] Similitudo bene delecta, quia et tauri de conjuge certant, et quia Achelous interdum armenti dux, viii. 882. Hujusmodi autem taurorum prælium de formosissima juvenca copiose et excellenter describit Virgilius, Georg. iii. 217 sqq.; confer Amor. II. xii. 25 sqq. Sed Noster nunc respexit Æneid. xii. 715 sqq.: *Quum duo conversis inimica in prœlia tauri Frontibus incurrunt, pavidi cessere magistri: Stat pecus omne metu tutum, mussantque juvencæ, Quis nemori imperitet, quem tota armenta sequantur. Fortes* vel ad aratra, vel, ut hoc loco ad pugnam, passim vocantur tauri. *Concurrere* alias de integris exercitibus, nunc de singulari certamine, ut xiii. 88. *Pretium,* præmium. *Nitidissima* proprie de pulchritudine juvencarum; declarat enim et pinguedinem et inde orientem nitorem, sæpe etiam simul niveum colorem: vide ad i. 610. *Conjux* de vacca, ut *vir* de tauro, i. 660; et *maritus,* de capro, Horat. I. Od. xvii. 7. *Saltus,* pascua: vide Fest. h. v. *Regni* probavit Burmannus, ideo, quia Phædrus, I. fab. 30. de tauro dixit, *pulsus regno nemoris.* At ibi longe alia sententia. Melius laudâsset Virgilium, Georg. iii. 228. ubi taurus victus tali prælio *regnis excedit avitis:* victor enim simul rex armenti.

50. *Nitentia.*] *Pectora nitentia contra, amplexus* et *nexus* magna pars luctationis. Eleganter, *exuit amplexus,* pro quo mox *solvi a corpore nexus;* Heroid. xiii. 12. *solvor ab amplexu;* Cic. Verr. v. 58. *exuere se*

Rejicere Alcides a se mea pectora: quarto
Exuit amplexus, adductaque brachia solvit;
Impulsumque manu (certum mihi vera fateri)
Protinus avertit, tergoque onerosus inhæsit.
Si qua fides, neque enim ficta mihi gloria voce
Quæritur, imposito pressus mihi monte videbar.
Vix tamen exerui sudore fluentia multo
Brachia: vix solvi duros a pectore nexus.
Instat anhelanti, prohibetque resumere vires;
Et cervice mea potitur: tum denique tellus
Pressa genu nostro est, et arenas ore momordi.
  Inferior virtute, meas devertor ad artes;

laqueis. Exuebant autem amplexus dorso curvato. *Adducta,* ad se tracta. Sæpe Noster hoc verbo ita utitur, et interdum satis graphice, ut viii. 28; Heroid. x. 104. *Solvit,* expedit. Proprie *solvitur* nexus aut nodus. Burmannus monet Solinum, Ep. 24. dixisse, *implicare et explicare nexus. Avertit,* comprehensum me ita rotat, ut tergum ei obvertere cogerer, quod Hercules protinus insilit, et ita inhæret; quæ ars in lucta fuisse videtur. Ita interpretatur Burmannus, qui tamen dubitabat, an non *avertit* nunc quoque esset, in fugam vertit, ut passim *avertere hostes.* Verum id non patiuntur sequentia. *Onerosus* præclare de Herculea mole, quam sensit ipse Atlas, versu 273.

55. *Gloria* in eo erat, quod par fuerat tanto oneri sustinendo. *Pressus monte* proverbii speciem habet; Cic. Senect. 2. *onus Ætna gravius sustinere.*

57. *Sudore fluentia* poetice, pro sudore defluente. Versu sequenti Heinsius vulgato *a corpore* (quod habet Noster B.) e melioribus MSS. præferebat *a pectore,* quod improbat Schirachius, quia Hercules inhæsit tergo. Sane; sed inhærens tergo Hercules ita amplexus erat Acheloum, ut manus necterentur in pectore. Itaque ego *a pectore* revocandum putavi. *Nexus,* quum luctatores adversarium brachiorum nodo constringunt. Etiam amantium amplexus sic Claudianus, xxxi. 131.

59. *Resumere,* recuperare: viii. 882. *sumere vires;* III. ex Pont. iv. 31. *sumere vigorem;* Justinus, VI. iv. 1. *resumere potentiam.*

61. *Tellus pressa genu est.*] Id unum spectabant luctantes, ut alter alterum ad terram daret, quod Græci ῥῆξαι dixerunt. *Mordere ore* terram, gramen, arenam de cadentibus in prælio et in lucta. Ita Virgilius, Æneid. xi. 418. *humum simul ore momordit;* et aliis verbis Horatius, I. Od. xv. 20. *crines pulvere collines.*

62. *Devertor*; vulgo *divertor* e sollenni permutatione: *diverti* est diversam viam instituere, *deverti* ex alio loco in alium se conferre; Ernest. Clavis Cicer. ad hoc verbum. Regii nostri habent *divertor. Meas devertor ad artes;* confugio a fortitudine mea ad transformationes, quibus uti ego soleo; Art. Amat. ii. 425. *devertor ad*

Elaborque viro, longum formatus in anguem.
Qui postquam flexos sinuavi corpus in orbes,
Cumque fero movi linguam stridore bisulcam,
Risit, et illudens nostras Tirynthius artes;
"Cunarum labor est angues superare mearum,"
Dixit; "et, ut vincas alios, Acheloe, dracones,
Pars quota Lernææ serpens eris unus Echidnæ?
Vulneribus fœcunda suis erit illa: nec ullum
De centum numero caput est impune recisum,
Quin gemino cervix hærede valentior esset.
Hanc ego ramosam natis e cæde colubris,

medicas artes: sed Remed. 287. *assuetas decurrere ad artes;* Art. Amat. ii. 99. *Hæmonias decurrere ad artes.* Illa transformatio, de qua Apollodorus nihil habet, inde est, quia fluvii, propter tortuosum decursum, cum serpentibus comparari solent. *Formatus,* transformatus.

64. *Flexos* tantum ornat. Claudianus Laud. Stilic. i. 223. *flexos in falcem curvent gladios. Sinuavi* melius quam, curvavi. *Linguam bisulcam.* Sex libri, *trisulcam.* Regii nostri, *bisulcam.* Alibi fere *trisulca lingua* serpentibus tribuitur, sed hoc loco *bisulca;* Plautus, Pœn. v. 11. 74. *bisulcilingua, quasi proserpens bestia.* Vide Aristotelem, de Part. Anim. iii. cap. ult. et nos ad iii. 34. *Movi,* vibravi. *Fero stridore.* Claudian. R. P. ii. præf. *ferum os* serpentum.

67. *Labor cunarum mearum,* in cunis jam a me susceptus. Satis contemptim, et more hominum gloriantium. Aliena tamen a vanitate erat hæc Herculis gloriatio; infans enim quum in cunis jaceret, dracones duos, quos Juno miserat, manibus interemit; Ælian. H. A. xii. 5; Quint. Cal. vi. 202. *Ut vincas,* fac, finge te vincere, sive magnitudine superare; Cic. Tusc. ii. 5: *ne sit* (finge non esse) *summum malum dolor, malum certe est. Pars quota,* etc. Seneca, Herc. Œt. 93. *At quoties jacet Python in hydra? Echidnæ;* erat enim filia Echidnæ.

70. *Vulneribus fœcunda suis.*] Minutius Felix, 20. *hydra felicibus vulneribus renascens. De numero capitum* illius hydræ non consentiunt Veteres, qui mox *centum,* mox quinquaginta, novem, octo numerant. Vid. Heinsius et Heynius ad Apollodorum, p. 345. Sufficit monstrum πολυκέφαλον cogitare. Palæphatus, cap. 39. fabulam suo modo interpretatur. *Non impune* de auctis molestiis debellatoris capiendum. *Hæres* paulo audacius. Laudat Burmannus Plinium, qui, Hist. Nat. xvi. 33. *hæredem* vocat stolonem ex salice repullulantem. *Geminus hæres,* duo capita quæ succrescebant in locum unius excisi: sic illa *vulneribus fœcunda suis;* sic *haud impune* caput recidebatur; sic denique *valentior* quovis vulnere cervix fiebat. *Valens* alibi, viribus et robore præstans, hoc loco ad numerum capitum referendum. De his quinque versibus, 70—74. vide in fine notæ subseq.

73. *Ramosam,* arboris similem, e qua capita, tanquam rami extabant: *ramosam colubris,* ut, x. 21. *villosa colubris,* et 349. *crinitas angue. Mulo,*

Crescentemque malo, domui, domitamque peremi.
Quid fore te credis, falsum qui versus in anguem
Arma aliena moves, quem forma precaria celat?"
Dixerat; et summo digitorum vincula collo
Injicit: angebar, ceu guttura forcipe pressus,
Pollicibusque meas pugnabam evellere fauces.
Sic quoque devicto restabat tertia tauri

damno. *Domui*, nempe adjuvante Iolao; Apollodorus, II. v. 2. *Peremi* est ex duobus Heinsii MSS. Cæterum Schirachio valde displicet omnis hæc oratio, qua Hercules inter pugnandum certamen illud, tanquam historicus, accurate descripserit. Idem censet, verba *gemino hærede et ramosam* in oda aut in carmine epico facilius ferri, quam in hac oratione, atque etiam lusum illum *domui domitamque peremi* dedecere Herculem, et esse frigidum; se ergo valde dubitare de elegantia hujus loci, quem Ovidius, si per fata licuisset, haud dubie emendaturus fuisset. Hæc ille. Videamus tamen, quid ad excusandum poetam dici queat. Primum Hercules non pugnans hæc dicit, sed spectans, et ridens novi serpentis stridorem, cujus aspectus ei necessario in memoriam revocabat hydram Lernæam. Eam igitur describit, et capita ejus centum vulneribus fœcunda suis commode, opinor, cum hoc uno transformato serpente comparat. Neque porro ego putem, frigidum esse lusum Herculeque indignum in verbis, *domui domitamque peremi*, (sic ver. 195. *præsepia vidi, visaque dejeci*, et sæpe apud Nostrum,) aut improbandum magnopere in hac oratione vocabulum *ramosam*. Quidni etiam in sermone quotidiano monstrum πολυκέφαλον cum ramis arboris comparare liceat? Virgilius, Æneid. vii. 30. *ramosa cornua*, et 189. *cornua arborea cervi*.

75. *Falsum* duorum MSS. auctoritate, Medicei et Langerman. Burmannus mutavit in *solum*, ut opp. hydræ multorum capitum et natis e cæde colubris. Ego vero *falsum* revocavi. Etenim duo urget Achelous, tu et *unus* es et *falsus* serpens. *Uni* opposuit capita Lernææ hydræ. Nunc ad alterum, ad *falsum*, transit. Ei nihil opponit, sed premit notionem *falsi*, dum *arma aliena* et *formam precariam* addit, in quibus non est tautologia vitiosa. Vocabulum *falsus* Noster amat in describendis transformationibus; vide ad vi. 26. Et vidi etiam a Mitscherl. eandem lectionem esse receptam. *Arma moves*, linguam vibras, ut versu 65. aut omnino, pugnam minitaris; Virgilius, Æn. xii. 6. *movet arma leo*. *Precaria*, aliena. *Forma celat* eum, qui in eam transit, et proprie quidem eo consilio, ut lateat; sic v. 326. *Et se mentitis Superos celâsse figuris*. Multo suavius verbo *dissimulare* usus est in hac re, ii. 374. et Heroid. iv. 104. ubi *tauro dissimulante Deum*.

77. *Digitorum vincula* exquisite, digiti, quatenus iis tenaciter premebat anguem: etiam versu 315. *vincla*, digiti nexi. *Summo collo*, ne mordere posset. *Angi* proprie de iis, quorum guttura comprimuntur, ut spiritum ducere nequeant. Mox Capoferreus legendum censet ordine verborum mutato *ceu forcipe guttura pressus*, quia comparationem non sumit a presso gutture, sed pressionis a forcipe.

80. *Devicto restabat tertia*, etc.] Ex

Forma trucis: tauro mutatus membra rebello.
Induit ille toris a læva parte lacertos,
Admissumque trahens sequitur, deprensaque dura
Cornua figit humo, meque alta sternit arena.
Nec satis id fuerat: rigidum fera dextera cornu
Dum tenet, infregit, truncaque a fronte revellit.
Naïdes hoc, pomis et odoro flore repletum,
Sacrârunt; divesque meo bona Copia cornu est.
Dixerat: at Nymphe, ritu succincta Dianæ,

legibus artis luctatoriæ nemo victor exibat, nisi ter adversarium prostravisset. Burm. Inde τριάξαι et ἀποτριάξαι victoriam deportare. *Tauro*, in taurum. *Rebellare*, bellum aut luctam redintegrare. Sic passim apud historicos. Causa hujus transformationis allata ad versum 1.

82. *Induit ille toris*, etc.] Locus obscurus, quem adeo interpretes silentio præterierunt. Si quid ego video, sensus est hic: Hercules suscipit toros meos lacertis suis, meque retro currentem trahit quidem, sed et sequi cogitur, donec deprehensa, etc. Fortasse respexit Ovidius monumentum aliquod, in quo ita expressum erat hoc certamen. *Induit toris lacertos*, tori mei implicant lacertos ejus, dum collum meum amplectitur. *Admissus* taurus, ut *admissi equi*. *Deprensaque—humo.* Ita debellari solebant tauri; vid. Gronovius, Observ. i. 17. Regii nostri habent *depressa humo*. *Arena* æque recte ac *arenæ*. Vid. Heinsius ad Amor. III. ii. 25.

85. *Rigidum fera dextera cornu*, etc.] Hoc est nobile illud *Cornu Copiæ*, quod in monumentis Copiæ, Paci et Fortunæ tribui solet, de quo vide Apollodorum, II. vii. 5. ibique Heynium. Horat. Carm. Secul. 59. *Apparetque beata pleno Copia cornu.* Sed apud Apollodorum Acheloo redditur hoc cornu, ejusque loco Hercules Amaltheæ cornu accipit. Sic et cæteri Græci. *Cornu* vel sinistrum, secundum Schol. Homer. vel dextrum, auctore Schol. Lyc. 50. Sensus fabulæ: Pars erepta fluvio facta est terra fertilis. Diodorus et Strabo putant, brachium fluvii alio deductum ab Hercule terræ adjacenti fertilitatem dedisse. *Trunca a fronte*, ut frons fieret trunca. *Naïdes* Acheloi filiæ. Hyginus, *Hesperidibus sive Nymphis donavit;* ubi tamen vide Munkerum. *Sacrârunt;* vide ad x. 646.

89. *Dixerat; at Nymphe*, etc.] Regii nostri, *et Nymphe*. Satiatis edendo convivis, mensa prima cum dapibus removebatur, idque in hoc convivio factum esse, supra viii. 570. narrabatur. Mox *secunda mensa* cum vino, pomis, nucibus, quæ bellaria et τραγήματα dicuntur, apponebatur; vid. Cerda ad Virg. Æneid. i. 723: hinc non solum epulæ, sed etiam mensæ dicuntur *apponi;* viii. 570. et 831. *Succincta*, quo expeditior esset in ministerio; confer viii. 660. *Fusis.* Alibi *sparsis capillis*. *Autumnum*, fruges autumnales. *Totum*, omnis generis. *Cornibus* varie Veteres utebantur, etiam ad servandas fruges. *Prædivite*, plenissimo. Confer Horat. I. Od. xvii. 15. *Felices* alibi dicuntur arbores, rami, agri, id est, feraces, sed h. l. et xiv. 627. ipsa poma *felicia*, mitia, excellentissima.

Una ministrarum, fusis utrimque capillis,
Incessit, totumque tulit prædivite cornu
Autumnum, et mensas, felicia poma, secundas.
Lux subit, et, primo feriente cacumina sole,
Discedunt juvenes; neque enim dum flumina pacem
Et placidos habeant lapsus, motæque residant,
Opperiuntur, aquæ: vultus Achelous agrestes
Et lacerum cornu mediis caput abdidit undis.
Haud tamen ablati domuit jactura decoris;
Cætera sospes erat: capitis quoque fronde saligna,
Aut superimposita celatur arundine damnum.
II. At te, Nesse ferox, ejusdem virginis ardor

Et *felix* interdum omnino præstans, egregium. Contra Virgilius, Æneid. iii. 649. *Victus infelix*; Horatius, Epod. ii. 17: *Quum decorum mitibus pomis caput Autumnus arvis extulit.*

93. *Primus*, oriens, *sol ferit*, radiis suis, tanquam telis, illustrat, ante omnia, *cacumina* montium. Ut hic *primus sol*, sic *medius Phœbus* Valer. Flaccus, iii. 481. *Neque enim—opperiuntur*, quod viii. 548 sqq. decreverant. Idem ter dixit, *pacem habeant*, et *placidos lapsus*, et *motæ residant.* Fluviis exundantibus *motus* et *ira* tribuitur. Quum fluvii placide alveum suum rursus sequuntur, *pacari*, *residere*, dicuntur. *Residere* eleganter de iis, quæ componuntur, sedantur, de ira, ardore animi, flatu ventorum; vide Buenemann. ad Lactantium, de Ira, xviii. 7. *Lapsus*, propie de cursu fluviorum. *Placidus*, lentus. Curtius, iv. 13. *placide volans aquila.*

97. *Lacerum caput abdidit undis.* Heroid. ix. 140. de Acheloo, *Truncaque limosa tempora mersit aqua.* Similiter alii poetæ.

98. *Domuit* in *nocuit* mutat Burmannus, ut et *quoque* in *modo* auctoritate Medicei; neutrum bene; namque *domare* nunc est perdere, interimere, ut i. 309. et δαμᾷν passim apud Homerum: *modo* autem nullo modo sensum fundit commodum. Jactura *decoris*, cornu decori, eum non modo non perdidit, sed celatur quoque arundine. *Damnum;* cornu amissum. Sæpe *damnum*, id quod cum damno amisimus.

101—133. *Nessus* Ixionis, regis Thessaliæ, filius. Conf. Sophocles, Trachin. 555 sqq.; Euripides, Hippol. 545 sqq.; Diodorus Siculus, iv. 36; Pausanias, Phoc. p. 895; Apollodorus, II. vii. 6; Eusebius, Præp. lib. ii. p. 36; Hyginus, fab. 34 et 36; Seneca, Herc. Œt. ver. 494 sqq. fabula memorabilis, non in se, sed propter Nessi vestem, quæ mox exitium feret Herculi. Hinc expressa est in multis monumentis. *At te*, etc. Transitus hic argumentum simul fabulæ indicat. *Ferox*, ad vim paratus, violentus. *Virginis*, quia virgo adhuc erat, quum Hercules et Achelous de conjugio ejus decertarent; quanquam et jam nuptæ mulieres interdum virgines dicuntur; vid. Brouckhusius ad Propertii IV. ii. 52: et *virgo* etiam a Silio, iii. 435. vocatur; ubi vide Drakemb. *Ardor*,

Perdiderat, volucri trajectum terga sagitta.
Namque, nova repetens patrios cum conjuge muros,
Venerat Eveni rapidas Jove natus ad undas:
Uberius solito nimbis hiemalibus auctus,
Vorticibusque frequens erat, atque impervius amnis.
Intrepidum pro se, curam de conjuge agentem
Nessus adit, membrisque valens, scitusque vadorum;
"Officioque meo ripa sistetur in illa
Hæc," ait, "Alcide: tu viribus utere nando."
Pallentemque metu, fluviumque, ipsumque timentem,

est vehemens amor. *Perdiderat;* Capoferreus emendabat *Perdidit, a volucri,* quia hoc non ante Acheloi certamen, sed post accidit. Plusquam perfecto non debebat offendi Capoferreus; nam et alibi Noster eo sic utitur; ita, vi. 425.

103. *Patrios muros,* Tirynthem, ubi jussu oraculi habitabat Alcides, inde *Tirynthius* dictus; Apollodorus, p. 114. Sed secundum eundem Apollodorum, p. 145. hoc factum est, quum Hercules Trachinem ad Ceycem se conferebat. Jam difficultas transeundi cum conjuge fluvium, et necessitas tradendi eam vectori notanda erat, ut mores Herculis exprimerentur. *Evenus* Ætoliæ fluvius (qui prius Lycormas dictus.) Calydona præterfluens. Hinc, viii. 527. Calydonides *Evenina;* Lucan. vi. 208: *Meleagræam maculatus sanguine Nessi Evenos Calydona secat.* Nota hic molestias itinerum prisca ætate. Burmannus monet recte poetam Evenum *hiemalibus nimbis* auctum inducere; exuisse enim Herculem mortalitatem circa Hecatombæonem mensem, notante Petito in Comment. in Leges Attic. p. 26. Sed quid hoc ad rem? Nonne Noster ipse mox narrat, ab interitu Nessi ad Herculis apotheosin effluxisse longum tempus? Neque Hecatombæo in hibernis mensibus est, sed in æstivis. Itaque *hiemales* potissimum *nimbos* commemorat, quia illi et in se vehementes sunt, et nives solvunt, adeoque vel maxime fluvios augent. Horat. IV. Od. xii. 3. *hiberna nive turgidi fluvii.* Tum *hiems,* *χειμών,* etiam de tempestate dicitur. Inde *χειμέριον ὕδωρ* Homerus, Il. Ψ. 420. torrens tempestate ortus. Fluvius *vorticibus frequens* a Liv. xxi. 5. *verticosus* vocatur: *atque* hic forte pro *adeoque.* *Impervius* qui nec vada habet, nec sine periculo et molestiis transnari potest.

107. *Pro se,* de se. *Curam agere* bona locutio, ut docent Heinsius et Burmannus ad Heroidd. xvi. 302. *Nessus* erat *πορθμεὺς* seu vector ad istum fluvium, qui trajicere viatores solebat; Sophocles, Strabo, Pausan. et Apollod. d. l. Talis vector esse debebat et *membris valens,* robustus, et *scitus vadorum,* cognita habere vada; Seneca, versu 503. *Transire Nessus verticem solitus vadis.* Sallustius, Jugurth. *locorum scientes erant.* *In illa, δεικτικῶς.* *Sistere* propie de vectoribus, qui onera humeris translata *sistunt* in ripa. *Officio meo,* opera mea, nempe mercenaria.

111. *Pallentemque,* etc.] Hunc ver-

Tradidit Aonius pavidam Calydonida Nesso.
Mox, ut erat, pharetraque gravis, spolioque leonis,
Nam clavam, et curvos trans ripam miserat arcus,
"Quandoquidem cœpi, superentur flumina," dixit.
Nec dubitat; nec qua sit clementissimus amnis
Quærit, et obsequio deferri spernit aquarum.
Jamque tenens ripam, missos quum tolleret arcus,
Conjugis agnovit vocem; Nessoque parante
Fallere depositum, "Quo te fiducia," clamat,
"Vana pedum, violente, rapit? tibi, Nesse biformis,
Dicimus, exaudi, nec res intercipe nostras.
Si te nulla mei reverentia movit; at orbes

sum, quem uncis ex Heinsio incluserat Cl. *Gierig*, eodem loco habent nostri Regii sine uncis et obelo ullo. *Aonius*, Alcides Bœotus sive Thebanus; vide ad iii. 13.

113. *Ut erat*, *ὡς εἶχε*; vide Heinsium ad x. 7. *Gravis*, gravatus, onustus. De arcu Herculis admodum *curvo*, vide Winkelm. H. A. p. 98. *Trans ripam miserat*, transmiserat in alteram ripam. Unus pro *miserat* habet *jecerat*, quod placet Ciofano, non item Burmanno, quia in versu 118 repetitur *missos arcus*. Quum de sensu hujus loci omnes conveniant, et constet Herculem *jecisse* suos arcus trans fluvium, præferendam puto lectionem Ciofani, quam habet noster Regius A; Regius B, *miserat*. *Superentur flumina*; nando trajiciatur totum flumen.

116. *Dubitat.*] Hæret et secum deliberat, more eorum, qui res periculosas aggrediuntur. *Clementissimus*, quietissimus. *Obsequio*, etc. Art. Amat. ii. 181: *Obsequio tranantur aquæ: nec vincere possis Flumina, si contra, quam rapit unda, nates.* Sed Hercules nolebat *obsequio aquarum*, hoc est, ita ut obsequeretur, se accommodaret fluvio decurrenti, *deferri*, inferiore loco ad ripam pervenire adjuvante aqua. Sic quoque mores Herculis expressit. Lenzio *obsequium* est id quod clementia.

119. *Parante;* Codex A, *paranti*, ut jungatur cum *clamat;* sed hoc verbum rarius cum dativo reperitur quam ut omnium codd. et editionum scriptura mutetur. Terentius quidem, And. III. ii. 11. *illis quæ sunt intus, clamat de via.* *Fallere depositum*, rapere conjugem creditam; sed illud indignitatem rei magis exprimit. *Depositum*, quod alicujus fidei commissum est; qui id non reddit, *fallit depositum*, fallit eum, qui deposuerat. Apollod. p. 157: *ὁ δὲ διαπορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι· τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ὁ Ἡρακλῆς ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσε εἰς τὴν καρδίαν.* Sed Ovidius aliam rationem secutus est, ut et sqq. docent.

121. *Biformis*, vide ad ii. 630; *Semivir Nessus* in Heroid. ix. 141. *Tibi dicimus* aut *dico* indignantis et minantis formula; Heroid. xx. 53. Græci *φωνῶ σε*, aut *καλῶ σε*. *Res* de omnibus, quæ nobis debentur, etiam, ut hoc loco, de conjuge. *Intercipe.* Vide ad viii. 291.

123. *Orbes paterni;* satis opportune et acerbe Nesso in memoriam revocat

Concubitus vetitos poterant inhibere paterni.
Haud tamen effugies, quàmvis ope fidis equina.
Vulnere, non pedibus te consequar." Ultima dicta
Re probat; et missa fugientia terga sagitta
Trajicit: extabat ferrum de pectore aduncum.
Quod simul evulsum est, sanguis per utrumque foramen
Emicuit, mixtus Lernæi tabe veneni.
Excipit hunc Nessus: "Neque enim moriemur inulti;"
Secum ait: et calido velamina tincta cruore
Dat munus raptæ, velut irritamen amoris.
III. Longa fuit medii mora temporis, actaque magni

pœnam patris Ixionis, qui rotæ alligatus assidue volvitur in Tartaris propter *concubitus vetitos*, quia vim inferre voluerat Junoni: vide ad iv. 464. Ex nube in Junonis loco objecta, quacum etiam coit, nati sunt Centauri, inde Nubigenæ dicti. *Inhibere*, deterrere. *Ope equina*, velocitate pedum equinorum.

126. *Vulnere*, sagitta vulnifica: Virg. Æn. ii. 529. *infesto vulnere insequitur:* vide Drak. ad Silium, v. 251; Senec. Herc. Œt. 516. *Consequar telo fugam.*

129. *Quod simul evulsum est.*] Heinsius conjicit *quo simul evulso*. *Tabes veneni*, venenum. Veneno hydræ Lernææ sagittas tinxerat Hercules. Quidquid igitur iis figebat, morti succumbebat. *Mixtus* veneno sanguis profluit etiam apud Zenobium. Apud alios Nessus ipse sanguini emisso admiscet venenum. Atque illum secundum Sophoclem vase excepit. De *velamine* cæteri nihil habent. Ante *neque enim* subintelligenda est sententia aliqua, veluti, bene habet; neque enim, etc. *Neque enim moriemur inulti;* moriturus ex vulnere, inquit Diodorus, pollicitus est ei se amoris medicamentum traditurum, quo nullam præter se mulierem Hercules appeteret.

133. *Irritamen amoris*, remedium, quo conjugis amorem languescentem irritare possit. *Philtrum* vocatur ab Hygin. et Apollod; namque φίλτρον, interpretante Tzetz. ad Lycophr. p. 14. est, φιλίαν ἐπισπᾶσθαι δυνάμενον, quod irritare amorem potest; confer ver. 154: *Irritare amores* est i. 462; ubi vid. Burmannum. *Raptæ*, quam rapere parabat.

134—138. Confer. Diodorus Sic. iv. 39; Apollod. II. vii. 7; Seneca, Herc. Œt. 223 sqq. Hygini fabula 36; Servius, ad Virg. Æneid. viii. 300. De monumentis, in quibus res expressa, vide Heynii *Antiqq. Aufsaetze*, i. 29 sqq. *Medium tempus*, ut iv. 167; viii. 651. Ab interitu Nessi usque ad expugnatam Œchaliam longum tempus effluxit. Satis fuisset, *Longum fuit medium tempus*, sed solet *mora* de diuturnitate ita adhiberi; Phædr. IV. fab. iv. 18. *consumpta est temporis longi mora.* *Acta implêrant* pro, fama actorum laborum implêrat. Sed aliter *implêrant odium*, satiârant. *Magnus* perpetuum Herculis epitheton.

Herculis implêrant terras, odiumque novercæ.
Victor ab Œchalia Cenæo sacra parabat
Vota Jovi; quum Fama loquax præcessit ad aures,
Dejanira, tuas, quæ veris addere falsa
Gaudet, et a minimo sua per mendacia crescit,
Amphitryoniaden Ioles ardore teneri.
Credit amans; venerisque novæ perterrita fama
Indulsit primo lacrimis, flendoque dolorem

136. *Cenæum* fuisse Eubœæ promontorium, ibique *Jovi Cenæo* Herculem constituisse aram, constans Veterum traditio est. Neque id dubium est, factam esse eam rem, postquam Eurytum debellaverat, ejusque urbem *Œchaliam* expugnaverat. Eurytus enim, nobilis sagittarius, promiserat se filiam suam formosissimam *Iolen* ei daturum, qui se aut filios suos in sagittandi certamine superâsset; sed Herculi victori præmium propositum negavit. Is ergo iratus aliquando post rediit, auxiliantibus Arcadibus Œchaliam cepit, Eurytum et filios interfecit, Iolen autem captivam abduxit; Sophocles, Trach. Act. ii; Apollodorus, dicto loco. Homerus credebatur hanc Οἰχαλίας ἅλωσιν carmine celebrâsse; Strabo, lib. xiv. p. 612. Verum id quæritur, ubi *Œchalia* sita fuerit. Strabo, lib. x. p. 448. eam facit Eubœæ Eretricæ urbem. Pausanias, Messen. p. 283. ostendit, se in hac controversia plus auctoritatis tribuere Messeniis, qui suis finibus illam urbem, postea Carnasium dictam, vindicent, et p. 362. memorat, Euryti ibi ossa servari. Homerus denique, Il. B. 730. eam inter Thessaliæ urbes refert. *Victor ab Œchalia*, scilicet rediens: apud Anacreontem, Od. xlv. 8. Mars hastam vibrat ἐξ ἀϋτῆς, e prælio scilicet revertens. *Vota*, quæ voverat, si Jupiter sibi adesset in expugnanda urbe. *Quum Fama*, etc. Verissima et præclara Famæ descriptio, quacum confer xii. 39—63. *Præcessit*, celeritatem Famæ declarat: male igitur quidam, *pervenit*. Liv. xxi. 32: *Fama, qua incerta in majus vero ferri solent, præcepta res erat.* Minutius Felix, xxviii; *Fama, quæ semper insparsis mendaciis alitur.* Classicus de Fama locus est etiam apud Virgilium, Æn. iv. 173 sqq. *Gaudet* melius quam *solet*. *Teneri* amore significanter, tanquam illaqueatum amore. Sic *teneri studio*, V. Trist. xii. 9.

141. *Credit amans*, etc.] Ea fama perterrita literas etiam dedit ad Herculem, quas vide Heroid. ix: *amans* cum delectu pro *conjuge*. Causam reddit hoc verbum cur sollicita statim crediderit et tantopere doluerit. *Dolorem diffudit flendo*, "*sie machte ihrem Schmerz durch Thraenen Luft.*" Heinsius volebat *defudit*; sed bene *diffudit*, minuit. Nam quæ *diffunduntur*, in varias partes funduntur, ea evanescunt. Etiam Heroid. viii. 61. *flendo diffundere iram*. *Deinde* pleonastice additum. Sic *deinde postea, itaque ergo* et id genus alia. *Quid autem* inservit correctioni, *doch was weine ich!* Heinsius hunc locum ita distinguebat: *mox, deinde quid autem flemus?* quia *deinde* in interrogatione id quod *tandem*. *Pellex lacrimis*, etc. Hoc expressit Seneca, Herc. Œt. 1676.

Diffudit miseranda suum; mox deinde: "Quid autem
Flemus," ait? "pellex lacrimis lætabitur istis:
Quæ quoniam adventat, properandum aliquidque novandum est,
Dum licet, et nondum thalamos tenet altera nostros.
Conquerar, an sileam? repetam Calydona, morerne?
Excedam tectis? an, si nihil amplius, obstem?
Quid, si me, Meleagre, tuam memor esse sororem,
Forte paro facinus; quantumque injuria possit,
Femineusque dolor, jugulata pellice testor?"
Incursus animus varios habet: omnibus illi
Prætulit imbutam Nessæo sanguine vestem
Mittere, quæ vires defecto reddat amori;
Ignaroque Lichæ, quid tradat nescia, luctus

145. *Adventat* pro *adveniet* e tribus dedit Heinsius, quem vide. *Aliquid novandum,* aliquid moliendum. *Thalamos tenet nostros,* pro me uxoris jure fruitur; ii. 513. *pro me tenet altera cœlum.* In his *altera* invidiose dictum.

147. *Conquerar, an sileam.*] Quid moliatur mulier consilii inops et sola? Nil ei fere relictum est, nisi *conqueri,* aut *repetere* domum paternam (ultimum vexatarum conjugum perfugium) aut *obstare* aliquandiu pellici. De his ergo secum deliberat. *Si nihil amplius* efficiam, saltem *obstem.* Mox tamen fratris recordatio animum ei audacem reddit; virtutes enim majorum aut consanguineorum magnam habent vim apud animum. De *Meleagro* vide viii. 270 sqq. Etiam Heroid. ix. 151. *Tu quoque cognosces in me, Meleagre, sororem.* *Injuria,* sensus injuriæ acceptæ. *Possit,* valeat apud animum. *Testor,* insigni exemplo æqualibus et posteris ostendo.

152. *Incursus—habet;* nostri Regii, *In cursus—abit,* quod interpretarer, in diversas cogitationes; istos cursus animi διανοίας dicunt Græci. Sed melius ex Palatino Heins. lexit *Incursus habet. Incursus,* impetus. Animus ejus nunc huc fertur, nunc illuc. Tandem, ut sæpe fit, nescia ad perniciosissimum omnium consilium defertur. *Omnibus illi* ex secundo Moreti accepit Heinsius pro *omnibus illis* quod cæteri (et nostri Regii) habent. *Omnibus,* incursibus; *illi,* Herculi. *Defectus,* qui defecit, ut xiii. 477.

155. *Ignaro;* vide ad iii. 3. *Lichæ;* de scriptura hujus nominis, quod hic vulgo *Lychæ,* hæc Heinsius: *Lichæ* passim scribendum tam hic quam apud auctorem Herculis Œtæi; neque aliter Hyginus, fabula 36; apud Græcos Λίχας est; ita Sophocles in Trachiniis sæpe, Æschylus in Glauco Marino apud Strabonem, Apollodorus, Tzetzes in Chiliad. et alii. Regii nostri *Lichæ. Lichas,* famulus Herculis. Secundum alios *Lichas* ab ipso Hercule

Ipsa suos tradit; blandisque miserrima verbis
Dona det illa viro, mandat: capit inscius heros,
Induiturque humeris Lernææ virus Echidnæ.
Tura dabat primis, et verba precantia, flammis;
Vinaque marmoreas patera fundebat in aras:
Incaluit vis illa mali, resolutaque flammis
Herculeos abiit late diffusa per artus.
Dum potuit, solita gemitum virtute repressit.
Victa malis postquam patientia, reppulit aras;
Implevitque suis nemorosum vocibus Œten.

missus erat Trachinem, ut vestem sibi candidam sacrorum causa asportaret; quam Dejanira infecerit Nessi sanguine. *Luctus*, causam luctus futuri. Schirachius conjungit *miserrima dona*, id est, quæ miserias afferunt. Melius *miserrima* Dejanira intelligitur. *Induiturque humeris;* tres antiqui *humeros:* vide Heinsium ad iv. Trist. x. 29. ubi: *Induiturque humeris cum lato purpura clavo;* in hoc citato loco *humeris* videtur præferre, quum dicat: primus Vaticanus, Junianus et duo alii cum editionibus priscis, *humeros;* quod mihi religioni fuit non monere.

159. *Tura dabat*, etc.] Indutus illa veste sacra facit, quæ ver. 136 paraverat. Tanta autem erat veneni illius vis, ut statim a principio sacrorum corpus penetraret. Confer vi. 164. et Seneca, Herc. Œt. 775 sqq. *Primis flammis;* tura enim in principio sacrorum injiciebantur flammis, additis *verbis precantibus*, scilicet, precibus; Tibul. III. iii. 2. *Blandaque cum multa tura dedisse prece*. Cum *dabat flammis* conjunxit etiam *verba precantia*, more poetarum; Virg. Æn. vii. 237. *Præferre manibus vittas et precantia verba*. Ut hic *verba precantia*, sic infra ver. 215. *verba excusantia* et v. 105. *verba execrantia*. *Marmoreas*, omnino lapideas. *Incaluit;* Heinsius malebat *invaluit*, male. *Incaluit*, quia venena calore vim suam recipiunt. Hinc passim *calida venena*. *Vis mali*, malum, venenum. *Abiit diffusa* pro, diffusa est. Codex Regius A *diffusa;* codex B *dispersa*.

163. *Dum potuit*, etc.] In sqq. videndum erat, ne quid ipso indignum tribueretur heroi dolenti. *Malis*, cruciatibus. Mox mireris, quomodo Alcides Jovi Cenæo in Eubœæ promontorio sacra faciens, *Œten* vocibus suis impleverit. Nempe festinat Ovidius, et omittit multa e Diodoro Siculo, item ex Argumento Trach. Sophoclis, Apollodoro, et aliunde supplenda. Hercules enim quum sentiret vim veneni, Lichan in mare præcipitat, tum Trachinem proficiscitur ad Dejaniram, tandem in *Œten* montem, quippe Jovi sacrum, se deferri jussit, cujus *nemora* tum denique *vocibus suis implevit*. Hinc *Hercules Œtæus* in Senecæ tragœdia; et *Herculeus Œta* apud Lucanum, iii. 177. Lenzius putat, Herculem ad ipsam aram in Eubœa ita clamâsse, ut Œte, mons inter Locros et Thessaliam, vocibus ejus resonaret. Comparat Sophoclem, 787 seq. Senecam, Herc. Œt. 803 seq. Sed ver. 204. *per altum Œten graditur*. Nec ibi memoravit poeta, quomodo, aut quo tempore illuc pervenerit. Utrumque recte dicitur et *nemorosum*, et, quod habent alii, *nemorosam*. Vide Heinsium et Burmannum.

Nec mora; letiferam conatur scindere vestem:
Qua trahitur, trahit illa cutem; fœdumque relatu,
Aut hæret membris frustra tentata revelli;
Aut laceros artus, et grandia detegit ossa.
Ipse cruor, gelido ceu quondam lamina candens
Tincta lacu, stridit, coquiturque ardente veneno.
Nec modus est: sorbent avidæ præcordia flammæ,
Cæruleusque fluit toto de corpore sudor;
Ambustique sonant nervi; cæcaque medullis
Tabe liquefactis, tendens ad sidera palmas,

166. *Nec mora*, etc.] Sequitur locus non minus injucundus, quam supra, vi. 387 sqq. Marsyæ laniatio. Apud Sophoclem, interprete Cic. Tusc. ii. 8. vestis *lateri inhærens morsu lacerat viscera*; Apollod. *τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ*. *Laceros artus* vestis, *ossa* caro detracta detegit. Priscis heroibus vasta corpora et *grandia ossa* tribui solebant; conf. Virgilius, Georg. i. 497; Claudianus, Laud. Stilic. i. 137.

170. *Gelido ceu quondam*, etc.] Inepta similitudo, qua calidus corporis humani cruor cum gelido lacu comparatur. Objicit Lenzius, poetam *stridorem* tantum illustrare voluisse. Est ita. Verum calidus sanguis, ubi veneno infuso magis accenditur, non edit stridorem, qualem edit lamina candens, etc. Expressit autem Lucret. vi. 147: *Ut calidis candens ferrum e fornacibus olim Stridit, ubi in gelidum propere demersimus imbrem.* Præiverat Homer. Od. ii. 391. Eadem similitudo infra occurrit, xii. 275. *Quondam*, ut *olim* apud Lucretium, et infra xi. 508; in similitudine a poetis ponitur pro, nonnunquam, fere. *Lamina*, ferrum. *Tincta*, scilicet ad indurandum. *Lacu*, aqua. Heynius, ad Virgilium, Georg. iv. 172. ipsa vasa per *lacus* intelligi putat.

172. *Nec modus est: sorbent*; Heinsius malit, *Nec modus: exsorbent*. Homius in Elem. Crit. Tom. ii. p. 301. hunc versum examinat et improbat; *flammam* enim nunc dici tropice de æstu interno, itaque non debuisse tropum ab alia re petitum, *sorbere*, addi. Sed facile, opinor, poterit ab hoc vituperio defendi. Etenim primum *flamma* hic propemodum proprie accipi potest, quandoquidem ei vis coquendi et liquefaciendi atque sonitus tribuitur. Deinde etiam *τὸ sorbere* rapacitati flammæ propemodum proprie convenit. Denique calidum poetarum ingenium non exigendum est in singulis verbis ad artis præcepta. Vid. Ernesti, Init. Rhet. sect. 319. ubi similiter defendit illud Catulli, *tenuis sub artus flamma dimanat*. Sed ideo vituperandus poeta videtur, quod corpus non aliter ac ligna arida ardens finxit.

173. *Cæruleus*, niger, ut *cæruleus imber* apud Virg. aut *cærulea nubes*, *κυανέη νεφέλη*. *Sonant*; Barber. *gemunt*; quod verbum apud poetas omnino est, sonum edere. Regii nostri, *sonant*. Per nervos Veteres etiam intellexerunt tendones, musculos et vincula membrorum: Gellius, xiii. 22. *Cæca tabe*, (ut iii. 490. *cæco igni*) veneno intus ardente.

"Cladibus," exclamat, "Saturnia, pascere nostris;
Pascere, et hanc pestem specta crudelis ab alto:
Corque ferum satia: vel si miserandus et hosti
Hostis enim tibi sum, diris cruciatibus ægram,
Invisamque animam, natamque laboribus, aufer.
Mors mihi munus erit: decet hæc dare dona novercam.
Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Busirin domui: sævoque alimenta parentis
Antæo eripui: nec me pastoris Iberi

176. *Cladibus pascere nostris*, etc.] Primum in Junonem multa cum acerbitate invehitur, non modo quia infesta ei semper fuerat, sed etiam quia opera ejus quædam fuisse videtur in hoc ipso cruciatu efficiendo. Certe Hom. Il. Σ, 129. fatum Herculem domat et *gravis ira Junonis*. Apud Sophoclem autem de una conjuge queritur. *Cor ferum*, animus, qui *pascitur*, delectatur, *peste*, cruciatibus alterius. Is *satiatur*, quum immani ejus cupiditati satisfit immensa hostis miseria. Atqui tales χαιρεκάκους maximo et dignissimo odio aversamur. Eadem verba et supra occurrunt vi. 280.

182. *Ergo ego fœdantem*, etc.] Incipit labores suos commemorare, qui ab innumeris fere auctoribus recensentur, de quibus vid. Heynius, ad Apollodorum, II. iv. 8. Propter eos, quum salutares Græcis aut essent, aut esse crederentur, inter Deos relatus est. Minuit tamen Herculis laudes Lucretius, v. 22—43. ubi docet, divinis honoribus digniorem esse, qui puro pectore vivere homines doceat. Neque Lactant. Inst. div. i. 8. magnopere istis laboribus favet. Sed Herculis gloria ex antiquissimorum Græcorum sensu et moribus æstimanda est, apud quos fortitudo bellica summa et una virtus habebatur. *Ergo* indignantis est ob labores frustra susceptos. Sic commode eorum fit mentio, sed breviter, ut par erat, et verbis significantissimis, quibus magnitudo meritorum et fortitudinis Herculis præclare declaratur. Ex eo genere sunt, *fœdans templa*, *sævus* Antæus, hydra *geminas vires resumens*, equi *humano sanguine pingues*, *vastator* aper, *moles* leonis, etc. Confer. Sophocles Trach. ver. 1054 sqq. quæ Noster expressit. *Peregrino cruore*, sanguine hospitum, quos Diis suis immolabat Busiris, rex Ægypti. *Domui*, ipsum et ministros sacrorum clava interfeci. *Antæum* Libycum non usitato luctantium more devicit, ut eum ad terram daret, (namque quum Terram, quæ erat ejus *parens*, attingeret, *alimenta* inde et novas vires accipiebat) sed brachio eum sustulit, manuque fauces ejus compressit, ut intel. e nummo antiquo, quem exhibet Gronovius in Diatrib. Statian. cap. xxv. *Pastoris Iberi forma triplex*, Geryon, τρισώματος βοτὴρ 'Ερυθείας Eurip. Hercul. Fur. 423; *Tripectora tergemini vis Geryonai*, Lucretius, v. 28. Nempe insulam Erytheam (hodie *Cadix*,) pabuli lætitia insignem, tres fratres concordes habuisse videntur, quorum armenta summæ famæ fuere. Vide Justinum, xliv. 4. qui fabulam satis probabiliter interpretatur. Adde Palæphatum, cap. 25 et 40. *Movit*, deterruit.

Forma triplex, nec forma triplex tua, Cerbere, movit:
Vosne manus validi pressistis cornua tauri?
Vestrum opus Elis habet; vestrum Stymphalides undæ, 187
Partheniumque nemus: vestra virtute relatus
Thermodontiaco cælatus baltheus auro;
Pomaque ab insomni male custodita dracone:
Nec mihi Centauri potuere resistere, nec mi
Arcadiæ vastator aper: nec profuit Hydræ
Crescere per damnum, geminasque resumere vires:
Quid? quum Thracas equos, humano sanguine pingues, 194
Plenaque corporibus laceris præsepia vidi,
Visaque dejeci, dominumque, ipsosque peremi:

186. *Pressistis cornua*, more Veterum, qui taurorum, quos debellare volebant, cornua ad terram deducebant. Vide supra ver. 84. Sic ergo et Hercules *validum* illum *taurum* apud Cretenses vicit, vivumque ad Eurysthea perduxit. *Tauri* ignivomi, quem iratus Minoi Neptunus in Cretam immisit.

187. *Vestrum opus Elis;* Augiæ regis Elidos stabulum expurgatum. In *Parthenio*, Arcadico, *nemore*, cervam æripedem Dianæ attigerat. *Baltheus* ille, quem habebat regina Amazonum, ad *Thermodontem* Cappadociæ fluvium, habitantium, symbolum erat imperii. Justin. ii. 4.

190. *Poma custodita ab dracone;* de pomis Hesperidum vide ad iv. 636. *Male*, frustra; vide Burmannum. *Male* dedit Heinsius: ante eum edebatur *non custodita* (quod habet noster Regius A;) plurimi codices (inter quos noster B) *concustodita*, quod degenerâsse ex *non cust.* Heinsius monet. Sed Gebhard. iii. Crep. 23. illud probat, quia Atlas, Hesperides filiæ ac draco custodes coadditi fuerant.

192. *Arcadiæ vastator aper.*] Maximus aper, Arcadiam vastans, ab Hercule vivus ad Eurystheum fuit adductus. *Crescere per damnum;* confer versum 70; Horatius, IV. Od. iv. 59. *per damna ducere opes, et animum.*

194. *Thracas equos;* nostri Regii *Thracis*, scilicet Diomedis regis Thraciæ. Hujus equos quibus hospites devorandi objiciebantur, secundum alios adduxit vivos ad Eurysthea. Ex interpretatione Theonis Sophistæ, Progymn. cap. 6. et Palæphati, cap. 4. Diomedes equis alendis ad paupertatem redactus originem fabulæ dedit de equis ejus ἀνδροφάγοις; eamque interpretationem probat Gronovius, Obs. iv. 24. ubi docet exemplis allatis 1°. patrimonium Veteres dixisse *viscera, nervos, sanguinem, vires, vitalia;* 2°. qui patrimonium alterius minuant, dici, *devorare, comedere* eum, *exugere* ejus *sanguinem*. *Pingues sanguine* melius quam, *pastos sanguine*, quod alii habent; Horatius, ii. Od. 29. *sanguine pinguis campus.*

His elisa jacet moles Nemeæa lacertis:
Hac cœlum cervice tuli: defessa jubendo est
Sæva Jovis conjux; ego sum indefessus agendo.
Sed nova pestis adest, cui nec virtute resisti,
Nec telis armisve potest: pulmonibus errat
Ignis edax imis, perque omnes pascitur artus.
At valet Eurystheus, et sunt, qui credere possint
Esse Deos?" dixit: perque altam saucius Œten
Haud aliter graditur, quam si venabula tigris
Corpore fixa gerat, factique refugerit auctor.
Sæpe illum gemitus edentem, sæpe frementem,

197. *Moles;* primus Gronovii, et prior Twisdenii, *pestis.* Sophocles ex interpretatione Ciceronis, ' O pectora, o terga, o lacertorum tori! Vestrone pressu quondam Nemeæus leo Frendens efflavit graviter extremum halitum?" *Moles Nemeæa,* vastus leo Nemeæus. Curtius, VIII. xiii. 10. *ingentes vastorum corporum moles.* Statius Theb. vi. 835. *Herculea non mole minor.*

198. *Cœlum cervice tuli;* quum Atlantem misisset ad mala Hesperidum apportanda, eique cœlum *sarcina parva fuit;* vid. Heroid. ix. 58; et *firmior Herculea mundus cervice pependit* apud Claudianum, R. P. ii. præf. 47: adde Laud. Stilic. i. 143. Fabulam interpretatur Servius ad Æn. i. 741: "Hic (Atlas) quod annum in tempora diviserit, et primus stellarum cursus vel circulorum, vel siderum transitum naturasque descripserit, cœlum dictus est sustinere. Quia nepotem suum Mercurium et Herculem docuisse dicitur, inde Hercules cœlum ab Atlante susceptum sustinuisse narratur, propter cœli scientiam traditam." Confer. Albricus de Deorum Imagg. cap. 22. *Defessa jubendo est,* etc. Hoc ipsa Juno fatetur apud Senecam, Herc. Fur. xli: *Minorque labor est Herculi, jussa exequi, Quam mihi jubere.* Hinc Valerius Flac. v. 43. vocatur *monstriferæ par novercæ.*

201. *Telis* vis infertur, *armis* corpus tegitur et defenditur. *Pulmonibus,* per pulmones; ii. 801. *medio pulmone.*

203. *At valet Eurystheus;* hic fuit Stheneli Mycenarum regis filius, qui impellente Junone Herculem varia pericula adire jussit. *Sunt qui credere,* etc. Miseri quum adversarios suos valentes vident, facile inducuntur, ut de providentia divina dubitent. *Esse Deos,* scilicet, qui curam gerant rerum humanarum. Confer Claudianum in Rufin. i. 18. *Esse* omnino Deos negare non poterat, quum antea ipse Junonem compellâsset. *Haud aliter,* etc. His et sequentibus graviter cruciatus Herculis notantur. *Auctor facti,* vulnerum auctor qui venabulis feram confixit.

207. *Frementem* adoptavit Heinsius ex Codice Caroli Sprotii, tanquam Hercule dignius quam *trementem.* Regii nostri *trementem;* præstat *fremere* quod est iratorum. *Retentantem,* denuo tentantem. Tentaverat jam ver. 166. *Montibus irascens* Hercules vix ferri potest. Heinsius conjicit *incursantemque,* ut xiv. 188. Polyphemus similiter furens *rupibus in-*

Sæpe retentantem totas refringere vestes,
Sternentemque trabes, irascentemque videres
Montibus, aut patrio tendentem brachia cœlo.
Ecce Lichan trepidum, et latitantem rupe cavata
Aspicit: utque dolor rabiem collegerat omnem;
"Tune, Licha," dixit, "feralia dona tulisti?
Tune meæ necis auctor eris?" tremit ille, pavetque
Pallidus, et timide verba excusantia dicit.
Dicentem, genibusque manus adhibere parantem,
Corripit Alcides, et terque quaterque rotatum
Mittit in Euboicas, tormento fortius, undas.
Ille per aerias pendens induruit auras:
Utque ferunt imbres gelidis concrescere ventis;

cursat. Sed Burmannus *irascentem* absolute capit, et *montibus* conjungit cum sqq. Lenzius *montibus* explicat, in montibus. Nobis Heinsii emendatio placet præ his interpretationibus; nam ver. 207. jam induxit eum poeta *frementem*, id est, irascentem, mox *sternentem trabes.* Nunc vero rursus simpl. *irascentem* subjecisse credamus? Imo *sternens trabes* et *incursans montibus* bene conveniunt. *Cœlo*, ad cœlum.

211. *Rupe cavata;* Gebhard. ex Palatino, *caduca*, ut imminens intelligatur. *Rabiem collegerat;* fecerat, ut *rabies*, summus furoris gradus, omnis erumperet. *Colligere rabiem* est etiam, i. 234; *collectum odium*, iii. 258; *colligere sitim*, vi. 341. *Tune*, qui es et famulus meus et servili conditione homo. Ideoque repetit hoc vocabulum. *Feralia;* Ciofanus *furialia;* sic enim Cicero, Tuscul. ii. vertit, ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον ᾧ διόλλυμαι: hæc me irretivit veste furiali inscium. *Tulisti;* nostri Regii, *dedisti.* In Ibide, 493. *Qui dona tulit Lernæo tincta veneno.*

216. *Genibus manus adhibere*, genua amplecti. Claudian. R. P. i. 50, *genibus admovere manus.* Is ritus fuit supplicum. Cum sqq. confer Senecam Herc. Œt. 817 sqq. qui non satis feliciter Nostrum expressit. Etiam Hyginus, fab. 36. *rotatum in mare jaculatus est.* Inde fretum illud ab Æschylo dictum τύμβος ἀθλίου Λίχα. Apud Sophoclem, 793. Lichas petræ alliditur. Non mirum est, Nostrum prætulisse transformationem. *Euboicas undas;* mare Euboicum: nam Cenæum promontorium, ubi Hercules sacrificaturus peste correptus est, imminet Euboico mari. *Tormento fortius;* validius quam machina bellica.

219. *Pendere* proprie dicuntur qui tam leniter volant, ut alæ non magnopere moveantur; vide ad ii. 708. Sed hoc loco omnino volare. *Aerias auras* dixerunt etiam Lucretius, v. 502; Virgil. Æn. v. 520. et Noster, x. 178. ubi vide notam.

220. *Utque ferunt imbres*, etc.] Inepta similitudo, quanquam etiam Lucret. vi. 498 sqq. nubes cum corpore et aquas in nubibus cum sanguine comparat. *Molle* referendum ad *corpus;* Plin. H. N. ii. 60. *Grandinem conglaciato imbre gigni, et nivem eodem*

Inde nives fieri; nivibus quoque molle rotatis
Astringi, et spissa glomerari grandine corpus:
Sic illum validis actum per inane lacertis, [bentem,
Exsanguemque metu, nec quidquam humoris ha-
In rigidas versum silices prior edidit ætas.
Nunc quoque in Euboico scopulus brevis emicat alte
Gurgite, et humanæ servat vestigia formæ.
Quem, quasi sensurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Lichan: at tu, Jovis inclyta proles,
Arboribus cæsis, quas ardua gesserat Œte,
Inque pyram structis, arcus pharetramque capa-
Regnaque visuras iterum Trojana sagittas [cem,
Ferre jubes Pœante satum: quo flamma ministro

humore mollius coacto. *Astringi* proprie de glacie et grandine; vide ad i. 120. *Grandine,* in grandinem, ut supra *tauro mutari,* et infra *alite verti.* De *validis lacertis* Herculis vide Heinsium ad xv. 230. In *exsanguem metu frigidus* est ingenii lusus. *Prior ætas,* vetustas. Infra, xv. 445. *priores anni;* Terentius, Eun. ii. 2. *seculum prius;* et sæpe *priores,* qui olim vixerunt.

226. *Brevem* explicant non latum, (Sic Liv. xxi. 35. *breves montes;* Noster Heroid. xviii. 174. *brevis aqua*) qui sane *alte* eminere potest. Sed quum vetustiores plerique MSS. *alto* habeant, Heins. reponendum censet, in *Euboici. Alto gurgite,* vel *Euboici alti. Euboicum* ut alibi *Ægæum* et similia. Vide Brouckhusium ad Propertium, III. v. 11. *Emicat;* hoc ex Palatino Gebhard. cum Grutero prætulit τῷ *eminet* (quod habent nostri Regii.) Saltem *emicat* id quod eminet: ut montes *assurgere,* sic eminentes partes *emicare, prosilire,* etc. suaviter dicuntur. Forte scopulus quidam ibi referebat utcunque formam humanam. Inde fabula.

229. *Appellantque Lichan;* sive a λίξαι, quod ὁρμῆσαι, hoc est, impellere atque impetum facere, significat; sive etiam a forma, λίχας enim Græcis ἀπότομον, hoc est, abruptum ac truncum, significat. Ut intelligamus scopulum hunc a reliquo Cenæo, velut abruptum quendam et detruncatum apparere. *Ardua Œte;* vide quæ supra ad versum 204. *Regnaque visuras;* Heinsius conjicit *regnaque versuras:* alterum satis poetice. *Iterum visuras,* viderant primum quum Hercules Laomedontem impugnaret. *Ferre;* deportare. *Pœante satus,* Philoctetes, qui pyram accendit Herculis, pro eoque officio præter reliqua arma etiam *sagittas* ejus accepit venenatas, sine quibus Troia capi non poterat; vide ad xiii. 45. Apud Sophoclem, 1193. Hyllus, adhibitis sociis, pyram struit, et secundum nonnullos poetas eam accendit. Apud Julian. Orat. vii. p. 408. Jupiter ipse pyram accendit fulmine. Locus, ubi res illa gesta, serioribus adhuc temporibus ostendebatur. Livius, xxxvi. 30. Confer Senecam, Herc. Œt. 1607 sqq. Cum hac Herculis combustione Ajacis funus comparat Quint. Cal. v. 642 sqq.

Subdita, dumque avidis comprenditur ignibus ag-
Congeriem silvæ Nemeæo vellere summam [ger,
Sternis, et imposita clavæ cervice recumbis,
Haud alio vultu, quam si conviva jaceres,
Inter plena meri redimitus pocula sertis. [bat,
IV. Jamque valens, et in omne latus diffusa sona-
Securosque artus, contemptoremque petebat
Flamma suum: timuere Dii pro vindice terræ.
Quos ita, sensit enim, læto Saturnius ore
Jupiter alloquitur: " Nostra est timor iste volup-
O Superi; totoque libens mihi pectore grator, [tas,
Quod memoris populi dicor rectorque paterque,
Et mea progenies vestro quoque tuta favore est.
Nam quanquam ipsius datur hoc immanibus actis,
Obligor ipse tamen: sed enim, ne pectora vano

235. *Nemeæo vellere*; pelle Nemeæi leonis. *Clavæ*; clava, Herculis insigne, ut Jovis fulmen, Neptuni tridens, etc. *Recumbere* in armis solebant heroes. Dignus Hercule exitus. Seneca, d. l. ver. 1683: *Quis sic triumphans lætus in curru stetit Victor!* Mors enim ei munus erat ver. 181.

239—272. *Herculis Apotheosis*. *Valere* et *convalescere* flamma dicitur, quum alimentorum satis habet et accipit. Excellenter autem animum expressit, quo Hercules mortem tulit, *securos artus, contemptoremque suum*, corpus Herculis non anxii et contemnentis flammam. Bene etiam, *flamma petebat contemptorem suum*.

241. *Vindex terræ*, (ἀλεξίκακος et σωτὴρ Græcis dicitur Hercules) egregius titulus, quem meruerat Hercules, quia hominibus impiis ferisque immanibus interimendis salutem et securitatem dederat terris. Magnæ ei etiam laudi est, quod ipsi Dii pro eo timuerunt.

243. *Nostra est timor iste voluptas*; Regius noster A, *voluntas*: male. Fungitur officio Jupiter et hunc pro filio Deorum timorem sibi gratum accidere confitetur, ut signum scilicet benevolentiæ in illum, et in se ut patrem illius.

245. *Populus*, cœtus Deorum, timore suo *memorem* se ostendebat beneficiorum ab Hercule hominibus præstitorum. *Tuta favore*; Virgilius, Æneid. v. 343. *tutatur favor Euryalum*.

247. *Datur hoc*; vulgo (et nostri Regii) *datis hoc*. Porro, Mediceus unus et Leidensis *insignibus actis*, quod Burmannus defendi posse putat ex Heroid. iii. 121. Alterum est efficacius. Horat. ii. Ep. i. 6. *ingentia facta* Bacchi, Romuli, etc. Nostri Regii *immanibus*. *Hoc datur ejus actis*, hæc sollicitudo oritur propter ejus acta: *immania*, quæ vulgo stupenda vocamus, acta inauditæ fortitudinis. Etiam Trist. ii. 335. *immania Cæsaris acta*. Catal. Pith. p. 66. *ingentia Consulis acta*. Occurrit etiam *immanis gloria*, *immanis victoria*.

Fida metu paveant, Œtæas spernite flammas.
Omnia qui vicit, vincet, quos cernitis, ignes;
Nec nisi materna Vulcanum parte potentem
Sentiet: æternum est, a me quod traxit, et expers
Atque immune necis, nullaque domabile flamma:
Idque ego defunctum terra cœlestibus oris
Accipiam, cunctisque meum lætabile factum
Dîs fore confido: si quis tamen Hercule, si quis
Forte Deo doliturus erit; data præmia nolet;
Sed meruisse dari sciet, invitusque probabit."
Assensere Dei, conjux quoque regia visa est
Cætera non duro, duro tamen ultima vultu
Dicta tulisse Jovis, seque indoluisse notatam.
Interea, quodcunque fuit populabile flammæ,

250. *Omnia qui vicit.*] Hinc *invictus Hercules* et in monumentis et apud poetas. *Vulcanum potentem* dignius, quam, ignem rapidum. *Materna parte*; Jove genitorum corpora ex duplici materia composita erant, mortali et immortali, ita tamen, ut hæc prævaleret. Illam a matre habebant, hanc a patre. Vid. Philo, p. 881. Divinum corpus Herculi tribuit Julian. Orat. vii. p. 408.

254. *Defunctum terra*, superatis omnibus molestiis et vicissitudinibus, quæ subeundæ sunt hominibus in terra. *Oris*, in oras.

256. *Hercule* et *Deo dolere* paulo durius, dolere Herculem in cœlum acceptum, atque adeo inter Deos relatum. Mox τὸ *sed* turbare videbatur nonnullis structuram orationis. Burman. malit *doliturus, et hæc data præmia nolet; At meruisse*, etc. Sed Lenzius recte vidit, *data præmia nolet* apodosin habere; eique rationi nos accommodavimus interpunctionem.

260. *Durus vultus*, vultus ejus, qui habet *durum*, id est, iracundum et inexorabilem animum. Contra, x. 609. est *mollis vultus*, et III. Pont. i. 166. *non duri vultus*. Supra, vii. 862. *vultus melior*, minus durus. *Cætera* non duro vultu audit, quia posuerat iram e ver. 135. Auctore Diodoro adoptavit adeo Herculem. Par erat ejus etiam in exitu Herculis mentionem facere. *Notare* eleganter, quum aliquem non nominamus quidem, sed ita describimus describendoque carpimus, ut facile agnosci possit. Cicero, pro Mil. 18. sic dixit *describere*.

262. *Populabile* novum et ab Ovidio factum vocabulum. Insignis Herculis voracitas, quam ridet Aristoph. Ran. 63. 557 sqq. non videtur populabilis fuisse; ea enim in cœlo quoque mansit; Callimachus, hymno ad Dian. 259. Confer Senecam Hercul. Œt. 1966. *Effigies* pro forma passim apud Hyginum. Illam autem effigiem quomodo artifices expresserint, docet Winkelm. H. A. p. 162 et 369. item Heynius in *antiqu. Aufsaetzen*, i. 29. *Ab imagine matris*, a matre, aut ab natura materna. *Jovis vestigia*, partes,

Mulciber abstulerat; nec cognoscenda remansit
Herculis effigies, nec quidquam ab imagine ductum
Matris habet; tantumque Jovis vestigia servat
Utque novus serpens, posita cum pelle senecta,
Luxuriare solet, squamaque virere recenti:
Sic, ubi mortales Tirynthius exuit artus;
Parte sui meliore viget, majorque videri
Cœpit, et augusta fieri gravitate verendus:
Quem pater omnipotens inter cava nubila raptum
Quadrijugo curru radiantibus intulit astris.

V. Sensit Atlas pondus: neque adhuc Stheneleïus [iras

quas a Jove acceperat, quæ docebant, eum esse Jovis filium.

266. *Utque novus serpens,* etc.] Egregia similitudo. *Novus,* renovatus. *Posita senecta.* Etiam Plinius, viii. 31. dixit, *angues senectutem exuere;* confer supra, vii. 237; Virgilius, Georg. iii. 437. *Nunc positis novus exuviis nitidusque juventa;* Tibullus, I. iv. 35. *serpens novus exuit annos,* ubi Heynius monet, hoc exemplum a similitudine potius, quam a rei veritate ductum esse; exuviis enim positis serpentes non ad juventam redire. *Luxuriare* de lætis incrementis capiendum, ut vii. 292. Plinius, panegyr. 82. *lætum corpus et crescentia membra. Virere* verbum delectum, quod et vividos colores, et vigorem juvenilem declarat. Claudian. Laud. Stilic. ii. 430. *Perpetuum viret squamis.* Plinius, H. N. viii. 27: "Anguis hiberno situ membrana corporis obducta fœniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusque vernat."

268. *Mortales Tirynthius,* etc.] Minucius Felix, xxi. *Hercules, ut hominem exuat, Œtæis ignibus crematur.* De verbo *exuere* vide ad x. 104. *Augusta gravitate,* divina majestate; iv. 539. *majestatem verendam imposuit.* Claudianus, R. P. i. 79. de Plutone, *nigra verendus majestate. Verendus* melius de Diis adhibetur, quam alibi, *timendus.* Illud enim ductum a pietate liberorum, qui *verentur* parentes.

272. *Quadrijugo curru.*] Non puto, poetam hic respexisse *quadrijugum currum,* quo Romæ imperatores triumphantes urbem ingrediebantur, ut diceret, Herculem veluti in triumpho in cœlum acceptum, sed intelligendus *quadrijugus currus* ipsius Jovis. Similiter Ariadnen Bacchus *lyncibus suis* in cœlum vexisse legitur apud Propertium, III. xv. 3. Secundum Apollodorum nubes Herculem cum tonitru exceptum in cœlum vexit. *Astris.* Ibi tenet magnum spatium inter Coronam, Ophiuchum, Lyram et Draconem. *Radiantibus,* vide ad ii. 4.

273—323. *Alcmene Iolæ* narrat difficilem partum suum, Galanthidisque in mustelam mutationem. Confer. Homerus, Il. T. 95 sqq. Antoninus Liberalis, cap. 29. Commode Alcmena ipsa nurui gravidæ hanc fab. narrat. *Pondus.* Claudian. Gigant. 23. *flammantia pondera,* sidera. Imitatus Nostrum est Seneca, Herc. Œt. 1599. ubi *lassus Atlas* adeo *titubat:* item Lucanus, i. 56. Neroni adulans, *Ætheris immensi partem si presseris unam, Sentiet axis onus, librati pondera cœli.*

Solverat Eurystheus; odiumque in prole paternum
Exercebat atrox: at longis anxia curis
Argolis Alcmene, questus ubi ponat aniles,
Cui referat nati testatos orbe labores,
Cuive suos casus, Iolen habet. Herculis illam
Imperiis, thalamoque animoque receperat Hyllus;
Implêratque uterum generoso germine: cui sic
Incipit Alcmene: Faveant tibi numina saltem,
Corripiantque moras, tum quum matura vocabis
Præpositam timidis parientibus Ilithyiam,
Quam mihi difficilem Junonis gratia fecit.

Orbe tene medio. Eurystheus, Stheneli filius, ultimus posterorum Persei, nondum deposuerat iram (*solvere iras, metum, pudorem*, etc. formulæ poetarum solennes pro, solvere animum metu, ira. Affectus enim veluti fixi hærent in animo;) *odiumque paternum*, in patrem conceptum, *in prole* (pro, *in prolem*. Vide Burmannum) in posteros Herculis exercebat, quos regno suo expulit, Atheniensibusque, qui eos receperant, bellum in tulit, in quo ipse cum filiis periit; Apollod. lib. II. viii. 1. *Atrox*, ferus, immanis, qui odium non finiebat morte hostis, sed in posteros quoque immeritos exercebat.

275. *Longis curis*, longa curarum serie. *Alcmene*, Electryonis, Mycenarum in *Argolide* regis, filia, *Iolen* habet convictricem, *ubi*, apud quam, in cujus sinu *ponat*, deponat, effundat questus *aniles*, vel anibus usitatos, vel omnino suos. *Testatos orbe*, in toto terrarum orbe, in disjunctissimis terris perpetratos. Seneca, Herc. Fur. 36. *qua lucem premit Aperitque Thethys, indomita virtus colitur, et toto Deus narratur orbe.* Locus, ubi aliquid gestum est, rem illam *testari* monumentis quibusdam dicitur; confer Horat. II. Od. i. 31; IV. iv. 38.

279. *Imperiis*, imperio. Apollodorus, d. l. κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐντολήν. Regii nostri Codices, *imperiis. Thalamo recipere* nunc de conjugio, interdum de uno concubitu capiendum. Hyginus, fab. 29. *Alcumena Jovem thalamis recepit. Animo recipere*, amare. *Hyllus*, Herculis e Dejanira filius natu major. *Germen* de embryone.

281. *Faveant tibi numina.*] Cum bonis votis incipit. *Ilithyia*, Εἰλείθυια, Diana, quæ præesse partubus credebatur, quod ii maturescunt certis Lunæ (quæ eadem cum Diana) cursibus; Romanis *Lucina* et *Juno Lucina* dicta; Cic. N. D. ii. 27. Ea quum *corripit moras*, accelerat partum, ὠκυλόχεια Græcis dicitur, *matura*, vicina partui, ut Justin. xiii. 2. Et est verbum proprium mulierum gravidarum, quibus, tropo a fœtibus arborum petito, *maturum onus* aut *pondus, maturus venter, maturi nisus*, etc. tribuuntur. *Vocabis*, invocabis: Juno Lucina, fer opem, obsecro! *Timidis;* primus Vatican. et duodecim alii *tumidis*, quod sane de parturientibus. Nostri Regii *timidis*. Ut *facilis* Deus (v. 559.) qui facile exaudit preces, auxilio suo præsens est, sic contra *difficilis* Dea, quæ auxilium suum denegat.

Namque laboriferi quum jam natalis adesset 285
Herculis, et decimum premeretur sidere signum;
Tendebat gravitas uterum mihi: quodque ferebam,
Tantum erat, ut posses auctorem dicere tecti
Ponderis esse Jovem: nec jam tolerare labores
Ulterius poteram: quin nunc quoque frigidus artus,
Dum loquor, horror habet; parsque est meminisse doloris. 291
Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus,
Fessa malis, tendensque ad cœlum brachia, magno
Lucinam, Nixosque pares, clamore vocabam.

285. *Laborifer* delectum Herculis epitheton. *Decimum—signum*, decimo mense. *Signum*, sidus zodiaci. *Premeretur* elegantius, quam, quum intravisset *sidus*, id est, sol decimum signum. Sol *premit* loca, ad quæ accedit, xiv. 416. *Gravitas*, grave onus. *Tendebat*, extendebat, ut x. 506. *Quod ferebam.* Amant Græci et Latini neutrum de quovis fœtu. Vide Gronovii Obs. iii. 2. *Tecti ponderis;* Seneca, Epist. 124. *Ille, qui maternorum viscerum onus latens est. Auctorem*, ut Heroid. vi. 20. *mihi gravidæ fecerat auctor onus.*

291. *Horror habet artus.* Amat Noster hanc formam loquendi: viii. 84. *habet pectora somnus*; vii. 547. *habet languor omnia;* ii. Fast. 754. *habet pectora frigus:* vide et infra ad x. 81.

294. *Nixosque pares.*] Vulgo, *ad nexos partus. Nixos* aut *Nixios* puerperii præsides fuisse volunt, a *nitendo* sic dictos. Festus: *Nixii Dii tria signa appellantur in Capitolio* ante cellam *Minervæ, genibus nixa, velut præsidentes parientium nixibus.* Etiam Nonius eos parientibus præfuisse tradit. In MS. Twisdenio additum schol. *Nexi sunt Di, qui connectunt membra mulierum soluta ad partum, unde dicuntur Nexi. Nixusque pares. Duo sunt fratres, Dii partus, sicut et Lucinæ.* Verum præter grammaticos nemo auctorum veterum mentionem facit Nixorum aut Nexorum Deorum. Nec apparet, quo sensu hic dicantur *pares*, quod Burm. mutatum volebat in *Lares*, ut *Nixi* inter Deos Lares sint habiti. Schirachius defendit lect. vulg. *ad nexos partus*, quos cum Ganyræo ad Juv. Sat. ii. 33. de partubus implicitis, impeditis adhuc in utero, capit. Alcmenam igitur vocâsse Lucinam, ut expediret nexos in utero partus; sed quum scribæ non assequerentur vim istorum verborum, inde ortam esse varietatem lectionis. Ego vero arbitror, loc. ita esse constituendum, ut *Parcarum* hic fiat mentio. Dubium enim non est, Parcas una cum Diana parturientibus præfuisse; Plato Sympos. p. 206. Deinde Antoninus Liberalis, d. l. diserte tradit, Alcmenam parturientem Dianam et Parcas expertam esse difficiles. Μοῖραι, inquit, καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδῖσι τὴν Ἀλκμήνην. Fortasse veræ lectionis vestigia latent in altero Twisdenio MS. *nexasque Deas.* Etiam Codex Spirensis *Nexasque* agnoscit. Apud Homer. ver. 119. Juno retinet *Ilithyias* in numero

Illa quidem venit, sed præcorrupta, meumque
Quæ donare caput Junoni vellet iniquæ.
Utque meos audit gemitus, subsedit in illa
Ante fores ara, dextroque a poplite lævum
Pressa genu, digitis inter se pectine junctis
Sustinuit nixus: tacita quoque carmina voce
Dixit; et inceptos tenuerunt carmina partus:
Nitor, et ingrato facio convicia demens
Vana Jovi, cupioque mori; moturaque duras
Verba queror silices: matres Cadmeïdes adsunt,
Votaque suscipiunt, exhortanturque dolentem.
Una ministrarum, media de plebe, Galanthis,

plurali. Lactantius in Argum. nil præter Ilithyiam memorat. Cæterum apud Plautum, in Amphitr. Alcmene sine doloribus parit.

295. *Illa quidem venit.*] Vocati Dii veniebant, etiamsi auxilium ferre nollent; x. 4. *Præcorrupta* nova compositione, quam Juno blanditiis et precibus jam suam fecerat, et ab Alcmena averterat. *Donare Junoni caput,* in Junonis gratiam negligere salutem et vitam Alcmenæ. *Iniquæ,* irascenti. Apud Homer. et Apollod. moratur partum Alcmenæ eo consilio, ut Eurystheus prius edi possit.

297. *In illa δεικτικῶς; in illa,* quam ante fores cernis. Verba hæc et sequentia plurimum lucis accipiunt a Plinio, xxviii. 6; quem locum commode ascripsit Heinsius. "Assidere gravidis, vel quum remedium alicui adhibeatur, digitis pectinatim inter se implexis, veneficium est: idque compertum tradunt Alcmena Herculem pariente. Pejus, si circa unum ambove genua. Item poplites alternis genibus imponi. Ideo hæc in conciliis ducum, potestatumve fieri vetuere majores, velut omnem actum impedientia. Vetuere et sacris votisve simili modo interesse." In nostro loco syntaxis negotium fecit Grammaticis. Victor Giselinus putabat, *pressa est* synecdochice positum pro, *pressit.* Sed est potius, pressa est quoad lævum genu a dextro poplite; pedes ita conjunxerat, ut dexter poples premeret lævum genu. Plin. d. l. *poplites alternis genibus imponere. Pectine,* in formam pectinis, pectinatim. Brevius et obscurius Antoninus Liberalis, cap. 29. *ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Tacita,* leni. Alibi vidimus, quantam vim *carminibus* tribuerint magæ. *Tenuerunt, κατεῖχον,* retinuerunt. Paulo ante sic, *sustinuit. Niti* de conatu pariendi, ut x. 507.

304. *Queror,* querens profero. *Media plebs,* tenuis, humilis, infima; vii. 432, *medium vulgus* opp. patribus. Contra infra ver. 670. *ingenua de plebe.* Sed Antoninus Liberalis ex Nicandri Transformatt. tradit, hanc Galanthida (ipsi vocata Galinthias) fuisse Prœti Thebani filiam, quam sibi convictricem delegerit Alcmena. *Præministra* Lactantio dicitur. *Flava comas* vocatur propter ver. 320. *Nescio quid,* aliquid occulti præstigii.

Flava comas aderat, faciendis strenua jussis,
Officiis dilecta suis: ea sensit iniqua
Nescio quid Junone geri; dumque exit et intrat
Sæpe fores, Divam residentem vidit in ara,
Brachiaque in genibus digitis connexa tenentem;
Et; "Quæcunque es," ait, "dominæ gratare; levata est
Argolis Alcmene, potiturque puerpera voto."
Exiluit, junctasque manus stupefacta remisit
Diva potens uteri: vinclis levor ipsa remissis.
Numine decepto risisse Galanthida fama est.
Ridentem, prensamque ipsis Dea sæva capillis
Traxit, et e terra corpus relevare volentem
Arcuit; inque pedes mutavit brachia primos.
Strenuitas antiqua manet; nec terga colorem
Amisere suum: forma est diversa priori.
Quæ, quia mendaci parientem juverat ore,
Ore parit; nostrasque domos, ut et ante, frequentat.

312. *Quæcunque es.*] Vide ad i. 678. *Levari* dicitur parturiens, quum deponit partum. *Potitur voto,* qui consequitur, quod optaverat.

314. *Stupefacta* revocavi e duobos Medic. MSS. Certe sic Anton. Lib. *ἔκπληξις ἔλαβε τὰς* Μοίρας, *καὶ ἀνῆκαν εὐθὺς τὰς χεῖρας.* Sed *patefacta,* quod Heinsius e primo Mediceo, primo Basileensi et octo aliis prætulit, foret, cujus artes patefactæ aut cognitæ. Lactantius *imprudens resolutis manibus*, etc. Regii nostri ambo, *pavefacta. Diva potens;* supra, v. 323. *Lucina potens.* Nunc additur *uteri*, quæ præest parturientibus; Horat. III. Od. xxv. 14. Bacchus *Naiadum potens;* Carm. Sec. i. Diana *silvarum potens;* Claudian. R. P. i. 56. Pluto *umbrarum potens,* et ii. 141. Pallas *tubarum armorumque potens. Vincla,* digiti juncti. Vide ver. 77.

317. *Ridentem prensamque,* etc.] Galanthis mutatur in mustelam, *γαλῆν.* Nempe mustela prætercurrens terruisse Alcmenam videtur e partu laborantem, eamque isto terrore relevâsse. Hoc certe tradit Ælianus Hist An. xii. 5. *'Αλκμήνης τεκεῖν οὐ δυναμένης, τήνδε γαλῆν παραδραμεῖν, καὶ τοὺς τῶν ὠδίνων λῦσαι δεσμούς.* Hinc mustela culta a Thebanis, et Herculis nutrix dicta. *Prensamque,* etc. ut ii. 476. *Nec terga,* etc. quia mustelæ dorsum carnis colorem refert. Mustelas *ore parere,* atque etiam per aures coire opinabantur Veteres. Antoninus Liberalis, d. l. *θορίσκεται γὰρ διὰ τῶν ὤτων· τίκτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κυούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου.*

VI. Dixit, et, admonitu veteris commota ministræ,
Ingemuit; quam sic nurus est affata gementem:
Te tamen, o genetrix, alienæ sanguine vestro
Rapta movet facies: quid, si tibi mira sororis
Fata meæ referam? quanquam lacrimæque dolorque
Impediunt, prohibentque loqui: fuit unica matri,
Me pater ex alia genuit, notissima forma
Œchalidum Dryope: quam virginitate carentem,
Vimque Dei passam, Delphos Delonque tenentis,
Excipit Andræmon, et habetur conjuge felix.
Est lacus, acclivi devexo margine formam
Litoris efficiens: summum myrteta coronant.
Venerat huc Dryope fatorum nescia; quoque

324—393. *Dryope*, Iolæ soror, in *loton* arborem. Confer Antonin. Liberalem, cap. 32. qui tamen ex Nicandro rem longe aliter refert, et Servium ad Virg. Georg. ii. 84. Fabula hæc affectus tenerrimi plena. *Admoneri* dicimur etiam earum rerum, quæ non sine dolore nobis in animum redeunt; vii. 480. *admonitus patrii luctus*; Tibullus, I. Eleg. v. 40. *admonuit dominæ Venus*. *Tamen* nectit orat. cum super. habetque vim minuendi, plane ut ver. 98. *Rapere* de transformatione etiam vii. 239.

329. *Unica*, nunc pro, una. Vide Heinsium ad iii. 454. *Patrem* Eurytum, vide ad ver. 136. Nicander Sperchium fluvium facit. *Notissima*, celeberrima: sæpe *notus* in laudem dicitur; Horatius, IV. Od. xiii. 21. *nota facies* eodem sensu. *Œchaliæ* habitaverat Iole, vid. ad ver. 136. *Deus* se primum in testudinem, deinde in serpentem mutaverat. *Excipit* in matrimonium. De *Andræmone* vide Burm. Nicandro fuit Oxyli filius. Non dixit *est*, sed *habetur*, quia exitus conjugii gravis. *Felix* e formula solenni dictum, qua acclamabatur sponsis, *felix hoc sit!* vi. 681. *Cephalus te conjuge felix*; vii. 698; *felix* (conjuge) *dicebar, eramque*; ver. 799. *conjuge eram felix, felix illa marito*. *Similiter*, xi. 266; iv. ex p. ii. 22.

334. *Acclivi—efficiens*, habens marginem acclivum aut devexum; nam utrumque eodem redit. Egredientes e mari litus habent *acclivum*, ingredientes *devexum*; Noster autem, ingenio abundans, utrumque conjunxit. Bene autem *myrtetis* lacum *coronatum*, cinctum fingit; namque *litora myrtetis lætissima* apud Virgilium, Georg. ii. 112. Atque adeo propter *myrteta* lacus fictus esse in hac fabula videtur; non enim pertinet ad rem.

336. *Fatorum nescia*, nesciens quid olim factum illo loco. Contra, viii. 241. *fatorum ignara*, nesciens, quid aliquando eventurum sit. *Nymphis*, quibus sacra illa myrteta, *latura coronas* ex more Veterum religioso; Horatius, III. Od. xxvii. 30. Europa *debitæ Nymphis opifex coronæ*. Hæc

Indignere magis, Nymphis latura coronas;
Inque sinu puerum, qui nondum impleverat annum,
Dulce ferebat onus, tepidique ope lactis alebat.
Haud procul a stagno, Tyrios imitata colores,
In spem baccarum florebat aquatica lotos.
Carpserat hinc Dryope, quos oblectamina nato
Porrigeret, flores; et idem factura videbar;
Namque aderam: vidi guttas e flore cruentas
Decidere, et tremulo ramos horrore moveri.
Scilicet, ut referunt tardi nunc denique agrestes,
Lotis in hanc Nymphe, fugiens obscœna Priapi,
Contulerat versos, servato nomine, vultus.

igitur innocentiam et securitatem puellæ declarant. Etiam sqq. multum valent ad commiserationem faciendam, affectumque tenerrimum spirant. *Tepidi—alebat*, lactabat puerum.

340. *Tyrios imitata colores*, habens flores purpureos. *Imitari* de similitudine colorum; Horat. II. Epist. i. 207. *Lana violas imitata.* *Lotos*, arbor Africana, sed et Italiæ frequens, fructu saluberrimo, cujus tria genera. Plin. H. N. xiii. 27. Dici hodie *Ziziphum* docet Martin. ad Virg. Georg. ii. 84. Nostris *Jujubenbaum* aut *Brustbeerbaum*. *Aquatica*, (vide ad ii. 853.) quia amat aquas. Fuit autem Lotos nympha; quam quum insequeretur Priapus, ut eam premeret, miseratione Deorum in arborem sui nominis conversa est. *Florere in spem baccarum* exquisite, floribus facere spem baccarum. *Baccæ* illæ, quarum forma olivis similis, suavissimo sunt sapore; Homerus, Od. ii. 92 sqq.

344. *Namque aderam: vidi*, Heinsius ex uno suo malebat *Vidi, namque aderam.* Nostri Regii nihil mutant. Figmentum poetarum cyclicorum, arboribus sacris, aut in quas puellæ mutatæ essent, vulneratis guttas sanguinis manare, quod inde etiam accepit Virg. Æneid. iii. 28. Confer supra, viii. 761. sqq. Sic e Phaethontis sororibus, libro ii. 360. in arbores versis, *Sanguineæ manant tanquam de vulnere guttæ*; item de Polydoro, apud Virgilium, Æneid. iii. *Tremulus horror* venuste; Propert. I. v. 15. lacrimis *tremulum horrorem* tribuit. Seneca, Troad. 164. *horridus tremor* membra quassans.

346. *Scilicet* nunc indignantis est. *Tardi*, quia nunc denique narrant. Simul stuporis notio inesse videtur. *Lotis*; Regii nostri *Lotos*. *Obscœna Priapi*, concubitum Priapi. *Obscœnum* et *obscæna* passim de membro virili, ut Lactant. Inst. div. I. xxi. 28. ubi vide Bueneman. Sed Priapi, Dei obscœni (Petron. cap. 79.) pudenda in primis *obscæna* vocantur (Horatius, I. Sat. viii. 5.) quippe enormi magnitudine; Lactant. d. l. Confer. Fast. i. 415—440. ubi fabula quæ hic attingitur, copiosius narratur, et vi. 333. *Contulerat versos vultus*, conversa erat. Varietate opus erat, quum eadem res toties exprimenda esset in hoc opere.

Nescierat soror hoc; quæ quum perterrita retro
Ire, et adoratis vellet discedere Nymphis;
Hæserunt radice pedes: convellere pugnat; [imo
Nec quicquam, nisi summa, movet: succrescit ab
Totaque paulatim lentus premit inguina cortex.
Ut vidit, conata manu laniare capillos,
Fronde manum implevit: frondes caput omne
tenebant.
At puer Amphissos, namque hoc avus Eurytus illi
Addiderat nomen, materna rigescere sentit
Ubera; nec sequitur ducentem lacteus humor.
Spectatrix aderam fati crudelis, opemque [bam,
Non poteram tibi ferre, soror: quantumque vale-
Crescentem truncum, ramosque amplexa, morabar:
Et, fateor, volui sub eodem cortice condi.
Ecce vir Andræmon, genitorque miserrimus, adsunt,
Et quærunt Dryopen: Dryopen quærentibus illis
Ostendi loton: tepido dant oscula ligno,

351. *Hæserunt radice pedes,* etc.] Confer cum hac mutatione i. 548. ii. 348 sqq. x. 490 sqq. *Radice;* ligati radice. *Convellere;* confer xi. 76 sqq. *Summa* superiorem corporis partem.

353. *Premit.*] Primus Gronovii, *subit,* quod Burmanno τοῖς *lentus* et *paulatim* melius convenire videbatur: sed *premit,* id est cingit, ambit, elegantius est. Hoc habent Regii nostri. *Tenebant* exquisitius quam vulgatum (quod habent nostri Regii) *tegebant.*

357. *Addiderat nomen,* etc.] Nihil elabitur fœcundo Ovidii ingenio. *Ducere ubera* phrasis propria; Juvenalis, Sat. xii. 8. Ita et *ducere pocula.* Ducentem *sequitur* lac; *addere nomen* elegantius, quam *indere.* v. 524. Non igitur erat, cur Heinsius *indiderat* mallet. Cæterum, auctore Nicandro, mutatio illa facta, quo tempore Amphissos jam adultus Apollini patri templum extruebat.

359. *Spectatrix aderam,* etc.] Hoc maxime dolemus in infortunio nostrorum, quod opem ferre non possumus, quanquam spectatores astamus. *Volui* Heinsius sine causa in *vovi* mutari volebat. *Volui sub,* etc. votum tenerrimi amoris prope sepulcrum amicorum.

363. *Miserrimus* etiam ad *Andræmonem* referendum. Bene autem hos adducit, ut scena hæc magis moveat lectorem. Dryopen suis cinctam et mandata extrema dantem videmus.

365. *Tepido* e ver. 393. illustrandum, quemadmodum ex i. 554. *trepido* quod hoc loco habent primus Cantab. Basil. et decem alii. (Regii nostri *tepido.*) Sed illud nunc verius. *Tepore*

Affusique suæ radicibus arboris hærent.
Nil, nisi jam faciem, quod non foret arbor, habebas,
Cara soror! lacrimæ misero de corpore factis
Irrorant foliis; ac, dum licet, oraque præstant
Vocis iter, tales effundit in aera questus;
" Si qua fides miseris, hoc me per numina juro
Non meruisse nefas; patior sine crimine pœnam.
Viximus innocuæ: si mentior, arida perdam,
Quas habeo, frondes, et cæsa securibus urar.
Hunc tamen infantem maternis demite ramis,
Et date nutrici, nostraque sub arbore sæpe
Lac facitote bibat, nostraque sub arbore ludat.
Quumque loqui poterit, matrem facitote salutet,
Et tristis dicat; *Latet hoc sub stipite mater*.
Stagna tamen timeat; nec carpat ab arbore flores;
Et frutices omnes corpus putet esse Dearum.
Care vale conjux; et tu germana, paterque,
Queis si qua est pietas, ab acutæ vulnere falcis,
A pecoris morsu, frondes defendite nostras:
Et quoniam mihi fas ad vos incumbere non est,

de calore corporis humani etiam, x. 281. *Suæ*, in quam sua conjux et filia conversa. *Affusi*; vide ad iii. 437; quanquam nec *affixi*, quod MS. Palat. sec. præfert, damnandum. Etiam Æn. v. 852. *affixus* et *hærens* conjunguntur: *hærere* solenne de amplexibus.

368. *Factus* constanter de rebus mutatis; i. 566. *factis modo ramis;* ii. 485. *facta ursa;* ver. 589. *facta volucris*. *Vocis iter* etiam, ii. 828; ex Lucretio.

371. *Hoc nefas*, hanc injustam pœnam. *Si mentior* solenne in formula jurisjurandi. Gravis et apta mulieri in arborem transeunti imprecatio quæ sequitur.

375. *Hunc tamen infantem*, etc.] En animum maternum! Ante omnia de pueri educatione sollicita est, ejus saluti cavet, eumque etiam mutata circum se habere cupit. *Maternis ramis* ingeniose de eo temporis puncto, ubi ex parte mater, ex parte jam arbor erat. Sed vide, quam jucunde et apte ad commiserationem faciendam mores pueriles expressi sint.

380. *Stagna tamen timeat;* meo monitus exemplo.

383. *Vulnere—morsu;* bene hæc vocabula, tanquam Dryope sensura sit. *Falx*, securis.

385. *Fas est*, possibile est: vide ii. 57. *Ad vos* incumbere singulari et syntaxi et significatione pro, ad vos

Erigite huc artus, et ad oscula nostra venite,
Dum tangi possum, parvumque attollite natum.
Plura loqui nequeo: nam jam per candida mollis
Colla liber serpit, summoque cacumine condor.
Ex oculis removete manus: sine munere vestro
Contegat inductus morientia lumina cortex."
Desierant simul ora loqui, simul esse; diuque
Corpore mutato rami caluere recentes. [dumque
VII. Dumque refert Iole factum miserabile,
Eurytidos lacrimas admoto pollice siccat
Alcmene, flet et ipsa tamen: compescuit omnem
Res nova tristitiam; nam limine constitit alto
Pæne puer, dubiaque tegens lanugine malas

me inclinare. *Dum tangi possum;* vetustiores (et nostri Regii) *possunt,* nempe *oscula;* sed præstat recepta lectio.

388. *Nam jam;* Heinsius conjicit *jam jam;* sed et versu 403. *nam jam.*

389. *Summo cacumine condor;* cacumen, summa pars arboris, ubi caput occupat, me plane condit in hac arbore, tanquam in sepulcro: ingeniose. Etiam ver. 362. *condi* de mutatione in arborem, Propert. III. xvii. 16. *Arboris in frondes condita Myrrha novæ.*

390. *Ex oculis removete manus.*] Morientium oculi clauduntur ab amicis circumstantibus. Quod pietatis *munus* quum pater et conjux etiam Dryopæ præstare vellent, illa *manus ex oculis removere* jubet.

394—416. *Iolaus* in juvenem mutatur, *Callirhoes* autem *filii* impuberes in viros. Apud Eurip. Heracl. 849 sqq. *Iolaus* cum Eurystheo pugnaturus Heben rogat et Junonem, ut unum in diem juvenis reddatur, et hostes ulcisci possit. Illico duæ stellæ currum ejus tegunt obscura nube, ex qua ipse juvenili forma egreditur. Secundum Pindarum, p. ix. 137. optavit eodem consilio, ut in vitam rediret. Noster fabulam ita intexuit, ut Alcmenæ et Iolæ mœrentibus solatio esset. De *Callirhoes filiis* confer Apollodorum, III. vii. 6. Tractata hæc olim erant in Alcmæonide, cujus Scholiastes Euripidis ad Orest. 998. meminit, et in Stesichori Eriphyla. Extabant etiam Sophoclis et Euripidis tragœdiæ ab Alcmæone nominatæ. *Eurytidos;* Ioles Euryti filiæ.

398. *Pæne puer;* Iolaus ex sene denuo pubertatem adeptus; quod de eo fingitur, quia in ætate senecta multa et egregia facinora gessit. *Dubia lanugine,* quia ambigi poterat, utrum lanugo an barba esset, ut iv. 399. *dubia nox.* Lanugo, quæ et *flos* vocatur, hic dicitur *tegere,* alibi *inumbrare* et *vestire* genas; confer Virg. Æneid. viii. 160; Claudian. Cons. Olyb. 70. *Reformatus primus in annos;* ita mutatus, ut haberet animum primorum annorum. Confer vii. 293: etiam in xi. 254. eodem sensu *reformet.* *Iolaus,* Iphiclis filius, Herculis patruelis et comes.

Ora reformatus primos Iolaus in annos.
Hoc illi dederat Junonia muneris Hebe,
Victa viri precibus: quæ quum jurare pararet
Dona tributuram posthac se talia nulli,
Non est passa Themis: "nam jam discordia Thebæ
Bella movent," dixit; "Capaneusque nisi ab Jove vinci

400. *Hebe*, juventutis Dea, nupserat Herculi in cœlum recepto.

404. *Discordia Thebæ bella movent*, etc. usque ad finem fabulæ. *Bella movent;* unus Vossianus habet *manent;* inde Heinsius etiam *Thebas* malebat: sine causa; Virgilius enim, Georg. i. 405. *movet Euphrates bellum.* Regii nostri, *movent*. Et paulo post *deflentque in vulnere*. Cæsura non obstat, cur non præferatur *ibunt;* hujus exempla non desunt apud Nostrum: lib. vii. 61. *Et Dis cara ferar, et vertice sidera tangam;* 644. *querorque In superis opis esse nihil; at in ædibus*, etc. *Subductaque;* Burmannus dedit *seductaque;* sed et suadet *diducta*, aut cum uno Ambrosiano *divisa*. Vulgatum dictum ut apud Virgil. Æneid. iii. 565. *subducta ad manes imos desidimus unda. Ab Jove Callirhoe natis infantibus annos.* Post hunc versum olim edebatur, puncto rejecto, *Addat: neve necem sinat esse ultoris inultam.* Hæc Heinsius delevit, quia non comparebant in primo Vaticano, et in uno suo margini tantum ascripta erant: quæ causa tollendi mihi non satis gravis esse videtur, et habent illa partem fabulæ. Sublato hoc versu de quo agitur, sensus hæret certe; et si non Heinsius, quandoque quidem audacior, gravissimus vir tamen, delevisset, hunc reponere non dubitaremus. Nunc ad disquisitionem qua *Gierig* hanc fabulæ partem illustravit.

Vaticinium Themidis, sed, ut solent vaticinia esse, subobscurum, de bello Thebano, de quo et ipso, quippe celeberrimo, admiscere aliquid voluit. Eteocles et Polynices, ambo Œdipodis filii, incluso cubiculi tenebris patre, de regno administrando sic convenerant, ut ei per annuas vices præessent. Anno peracto, Eteocles cedere noluit fratri. Is vero adjutus ab Adrasto, Argivorum rege, cujus filiam duxerat, nobile illud bellum septem heroum ad Thebas, τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, suscepit. Quum urbs non statim capi posset, regii fratres singulari certamine decertant, in quo Polynices cadit, Eteocles autem dum spirantem adhuc fratrem spoliat, ab eo gladio transfigitur. Sic *ibant in vulnera*, quod dictum est, ut *ire in arma, in bella.* Laudat Heinsius *fratres alterna in vulnera læto Marte ruent*, Statii, Thebaid. viii. 70. Sic Manilius, Astronom. iv. 84. *Mutuaque armati coeunt in vulnera fratres* (falso *Gierig* dixerat ver. 173.) Atque hoc est argumentum Phœniss. Euripidis. In istis heroibus erat *Capaneus*, Hipponoi filius, Argivus, qui quum contra Jovis voluntatem Thebas se capturum dixisset, murum ascendens fulmine percussus est, Hyginus, fab. 68; Vegetius, iv. 21; Servius ad Æn. i. 28. In iis erat etiam Amphiaraus *vates*, qui quum sciret, se periturum ad Thebas, atque *seducta* scil. *subducta* (vide varias lectiones, initio notæ) *tellure suos manes vivus vidisset*, noluit interesse bello isti. Persuasus tandem ab Eriphyla uxore, quam Polynices monili aureo corruperat, pro-

Haud poterit, ibuntque pares in vulnera fratres;
Subductaque suos manes tellure videbit
Vivus adhuc vates; ultusque parente parentem
Natus, erit facto pius et sceleratus eodem: 408
Attonitusque malis, exul mentisque domusque,

fectus quidem est, sed Alcmæoni filio simul mandavit, ne mortem suam inultam sineret: id quod etiam factum est; namque *natus ultus est parentem*, patrem, *parente*, matre occisa, unde Alcmæon in matricidis numeratur. Sic *facto eodem pius*, patrem ulciscens, et *sceleratus*, matrem interimens. Cic. pro Rosc. Am. 24: "Videtisne, quos nobis poetæ tradiderunt, patris ulciscendi causa supplicium de matre sumpsisse, quum præsertim Deorum immortalium jussis atque oraculis id fecisse dicantur, tamen ut eos agitent Furiæ, neque consistere usquam patiantur, quod ne pii quidem sine scelere esse potuerunt?" Quod idem et Alcmæoni accidit: namque magnitudine sceleris perterrefactus, *attonitus malis*, insania correptus, *exul mentis*, ut *exul patriæ* Horat. II. Od. xvi. 19. terras varias peragravit, *exul domus*. Magnam enim possidet religionem "paternus maternusque sanguis; ex quo si qua macula concepta est, non modo elui non potest, verum usque eo permanat ad animum, ut summus furor atque amentia consequatur." Cicero, dicto loco. In hunc errorem insaniamque conjecerunt eum suæ malæ conscientiæ animi; sed poetæ *vultibus* aut tædis Furiarum, occisorumque *umbris* tribuunt, quod conscientiæ tribuendum est. Cicero, dicto loco: "Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos, qui aliquid impie scelerateque commiserint, agitari et perterreri Furiarum ardentibus tædis. Sua quemque fraus et suus terror maxime vexat, suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes, conscientiæque animi terrent, etc." Quum Psophide *Phegei* filiam, quam alii Arsinoen, alii Alphesibœam vocant, duxisset, tandem venit in insulam, quam Achelous fecerat, amavitque *Callirhoen*, *Achelai* filiam, ex qua suscepit filios duos, Amphoterum et Acarnanem, a quo Acarnanes, antea Curetes dicti, nomen acceperunt. Nova conjux *poscit aurum*, monile aureum (etiam Homerus, Od. Λ, 325. vocat χρυσὸν τιμήεντα,) quod jam donaverat Phegei filiæ. Profectus igitur Psophida accepit monile aureum, consecrandum Apollini Delphico. Sed quum Phegeus cognovisset, Callirhoæ destinatum id donum, filios misit, qui trucidarent Alcmæonem: sic aurum illud *fatale*. De phrasi *latus haurire*, vide ad v. 126. *Cognatum*, quia Alcmæon affinitatem contraxerat cum Phegeo; nam *cognationem* pro *affinitate* poni docuit Schulting. ad Senec. Controv. iii. 21. monente Burmanno. Interfecto Alcmæone, *Callirhoe supplex a Jove petiit*, ut natis annos viriles largiretur ad necem paternam ulciscendam. (Quod consilium exprimit versus ab Heinsio forsan temere ejectus, quem variæ lectiones habent.) Confer Apollod. d. l. Jupiter annuit precibus et tribuit hos annos auxilio Hebes *privignæ*, quam Juno sine patre pepererat, *nurusque*, quam Hercules, Jovis filius, duxerat. *Præcipere*, occupare, ante tempus tribuere, ex usu quidem verbi exquisitiore. Tacit. Ann. lib. i. cap. 55. *præcipere bellum*, maturius facere.

Vultibus Eumenidum, matrisque agitabitur umbris;
Donec eum conjux fatale poposcerit aurum;
Cognatumque latus Phegeïus hauserit ensis.
Tum demum magno petet hos Acheloïa supplex
Ab Jove Callirhoe natis infantibus annos.
Juppiter his motus, privignæ dona nurusque
Præcipiet, facietque viros impubibus annis."
VIII. Hæc ubi faticano venturi præscia dixit
Ore Themis, vario Superi sermone fremebant;
Et, cur non aliis eadem dare dona liceret,
Murmur erat: queritur veteres Pallantias annos
Conjugis esse sui: queritur canescere mitis
Iasiona Ceres: repetitum Mulciber ævum
Poscit Erichthonio: Venerem quoque cura futuri
Tangit, et Anchisæ renovare paciscitur annos.

417—664. Confer. Antoninus Liberal. cap. 30; Hyginus, fab. 243; Schol. Theocrit. ad Idyl. x. 115; Parthenius, cap. xi. Etiam Aristocrit. et Apollonius Ph. in *Καύνου κτίσις* fabulam narraverant. Ovidius copiosus nimis est in ea exponenda, quia delectatur rebus amatoriis.

417—440. *Hæc*, ut et alibi transitus, et ad antecedentia et ad sequentia pertinent. *Faticanus*, qui fata canit, fatidicus, novum et Ovidianum vocabulum: alii *fatidico*. *Oris* solennis mentio, etiam in SS. Literis, ubi de vaticinantibus sermo. *Venturi*, futuri. *Veniens bellum*, id est, futurum, Flor. iv. 11. *Fremebant*, murmurabant. *Eadem dona*; scil. ut juvenes fierent.

420. *Pallantias*, Aurora, patruelis Pallantis soror, nupsit Tithono, Laomedontis, regis Trojani, filio, eique a Diis immortalitatem exoravit; nihilo tamen minus senectutis incommoda expertus est; vid. Tzetz ad Lycophr. p. 6; Hygini fab. 270. Inde proverb. *Tithoni senectus*. *Veteres annos*, senectutem, ut vii. 295. *juvenes annos*, juventutem; Tibullus, I. Eleg. viii. 42. *vetus caput*, id est, senile, et ver. 50. *veteres senes;* Horat. Epod. viii. 3. *vetus senectus*.

421. *Canescere;* senescere. *Mitis*, idem quod *alma; mitis Ceres* etiam v. 497; *frugum mitissima mater;* vi. 118; *mitis Venus* apud Tibullum, I. x. 66. *Iasion*, qui et *Iasius* dicitur (et *Jason* in nostris Regiis et in aliis quibusdam ut ex Heinsio apparet,) Jovis ex Electra filius, amatus a Cerere, quæ ei peperit Plutum; Homer. Od. E. 125; Hesiod. Theog. 969; Conon Narrat. xx. Amatum esse eum a Cerere propter agriculturæ studium, Heraclides Ponticus tradit Allegor. Homer. p. 28. *Repetitum ævum*, ut repetantur anni transacti. De *Erichthonio* vide ad ii. 553. *Tangit;* movet. *Paciscitur*, postulat, vult: nota varietatem orationis in h. l.

Cui studeat, Deus omnis habet; crescitque favore
Turbida seditio; donec sua Juppiter ora 426
Solvit; et, "O, nostri si qua est reverentia," dixit,
"Quo ruitis? tantumne sibi quis posse videtur,
Fata quoque ut superet? Fatis Iolaus in annos,
Quos egit, rediit: fatis juvenescere debent 430
Callirhoe geniti; non ambitione, nec armis.
Vos etiam, quoque hoc animo meliore feratis,
Me quoque, fata regunt: quæ si mutare valerem,
Nec nostrum seri curvarent Æacon anni, 434
Perpetuumque ævi florem Rhadamanthus haberet,
Cum Minoe meo; qui propter amara senectæ
Pondera despicitur, nec, quo prius, ordine regnat."

425. *Cui studeat;* unus Leidensis, *cui studeant;* tunc Heinsius malit *habent*, et copiosissimus est in hoc loquendi genere exemplis illustrando. *Cui studeat;* cui faveat, cujus rem agat. Sic *studium* apud Cic. Agr. ii. 7. *Seditio*, nil nisi fremitus.

427. *Reverentia;* Codex Regius B. *fiducia.* *Quo ruitis*, scil. sententiis, quam præcipitanter, et nullo consilio sentitis. *Fata superare*, fato superiorem esse, idque mutare posse. Pro *juvenescere* Heinsius ex altero Hamburgensi et uno Mediceo, dederat *revirescere.* At qui ex impubere ad juventutem, aut viriles annos promovetur, (Apollod. III. vii. 6. γενόμενοι ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι,) non potest dici *revirescere.* *Ambitione*, studio in suorum gratiam suscepto. Plin. III. Ep. ix. 10. *ambitio et favor.* *Armis*, contentionibus.

432. *Vos etiam*, etc.] Ordo est, Fata regunt etiam vos, et me quoque, ut hoc animo meliore feratis. Hic versus Gronovio spurius et delendus videbatur. Sed gradationem cum seq. efficit non improbandam.

436. *Senectæ pondera*, infirmitates et imbecillitates tam animi, quam corporis, quas affert senectus, quæ incommoda adeo *amara* et odiosa plerisque senibus sunt, ut onus se Ætna gravius sustinere dicant; Cic. Sen. ii. Senex tam infirmus non *quo prius ordine regnat*, hinc *despicitur* a suis, hinc seditiosi homines sub tali imperio res novas moliuntur. Conjunxit tamen Noster verba tria, quæ non satis convenire videntur, *propter amara pondera despicitur.* *Ordine* Burm. et Schir. explicant, auctoritate; quæ interpretatio bene convenit τῷ *despicitur;* sed usus loquendi eam non magis admittit, quam Glareani rationem, qui subditorum obedientiam intelligebat. Passim occurrit *recte atque ordine facere.* Hic *ordine* est, sapienter: vide Cort. ad Sallust. Cat. li. 5. (Vide etiam quæ ad eundem locum dixerit cl. Burnouf in nostro Sallustio, p. 81;) namque sapientia cernitur in ordine rerum agendarum. Itaque et h. l. sic capio, non eo consilio, non ea sapientia, qua ante regnabat. Claudian. Cons. Olyb. 57. *quot in ordine gentes rexerit.* Itaque non opus est Heinsii conjectura *omine.*

Dicta Jovis movere Deos: nec sustinet ullus,
Quum videant fessos Rhadamanthon, et Æacon annis,
Et Minoa, queri: qui, dum fuit integer ævi,
Terruerat magnas, ipso quoque nomine, gentes.
Tunc erat invalidus, Deïonidenque juventæ
Robore Miletum, Phœboque parente superbum,
Pertimuit; credensque suis insurgere regnis,
Haud tamen est patriis arcere penatibus ausus.
Sponte fugis, Milete, tua, celerique carina
Ægæas metiris aquas, et in Aside terra
Mœnia constituis, positoris habentia nomen.
Hic tibi, dum sequitur patriæ curvamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem,
Cognita Cyanee, præstanti corpora forma,

440. *Integer ævi*, qui est florente adhuc ætate. Opp. *invalidus*, confectus senio. *Ipso nomine terrere gentes*, summi et invicti bellatoris notatio; Florus, III. x. 20; Justinus, XI. vi. 16; XLII. v. 13. Sed Noster rursus videtur Minoa Secundum cum primo confudisse, (vide ad viii. 120.) nisi unum tantum Minoa fuisse credamus cum Aristotele Polit. ii. 9 et 10. *Miletus*, Apollinis filius, *Deïonides* a Deione matre dictus videtur, quanquam ea in re mirum in modum variant Veteres: vide Interpretes ad h. l. et Munkerum ad Lactantii Argum. Is quum in affectati regni suspicionem incidisset, Minoem ut metu liberaret, cum sanctione sua fugit, venitque in oram Anactoriam, ubi Miletum condidit. Hæc ipsi Milesii de originibus suis tradebant. Pausan. Achaic. p. 524. Confer Apollod. III. i. 2. De *Mileto* vide et Verheyk. ad Anton. Lib. cap. 30. *Insurgit regnis*, qui, factione facta, regnum eripere conatur alteri. *Patrii penates* alibi de domo paterna, nunc de patria, regno. *Arcere penatibus*, ejicere, expellere regno.

447. *Metiri aquas*, percurrere mare navi, navigare per mare. Homer. v. c. Od. Γ. 179. πέλαγος μετρεῖν. *Mœnia* non sunt *mauern*, ut Rod. vertit, sed urbs. *Ponere mœnia* phrasis obvia, sed hoc loco nove *positor*, conditor, ut Fast. ii. 63. *templorum positor*. *Hic*, prope Miletum, ubi *Mæandros* (de cujus *curvaminibus* vide ii. 246. et viii. 162.) per Cariam et Ioniam defluens, in mare se exonerat; Livius, xxxviii. 13. *Sequitur curvamina*, ambulat in ripa curvata, quam sibi fecit pater.

451. *Cyanee*; multi *Cyane*; Spirensis et optimus Thuanus *Creneis* a Græco κρήνη. Regius noster A. *Cyanee*; B. *Cyane*. Secundum Antoninum Liberalem, ex Idothea, Carum regis filia, Caunus et Byblis Mileto nati. *Præstanti corpora forma*; ea, quæ Berneggerianus pro diversa lectione habet, Heinsius primus edidit, monetque posse et *præstantis for-*

Byblida cum Cauno prolem est enixa gemellam.
Byblis in exemplo est, ut ament concessa puellæ:
Byblis Apollinei correpta cupïdine fratris,
Non soror ut fratrem, nec qua debebat, amavit.
Illa quidem primo nullos intelligit ignes;
Nec peccare putat, quod sæpius oscula jungat,
Quod sua fraterno circumdet brachia collo;
Mendacique diu pietatis fallitur umbra.
Paulatim declinat amor; visuraque fratrem
Culta venit, nimiumque cupit formosa videri:
Et, si qua est illic formosior, invidet illi.

mæ, vel *præstantia formæ* (quod habet unus Mediceus, ut *præstantis animi* apud Virgilium) legi; multi Codices *præstantia forma*; vulgo *præstanti corpore nympha*. *Corpora* de una nympha interpretatur *Gierig*, quod difficile receperim. *Byblis* an *Biblis* scribendum est dubium; Sthephanus Byzant. in Βύβλος eam *Byblen* vocat. *Byblidis* nomen casu, non consilio aliquo, in trium versuum principio repetitum. Regii nostri Codices scribunt *Biblis*, sed melius, ut docet Heinsius, *Byblis*. Conon apud Photium ait Byblidem a Cauno fuisse perdite amatam, in quo a cæteris auctoribus discedit: nam quod et nuce arbore se suspendisse Byblis ab illo traditur, id ipsum Ovidius quoque, Art. Amat. i. 283. testatum reliquit hisce verbis: *Byblida quid referam, vetito quæ fratris amore Arsit, et est laqueo fortiter ulta nefas.* Meminit ejus quoque in Ibide, versu 357. Hyginus, fab. 243. de morte quidem violenta, sed de genere nihil dicit.

453. *Byblis in exemplo*, etc.] Præmittit sententiam moralem, quam suppeditat fabula: *in exemplo est*, exemplum dat, exemplo suo monet. *Concessa*, juvenes, quos licet amare. Horat. I. Sat. iv. 113. *concessa Venere uti*; Noster infra ver. 637. *inconcessa spes Veneris*; Horat. III. Od. vi. 27. *Impermissa gaudia*. *Apollineus* ab avo paterno, mox ver. 573 *juvenis Mæandrius* ab avo materno. *Qua*, quantum, ut in illo, *qua licet et possum*. Sic etiam *quo*; A. A. i. 285. *Myrrha patrem, sed non quo filia debet, amavit.* Confer, in eodem libro, versum 745; sed mox, versu 509. rursus, *nisi qua fas est*. Καύνιος ἔρως in proverbium abiit de inconcesso amore.

456. *Illa quidem primo*, etc.] Jam exemplo insigni ostenditur, quomodo gradatim crescant cupiditates in animo, novaque, dum iis indulgemus, incrementa capiant. *Intelligit*, sentit. *Ignes* opp. ver. 459. *pietati*. *Mendaci umbra*; fallenti specie. Duo habent *mendacis*, ut ad *pietatis* referatur. *Pietas*, id est, amor sororius, qui non urit ut amor, quo juvenes et virgines erga se ardent.

460. *Declinat*, scil. a pietate: aut *declinare* pro, inclinare; Horat. I. Od. xxxiii. 5. *in asperam declinat Pholoen*. In prosa foret, *sed paulatim declinat*, quia cohæret cum ver. 456. *Illa quidem*, etc. *Culta venit*, primus gradus declinantis amoris, simul *invidet* aliis, zelotypia uritur.

Sed nondum manifesta sibi est; nullumque sub illo
Igne facit votum; verumtamen æstuat intus;
Jam dominum appellat; jam nomina sanguinis odit;
Byblida jam mavult, quam se vocet ille sororem.
Spes tamen obscœnas animo demittere non est
Ausa suo vigilans: placida resoluta quiete [fratri
Sæpe videt, quod amat: visa est quoque jungere
Corpus, et erubuit, quamvis sopita jacebat.
Somnus abit: silet illa diu, repetitque quietis
Ipsa suæ speciem, dubiaque ita mente profatur:
"Me miseram! tacitæ quid vult sibi noctis imago?
Quam nolim rata sit! cur hæc ego somnia vidi?

463. *Sed nondum manifesta sibi est,* nondum scit, nec credit, quo declinet amor, aut quid sibi velit illa animi affectio. *Sub illo igne,* ardens illo igne. *Sub* hoc sensu amat in primis junior Plinius. *Votum,* ut potiatur amato, more amantium.

465. *Domini* et *dominæ* vocabula, quæ olim tyrannidis vim haberent, Augusti temporibus in blanditiis habebantur, monente Ernestio ad Sueton. Aug. 53. Hinc etiam amantes ita se appellare solebant. Noster Amor. III. vii. 11. *Et mihi blanditias dixit, Dominumque vocavit.* Plura de hoc vocabulo diximus ad Plin. X. Ep. ii. 1. *Sanguinis,* consanguinitatis.

467. *Spes animo* (pro, *in animum*) *demittere,* spes animo concipere. Etiam *descendere* in animum dicuntur, quæ in eo excitantur, ei traduntur. *Obscœnus,* incestus, ut x. 465. *Quod amat* solenne pro, quem et quam amat. vii. 23. *Placida* tantum ornat. *Resoluta* vide ad vii. 185. *jungere corpus, pectora* proprie de Venere, ii. 604: *Miscere pectora* dixit Statius, II. Silv. i. 206; Tibul. I. i. 69. *jungere amores;* et Eleg. ix. 76. *jungere Venerem;* Cic. Off. i. 4. *conjunctio* simpliciter de coitu. *Sopita jacebat* plenius quam, sopita erat: xi. 238. *somno vincta jacebas.* Hæc et sequentia egregie pingunt voluptatis illecebras, et certamen cupiditatis cum ratione. Primum erubescit et aversatur somnium, sed mox diligentius de eo cogitare incipit. Comparat rei turpitudinem cum gaudiis in somnio perceptis, sed his diutius immoratur et fortius, quam illi. Contenta esse vult somnio, sed dulcedo ejus efficit, ut eventum quoque ejus optet. Mox succurrunt exempla Deorum hominumque, qui idem fecerant. Atque ita animus anceps tandem inclinat ad flagitium, voluptatisque illecebræ vincunt sanam rationem.

471. *Somnus* dicitur *venire, abire* et (ver. 479.) *redire. Ipsa,* sua sponte, et cum voluptate. *Species quietis,* species per quietem oblata, somnium. Mox *noctis imago.* Variat oratio. Tibul. III. iv. 9. *omina noctis.*

473. *Tacita nox,* ut *silens:* Virg. Æneid. ii. 255. *tacitæ silentia lunæ. Rata,* quibus eventus constat. Talia somnia etiam *vera* dicuntur ab Horatio, I. Sat. x.

Ille quidem est oculis quamvis formosus iniquis;
Et placet, et possum, si non sit frater, amare;
Et me dignus erat: verum nocet esse sororem.
Dummodo tale nihil vigilans committere tentem;
Sæpe licet simili redeat sub imagine somnus.
Testis abest somno, nec abest imitata voluptas.
Pro Venus, et tenera volucer cum matre Cupido!
Gaudia quanta tuli! quam me manifesta libido
Contigit! ut jacui totis resoluta medullis!
Ut meminisse juvat! quamvis brevis illa voluptas,
Noxque fuit præceps, et cœptis invida nostris.
O ego, si liceat mutato nomine jungi,
Quam bene, Caune, tuo poteram nurus esse parenti!
Quam bene, Caune, meo poteras gener esse parenti!
Omnia, Dî facerent, essent communia nobis,
Præter avos: tu me vellem generosior esses.
Nescio quam facies igitur, pulcherrime, matrem:

475. *Ille quidem est oculis*, etc.] Etiam inimici formam ejus laudare debent; ne livor quidem formam ejus carpere possit. *Quamvis* et *quamlibet* eleganter sic ponuntur: *quamvis iniqui* sint, tamen iis *formosus* videatur; Liv. i. 4. *posse quamvis languida mergi aqua infantes.* Amat Noster in primis hoc loquendi genus. Vide Heinsium ad Heroid. vi. 140.

479. *Simili sub imagine;* cum tali somnio. *Imitata voluptas;* i. ex P. ii. 45. *Somnia me terrent veros imitantia casus.* *Abest somno,* abest ab iis, quæ nobis eveniunt in somno.

481. *Tenera* et puellarum et Veneris epitheton. *Gaudia* passim de re venerea; *gaudia ferre,* ut *ferre præmium, munus,* id est, accipere. Vide Lambin. ad Horat. iv. Od. 8. *Me contigit* melius, quam mihi contigit. Epic. ad Liv. 9. *luctus contigit omnes.* *Resoluta,* libidinis sensu, ex præcepto, quod ipse poeta dedit Art. Amat. iii. 793: *Sentiat ex imis Venerem resoluta medullis Femina.* Confer ibid. ii. 683. Etiam *juvat* solenne de gaudiis venereis, vide Burm. ad Heroid. xv. 134.

488. *Quam bene, Caune, meo,* etc.] Quidam hunc versum omittunt; sed similis repetitio versus præcedentis et alibi occurrit, ut i. 325; vi. 16.

490. *Avi,* nunc omnino majores, genus. Hinc addit, *Tu me vellem,* etc. Hoc optat Byblis, quia tunc Caunus ad stuprum sine metu repulsæ ferretur. Burm. Tanaq. Faber hæc concoquere non poterat: suadebat igitur *saltem facerent alienior esses.* *Unum,* quod frater es, *habemus* a Natura, sed id ipsum *obest.* Non igitur erat, cur Heins. hunc locum adulterinum judicaret, aut emendaret, *una.*

At mihi, quæ male sum, quos tu, sortita parentes,
Nil nisi frater eris: quod obest, id habebimus unum.
Quid mihi significant ergo mea visa? quod autem
Somnia pondus habent? an habent et somnia pondus?
Dî melius! Dî nempe suas habuere sorores.
Sic Saturnus Opim, junctam sibi sanguine, duxit,
Oceanus Tethyn, Junonem rector Olympi.
Sunt Superis sua jura: quid ad cœlestia ritus
Exigere humanos, diversaque fœdera tento?
Aut nostro vetitus de corde fugabitur ardor:
Aut, hoc si nequeo, peream, precor, ante; toroque
Mortua componar, positæque det oscula frater.
Et tamen arbitrium quærit res ista duorum.
Finge placere mihi: scelus esse videbitur illi.
At non Æolidæ thalamos timuere sororum.

494. *Significant*, *σημαίνουσι*, portendunt, verb. pr. de somniis, ominibus, prodigiis, quæ inde *significationes Deorum* dicuntur; Cic. Cat. ii. 13. Pro *ergo* Heinsius conjicit *ægræ*, id est, amanti, aut cum primo Gronoviano *miseræ*. *Pondus*, vim; Heroid. vii. 65. *nullum sit in omine pondus*. *Dî melius*, scil. dent, ferant: abominandi formula; vide vii. 37; Tibul. III. iv. 1. *Dî meliora ferant, nec sint insomnia vera*. *Nempe* objectioni nunc inservit. *Habuere* in matrimonio.

499. *Sunt Superis sua*, etc.] Jam se corrigit. *Sua*, ipsis propria et ab humanis diversa, *ad cœlestia exigere*, cum cœlestibus comparare, et sic eorum pretium æstimare. *Fœdera*, matrimonia, aut omnino jura. *Fœdus* omne id, de quo inter plures convenit.

503. *Componar, positæque.*] Post *componar*, repetit simplex *positæque*, ut viii. 653. *resecat sectamque*. *Componere* quum omnino sit, ornare: etiam mortui, cum ornatu funebri decorantur ad exequias, dicuntur *componi*. Ardor Byblidos tantus est, ut *posita* etiam *oscula* optet a fratre.

504. *Arbitrium*, lubitum, voluntatem. *Quærit*, requirit, opus habet.

506. *At non Æolidæ*. Non attingitur hic, ut Safftius putabat, Macarei et Canaces fabula; nam ea potius valuisset ad extinguendas obscœnas Byblidis flammas; sed *Æolus* sex filios habuisse legitur, quibus sorores in matrimonium dederit; Homerus, Od. K, 6. *Timuere*, aversati sunt. *Hos*, tam antiquos et vulgo parum notos. Affectus ea nobis suppeditat, quæ nos scire ipsi ignorabamus ante. *Paravi*, nota mihi feci. *Quo feror?* ad quorum exemplorum imitationem rapit me furor? *Nec;* Heinsio placet *ne*. *Qua*, quantum, ut ver. 455. Sic ratio vicisse videbatur, ut vii. 72 seq.

Unde sed hos novi? cur hæc exempla paravi?
Quo feror? obscœnæ procul hinc discedite flammæ;
Nec, nisi qua fas est germanæ, frater ametur.
Si tamen ipse mei captus prior esset amore,
Forsitan illius possem indulgere furori.
Ergo ego, quæ fueram non rejectura petentem,
Ipsa petam? poterisne loqui? poterisne fateri?
Coget amor; potero: vel, si pudor ora tenebit,
Litera celatos arcana fatebitur ignes."
Hæc placet, hæc dubiam vincit sententia mentem.
In latus erigitur, cubitoque innixa sinistro,
"Viderit; insanos," inquit, "fateamur amores:
Hei mihi! quo labor? quem mens mea concipit ignem?"
Et meditata manu componit verba trementi.

512. *Rejectura;* multi *neglectura;* primam syllabam τοῦ *rejicere* fere semper produci docuit Burmannus. *Rejicere,* repudiare. Terent. Phorm. IV. iv. 5. *si altera illa magis instabit, forsitan nos rejiciet.* Vide Gebhard. Crepund. iii. 10.

514. *Ora tenebit,* os continebit, præcludet: *vocem præcludere* et *continere* alii dixerunt. *Litera* pro, literæ: *litera arcana,* quæ continet rem arcanam. Heroid. xvii. 265. eleganter, *conscia mentis litera.*

516. *Vincit sententia mentem,* id est, determinat. Apud Antoninum Liberal. cap. 30. Byblis constituit, ne amorem in fratrem prodat, saxo se dejicere; quo facto, mutatur a Nymphis. Sed Noster prætulit rationem eam, in qua ingenium ostentare posset. Et est sequens locus ingeniosissimus. Dum enim poeta singulas Byblidis actiones exponit, res non narrari, sed ante oculos agi videtur; et quo melius naturam fluctuantis animi expressit, eo majore laude dignus est. *Viderit* vox eorum, qui curam et judicium alicujus rei alteri relinquunt.

520. *Meditata;* Leidensis *mediata,* quod a librario sequioris ævi esse, qui *dimidiata verba* forte in Minucio Felici legerit, Burmannus indicat. *Meditata,* passive, literas antea animo conceptas. *Componit,* scribit, ceræ mandat. *Ferrum;* Leidensis tertius *tenet calamum* pro varia lect. cum glossa ascripta *stilum ferreum.* Et *calamum* in simili loco Ep. xi. 2. legitur. In Regio uno et 3 aliis hic ver. præponitur præcedenti. Uterque ordo ferri potest. *Damnat tabellas,* improbat quæ scripserat in tabellis. Durum tamen hoc visum est interpretibus: Heinsius itaque conjicit *mandatque tabellis,* quod vix probabitur cuipiam; nam hoc idem foret, quod *scribit;* Burm. mutata interpunctione, *scribit damnatque. Tabellas Et notat,* etc. Sed non opus est, ut quidquam mutemus. Certe *tabellas* pertinet etiam ad sqq. *culpatque probatque,* quod

Dextra tenet ferrum, vacuam tenet altera ceram.
Incipit, et dubitat; scribit, damnatque tabellas;
Et notat, et delet; mutat, culpatque, probatque;
Inque vicem sumptas ponit, positasque resumit.
Quid velit, ignorat: quidquid factura videtur,
Displicet: in vultu est audacia mixta pudori.
Scripta Soror fuerat; visum est delere Sororem,
Verbaque correctis incidere talia ceris:
" Quam, nisi tu dederis, non est habitura salutem,
Hanc tibi mittit amans: pudet ah, pudet edere nomen!
Et si quid cupiam quæris, sine nomine vellem
Posset agi mea causa meo; nec cognita Byblis
Ante forem, quam spes votorum certa fuisset.
Esse quidem læsi poterant tibi pectoris index,
Et color, et macies, et vultus, et humida sæpe
Lumina, nec causa suspiria mota patenti,

versus proximus docet. *Notare*; notas, literas exarare: III. Pont. ii. 90. *scriptas exarat illa notas*; Heroid. i. 62. *digitis charta notata meis*; Euripides, Iphig. Aul. ver. 34. sq. *γράφεις —καὶ ταυτὰ γράμματα συγχεῖς*: hunc poetam Noster expressit.

524. *Sumptas ponit* melius, quam, sumit et ponit: uno membro duo dixit. Confer viii. 474. In tali fluctuatione etiam *vultus*, animi index, notandus erat.

528. Accommodate ad consilium suum cicumloquitur formulam solennem; Byblis salutem dicit Cauno suo. Similiter Heroid. iv. 1. Phædra Hippolyto, *Qua, nisi tu dederis, caritura est ipsa, salutem Mittit*, etc. quæ verba in 3 MSS. sic leguntur, ut in nostro loco. Principium literarum harum pudoris signa habet; non enim disertis verbis, sed ambagibus significat, quid velit; sed mox audacia crescit; bene igitur ver. 526. *in vultu audacia mixta pudori est.*

533. *Quam spes*, etc. quam compos facta essem votorum et spei meæ.

534. *Esse quidem læsi*, etc.] Diligenter colligit *læsi*, vulnerati Cupidinis telis, pectoris indicia. Confer Heroid. xi. 27. *Color*, nempe pallidus; Art. Amat. i. 129. *Palleat omnis amans: hic est color aptus amanti*; paulo post, *Arguat et macies animum*; Claudian. Nupt. Honorii, 80. *gratus amantum Pallor. Suspiria*; hinc *suspirare* in aliqua, lib. i. Fast. 417; *absentes suspirat amores*; Tibul. I. vi. 35. ubi vid. Heynius. *Mota* non movendum; ita *mota ira*, excitata, viii. 355; et sæpius, *moti dolores*, ii. 778; *mota insania*, iii. 536. *Nec causa patenti*, quum tacita sedens, aut inter sermones non tristes suspirarem. *Sororia oscula* etiam supra, iv. 334. Confer ii. 431.

Et crebri amplexus, et quæ, si forte notâsti,
Oscula sentiri non esse sororia possent:
Ipsa tamen, quamvis animo grave vulnus habebam,
Quamvis intus erat furor igneus, omnia feci,
Sunt mihi Dî testes, ut tandem sanior essem:
Pugnavique diu violenta Cupidinis arma
Effugere infelix; et plus, quam ferre puellam
Posse putes, ego dura tuli: superata fateri
Cogor, opemque tuam timidis exposcere votis.
Tu servare potes, tu perdere solus amantem.
Elige, utrum facias: non hoc inimica precatur:
Sed quæ, quum tibi sit junctissima, junctior esse
Expetit, et vinclo tecum propiore ligari.
Jura senes nôrint; et quid liceatque, nefasque,
Fasque sit, inquirant, legumque examina servent:
Conveniens Venus est annis temeraria nostris.
Quid liceat, nescimus adhuc, et cuncta licere
Credimus, et sequimur magnorum exempla Deo-
rum.

539. *Ipsa tamen, quamvis*, etc.] Argumentis, quibus poterat, gravissimis utitur ad commiserationem faciendam, fratrisque animum flectendum. *Habebam;* Burmannus conjicit *alebam*, quanquam nec alterum damnat: immo e phrasi *habere vulnus* explicandam monet formulam *habet! Deos* ipsos testatur, se *omnia* fecisse, et *diu pugnâsse*, ut tandem sanior esset, seque adeo *duram* (id est, confirmato animo et fortiter) *plus* tulisse, quam *puellæ* infirmiorem ætatem et sexum ferre putes, sed se post hanc tantam et diuturnam pugnam tandem *superatam* esse.

549. *Propiore ligari;* Vossianus *propiore teneri*. Hoc verbum sane et de vinculo et de amantibus dicitur; sed quoniam *tecum* additur, *ligari* verum est.

550. *Liceat* per leges, *nefas* per naturam: Cic. pro Mil. 16. *quod aut per naturam fas esset, aut per leges liceret. Examina servent*, examinent, perstent examinare leges, ut *servare judicium suum*, in eo perseverare; Burmannus tamen mallet *versent*, quod melius responderet τῷ *inquirant*, et *versare examina* dictum esse, ut *versare exemplaria græca* apud Horatium, Art. Poet. 268. At aliud est *versare exemplaria*, aliud *examina*. *Temeraria*, legibus et natura prohibita. *Quid liceat*, etc. Vulgaris juventutis peccantis excusatio. *Sequimur exempla Deorum*, ut Chærea apud Terentium Eun. III. v. 36 sqq. *Exempla* Saturni, Jovis, Oceani, qui suas habuere sorores.

Nec nos aut durus pater, aut reverentia famæ,
Aut timor impedient; tantum absit causa timendi.
Dulcia fraterno sub nomine furta tegemus.
Est mihi libertas tecum secreta loquendi,
Et damus amplexus, et jungimus oscula coram.
Quantum est, quod desit! miserere fatentis amorem,
Et non fassuræ, nisi cogeret ultimus ardor:
Neve merere, meo subscribi causa sepulcro."
Talia nequicquam perarantem plena reliquit
Cera manum, summusque in margine versus adhæsit.
Protinus impressa signat sua crimina gemma,
Quam tinxit lacrimis: linguam defecerat humor:
Deque suis unum famulis pudibunda vocavit;

555. *Durus*, severus, severe curans mores liberorum: Horatius, I. Epist. i. 23. *quos dura premit custodia matrum.* Opponitur *facilis* pater. *Reverentia*, cura. *Causa timendi* fuisset, si aut palam aut immodeste se amâssent. *Dulcia furta* e Virgilio, Georg. iv. 346; suaves amores, quibus amantes clam fruuntur. Ii *fraterno sub nomine teguntur*, quum sub specie fraternæ et sororiæ pietatis celantur.

560. *Desit;* Heinsius conjicit *defit.* Regii nostri *desit.* *Quantum est, quod desit;* ac si diceret, parum admodum deest ad explendum amorem nostrum. *Neve merere*, etc. Noli committere, ut tu causa mortis meæ subscribaris in monumento meo. Hic versus suspectus erat Heinsio. Retinendum eum recte censet Gronovius, quia in titulis sepulcralibus elogio causa mortis addi solebat. Vide Kirchmann. de Fun. Rom. iii. 20. Exemplum talis inscriptionis est apud Tibullum, III. ii. 29 sq. ubi confer Brouck. Etiam Heroid. ii. 155. *Inscribere meo causa invidiosa sepulcro.* Et magnam vim habere hæc debebant apud fratris animum. Itaque et alibi sic alter amantium movere conatur alterum, ut Heroid. xviii. 200.

563. *Perarantem.*] *Properantem*, quod habent MSS. tres, posset quidem e versu 586. defendi, sed et alterum bene se habet; nam et *arare* de properante scriptore dicitur eoque, qui tabula cerata utitur. Etiam Amor. I. xi. 7. pro, *ad dominum peraratas mane tabellas perfer:* edit. prima habet *properatas.* Tabula *plena* literarum *reliquit manum;* ingeniose, non suffecit scribenti, adeo, ut *summus*, ultimus, *versus* margini allinendus esset. Etiam Apostolo Paulo (ut hoc obiter addam) id accidisse arbitror, quum priorem ad Timoth. epistolam scriberet, ut, deficiente cera, verba μηκέτι ὑδροπότει, etc. in margine appingenda essent, unde eo ipso loco, sed importune, textui illata sunt.

565. *Crimina;* nonnulli, approbante Heinsio, *carmina.* *Sua carmina*, literas, quæ habebant sua crimina: sic vi. 131. *cœlestia crimina.* *Gemmæ* signando usurpatæ, postquam scalpi cœperunt. Tibul. I. vi. 25. *gemmæ signumve*, id est, signum in gemma. Gemmæ autem *tingui linguæ humore*

Et pavidum blandita; "Fer has, fidissime, nostro,"
Dixit, et adjecit longo post tempore, "fratri."
Quum daret, elapsæ manibus cecidere tabellæ.
Omine turbata est; misit tamen: apta minister
Tempora nactus adit, traditque latentia verba.
Attonitus subita juvenis Mæandrius ira,
Projicit acceptas, lecta sibi parte, tabellas;
Vixque manus retinens trepidantis ab ore ministri;
"Dum licet, o vetitæ scelerate libidinis auctor,
Effuge," ait; "qui, si nostrum tua fata pudorem
Non traherent secum, pœnas mihi morte dedisses."

solebant, ne retinerentur a cera tenace. Amor. II. xv. 15 sqq. Regii nostri, pro *linguam*, dant *linguæ*.

568. *Pavidum blandita;* vulgo *paulum blandita:* sed bene *pavidum* (quod habent Regii nostri) e MSS. plurimis revocavit Heinsius. Exprimit enim ingenium heræ, quæ non blandita fuisset famulo, nisi pavida fuisset. *Pavidum*, pavidæ. Blanditiæ sunt in *fidissime*, et in vultu, quo hæc pronuntiavit. Confer. Terent. Ad. V. v. 4. et Noster, xiv. 705. *Fidus* honestius voc. est, quam *fidelis*. *Fidus* enim amicus est, *fidelis* servus. Vide Donat. ad Terent. Andr. iii. 1, 2; Phorm. I. ii. 26. *Et adjecit*, etc. non tam propterea, quia *fratris* nomen ei odiosum (potuisset enim ambigue uti hoc nomine, quandoquidem et amatores et concubini *fratres* vocabantur. Martial. ii. 4; x. 64; Tibul. III. i. 23.) quam propter perturbationem animi. *Longo post tempore*, ut Virg. Ecl. i. 30. *post tanto*, Georg. iii. 476. ubi vide Burmannum. Etiam h. l. vulgo *post longo*. *Elapsæ cecidere* pro, elapsæ sunt. Facile eas pavor excutere potuit e manibus. Sed talia superstitio in *ominibus* ponebat. *Elapsæ cecidere*. Pariter Virg. Æn. vi. 310. *Lapsa cadunt folia.*

571. *Apta*, et ver. 610. *idonea tempora*, sunt opportuna rei agendæ; Græce εὐκαιρίᾳ. Nugator Horat. simpliciter, *Tempora quæram*, lib. I. Sat. ix. 58. Ea minister noster *nactus*, forte fortuna tali tempore adiit. *Nancisci* enim ea dicimur, quæ nobis casu eveniunt.

573. *Attonitus*, furens. *Subita* enim *ira* in furorem rapit homines, ut parum curent, quid dicant agantve. *Juvenis Mæandrius;* Caunus Mæandri nepos. Non sine causa *juvenis* vocatur; *juvenes* enim sunt ὀξύθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Aristot. Rhet. ii. 12. *Lecta sibi parte;* Heinsius malebat *lecta vix parte*, quod improbat Burmannus quia *vix* sequitur.

576. *Dum licet, o vetitæ*, etc.] Verissime imitatur sermonem eorum, quorum ira erumpit in famulos: *auctor*, nuntius: *traherent secum*, sibi adjunctum haberent; Fast. iv. 662. *Nox venit, et secum somnia nigra trahit.* *Pudorem nostrum*, rem, quæ nobis pudori est. Si morte affecisset famulum, causa etiam mortis, quam tegere debebat Caunus, divulgata esset. Plusquam perf. *dedisses* bene convenit irato animo.

Ille fugit pavidus, dominæque ferocia Cauni
Dicta refert: palles audita, Bybli, repulsa;
Et pavet obsessum glaciali frigore pectus.
Mens tamen ut rediit, pariter rediere furores;
Linguaque vix tales icto dedit aere voces:
" Et merito: quid enim temeraria vulneris hujus
Indicium feci? quid, quæ celanda fuerunt,
Tam cito commisi properatis verba tabellis?
Ante erat ambiguis animi sententia dictis
Prætentanda mihi: ne non sequeretur euntem,
Parte aliqua veli, qualis foret aura, notare
Debueram, tutoque mari decurrere; quæ nunc

581. *Et pavet obsessum,* etc.] Summam animi perturbationem exprimit. Ea enim facit, ut vitalis calor cum sanguine exteriores corporis partes relinquat. Vide Gellium, xix. 6. Hinc pallor trepidantium; *Frigidius glacie pectus,* Heroid. i. 22; Statius Theb. x. 617. *corda metu glaciante;* Lucan. vii. 339. *stat corde gelato Attonitus.*

583. *Icto.*] Neapolitanus et duo alii, *secto: icto,* moto; iii. 706. *ictus ululatibus æther;* iv. 124. de aqua, *ictibus aera rumpit;* Claudianus in Rufin. i. 130. *ululatu æthera rupit.* Burmannus hoc ex arguta Stoicorum sententia dictum putabat, qui vocem *ictum aera* esse contenderint. Sed nil aliud est, nisi quod alibi occurrit, *voces effundere in aera.*

584. *Et merito.*] Incipit abrupte, ut vi. 687. Nempe postquam multa secum cogitaverat de repulsa, quam tulerat, dolor in hæc verba erumpit, *Et merito.* Quum res non successit ex animi sententia, singula, quæ fecimus, retractare solemus animo; et incerti, mox in hoc, mox in illo causas spei frustratæ quærimus. Idem nunc facit Byblis; sed justo longior est hæc retractatio, quæ pertinet usque ad ver. 614. *Quid;* quum nonnulli *quod* habeant, Heinsius putabat *quo,* id est, cur. Sine causa; nam *quid* idem significat et de industria repetitum est a poeta. *Properatis.* Vide ad x. 31.

588. *Prætentanda,* ante manifestam declarationem experienda: *prætentare* etiam, viii. 7. Jam conatus suos cum navigatione comparat, in eaque metaphora diu persistit. Sed vix dolenti animo convenit talis allegoria. Sensus autem ejus facile potest a quovis lectore reperiri. *Lascivior aliquanto est Ovidius,* inquit Fabius, Instit. Orat. x. 2. *et nimius amator ingenii sui;* et mox: *Ovidii Medea videtur mihi ostendere quantum vir ille præstare potuerit, si ingenio suo temperare quam indulgere maluisset.* Et hic sane fatendum est lascivire ipsius ingenium, nactum scilicet materiam sequacem et genio suo affinem. *Ne non sequeretur euntem,* ut secundaret cursum meum: *euntem,* navigantem. A *sequendo* ventus *secundus* dictus. *Notare,* observare. *Decurritur* proprie in stadio ad calcem, sed inde hoc vocabulum ad navigationem translatum.

Non exploratis implevi lintea ventis.
Auferor in scopulos igitur, submersaque toto
Obruor Oceano ; neque habent mea vela recursus.
Quid? quod et ominibus certis prohibebar amori
Indulgere meo, tum quum mihi ferre jubenti
Excidit, et fecit spes nostras cera caducas?
Nonne vel illa dies fuerat, vel tota voluntas,
Sed potius mutanda dies? Deus ipse monebat,
Signaque certa dabat, si non male sana fuissem.
Et tamen ipsa loqui, nec me committere ceræ
Debueram, præsensque meos aperire furores.
Vidisset lacrimas ; vultus vidisset amantis :
Plura loqui poteram, quam quæ cepere tabellæ.
Invito potui circumdare brachia collo ;
Amplectique pedes, affusaque poscere vitam :
Et, si rejicerer, potui moritura videri.
Omnia fecissem ; quorum si singula duram
Flectere non poterant, potuissent omnia, mentem.
Forsitan et missi sit quædam culpa ministri.

592. *Auferor*, etc.] Amor. II. iv. 8: *Auferor, ut rapida concita puppis aqua.*

594. *Quid? quod et ominibus*, etc.] Ex more superstitiosorum hominum hæc dicta, qui, ubi adversi aliquid iis accidit, id inde repetunt, quod ominibus non paruerint; Virgilius Ecl. i. 16. *Certa omina* et *signa* (vide in finem notæ) sunt perspicua, et opp. *obscuris*, quæ dubites an ominis vim habeant. Virgilius, Georg. i. 229. *haud obscura signa*. *Fecit*, etc. Cera caduca portendit, spem quoque meam esse *caducam*, id est, vanam ; *Caducæ preces*, i. Fast. 181. *Sed potius mutanda dies* bene ad amoris ardentissimi veritatem repetitum, quum non sustineret *totam voluntatem*, totum consilium, abjicere. *Monere* proprie de ominibus, auguriis, etc. *Male sana*, insana ; Virgilius *si mens non læva fuisset*.

600. *Et tamen ipsa loqui*, etc.] Coram melius, quam literis, fratrem vicissem. *Ipsa* coram, opp. literis. *Me* cum vi dictum, id, unde salus mea pendet. Etiam *committere* verb. delectum. Jam singula enarrat, quibus præsens fratris animum vel mollem movere, vel durum vincere et cogere tentâsset. Sunt autem illa amantium, dolentium, persuadentium, supplicum, desperantium. *Affusum* sive *advolutum amplecti pedes* aut *adhærere genibus* etiam Romæ frequens supplicantium mos; Plinius, IX. Ep. xxi. 1.

Non adiit apte; non legit idonea, credo, [tem:
Tempora; nec petiit horamque animumque vacan-
Hæc nocuere mihi: neque enim de tigride natus;
Nec rigidas silices, solidumve in pectore ferrum,
Aut adamanta gerit, nec lac bibit ille leænæ.
Vincetur: repetendus erit; nec tædia cœpti
Ulla mei capiam, dum spiritus iste manebit.
Nam primum, si facta mihi revocare liceret, [est.
Non cœpisse fuit: cœpta expugnare, secundum
Quippe nec ille potest, ut jam mea vota relinquam,
Non tamen ausorum semper memor esse meorum.
Et, quia desierim, leviter voluisse videbor;
Aut etiam tentâsse illum, insidiisque petisse.
Vel certe non hoc, qui plurimus ussit et urit
Pectora nostra, Deo, sed victa libidine credar.
Denique jam nequeo nil commisisse nefandum.
Et scripsi, et petii; temerata est nostra voluntas.

610. *Non adiit*, etc.] Idem rursus ter dixit; nam *adire apte, legere idonea tempora* (vide ad ver. 571.) et *petere horam vacantem* eodem redeunt. Sed confusæ menti convenit talis tautologia. *Hora animusque vacans*, hora, ubi animus vacat laboribus. Heinsius malit *non petiit—vacantes.*

612. *Hæc* non modo ad proxime antecedentia, sed et ad superiora referendum. Nisi culpa aut mea aut missi ministri esset, si rem aliter tractâssem, victus esset frater; *neque enim de tigride*, etc. Hinc commode eo defertur, ut rem denuo tentare cupiat. Verbis autem illis *de tigride natus*, etc. solenne poetis animum durissimum describere; vide ad vii. 32.

615. *Vincetur*, etc.] Novum periculum facere vult. *Repetendus*, denuo tentandus. Confer Horatium, Sat. I. ix. 55 sqq. *Tædia capiam*, pro vulgari, tædia capient me. Laudat Burm. Corn. Nep. apud Gellium, vii. 18. *Ut tædium vitæ ceperint.* Dictum ergo est ut *gaudia capere*, et apud Cic. Quint. 31. *capere misericordiam*, misereri. Librarii hoc loco hæsere in hac formula. Notatur autem h. l. tristis sors ejus, qui e turpissimorum criminum infamia se expedire nescit, nisi novis sceleribus perpetrandis.

617. *Facta revocare*, facta infecta reddere. *Cœpta*; Regii nostri *cœptum*. *Cœpta expugnare*, cœpta perficere. Fatetur Burmannus se ignorare hujus locutionis exemplum. Comparare possis ex xiv. 21. *expugnax herba*, efficax. *Ut jam*, etc. quod si etiam nunc a votis meis absistam.

621. *Leviter*, non summo furore correptam, quod excusatius. Majorem etiam veniam merentur, qui a *Deo* incitati, quam qui *libidine* victi amant.

Ut nihil adjiciam, non possum innoxia dici. [vum."
Quod superest, multum est in vota; in crimina par-
Dixit; et, incertæ tanta est discordia mentis!
Quum pigeat tentâsse, libet tentare; modumque
Exit, et infelix committit sæpe repelli.
Mox ubi finis abest, patriam fugit ille, nefasque;
Inque peregrina ponit nova mœnia terra.
Tum vero mœstam tota Miletida mente
Defecisse ferunt: tum vero a pectore vestem
Deripuit, planxitque suos furibunda lacertos:
Jamque palam est demens, inconcessamque fatetur
Spem Veneris, sine qua patriam, invisosque penates
Deserit, et profugi sequitur vestigia fratris.
Utque tuo motæ, proles Semeleïa, thyrso
Ismariæ celebrant repetita triennia Bacchæ;
Byblida non aliter latos ululâsse per agros
Bubasides videre nurus: quibus illa relictis
Caras, et armiferos Lelegas Lyciamque pererrat.
Jam Cragon, et Lymiren, Xanthique reliquerat undas,

629. *Incertæ*, dubia, fluctuans. *Exit*, excedit. *Committit repelli*, commissis suis facit, ut repellatur sive rejiciatur.

632. *Mox ubi finis abest.*] Deinde quum nullus finis datur Byblidos flagitio, Caunus patriam relinquit. *In peregrina terra*, in Caria, condidit *Caunum* urbem in *valle*, cujus Noster ver. 663. meminit, unde eam Q. Calaber, viii. 79. κοίλην vocat, atque etiam lacum aquæ limpidæ in illa valle memorat. *Deficere mente*, amentem fieri. *Inconcessam spem* exquisitius esse puto, quam, quod Heinsius volebat, *inconcessæ Veneris*.

640. *Utque tuo motæ*, etc.] Solenne poetis, furentes cum mulieribus bacchantibus comparare, iv. 520 sqq. *Triennia*, sacra Thebanorum trieterica in honorem Bacchi, de quibus, III. fab. ult. Illud ipsum nomen *trieterica* librarii h. l. substituere voluerunt, sed veram ejus formam reperire non potuerunt. *Repetita* dicuntur sacra, quæ statis temporibus celebrantur. *Bubasus*, Cariæ regio, Plin. v. 29. et urbs, Sthephan. Byz. Βύβασσος (etiam Plinius, *Bubassus*) πόλις Καρίας. *Nurus*, mulieres. *Leleges*, Asiæ minoris incolæ, Caribus vicini. Vid. Strabo. lib. xiii.

645. *Cragus*, mons Lyciæ, Plin. v. 27. *promontorium* dicitur. *Lymire*, fluvius et oppidum Lyciæ. De *Chimæra* vide ad vi. 339; quum autem et

Quoque Chimæra jugo mediis in partibus ignem,
Pectus et ora leæ, caudam serpentis habebat.
Deficiunt silvæ; quum tu lassata sequendo
Procidis, et, dura positis tellure capillis,
Bybli, jaces, frondesque tuo premis ore caducas.
Sæpe etiam Nymphæ teneris Lelegeïdes ulnis
Tollere conantur; sæpe, ut moderetur amori,
Præcipiunt, surdæque adhibent solatia menti.
Muta jacet; viridesque suis terit unguibus herbas
Byblis; et humectat lacrimarum gramina rivo.
Naïdas his venam, quæ nunquam arescere posset,
Supposuisse ferunt: quid enim dare majus habebant?
Protinus, ut secto piceæ de cortice guttæ,

corpus habuisse dicatur capræ et ignem vomuisse, quæritur, utrum h. l. *ignem* ad *hircum* præferendum sit: nam MSS trahunt utroque. Regii nostri, *ignem.* Heinsius recepit *ignem,* quia Chimæra vocatur πῦρ πνέουσα, *ignifera* et *ignea.* Verum hoc non satis est ad defendendam illam lectionem; nam etiam μέσση χίμαιρα vocatur ab Homero, Il. Z. 155; Hesiodo. Theog. 322. Ignem vero non e mediis partibus, sed e faucibus vomuit. Favet tamen τῷ *ignem* alius locus, IV. Trist. vii. 14. ubi *Chimæram, A truce, quæ flammis separat angue leam.* Cæterum Chimæram montem Lyciæ fuisse perhibent, quem summum leones, medium capræ, imum dracones tenuerint. Vide Servium ad Virg. Æneid. vi. 288. *Lea,* i. q. *leæna.* Vide Munkerum ad Hygini fabulam 185.

648. *Deficiunt silvæ;* Bersmannus conjicit *destituunt;* male: jam v. 463, de Cerere, *quærenti defuit orbis. Procidis* comprobat Heinsius exemplis. Sed et vulgatum *concidis* bene se habet: dicitur enim de iis, qui vel morientes vel animo linquentes cadunt. Atque ita et Lactant. legit, ut ex Arg. apparet. Regii nostri, *concidis. Frondes caducas,* folia, quæ deciderunt: sed vi. 396. *lacrimæ caducæ,* quæ decidunt. Virgilius, Æn. x. 622. *juvenis caducus,* casurus. Sueton. Galb. 17. *caducum auspicium,* casum denuntians.

653. *Adhibent solatia,* ut, iii. 376. *adhibere preces;* et apud Tibullum, III. iv. 75. *adhibere querelas.*

655. *Humectat,* etc.] Virg. Æn. i. 465. *humectat flumine vultum,* ubi Heynius monet, *humectare* esse exquisite pro irrigare, et habere vim mitigandi ideam *fluminis.*

656. *Naïdas his venam,* etc.] In scaturiginem perennem mutant istas lacrimas. *Habebant,* poterant; Horat. I. Ep. xvi. 23. *An melius quis habet suadere?*

658. *Picea* plurimum fundit resinæ, eaque tota est perfusa; Plinius, xvi. 10. *Bitumen* in Babyloniorum potissimum finibus e terra æstuabat; Justin. I. ii. 7. *Gravida,* quatenus e sinu aut utero suo fundit bitumen. *Consistere* proprie de fluviis glacie astrictis.

Utve tenax gravida manat tellure bitumen;
Utve sub adventum spirantis lene Favoni
Sole remollescit, quæ frigore constitit unda,
Sic lacrimis consumpta suis Phœbeïa Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominæ; nigraque sub ilice manat.
IX. Fama novi centum Cretæas forsitan urbes
Implêsset monstri; si non miracula nuper
Iphide mutata Crete propiora tulisset.
Proxima Gnosiaco nam quondam Phæstia regno
Progenuit tellus, ignoto nomine Ligdum,

663. *Vertitur in fontem.*] Noster A. A. tradit, eam laqueo vitam finiisse. Nec aliter Conon. narrat, 2. et Parthen. Erot. xi: Antoninus Liberalis autem, 30. auctor est, eam in Hamadryadem esse a Nymphis mutatam, quum se voluisset e scopulo præcipitem dare, et fontem e saxo manantem dictum δάκρυον Βιβλίδος. Burmannus suspicatur, eam suspendisse se ad *ilicem* et inde delicuisse in fontem. Fuerunt haud dubiæ variæ de ea re traditiones. *Nomen dominæ,* Byblis fons passim commemoratur. *Nigra* a nigricante virore. Sic et Virg. Ecl. vi. 55. Cul. 138. *ilicis et nigræ species.* De illo *fonte* et *valle* vide ad ver. 633.

665—796. *Iphis* quum *Ianthen* uxorem ducere vellet, Isidis auxilio e virgine mutatur in puerum. Hæc ex Nicandro refert Anton. Lib. cap. 17. *Iphis* ibi vocatur Leucippus. Reliquas varietates suis locis videbimus. Fabula superiore nefandum amorem retulit, nunc subjungit prodigiosum.

665. *Fama novi.*] Viam sibi munit ad fabulam seq. *Cretæas,* nempe quia Cauni pater inde oriundus, ver. 443. E Creta profectus nos eo reducit. De *centum* Cretæ urbibus vide ad vii. 481. *Monstrum* et *miraculum,* miræ corporum transformationes, ut ii. 367. *Tulisset.* Plin. VIII. Ep. xx. 2. de miraculis naturæ, *quæ si tulisset Achaia.*

668. *Phæstos,* (Plin. iv. s. 20. *Phæstum*) urbs et regio insulæ Cretæ. Sed *Gnosus* multo celebrior Phæsto. *Ligdus* apud Antonin. Lamprus vocatur, et uxor, quæ Nostro *Telethusa* est, Galatea. Monet Heinsius posse et *Lygdum* scribi; nam et λίγδος et λύγδος Græca esse. Idem malit cum paucis MSS *ignotum,* sine causa. In argum. Lactantii, Ed. Colon. *Lyctus,* ut et Ald. h. l. Hujus nominis urbs in Creta. *Ignoto nomine,* nec clarum rebus gestis, nec nobili genere natum. Utroque modo dicitur *nomen,* et de fama et de generis nobilitate. Virgilius, Æneid. ix. 343. *Multam sine nomine plebem.* *Ignotus* autem passim pro ignobili et obscuro. *Census,* divitiæ, ut iii. 588. *In illo,* illius. *Nobilitate,* jocose dictum. Male igitur auctor Argumenti *generosam* ei *stirpem* tribuit. Hac ejus notatione autem et viri decretum illustratur et auxilium ei latum. In *vita* hominum *fides* in primis spectatur, fundamentum, aut, secundum Horat. I. Od. xxiv. 6. soror justitiæ.

Ingenua de plebe virum: nec census in illo
Nobilitate sua major; sed vita fidesque
Inculpata fuit: gravidæ qui conjugis aures
Vocibus his movit, quum jam prope partus adesset;
"Quæ voveam duo sunt, minimo ut relevere labore;
Utque marem parias: onerosior altera sors est;
Et vires fortuna negat: quod abominor, ergo
Edita forte tuo fuerit si femina partu,
Invitus mando; pietas, ignosce; necetur."
Dixerat: et lacrimis vultum lavare profusis,
Tam qui mandabat, quam cui mandata dabantur.
Sed tamen usque suum vanis Telethusa maritum
Sollicitat precibus, ne spem sibi ponat in arto.
Certa sua est Ligdo sententia: jamque ferendo
Vix erat illa gravem maturo pondere ventrem;
Quum medio noctis spatio, sub imagine somni,
Inachis ante torum, pompa comitata suorum,

673. *Vocibus his movit.*] Probitatem viri probat etiam seq. oratio. De salute conjugis est sollicitus, invitus mandat, addit lacrimas. *Movet aures alterius* et is, qui eum alloquitur, et res, quæ narratur: iv. 271. *Vovere*, precari. *Labore* prætulit idem Heinsius ex Urbinate, primo Erfurt. et quatuor aliis, pro *dolore*, (quod est in nostris Regiis,) quia labor est puerperarum. *Altera sors*. Safftius vertit, *ein andrer Fall*. Imo, sexus femininus intellig. Sic *sors* etiam, iii. 329; vi. 580. Ea sors est *onerosior*, quia patrem non adjuvare potest in victu quærendo. *Vires* dici pro patrimonio, opibus, docent Gronovius, Observatt. iv. 29. et Burmannus ad h. l. Sed duodecim MSS habent, *natura negat*, quod probat Heinsius. Conditio naturæ muliebris negat vires, quo minus operam filia navare possit patri. Etiam Gron. Obs. ii. 12. præfert, *natura*.

678. *Pietas*, officia paterna, quæ hoc mandato læduntur.

679. *Lavare* poet. pro, irrigare; Virgilius, Æn. xii. 121; et Georg. iii. 221.

681. *Sed tamen usque suum*, etc.] In animo muliebri affectus maternus prævalet, apud Ligdum dura necessitas. *Spem ponere in arto*, spem angustis finibus circumscribere, masculam tantum prolem sperare. *Sibi* et ad Ligdum et ad Telethusam referri potest. *Certa*, immutabilis.

683. *Ferre ventrem* proprie de gravidis. *Erat ferendo*, poterat ferre, ut *non solvendo esse:* etiam infra, xv. 403. *onerique ferendo est*. *Vix erat* profectum est ex ingenio Heinsii qui ita scripsit pro vulg. *vaterat*, quod sane ferri nequit. Nam etsi *vehere* interdum pro portare dicitur, tamen *ferendo vehere* nemini, opinor, placebit.

686. *Inachis ante torum*, etc] Sic

Aut stetit, aut visa est: inerant lunaria fronti
Cornua, cum spicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus: cum qua latrator Anubis,
Sanctaque Bubastis, variusque coloribus Apis;
Quique premit vocem, digitoque silentia suadet;

Ægyptiaca quoque mythologia attingitur, forte eam maxime ob causam, quod Romæ etiam Isiaca sacra celebrantur, pluraque templa intra ipsam urbem Isis habebat. Vid. Dio, xl. 47. ibique Reimarus. Confer cum nostro loco Amor. II. xiii. 7; Tibul. I. iii. 23 sqq. Apud Antoninum Liberalem Latonæ opem implorat mater. Sed Cretenses facile habere etiam Ægyptiacas religiones potuerunt. *Inachis*, Isis Ægyptiorum, in quam Io, Inachi filia, mutata credebatur; vide in libro I. fab. x. Hinc simulacrum ejus *βούκερων* Herodot. ii. 40. Sed erant, qui Isidem cum Luna eandem esse dicerent, quia statuæ ejus in fronte *lunaria cornua*, lunam corniculatam gerebant; Plutarchus de Iside et Osir. p. 467. ed. Reisk. *Inerant fronti*, gerebat in fronte. Cornua, quæ pr. sic. dicuntur, rectius dicas *inesse fronti*. Vix autem dubium est, Isidem fuisse reginam, quæ cum Osiride conjuge agrum colere suos docuerit; Diod. Sic. i. p. 17. Hinc *spicæ flaventes auro*, aureæ. Tertullian. de Coron. cap. 7. auctor est, Isidem primam repertas spicas capite circumtulisse.

689. *Regale decus*, diadema, quod etiam a Curt. V. viii. 13. *decus capitis* vocatur; Claudian. Laud. Stilich. i. 7: *victoris decus*, laurea. In *pompa* sc. comitatu erat *Anubis latrator*, id est, canis. Propert. III. ix. 41. *latrans Anubis*. Osiridis filium, metu Typhonis expositum, reperit canis, quem ille deinde, Anubim dictum, comitem sibi et custodem fecit perpetuum; Plutarchus, d. l. p. 407. Alii filium ipsum cum facie canina fuisse tradunt. Alii rursus Mercurium ab Ægyptiis sic formatum et dictum existimant: vid. *Jablonsky* Panth. v. 1. Cum capite canino Anubis cernitur ex marmore expressus apud Boissard. Antiq. Rom. P. 6. p. 78. *Bubastis* colebatur in urbe Bubasto, et eadem cum Diana fuisse a multis perhibetur. *Apis*, bos candidus cum maculis nigris, Osiridem referens; Plutarchus, d. l. p. 452; Solin. cap. 134; Ammian. Marc. xxii. 14: hinc *varius coloribus*, versicolor; *varius* etiam simpliciter ita ponitur; Claud. R. P. II. Præf. 27, *varia tigris*.

691. *Quique premit*, etc.] Harpocrates, Isidis filius, qui meliorem Deorum notitiam suis tradiderat, pingebatur cum digito ori imposito, quod erat taciturnitatis symbolum. In sacris ejus clamabatur, *γλῶσσα τύχη, γλῶσσα δαίμων*; Plutarchus, d. l. p. 488. *Sistrum*, crepitaculum æneum et rotundum, *ἀπὸ τοῦ σείεσθαι*, a concutiendo sic dictum. In superiore parte sculpta erat felis cum facie humana, in inferiore Isis. Usus ejus erat in sacris Isidis, ejusque sonitu Typhon terreri credebatur. Plutarchus, p. 488. Formam ejus expressam vides in Lipperti Dactyl. i. 870. *Osiridis* corpus a Typhone in quatuordecim partes discerptum fuerat, atque disjectum. Illas partes undique conquisitas composuit Isis eo ipse loco, quo quamque invenerat. Plutarchus, p. 411. In ejus rei memoriam sacra instituta, in quibus sacerdotes cum fletu quærebant Osiridem, mox cum cantu redeuntes se invenisse eum dicebant. Minucius Felix, xxi. 7 sqq. hinc *nunquamque*, etc.

Sistraque erant, nunquamque satis quæsitus Osiris,
Plenaque somniferi serpens peregrina veneni.
Quum, velut excussam somno, et manifesta vi-
dentem 694
Sic affata Dea est: "Pars, o Telethusa, mearum,
Pone graves curas; mandataque falle mariti.
Nec dubita, quum te partu Lucina levârit,
Tollere quidquid erit: Dea sum auxiliaris, opem-
Exorata fero; nec te coluisse quereris [que
Ingratum numen." Monuit, thalamoque recessit.
Læta toro surgit, purasque ad sidera supplex 701
Cressa manus tollens, rata sint sua visa precatur.

693. *Somniferi plena veneni;* Regii nostri Codices *somniferis—venenis.* Hujus veneno sopiti homines moriuntur. Testis est Cleopatra, quæ aspidis morsu in somnum soluta expiravit. Propert. III. ix. 53; Lucan. ix. 12. In Isiacis monumentis frequenter aspis occurrit. Valerius Flac. iv. 418. Micyllus et Safftius per *serpentem* crocodilum intelligunt, cujus morsus (at ille non mordet, sed devorat) insanabilis sit. Imo recte loc. explicant Farnab. et Heins. de aspide, quæ Isiacis in sacris colebatur. Vocatur *peregrina,* quia *Creta,* ubi res nunc agitatur, nullas serpentes venenatas habebat. Solin. cap. xi. *Excutitur somno,* cujus somnus repentino strepitu abrumpitur; *defluit somnus,* si sponte cedit; Tibul. iii. 4.

695. *Sic affata Dea.*] Brevis est hæc Isidis oratio, et accommodata temporibus Telethusæ mœrentis et fluctuantis, utrum mariti mandatis parendum sit, an affectui materno. Blande eam alloquitur, ostendit, quid faciendum sit, et opem promittit. *Mandata falle mariti,* falle maritum qui hæc mandavit. Vide ad ver. 120.

698. *Tollere,* etc.] Terentius, Andr. i. 3. *Quidquid peperisset, decreverunt tollere. Tollere* hic est educare, non exponere, non interficere. *Dea sum auxiliaris.* Ad id alludit, quod, ut scribit Diodorus, Ægyptii asserunt, Isidem plurimorum inventricem fuisse ad morbos medicamentorum, et medicinæ arti multa contulisse: quam immortalitate quoque potitam gaudere hominum cultu, inque eorum valetudine præcipue versari, quin etiam in somnis palam eis opitulari, quos censuerit dignos.

700. *Monuit.*] Mox ver. 779. *Consilium monitumque tuum est. Monere* enim proprie de somniis et Diis somnia mittentibus; vide quæ ad xiii. 216. ex Heinsio dicemus.

701. *Purasque—manus.*] Non hic intelligenda *puritas* manuum ea, quam Deo placere sacri et profani scriptores monent, sed *puras* dicit, ut Burmannus vidit, lotas, quum jam aqua expiâsset somnium. Abluebant autem sic non solum mala, sed etiam bona somnia; vide Brouckhusium ad Propert. IV. iv. 22. Sed et preces facturi manus lavabant; Virg. Æn. viii. 69. Sic *pura vestis* passim.

Ut dolor increvit, seque ipsum pondus in auras
Expulit, et nata est ignaro femina patri;
Jussit ali mater, puerum mentita; fidemque
Res habuit; neque erat facti nisi conscia nutrix.
Vota pater solvit, nomenque imponit avitum:
Iphis avus fuerat: gavisa est nomine mater,
Quod commune foret, nec quemquam falleret illo.
Impercepta pia mendacia fraude latebant.
Cultus erat pueri: facies, quam sive puellæ,
Sive dares puero, fieret formosus uterque.
Tertius interea decimo successerat annus;
Quum pater, Iphi, tibi flavam despondet Ianthen;
Inter Phæstiadas quæ laudatissima formæ
Dote fuit virgo, Dictæo nata Teleste.
Par ætas, par forma fuit; primasque magistris
Accepere artes, elementa ætatis, ab isdem.

705. *Jussit ali.*] Ab initio res bene procedere videbatur, multaque favebant consilio matris, mariti ignorantia, commune nomen, facies ambigua. Sed mox nectitur nodus, quem non nisi Isis solvere poterat.

707. *Avitum* ex more Græcorum. *Commune*; generis communis, sexui utrique conveniens. *Impercepta*, non percepta, non cognita; verbum novum. *Pia mendacia*, etc. Mendacia latebant, quia fraus illa pia, quum Telethusa et filiolam servare, et jussis Deæ parere cuperet. Sed Capoferr. hunc ver. 710 a monacho, non ab Ovidio profectum putabat.

711. *Facies, quam*, etc.] Confer viii. 322. *Ambiguum* talem vultum dixit Horatius, II. Od. v. 24. ubi Jani laudat ingeniosissimum Ausonii epigr. 105: *Dum dubitat natura, marem faceretne puellam, Factus es, o pulcher, pæne puella, puer.*

714. *Quum pater, Iphi.*] Apud Antoninum Liberalem nihil de nuptiis et amore, sed mater Latonæ opem implorat, quum filia esset ea ætate, ut sexus latere diutius non posset. Ovidii ratio multo jucundior est, qua primum matris filiæque angor augetur, deinde sub ipsas nuptias fit mutatio. *Laudantur*, quæ pulchra judicantur. Sic, ii. 480. *laudata Jovi ora*; v. 59. *laudati vultus.* Bene etiam *dos* de pulchritudine, quam natura puellæ nascenti dotis loco addidit; xi. 302. *dotatissima forma. Dictæo Teleste.* Cretensi, a monte *Dicte* in *Creta.*

718. *Artes, elementa.*] Durum est, primas artes dicere *elementa ætatis*, quum *elementa literarum* dici debeant. Tan. Faber corrigebat, *elementaque prima sub iisdem. Elementa prima* sane sæpe occurrunt, ut apud Horat. I. Sat. i. et Quintil. Sed *accipere* artes *sub* aliquo non est Latinum. Cogitabam, *alimenta ætatis*, quia literæ alunt adolescentiam, sed

Hinc amor ambarum tetigit rude pectus; et æquum
Vulnus utrique tulit: sed erat fiducia dispar.
Conjugii pactæque expectat tempora tædæ,
Quamque virum putat esse, suum fore credit Ianthe.
Iphis amat, qua posse frui desperat, et auget
Hoc ipsum flammas, ardetque in virgine virgo.
Vixque tenens lacrimas: "Quis me manet exitus," inquit,
"Cognita quam nulli, quam prodigiosa, novæque
Cura tenet Veneris? si Dî mihi parcere vellent,
Perdere debuerant: si non et perdere vellent,
Naturale malum saltem et de more dedissent.
Nec vaccam vaccæ, nec equas amor urit equarum.
Urit oves aries; sequitur sua femina cervum.
Sic et aves coeunt; interque animalia cuncta
Femina femineo correpta cupidine nulla est.
Vellem nulla forem! ne non tamen omnia Crete

vereor, ut multis hanc conjecturam probem. *Ætas* autem interdum de pueritia dicitur; vide Bronckh. ad Propert. I. vi. 21.

719. *Rude*, expers adhuc amoris propter ætatem morumque simplicitatem. Contra Phædr. II. ii. 3. *mulier non rudis*, quæ callet artem amatoriam. Cæterum mirum est, virginem virginis amore arsisse. *Tangunt* pectus, quæ id invadunt, in eo oriuntur, amor, invidia, cura. *Tulit*, inflixit. *Æquum*; iv. 62. *ex æquo captis ardebant mentibus ambo*, simili amoris ardore correpti erant; *pars æqua amoris* apud Terent. Eun. I. ii. 12; Noster, vii. 803. *æquales urebant pectora flammæ*. *Sed erat fiducia dispar.* Nam Iphis diffidebat se viri officio fungi posse; Ianthe vero contra fidebat se munera mulieris satis obituram.

728. *Perdere*, etc.] Hic versus, quem Heinsius spurium judicat, me non offendit. Interitum Iphis lenius malum judicat eo, quo nunc laborabat. Itaque non opus est, ut cum multis MSS. legatur, *Parcere debuerant*, et deinde e conjectura Capoferrei, *si non me perdere vellent*. Quanquam Ovidius interdum sententias subjicere solet, quas suggessit verbum præcedens, idque ipsum verbum repetere in sententia.

729. *Naturale*, quod in rerum natura obvenit. Opp. ver. 726. *prodigiosum*, quod contra leges naturæ est. *De more*, usitatum.

730. *Nec vaccam vaccæ.*] Magnitudinem et acerbitatem mali sui declarat, primum per comparationem tam cum animalibus brutis, quam cum mulieribus nefariis. Melius tamen, puto, hæc comparatio resecta esset. *Nec vaccam*, etc. Conf. Amor. I. x. 27; Art. Amat. ii. 481.

734. *Vellem nulla forem.*] Mortem

Monstra ferat: taurum dilexit filia Solis,
Femina nempe marem: meus est furiosior illo,
Si verum profitemur, amor: tamen illa secuta est
Spem Veneris; tamen illa dolis, et imagine vaccæ
Passa bovem est; et erat, qui deciperetur, adulter.
Huc licet e toto sollertia confluat orbe,
Ipse licet revolet ceratis Dædalus alis,
Quid faciet? num me puerum de virgine doctis
Artibus efficiet? num te mutabit, Ianthe?
Quin animum firmas, teque ipsa recolligis, Iphi,
Consiliique inopes et stultos excutis ignes?
Quid sis nata vide, nisi te quoque decipis ipsam:
Et pete quod fas est; et ama, quod femina debes.
Spes est, quæ capiat, spes est, quæ pascat amorem.

sibi imprecatur: sæpe apud Terentium *nullus sum*, id est, perii. *Crete monstra ferat.* Pomp. Mela, ii. 7. *Crete multis famigerata fabulis, adventu Europæ, Pasiphaes et Ariadnæ amoribus, Minotauri feritate fatoque, Dædali operibus et fuga*, etc. *Solis filia*, Pasiphae; de cujus horrendo flagitio vide ad viii. 132.

737. *Sequi—spem* exquisitius quam, habere spem. *Dolis.* Pasiphaen inclusam vacca lignea occurrisse bovi volunt Mythologi. *Et imagine.* Unus et nostri Regii, *in imagine*, sed male. Intellige, inclusa in imagine. *Passa est bovem.* concubuit cum bove. *Adulter*, taurus; Heroid. iv. 57. *Pasiphae decepto subdita tauro.* Expressit nostrum locum Seneca, Hipp. 115 sqq.

740. *Huc licet e toto.*] Nemo mederi meo malo potest. Sed singula hujus soliloquii argumenta ita cohærent, ut alterum ex altero fluat. Talis autem transitus ab uno ad alterum commendatur ab artis magistris. *Sollertia* cernitur in reperiendis remediis. Commode *Dædalus* hic commemoratur, non solum, quia *doctis*, scilicet ingeniosis *artibus* inclaruerat, verum etiam, quia inter Cretenses versatus erat. Earum artium partem memorat, quum dicit, *licet revolet ceratis alis.*

744. *Quin animum firmas.*] Jam incipit se colligere, et sana est, sed mox, ut fit, ad malum suum redit: *firmas* pro *obfirmas*, idque Heinsius h. l. reponendum censet; sine causa. Tibullus ait, III. ii. 5. *firmus*, qui aliquid fortiter perfert; Noster, I. Fast. 497. *firmata mens*; et supra, iii. 689. *mentem firmat Deus. Consilii inopes*, quibus consulere ac mederi nemo potest; Terentius, Eun. I. i. 12. *quæ res* (nempe amor) *in se neque consilium, neque modum habet ullum.*

748. *Spes est quæ capiat.*] Heinsius putat, carnificem aliquem hic esse sententias locutum. Sed quo minus hic versus deleatur, impedit in versu seq. *res*, quæ bene opponitur *spei*, monente etiam Burmanno. Tan. Faber *capiat* mutat in *faciat*, quod postea in uno MS. repertum placet etiam

Hanc tibi res adimit: non te custodia caro
Arcet ab amplexu, nec cauti cura magistri,
Non patris asperitas, non se negat ipsa roganti.
Nec tamen est potiunda tibi: nec, ut omnia fiant,
Esse potes felix; ut Dîque hominesque laborent.
Nunc quoque votorum pars una est vana meorum:
Dîque mihi faciles, quidquid valuere, dederunt.
Quodque ego, vult genitor, vult ipsa, socerque futurus;
At non vult Natura, potentior omnibus istis,
Quæ mihi sola nocet: venit ecce optabile tempus,
Luxque jugalis adest, ut jam mea fiat Ianthe;
Nec mihi continget: mediis sitiemus in undis.
Pronuba quid Juno, quid ad hæc, Hymenæe, venitis
Sacra, quibus qui ducat abest, ubi nubimus ambæ?"
Pressit ab his vocem: nec lenius altera virgo
Æstuat; utque celer venias, Hymenæe, precatur.
Quod petit hæc, Telethusa timens, modo tempora differt;

Burmanno, quia et i. 468. *facere amorem;* quanquam non negat, *capiat amorem* posse sumi, ut versu 615. *capere tædia.* Mihi locus optime se habere videtur. Ut *capere flammas, spem, fastum,* et similia, sic et *capere amorem* de ejus initiis, quæ capta deinde *pascuntur.*

749. *Hanc tibi res adimit.*] Omnia, quæ amantibus sæpe adversa sunt, mihi favent; sola natura mihi nocet. *Magistri* e Cod. Francof. et 18 aliis recte Burman. recepit, quum antea *mariti* ederetur, quod nullo modo ferri poterat. Si *magistrum* intelligis literas docentem e ver. 717. *custodia* referenda est ad pædagogum, qui pueris puellisque addebatur, ut esset custos vitæ et morum; Terent. Adelph. I. i. 21. A Juvenali, vii. 218. vocatur *discipuli custos;* ab Horat. I. Od. xxxvi. 8. *rex puertiæ.* Burman. vero *magistri* nomine nunc illum rectorem et custodem indicari. Tunc *custodia* matris esset; Horat. I. Ep. i. 22. *quos dura premit custodia matrum.* Vide nos ad Plinium, V. Ep. xvi. 3.

754. *Nunc quoque,* quum Dii omnia dederunt, quæ potuere, amorem mutuum, consensum parentum, etc. una pars votorum meorum, coitus scil. abest, et irrita facit omnia.

760. *Mediis sitiemus in undis.*] Alludit ad fabulam Tantali.

763. *Ab his.*] Post hæc, ut viii.

Nunc ficto languore moram trahit: omina sæpe,
Visaque causatur; sed jam consumpserat omnem
Materiam ficti; dilataque tempora tædæ
Institerant; unusque dies restabat: at illa
Crinalem capiti vittam natæque sibique
Detrahit, et passis aram complexa capillis:
"Isi, Parætonium, Mareoticaque arva, Pharonque
Quæ colis, et septem digestum in cornua Nilum;
Fer, precor," inquit, "opem; nostroque medere timori.
Te Dea, te quondam, tuaque hæc insignia vidi,
Cunctaque cognovi; comitesque, facesque, sonum-
Sistrorum, memorique animo tua jussa notavi. [que
Quod videt hæc lucem, quod non ego punior ipsa,
Consilium monitumque tuum est: miserere duarum,
Auxilioque juva." Lacrimæ sunt verba secutæ.
Visa Dea est movisse suas, et moverat, aras:

611. *Lenius.* Heinsius putat *secius.* *Altera virgo* non placet Burmanno, quum et Iphis virgo esset; præfert e Codice Bononiensi *inscia virgo:* sed bene se habet *altera virgo.*

766. *Omina sæpe,* etc.] Innumeræ res apud veteres erant ominosæ; quibus oblatis tum alia negotia, tum etiam nuptiæ differebantur. Hinc fingi interdum solebant omina. Vide Terentium, Phorm. IV. iv. 24 sqq. ibique Lindenbrog. *Causari* ita etiam apud Propert. IV. iv. 21. *Sæpe illa immerito causata est omina Lunæ.* Alibi jungitur hoc verbum cum casu et cum infinitivo. Vide Bentlei. ad Horatium, I. Od. i. et Heyn. ad Tibullum, I. iii. 17.

770. *Capiti—natæque sibique.*] Heinsius jubebat scribi *capitis,* vel contra libros veteres, nisi pro *sibique* legeretur *suoque:* sed duplicem dativum bene defendit Burmannus ex usu Græcorum atque Latinorum scriptorum. Sequuntur ardentissimæ preces, ad quas Telethusam impellebant summæ angustiæ. Apud Anton. Liberal. diserte transformationem filiæ precatur, addito similium mutationum catalogo. *Parætonium,* urbs Libyæ Mareotidis cum portu amplo. Strabo, lib. xvii. p. 830. Ptolem. iv. 5. *Cornua,* canales, alvei, quia solenne fluviis cornua tribuere in monumentis; vide ad ver. 1. *Digestum* pro, divisum; Heroid. x. 67. *Crete centum digesta per urbes.*

778. *Quod non—ipsa,* non crucior conscientiæ furiis. Suspectum erat hoc hemistichium Heinsio. Gronovius e Ciofani Codice legendum putabat, *quod nunc ego punior ipsa,* quod in gravi angore sum ob servatam filiam, id patior, quia tuo monito parui.

Et templi tremuere fores, imitataque Lunam
Cornua fulserunt, crepuitque sonabile sistrum.
Non secura quidem, fausto tamen omine læta
Mater abit templo: sequitur comes Iphis euntem,
Quam solita est, majore gradu: nec candor in ore
Permanet; et vires augentur; et acrior ipse est
Vultus; et incomptis brevior mensura capillis;
Plusque vigoris adest, habuit quam femina: jam, quæ
Femina nuper eras, puer es: date munera templis;
Nec timida gaudete fide: dant munera templis;
Addunt et titulum; titulus breve carmen habebat:

782. *Et templi tremuere fores.*] Duo Palatini *patuere.* Regii nostri bene *tremuere:* non convenit huic loco *patuere,* quod vix sensum habet. Tremor templi, forium, ararum, fulgor simulacrorum, sonitus vasorum, etc. signa erant præsentiæ et benevolentiæ divinæ. Virgilius, Æn. iii. 90. Claudianus, xxxiii. 7. Callimachus, hymno ad Apoll. init. ibique Spanh. *Crepare* verbum proprium in hac re. *Sonabile.* Etiam hic invitis Codicibus Heinsius reponit *sonatile;* et comparat *multi foratilis, auratilis, versatilis, volatilis, rotatilis;* sed Burmannus recte monet *sonatilis* incognitam Latio esse vocem, *sonabilis* autem receptæ auctoritatis. Regii nostri *sonabile.* De *sistri* forma et ratione formæ, vide Plutarchum, lib. de Iside et Osiride.

785. Mutatio puellæ in puerum ingeniose descripta est, signis externis commemoratis. Schirach. "Eleganter discrimen inter utrumque sexum depingitur, quatenus licebat poetæ. De cæteris caste et pulchre: *Jam quæ femina,* etc." *Majore gradu,* longioribus passibus. Virgines *lento passu* incedunt; ii. 572. *Acrem vultum* habent mares, *tenerum* virgines. Caterum ejusmodi portenta sexus mutati Plinius vii. 4. enarrat. *Ex feminis mutari in mares non est fabulosum—Ipse in Africa vidi mutatum in marem nuptiarum die L. Cossicium, civem Thysdritanum.*

791. *Nec timida gaudete fide,* egregie; ita gaudete, ut posito omni timore fidem habeatis. Quibus enim repente et inexpectato ingens bonum offertur, ii nesciunt, an *fides* rei habenda sit; itaque aliquandiu animus fluctuat inter timorem et gaudium, ut etiam Pygmalion, x. 287. Menardi MS *nec dubia,* quod Burmannus elegantius judicabat. Male. *Munera,* ἀναθήματα, quæ ob auxilium præstitum grati animi causa in templo suspendebantur, et Deæ potentiam declarabant. Tibullus, I. iii. 27.

792. *Addunt et titulum.*] Titulus conceptus erat brevi carmine. *Carmen* de inscriptione unius ver. est etiam in Virg. Æn. iii. 286. *Carmen* enim omnis formula verborum: interdum ipse titulus *carmen* dicitur; vide Drakenb. ad Silium, ix. 266. Apud Anton. Liberal. non munus cum titulo datur, sed ritus sacri in rei memoriam instituuntur.

DONA PUER SOLVIT, QUÆ FEMINA VOVERAT,

Postera lux radiis latum patefecerat orbem; [IPHIS.
Quum Venus et Juno, sociosque Hymenæus ad ignes
Conveniunt; potiturque sua puer Iphis Ianthe.

794. *Patefacere* et *aperire* locum, facere, ut in conspectum prodeat. *Clauditur* contra et *conditur*, quum non amplius cernitur. Cæterum non incredibilis hæc fabula videtur Saffio. Monet enim, fieri posse, ut e puella fiat puer, quandoquidem natura partes viriles absconditas ab initio, sero interdum proferat, dubitans quasi aliquamdiu, utrum sexum tribuat. Ita naturam etiam ludere in cinædis et in viraginibus. Similia habet Harduin. ad Plinium, lib. vii. cap. 4.

N. B. Argumentum hujus libri decimi Metamorphoseon, relatum invenies in serie Canteri, tom. iii. pag. 57.

P. OVIDII NASONIS
METAMORPHOSEON
LIBER DECIMUS.

FAB. I.

INDE per immensum croceo velatus amictu
Aera digreditur, Ciconumque Hymenæus ad oras
Tendit, et Orphea nequicquam voce vocatur.

1—85. *Orpheus Eurydicen*, serpentis veneno interfectam, ab inferis reducendam impetrat ea lege, si sequentem non respiciat. Quod quum amans faceret, illa ad inferos relabitur; Orpheus autem, spreta mulieris consuetudine, pueros amare Thracum populos docet; Virgilius, Georg. iv. 454 sqq.; Seneca, Herc. Fur. 569; Herc. Œt. 1031 sqq.; Athen. xiii. p. 597. ubi fragm. ex elegis Hermesianactis, Apollod. I. iii. 2. Hyginus, fab. 164. Nempe mortua conjuge Aornum, Thesprotiæ urbem, ubi antiquissimum *νεκυομάντειον*, profectus esse traditur, ubi Eurydices animam se sequentem videre sibi visus est: vide Pausan. Bœot. p. 768. Hinc nata fortasse fabula. Hymenæus e Creta ab Iphidis nuptiis vocatus proficiscitur ad Orpheas in Thraciam. *Croci* usus etiam in tincturis erat, hinc *infectores crocotarii* apud Plaut. Aul. iii. 5. *Croceus amictus* tribuitur etiam Baccho, Athen. v. p. 198. et Veneri, Valer. Flacc. viii. 234: vide Salmas. ad Tertul. de Pallio, p. 329. Et is color convenit lætitiæ, nuptiis in primis. Claudian. Nupt. Honor. 211. Hinc *flava conjugio vincula portat Amor:* Tibul. II. ii. 18. *Velatus*, vestitus; sed maluit illud, quia *amictus* laxius vestimentum. Nempe *palla* intel. quæ Hymenæo Heroid. xxi. 162. tribuitur. Inter *Cicones*, Thraciæ gentem ad Hebrum flumen, vixit Orpheus, et a mulieribus eorum discerptus est. *Nequicquam* quomodo nunc intelligendum sit, poeta ipse mox docet. Sine fructu vocavit Deum, ut nullum inde emolumentum redundaret ad conjugium suum: vide ad ix. 295. Pro *rogatur*, quod Burman. *κακοφώνου* vitandi causa e 12 MSS recepit, revocavimus *vocatur*. Etenim *vocare Deum ad sacra, ad nuptias*, etc. formula solennis; et, ut Burm. ipse fatetur, *voce vocare* passim apud Ovidium occurrit, neque ingratum illud auribus esse puto: vide ad i. 299. mollius certe est, quam illud Cicer. Off. i. 61. *pleniore ore;* aut infra, xiii. 734. *aliquo quoque*.

Affuit ille quidem; sed nec solennia verba,
Nec lætos vultus, nec felix attulit omen.
Fax quoque, quam tenuit, lacrimoso stridula fumo
Usque fuit, nullosque invenit motibus ignes.
Exitus auspicio gravior; nam nupta per herbas
Dum nova Naïadum turba comitata vagatur,
Decidit, in talum serpentis dente recepto.
Quam satis ad superas postquam Rhodopeïus auras
Deflevit vates; ne non tentaret et umbras,

4—7. *Affuit ille quidem.*] Non faustæ fuere illæ nuptiæ. Confer vi. 428 sqq. Id nunc ad Hymenæum ejusque facem refertur. *Solennia verba,* cantus solennes et lætos, a quibus Hymenæus εὔηχος dictus. *Nec felix attulit omen,* non fecit, ut lætum omen sponsis offerretur, quod felix conjugium iis promitteret. Diligenter autem omina ante nuptias captabantur: vide ix. 766. *Lacrimosum, fumum,* qui lacrimas ciet, habet ab Horatio, Sat. I. v. 80. *Stridula,* nempe humida cum stridore fumabat. *Usque* vim habet, neque adeo mutandum: *invenire* eleganter pro, consequi, accipere; confer ii. 729; Art. Amat. ii. 441. *Ignis extinctas admoto sulfure flammas Invenit.* Similiter *invenire veniam, gloriam, opes:* vid. Græviis ad Justin. XII. viii. 16; *motibus,* rotatione, qua suscitabantur facis ignes: vide iv. 508. *Lumina mota face* Heroid. ii. 120; *jactatas mota face crescere flammas* Amor. I. ii. 11.

8. *Exitus auspicio gravior.*] Finis conjugii tristior etiam initio. Initium dixit *auspicium* forte cum respectu ad mala omina: *gravis,* infelix. *Nupta* Agriope vocatur ab Hermesianac. *Vagatur.* Fugiebat Aristæum in ripa fluminis; Virgil. et Hyg. d. l. Sed Noster alios auctores secutus videtur. Ipsa erat una *Naiadum;* aut secundum Virgilium *Dryadum. Decidit,* scilicet ad inferos, mortua est. Horatius, IV. Od. vii. 14. *Nos, ubi decidimus, Quo pius Æneas,* etc. Sic etiam in lapidibus hoc verbum occurrit: vide Burmann. Hyginus, fab. 14. *decidit percussus* ab apro. Sic *dejicere* pro interficere apud Claudianum, Rapt. Pros. ii. 39: tamen Mitscherl. hoc loco revocavit *occidit.* Regii nostri habent *decidit. Serpentis dente recepto,* morsa, vulnerata dente serpentis in herba latentis. *Recipit ferrum,* qui eo vulneratur, aut transfoditur. *Talus,* pro calce positus.

11. *Rhodopeïus.*] Orpheus poeta Thracius: Rhodope autem mons est Thraciæ altissimus. *Ad superas auras.* Lenzius superos Deos intelligit; potius est, inter viros, in terra; Æneid. vi. 481. *multum fleti ad superos:* vide Drakenb. ad Sil. xiii. 606. Ita et Virg. Georg. iv. 486. *Eurydice superas veniebat ad auras. Tentaret umbras,* periculum faceret, an cantu capi et flecti possent. Ita et *experiri* dicitur, ut *experiri animum victoris,* Vellei. II. lxxxvii. 2; *Tentare precibus.* infra, xi. 239. *Tænarus,* umbrosus specus in Malea promontorio, per quem descensus ad inferos. Orpheus Argon. 41. Ταίναρον, ἠνίκ' ἔβην σκοτίην ὁδὸν Ἄϊδος εἴσω, Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, etc. *Tænaria porta,* per Tænariam portam.

Ad Styga Tænaria est ausus descendere porta;
Perque leves populos, simulacraque functa sepulcris,
Persephonen adiit, inamœnaque regna tenentem
Umbrarum dominum; pulsisque ad carmina nervis
Sic ait: "O positi sub terra numina mundi,
In quem recidimus quidquid mortale creamur,
Si licet, et falsi positis ambagibus oris,
Vera loqui sinitis; non huc, ut opaca viderem
Tartara, descendi; nec uti villosa colubris
Terna Medusæi vincirem guttura monstri.

14. *Leves populos*; scil. umbrarum, quæ *levi*, id est, tenui et umbratico corpore indutæ incedunt; Horat. I. Od. x. 18. *levis turba*. *Persephonen*. Proserpinam. De *inamœnis regnis* redi ad iv. 476. *Umbrarum dominum*. Plutonem.

16. *Pulsis*; pulsatis: confer v. 340. Ergo formula *Sic ait* etiam præmittitur orationi, quod negabat Burmannus ad viii. 618. Omnis autem, quæ sequitur, oratio attemperata satis est consilio Orphei. Mox ambigi potest, utrum vulgatum *decidimus* defendas, an cum Heinsio *recidimus* præferas, quod et ipsum antiquorum MSS auctoritate se tuetur. Et placitis Heracliti omnia, quæ interire vel mori videntur, in ᾅδην *recidunt*. Cic. Nat. D. ii. 26. "Terrena vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui Dives, ut apud Græcos Πλούτων, quia et recidant omnia in terras, et oriantur e terris." Claudian. R. Pros. i. 57. de Plutone, "qui finem cunctis et semina præbes, Nascendique vices alterna morte rependis: Qui vitam letumque regis; nam quidquid ubique Gignit materies, hoc te donante creatur, Debeturque tibi, certisque ambagibus ævi Rursus corporeos animæ mittuntur in ortus." Quæ loca defendunt τὸ *recidimus*. Etiam xii. 523. pro *detrusum* unus *retrusum*. *Quidquid mortale creamur*; quicunque mortales creamur. Lucanus, vii. 363. *quidquid hominum sumus*. Huic autem legi non subjecti erant præclari homines. Ii enim *cælo demitti* dicuntur a Virgilio, Ecl. iv. 7. et quum moriuntur, *cælo redduntur*, *cælestem animam cælo reddunt*; Vellei. ii. 123.

19. Jam fidem facit dicendis. Mendacibus tribuitur *falsum*, fallens, os, iidemque *ambagibus* mendacia sua celant. *Falsa ora* sic etiam Heroid. vi. 63; *falsa lingua* ibid. vii. 67. et supra ii. 631. *Positis ambagibus*; missis ambagibus, sine ambagibus.

20. *Non huc, ut opaca*, etc.] Non vano consilio huc descendi; sed conjux, qua marito nihil carius esse debet, causa viæ justa est. *Nec uti villosa*, etc. nec ut Cerberum extraherem, quod fecit Hercules, vii. 410 sqq. Antecedens *vincirem guttura*, colla pro consequente, extraherem; vincto enim collo trahuntur canes. *Villosa colubris*, quæ villorum loco colubros habent. Sic ver. 349. *crinitas angue*. Claudian. Nupt. Hon. 223. *crinita sagittis*. *Medusæum monstrum*, quia Echidna, quæ Cerberum peperit, ex Typhaone et Medusa prognata; Hesiodus, Theogon. 295 sqq. et 306.

Causa viæ conjux; in quam calcata venenum
Vipera diffudit, crescentesque abstulit annos.
Posse pati volui; nec me tentâsse negabo:
Vicit Amor: supera Deus hic bene notus in ora est;
An sit et hic, dubito; sed et hic tamen auguror esse.
Famaque si veterem non est mentita rapinam,
Vos quoque junxit Amor: per ego hæc loca plena timoris,
Per Chaos hoc ingens, vastique silentia regni,
Eurydices, oro, properata retexite fata.
Omnia debemur vobis; paulumque morati,

23. *Causa viæ conjux.*] En gravis illa jactura, quam feci. *Crescentes abstulit annos,* ipsam juvenculam peremit. Annis poetæ ea tribuunt, quæ hominibus conveniunt, qui illos annos agunt. Heroid. i. 111. *molles anni,* pueri; Seneca, Hipp. 267. *fessi anni;* Propert. i. Eleg. 7. *tremuli anni;* Minuc. Fel. ii. 1. *innocentes anni.* *Pati* eleganter sic absolute ponitur, perferre dolorem constanter, *sich drein ergeben:* vide Gronovium ad Senecam Thyest. 468. Substantivum *patientia* sic est Tibul. III. ii. 5. ubi locutus erat de eo, cui erepta conjux: *Non ego firmus in hoc, non hæc patientia nostro Ingenio.* *Supera Deus,* etc. Commiserationem hæc faciunt: et quum illi ipsi, ad quos verba faciebat, amoris vim experti essent, tanto facilius veniam ab iis sperare poterat dolens Orpheus. *Dubito,* certo non scio, ut vii. 677.

28. *Veterem rapinam* ex uno Vaticano dedit Burmannus, pro *veteris rapinæ,* ut *mentita* dictum esset passive, quod non inusitatum: sed elegantius et magis poeticum, *fama mentita est,* finxit, *rapinam.*—*Rapinam* illam Noster cecinit supra, libro v. 341 sqq. *Per ego hæc loca,* etc. Cum gravi obtestatione consilium suum exponit: Eurydicen in vitam reddite. *Chaos* sæpe inferorum domicilium, ut Hesiodi Theogon. ver. 700. ubi vide Græv. et Gesner. ad Claudian. v. 525. *Properata fata* habent omnes fere MSS (et nostri Regii) unde Heinsius illud accepit pro *properata fila:* et intelligendum est præmaturam mortem. *Properata fila* ex usu linguæ forent, quæ properanter neverant Parcæ, ut *properatæ tabellæ,* properanter scriptæ, ix. 586. et *properata stamina,* ii. Sab. 83. Nam *properare,* ut *σπεύδειν,* properanter conficere. Similiter *festinare,* ut xi. 576, *festinare vestes.* Verum h. l. *properata fila* sunt, quæ properanter absciderant Parcæ, quod durum videtur. Proprie *fila retexuntur,* sed poetice et satis eleganter, ubi ad fila Parcarum alluditur, etiam *fata.* Itaque hoc recepi. Apud Statium, lib. III. Silv. iii. 20. Parcæ dicuntur *celeres genitoris annos properâsse.*

32. *Omnia debemur.*] Vulgo (et in nostris Regiis Codicibus) *omnia debentur;* et ita potuerat dicere, id est, omnia obnoxia sunt *vobis.* Sed quoniam nos ipsi in illis *omnibus* sumus, propterea melius est, *debemur.* Paulo ante, *quidquid mortale creamur;* v. 343. *Cereris sumus omnia munus;* Horatius, Art. Poet. 62. *Debemur*

Serius aut citius sedem properamus ad unam.
Tendimus huc omnes, hæc est domus ultima; vosque
Humani generis longissimá regna tenetis.
Hæc quoque, quum justos matura peregerit annos,
Juris erit vestri: pro munere poscimus usum.
Quod si fata negant veniam pro conjuge, certum est
Nolle redire mihi: leto gaudete duorum.
Talia dicentem, nervosque ad verba moventem,

morti nos nostraque. Rem ipsam copiose tractavit Claudianus, R. P. ii. 234 sqq. Heinsius volebat hoc loco etiam *morata,* quod non est necesse. Neglecto *τῷ omnia* sensum potius curavit poeta, quam genus grammaticum. *Morati,* ut viatores qui *morari* interdum solent in locis gratis, et deinde *properant* ad locum constitutum. *Serius aut citius.* Horatius, II. Od. iii. 26. *serius ocius.* Non perpetuam jacturam facietis, sed reddetur vobis suo tempore. Id exprimit sententiis e poetis, aut e vita communi sumptis; sed temere cumulavit sententias illas. Confer Horatius, II. Od. iii. 35; et Propert. III. xvi. 21 sqq.

34. *Domus;* sedes; Homerus, Il. O. 251. δῶμ' Ἀΐδαο; Horatius, I. Od. iv. 20. *domus exilis Plutonia.*

36. *Justi anni,* satis longus vitæ terminus. Cic. ad Att. v. 2. *justa,* satis longa, *itinera;* Amor. II. xiv. 14. *justa pondera,* maturus partus. Hominum opinione injusti sunt anni eorum qui citius de vita demigrant, dicunturque ante diem rapi, seu emori. *Matura* bene se habet: *matura,* scil. annis, aut ævo, quod interdum additur. Contra Propertius, IV. xi. 17. *immatura,* quæ moritur in flore ætatis; Tibullus, II. vi. 29. *immatura* ossa. Passim *matura ætas, maturi anni;* vide Bentleium ad Horatium, A. 157. *Matura loqui* de sene apud Claudianum, Laud. Stilic. ii. 169. *Juris vestri,* in vestra potestate, ut infra ver. 725; Cic. Phil. iv. 4. *sub jure et imperio consulis.*

38. *Quod si fata negant.*] Desperantis animi declaratio, qua commode finem facit dicendi: *negant veniam,* non concedunt quod peto; non concedunt mihi copiam conjugis. Cicero, Or. i. 21. *date nobis hanc veniam,* annuite precibus nostris, ut recte explicat Harles. Hyginus, fab. 45. *Pandion Tereo veniam dedit,* filiam, quam petebat, comitem dedit, ubi vid. Munkerus. Etiam *gaudete* desperantis est, et bene de immitibus Diis usurpatum, qui omnes homines ad se rapiunt.

40. *Talia dicentem.*] Non sine fructu fuit hæc talis oratio. Id jucunde describitur ex imitatione Virgilii d. l. et Horat. II. Od. xiii. 21—40. ubi Alcæus et Sappho similiter movent inferos. Conf. et Seneca d. l. et Claudianus, R. P. ii. 330 sqq. *Refugum flumen* Tantali Heroid. xviii. 182; *refugi latices* Claudian. ii. in Rufin. 509. *Orbis,* rota, ut ix. 123; Virgilius *Ixionii rota constitit orbis.* Sed hoc loco *stupuit,* quod ab animantibus translatum est, ut apud Propert. IV. xi. 23. *taceant Ixionis orbes. Carpsere jecur,* ut iv. 217. *carpere pabula.* Secundum Senecam d. l. adeo *increvit Tityi jecur. Vacârunt,* more aquantium ancillarum, quæ, dum quiescunt aut garriunt, deponunt interea urnas, quemadmodum Sisyphus a labore quiescens *sedit* in saxo suo. Hæc placent, quia mores vitæ quotidianæ expri-

Exsangues flebant animæ: nec Tantalus undam
Captavit refugam; stupuitque Ixionis orbis:
Nec carpsere jecur volucres; urnisque vacârunt
Belides; inque tuo sedisti, Sisyphe, saxo.
Tum primum lacrimis victarum carmine fama est
Eumenidum maduisse genas: nec regia conjux
Sustinet oranti, nec qui regit ima, negare;
Eurydicenque vocant: umbras erat illa recentes
Inter, et incessit passu de vulnere tardo.
Hanc simul et legem Rhodopeïus accipit heros,
Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas
Exierit valles; aut irrita dona futura.

munt, et ἦθος habeat. Horat. III. Od. xi. 22. *stetit urna paulum sicca, dum grato Danai puellas carmine mulces.*

45. *Tum primum lacrimis*, etc.] Inferi Dii non commoventur miseriis hominum. *Illacrimabilis Pluto* Horat. II. Od. xiv. 6; *lacrimis difficiles Dii* Seneca, Herc. Fur. 579. *Victarum*, commotarum; sed illud melius convenit duro et sævo Furiarum animo.

49. *De vulnere*, propter vulnus. Etiam *a* sic ponitur, ut iii. 571; Fast. iv. 338. Schirachius valde improbat, quod tardam de vulnere finxit, putatque, sinistre Nostrum imitatum esse Virg. Æneid. vi. ubi Dido stat, ut Marpesia cautes; hoc fuisse vulnus animi, sed morsum viperæ non habere locum in umbra exsangui. Male profecto sic disputat vir doctus; etenim ex opinione, nisi vulgari, certe quorundam poetarum, vulnera et vitia corporis manebant, etiam in umbris. Etiam Deiphobus apud Virgilium, Æn. vi. 494, laniatus corpore toto apud inferos incedebat. Hinc manes viventibus apparebant tales, quales e vita excesserant, v. c. Hector apud Virg. Æneid. ii. 270. Confer Tibul. II. vi. 39. Eidem Schirachio displicet præpositio *inter* postposita, neque τὸ *illa* concoquere potest: sine causa utrumque.

50. *Heros*, quia Calliopes divæ filius. Vulgo edebatur *accipit Orpheus*. *Lex* illa a poetis ficta videtur, quia in sacris magicis respicere non licebat: vid. Cerda ad Virg. Ecl. viii. 102. Similis lex Ulyssi lata Homer. Od. E. 350. Memoriæ proditum est, ut inquit Pausanias in Bœoticis, Orpheum, uxore mortua, venisse ad Aornum Thesprotiæ, ubi per necromantiam evocarentur umbræ: ibi quum Euridices animam pone sequi putâsset, et sua se opinione falsum respiciens animadvertisset, ultro sibi ipsi, mœrore confectum, mortem conscivisse. *Donec Avernas*, etc. Ergo alia via rediit ad superos. *Averni* enim colles, qui variis perfossi specubus vias habebant subterraneas et caliginosas, eamque ob causam pro descensu ad inferos habebantur, erant in Italia juxta Puteolanum sinum: vide Heynii Excursum ii. ad Virgilium Æneid. vi: sed talia promiscue usurpant poetæ. Confer Virgil. Georg. iv. 494. Apud Apollodor. respicere vetatur *πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ παραγενέσθαι.*

Carpitur acclivus per muta silentia trames,
Arduus, obscurus, caligine densus opaca:
Nec procul abfuerant telluris margine summæ;
Hic, ne deficeret, metuens, avidusque videndi,
Flexit amans oculos: et protinus illa relapsa est;
Brachiaque intendens, prendique et prendere cap-
Nil nisi cedentes infelix arripit auras. [tans
Jamque iterum moriens non est de conjuge quid-
quam
Questa suo: quid enim nisi se quereretur amatam?
Supremumque vale, quod jam vix auribus ille
Acciperet, dixit; revolutaque rursus eodem est.
Non aliter stupuit gemina nece conjugis Orpheus,
Quam tria qui timidus, medio portante catenas,

53. *Carpitur* exquisitius quam vulgare *est trames:* confer iv. 432. *Muta* et mox *opaca* otiose addita: vide ad ii. 66. *caligine densus,* ut alibi sæpe *silvis, virgis densus locus.*

55. *Margine* abesse posset, quia jam *tellus summa* superficiem terræ significat. Juvat cum his Virgilium conferre: "Jamque pedem referens casus evaserat omnes, Redditaque Eurydice superas veniebat ad auras Pone sequens; namque hanc dederat Proserpina legem; Quum subita incautum dementia cepit amantem, Ignoscenda quidem, scirent si ignoscere Manes. Restitit, Eurydicenque suam jam luce sub ipsa Immemor, heu! victusque animi respexit: ibi omnis Effusus labor, etc." *Deficeret,* se desereret, relinqueretur. Lenzius subintelligit viribus.

58. *Prendere captans.*] Aut *captans* est conans, tentans (Phædr. IV. vii. 6. *quid me captas lædere?* V. iii. 2. *quam opprimere captans,*) aut *prendi et prendere* pro, ut prenderetur et prenderet. Apud Virgilium *nequicquam prensat umbras:* pleniorem autem imaginem exhibet *prendi et prendere* quam unum *prendere. Auras,* Virgilius, *aufugit ceu fumus in auras commixtus,* præclare de corpore umbratico defunctorum.

61. *Non est questa.*] Multa queritur apud Virgilium ver. 494 sqq. de fati crudelitate, et relabitur cum fragore indignabundi Orci.

63. *Revoluta est,* relapsa est cum notione celeritatis. Cic. Att. xiii. 26. *revolvor identidem in Tusculanum,* ubi simpl. redeo.

64. *Non aliter stupuit.*] Vulgarem comparationem attoniti cum saxo exornavit fabulis, quæ, quum et ipsæ transformationes habeant, commode incertæ sunt. Viso aliquis Cerbero in saxum conversus sit necesse est: quis autem ille fuerit, non constat. Sine dubio id factum est, quum Hercules eum ad superas auras extraxisset. Confer. Suidas in proverb. δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος, cui hæc fab. originem dedisse videtur. Idem addit, suo adhuc tempore conspici hoc saxum.

65. *Medio;* collo subauditur; nam

Colla canis vidit: quem non pavor ante reliquit,
Quam natura prior, saxo per corpus oborto:
Quique in se crimen traxit, voluitque videri
Olenos esse nocens: tuque o confisa figuræ,
Infelix Lethæa, tuæ; junctissima quondam
Pectora, nunc lapides, quos humida sustinet Ide.
Orantem, frustraque iterum transire volentem
Portitor arcuerat: septem tamen ille diebus,
Squalidus in ripa, Cereris sine munere, sedit.
Cura, dolorque animi, lacrimæque, alimenta fuere.
Esse Deos Erebi crudeles questus, in altam
Se recipit Rhodopen, pulsumque Aquilonibus Hæ-
Tertius æquoreis inclusum Piscibus annum [mon.

e tribus Cerberi collis medium catenis fuerat ligatum.

69. *Olenos—Lethæa.* Horum fabula non nota. *Confisa figuræ.* Turnebus, Advers. i. 23. legit *confixa figuræ*, et interpretatur: tu cum figura tua in lapidem obriguisti. *Confisa figuræ* forte ita, ut se præferret Deabus; quam superbiam quum Deæ ulcisci vellent, Olenos videtur crimen in se recepisse. *Jungere pectora* proprie de actu venereo: vide ad ix. 469. Sed nunc *junctissima pectora* sunt conjuges amore mutuo se amplectentes. *Jungere* enim etiam de amore et amicitia dicitur: *pectus*, ut alibi *caput*, de toto homine. *Humida Ide*: vide ad ii. 218.

72. *Transire volentem.*] Sprotii codex et unus Moreti *transire parantem*, quod Burmannus melius judicat, quasi licere iterum transire. Recte. Regii nostri *volentem*. *Portitor* nomine quasi proprio dictus Charon, non a portando, sed quod a mortuis portorium exigeret: vide Brouckhusium ad Propert. IV. xi. 7; Virgil. G. iv. 502. *nec portitor Orci Amplius objectam passus transire paludem*. *Septem diebus.* Septenarium numerum elegisse Burmanno videtur, quia ultra septem dies sine cibo durare non posse creditur. Equidem potius arbitror, quia septenarius numerus olim sacer habebatur. Etiam, ix. 292. Alcmene septem per noctes cruciatur. Apud Virgilium septem menses sedet ad Strymonis undas. Infra, xiv. 423. aliquis *sex* noctes luget.

75. *Alimenta fuere.*] Curis et lacrimis non *alitur* corpus, sed conficitur. Itaque hoc vult; pro usu alimentorum, curis, dolori et lacrimis indulsit. In vita communi sæpius ita jocamur; at in carmine friget talis verborum lusus.

77. *Se recipit,* etc.] In solitudinem se confert; mœsti enim amant loca deserta. In *Hæmo* spelunca Aquilonis: vide ad vi. 709.

78. *Tertius,* etc.] Tertia jam vice sol emensus fuerat zodiacum. *Pisces*, sidus zodiaci, quod sol olim hieme exeunte ingrediebatur. Hinc *annus inclusus piscibus.* Etenim *includi* et *claudi* dicuntur quæ terminantur. Vocantur *æquorei*, et ver. 176. *aquosi*, quorum epithetorum causa in promptu est. Etiam *Cancer*, sidus, ver. 127. vocatur *litoreus.* Quod quanquam paulo audacius dictum est, tamen non erat, cur Heinsius *æquoreis* mutaret in *ætheris.*

Finierat Titan; omnemque refugerat Orpheus
Femineam Venerem; seu quod male cesserat illi;
Sive fidem dederat: multas tamen ardor habebat
Jungere se vati; multæ doluere repulsæ.
Ille etiam Thracum populis fuit auctor, amorem
In teneros transferre mares; citraque juventam
Ætatis breve ver, et primos carpere flores.
II. Collis erat, collemque super planissima campi
Area; quam viridem faciebant graminis herbæ.
Umbra loco deerat: qua postquam parte resedit
Dîs genitus vates, et fila sonantia movit;
Umbra loco venit: non Chaonis abfuit arbos,

81. *Fidem dederat* Eurydicæ, se non amaturum aliam. Mox Heins. sine causa suadebat, *ardor agebat*: vii. 800. *mutua cura duos et amor socialis habebat*. Sabin. ii. 56. *non habet me amor alterius*; IV. Trist. x. 116. *non habent me tædia*; III. Pont. i. 82. *habet livor te*: vide et ad ix. 291.

84. *Teneri pueri* possent esse molles, impudici, pathici; sed propter seqq. rectius ad ætatem teneram referes. Pueritia ejusque gratia eleganter cum vere et verno proventu comparatur: ἄνθος ἥβης Homer. Il. N. 484; ἄνθος ὥρας Anacr. xxxiv. 4. Contra maturitatem puerorum et puellarum Græci dixerunt ὀπώραν, et Horatius, II. Od. v. 10. *autumnum*. *Citra*, ante: Sligrenhorstius volebat *circa*. *Carpere*, frui, sed *flores* proprie *carpuntur*; Liv. xxi. 3. *Florem ætatis Hasdrubal patri Hannibalis fruendum præbuit*. Cæterum Phanocles scripserat Ἔρωτας, in quibus multa de Orphei pæderastia extabant; sed illi interciderunt: vide Heinsium.

86—142. *Arbores Orphei cantu motæ*, in quibus nonnullæ transformatione nobiles. Cantus enim suavitate arbores loco movisse, fluminum lapsus ventorumque impetum moratus esse, et immanes bestias domuisse, hoc est, hominum efferatorum mores mollivisse, legitur. Horat. I. Od. xii. 7 sqq.; Art. Poet. 391; Senec. Herc. Œt. 1031 sqq.

86. *Planissima campi area*, planissimus campus. Cic. Verr. iv. 48. *in summo monte est æquata agri planities*. *Graminis herba* etiam apud Virg. Ecl. v. 26; Liv. i. 24; Claudian. bel. Get. 147. vel quia gramen inter herbas refertur (Plin. xxiv. 19.) vel *herba* est germen graminis. Georg. i. 134. *frumenti herba*. Fast. i. 154. *seminis herba*.

88. *Umbra.*] Arbores umbrosæ. *Dis*, Deo et Dea, vide ad ver. 167. *Fila sonantia*, fides, chordas, *movit*, pulsavit.

90. *Non Chaonis.*] Sequitur catalogus arborum, quemadmodum catalogos fluviorum, montium, siderum, etc. alibi inseruit Ovidius: confer. Virg. Cul. 116 sqq. Statius, vi. 88. Seneca, Œdip. 530 sqq. Sed exornavit singulas arbores epithetis bene dilectis. Copiosior tamen in illis ornamentis est Virgilius d. l. *Chaonis arbos*, quercus. Dodona enim, olim habitata a Chaonibus, (Strabo, p. 498.)

Non nemus Heliadum, non frontibus esculus altis,
Nec tiliæ molles, nec fagus, et innuba laurus:
Et coryli fragiles, et fraxinus utilis hastis,
Enodisque abies, curvataque glandibus ilex,
Et platanus genialis, acerque coloribus impar,
Amnicolæque simul salices, et aquatica lotos,
Perpetuoque virens buxus, tenuesque myricæ,
Et bicolor myrtus, et baccis cærula tinus:
Vos quoque, flexipedes hederæ, venistis, et una
Pampineæ vites, et amictæ vitibus ulmi:

nobilia habebat querceta. Etiam Virgilius, Georg. i. 8. *Chaonia glans. Nemus Heliadum*, vel populi, vel alni, in quas Heliades, Phaethontis sorores, mutatæ erant: vide ii. 325 sqq. *Nemus* igitur de tribus arboribus capiendum. *Esculus*, arbor maxima e quercuum genere, *quæ quantum vertice ad auras Ætherias, tantum radice in tartara tendit;* Virgilius, Georg. ii. 291. Hinc hoc loco *frontibus altis.* Monet Burmannus a poetis *frontes* dari arboribus, idque docuisse Heinsium ad Claudian. iii. Rapt. 346. Heinsius tamen. h. l. ex MSS suis malit, *frondibus. Innuba*, quæ non nubit viro, ut ix. 147. *laurus innuba*, laurus, in quam Daphne innuba mutata. Tibullus, III. iv. 23. *casta laurus;* Claudianus, R. P. II. Præf. 23. *Cirrhæique Dei quamvis despexerit artes, Orpheis laurus vocibus acta venit.*

93. *Utilis hastis:* vide ad V. 9. Claudianus d. l. 107. *bellis accommoda cornus;* Statius d. l. *infandos belli potura cruores Fraxinus. Curvataque* vix genuinum est. *Ilex* enim, arbor tanti roboris, glandium levitate non curvatur.

95. *Platanus* propter umbrosos ramos grata potantibus et sibi indulgentibus. Virg. Georg. iv. 146. Hinc hoc loco suaviter *genialis*, de quo vide ad iv. 14. Hinc etiam in compotationum descriptionibus frequenter platani fit mentio. *Coloribus impar*, variis coloribus. Aceris unum genus crispo macularum discursu est, in similitudinem caudæ pavonum; Plinius, H. N. xvi. 15. Nisi putes ad folia respici, quorum latus superius viriditate nigricante, inferius albicante insigne.

96. *Amnicolæ* nova compositione, quæ habitant ad amnes, amant amnes, tropo ab animantibus petito, quæ proprie loca colere dicuntur. De *aquatica loto* vide ad ix. 341. *Myrica*, virgulti genus, hodie Tamariscum: vide Martin. ad Virg. Ecl. iv. 2. ubi *humiles* vocantur: et sic etiam h. l. duo MSS. Sed Burmannus censet, hoc ex Virgilio librariis in mentem venisse. Art. Amat. iii. 691. *fragiles myricæ.*

98. *Cærula tinus.*] Plinius, Hist. Nat. xv. cap. ult. "Tinum silvestrem laurum aliqui intelligunt, nonnulli sui generis arborem. Differt color; est enim cæruela bacca." *Flexipedes* rectissime restituerunt Turnebus, Advers. 23. et G. Fabricius ad Virgilium Ecl. iv. 19. Est enim elegantissimum et novum epitheton, quo ornantur hederæ, quæ flexis flagellis, veluti pedibus, aut brachiis ex se emissis, arbores vicinas amplectuntur. Plinius, Hist. Nat. xvi. 34.

100. *Ulmis* in Italia vites adjungebantur, quod *maritare* arborem dicitur,

Ornique, et piceæ, pomoque onerata rubenti
Arbutus, et lentæ, victoris præmia, palmæ;
Et succincta comas, hirsutaque vertice pinus;
Grata Deum matri; siquidem Cybeleïus Attis
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.
Affuit huic turbæ, metas imitata cupressus,
Nunc arbor, puer ante Deo dilectus ab illo,
Qui citharam nervis, et nervis temperat arcus.
Namque sacer Nymphis Carthæa tenentibus arva,

quemadmodum contra Horat. II. Od. xv. 4. *platanus cælebs*, non juncta vitibus. Confer infra. xiv. 661 et 63. Claudianus, Rapt. Pros. ii. 111. *pampinus induit ulmos.* Noster Fast. i. 153. *modo formatis amicitur vitibus arbos;* Columella, v. 6. *vestita ulmus vitibus;* Statius, vi. 96. *nec inhospita vitibus ulmus.* Cæterum ea res suavem comparationem suggessit Nostro Heroid. v. 47: *Non sic appositis vincitur vitibus ulmus, Ut tua sunt collo brachia nexa meo.*

103. *Et succincta—pinus.*] Plin. xvi. 10: "Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue." Sed deinde *comæ* omnino frondes, folia arborum; Horatius, I. Od. xxi. 5. *Succincta comas*, cujus comæ non nisi superiorem partem tenent, sic ut inferior trunci pars nuda sit, quemadmodum succincti maximam pedum partem nudam habent. Plinius d. l. easdem arbores vocat *succinctiores*. *Hirsuta*, propter frondes in vertice emissas; Virgilius Cul. 135. *edita pinus Proceras decorat silvas hirsuta per artus.*

104. *Siquidem Cybeleius Attis.*] Nobilis olim fabula, sed jam Pausaniæ (vide Achaic. p. 566.) ætate subobscura. Conf. Fast. iv. 223—244; Diodorus Sic. iv. Arnob. c. gentes, v. p. 157 sqq. *Attis*, adolescens Phrygius eximia pulchritudine, quem amavit Cybele. *Exuit hac hominem*, ex homine in hanc pinum mutatus est; vide ix. 268. Nimirum *exuit hominem*, qui desinit homo esse vel quoad naturam, ut h. l. vel quoad sensus et affectus humanos: vide Cuperi Observat. i. 8. *Exuere magistrum* dixit Tacitus, Ann. xiv. 52. Notum est et illud, *Exuit personam judicis, quisquis amicum induit.* Hunc locum ita legit Tanaq. Faber: *Cybeleius olim Exuit—induruit Atys;* sed Burmannus monet, et alibi hæc duo pronomina cumulari.

106. *Affuit—cupressus.*] Fabulam Cyparissi habet etiam Servius ad Æneid. iii. 64. Lenzius conjicit eundem forte fuisse eum cum Aristæo, Apollinis filio, quem Virgilius, Georg. i. 14. cultorem nemorum vocat, cui Ceæ nivei juvenci dumeta tondebant. *Metas imitata*, *κωνοειδὴς*, metæ similitudinem habens: *meta* enim conus, aut quidquid cono simile. Plinius, xvi. 33. de hac arbore *metæ demum aspectu non repudiata.* *Qui citharam*, etc. pro, qui citharæ nervos (chordas) et nervum temperat arcus. *Temperare*, proprie de chordis, quæ intenduntur, ut opus est. Horat. IV. Od. iii. 17. *testudinis strepitum temperare.*

109. *Namque sacer Nymphis.*] Cervus insignis et egregie ornatus. Confer Virgil. Æn. vii. 483 sqq. ubi similis cervus in deliciis Tyrrhi. *Carthæa*, urbs insulæ Ceæ: vide ad vii. 368.

Ingens cervus erat; lateque patentibus altas
Ipse suo capiti præbebat cornibus umbras:
Cornua fulgebant auro; demissaque in armos
Pendebant tereti gemmata monilia collo.
Bulla super frontem parvis argentea loris
Vincta movebatur; parilesque ex ære nitebant,
Auribus in geminis, circum cava tempora, baccæ.
Isque metu vacuus, naturalique pavore
Deposito, celebrare domos, mulcendaque colla
Quamlibet ignotis manibus præbere solebat.
Sed tamen ante alios, Ceæ pulcherrime gentis,

Cea autem Caryciis quondam celeberrima Nymphis; Heroid. xx. 221. *Late patentibus*, patulis, latis ramis. *Altas*, quia ipsa cornua alta. Conf. Æneid. i. 189.

112. *Cornua fulgebant.*] Ita ornatus erat, ut equi interdum ornari solebant: vide Virg. Æn. vii. 275 sqq. Apuleius de Deo Socrat. "Neque enim in emendis equis phaleras consideramus et baltei polimina inspicimus, et ornatissimæ cervicis divitias contemplamur, si ex argento et auro, et gemmis monilia variegata dependent, si plena artis ornamenta collo et capiti circumjacent, si frena cælata, si ephippia fucata, si cingula aurata sint." *Fulgebant auro*, inaurata erant, ut victimarum cornua inaurari solebant. *Demissa pendebant*, dependebant. *Teretia membra*, quæ veluti tornata sunt, nihil asperi habent, passim laudantur; Claudianus, Epigr. xxii. de equo Honorii: *Luxurient tumido gemmata monilia collo. Bullæ* proprie ornamenta puerorum nobilium, quæ e collo in pectus dependebant: vide Macrobium, Saturn. i. 6. *Pariles*, pares, quia et *baccæ* ornamenta erant forma rotunda, margaritæ, quum proprie ita dicerentur rotunda arborum silvestrium poma. Salmas. ad Solin. p. 375. Posset et cum plerisque melioribus MSS legi, *parilique ex ære*, etiam baccæ erant argenteæ. Sic etiam Heinsius, qui tamen nescio an recte *in geminis* dederit pro vulg. *e geminis*. Nam si baccæ *in* auribus nituissent, non potuissent circumdare tempora. *Ex auribus* breviter dictum, suspensæ ex auribus.

117. *Naturalique pavore.*] Cervus timiditatis symbolum, hinc ἐλάφειος ἀνὴρ et κραδίη ἐλάφου in proverbiis sunt. *Celebrare locum*, sæpe in eo versari; quemadmodum celebrare hominem, cum eo versari; *celebrare rem*, frequenter eam facere, exercere. *Manibus.* Virg. Æn. vii. 490. *manus patientem* vocat, id est, mansuetum; Lucan. iv. 237. sic dixit, *hominem pati*. *Quamlibet.* Vide ad ix. 475.

120. *Ceæ pulcherrime gentis.*] Telephi filium eum facit Servius; Amyclei Lactant. in Argum. Is et curabat hunc cervum et ministerio ejus utebatur. *Texebas*, corollas nectebas e floribus, quibus ornares cornua. Virgilius, dicto loco: "Assuetum imperiis soror omni Silvia cura Mollibus intexens ornabat cornua sertis, Pectebatque ferum, puroque in fonte lavabat. Ille, manum patiens, mensæque assuetus herili Errabat silvis; rursusque ad li-

Gratus erat, Cyparisse, tibi: tu pabula cervum
Ad nova, tu liquidi ducebas fontis ad undam:
Tu modo texebas varios per cornua flores:
Nunc, eques in tergo residens, huc lætus et illuc
Mollia purpureis frenabas ora capistris.
Æstus erat, mediusque dies; solisque vapore
Concava litorei fervebant brachia Cancri.
Fessus in herbosa posuit sua corpora terra
Cervus; et arborea ducebat frigus ab umbra.
Hunc puer imprudens jaculo Cyparissus acuto
Fixit; et, ut sævo morientem vulnere vidit,
Velle mori statuit: quæ non solatia Phœbus
Dixit? et ut leviter pro materiaque doleret,
Admonuit: gemit ille tamen; munusque supremum
Hoc petit a Superis, ut tempore lugeat omni.
Jamque, per immensos egesto sanguine fletus,
In viridem verti cœperunt membra colorem;
Et modo, qui nivea pendebant fronte capilli,
Horrida cæsaries fieri, sumptoque rigore

mina nota Ipse domum sera quamvis se nocte ferebat."

126. *Vapore*, æstu. *Concava*, curvata; conf. ii. 83 et 195. *Cancri* sidus Sol ingrediebatur olim summa æstate. *Litorei*. Vide ad ver. 78.

128. *Posuit sua corpora;* vide ad i. 300. *Ducebat frigus*. Captabat ore frigidam auram, quam ei præbebat umbra arborum; *ducere frigus*, ut *ducere animam*. Virgilius, Ecl. i. 53. *frigus captabis opacum*. Supra, vii. 809. *repetebam frigus et umbras*, etc.

130. *Hunc puer imprudens*, etc.] Servius, dicto loco: " qui quum elassatus æstu sub quadam arbore somnum caperet, subito strepitu excitatus, cervum, quem in deliciis habebat, feram credens, per ignorantiam misso telo occidisset, etc." *Velle* redundat, ut apud Tibullum, I. ii. 92; III. iv. 4. *desinite quærere velle*.

133. *Pro materia*.] Vide ad iii. 333. ubi, *gravius nec pro materia dolere*.

136. *Egesto sanguine fletus*.] Per fletus non egeritur sanguis. Melius apud Servium fletu nimio et abstinentia cibi ac potionis tabescit.

139. *Cæsaries, capillamentum, comæ* passim de frondibus arborum. Sic Euripides, Ion. 920. palmam vocat *ἁβροκόμαν*. Callim. hymn. ad Dian. 41. *ὄρος κεκομημένον ὕλῃ*. Statius, iv. Silv. 5. *frondibus annuis crinitur arbor*. Vide Bueneman. ad Lactantium, Carm. de Pascha ver. 21. *Horridus* proprie de capillis incultis. *Su-*

Sidereum gracili spectare cacumine cœlum.
Ingemuit, tristisque Deus: "Lugebere nobis,
Lugebisque alios, aderisque dolentibus," inquit.
III. Tale nemus vates contraxerat; inque ferarum
Concilio medius turba volucrumque sedebat.
Ut satis impulsas tentavit pollice chordas;
Et sensit varios, quamvis diversa sonarent,
Concordare modos; hoc vocem carmine rupit:
"Ab Jove, Musa parens, cedunt Jovis omnia regno,

mere, accipere; iii. ex Ponto, iv. 31. *sumere vigorem*. *Gracili*, tenui.

142. *Lugebisque alios.*] Cupressus, forte quia cæsa non regerminat, aut ob formam tristem, Diti consecrata, ante funestam domum ponebatur, ne quis rem divinam facturus, imprudens intraret, atque ita pollueretur. *Aderis dolentibus*, ut i. 560. de lauro, *tu ducibus aderis*.

143—161. *Ganymedes*, primum canentis Orphei argumentum. Fuit autem Ganymedes Trois filius, (etsi alii aliter; vide Munker. ad Hygini fabulam 271. et Barnes. ad Eurip. Troad. ver. 822.) eximia pulchritudine juvenis, quem Jupiter vel ipse mutatus in aquilam, vel missa aquila rapuit, ac mensæ sibi ministrum fecit. Fons fabulæ est Homer. Il. Υ. 232. et hymn. Ven. 203 sqq. ubi tamen non aquilæ ministerio, sed procella raptus traditur. Displicuit hoc figmentum Cic. Tusc. i. 26: "Nec Homerum audio, qui Ganymedem a Diis raptum ait propter formam, ut Jovi bibere ministraret. Fingebat hæc Homerus et humana ad Deos transferebat." In Xenoph. Sympos. viii. 30. existimatur non propter pulchritudinem, sed propter animi dotes raptus esse; confer Horatius, iv. Od. 4. init. et Virg. Æn. v. 254 sqq. ubi hoc argumentum chlamydi intextum fuisse traditur. Sed et in multis aliis artis operibus expressum erat. Vide Plinium, xxxiv. 8. In bello cum Titanibus raptum esse Ganymedem a Jove, præeunte signo aquilæ, suspicatur Fulgentius Mythol. i. 25; confer Apollod. II. v. 9; III. xii. 2. ubi Heynius monet, fundum fabulæ veterem esse loquendi usum, cujus sensus sit, fuisse Ganymedem pulcherrimum puerum, dignum, qui cum Diis esset. *Contraxerat*, cantus sui suavitate congregaverat, coegerat in locum, cui umbra deerat. *Contrahere auxilia, milites, senatum, amicos* passim: vide Burm. *Concilium*, quia audiendi, non deliberandi causa, convenerant: vide ad i. 167. Non erat, cur Heinsius suaderet, *turbæ volucrisque*; namque *in* facile potest repeti ἀπὸ κοινοῦ, et *que* sæpe tertio verbo subjungitur. Sic et Burmannus qui addit, posse etiam conjungi *medius turba*, ut II. Am. xvi. 13. *Medius Polluce et Castore ponar.* Sed illud, opinor, melius.

145. *Ut satis impulsas*, etc.] Ingeniose musicus describitur prætentans et experiens tensionem chordarum, antequam canat. Confer v. 339. *Impellere pollice chordas* est etiam apud Tibullum, II. v. 3; *Pollicis ictum*, pulsationem citharæ dixit Horatius, IV. Od. vi. 36. *Modi*, soni quos edunt percussæ chordæ. *Rumpere*, ut Græcis ῥήσσειν.

148. *Ab Jove, Musa parens.*] Jam

Carmina nostra move: Jovis est mihi sæpe potestas
Dicta prius: cecini plectro graviore Gigantas,
Sparsaque Phlegræis victricia fulmina campis.
Nunc opus est leviore lyra: puerosque canamus
Dilectos Superis, inconcessisque puellas
Ignibus attonitas meruisse libidine pœnam.
Rex superum Phrygii quondam Ganymedis amore
Arsit; et inventum est aliquid, quod Juppiter esse,
Quam quod erat, mallet: nulla tamen alite verti
Dignatur, nisi quæ possit sua fulmina ferre.
Nec mora: percusso mendacibus aere pennis
Abripit Iliaden, qui nunc quoque pocula miscet,
Invitaque Jovi nectar Junone ministrat. [Phœbus,
IV. Te quoque, Amyclide, posuisset in æthere

incipit carmen Orphei, quod usque ad finem libri pertinet. In principio expressit Arat. *Ab Jove musarum primordia.* V. Fast. iii: *Ab Jove surgat opus.* Calliope *Musa* mater Orphei. *Move,* incipe.

150. *Dicta prius: cecini,* etc.] Editiones quædam distinguunt post *Dicta.* Excusat carminis levitatem. *Grave plectrum* poetis tribuitur, quum argumentum grave, bella et res gestas Deorum, heroum et regum dicunt; *levis* contra *lyra,* aut *leve plectrum* (Horat. II. Od. i. 40.) quum res leves, amatorias, etc. tractant. Ad eundem modum Claudianus, Nupt. Honor. præf. 9 et 17. dixit, *lascivo pollice* et *pectine nobiliore tentare lyram.* *Phlegræi campi,* terra sulfurea prope Cumas, ubi Jupiter, adjutus et a reliquis Diis et ab Hercule, Gigantas sparsis fulminibus debellavit; vide Apollodorum, I. vi. 1. Nempe quum coloni Græci terras istas incolere cœpissent, fabulas Græcas illis locis alligârunt. Vide quæ Gesnerus ad Claudianum, xxvii. 20. disputat. Hos campos alii in ea parte Macedoniæ, quæ postea Pallena dicta est; alii in Thessalia; in Campania alii statuunt, ubi Forum Vulcani. De argumentis, quæ graviore plectro Orpheus cecinerat, conf. ipse in Argon. 10 sqq.

153. *Inconcessis ignibus.*] De his vide ad ix. 453. Intelligit autem in primis Myrrhæ amorem, quem infra canet. *Attonitas,* fascinatas aut insanientes, ut xv. 326.

156. *Inventum est aliquid.*] Excogitavit Jupiter formam, in quam transiret ex sua: nullam autem avem *dignabatur,* dignam indicabat, in quam verteretur, nisi aquilam; quæ, quum Jovis fulmina ferat, *Jovis armiger, minister fulminis ales, flammiger ales,* etc. a poetis vocatur. *Alite* pro, in alitem, ut ix. 81. *tauro mutatus.*

159. *Mendacibus pennis,* alis; vide ad vi. 26. Proprie *miscentur* vina, temperantur aqua, poetice etiam *pocula;* Virg. Georg. i. 9. *Iliaden,* Ili nepotem.

162—219. *Hyacinthi fabula.*] Versu 162. *Amyclides* vocatur, sed ver. 196

Tristia si spatium ponendi fata dedissent.
Qua licet, æternus tamen es; quotiesque repellit
Ver hiemem, Piscique Aries succedit aquoso,
Tu toties oreris, viridique in cespite vernas.
Te meus ante alios genitor dilexit; et orbe
In medio positi caruerunt præside Delphi;
Dum Deus Eurotan, immunitamque frequentat

et 590. *Œbalides.* Auctores veteres utroque trahunt. *Amyclæ* Lacedemonii, qui Amyclam urbem condidit, filium eum faciunt Pausan. Lac. p. 204; Apollodorus, III. x. 3. (quanquam idem I. iii. 3. Pierum patrem nominat;) Schol. Nicandri, p. 60; Tzetzes Chil. i. 11. *Œbalo* natum eum perhibent Hyginus, fab. 271; Lucianus, tom. i. p. 149; Servius ad Æneid. xi. 69. Sed Coluth. Rapt. Hel. p. m. 43, nihil decernit. Jam quum parum credibile sit, Nostrum in eadem fabula nunc hos, nunc illos secutum esse, quæritur, quomodo hæc nomina capienda sint. Alii *Amyclidem* explicant Amyclæum, Amyclis oriundum. Certe a Palæph. cap. 47. vocatur Ἀμυκλαῖον μειράκιον, et a Claudiano, R. P. ii. 133. *natus Amyclis.* Alii contra *Œbalidem* interpretantur Œbalia oriundum; quod ferri nullo modo potest. Si enim Amyclæ filius fuit, non potuit Œbaliæ nasci, quæ condita est ab Œbalo, Amyclæ nepote; vid. Pausanias d. l. idemque, p. 258. suspicatur, fabulam longe aliter se habere, ac vulgo exponatur. Sine dubio *Amyclides* h. l. est Amyclæ pronepos, et *Œbalides,* Œbali filius. Nam etiam, iv. 672. *Abantiades* vocatur Perseus, Abantis pronepos. Infra ver. 217. Sparta genuisse hunc juvenem dicitur, quanquam V. Fast. 223. *Therapnæus* rursus vocatur a Therapnis, alia Laconiæ urbe. Ex Perizonii, in Animadv. hist. p. 407. sententia, Noster duas sententias confudit, ut xii. 189 et 209. in Cænei majoribus. Cæterum præter auctores jam laudatos etiam Euripides, Helen. ver. 1482 sqq. hanc fabulam tractavit. *In æthere,* in cœlo, inter Deos retulisset, ut Jupiter Ganymedem. *Tristia—dedissent,* nisi celere et præmatura morte absumptus esses: *tristia,* quia et violenta et immatura mors.

164. *Æternus,* quia hyacinthus flos quotannis renascitur: *æternus* pro, immortalis, ut ii. 653. *Repellit hiemem.* Virg. Georg. iv. 51. *pulsam hiemem sol egit sub terras.* *De piscibus* (nam sing. pisci pro plural.) vide ad ver. 78. *Arietis* signum sol olim ingrediebatur initio veris. *Vernare* exquisite de floribus vernis: vide ad vii. 284; Claudianus, d. l. Hyacinthus et Narcissus *inclita germina veris.*

167. *Te meus ante alios.*] Pater Orphei Œagrus, rex Thraciæ, fuisse creditur. Sed et hic et apud alios poetas Apollo hunc vatem genuisse traditur, forte quia Apollo sub Œagri figura cum Calliopa concubuit; vide Parrhas. ad Claudian. Præf. II. R. P. *ante alios,* præ cæteris. *Delphi,* oraculum Delphicum. Delphos *in medio orbe* sitos fuisse, ita cognitum est, Jupiter *Armigeros utrimque duos æqualibus alis Misit ab Eois, occiduisque plagis. Parnassus geminos fertur junxisse volatus;* hæc Claudianus Præf. in Theod. Cons.

169. *Eurotan.*] Laconiæ fluvium. *Immunitam.* Quidam, notante Vivi-

Sparten; nec citharæ, nec sunt in honore sagittæ.
Immemor ipse sui non retia ferre recusat;
Non tenuisse canes; non per juga montis iniqui
Isse comes; longaque alit assuetudine flammas.
Jamque fere medius Titan venientis et actæ
Noctis erat, spatioque pari distabat utrimque;
Corpora veste levant, et succo pinguis olivi
Splendescunt, latique ineunt certamina disci.
Quem prius aerias libratum Phœbus in auras
Misit, et oppositas disjecit pondere nubes.

àno, *immutatam*; hoc est, qua Apollo nunquam discedebat. Sparta nullis muris cincta, quia, judice Lycurgo, cives armati et fortes firmissima urbis munimenta. *Non sunt in honore,* non curat citharam, etc. Claudianus, Nupt. Hon. V. de Honorio amante: *Non illi venator equus, non spicula curæ; non jaculum torquere libet.*

171. *Immemor sui,* suæ majestatis, socius est Hyacinthi in venatu. Idem obsequii exemplum est infra ver. 533 sqq. Heroid. v. 19 sqq. *Retia sæpe comes maculis distincta tetendi; Sæpe citos egi per juga longa canes;* Art. Amat. ii. 189. *Sæpe tulit jusso fallacia retia collo;* Tibul. I. iv. 50: *Nec, Dum placeas, humeri retia ferre negent.* *Mons iniquus,* asper, saxosus, difficilis transitu; *asperitas loci iniqua,* IV. Pont. iv. 22.

174. *Medius Titan venientis et actæ Noctis.*] Meridies erat: sic libro vi. 409. *juguli medius et lacerti,* et mox ver. 233. *medium mortis fugæque,* de qua syntaxi vide Gronovium ad Livium xxviii. 6. *Venientis,* futuræ: vide ad ix. 417. *Spatioque—utrimque* otiose additum. *Levant veste,* tanquam onere, elegantius, quam vulgaria, deponunt, exuunt vestes. Virgilius, Georg. ii. 400. *nemus levare fronde.* *Olivum,* unguentum ex oleo et cera; κήρωμα dictum. Constantius Fan. e Thucydide memorat, Lacedæmonios primos instituisse, ut certaturi et vestes deponerent et oleo ungerentur. Id quod mature imitati sunt reliqui Græci. Hinc Homer. Od. Θ. 186; diserte addit, Ulyssem iratum discum misisse αὐτῷ φάρει, non deposita prius veste. Unxerunt autem corpus, partim ut artus mollirentur, partim ut sudor comprimeretur.

177. *Certamina disci.*] Discobolia fuit inter antiquissima exercitationis genera; cujus et Homerus, Il. Ψ. 826 sqq. et Od. Θ. 186. meminit. *Disci* massa *lata* plerunque et lentis formam referens: Lipperti Dact. i. 623. Ea vel sursum (ut h. l.) vel prorsum projicienda brachiorum vires augebantur. Sed multum *artis* et *virium* ille ludus requirebat. *Libratum,* agitatum, rotatum, ut majore vi et celeritate volaret. Sic ii. 308. Jupiter *vibrata fulmina jactat,* ubi vide notam; Homerus, d. l. ἧκε δινήσας et περιστρέψας; Propertius, III. xii. 10. *Missile nunc disci pondus in orbe rotat.* *Aerias auras:* vide ad ix. 219. Neque *aerias* plane otiosum esse putem, sed *aeriæ auræ* forte i. q. *tenues, liquidæ auræ;* opp. enim mox *solida terra.* *Disjecit* gravius, quam *divisit;* quod habet unus Heinsii MS.

Recidit in solidam longo post tempore terram
Pondus, et exhibuit junctam cum viribus artem.
Protinus imprudens, actusque cupidine ludi,
Tollere Tænarides orbem properabat: at illum
Dura repercusso subjecit ab aere tellus
In vultus, Hyacinthe, tuos: expalluit æque,
Ac puer, ipse Deus; collapsosque excipit artus;
Et modo te refovet, modo tristia vulnera siccat;
Nunc animam admotis fugientem sustinet herbis.
Nil prosunt artes: erat immedicabile vulnus.
Ut si quis violas, riguove papaver in horto,

180. *Recidit.*] Quidam *Decidit* quod placebat Constantio Fan. *Decidit* quod habet Codex noster B. de pondere quolibet in terram cadenti dicitur, et metro melius convenit. *Exhibuit.* Specimen exhibuit artis et virium Apollinis, confer vii. 29: ita et vi. 213. *exhibere.*

182. *Actusque cupidine ludi.*] Nihil mutandum in h. vers. Describitur fervidus juvenis et ardens cupidine, non laudis, sed hujus ludi, qui vix expectare potest, donec discus reciderit, et ubi recidit, cæcus quasi accurrit, ut eum tollat. *Tænarides,* Lacedæmonius. *Repercussus aer* alibi quidem occurrit, sed nunc vix locum habet. *Repercussus* enim vel passive dicitur qui illabens duro corpori repellitur, vel active, qui repellit alterum; neutra tamen significatio hoc loco sensum fundit commodum. Aer enim nec repellebatur, sed discus; nec discum repellebat, sed terra. Septem MSS. *repercussum in aera.* Tum Heinsius legebat, ver. seq. *Et vultus:* immo *repercussum* ego refero ad discum, tum omnia plana sunt. Discum repercussum in aera tellus subjecit in vultus Hyacinthi. *Ab aere* non nisi unus Argent. MS. suggessit Heinsio. Cæteri, *in aere.* Nostri Regii *in aere;* forsan melius. Cæterum secundum alios Zephyrus, qui et ipse amabat Hyacinthum, invidia impulsus discum in eum detulit.

186. *Collapsos excipit artus.*] Præclare hæc de Apolline medicorum Deo. Confer ii. 617 sqq. *Collabuntur,* qui morientes aut animo linquentes cadunt, vii. 826. Procris *collapsa dolore cecidit. Excipere* dicuntur qui sublatum in sinum recipiunt, xii. 423. Hinc interdum est fovere, molliter tractare, ut apud Virgilium, Georg. ii. 345. *Sustinet,* retinet, differt. Seneca, i. Cont. 12. *deficientis adolescentis spiritus in adventum meum sustinebatur.*

190. *Ut si quis—papaver.*] Suavissima et bene delecta similitudo, quam tamen Noster vel Homero, Il. Θ. 306. vel potius Virgilio, Æneid. ix. 434. debet: *Inque humeros cervix collapsa recumbit, Purpureus veluti quum flos, succisus aratro, Languescit moriens, lassove papavera collo Demisere caput, pluvia quum forte gravantur.* Virgis. Heinsius conjicit *Virgis hærentia longis,* et monet lilia virides quidem habere *virgas,* id est, calamos, sed infractas languescere, atque etiam Statium, iii. Silv. 128. iis *pallentes culmos* tribuisse; tum apponit locum

Liliaque infringat, fulvis hærentia virgis;
Marcida demittant subito caput illa gravatum,
Nec se sustineant, spectentque cacumine terram:
Sic vultus moriens jacet, et defecta vigore
Ipsa sibi est oneri cervix, humeroque recumbit.
"Laberis, Œbalide, prima fraudate juventa,"
Phœbus ait; videoque tuum, mea crimina, vulnus.
Tu dolor es, facinusque meum: mea dextera leto
Inscribenda tuo est: ego sum tibi funeris auctor.
Quæ mea culpa tamen? nisi se lusisse, vocari
Culpa potest; nisi culpa potest, et amâsse, vocari;
Atque utinam pro te vitam, tecumve liceret
Reddere! sed quoniam fatali lege tenemur;
Semper eris mecum, memorique hærebis in ore.
Te lyra pulsa manu, te carmina nostra sonabunt;
Flosque novus scripto gemitus imitabere nostros.

Plinii, xxi. 5. de liliis: "Nec ulli florum excelsitas major, interdum cubitorum trium, languido semper collo, et non sufficiente capitis oneri." Regii nostri Codices habent *linguis*, et Codex B. in margine, *lignis*. Quæ lectio nulli notata videtur mihi maxima attentione digna, et fortasse sola genuina est: nam stamina, *les étamines*, quæ ex imo medioque florum calice surgunt et quæ in liliis sunt fulva, formam *linguarum* quandam exhibent: tamen in nulla plantarum descriptione huic vocabulo *linguis* hanc vim et intellectum inveni: cujus exempla si quæ suppeterent, non dubitarem hoc præferre τοῖς *lignis*, quæ duriora sunt: et ipsis *virgis*, quæ *fulvæ* dici possunt quamvis *virides*, quia fulvescunt, si infringantur.

196. *Labi* de moribundis; iii. Art. Amat. 742; Statius, Theb. xii. 778. Iisdem *labens caput* Lucan. iii. 742. et *labentes oculi* III. Trist. iii. 44. tribuuntur. *Fraudatur juventa*, qui præmatura morte abripitur, ut juventute frui haud possit: *fraudare* omnino privare; Tibullus, III. v. 19. et Noster Amorum II. xiv. 23. dixerunt, *fraudare vitam crescentibus* (nondum maturis) *uvis*: vide Munkerum ad Hygini fabulam 89.

198. *Mea dextera*, etc.] Mors tua dextræ meæ ascribenda, ego mortis tuæ auctor. Similiter xv. 178. *ipsos Inscripsere Deos sceleri.*

203. *Fatalis lex*, lex fati, fatum. Formulam *lege teneri* non intellexit Regius, qui e MSS. præfert *lege vetamur*. Eleganter enim *lege teneri* dicuntur quos cogit lex aliquid vel facere, vel omittere. Cæterum simile Inachi votum est supra i. 661. *Hærere*, semper versari, *in ore*, semper commemorari. Cic. Phil. xiii. 3. *hærere in oculis*; Attic. xiii. 4. *hærere in libris*. *Te sonabunt* melius, quam, te (nomen tuum et fata tua) canent.

Tempus et illud erit, quo se fortissimus heros
Addat in hunc florem, folioque legatur eodem.
Talia dum vero memorantur Apollinis ore, 209
Ecce cruor; qui fusus humi signaverat herbam,
Desinit esse cruor; Tyrioque nitentior ostro
Flos oritur; formamque capit, quam lilia, si non
Purpureus color huic, argenteus esset in illis.
Non satis hoc Phœbo est, is enim fuit auctor honoris,
Ipse suos gemitus foliis inscribit; et ai ai
Flos habet inscriptum; funestaque litera ducta est.

Anacr. i. 4. lyra Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ. Phædr. III. xvi. 12. *sonare citharâ Apollinem*, ubi vide Burm. *Scripto imitabere*, inscriptam, impressam habebis notam, quæ referat sonum gemitus mei; Claudian. R. P. ii. 121. *hyacinthus flebilibus mœrens figuris.*

207. *Fortissimus heros.*] Ajax ipse in hyacinthum mutatus est; xiii. 397. Hinc flos ille ipse *generosus flos* vocatur v. Fast. 211. Plin. xxi. 11: "Hyacinthum comitatur fabula duplex, vel luctum præferens ejus, quem Apollo dilexerat, aut ex Ajacis cruore editi: ita discurrentibus venis, ut Græcarum literarum figura AI legatur inscripta." Eleganter, *se addere* quasi socium et comitem *in florem*, post alium mutari in eundem florem.

209. *Ore* additum, quia vaticinatur Apollo; vide ad ix. 418. *Vero*, quia Apollinis oracula verissima; vide ad i. 491. *Signaverat* exquisitius quam, madefecerat. *Desinit esse cruor*, etc. Non intelligi hyacinthum eum, qui vulgo sic dicitur, satis constat; nam nec color idem est, nec forma eadem: sine dubio Hyacinthus poetarum idem est cum *vaccinio nigro*, adeoque *lilium floribus reflexis, Martagon, Türkischer Bund.* Theocrit. x. 28. Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος, quem locum Virg. Ecl. x. 39. sic expressit, *Et nigræ violæ sunt, et vaccinia nigra;* vide Martin. ad Virg. Georg. iv. 183; Heynius ad Ecl. ii. 18; et Schreber ad Theocriti dictum locum, in ed. Harlesii. *Purpureus* crebro de nigro colore dicitur, quia purpura Veterum habebat nigredinem sanguineam. Aliis esse videtur Iris germanica, aliis Delphinium Ajacis, cujus folium candidum figuras AI cæruleo colore refert.

215. *Inscribit*, notas ducit, in formam literarum. Hinc ἁ γραπτὰ ὑάκινθος apud Theocritum d. l. Virg. Ecl. iii. 106. *Dic, quibus in terris inscripti nomina regum Nascantur flores.* Ausonius in Cup. Crucifixo, *Et tragico scriptus gemitu Salaminius Ajax.* Pro *ai* in MSS. permultis, *hya* aut *ya*; quæ quum sint primæ literæ nominis Hyacinthi, multi illam lectionem præferendam judicârunt. Sed hic ipse locus reclamat. Apollo gemitus suos inscripsit, et sqq. temporibus Ajacis quoque nomen ducta illa figura habuit: sic et xiii. 397. Gemitus autem vox apud Græcos non *hya*, sed *aî aî*; *heu, heu*, ut vel e Sophoclis Ajace ver. 430 sq. et aliunde constat. Ajax porro Græcis Αἴας scribitur. Accedit, quod *aî, aî* tuentur etiam Moschus Epicед. Bion. Plin. xxi. 11. Schol. Theocrit. ad Id. x. 28.

Nec genuisse pudet Sparten Hyacinthon; honorque
Durat in hoc ævi, celebrandaque more priorum
Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.
V. At si forte roges fœcundam Amathunta metalli,
An genuisse velit Propœtidas; abnuat æque,
Atque illos, gemino quondam quibus aspera cornu
Frons erat; unde etiam nomen traxere Cerastæ.
Ante fores horum stabat Jovis Hospitis ara,
Lugubris sceleris: quam si quis sanguine tinctam
Advena vidisset, mactatos crederet illic

217. *Sparten Hyacinthon.*] Fallitur Micyllus, qui hic de Sparta, Hyacinthi avia, cogitat. Etiam urbes, in quibus quis natus et educatus est, atque adeo fluvii illas urbes præterlabentes, dicuntur eum genuisse et aluisse. Apud Claudianum, Cons. Olyb. 236. Tiberinus dicit, *Respice, si tales jactas aluisse fluentis, Eurota Spartane, tuis. In hoc ævi.* Gronov. *in hoc ævo*; pauci *in hoc ævum*; sed melius *in hoc ævi*; Lucretius ii. 15. *Qualibus in tenebris degitur hoc ævi*; Plinius, Paneg. 6. *Solus ad hoc ævi pura fecisti*, ubi vide Schwarzium. *Priorum*; majorum. *Hyacinthia*, sacra Lacedæmoniorum, quæ quotannis vel verno tempore, ut placet Pontedera in Antiquit. p. 270. vel æstate, ut vult Dodwellus Dissert. 8. de Cyclis, in memoriam Hyacinthi per triduum celebrabantur. Vid. Heynius in *Antiquarischen Aufsaetzen*, vol. i. p. 97 sqq.

220—242. Amathusia Venus *Cerastas*, quia Jovi hospites immolabant, in tauros, *Propœtidas*, autem aspernatas Deam, in lapides mutat. Initium fabulæ cohæret cum ver. 217. Sparten non pudet Hyacinthum genuisse, at Amathus nolit Cerastas peperisse et Propœtidas. *Amathus*, oppidum Cypri, ubi Adonis et Venus (inde dicta Amathusia) templum antiquissimum habebant; Pausan Bœot. p. 796; Virg. Æn. x. 57. *Fæcundam—metalli.* Vulgo (et in nostris Regiis, Codicibus) *metallis*: *fæcunda metalli*, ob metallifodinas, quæ hodie neglectæ jacent. Infra ver. 531. *gravida metalli*. De syntaxi vid. Heins. Virg. Æneid. x. 174. *insula generosa metallis*.

222. *Quibus aspera cornu frons*, qui cornua in fronte gerebant. *Asperum*, quidquid eminentias habet. A *κέρας* dicti sunt *κερασταὶ*, cornuti. Ipsa insula dicta Cerastis, quia, auctore Xenagora, *πολλὰ κέρατα, τοῦτ' ἔστι πολλὰς ἐξοχὰς, ἔχει*, quia multas eminentias, id est, promontoria, habebat. Adde Stephan. in hoc verbum. Hinc nata fabula.

224. *Hospes*, hospitalis, *ξένιος*, cujus in tutela hospites erant; Virgilius Æn. i. 731. *Lugubris sceleris* plerosque offendit interpretes. Heinsius emendat, *ilicibus celebris*; Schepperus, *cædibus illustris*; Burmannus, *lugubris Veneri*, quia illa abhorret a sanguine et sacris nefandis. Schirachius autem vulgatam tuetur, eamque ita capit: at illa erat ara lugubris, ara sceleris. Neque aliter hæc accipi possunt, si lectio sana. *Amathusiacas bidentes*: Cyprias oves; nam Cyprus Amathusia etiam fuit appellata.

Lactentes vitulos, Amathusiacasve bidentes:
Hospes erat cæsus: sacris offensa nefandis,
Ipsa suas urbes, Ophiusiaque arva parabat [urbes
Deserere alma Venus: Sed quid loca grata, quid
Peccavere meæ? quod crimen, dixit, in illis?
Exilio pœnam potius gens impia pendat,
Vel nece; vel si quid medium mortisque fugæque;
Idque quid esse potest, nisi versæ pœna figuræ?
Dum dubitat, quo mutet eos, ad cornua vultum
Flexit: et admonita est hæc illis posse relinqui;
Grandiaque in torvos transformat membra juvencos.
Sunt tamen obscenæ Venerem Propœtides ausæ
Esse negare Deam: pro quo sua numinis ira
Corpora cum forma primæ vulgâsse feruntur;
Utque pudor cessit, sanguisque induruit oris,
In rigidum parvo silicem discrimine versæ. [tes
VI. Quas quia Pygmalion ævum per crimen agen-

229. *Ipsa suas urbes.*] Venus per omnes Cypri *urbes* templa habebat, ibique imprimis colebatur. Hinc *Diva potens Cypri* Horat. I. Od. iii. 1. *Ophiusia* olim dicta Cyprus ob serpentium multitudinem. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. p. 717. Burmanno autem parum placet vulgata lectio: is igitur vel cum uno MS legit, *Ipsa suas sedes* (nam *sedes* Deorum sunt loca, ubi coluntur) vel, *Ipsa suas ædes.* Causa emendandi fuit hæc, quia mox seq. *quid urbes*, quæ repetitio ei non placet, quia tunc et *arva* repetenda essent, quum nunc *loca grata* dicat, quæ tam templa, quam urbes et arva, notare possunt. Ergo vero iniquum esse arbitror, poetarum loca ad tales leges exigere.

233. *Fuga*, exilium: *medium mortis fugæque*, vide ad ver. 174.

238. *Obscœnæ*, quia postea corpora vulgârunt. Barth. Advers. viii. 17. explicat, impias. *Numinis ira*, irata Venus incitavit in tantam libidinem, ut etc. *Corpora vulgant*, quæ omnium libidini patent; *formam vulgant*, quæ formæ, scil. pulchritudinis suæ fructum omnibus promiscue concedunt. Sed Burmannus malit, *corpora cum fama*, ut non clam eas coiisse, neque famam pudicarum affectâsse significetur. Omnino Cypriæ mulieres proclives in Venerem fuisse videntur, et quæstum corporis fecisse: vid. Justinus, lib. xviii. cap. 5.

241. *Utque pudor cessit.*] Impudentibus, quia nunquam erubescunt, dura, exsanguis, ferrea frons, exsangue os, etc. tribuitur; Plinius, paneg. 35. Hinc facile fuit figmentum, mulieres impudicas transiisse in silices. *Parvo discrimine versæ.* Supra vi. 62. *parvi discriminis umbræ. Induruit* sic etiam est iv. 749. et multoties alibi.

243—297. *Pygmalionis statua* vi-

Viderat, offensus vitiis, quæ plurima menti
Femineæ Natura dedit, sine conjuge cœlebs
Vivebat, thalamique diu consorte carebat.
Interea niveum mira feliciter arte
Sculpit ebur, formamque dedit, qua femina nasci
Nulla potest; operisque sui concepit amorem.
Virginis est veræ facies, quam vivere credas,

tam accipit. E Philostephani Cypriacis fabulam referunt Clemens Alex. Protrept. p. 50. et Arnobius adv. Gentes lib. vi. p. 206, sed haud paulo aliter ac Noster, fuisse Pygmalionem regem Cypri, qui simulacrum Veneris quod religionis apud Cyprios habitum sit antiquæ, ita adamaverit, ut cum eo concumberet. Neque alitur Gnidium quendam adolescentulum in alio Veneris simulacro arsisse, Posidippus tradiderat. Sed Noster Pygmalionem facit statuarium Cyprium (et sic etiam Philostr. Vit. Apollon. Tyan. v. 5.) cujus eburnea statua Veneris munere vitam acceperit. Confer. Meursius in Cypro ii. *Per crimen*, in libidinis turpitudine atque infamia. Seneca, Epist. 93. *per tenebras ævum ignobile emetiri*; Sallust. Jug. ii. 4. *per luxum atque ignaviam ætatem agunt*; Livius i. 5. *ut nudi juvenes per luxum atque lasciviam currerent.*

245. *Sine conjuge cœlebs—consorte carebat.*] Idem ter dixit: tolleretur hoc tautologiæ vitium, si cum uno MS. Heinsii *cœlebs* mutares in *felix* (vide ad lib. ix. ver. 333.) et deinde legeres cum uno Basil. *thalamoque*, quod Heinsio venustum videbatur, qui illustrandi causa *consortia corpora* laudat e xiii. 343. Sed et alibi Noster similiter peccavit, ut viii. 557; ix. 93.

248. *Sculpit ebur*, etc.] Ergo, ut Zeuxis apud Crotoniatas, omnes pulchritudinis partes, quas natura non uni cunctas concedit (*nihil* enim *in simplici genere omnibus ex partibus perfectum natura expolivit.* Cic. Invent. ii. 1.) in unum simulacrum transtulerat; ii. 64. *concipere furores*, et ii. Fast. 761. *furiatos ignes concipere. Concipi* enim dicuntur quæ oriuntur in animo.

250. *Virginis est veræ facies.*] Vivere videbatur ebur, *virginis veræ*. Burmannus comparare hic jubet notam ad Art. Amat. i. 62. ubi veram puellam interpretatur vel juvenculam, in primo flore, vel non fucatam, quæ non mentitur annos et celat. Verum h. l. *vera* est viva, ut ipse Ovidius explicat, et opp. ver. 253. *simulatæ*, id est, ad exemplum naturæ expressæ (vide ad iii. 158,) arte factæ. Et ver. 292. *ora non falsa.* Sic, viii. 195. Dædalus imitatur *veras aves. Moveri*, saltare, ut apud Horatium, Art. Poet. 232. *Ut festis matrona moveri jussa diebus*; Lucret. iv. 772. *non est mirum, simulacra moveri, Brachiaque in numerum jactare et cætera membra*; Horat. Sat. I. ix. 24. *movere membra.* Hinc Tibul. I. vii. 38. suaviter de vino, *Movit et ad certos nescia membra modos*, saltare docuit homines rudes. Addit Noster, *si non obstet reverentia*, scil. hominum, cura famæ, vii. 146. Etenim apud Romanos vix sobrii homines saltabant, aut mulieres probæ, nisi festis diebus; vide Brouckh. ad Propertium IV. v. 45. Male igitur, opinor, Schirach. "Virgines bene educatæ præ pudore in virorum conspectu vix audent se movere."

Et, si non obstet reverentia, velle moveri:
Ars adeo latet arte sua! miratur, et haurit
Pectore Pygmalion simulati corporis ignes.
Sæpe manus operi tentantes admovet, an sit 254
Corpus, an illud ebur; nec ebur tamen esse fatetur.
Oscula dat, reddique putat; loquiturque tenetque;
Et credit, tactis digitos insidere membris;
Et metuit, pressos veniat ne livor in artus:
Et modo blanditias adhibet; modo grata puellis
Munera fert illi conchas, teretesque lapillos, 260
Et parvas volucres, et flores mille colorum,
Liliaque, pictasque pilas, et ab arbore lapsas
Heliadum lacrimas; ornat quoque vestibus artus:

252. *Ars latet arte.*] In his verbis acumen inest. Adeo artificiose elaboratum erat signum, ut ars non animadverteretur, sed vera virgo esse crederetur. Summa laus. Quintilian. Inst. Or. I. xi. 3. *prima ars est, ne ars esse videatur.*

254. *Sæpe manus operi*, etc.] Ingeniose et præstantiam operis, et imaginationem artificis amantis opus notat. *Tentare*, tactu explorare, ut mox ver. 282. *manibus pectora tentat.* Quintil. i. Declam. 9. *Tentavit ergo vultus et pectus objectum;* viii. 610. sic est *contrectare. Insidere* exquisite: insidunt digiti, quum pars carnis, quam tangunt et premunt, iis cedit. Mox ver. 284. ebur *subsidit digitis ceditque. Ne veniat livor in artus* elegantius, quam, ne livescant.

259. *Adhibere blanditias* e formula solenni. Tibul. III. iv. 75. *blandas adhibere querelas.* Noster supra iii. 376. *molles adhibere preces. Conchæ* et *teretes*, id est, læves et rotunduli, *lapilli* in deliciis puellarum. Amor. II. xi. 13. *Nec medius tenues conchas, pictosque lapillos Pontus habet: bibuli litoris illa mora est.* Conf. Lucretium, ii. 374 sqq. et Propertium, I. xi. 13. Istiusmodi lapillis ludere solebant; vid. Casaubonus ad Suetonium, Aug. 83. Burm. Lapilli isti, quum umbilici fere figuram haberent, umbilici dicti sunt. Cic. Orat. ii. 6. de Lælio et Scipione: "Conchas eos et umbilicos ad Caietam et ad Laurentum legere consuêsse, et ad omnem animi remissionem descendere."

261. *Parvas volucres.*] Etiam Propert. III. xi. 27 sqq. inter munera, quæ olim puellis ferebantur, refert *variam plumæ versicoloris avem, violas, lilia, et suis vestitas frondibus uvas. Pila picta*, id est, versicolore, ludebant virgines Græcorum, ut Nausicaa apud Homerum, Odys. Z. 100. De *Heliadum lacrimis* vide ad ii. 364 sqq.

264. *Longum collum* in partibus pulchritudinis; vid. Junius de Pictura, lib. iii. cap 9. De *baccis* vide ad ver. 116. *Redimicula*, fimbriæ pendulæ erant in ornamentis mulierum, et passim occurrunt in Monumentis; vide Winkelmann. *Gesch. der Kunst*, p. 308. Subligabantur mento, aut ornabant frontem (Juvenalis, Sat. ii. 83.) aut de pectore pendebant.

Dat digitis gemmas, longoque monilia collo ;
Aure leves baccæ, redimicula pectore pendent:
Cuncta decent; nec nuda minus formosa videtur.
Collocat hanc stratis, concha Sidonide tinctis ;
Appellatque tori sociam ; acclinataque colla
Mollibus in plumis, tanquam sensura, reponit.
Festa dies Veneri, tota celeberrima Cypro,
Venerat ; et pandis inductæ cornibus aurum
Conciderant ictæ nivea cervice juvencæ ;
Turaque fumabant: quum munere functus ad aras
Constitit, et timide: "Si Dî dare cuncta potestis,
Sit conjux opto," (non ausus, "eburnea virgo,"
Dicere Pygmalion,) "similis mea," dixit, "eburnæ."
Sensit, ut ipsa suis aderat Venus aurea festis,
Vota quid illa velint: et, amici numinis omen,
Flamma ter accensa est, apicemque per aera duxit.
Ut rediit, simulacra suæ petit ille puellæ ;

267. *Collocat hanc stratis.*] Arnob. d. l. solebat demens: "Tanquam si uxoria res esset, sublevato in lectulum numine, copularier amplexibus atque ore, resque alias agere libidinis vacua imaginatione frustrabiles."

271. *Pandis* de suo dedit Heinsius, quum MSS. omnes habeant *blandis*. Hostiæ quidem interdum *blandæ* dicuntur, quæ offeruntur Diis blando animo (vid. Heynius ad Tibul. III. iii. 2.) sed *blanda* victimæ *cornua* vix ferri possunt, *indutæ*, ornatæ. *Munere functus*, sacris factis. Ture tantum, non sanguine, Veneri sacra facta Burm. monet e Meursii Cypro, lib. i. cap. 16. Sed Ovid. tempora rursus confundit. Seqq. enim temporibus Veneri utique hostiæ mactatæ sunt, licet sanguinem infundere aræ nefas haberetur. Tacit. Hist. iii. 3. Horat. I. Od. xix. 16. ibique Jani.

277. *Aurea*, pulchra. Sed hoc epitheto a Græcis et Latinis poetis ornatur in primis Venus, quæ juxta Sapph. χρυσοῦ χρυσότερος. Homerus etiam passim, χρυσῆ 'Αφροδίτη.

279. *Flamma*, imprimis *ter accensa*, lætum est omen. *Apex*, flamma in apicem acuminata. Non nove et mire sic locutus est Ovidius, ut Schirachio videbatur; nam etiam Virg. Æneid. ii. 683. *apex visus fundere lumen*, ubi vid. Heynius. Noster Fast. vi. 636. *inque coma flammeus arsit apex;* ex Pont. IV. ix. 54. *Detque bonum voto lucidus omen apex;* sic et Claudianus, iv. Cons. Honor. 200. Seneca, Œdip. 310. *verticem* flammæ tribuit.

280. *Simulacra suæ puellæ*, simulatam suam puellam. Mox unum post alterum vitæ signum tactu percipit mirans Pygmalion. *Tepere* de calore corporis humani. Vid. ix. 365; 393: ibi *tepido* et *caluere*.

Incumbensque toro dedit oscula: visa tepere est.
Admovet hos iterum, manibus quoque pectora ten-
Tentatum mollescit ebur; positoque rigore [tat:
Subsidit digitis, ceditque; ut Hymettia sole
Cera remollescit, tractataque pollice multas
Flectitur in facies, ipsoque fit utilis usu.
Dum stupet, et timide gaudet, fallique veretur,
Rursus amans, rursusque manu sua vota retractat.
Corpus erat: saliunt tentatæ pollice venæ.
Tum vero Paphius plenissima concipit heros

283. *Tentatum.*] Non una et sola fuit hæc virgo eburnea aut marmorea: plurimas credo duras primum et difficiles amatoribus, obsequio tamen et assiduis precibus emollitas. *Subsidit.* Vide ad versum 257. *Flectitur in facies.* Vulgo *vertitur in facies.* Volebat dicere *digitisque cedit*, sed hoc ita exornavit, *tractataque pollice multas flectitur in facies.* Confer xv. 169. *Tractari* et *flecti* verba esse in hac re propria, docet Heinsius. *Ipsoque fit utilis usu.* Sic statua, posito rigore, utilis fiebat Pygmalioni. Paulo altius repetita posterior similitudinis pars.

287. *Dum stupet.*] Affectus Pygmalionis, repentino lætitiæ sensu perfusi, egregie notatus. Regius noster codex A. *dubie gaudet;* codex B. *medio gaudet:* sed *timide* præstantius et recte ab Heinsio prælatum; indicat nempe statum ambiguum Pygmalionis hærentis dubii inter gaudium et timorem. *Timide gaudet* præclare de eo, cujus gaudium nondum certum satis est. Supra, ix. 791. *Nec timida gaudete fide;* Sil. xi. 572. *sollicite læti. Fallique veretur,* non credit tactui suo, itaque *rursus rursusque retractat,* non statuam, sed multo exquisitius, *sua vota. Tractare,* i. q. *palpare, ψηλαφᾷν. Saliunt.* Vide ad vi. 390.

289. *Corpus erat.*] Proprie: tangere enim et tangi, nisi corpus, nulla potest res.

290. *Paphius heros,* ut jam Bersmannus observavit, per prolepsin dictum; nam Paphus demum ex Pygmalione natus. *Plenissima verba* quæ sint, non intelligit Burmannus qui præfert unius Heinsiani MS. scripturam, *plenissima vota,* scilicet ut fruatur et coeat cum imagine illa eburnea, jam femina facta: in quo ego ei non assentior. Nam quid hoc est, *vota, quibus Veneri grates agat?* Votis enim susceptis non gratiæ aguntur Diis. Et si licet *plena vota* dicere, etiam *plena verba* ferenda sunt. Schirachius, qui eam ob causam justo acerbius vituperat Burmannum, putat, sensum esse elegantissimum, si intelligas verba perfecta et integra; verba, quæ proferuntur integra voce et clara. Equidem intelligo plurima verba, quæ ex plenissimo pectore promanant, et plenissimo ore proferuntur. Ea sunt lætitiæ summæ signum. Sic in Nuce, ver. 92. et Pont. IV. vii. 17: *Pleni fructus* sunt plurimi: atque etiam Art. Amat. ii. 322. *plena falce metere* ita accipio, ut apud Claudianum, Ep. ad Seren. 41. *numerosa falce,* plurimis falcibus metere; male ibi Burmannus mallet, *plena lance,* lance enim non metitur. Cic. Rosc. Am. 2. *plena pe-*

Verba, quibus Veneri grates agat: oraque tandem
Ore suo non falsa premit; dataque oscula virgo
Sensit, et erubuit, timidumque ad lumina lumen
Attollens, pariter cum cœlo vidit amantem.
Conjugio, quod fecit, adest Dea: jamque coactis
Cornibus in plenum novies lunaribus orbem, 296
Illa Paphon genuit, de quo tenet insula nomen.
VII. Editus hac ille est, qui, si sine prole fuisset,
Inter felices Cinyras potuisset haberi.
Dira canam: natæ procul hinc, procul este parentes!

cunia, plurima, copiosa. *Non falsa*, vide ad ver. 250.

293. *Sensit et erubuit.*] Melius obstupefactam virginem induxisset. Nemo hoc credit. *Ad lumina*, scilicet solis: nam sequitur *cum cœlo vidit amantem.* Sic recte Burmannus contra Heinsium, qui per *lumina* intelligebat fenestras. Regii nostri Codices, *ad lumina*, quod ego ultro interpreter, ad oculos Pygmalionis.

295. *Adest*, quia illa mox uterum fert. Cornua lunæ *coguntur*, crescunt in plenum orbem. *Paphos* non nisi urbs Cypri, quam condidit vel hic Paphus, vel secundum Pausaniam Arcad. p. 607. Agapenor, quum, Ilio everso, classis Arcadum ibi appulisset; vel juxta Apollod. III. xiv. 3. Cinyras, Syriorum rex. Ibi templum Veneris celebratissimum; Tacit. Hist. ii. 3.

298—502. Cf. Hygin. fab. 58; Anton. Lib. cap. 34; Apollod. III. xiv. 4; Tzetzes in Lycophr. p. 60; Schol. Theocrit. ad Id. i. 107; Serv. ad Virg. Ecl. x. 18. et Æn. 5. 72; Fulgent. Mythol. iii. 8.

Dubia omnia sunt et incerta, quæ Veteres et de parentibus et de patria Cinyræ tradunt: vid. Munkerus ad Anton. Liberal. d. l. et Meursius de Cypro, ii. 9. Thiante natum eum perhibent multi; Sandoci filium facit Apollod. Neque ex hoc loco aliquid definiri potest. MSS omnes, *Editus et ille est*, quod Constant. Fan. mutavit in *Editus hac ille est*, ut statuæ animatæ et Pygmalionis filius fuisse dicatur. Sed Heinsius malebat, *Editus hoc* (scilicet Papho) *ille est.* Et *Paphi filius* vocatur ab Hygino, fab. 242 et 270; Assyriorum regem eum faciunt Hyginus, fab. 58 et 242; Apollodorus, d. l. Cyprium eum regem fuisse (sic etiam Homerus, Iliad. Λ. 21. ubi Agamemnonem thorace donat,) qui ditatam meretriculam, Venerem nomine, inter Deos retulerit, Venerique Cypriæ arcana sacra instituerit, quibus multos initiaverit, tradunt Clemens Alexandr. Protrept. p. 5; Arnob. advers. Gentes, lib. iv. p. 143. et lib. v. p. 169; Firmicus, de Errore profan. relig. p. 34. Sed si Cinyras tempore belli Trojani vixit, ut Homeri auctoritate constat, non bene Orpheo dicendam hanc fabulam Noster dedit.

300. *Dira canam.*] Exardescit animus Orphei atrocitate rei; hinc præmittit præfationem de nefando flagitio, quod narraturus est. *Dira*, amorem a Diis iratis immissum, a furiis injectum; confer versum 313. *Procul hinc*, etc. ex noto illo, ἑκὰς, ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι, quo profani arceantur sacris,

Aut, mea si vestras mulcebunt carmina mentes,
Desit in hac mihi parte fides; nec credite factum;
Vel, si credetis, facti quoque credite pœnam.
Si tamen admissum sinit hoc Natura videri,
Gentibus Ismariis, et nostro gratulor orbi;
Gratulor huic terræ, quod abest regionibus illis,
Quæ tantum genuere nefas: sit dives amomo;
Cinnamaque, costumque suam, sudataque ligno
Tura ferat, floresque alios Panchaïa tellus,

sed hoc loco castæ animæ filiarum atque patrum a sceleris horrendi auditione. *Mulcebunt.* Verborum elegantia et affectuum notatione, qua mirum in modum se commendat hæc fabula, tenebunt et delectabunt.

305. *Ismariis*, Thracibus, ab *Ismaro*, monte Thraciæ. Burmanno, qui putat, hæc ex sua persona dixisse Ovidium, mirum videtur, ita grutulari poetam Thraciæ, ubi modo ver. 83. Orpheus docuerat, amorem in teneros transferre mares, quasi pæderastia minus scelus incesto esset. Fuit sane minus scelus ex opinione pæderastarum, et omnino Græcorum; sua enim cuique flagitia parvi momenti esse videntur. *Nostro orbi*, parti orbis terrarum, quam nos incolimus. *Gratulari* nunc felicem prædicare, ut iii. Art. Am. 121. *Tantum nefas*, tam nefariam mulierem. Ab impiis hominibus quam remotissimi esse cupimus.

308. *Cinnamaque costumque suam.*] De *costo* vide infra. *Sit dives amomo*, etc. Valeant opes Arabiæ, eas non curamus nec invidemus, quum illa regio arborem ferat e tam scelesta muliere ortam. *Panchæa*, Arabiæ regio. Vossius ad Virgil. Georg. ii. 139. insulam putat esse sacram Euhemeri poetæ, eamque fabulosam, in parte Arabiæ orientali, quæ omnis generis aromata mittere credita sit. Cf. infra ad versum 476. *Dives Panchaia* etiam Tibullus, III. ii. 23; *Dives Arabs*, IV. ii. 18; *Turiferis Panchaia pinguis arenis*, apud Virgilium, Georg. ii. 139. Et illæ Arabum divitiæ (de quibus conf. Claudianus, Nupt. Hon. 92 sqq.) in proverbium abierunt. Tam in Arabia, quam in Armenia et Media nascebatur *amomum*, fruticis odorati et uvas ferentis genus; Plinius, xii. 13: sed deinde de omni aromate sincero dictum docet Salmasius ad Solin. p. 284. *Cinnamum* non tulit Arabia, sed secundum Plinium, xii. 19. ab Æthiopibus (forte a Sinensibus) importatum est. *Costi* radix et folia eximio odore, hinc Indis in maximo pretio. Plinius, xii. 12. *Tura* solis Sabæis, Arabiæ populo, concessa, sudantia ex arboribus incisis. Plinius, xii. 14; Virgil. Georg. ii. 117. *Flores*, plantas, frutices. Sed omnia illa bona superat illud nefas. Non poterat acrius aversari Myrrhæ furorem. In Arabia igitur mutata est Myrrha, et hinc etiam fugit ver. 478. Itaque nec Assyriorum, nec Cypriorum rex esse potuit Cinyras. Glareanus suspicatur, Cinyram Papho fratri Cypri imperio cessisse in Arabiam, ubi Myrrham genuerit. Sed quum nesciamus, quos auctores Ovidius secutus sit, nihil hic certo dici potest. In Libano monte eam natam esse, auctor est Antoninus Liberalis.

Dum ferat et Myrrham! tanti nova non fuit arbos!
Ipse negat nocuisse tibi sua tela Cupido,
Myrrha; facesque suas a crimine vindicat isto.
Stipite te Stygio, tumidisque afflavit Echidnis,
E tribus una soror: scelus est odisse parentem:
Hic amor est odio majus scelus: undique lecti
Te cupiunt proceres; totoque Oriente juventus
Ad thalami certamen adest: ex omnibus unum
Elige, Myrrha, tibi, dum ne sit in omnibus unus.
Illa quidem sentit, fœdoque repugnat amori:
Et secum, "Quo mente feror? quid molior?" inquit.
"Dî, precor, et Pietas, sacrataque jura parentum,

311. *Ipse negat nocuisse.*] Turpitudinem istius amoris ostendit primum ex ejus origine, tum per comparationem cum odio parentis, denique ex insania virginis in spernendis procis. Non ille amor injectus a Cupidine, sed ad Furias referendus talis furor: bene Cupidinem inducit se purgantem. Apud Hyginum et Lactant. in Argum. Venus immittit Myrrhæ (forte Furiarum ministerio) istum furorem, quod mater ejus ausa esset se præferre Deæ; eandemque opinionem etiam Noster, ver. 524. secutus videtur. *Myrrha* ab aliis vocatur *Smyrna*, causa est hæc, quia arbor illa Græcis et *μύῤῥα* et *σμύρνα* dicta. Sed Latini maluerunt *Myrrha* scribere: vide Munkerus ad Hygini fabulam 58. Gravis oppositio in *telis Cupidinis* et *stipite Stygio. Tumidis,* scilicet veneno. *Afflavit* non nisi de Echidnis dici potest, sed more poetarum unum verbum duobus nominibus Noster accommodavit. Stipite et afflatu Echidnæ te vulneravit, amorem tuum excitavit. *E tribus una soror.* Una ex Furiis, Tisiphone, Alecto, aut Megæra.

316. *Te cupiunt proceres.*] Tanto minus veniam merebatur Myrrha, quum facilis ei esset nubendi copia, atque maritum sibi deligendi e maximo numero *lectorum*, præstantissimorum, *procerum*, juvenum regiorum, qui eam *cupiebant*, ambiebant nuptiis, et *aderant ad thalami certamen*, præsentes certabant, ut eam sibi quisque conjugem vindicaret. *Totoque Oriente.* Id quia nimis poeticum judicabat Casp. Hosmannus, corrigebat *totoque Oronte*, ut intelligeretur ea pars Syriæ, quam Orontes irrigat; sed bene *Orientem* Burmannus defendit ab his libri iv. 56. de Thisbe: *quas Oriens habuit prælata puellis.* Nempe si ditissimi et potentissimi regis filia a procis totius Orientis expectatur, historicus non vereretur hoc fide certa narrare; cur non poeta, cui certe licet famam pulcherrimæ puellæ fingere etiam ad longe remotas gentes diffusam esse? *Dum ne sit,* etc. uno patre ex omnibus excepto. Lusit in vocem *unus.*

319. *Sentit.*] Sensum enim honesti et turpis omnibus hominibus impressit Deus. Et is sensus etiam in seqq. mediis in furoribus Myrrhæ subinde expergiscitur.

Hoc prohibete nefas, scelerique resistite tanto;
Si tamen hoc scelus est: sed enim damnare negatur
Hanc Venerem pietas; coeuntque animalia nullo
Cetera delectu; nec habetur turpe juvencæ
Ferre patrem tergo: fit equo sua filia conjux;
Quasque creavit, init pecudes, caper: ipsaque, cu-
Semine concepta est, ex illo concipit ales. [jus
Felices, quibus ista licent! humana malignas
Cura dedit leges, et quod Natura remittit,
Invida jura negant: gentes tamen esse feruntur,
In quibus et nato genetrix, et nata parenti
Jungitur, et pietas geminato crescit amore.
Me miseram, quod non nasci mihi contigit illic,
Fortunaque loci lædor! quid in ista revolvor?

320. *Et secum.*] Sequitur soliloquium, in quo mox affectus vincit, mox sana ratio, ut supra ix. 473 sqq. in fluctuatione Byblidis. Primum sana satis est, et Deorum auxilium implorat: *Quo mente feror* bene de iis, qui sentiunt se furiosa consilia capere. *Moliri* de omni conatu. *Pietas,* reverentia parentibus debita, spectatur ut numen. *Sacrata,* sacra, ut Virgilius, Æn. ii. 157.

324. *Coeunt nullo delectu.*] Olim edebatur *nullo delicto;* Heinsius malit *dilectu,* sine causa: *deligere* enim et *diligere* verba ejusdem notionis esse docet Burmannus plurimis exemplis, quem vide. Sed nota in sqq. varietatem orationis, qua concubitus exprimitur: *nullo delectu,* sine discrimine.

329. *Humana cura,* pro homines, qui curam gerunt rerum, ut i. 48. *cura Dei. Malignas,* invidas, quæ invident hominibus Venerem concessam. *Remittere,* concedere, veniam dare. *Gentes* tam efferatas et immanes unquam fuisse credibile non est. Ingeniose tamen illum morem commendat, *pietas geminato crescit amore.* Potuisset etiam, ut supra Byblis, Deorum auctoritates commemorare. Jupiter enim et matri stuprum inferre voluit, et cum filia concubuit; sed recte illas omisit Noster in flagitio, cujus fœditatem omni modo aversatur. Equidem *gentes* tam efferatas, ut ait c. v. *Gierig,* unquam extitisse non crederem, nisi Troglodita, Æthiopes, brutorum more viventes, promiscua conjugia inter se habuissent; nisi ipse Attila, ille Hunnorum tyrannus, suam filiam sibi matrimonio junxisset inter plaudentium populorum gaudia et acclamationes.

335. *Fortuna loci lædor,* fortunam habeo adversam, quod nata sum in iis locis, ubi tam malignæ leges. *Fortuna loci* etiam inter Deas relata; I Fast. 209. Ea casus locorum regebat, eique fata sua, quorum causas non intelligebant, homines ascribebant; supra iv. 565; Lucanus, iv. 661. Ad eam igitur etiam nativitatem suam refert Myrrha. *Læditur Fortuna* is, qui fortunam habet novercam. iv. ex Pont. vi. 39.

Spes interdictæ, discedite: dignus amari
Ille, sed ut pater, est: ergo si filia magni
Non essem Cinyræ, Cinyræ concumbere possem.
Nunc quia tam meus est, non est meus; ipsaque damno
Est mihi proximitas: aliena potentior essem.
Ire libet procul hinc, patriosque relinquere fines,
Dum scelus effugiam: retinet malus error amantem,
Ut præsens spectem Cinyram, tangamque, loquarque,
Osculaque admoveam, si nil conceditur ultra.
Ultra autem sperare aliquid potes, impia virgo?
Nec, quod confundas et jura et nomina, sentis?
Tune eris et matris pellex, et adultera patris?
Tune soror gnati, genetrixque vocabere fratris?
Nec metues atro crinitas angue Sorores,
Quas, facibus sævis oculos atque ora petentes,
Noxia corda vident? at tu, dum corpore non es
Passa, nefas animo ne concipe: neve potentis

336. *Dignus amari.*] Art. Amat. i. 285. *Myrrha patrem, sed non ut filia debet, amavit. Magni Cinyræ.* Ditissimus et potentissimus fuit Cinyras. A Suida in *Κίνυρα*, vocatur *ζάπλουτος*. Fuit etiam proverb. *Κινύρου πλουσιώτερος* apud Apostolium, Cent. xix. 40; Pindar. Nem. viii. 20. *Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.* Tyrtæus, Carm. iii. 6: *Εἰ πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινυρέοιο πλέον.*

339. *Tam meus* dedit Heinsius ex Langermanni codice; vulgo (et in nostris Regiis) *jam meus. Quia tam meus est*, etc. Oxymòri speciem habet, quia tam propinquus mihi est, propterea non possum ei nubere. Sed talia vix esse videntur desperantis animi. *Proximitas* et alibi apud Nostrum occurrit. *Aliena*, si aliena, non filia essem; ix. 326. *aliena sanguine vestro. Potentior*, beatior, ut iv. 325. Schirachius explicat, potentior voti.

341. *Ire libet procul hinc.*] Propertius, III. xx. 9. *Unum erit auxilium: mutatis, Cynthia, terris, Quantum oculis, animo tam procul ibit Amor.*

342. *Errorem* apud poetas de insano amore dici, docet Heinsius; Trist. I. ii. 99. *si me malus abstulit error.*

346. *Confundas nomina.*] Illa nominum confusio vel maxime docet Naturam aversari talem concubitum.

347. *Matris—patris.*] Ænigma simile posuit de se Œdipus in Thebaide Senecæ, ver. 134: *Avi gener, patrisque rivalis sui, Frater suorum liberûm, et fratrum parens; Uno avia partu liberos peperit viro, Ac sibi nepotes.*

352. *Nefas concipe;* vide ad versum 404. *Potens natura,* quæ multum

Concubitu vetito naturæ pollue fœdus.
Velle puta; res ipsa vetat: pius ille, memorque
Juris; et, o! vellem similis furor esset in illo!"
Dixerat: at Cinyras, quem copia digna procorum,
Quid faciat, dubitare facit, scitatur ab ipsa,
Nominibus dictis, cujus velit esse mariti.
Illa silet primo, patriisque in vultibus hærens,
Æstuat, et tepido suffundit lumina rore.
Virginei Cinyras hæc credens esse timoris,
Flere vetat, siccatque genas, atque oscula jungit.
Myrrha datis nimium gaudet; consultaque, qualem
Optet habere virum, "similem tibi," dixit: at ille
Non intellectam vocem collaudat; et, "esto
Tam pia semper," ait: pietatis nomine dicto,
Demisit vultus sceleris sibi conscia virgo.
Noctis erat medium; curasque et corpora somnus

valet, quæ potest leges præscribere, quas nemini violare licet. Etiam Horat. II. Sat. i. 51. *Imperet hoc natura potens*, et Noster, ix. 757. in similima re, *At non vult Natura, potentior omnibus istis.* Vulg. *parentis Nat.* nunc vix loc. habet. Nec placet conjectio Burmanni *patentis*, quam ipse sic explicat: "Natura patet satis late, et ut ex omnibus eligas, permittit, dummodo a patris vetito concubitu te contineas." *Fœdus*, leges, quas liberis et parentibus præscribit *Natura.*

356. *Cinyras, quem copia*, etc.] Sequitur locus suavissime scriptus et plenus tenerrimo affectu: *copia digna;* Oxoniensis et unus Heinsii, *copia magna;* quod ex interpretatione fluxit; Virgilius, Georg. i. 507. *dignus honor*, magnus. *Nominibus dictis*, expositis procorum nominibus; *ταύτην διὰ κάλλος πλεῖστοι καὶ ἐκ πόλεων πλείστων ἐμνήστευον*, ait Antoninus Liberalis. *Cujus mariti*, deest *conjux*, more Græcorum. Sic iii. 283. *esse Jovis.*

361. *Virginei—timoris.*] Parum refert, utrum *timoris* an cum multis MSS. *pudoris* legas: ambæ enim illæ affectiones animi conjunctæ fere esse solent; vid. Plato Euthyphr. p. 26. edit. Fisch.

364. *Similem tibi.*] Callide se expedit Myrrha, fere ut ver. 276 Pygmalion.

368. *Somnus solvit*, relaxat, *corpora*, membra corporis antea intenta, (vide ad vii. 185.) idemque *solvit curas*, facit, ut homines liberentur curis. Passim occurrit, *curis solutus* et *exolutus.* Vid. Schwarzius ad Plinium, Paneg. 79: *solvere* igitur nunc in dilogia positum. Similiter Tibullus, III. iii. 21. *mentes hominum curæque levantur. Indomito*, *ἀδαμάστῳ*, ardentissimo. *Indomitus amor*, ii. Trist. 585; *indomitæ iræ*, supra v. 41. *Retractat*, repetit secum, ut iv. 568.

Solverat: at virgo Cinyreïa pervigil igni
Carpitur indomito, furiosaque vota retractat.
Et modo desperat; modo vult tentare: pudetque,
Et cupit; et, quod agat, non invenit: utque securi
Saucia trabs ingens, ubi plaga novissima restat,
Quo cadat, in dubio est, omnique a parte timetur;
Sic animus vario labefactus vulnere nutat
Huc levis, atque illuc; momentaque sumit utroque.
Nec modus aut requies, nisi mors, reperitur amoris:
Mors placet: erigitur, laqueoque innectere fauces
Destinat; et, zona summo de poste revincta;
"Care vale Cinyra, causam te intellige mortis."
Dixit: et aptabat pallenti vincula collo.
Murmura verborum fidas nutricis ad aures

373. *Saucia trabs ingens.*] Similitudinem expressam esse e Virgilio, Æneid. ii. 626. putat Burmannus. Cf. supra viii. 472. ubi fluctuatio animi alia, eademque suavissima imagine illustratur: *trabs*, arbor; Statius, vi. 91. *iliceæ trabes*, ilices. *Vario vulnere*, vario affectu et motu. Bene autem motus illos vocat vulnera, quia in similitudine trabs *sauciatur plagis*. Etiam *labefactus* sic bene translatum ad animum. *Levis*, parum sibi constans, *nutat huc atque illuc*, mox furori suo indulget, mox sanæ rationi obtemperare vult: *Quum in dubio est animus, parvo momento huc illuc impellitur. Momentaque sumit utroque.* Nunc in hanc partem inclinat, nunc in illam, libræ instar ancipitis, unde ducta metaphora Tibulli, IV. i. 41: *Justa pari premitur veluti cum pondere libra*, etc. *Sumere momenta* ferre ut Florus, IV. xii. 54. *sumere impetus.* Supra vii. 79. *assumere alimenta a ventis.*

377. *Modus* vel finis, ut Horat. I. Od. vi. 7. *sit modus lasso maris*, vel moderatio; Seneca, Controv. 20. *Facilius in amore finem impetres, quam modum.* Apud Terent. Eun. I. i. 12. Parmeno negat, amorem admittere *modum.*

378. *Mors placet.*] Mors remedium amoris ultimum, ut habet epigramma incerti auctoris, lib. i. Anthologiæ, cap. 27: Ἐρῶτα παύει λιμός. εἰ δὲ μὴ χρόνος. Ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ, Θεραπεία σοι τὸ λοιπὸν ἠρτῆσθω βρόχος. Quod Suidas, ut et Laertius, Crateti tribuit. *Destinat*, constituit, ut sæpissime apud Plinium, in Epistolis.

380. *Causam te intellige.*] Quum Myrrha causam mortis nemini fassa esset, pater, filia extincta, illam causam intelligere non poterat. Præstat igitur haud dubie unius Medicei et Arundeliani lectio, *causam te intellige mortis:* scito te esse causam mortis; et anteponenda est vulgatæ (quam male habent Regii nostri) *causamque intellige;* illam igitur recepi.

382. *Murmura verborum*, etc.] Hæc et sequentia confer cum Virgilio, Cir. 233 sqq. *Fides*, virtus prima nutri-

Pervenisse ferunt, limen servantis alumnæ.
Surgit anus, reseratque fores; mortisque paratæ
Instrumenta videns, spatio conclamat eodem,
Seque ferit, scinditque sinus, ereptaque collo
Vincula dilaniat: tum denique flere vacavit;
Tum dare complexus, laqueique requirere causam.
Muta silet virgo, terramque immota tuetur;
Et deprensa dolet tardæ conamina mortis.
Instat anus; canosque suos, et inania nudans
Ubera, per cunas alimentaque prima precatur,
Ut sibi committat, quidquid dolet: illa rogantem
Aversata gemit: certa est exquirere nutrix: [que
Nec solam spondere fidem: "Dic," inquit, "opem-

cum. *Nutricem* hanc Antonin. Liberalis, 24. Hippolyten vocat. *Limen servantis alumnæ,* custodiæ causa cubantis juxta cubiculum alumnæ: *servare* passim pro observare, custodire.

384. *Mortis paratæ,* quam ipsa sibi parabat, aut ad quam instrumenta paraverat: *parare mortem,* ut *parare vim, fugam,* etc. *Instrumenta.* Zonam laquei vice *de poste revinctam.* Quum cunctationi locus non esset, omnia facit *spatio eodem.* Et ut multitudo rerum simul peractarum facilius sentiatur, ter repetitur *que. Dilaniat,* rumpit. *Tum denique,* quum opem tulisset, seque a summa animi perturbatione collegisset. *Non vacat flere,* adhibetur tum, quum res non lacrimas poscit, sed actionem, fortitudinem, auxilium, etc. iv. 694. *Laquei,* scilicet collo injecti.

389. *Muta silet* dictum ut *muta silentia,* versu 53, et iv. 433. ubi vide notam. *Tuetur,* intuetur. *Tardæ* referri proprie debuisset ad *conamina.*

391. *Canosque suos,* etc.] Olim alumnæ nudaverat plena lactis ubera, nunc *inania.* Solennis autem hæc nutricum et matrum obtestatio; vide Homerum, Il. X. 80 sqq; Senecam, Hipp. 246. et Herc. Œt. 925.

393. *Rogantem aversata.*] *Gierig* interpretatur: "Nil respondens roganti, quod signum est contemptus et aversationis." Hæc interpretatio mihi nimis severa videtur; nulla est causa cur Myrrha nutricem suam contemnat atque detestetur: non alius nempe sensus verbis *Gierig* dandus est; et aliter intelligendum est *aversata,* quod hoc loco est simpliciter avertens vultum a nutrice, præ metu aut verecundia. Sic apud Livium, lib. iii. *sed alii aversantur preces, aut verecundia, aut metu:* hic locus nostro plane est similis; ex quo forsan aliqui, Mediceus scilicet, et Argent. et Thysii, pro *rogantem* invexerunt *precantem.* Etiam Quintilianus, viii. 3. *ego certe mihi cernere videor eorum qui aderant tacitam aversationem ac timidam verecundiam.* Ex quibus nullum de sensu illius verbi superesse dubium puto. *Certa est,* ut ix. 43. *certi non cedere.*

395. *Nec solam,* etc.] Nota in sequentibus operam et sedulitatem nutricis, qua rem exquirit. Post *spon-*

Me sine ferre tibi; non est mea pigra senectus.
Seu furor est; habeo quæ carmine sanet, et herbis:
Sive aliquis nocuit; magico lustrabere ritu:
Sive est ira Deûm; sacris placabilis ira.
Quid rear utilius? certe fortuna domusque
Sospes, et in cursu est: vivunt genetrixque, paterque."
Myrrha, patre audito, suspiria duxit ab imo
Pectore: nec nutrix etiamnum concipit ullum
Mente nefas; aliquemque tamen præsentit amorem;
Propositique tenax, quodcunque sit, orat, ut ipsi
Indicet, et gremio lacrimantem tollit anili.
Atque ita complectens infirmis membra lacertis;
"Sensimus," inquit; "amas: et in hoc mea, pone timorem,
Sedulitas erit apta tibi: nec sentiet unquam
Hoc pater." Exiluit gremio furibunda, torumque
Ore premens; "Discede, precor, miseroque pudori
Parce," ait: instanti, "discede, aut desine," dixit,

dere fidem debebat sequi, sed opem etiam ferre. Verum mutavit orationem et nutricem ipsam loquentem induxit. Sqq. de furore, quem philtra excitant, accipienda. Noster, Art. Am. ii. 106. *Philtra nocent animis, vimque furoris habent.* Confer. Juvenalis, Sat. v. 609 sqq. Talis furor sanari etiam solebat *magico ritu* seu magicis artibus, quas commemorat Plinius, xxxii. 10. In iis *herbæ* potissimum et *carmina*, quibus etiam *nocebatur*. Propertius, III. iv. 25. *Non me moribus, sed herbis improba vicit;* et viii. 23. *Quid queror, heu, misero carmen nocuisse? quid herbas? Habeo* magam, *quæ*, etc. *Lustratio* fiebat etiam ad depellenda mala, ut morbos, etc. Tibullus, I. v. 11.

400. *Rear*, conjiciam. *Certe fortuna domusque*, etc. Calamitates tibi tuæque domo nullæ sunt. *In cursu est*, prospere tibi tuisque omnia cedunt. Passim apud Nostrum *dolor, furor, spes*, etc. dicuntur *in cursu esse:* vide Heinsium. Alibi *concipere nefas* est vel excogitare nefas, vel excogitatum committere. Sic Cicer. Cat. ii. 4. *concipere scelus;* Tusc. i. 30. *concipere fraudes;* Horat. II. Od. xiii. *quidquid concipitur nefas.* Sed hoc loco *concipere mente* nil aliud nisi, suspicari.

407. *Complectens—membra.*] Pro *membra* unus Mediceus *nata*, quod venustum videbatur Heinsio, quia *natæ* alumnæ vocabantur a nutricibus, et hæ vicissim matres ab alumnis: recepit vero *colla* secundo Palatino.

410. *Exiluit.*] Et gestibus et verbis præclare expressit furorem.

Quærere, quid doleam: scelus est, quod scire laboras."
Horret anus; tremulasque manus annisque metuque
Tendit, et ante pedes supplex procumbit alumnæ:
Et modo blanditur; modo, si non conscia fiat,
Terret, et indicium laquei, cœptæque minatur
Mortis: et officium commisso spondet amori.
Extulit illa caput, lacrimisque implevit obortis
Pectora nutricis; conataque sæpe fateri,
Sæpe tenet vocem; pudibundaque vestibus ora
Texit: et, "O," dixit, "felicem conjuge matrem!"
Hactenus; et gemuit: gelidos nutricis in artus,
Ossaque, sensit enim, penetrat tremor; albaque [toto
Vertice canities rigidis stetit hirta capillis:
Multaque, ut excuteret diros, si posset, amores,
Addidit: at virgo scit se non falsa moneri:
Certa mori tamen est, si non potiatur amato.
"Vive," ait hæc; "potiere tuo;" non ausa, "pa[rente."
Dicere, conticuit; promissaque numine firmat.
Festa piæ Cereris celebrabant annua matres

417. *Indicium laquei.*] Hoc est, minatur se indicaturam patri, quod se suspendere laqueo Myrrha voluerit.

422. *O, dixit,* etc.] Laudat hæc verba, et inter emphases, quum ex aliquo dicto latens aliquid eruitur, refert Quintilianus, Inst. Or. IX. ii. 64. Nempe rerum turpium confessionem ambiguis verbis et obscuris edere solent homines.

424. *Sensit,* intellexit vim illorum verborum. Nimis cumulatis verbis exornavit illud, steterunt comæ. *Canities—capillis,* id est, cani capilli steterunt rigidi et hirti. *Diros.* Vide ad versum 300.

430. *Promissa numine firmat* breviter et satis eleganter mihi dictum videtur pro, per numen jurans. Burmannus vero prioris Gronovii MS. lectionem præfert: *Dicere, jurato promissaque numine firmat.* Causa hoc præferendi fuit hæc, quia *jurare numen* pro, *jurare per numen* recte dicitur: vid. Drakenb. ad Silium, viii. 105.

431. *Festa piæ Cereris.*] In honorem Cereris θεσμοφόρου, s. legiferæ, *annua* sacra a multis Græciæ civitatibus, maxima autem religione ab Atheniensibus, celebrabantur, Thesmophoria inde dicta. Eaque sacra sine dubio et hoc loco intelligenda sunt. Agebantur enim non nisi a feminis ingenuis inde a die 14 mensis Pyanepsionis (qui erat mensium autumnalium pri-

Illa, quibus nivea velatæ corpora veste
Primitias frugum dant, spicea serta, suarum;
Perque novem noctes Venerem, tactusque viriles
In vetitis numerant: turba Cenchreïs in illa
Regis abest conjux, arcanaque sacra frequentat.
Ergo legitima vacuus dum conjuge lectus,
Nacta gravem vino Cinyram male sedula nutrix,
Nomine mentito, veros exponit amores,
Et faciem laudat: quæsitis virginis annis,
"Par," ait, "est Myrrhæ:" quam postquam adducere jussa est,
Utque domum rediit: "Gaude mea," dixit, "alum-
Vicimus." Infelix non toto pectore sentit [na;
Lætitiam virgo; præsagaque pectora mœrent.
Sed tamen et gaudet: tanta est discordia mentis!
Tempus erat, quo cuncta silent, interque Triones

mus) per quinque dies. Mulieres illæ velatæ erant *vestibus niveis*, in signum intemeratæ sanctitatis, et quum per quinque illas noctes, tum per quatuor proxime præcedentes, et a *Venere* abstinere, et summæ modestiæ operam dare debebant. Hinc *piæ matres; piæ* enim, quæ Deorum sacra rite colunt: vide Meursii Græc. feriatam in *Θεσμοφόρια*. Burmannus tamen putat, in animo habuisse poetam festum Cereri sacrum, quod in Oriente celebratum sit (at istius festi nulla extat memoria;) nam in Thesmophoriis tres modo noctes pure se habuisse matronas, (quod est falsum; vid. *Potteri* Archæol. Græc. tom. i. p. 883. ed. Ramb.) neque se de primitiis oblatis quidquam reperisse. Negari sane non potest, primitias non tam in Thesmophoriis, quam in θαλυσίοις potius, oblatas Cereri et Baccho, sed Noster non semel confudit diversa. *Tactusque viriles*, concubitus cum maritis.

435. *Cenchreïs.*] Auctor Argument. Myrrham Cinyræ et *Cenchreidis* filiam dicit; Hyginus, fab. 68. Smyrna Cinyræ Assyriorum regis et *Cenchreidis* filia.

437. *Vacuus lectus,* quum alter conjugum sacrorum causa seorsim secubat, est etiam Amor. III. x. 2. et Epiced. Tibul. ver. 33. *Viduum cubile* Amor. II. x. 17. *Desertus lectus* Heroid. i. 7. Et qui solus cubat, *viduas exigit noctes*, ibid. xix. 69. *Nacta gravem.* Apud Hyginum, fab. 164. Myrrha ipsa patrem inebriat.

441. *Adducere.*] Lenones et lenæ alibi et proprie meretrices stupri causa dicuntur ad aliquem *deducere*, (Cic. Ver. iii. 34.) et *perducere*, Ver. v. 12. Hinc. Ver. i. 12. *perductores* sunt lenones; vide Græviam ad Sueton. Cæs. 49. et Ernesti Clav. Cic. s. his vocibus.

443. *Vicimus,* formula exultantis propter spem certam.

Flexerat obliquo plaustrum temone Bootes.
Ad facinus venit illa suum: fugit aurea cœlo
Luna; tegunt nigræ latitantia sidera nubes;
Nox caret igne suo: primos tegis, Icare, vultus;
Erigoneque pio sacrata parentis amore.
Ter pedis offensi signo est revocata: ter omen
Funereus bubo letali carmine fecit. [dorem;
It tamen; et tenebræ minuunt, noxque atra pu-
Nutricisque manum læva tenet; altera motu

447. *Bootes.*] *De Boote* ejusque *plaustro* vide ad ii. 176. Is ubi media nocte culmen cœli attigit, et inde vergere incipit, *flectit plaustrum*, quod tunc *obliquum temonem* habet; Lucanus, ii. 237. *Parrhasis obliquos Helice quum verteret axes;* infra xi. 257. *inclinato temone:* contra equi solis surgunt *elato temone* apud Claudianum, Olybr. Cons. 4. Jam antiquissimi poetæ a siderum septemtrionalium culminatione mediam noctem designârunt; vide Heynii Excursum, ii. ad Æn. ii.; et Brouckh. ad Propertium, I. eleg. xvi. 23.

448. *Ad facinus venit.*] Egregie hæc finxit rei turpitudinis declarandæ causa. Luna et sidera se abscondebant, ne offenderentur aspectu tam nefarii facinoris, et ut res tam atrox in densissimis tenebris perpetraretur. *Fugit cœlo*, tegitur nubibus, ut non cernatur, ut fugisse videatur; Virg. Georg. i. 441. *sol conditus in nubem medio refugit orbe. Suo*, nocti proprio et usitato. Sic Virgilius, Georg. iv. 190. de apibus, *sopor suus. Primos tegis, Icare, vultus.* Commode *Icarum* præ pudore se abscondentem inducit, cujus filia *Erigone* pia satis in patrem fuerat. Nempe *Icaro* (quem alii Icarium appellant; vide Munker. ad Hyginum, fab. 130) a pastoribus Atticis, quos ebrios fecerat, interfecto, Erigone adeo doluit patris mortem, ut super corpus ejus in arbore suspendio vitam finiret. Deorum voluntate ambo inter sidera relati sunt. Erigone signum Virginis, Icarus Bootes in sideribus est dictus. Hygin. dicto loco, et P. A. ii. 4: et ab eodem fab. 254. Erigone inter mulieres piissimas refertur: confer. Tibullus IV. i. 9 sqq. *Sacrata*, inter sidera relata; vide ad ix. 88. *Pio amore*, propter pium amorem.

452. *Ter pedis offensi*, etc.] Neque infaustis omnibus, iisque ter repetitis, a conatu suo deterreri potuit. *Offensio pedis in limine* maxime sinistrum *signum*, id est, omen, apud Veteres; videatur Tibul. I. iii. 19. et Noster I. Trist. iii. 55; Amor. I. xii. 4. Tertium demum omen priora firmabat; Heroid. iv. 7 sq. Hinc etiam superstitiosi ter sortilegorum sortes tollere solebant; Tibullus, I. iii. 11. De *bubone* vide ad v. 543. Nostris dicitur *der Schuhu*, estque e genere strigum, de quibus ad vii. 269. diximus. *Carmen letale*, cantus lugubris malum exitum præsagiens.

454. *Minuunt pudorem*, quia non verendum erat, ut animadverterentur a quopiam.

455. *Nutricisque manum*, etc.] Hic locus ingeniose scriptus, ita ut virginem palpantem in tenebris et cum tremore accedentem ad patris lectum veluti oculis cernamus. *Motu cæcum iter explorat*, Novem *tactu:* egregie

Cæcum iter explorat: thalami jam limina tangit;
Jamque fores aperit; jam ducitur intus: at illi
Poplite succiduo genua intremuere; fugitque
Et color, et sanguis, animusque relinquit euntem.
Quoque suo propior sceleri, magis horret, et ausi
Pœnitet, et vellet non cognita posse reverti.
Cunctantem longæva manu deducit; et alto
Admotam lecto quum traderet, "Accipe," dixit;
"Ista tua est, Cinyra:" devotaque corpora junxit.
Accipit obscæno genitor sua viscera lecto;
Virgineosque metus levat, hortaturque timentem.
Forsitan ætatis quoque nomine, Filia, dicat;
Dicat et illa, Pater, sceleri ne nomina desint.
Plena patris thalamis excedit; et impia diro
Semina fert utero; conceptaque crimina portat.
Postera nox facinus geminat; nec finis in illa est.
Quum tandem Cinyras, avidus cognoscere amantem
Post tot concubitus, illato lumine vidit
Et scelus, et natam; verbisque dolore retentis,

motu dextræ cæcum iter explorat. Cæcum iter, via, qua incedebat in tenebris, quam cernere adeo nequibat. Hanc *motu* dextræ *explorat*, palpat manu, an obstet aliquid, quo offendatur. Expressit autem Tibul. II. i. 76 sqq: "Ad juvenem tenebris sola puella venit, Et pedibus prætentat iter, suspensa timore, Explorat cæcas cui manus ante vias." Virgilius, Mor. 6. *Sollicitaque manu tenebras explorat;* confer et Cirin, 209 sqq. Mox singulas ejus actiones recenset, *limina tangit*, etc. Iis, quibus animus linquitur, aut qui tremunt, suavi imagine tribuitur *poples succiduus*, id est, labans; *poples defectus*, id est, deficiens, xiii. 477.

462. *Cunctantem longæva manu.*] Nutrix, quoniam videbat, si virgo frustra esset reversa, mox rediturum furorem, ipsa cunctantem deducit. *Altus* erat lectus magnificentiæ causa. *Junxit*, fecit ut jungerentur.

465. *Obscœnus*, in quo res obscena agitur. *Viscera*. Tibullus, I. vi. 66. *nata sanguis est tuus.*

468. *Sceleri ne nomina desint*, ut ipsi nominibus utantur, quibus scelus indicetur. *Plena patris*, plena seminis paterni. Plautus, Amphytr. *Sed quum te gravidam, et pulchre plenam aspicio, gaudeo.* Noster, xi. 265. *ingentique implet Achille. Concepta crimina*, fœtum per crimen conceptum; iii. 268. *manifesta crimina pleno fert utero.*

473. *Illato lumine.*] Quatuor *allato lumine:* sed *inferre lumen* phrasin propriam esse probat Burmannus.

Pendenti nitidum vagina deripit ensem.
Myrrha fugit, tenebris et cæcæ munere noctis
Intercepta neci; latosque vagata per agros,
Palmiferos Arabas, Panchæaque rura relinquit,
Perque novem erravit redeuntis cornua lunæ;
Quum tandem terra requievit fessa Sabæa;
Vixque uteri portabat onus: tum nescia voti,
Atque inter mortisque metus, et tædia vitæ,
Est tales exorsa preces: "O, si qua patetis
Numina confessis, merui, nec triste recuso
Supplicium: sed, ne violem vivosque superstes,
Mortuaque extinctos, ambobus pellite regnis:
Mutatæque mihi vitamque necemque negate."
Numen confessis aliquod patet: ultima certe
Vota suos habuere Deos; nam crura loquentis

476. *Munere*, beneficio, ope. *Intercepta* melius quam erepta; vide ad viii. 291. Regii nostri habent *Intercepta neci est;* jampridem monuimus recentiores omittere sæpius *τὸ est*, et quidem sine necessitate, ac trunco sensu, sive quod eis videatur inutile, sive potius quod primi editores illud in codicibus non legerint, quum sit fere semper summatim indicatum variis compendiorum lineolis. *Palmiferos Arabas*. Apud quos multæ palmæ nascuntur. *Panchæa*, etc. Si, relicta Panchæa, novem menses erravit, et tandem inter *Sabæos* requievit, quo modo supra ver. 309. Panchæa dici potuit hanc arborem protulisse? Nonnulli Veterum *Panchæam* faciebant *Sabææ* (hodie *Yemen*) partem. Ita dicendum esset, Myrrham post longos errores rediisse in patriam. Glareanus ad superiorem locum monet, in fabulis, tot diversis modis proditis, frustra exactam temporis et locorum rationem quæri. Petitus illum locum mutatum volebat; vide ibi Varr. lect.

479. *Redeuntis lunæ.*] Septem *radiantis lunæ; redire* passim de sole, luna, sideribus, anno, die; vide Heinsium et Burmannum. Nostri Regii *redeuntis*; male *radiantis*, nam luna mutuatur *radios* a sole.

481. *Nescia voti*, nesciens, quid optet. *Patere* eleganter dicuntur qui alios facile exaudiunt, metaphora petita a locis, ad quæ facilis est accessus.

486. *Ambobus regnis*, vivorum scil. et mortuorum, nec vivere me sinite, nec mori: etiam apud Anton. Liber. εὔχεται μήτε παρὰ ζῶσι, μήτ' ἐν νεκροῖς φανῆναι. *Mutatæque mihi*, etc. Hic versus abest in Mediceo. Sublato hoc versu, sensus hæret, nec bene intelliguntur quæ præcedunt, *ambobus pellite regnis;* recte igitur eum habent nostri Regii.

489. *Suos*, propitios, *habuere Deos*, exaudita sunt a Diis; sic et iv. 373. pro quo iv. 164. *Vota tetigere Deos:* Tibul. III. iii. 28. *non meus Deus* est inimicus, iratus: Virgilius, Æn. ii. 396. *haud numine nostro*, nobis non

Terra supervenit; ruptosque obliqua per ungues
Porrigitur radix, longi firmamina trunci:
Ossaque robur agunt; mediaque manente medulla,
Sanguis it in succos, in magnos brachia ramos,
In parvos digiti: duratur cortice pellis.
Jamque gravem crescens uterum perstrinxerat arbor,
Pectoraque obruerat, collumque operire parabat.
Non tulit illa moram; venientique obvia ligno
Subsedit, mersitque suos in cortice vultus.
Quæ, quanquam amisit veteres cum corpore sensus,
Flet tamen, et tepidæ manant ex arbore guttæ.

propitio: Cic. Quint. 7. *Alphenus utebatur populo suo*, sibi propitio; Ernesti Clav. Cic. putat e ludis gladiatoriis hoc sumptum. *Crura terra supervenit*, terra repente retinuit et alligavit pedes. Confer cum seqq. similes puellarum in arbores mutationes, i. 548—52; ii. 347—65; ix. 351—93; unde intelliges, etiam in simillimis rebus suaviter variare fœcundum Ovidii ingenium. *Firmamina*, qua continentur trunci, ut loquitur Cic. Nat. Deor. ii. 47: *firmamen*, pro firmamentum, fulcrum quia Noster amat nomina in *amen* desinentia. *Obliqua, porrigitur, longi*, pingunt.

492. *Robur agunt*, in lignum robustum, durum mutantur.

494. *Duratur cortice*, in durum corticem mutatur.

496. *Pectoraque obruerat.*] Heinsius suadet *pectoraque obsuerat*, id est, occluserat, operuerat; *obruit* enim *cortice* paulo durius dictum judicat: de quo videatur ipse ad Fast. ii. 578. Burmannus dubitat an *obsuere* hoc sensu Ovidius scribere potuerit: si quid mutandum mallet *induerat*. Hoc verbum non debebat tentari; *obruere*, tegere, condere, sepelire.

497. *Veniens lignum*, eleganter; et ingeniose *obvia subsedit*, ut obvia veniret venienti ligno, omnis moræ impatiens.

500. *Flet tamen*, etc.] Etiam Lucretius, i. 350. *flere* de succis destillantibus dixit, *uberibus flent omnia guttis*. *Myrrha* frutex in multis Arabiæ locis nascitur, ex quo inciso guttæ manant, quæ in odoratissimis et pretiosissimis unguentis habentur; Plinius, xii. 15; Dioscor. i. 64 et 69; Noster Art. Amat. i. 287: *Illius et lacrimis, quas arbore fundit odora, Unguimur; et dominæ nomina gutta tenet.* Hanc fabulam ita interpretatur Fulgentius, Mythol. iii. 8: "Myrrha genus est arboris, de qua succus ipse exudat: hæc patrem amâsse dicitur. Istæ enim arbores in India sunt, quæ Solis caloribus crementantur." (Munkerus legit, *crenantur*, id est, inciduntur; *crena* enim, κρήνη, incisura:) "Et quia patrem omnium rerum Solem esse dicebant, cujus opitulatu cuncta germinum adolescit maturitas, ideo et patrem amâsse dicitur: dumque grandioris jam fuerit roboris, Solis ardoribus crepans, rhagades (fissuras) efficit, per quas succum desudat, quod myrrha dicitur: et redolentibus lacrimosa guttulis, fletus suaves scissuris hiantibus jaculatur. Unde et Adonem genuisse fertur."

Est honor et lacrimis; stillataque cortice Myrrha
Nomen herile tenet, nullique tacebitur ævo.
VIII. At male conceptus sub robore creverat infans,
Quærebatque viam, qua se, genetrice relicta,
Exereret: media gravidus tumet arbore venter:
Tendit onus matrem; nec habent sua verba dolores;
Nec Lucina potest parientis voce vocari.
Nitenti tamen est similis, curvataque crebros
Dat gemitus arbor, lacrimisque cadentibus humet.
Constitit ad ramos mitis Lucina dolentes,
Admovitque manus, et verba puerpera dixit.
Arbor agit rimas, et fissa cortice vivum
Reddit onus, vagitque puer; quem mollibus herbis
Naïdes impositum lacrimis unxere parentis:
Laudaret faciem livor quoque; qualia namque

503—739. *Adonis*, ex hoc incesto concubitu natus, propter pulchritudinem amatur a Venere. Apollodorus, III. xiv. 4; Tzetzes in Lycophr. p. 133; Hyginus, fab. 248—271: eundem mythum Hesiodus et Panyasis, ab Apollodoro laudati, retulerant. Ille Adonin Phœnicis et Alphesibϙæ, hic Thiantis, Assyriorum regis, filium fecerat. *Male*, nefario concubitu. Sed partus prodigiosus. Sed et Apollodorus *δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ, τοῦ δένδρου ῥαγέντος, γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἄδωνιν.* Vividis coloribus mulier parturiens describitur. *Tendit*, extendit; Amor. II. xiii. 20. *latens corpora tendit onus;* alia loca collegit Burmannus. Arbor illa nec *ventrem*, nec *dolores* habere poterat, quia ver. 499. cum corpore sensus amisisse dicitur. Rectius lacrimantem fingere potuit propter ver. 500.

508. *Crebros dat gemitus.*] Florentinus S. Marci *spissos dat gemitus*, pro diversa lectione; quod exemplis ab hoc loco alienis illustrare vult Heinsius.

510. *Constitit—Lucina*, etc.] Apud Hyginum, fab. 164. et Fulgentium, iii. 8. pater gladio ferit arborem, et sic prodit Adonis. Apud Antoninum mater abortum facit, et Thias pater se interficit. *Mitis*, quia sua sponte, non vocata, adest laboranti: alibi *lenis* Lucina. *Ad ramos*, ad arborem. *Puerpera*, quæ adjuvant puerperium: contra ix. 301. carminibus partus Alcmenæ retinebatur.

512. *Fissa cortice.*] Plerique *fisso;* sed vide Heinsium ad iv. 375.

515. *Laudaret*, etc.] De hoc proverbio vide ad vi. 129: confer III. ex Pont. i. 82. *Nec te si cupiat lædere, livor habet.* *Pinguntur.* Quintus Palatinus *scribuntur;* unus Heinsii *panguntur*. Burman. præfert, quod Francofurtensis MS. habet, *ponuntur*, cujus glossæ *pinguntur* et reliquæ varietates sint, quia ponere exquisite non modo de statuariis, sed etiam de pictoribus occurrit, ut apud Horatium, Od. IV. viii.: confer xii. 398.

Corpora nudorum tabula pinguntur Amorum,
Talis erat: sed, ne faciat discrimina cultus,
Aut huic adde leves, aut illis deme pharetras.
Labitur occulte, fallitque volatilis ætas;
Et nihil est annis velocius: ille sorore
Natus, avoque suo, qui conditus arbore nuper,
Nuper erat genitus; modo formosissimus infans;
Jam juvenis; jam vir; jam se formosior ipso est:
Jam placet et Veneri, matrisque ulciscitur ignes.
Namque pharetratus dum dat puer oscula matri,
Inscius extanti destrinxit arundine pectus.
Læsa manu natum Dea reppulit, altius actum
Vulnus erat specie, primoque fefellerat ipsam.
Capta viri forma non jam Cythereïa curat

519. *Labitur occulte,* etc.] Infans natus sensim adolevit; sed hoc ornate et verbis exquisitis expressit. *Volatilis,* sex *volubilis.* Regii codices *volatilis.* Et hoc eleganter; scilicet pueritia quæ celeriter transit. *Fallit,* præterlabitur, ut non sentiatur: *fallere* de omnibus iis, quæ ita fiunt, ut non animadvertantur. Sic *decipere diem* IV. Trist. x. 114. eum ita transigere, ut non sentiantur ejus molestiæ. Eodem nunc redit *occulte.* Sic et Lucret. i. 314; Horat. I. Od. xii. 45. *Crescit occulto velut arbor ævo Fama Marcelli.*

520. *Et nihil est annis velocius.*] Velocitatem illam egregie expressit tam cumulatione et repetitione vocum *nuper, modo, jam,* quam tota orationis forma. Ingeniose, *sorore, natus, avoque.* Nempe confusione illa nominum usus est, de qua vid. ver. 346. *Modo* nunc est, paulo post; neque enim solum de tempore vix elapso occurrit. *Se formosior ipso,* in virili ætate formosior erat, quam in infantia. Etiam ab Hygino, fab. 171. refertur inter formosissimos, quos tulit antiquitas. *Matris ulciscitur ignes:* vide ad ver. 311; Hyginus, fab. 58. *qui* (Adonis) *matris pœnas a Venere est insecutus.* Lactantius, Arg. *quem Venus non minus dilexit, quam puella patrem Cinyram dilexerat, beneficio Cupidinis.*

526. *Destrinxit* meliores; vulgo *distrinxit;* Leidensis *perstrinxit.* *Altius.* Codex Regius A. *autius:* quod mendum forsan a pronuntiatione scriptoris irrepsit; in pluribus enim Galliæ provinciis syllaba *al* in *au* corrupte mutata est, unde verbi gratia *Vaugirard,* pro *Valgirard* dictum fuit, ut mille aliis modis in plerisque provinciis. Porro qui, dictante librario, assidebant mensæ ut scriberent, non mirum est eos pronuntiationem in sua quisque provincia usitatam intrusisse; quod non semel, sed sexcenties codices manuscriptos perlegentibus animadvertendum fuit. Lem.

529. *Non jam Cythereia curat Litora.*] Dii, ubi potissimum coluntur, habitare dicuntur et quum aliorsum

Litora: non alto repetit Paphon æquore cinctam,
Piscosamque Gnidon, gravidamve Amathunta me-
Abstinet et cœlo: cœlo præfertur Adonis: [talli.
Hunc tenet; huic comes est; assuetaque semper
in umbra
Indulgere sibi, formamque augere colendo,
Per juga, per silvas, dumosaque saxa vagatur
Nuda genu, vestem ritu succincta Dianæ;
Hortaturque canes; tutæque animalia prædæ,
Aut pronos lepores, aut celsum in cornua cervum,
Aut agitat damas: a fortibus abstinet apris;

se transferunt, *spernere* (Horat. I. Od. xxx. 2.) *non curare, relinquere* illa loca. Veneri sacra *Cythera*, una ex Cycladibus. *Paphos æquore cincta*, quam Πάφον περιῤῥύταν dixit Alcman in H. Stephani Lyric. p. 628. *Gnidus* urbs Doridis, et *Amathus*, de cujus metallifodinis vide ad ver. 220. *Gravidam metalli* pro *gravidam metallis* ex Genevensi recepit Heinsius, quia apud Silium, libro ii. *Mellis apes gravidæ*. Mox suaviter additum, *cœlo præfertur Adonis;* Heroid. iv. 36. *Hippolytum videar præpositura Jovi. Tenet*, non dimittit a se.

533. *Assuetaque semper in umbra.*] Alio etiam studio trahitur. De tali obsequio vide ad ver. 171; adde Heroid. iv. 37 sqq.; Tibullum, iv. 3. Olim molli vitæ *assueta* erat, nunc durum venatum amat. Mollium hominum est, *indulgere sibi*, obsequi cupiditati suæ, totumque esse in cultu corporis. Quomodo Venus colendo formam augeat, suaviter docet Claudianus, Nupt. Honor. 99 sqq. *Colere*, ornare, ut Art. Amat. iii. 225. *dum coleris;* Curtius VIII. ix. 21. *lacertos auro colunt. Augere*, conspiciendam magis, pulchriorem reddere, ut i. 530.

535. *Dumosa saxa.*] Tres, *clivosaque saxa;* unus *clivosaque rura*. Supra iv. 777. exquisitius, *silvis horrentia saxa fragosis:* conf. Plinius, paneg. 81. ubi similiter molestiæ venatus describuntur. *Nudæ genu* erant venatrices. Sed e Virgilio, Æneid. i. 319. hoc translatum in h. l. putat Heinsius. Imo verisimilius est Nostrum expressisse illum locum. MSS. tamen hic valde variant, et quum plures habeant *Fine genu, Fune genu, Pene genu* (Regius noster B habet *Fine genu,*) Heinsius scribendum censet, *Fine genus*, ut *genus* sit secundus casus vel a *genu*, vel ab antiqua forma *genus*, quod utrumque exemplis allatis comprobat. *Fine* autem *genus* sive *genuum* dictum esse, ut apud Avien. in Arat. *fine manus;* apud Nemesian. Cyneg. *costarum sub fine;* Claudianum Gigant. 79. *femorum fine*, etc. *Hortatur canes* vide ad iii. 242. *Præda*, fera capta, ut iii. 225. ubi vide notam: *animalia tutæ prædæ*, quæ *tuto*, sine periculo, capiuntur. *Pronos*, veloces, pernices. Etiam Remed. 201. *pronum leporem;* Horatius Art. Poet. 160. *proni anni*, et IV. Od. vi. 39. *proni menses*, celeriter præterlabentes. Metaphora petita a pronis rivis, qui rapido cursu feruntur. *Celsum in cornua* elegantius, quam *celsis cornibus;*

Raptoresque lupos, armatosque unguibus ursos
Vitat, et armenti saturatos cæde leones. [nendo
Te quoque, ut hos timeas, si quid prodesse mo-
Possit, Adoni, monet: "Fortisque fugacibus esto,"
Inquit: "in audaces non est audacia tuta.
Parce meo, juvenis, temerarius esse periclo:
Neve feras, quibus arma dedit Natura, lacesse,
Stet mihi ne magno tua gloria: non movet ætas,
Nec facies, nec quæ Venerem movere, leones,
Setigerosque sues, oculosque animosque ferarum:
Fulmen habent acres in aduncis dentibus apri;
Impetus est fulvis, et vasta leonibus ira; [ganti,
Invisumque mihi genus est." Quæ causa, ro-
Dicam," ait; "et veteris monstrum mirabere culpæ.
Sed labor insolitus jam me lassavit; et ecce
Opportuna sua blanditur populus umbra;

Virg. Æneid. x. 725. *surgens in cornua cervus.*

540. *Raptores lupi* e Virg. Æn. ii. 355; et Telesinus apud Velleium, ii. xxvii. 2. Romanos vocat *raptores Italicæ libertatis lupos. Saturatos,* qui saturari solent, saturandos, de quo usu participiorum præteritorum vide Brouck. ad Propertium, II. x. 49. *Saturati* enim (ex usitata hujus participii notione) leones minus timendi sunt. Hinc Virgilius, Æn. x. 274. *Impastus leo. Fortisque,* etc. Conf. Propert. II. xv. 21; Plin. d. l. *certare cum fugacibus feris cursu, cum audacibus robore. Non est audacia tuta.* Heinsius conjicit *tutum,* ne nimis sit pedester sermo: comparat *Triste lupus stabulis* et *Turpe senex miles.*

545. *Parce esse,* noli esse, ut Virgilius, Æn. iii. 42. *parce scelerare manus,* et passim. *Magno* aut *haud parvo* (Virgil. Æn. x. 494.) *stare* dicuntur quæ magnum nobis damnum afferunt; vi. 487. *stabunt tibi tua fœdera magno;* Heroid. vii. 47. *odia constantia magno.*

548. *Venerem* satis venuste et cum vi dictum, pro *me.*

550. *In aduncis dentibus.*] Plerique vetustiores *et aduncis;* Heinsius suadet *præaduncis dentibus,* ut vii. 131. *præacutæ hastæ.* Supra i. 305. apro tribuuntur *vires fulminis;* viii. 289. *fulmen ab ore* apri *venit;* xi. 368. *rictus* lupi *fulminei;* Rutil. i. 625. *terribilis fulmine dentis aper. Acres,* feri, iracundi; Fast. iv. 215. *acres leones;* Phædrus, III. vii. 18. *acer canis. Impetus* feris tribuitur; Phædrus, III. ii. 14. de panthera, *sævit irato impetu.*

553. *Monstrum,* miram *pœnam.*

555. *Blanditur populus umbra.*] Sub *populo* non solum convivari, sed etiam requiescere, confabulari, amare solebant: *blanditur,* grata sua umbra nos invitat. *Pressit gramen et ipsum* ele-

Datque torum cespes: libet hac requiescere tecum,"
(Et requievit,) "humo:" pressitque et gramen, et ipsum;
Inque sinu juvenis, posita cervice, reclinis
Sic ait; ac mediis interserit oscula verbis:
Forsitan audîeris aliquam certamine cursus
Veloces superâsse viros: non fabula rumor
Ille fuit; superabat enim: nec dicere posses,
Laude pedum, formæne bono præstantior esset.

ganter, sedit in gramine et juxta Adonidem, ut ipsum attingeret, ut solent amantes. Heroid. iv. 97. Phædra Hippolytum hoc ipso Veneris et Adonidis exemplo adhortatur, ut quiescat subinde a venatu: *Sæpe sub ilicibus Venerem Cinyraque creatum Sustinuit positos quælibet herba duos*. *Renidens.* Nota est Venus φιλομειδὴς Homeri, et ἡδὺ γελοιήσασα; vide Heinsium qui *renidens* ex Florentino S. Marci recepit, quum cæteri habeant vel *reclivis* vel *reclinis*, quod gratam satis imaginem exhibet: *reclinis*, qui tergo se inclinat ad aliquid; vide Interpretes ad Silium, v. 470. Sic os Adonidis, quocum loquebatur, intueri potuit reclinis Venus. Hoc igitur revocavi. Venus *acclinis florum cumulo* est apud Claudianum, xxxi. 4.

560—707. *Atalantas* duas habuit antiquitas: vide ad viii. 317. Nunc intelligenda Bœotica, Schœnei filia (vide ver. 609.) quam Noster minime, ut alii auctores, cum Arcadica confudit. Ei cursu superanti velocissimos viros antevertit Hippomenes, pomis jactis retardans ejus impetum; hinc ex fœdere eam duxit uxorem. Sed quum gratias ageret nullas Veneri, quam adjutricem habuerat in certamine, illa ambos ita irritavit, ut in luco Matris Deum concumberent; idque ob facinus mutati sunt in leones. Conf. Hygin. fab. 185; Apollodorus, III. ix. 2; Palæphatus, cap. 14. Breviter fabulam Theocritus, Id. iii. 40 sqq. attigit. Tractaverat, ut ex Apollodoro patet, etiam Euripides. Hoc loco Venus ipsa, cujus magna pars in ea re fuerat, facunde eam et ordine narrat. *Non fabula rumor ille fuit;* sic *fabulæ manes* apud Horatium, I. Od. iv. 16: non est hæc fictio ad delectandum comparata; sed rumor, immo fama constans et certa. Confunditur tamen hæc fabula; quum enim duæ Atalantæ fuerint, Tzetzes, Palæphatus, et alii tribuunt hoc filiæ Jasii, quod erat filiæ Schœnei: Milanioni item, quod erat Hippomenis. Lem.

562. *Nec dicere posses.*] Unus Mediceus *nec dicere promptum est*, quod Burmanno videtur ex xiii. 10. sumptum. *Laude pedum, formæne*, etc. Hac duplici laude etiam secundum alios insignis erat; et inde pendet tota fabula. *Pedibus*, id est, cursu excellere summa *laus* apud Græcos; Homerus, Od. Θ. 147. Satis concinne *laus pedum* et *formæ bonum* sibi opponuntur. Non igitur præferendum ex multis MSS. *formane bona*. Formam sæpe *bonum* dici, docet Burmannus: *pedes* pro cursu solenne.

Scitanti Deus huic de conjuge; "Conjuge," dixit,
"Nil opus est, Atalanta, tibi; fuge conjugis usum:
Nec tamen effugies, teque ipsa viva carebis."
Territa sorte Dei per opacas innuba silvas
Vivit, et instantem turbam violenta procorum
Conditione fugat: "Nec sum potiunda, nisi," inquit,
"Victa prius cursu: pedibus contendite mecum:
Præmia veloci conjux thalamique dabuntur;
Mors pretium tardis: ea lex certaminis esto."
Illa quidem immitis; sed, tanta potentia formæ est!
Venit ad hanc legem temeraria turba procorum.
Sederat Hippomenes cursus spectator iniqui:
Et, "Petitur cuiquam per tanta pericula conjux!"
Dixerat; ac nimios juvenum damnârat amores.

564. *Scitanti*, oracula consulenti. Verbum proprium in hac re, monente Burmanno. De hoc oraculo cæteri nihil habent: Apollodorus παρθένον ἑαυτὴν ἐφύλαττε καὶ θηρεύουσα ἐν ἐρημίᾳ διετέλει, et postea, patre impellente, prodit in stadium. *De conjuge: Conjuge;* sollennis et grata Ovidio ejusdem vocis repetitio. *Usus conjugis;* concubitus; Remed. Amor. 357. *Veneris usus. Teque ipsa viva carebis.* Obscure, more oraculorum, transformationem ejus vaticinatur: *te ipsa carebis*, non eris ea, quæ nunc es, carebis animi corporisque bonis, quibus nunc frueris.

567. *Per silvas* melius, quam, in silvis: *per* enim eleganter ponitur, ubi aut de hominibus sparsis, diffusis, sermo est (iv. 405. *latitant per tecta sorores,*) aut de vagantibus huc et illuc, ut hoc loco. *Vivit.* Mediceus *Ibat*, quod latinius putat Burmannus. *Violenta;* Tanaq. Faber corrigebat *violente*, quia perperam *violenta* cum *conditione* jungebat; sed Burmannus defendit lectionem codicum et mittit lectorem ad Velleium, ii. 3. ubi *conditione* vel *conditionibus* simpliciter dici docte probat. *Violenta*, sæva, quæ crudelissimam conditionem proponit. *Pretium* passim est præmium, ut ix. 47; sed h. l. malo sensu, pœna, ut *præmium* viii. 503, et Phædr. IV. fab. xvii. 30. *Legem* illam secundum Hyginum, pater constituit. Vide ad ver. 599.

573. *Tanta potentia formæ.*] Etiam Art. Amat. iii. 258. et Propertium, III. xviii. 7. *forma potens. Ad hanc legem*, ad certamen, in quo tam dura lex proposita; hinc mox *cursus iniquus.*

575. *Hippomenes* vocatur etiam ab Euripide, Theocrito, et Hygino: sed a Schol. Apollonii *Hippomedon* vocatur; ab aliis, ut ab Apollodoro, *Melanion.* Sed *Melanion* secundum alios Arcadicam Atalantam habuisse dicitur. Hippomenis autem exemplum, quale hic notatum, vel maxime formæ potentiam declarat.

Ut faciem, et posito corpus velamine vidit,
Quale meum, vel quale tuum, si femina fias;
Obstupuit: tollensque manus, "Ignoscite," dixit,
"Quos modo culpavi: nondum mihi præmia nota,
Quæ peteretis, erant." Laudando concipit ignem;
Et, ne quis juvenum currat velocius, optat,
Invidiaque timet. "Sed cur certaminis hujus
Intentata mihi fortuna relinquitur?" inquit.
"Audentes Deus ipse juvat." Dum talia secum
Exigit Hippomenes, passu volat alite virgo.
Quæ quanquam Scythica non secius ire sagitta
Aonio visa est juveni; tamen ille decorem
Miratur magis; et cursus facit ipse decorem.

580. *Tollensque manus.*] Gestus veniam petentium, manus tollere.

584. *Invidiaque timet.*] Vulgo (et in nostris Regiis) *Invidiamque timet.* Invidendo aliis timet, ne quis victoriam sibi præripiat; qui sensus solet tali occasione excitari. Sic recte hæc verba et constituit et interpretatus est Micyllus, eademque lectio deinde comprobata est MSS. auctoritate. *Fortuna,* exitus certaminis: *fortunam belli tentare* passim apud historicos.

586. *Audentes,* etc.] Sententia hæc mirum in modum Veteribus placuit, et apud innumeros auctores occurrit. A Claudiano, Ep. ad Probin. 9. vocatur *Cei sententia vatis,* id est, Simonidis, quanquam in vocem *Cei* et MSS. variant, et Interpretes dissentiunt. Sed cæteri dicunt *Audentes Fortuna juvat:* Noster, quia Venerem implorare constituerat, maluit *Deus,* quanquam *Deus* sæpe pro Fortuna ponitur. Virg. Æn. x. 284.

587. *Exigit,* deliberat: metaphora a libra petita, ad quam exigitur pondus rerum. Sequitur descriptio certaminis cursus, quacum confer Homerum, Il. Ψ. 740 sqq; Virg. Æn. v. 315 sqq. *Ales,* primum pro, alatus; deinde pro, celer. Etiam *volare* de celerrimo cursu. *Volucrem Schœneida* vocat Claudianus, Laud. Seren. 170. *Scythica sagitta. Scythæ,* gens bellica, quorum tela timenda; *Scythicus arcus* I. Pont. i. 79; *Scythica pharetra* III. Pont. viii. 19. Hinc hoc loco *Scythica sagitta* pro quacumque sagitta: confer vii. 776 sqq. *Ire,* currere. Etiam de volatu navis, quæ plenis velis currit: hæc vox occurrit, v. c. V. Trist. xiv. 44. *Aonio,* Bœoto. Vide ad iii. 147.

590. *Facit decorem.*] Magna commendatio, si quis omnia facit cum *decore:* confer viii. 27 sqq; Heroid. iv. 77 sqq; Tibul. IV. ii. 7 sqq. Jam phantasia Ovidii pingit rursus habitum decorum currentis virginis. Pedes quum illa celeriter et alte jactaret, plantæ attingebant *talaria,* tunicam talarem, quam venti retro dabant. *Refert oblata,* retro dat, ut offerantur. *Tergaque.* Quatuor *collaque,* ut Art. Amat. iii. 236. *fusos per colla capillos.* Regii nostri habent *tergaque;* etiam in loco a doct. *Gierig* citato alii legunt *fusos per terga capillos,* vide hunc

Aura refert oblata citis talaria plantis;
Tergaque jactantur crines per eburnea, quæque
Poplitibus suberant picto genualia limbo;
Inque puellari corpus candore ruborem
Traxerat; haud aliter, quam quum super atria velum
Candida purpureum simulatas inficit umbras. 596
Dum notat hæc hospes, decursa novissima meta est;
Et tegitur festa victrix Atalanta corona.

locum, in nostra editione. Lem. *Picto*; vide ad vi. 1. Cæterum huc respexit Sidonian. Apoll. paneg. Major.: "Plantasque superbas Haud ita per siccam Nemeen citus extulit Arcas, Cujus in Ætolo volitantem pulvere matrem Horruit Hippomenes."

594. *Puellaris*, quo insignes sunt puellæ, quæ inde passim *candidæ* vocantur: amat Ovidius h. voc. vide v. 393; Fast. v. 611. *Trahere ruborem* est etiam iii. 482; *trahere nigrum colorem* ii. 236; *trahere faciem* i. 412: in his *trahere* est accipere. Ruborem illum mixtum candori aliis similitudinibus Noster illustrat iii. 482. et iv. 331; aliis etiam Tibullus, III. iv. 33: *Ut cum contexunt amaranthis alba puellæ Lilia; ut autumno candida mala rubent*. *Velum*, aulæum. Vela prætendi solebant atriis et cubiculis, hinc *velarii* servi, qui velorum curam habebant. *Simulatas inficit umbras*. Quinque, *simul edit et inficit;* Arondel. *simul addat;* duo Medicei *simul edat;* unus Bononiensis *similem datur;* octo *simul et dat et inficit*. *Simulatas inficit umbras* recepit Heinsius e Florent. S. Marci: vellem addidisset, quid sit, *simulatas umbras inficere super atria*. Intelligo quidem *simulatas umbras*, assimilata coloribus veli; scio etiam, velum recte dici *atrium simulatis umbris inficere*, scil. colorare: sed altera locutionis forma durissima mihi videtur. Præstat haud dubie Vulgata *similem dat et inficit umbram*, quanquam neque hæc satis placet. Cæterum eandem velorum infectionem copiosius describit Lucret. iv. 73—84. ubi *lutea russaque vela et ferrugina magnis intenta theatris omnem consessum caveæ subter, et omnem scenæ speciem inficiunt, coguntque suo fluitare colore*, etc. Hæc nostra autem non dicit Romanus, sed Venus, quo tempore nondum talis velorum usus. Mire erravit cl. *Gierig*, quum dixerit Heinsium recepisse *simulatas umbras*. Certe *similatas umbras* deduxit Heinsius ex Florentino codice, quem omnium optimum dicit, et quem sequitur: addit etiam "Nec abludit Spirens. in quo, *similis dat et inficit*." Præterea Regius noster A *simul et dat et inficit umbram;* at codex B. *similem dat et inficit umbram*, quam lectionem præstantiorem recte judicat *Gierig*. Lem.

597. *Hospes*.] Hippomenes. *Meta* nunc pro stadio; ultima stadii pars decursa erat. *Festa corona*. Virgilius, Æn. ii. 249; *festa velamus fronde*. *Ex fœdere*, e composito: *fœdus* omne id, de quo inter plures convenit. Secundum Hyginum d. l. Schœneus procis eam legem proposuerat, ut alius post alium inermis fugeret, filia autem cum gladio insequeretur, quem intra terminos assecuta esset, occideret, ejusque caput in stadio figeret: atque ita multi perierunt. Apollodorus.

Dant gemitum victi, penduntque ex fœdere pœnas.
Non tamen eventu juvenum deterritus horum
Constitit in medio; vultuque in virgine fixo;
"Quid facilem titulum superando quæris inertes?
Mecum confer," ait: "seu me fortuna potentem
Fecerit, a tanto non indignabere vinci;
Namque mihi genitor Megareus Onchestius; illi
Est Neptunus avus: pronepos ego regis aquarum;
Nec virtus citra genus est: seu vincar, habebis
Hippomene victo magnum et memorabile nomen."
Talia dicentem molli Schœneïa vultu
Aspicit, et dubitat, superari an vincere malit.
Atque ita, "Quis Deus hunc formosis," inquit, "ini-
Perdere vult? caræque jubet discrimine vitæ [quus
Conjugium petere hoc? non sum, me judice, tanti;
Nec forma tangor: poteram tamen hac quoque tangi.

600. *Eventus,* fortuna, interitus; Hyginus, P. A. ii. 1. *eventum suum dicere Dianæ.* *Inertes* ad cursum referendum, tardi. *Facilem titulum,* gloriam, laudem facile parandam: vide iv. 644; viii. 433.

603. *Mecum confer.*] Verba haud dubie corrupta, sed MSS nil juvant; Heinsius conjicit, *Te mihi confer.* Sensus esse debet, mecum contende cursu. Græci quidem *συμβάλλειν* et *συνάπτειν* absolute ponunt, suppressis vocibus *ἀγῶνα* et *δυνάμεις*; sed Latinis insolens illa ellipsis. *Potentem,* scilicet cursu, velocem.

605. *Megareus* est apud Hyginum. *Onchestus,* urbs Bœotiæ, cujus rudera (in quibus templum et signum Neptuni Onchestii) Pausaniæ adhuc ætate extabant. Ibi olim habitaverat Onchestus, Neptuni filius: apud Pausaniam Bœot. p. 761. Onchesti filius *Megareus,* quem eundem et *Macareum* dictum esse, Schol. Sophoclis ad Antig. ver. 1311. tradit. Is Niso contra Minoem auxilium tulisse et in prælio cecidisse legitur apud Pausan. Attic. p. 95. *Citra genus,* inferior, minor genere. Æque fortis sum ac nobilis. *Memorabile,* celebre, ut iv. 416 et 614. et Virg. Æn. iv. 94.

609. *Schœneia.*] Regii nostri codices habent male *Ceneia: Schœneia,* Atalanta Schœnei regis filia. *Molli vultu.* Supra ix. 260. *durus vultus* Junonis iratæ: nunc *mollis,* placidus, blandus, *vultus* amantis Atalantæ; amantibus etiam *molles preces, mollia corda,* etc. tribuuntur.

613. *Non sum, me judice, tanti.*] Trist. ii. 209. *Non sum tanti, ut renovem tua vulnera;* Tibul. II. vi. 42. *Non ego sum tanti, ploret ut illa semel.*

Quid? quod adhuc puer est? non me movet ipse, sed ætas.
Quid? quod inest virtus, et mens interrita leti?
Quid? quod ab æquoreà numeratur origine quartus?
Quid? quod amat, tantique putat connubia nostra,
Ut pereat, si me fors illi dura negârit?
Dum licet, hospes, abi, thalamosque relinque cruentos.
Conjugium crudele meum est: tibi nubere nulla
Nolet, et optari potes a sapiente puella.
Cur tamen est mihi cura tui, tot jam ante peremptis?
Viderit: intereat, quoniam tot cæde procorum
Admonitus non est, agiturque in tædia vitæ.
Occidet hic igitur, voluit quia vivere mecum?
Indignamque necem pretium patietur amoris?
Non erit invidiæ victoria nostra ferendæ:
Sed non culpa mea est: utinam desistere velles!
Aut, quoniam es demens, utinam velocior esses!

617. *Æquorea origo* breviter dictum, Deus æquoreus, unde originem ducit; nisi malis *originem* de auctore generis accipere: ix. 264. *ab origine ductum matris;* Virgilius, Georg. iii. 122. *Neptuni ipsa deducat origine gentem.* *Fors dura.* Vulgo *sors:* septem *dira*, quod non displicet Burmanno, quia et ver. 634. *importuna fata,* id est, sæva, dira.

620. *Thalami cruenti*, et *conjugium crudele*, conjugium, quod cum vitæ periculo petitur, et cujus causa jam multi perierunt. *Relinque*, non pete. *Sapiente puella.* Dotes tuas, uti par est, æstimante, et cui nuptiæ cordi.

625. *Admonitus.*] Basileensis *attonitus: admonitus non est,* scilicet ut sibi consuleret. Plenius Justinus, IV. v. 11. *Nicias ne Demosthenis quidem exemplo, ut sibi consuleret, admonitus.* *Agi*, ut alibi *ferri* dicuntur qui præ nimia cupiditate nesciunt, quid agant, aut qui alia quacunque vi compelluntur ad aliquid; Phædrus, IV. xii. 3. *ad perniciem solet agi sinceritas;* et V. v. 3. *ad pœnitendum rebus manifestis agi.*

627. *Pati necem* est etiam in Ibide, 521; et *patiens mortis*, mortalis, supra ii. 653: *patimur* omnia ea, quæ nobis inferuntur, vulnera, mortem, vincula. Non igitur erat, cur Burmannus ex Langerm. Excerptis mallet, *potietur*, quod melius τῷ *pretium* conveniat, et quod soleat Noster hanc vocem cum quarto casu construere. *Indignam*, injustam, ut sæpe. *Invidia*, odium: *non erit—ferendæ* pro vulgat. invidia victoriæ nostræ non erit ferenda; etiam Amor. iii. 6. *Non eris invidiæ, torrens, ferendæ.*

At quam virgineus puerili vultus in ore est!
Ah! miser Hippomene, nollem tibi visa fuissem!
Vivere dignus eras: quod si felicior essem,
Nec mihi conjugium fata importuna negarent,
Unus eras, cum quo sociare cubilia possem."
Dixerat: utque rudis, primoque Cupidine tacta,
Quod facit ignorans, amat, et non sentit amorem.
Jam solitos poscunt cursus populusque paterque,
Quum me sollicita proles Neptunia voce
Invocat Hippomenes: "Cythereïa comprecor ausis
Adsit," ait, "nostris; et, quos dedit, adjuvet ignes."
Detulit aura preces ad me non invida blandas;
Motaque sum, fateor; nec opis mora longa dabatur.
Est ager, indigenæ Tamaseum nomine dicunt,

631. *Quam virgineus puerili,* etc.] Anacreon, apud H. Steph. in Lyric. p. 530. *ὦ παῖ παρθένιον βλέπων.*

634. *Nec mihi,* etc.] Vide ver. 564 s. Conf. Lactantius, Argum. Sed apud Hyginum a patre ipsa petit, ut se virginem servare velit. *Sociare* solenne de conjugibus; i. 620. *socia tori.*

636. *Dixerat: utque rudis,* etc.] Apud Theocritum, Idyl. iii. 42. vix conspecto Hippomene incipit furere, et in profundum amorem incidere.

638. *Pater,* patres, seniores et honoratiores: *populus patresque* formula solennis et passim obvia de universis civibus Romanis, tam patriciis et senatoribus, quam plebeiis. Maximam exemplorum nubem collegit Bentleius ad Horat. III. Od. vi. 20. Hinc etiam de aliis populis et cœtibus usurpatum. *Poscere* fere ut Horatius, Art. Poet. 190. *fabula, quæ posci vult,* quam iterum spectare cupiunt spectatores. *Quum me sollicita,* etc. *Me* Venerem; narrat enim hæc Adonidi Venus. *Sollicita vox,* quam emittit homo sollicitus. *Neptunia proles,* Hippomenes, Neptuni pronepos. *Comprecor* pro simplici precor, ut apud Hyginum, fab. i. et P. A. ii. 5.

642. *Aura non invida.*] Suaviter res inanimatæ, quum prohibent aliquid fieri, *invidere* dicuntur; supra iv. 73. *invidus paries,* qui obstabat amantibus; ix. 485. *nox cœptis invida;* x. 332. *invida jura.* Et hoc loco *non invida aura,* quæ preces fideliter deferebat ad Venerem. *Blandæ preces,* ut *blanda tura* et *blandæ victimæ,* quæ offeruntur animo blando.

644. *Tamaseum.*] Vulgo *Damasenum,* quod varie emendârunt editores: verum viderunt Farnabius et Heinsius. Codic. nostri Regii *Damasenum.* *Tamasus* aut *Tamaseus* oppidum Cypri; Plinius, v. 31. Stephanus h. v. Ταμάσεος πόλις Κύπρου. Τὸ ἐθνικὸν Ταμασίτης καὶ Ταμασεῖος. *Sacrare,* consecrare. Sic *sacrare templa, delubra.* Fast. i. 290. et apud Virgilium, Æn. viii. 715: supra ix. 88. *sacrare cornu:* vide Bentlei. ad Horat. Epist. II. ii. 92. Secundum Philetam in Schol. Theocrit. ii. 118. Venus Hippomeni

Telluris Cypriæ pars optima: quem mihi prisci
Sacravere senes, templisque accedere dotem
Hanc jussere meis: medio nitet arbor in arvo,
Fulva comam, fulvo ramis crepitantibus auro.
Hinc tria forte mea veniens decerpta ferebam
Aurea poma manu; nullique videnda, nisi ipsi,
Hippomenen adii; docuique, quis usus in illis.
Signa tubæ dederant, quum carcere pronus uterque
Emicat, et summam celeri pede libat arenam.
Posse putes illos sicco freta radere passu,
Et segetis canæ stantes percurrere aristas.

dedit Dionysi mala suo capiti detracta. Sed alius Schol. ad iii. 40. male auctor est, ex Hesperidum hortis hæc poma allata. Etiam Virg. Catal. xi. 25. *Hesperidum munere* capta esse Atalanta traditur.

647. *Nitet arbor.*] Quidam *viret arbor*, quod Burmannus non damnat, quia id verbum auro convenit; vide ad iv. 636. *Fulva*, aurea. *Comam*, frondes; vide ad ver. 103. Si lectio *crepitantibus* sana, cogitandus est crepitus sive sonus, quem faciebant frondes aureæ motæ. Et puto, eam sanam esse: Virgilius, Æn. vi. 209. in simili arboris descriptione, *leni crepitabat bractea vento*, et xi. 775. *sinus crepantes fulvo auro.*

649. *Mea veniens.*] Unus Leidensis *mea juvenis*; Heinsius conjicit *juveni*; Constantius Fan. et Burmannus *meo juveni*, ut Adonis intelligatur; satis blande et comiter. *In illis*, illorum, aut, illis. Sic ix. 670. *in illo*, illius; vii. 682; xiv. 268. Etiam Hyginus *edoctus, quis usus in eis esset.*

652. *Signa tubæ dederant.*] In seqq. expressit nobilem certaminis nautici descriptionem apud Virgil. Æn. v. 124 sqq. *Tuba* signum dabatur et in prœliis et in certaminibus. *Pronus* egregie pingit nisum et habitum eorum, qui, ut vim addant emicanti corpori, extenso altero pede inclinataque ad terram superiore corporis parte, se emittunt in stadium. Sed id Noster habet a Virgilio, dicto loco, ver. 147. ubi aurigæ *proni in verbera pendent*, et Georg. iii. 107. *proni dant lora.* Supra ix. 44. idem vocab. de luctantibus. *Carcere* pro usitatiore, carceribus.

654. *Posse putes.*] Ita celerrimum cursum equorum hominumque descripserunt Veteres, Homer. Il. Υ. 226 sqq; Apollon. i. 179; Virg. Æn. vii. 808 sqq. Ea volubilitatis ratio offendit multos. Noster adeo, rei molliendæ causa, addit, *Posse putes.* Sed apud Hyginum fab. 89. equi, quos Troi dederat Jupiter, *super aquas et aristas ambulant.* *Passu*, pede. *Radere*, leni pedum motu per intervalla leviter attingere: vide Walken. ad Euripidem Phœn. ver. 1399. Apud Minucium Fel. ii. 3. testa illa, qua pueri ludunt, dicitur dorsum maris *radere.* Supra iv. 561. sic est *destringere.* *Stantes*, erectas. Propertio, IV. v. 12. *stantia* sunt segetes, frutices, arbores. *Percurrere aristas*, currere super aristas. Virgilius d. l. *Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas.*

Adjiciunt animos juveni clamorque, favorque,
Verbaque dicentum: "Nunc, nunc incumbere tempus,
Hippomene; propera: nunc viribus utere totis;
Pelle moram; vinces." Dubium Megareïus heros
Gaudeat, an virgo magis his Schœneïa dictis.
O quoties, quum jam posset transire, morata est;
Spectatosque diu vultus invita reliquit!
Aridus e lasso veniebat anhelitus ore;
Metaque erat longe: tum denique de tribus unum
Fœtibus arboreis proles Neptunia misit.
Obstupuit virgo, nitidique cupidine pomi
Declinat cursus, aurumque volubile tollit.
Præterit Hippomenes: resonant spectacula plausu.
Illa moram celeri cessataque tempora cursu
Corrigit; atque iterum juvenem post terga relinquit.
Et rursus pomi jactu remorata secundi,
Consequitur, transitque virum: pars ultima cursus

656. *Favor* proprie de variis plausus generibus, quibus in theatro histriones et in stadio certantes incitari solebant. Virg. Æn. v. 148; Homer. Il. Ψ. 766. *Nunc, nunc,* etc. e Virgilio, ver. 189: *Hortatur Mnestheus: nunc, nunc insurgite remis—nunc illas promite vires, nunc animos.—Hoc vincite.* *Incumbere,* incitari in cursu.

659. *Megareius* emendavit Micyllus; vulgo *Macareius;* vide notam ad ver. 605. Regii nostri *Megareius,* id est, Hippomenes, Megarei filius, Neptuni nepos.

663. *Aridus,* ex arido ore veniens, ut ii. 278. *sicca vox.* *Lassum os,* os ejus, qui lassus erat; Virgilius, Georg. iv. 96. *ceu pulvere ab alto Quum venit, et sicco terram spuit ore viator Aridus;* et Æneid. v. ver. 199. *Tum creber anhelitus artus Aridaque ora quatit.* *De tribus unum,* etc. Non raro in certaminibus fieri solebat, ut dolis alter alteri victoriam eripere conaretur.

667. *Volubile.*] Noster in Ibide, 191. Sisyphi *revolubile pondus.*

668. *Spectacula,* locus, unde spectabatur, ut Livius, i. 35. *spectacula sibi quisque fecerunt.* *Resonant.* Virgilius, v. 148. *Tum plausu fremituque virûm, studiisque faventum Consonat omne nemus,* etc. *Cessata tempora,* cessando consumpta, ut Fast. iv. 617. *cessata arva,* cessando neglecta. *Moram et cessata tempora corrigere* pro, id corrigere, quod mora et cessando peccatum erat.

672. *Consequi,* pro assequi. In ipso cursu interdum numen aliquod invocari, invocantique adesse solebat. *Juveniliter.* Glareanus putat, jaciendi modum sic esse expressum. Rectius

Restabat: "Nunc," inquit, "ades, Dea muneris auctor;"
Inque latus campi, quo tardius illa rediret,
Jecit ab obliquo nitidum juveniliter aurum.
An peteret, virgo visa est dubitare; coegi
Tollere, et adjeci sublato pondera malo;
Impediique oneris pariter gravitate moraque.
Neve meus sermo cursu sit tardior illo;
Præterita est virgo: duxit sua præmia victor.
Dignane, cui grates ageret, cui turis honorem
Ferret, Adoni, fui? nec grates immemor egit,
Nec mihi tura dedit: subitam convertor in iram;
Contemnique dolens, ne sim spernenda futuris,
Exemplo caveo, meque ipsa exhortor in ambos.
Templa Deûm matri, quæ quondam clarus Echion
Fecerat ex voto, nemorosis abdita silvis,
Transibant; et iter longum requiescere suasit.

Regius et Burmannus interpretantur, cum ardore et impetu, ut solent juvenes. Laudat Burmannus, iii. Art. Amat. 733. *juveniliter aream corripit*, et ii. Trist. 117. *nimium juveniliter uti ingenio*. Adde supra, iii. 626. *juvenili guttura pugno rupit*. Causa, cur fortiter jaceret, erat, *quo tardius illa rediret*.

679. *Neve meus sermo*, etc.] Frigida sententia. *Præterita est virgo*. Cl. Baconus hanc fabulam interpretatus, Atalantæ, inquit, id est, artis prærogativam et vigorem, mala aurea retardant: illa enim plerunque stadium deserit et ad lucrum declinat, etc. Quæ videre operæ pretium. *Duxit*, nempe uxorem, *sua præmia*, ut Perseus Andromedam, iv. 756. Sed Hyginus, *Hanc cum in patriam duceret*.

681. *Turis honorem ferret*.] Alibi honores simpliciter de sacris. *Tura dedit*. Burm. mallet *tura tulit*, repetitione familiari nostro poetæ: utrumque Latinum est; vide ad i. 248.

684. *Contemnique dolens;* deest *me*. Vulgo scribitur *contemptuque dolens*. *Caveo*, moneo aut prohibeo, ex juris Romani formulis; vide Ernest. clav. Cicer. hac voce.

686. *Templa Deûm matri*, etc. apud Apollodorum et Hyginum ingrediuntur τὸ τέμενος Διὸς, *Jovis fanum*. *Clarus Echion*. Quidam *magnus*. Recte Glareanus intelligit *Echionem*, Cadmi socium, cujus iii. 126. mentio fit; Atalanta enim hæc Schœneïa fuit Bœotica. Burmannus vero mallet, Echionem Arcadem, de quo viii. 311. intelligere, quia Noster cum aliis duas Atalantas confuderit. Ubi tandem confudit? *Nemorosis silvis*. Supra i. 568. *Est nemus, quod claudit silva*, ubi vide notam. Sic abdita esse solebant multa templa.

Illic concubitus intempestiva cupido
Occupat Hippomenen, a numine concita nostro.
Luminis exigui fuerat prope templa recessus
Speluncæ similis, nativo pumice tectus,
Relligione sacer prisca: quo multa sacerdos
Lignea contulerat veterum simulacra Deorum.
Hunc init; et vetito temerat sacraria probro.
Sacra retorserunt oculos; turritaque Mater,
An Stygia sontes, dubitavit, mergeret unda.
Pœna levis visa est: ergo modo levia fulvæ
Colla jubæ velant; digiti curvantur in ungues;
Ex humeris armi fiunt; in pectora totum
Pondus abit; summæ cauda verruntur arenæ;
Iram vultus habet; pro verbis murmura reddunt;
Pro thalamis celebrant silvas; aliisque timendi
Dente premunt domito Cybeleïa frena leones.

691. Burmannus per *lumen* intelligit fenestram et aperturam ædium, per quas lumen intromittitur, et ita Heinsius supra ver. 293. *lumina* capiebat. Sed nulla adest causa, cur hoc ita capiamus, quanquam sensus eodem redit. De *nativo pumice* vide ad iii. 159. *Relligione sacer prisca,* cultus inde ab antiquissimis temporibus. Cicero Verr. iv. 33. *simulacrum summa atque antiquissima præditum religione.* *Veteres Dii,* quorum simulacra vetusta.

695. *Temerare,* stupro polluere, ut ii. 592. *Probrum* passim de stupro.

696. *Sacra,* simulacra. *Retorti oculi,* ut alibi *aversæ aures,* signa iræ divinæ. *Turrita mater,* Cybele, quæ Fast. iv. 224. *turrigera Dea* dicitur, et cui ver. 219. *turrita corona* tribuitur. Causa ibidem redditur hæc, quia Phrygiis urbibus turres dederit. Ibi Burmannus turritam Deam cum comitatu e monumento antiquo exprimendam curavit. Sed Lucret. ii. 606. *Muralique caput summum cinxere corona, Eximiis munita locis quod sustinet urbes.* *Dubitavit,* cogitavit, secum deliberavit.

698. *Ergo modo.*] Heinsius malit *tergum et modo levia,* etc. Deest auctoritas. Plinius, Hist. Nat. viii. 16. de leonibus: "Colla armosque vestiunt jubæ—Leonum animi index cauda. Immota ergo placidus, clemens, blandientique similis, quod rarum est: crebrior enim iracundia ejus. In principio terra verberatur, incremento terga, ceu quodam incitamento, flagellantur. Vis summa in pectore." *Iram vultus habet.* Supra vi. 35. *confiteri vultibus iram;* Trist. ii. 525. *vultu fateri iram.*

704. *Premunt,* mordent. Lucret. ii. 600. *Hanc* (Cybelen) *veteres Graiûm docti cecinere poetæ Sublimem in curru bijugos agitare leones—quia quamvis effera proles Officiis debet molliri victa*

Hos tu, care mihi, cumque his genus omne ferarum;
Quæ non terga fugæ, sed pugnæ pectora præbent,
Effuge; ne virtus tua sit damnosa duobus.
Illa quidem monuit, junctisque per aera cygnis,
Carpit iter; sed stat monitis contraria virtus.
Forte suem latebris, vestigia certa secuti,
Excivere canes, silvisque exire parantem
Fixerat obliquo juvenis Cinyreïus ictu.
Protinus excussit pando venabula rostro,
Sanguine tincta suo; trepidumque, et tuta petentem
Trux aper insequitur; totosque sub inguine dentes
Abdidit, et fulva moribundum stravit arena.
Vecta levi curru medias Cytherea per auras

parentum. Noster Fast. iv. 215. *Cœpi, cur huic, genus acre, leones, Præbeat insolitas ad juga curva jubas? Desieram. Cœpit, feritas mollita per illam Creditur. Id curru testificata suo est.* Conf. et Servius ad Æn. iii. 113. Cæterum ex sententia Palæphati et Heracliti, Hippomenes et Atalanta, quum inter venandum se in speluncam contulissent, devorati sunt a leone et leæna; quas feras quum comites postea exeuntes e spelunca vidissent, illos mutatos in leones crediderunt.

708. *Junctis,* scilicet, currui; vecta curru, cui juncti cygni. Horatius, III. Od. xxviii. 15. Venus *Paphon junctis visit oloribus.* Veneris enim currus trahebatur modo a columbis, modo a cygnis. *Per aera carpit iter.* Supra iv. 615. brevius, *carpebat aera. Virtus,* fortitudo, animus venatorius: *stat contraria,* non obtemperat. Proprie *contrarii stant,* qui diversas partes aut sententias vel in acie vel in senatu sequuntur.

710. *Suem.*] Aprum. Sues autem et apri Veneri sunt invisi propter Adonidis cædem: unde proverbium apud Græcos in eos, qui rem ingratam alicui faciunt: 'Αφροδίτῃ ὗν ἔθυκεν, hoc est, Veneri suem sacrificavit. *Vestigia certa.* Unus Basileensis *vestigia trita:* sed *certa* opponitur obscuris, ut jam alicubi monuimus. *Exciri* et *excitari e latebris,* cubilibus, a canibus proprie dicuntur feræ. Senec. i. de Clem. 16: "Idem facit venator, qui instituit catulos vestigia sequi, quique jam exercitatis utitur ad excitandas vel persequendas feras." *Silvis exire.* Phædrus, I. ii. 9. feræ excitatæ *exitus notos petunt. Juvenis Cinyreius.* Adonis Cinyræ ex Myrrha filius.

713. *Pando—rostro.*] Septem *curvo rostro.* Regii nostri *pando.* Secundum Propertium, II. x. 53. id factum in Idalio, Cypri monte: *Testis, qui niveum quondam percussit Adonem Venantem Idalio vertice durus aper.* Mortem Adonidis et aprum hunc carmine Anacreontico celebravit Theocritus, Id. 30. Ibi aper prætendit, se id imprudentem fecisse, quum amore incensus femur Adonidis osculari voluerit.

717. *Levi curru;* vide ii. 531.

Cypron oloribus nondum pervenerat alis.
Agnovit longe gemitum morientis, et albas
Flexit aves illuc: utque æthere vidit ab alto
Exanimem, inque suo jactantem sanguine corpus,
Desiluit, pariterque sinus, pariterque capillos
Rupit, et indignis percussit pectora palmis:
Questaque cum fatis; "At non tamen omnia vestri
Juris erunt," inquit: "luctus monumenta manebunt
Semper, Adoni, mei; repetitaque mortis imago
Annua plangoris peraget simulamina nostri.
At cruor in florem mutabitur: an tibi quondam
Femineos artus in olentes vertere menthas,
Persephone, licuit? nobis Cinyreïus heros

719. *Agnovit longe gemitum.*] Expressit Virgilium, Æn. x. 843. *Agnovit longe gemitum præsaga mali mens.* *Exanimis* nunc moribundus; jactabat enim adhuc corpus. Sed Heinsius, vel invitis membranis, scribendum censet, *examinem*, ut vii. 850. *Indignis*: vide ad i. 308.

724. *Queri* cum aliquo illustravit Heinsius ad Velleium, ii. 130. *At non.* Vulgo (et in nostris Regiis) *et non*: vide ad viii. 279. *Vestri juris* ut supra ver. 37: non omnia, quæ ad Adonidem pertinent, absumetis. *Repetita.* Secundus Mediceus *rediviva*; Heinsius conjicit *recidiva*, de qua voce ipse exponit ad Claudianum, Phœnic. Regii nostri *repetita*. *Imago*, repræsentatio. Similiter fere Virgilius, Æn. ii. 369. *ubique pavor et plurima mortis imago.* *Peraget simulamina* mera phrasis, simulabit, imitabitur: *simulamen* Ovidiana vox ut *firmamen* et alia in *amen* desinentia. Intelliguntur Adonia, quæ inter Phœnices orta mox accepta sunt a pluribus gentibus. Primo die sacrorum illorum Veneris et Adonidis simulacra circumferebantur ritu funebri; mulieres laniabant capillos, percutiebant pectora palmis, addebantque et reliqua luctus signa.

729. *Femineos artus*, etc.] Solent Dii sua consilia et facta aliorum Deorum auctoritatibus, more hominum, tueri. In *femineos artus* et *heros* gravis oppositio. *Mentha* aut *mintha* herba, in quam Mintha nympha, Pollucis pellex, mutata erat; Lactantius, Argum. Oppianus, Halieut. iii. 118. *κωκύτιδα νύμφην* vocat, quia Cocyti filia. *Olentes* propter suavem odorem, Plinius, xix. 8: "Mentæ nomen suavitas odoris apud Græcos mutavit quum alioqui mintha vocaretur, unde Nostri nomen declinaverunt. Grato menta mensas odore percurrit in rusticis dapibus." Hinc Græcis etiam *ἡδύοσμος* dicta. Dioscor. iii. 41: *Ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτάνιον.* Vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 97. *Nobis invidiæ erit*, nobis invidiam, convicia conciliabit.

Invidiæ mutatus erit?" Sic fata, cruorem
Nectare odorato sparsit: qui tactus ab illo
Intumuit, sic, ut pluvio perlucida cœlo
Surgere bulla solet: nec plena longior hora [tus;
Facta mora est, quum flos de sanguine concolor or-
Qualem, quæ lento celant sub cortice granum, 736
Punica ferre solent: brevis est tamen usus in illo;
Namque male hærentem, et nimia levitate caducum
Excutiunt idem, qui præstant nomina venti.

733. *Pluvio.*] Hoc paulo brevius et obscurius dictum. Sensum tamen assecutus est Burmannus, "quum pluvia cadit in aquam, surgit bulla ex gutta." *Plena*, integra.

736. *Sub cortice.*] Malus punica, sive granata rubicunda habet et poma et grana et flores. Schol. Nicand. ad Theriac. p. 63; Martialis, i. Ep. 44; Columella, x. *Punica*, scil. mala; Fast. iv. 607. *solvit jejunia granis, Punica quæ lento cortice poma tegunt;* IV. Pont. xv. 8. *in horto fertilis arvi Punica sub lento cortice grana rubent.* Sed Heinsio durior justo, ut est, visa ellipsis τοῦ *mala*. Quum igitur novem MSS. habeant *grana*, suadet, *quæ lento celantur* (aut *celant se*) *cortice, grana Punica*, etc. aut etiam *celantur tegmine*. *Celare* passim pro, tegere, ut *celat amictu ora*, Fast. ii. 819; et *vultus velamine celat*, ib. vi. 579.

737. *In illo*, ejus: vide ad versum 651. *Male*, non firmiter. Etiam iii. 730. *frondes male hærentes*; Hor. I. Sat. iii. 31. *male in pede calceus hæret.* Sed supra iv. 27. *non fortiter hæret asello*, pro quo Horat. III. Od. xxiv. 55. simpliciter *Hæret equo*, quia *hærere* jam in se habet notionem imbecillitatis. *Præstant nomina* Heinsius probavit post nostratem *Ménage*, cujus ingeniosum et eruditum vide opus, quod *Gallicas origines* inscripsit. Adonidis cruor in anemonen florem mutatus est, qui ab ἀνέμου, a vento, nomen deducit. Plinius, xxi. 23: "Flos nunquam se aperit, nisi vento spirante, unde et nomen accepit."

N. B. Argumentum hujus libri undecimi Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 58.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER UNDECIMUS.

FAB. I.

CARMINE dum tali silvas, animosque ferarum
Threïcius vates, et saxa sequentia ducit;

1—66. Confer. Phanocles de amoribus Orphei; Pausanias, Bœot. pag. 768 sq; Apollod. I. iii. 2; Eratosth. Καταστ. cap. 24; Antigon. Mirab. cap. 5; Virg. Georg. iv. 520—527; Hyginus, P. A. ii. 7; Seneca, Med. ver. 625 sqq. Tractaverat eadem Æschylus, ut ex Eratosth. apparet. E Pausania et Hygino, d. l. intelligitur, quam variæ, quamque dissentientes fuerint Veterum de Orphei morte traditiones. Nonnulli fulmine eum ictum periisse memorabant, quia profanis hominibus initiorum arcana tradidisset. Secundum alios ipse sibi mortem consciverat, conjugis desiderio. Plurimi tamen in eo consentiunt, a mulieribus eum discerptum esse, quanquam id quoque magna rursus cum varietate narratur, ut suis locis videbimus. *Carmine dum tali silvas*, etc. Sic apud multos auctores vis carminum Orphei expressa legitur. Etiam in monumentis stipatus cernebatur feris; Pausanias, Bœot. p. 768. *Animos ferarum*, feras, quibus passim, v. c. apud Virgilium, Georg. iv. aliquoties apibus, *animi* tribuuntur. Et usus nunc est hac periphrasi, quia *animi* dicuntur *duci* et commoveri; Quintil. Inst. xii. 10. *commovendos esse ducendosque animos imperitorum*. Male igitur Regius vel *animos* interpretabatur sensus, vel *feras* homines feros, quorum animos sane excoluit Orpheus; Horatius, Art. Poetic. 391 sqq.: at Noster, ut postulabat hujus operis ratio, non sensum fabularum curavit, sed fabulas ipsas fideliter retulit. *Sequentia ducit*, duxit, ut sequerentur. Virgil. Georg. i. 106. *inducit rivos sequentes*. Quanquam et *sequi* dicuntur quæ facile cedunt aliis. Vide ad Plinium, lib. VII. Ep. ix. 11. Sed disputant Interpretes primum utrum *ducit*, an ex aliis MSS. *trahit* legendum sit? Deinde utrum Orpheus oblectâsse saxa et silvas dicatur, an loco movisse? Burmannus recte docet, utramque notionem et utrique verbo inesse, et huic loco convenire. Etiam cæteri auctores, qui hujus rei mentionem faciunt, utroque trahunt, eumque mox *mulsisse*, mox *durisse*, *movisse*, *traxisse saxa* tradunt. Optimum ergo est,

Ecce nurus Ciconum, tectæ lymphata ferinis
Pectora velleribus, tumuli de vertice cernunt
Orphea, percussis sociantem carmina nervis.
E quibus una, levem jactato crine per auram,
"En," ait, "en hic est nostri contemptor:" et [hastam
Vatis Apollinei vocalia misit in ora,
Quæ foliis præsuta notam sine vulnere fecit.
Alterius telum lapis est; qui missus, in ipso
Aere concentu victus vocisque lyræque est;

hæc cum Burmanno ita capere, mulsisse Orpheum carminum suavitate silvas, feras et saxa; eamque fuisse caussam, ut sequerentur ejus cantum. Vide Horat. lib. I. Od. xii. 7. de canente Orpheo.

3. *Nurus* omnino mulieres: vide ad ix. 643. Bacchas describit a vestitu, *tectæ ferinis velleribus*; vide ad iv. 4. *Lymphata*, furore Bacchico correpta: *lymphatus* proprie cui visa in aqua Nymphæ imago insaniam injecit. *Tumuli.* Nonnulli in Olympo monte, alii in Pangæo id factum narrabant. Vide Hyginum. De *Ciconibus* dictum ad x. 2. *Percussis*, etc. accinentem sono chordarum. v. 340. *percussis subjungit carmina nervis*; i. 518. *per me concordant carmina nervis.* Chordæ autem dicuntur *percuti, feriri, pulsari, pelli*: vide Broukhus. ad Propertium, II. i. 9.

6. *Jactato crine*, more Baccharum, (vide ad iii. 726.) et omnino fanaticorum vaticinantiumque. *Nostri contemptor*; spreto enim mulierum usu pueros amare docuerat. x. 79. Sic et Phanocles atque Virgilius. Sed Pausanias, Bœot. p. 768. neglectis vulgaribus opinionibus, arbitratur, Thracum mulieres succensentes Orpheo, quod huc illuc vagans maritos secum duceret, insidias struxisse vitæ ejus, et inebriatas aliquando perfecisse, quod antea metu maritorum non ausæ essent. Hinc institutum inter Thracas, ut viri non nisi temulenti ad prælia exirent. Æschylus ad Bacchum auctorem rem retulerat, quem Orpheus non celebrarit carmine: alii Veneris impulsu id mulieres ausas esse tradebant: vide Hyginum d. l. *Hastam*, thyrsum, de quo vide ad iii. 542. *Vocalia ora*, canentia; etiam v. 332; *vocalis Orpheus* apud Horatium, I. Od. xii. 7. Videtur autem laudis notio inesse interdum huic voci, ut Schol. Orat. observat, et de iis usurpatum esse, qui claram et sonoram vocem haberent. *Vatis Apollinei*, cum delectu, quem vereri debebant, quia et Apollinis filius (vid. ad x. 167.) et ab Apolline musicam edoctus. Hyginus, dicto loco.

9. *Præsuta*, vincta aut omnino, aut in anteriore parte: confer ad i. 699. Similiter *prætextum* occurrit, ut Fast. v. 567. *Augusto prætextum nomine templum*, id est insignitum. Sed librarii quum ignorarent h. v. varie corruperunt genuinam lectionem. *Nota*, vestigium thyrsi missi in ore remanens, vibex rubicunda aut livida. Sic Fast. ii. 698. *terga notata*, quæ habebant vestigia verberum. Horatio, I. Od. xiii. 12. *nota* est vestigium dentis impressi lividum. Quod quum telum facit, cutem dicitur *destringere*, xii. 101; *conscribillare*, Catull. xxv. 10; et ἐπιγράφειν, Homer. Il. Δ. 139.

11. *In aëre concentu*, etc.] Ludit ingenium Ovidii; fieri tamen hic lu-

Ac veluti supplex pro tam furialibus ausis,
Ante pedes jacuit: sed enim temeraria crescunt
Bella, modusque abiit, insanaque regnat Erinnys.
Cunctaque tela forent cantu mollita; sed ingens
Clamor, et inflato Berecynthia tibia cornu,
Tympanaque, plaususque, et Bacchei ululatus
Obstrepuere sono citharæ: tum denique saxa
Non exauditi rubuerunt sanguine vatis.
At primum attonitas etiamnum voce canentis

sus potest auctoritate Mythicorum antiquiorum, qui saxa cantu Orphei delinita primi finxerant. *Victus*, ut mox *mollitus*, mitigatus, ut desisteret a volando. Utrumque autem vocabulum ab iratis translatum, qui, quum ponunt iras, dicuntur *vinci* et *molliri*. Lapis missus ab irata muliere et vulnera minitans, et ipse iratus fingi potest a poetis. Idem *supplex* esse videtur, quia ante pedes procidit ritu supplicum. *Furialia ausa* etiam vi. 84.

13. *Sed enim*, at vero, ut i. 530; xiii. 141. Ita etiam Lactantius, Epit. 67. *Temeraria crescunt bella*, furiosi impetus augentur; ix. 425. *crescit turbida seditio. Modus abiit*, illi impetus modum excesserunt. *Insana regnat Erinnys.* Bacchæ furunt insania: sic i. 241. *fera regnat Erinnys.*

16. *Inflato Berecynthia*, etc.] Saffitius vertit: *das Getoese der Hoerner und der Berecynthischen Floete*, quasi duo diversa instrumenta intelligerentur. Imo quum cæteræ tibiæ essent rectæ, Berecynthia habebat formam curvam, scil. cornu habebat affixum. Vide Vulp. ad Catull. lxii. 22. Hinc iii. 530. *tibia adunco cornu;* Fast. iv. 181. *inflexo Berecynthia tibia cornu flabit;* Hor. I. Od. xviii. 13. *Berecynthium cornu.* Ab initio usus ejus erat non nisi in Cybeles sacris, quæ in *Berecyntho*, monte Phrygiæ, potissimum celebrabantur; sed deinde etiam in Bacchi orgiis recepta, quæ cum illis sacris multa habebant communia. Ejus et tympanorum sono audito in furorem agebantur Bacchæ; Lucret. ii. 620: Horat. III. Od. xv. 10; Cic. Div. i. 50: hinc *furiosa tibia*, Fast. iv. 341; sonus enim ejus erat acer et veluti pungens animos. *Tympanaque, plaususque, et*, etc. Vide ad x. 262 et 308; in quibus locis scriptorem nostri Codicis A sedulius metro invigilantem vituperavimus; multoties enim jam videndum fuit sola cæsuræ vi produci *τὸ que:* si quis tamen hoc loco offenditur, recipi potest lectio nostrorum Codicum, *Tympanaque, et plausus, et Bacchei*, etc. Lem. *Plausus* Lenzius intelligit cymbalorum: non assentior. Plinius, II. Ep. xiv. 13. hæc Bacchanalia respiciens: "Plausus tantum, inquit, ac potius sola cymbala et tympana illis canticis desunt." *Ululatus.* Vide ad iii. 528. *Obstrepuere*, strepitu suo vicerunt. Tibullus, II. i. 86. *turba jocosa Obstrepit, et Phrygio tibia curva sono.*

20. *Attonitas* bene fingit, quia sic apparet, cur volucres et feræ se non subtraxerint velocitate vel alarum vel pedum. *Etiamnum*, in illo strepitu et ululatu. *Mænades*, Bacchæ, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι. Notum est, *theatrum* de ipsis vel spectatoribus vel audito-

Innumeras volucres, anguesque, agmenque fera-
Mænades Orphei titulum rapuere theatri: [rum
Inde cruentatis vertuntur in Orphea dextris;
Et coeunt, ut aves, si quando luce vagantem
Noctis avem cernunt; structoque utrimque theatro,
Ceu matutina cervus periturus arena, [renti
Præda canum est; vatemque petunt; et fronde vi-
Conjiciunt thyrsos, non hæc in munera factos.
Hæ glebas, illæ dereptos arbore ramos,
Pars torquent silices: neu desint tela furori,
Forte boves presso subigebant vomere terram;
Nec procul hinc, multo fructum sudore parantes,

ribus dici; Plinius, paneg. 54; Horatius, I. Ep. xix. 41. *Titulus theatri*, gloria theatri, honorificus consessus auditorum: *mira theatra* Orphei apud Claudianum, II. Ep. vi. *Titulus* autem sic passim; iv. 644. *prædæ titulus;* vii. 56. *titulus servatæ pubis;* x. 602. *quid facilem titulum quæris?* Sumptum est vocabulum a statuarum titulis, qui valde gloriosi habebantur. Duo MSS. *populum*, quod illustrat Burmannus Manilii et Alciphr. exemplis, qui *populum piscium* et *alitum* et *δῆμον ὀρνίων* dixerunt. Idem Burmannus non improbat, quod quidam habent, *Orphei triumphi;* partim quia mox sequitur *theatro*, partim quia *titulus* bene *triumpho* conveniret. *Rapuere*, dilaniatis istis feris et volucribus: vide ad ver. 38: hinc mox ruunt *cruentatis dextris*.

23. *Verti in aliquem* impetum indicat, qui fit ab alio in alium, ut i. 235. *Coeunt*, undique confluunt. Exemplum non male delectum; sed nota negligentiam orationis, *coeunt ut aves, et ceu cervus præda canum est, vatemque petunt*. *Structum utrimque theatrum*, amphitheatrum, in quo Romæ bene *mane* venationes, sub meridiem autem ludi gladiatorii edebantur. *Matutina*, quia ipse mane perit. *Hæc in munera*, hunc in usum, forte quia *munera* dicuntur officia extrema, quæ præstantur morientibus aut mortuis.

29. *Hæ glebas, illæ ramos*, etc.] Eadem fuere antiquissimorum hominum arma. Lucretius, v. 1282 sqq. *Presso*, impresso; Virgilius, *depresso aratro*.

32. *Multo fructum sudore*, etc.] Verbis delectis molestiæ agriculturæ exprimuntur. *Fructum*, victum. *Dura;* Horatius, I. Sat. i. *gravem terram*. *Lacertosi* aptum agricolis epitheton, quorum *lacerti* multo labore validi facti sunt et robusti. *Arma operis*, instrumenta rustica. Virgilius, Georg. i. 160. *Dicendum et quæ sint duris agrestibus arma*. *Opus* dicitur de labore rustico. *Vacuos*, quia aufugerant coloni. *Sarculum*, *σκαφεῖον*, instrumentum sarritionis. *Rastri* magno erant pondere; Terent. Heaut. I. i. 40. ubi Chremes eos tentavit, *Hui, tam graves hos? Ligonibus* terra eruitur. *Longi ligones* etiam I. Pont. viii. 59: sed h. l. unus MS. *curvique*, quod Burmannus rectum judicat, quia curva ligonis forma cernitur in gemma

Dura lacertosi fodiebant arva coloni;
Agmine qui viso fugiunt, operisque relinquunt
Arma sui; vacuosque jacent dispersa per agros
Sarculaque, rastrique graves, longique ligones.
Quæ postquam rapuere feræ, cornuque minaci
Divellere boves, ad vatis fata recurrunt;
Tendentemque manus, et in illo tempore primum
Irrita dicentem, nec quidquam voce moventem,
Sacrilegæ perimunt: perque os, pro Juppiter! illud,
Auditum saxis, intellectumque ferarum
Sensibus, in ventos anima exhalata recessit.
Te mœstæ volucres, Orpheu, te turba ferarum,
Te rigidæ silices, tua carmina sæpe secutæ
Fleverunt silvæ: positis te frondibus arbos,
Tonsa comam, luxit: lacrimis quoque flumina dicunt
Increvisse suis; obscuraque carbasa pullo

apud Begerum Spicileg. Antiq. p. 71.

37. *Feræ*, furentes Bacchæ. *Divellere*. Regii nostri *divulsere*; in præterito tempore rarius *divulsi* quam *divelli*; utrumque dat Rob. Stephanus in suo Thesauro: sed solum *divelli* recepit auctor eruditissimus Grammatices dictæ *de Port-Royal, des prétérits et supins, Règle* 50. *Divellere* Regius recte explicat, dilaceravere. A Bacchis enim angues, tauri, capri, vituli, etc. ore discindi solebant, quod *bacchatim discerpere* dixit Apuleius, i; vide Heinsium et Burmannum.

43. *In ventos*, in auras; V. 106. Emathion *medios animam expiravit in ignes*; Seneca, Herc. Fur. 1312. *Hanc animam in ore primo teneo*; Seneca de Ira, iii. 43. *spiritum expuere*.

44. *Te mœstæ volucres*, etc.] Jam epicedium additur. Et merito theatrum, quod toties cantu suo moverat vates, nunc lugens inducitur. Apud Claudianum d. l. Orpheo nuptias celebranti feræ et volucres munuscula conferunt. *Te, te*, etc. ad imitationem Virg. Georg. iv. 465. ubi ad Eurydicen suavissime sermo vertitur, *Te, dulcis conjux, te solo in littore secum, Te, veniente die, te, decedente, canebat*. *Secutæ silvæ*. Horatius, I. Od. xii. *Unde* (ex Hæmo) *vocalem temere insecutæ Orphea silvæ*. *Ponere* capillos phrasis solennis. III. 506. *sectos fratri posuere capillos*. Suetonius Calig. 5. *barbam ponere*. *Tonsa comam*, quia tonderi in luctu solebat coma, et *coma* de frondibus dicitur; vide ad x. 139. Et quum destringuntur folia, *tonderi coma* arborum dicitur; Virgilius, Georg. iii. 21. *tonsæ folia olivæ*. *Lacrimis*, etc. Supra i. 584. Inachus, Deus fluvialis, *fletibus auget aquas*. Sed nunc flumina ipsa suis increscunt lacrimis, quod est intolerabile luxuriantis ingenii signum.

48. *Carbasus*, palla carbasina, quam

Naïdes et Dryades, passosque habuere capillos.
Membra jacent diversa locis: caput, Hebre, lyramque
Excipis; et, mirum, medio dum labitur amne,
Flebile nescio quid queritur lyra; flebile lingua
Murmurat exanimis; respondent flebile ripæ.
Jamque mare invectæ flumen populare relinquunt,
Et Methymnææ potiuntur litore Lesbi.
Hic ferus expositum peregrinis anguis arenis

humeris fere injectam Fluvii in monumentis habent. Erat autem *carbasus* genus lintei tenuissimi et pretiosissimi. Virg. Æneid. xi. 775; Curtius, VIII. ix. 21. ibique interpretes vide. Luctus causa nunc erat *obscura*, colore *obscuro*, id est, austero; nempe *pullo*, id est, subnigro. Sed *pullum* hoc loco substantive, ut Liv. iv. 25. ubi Gronovius observat, sic usurpari etiam *album* et *nigrum*. Vestes lugubres etiam Dryades, viii. 778. sumunt.

50. *Membra jacent*, etc.] Discerptus est, ut Pentheus, lib. III. v. 708 sqq. Etiam apud Virgilium *Hebrus* caput Orphei excipit, et *gurgite medio portat*. Secundum Phanoclem, ver. 11. Bacchæ caput et lyram clavo compegerunt, ut ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ ἄμφω ἅμα. Idem etiam in seqq. expressus: *Eurydicen vox ipsa et frigida lingua, Ah! miseram Eurydicen anima fugiente vocabat: Eurydicen toto referebant flumine ripæ*. Sed Noster, *nescio quid flebile queritur*. Sic Heroid. xviii. 82. Alcyones *nescio quid visæ sunt mihi dulce queri*; Remed. 766. *Et mea nescio quid carmina dulce sonant*. *Queri* eleganter de flebili et molli sono lyræ et tibiæ. Horatius, II. Od. xiii. 24. *Æoliis fidibus querens Sappho puellis de popularibus*; Lucretius, iv. 588. *dulces querelas, Tibia quas fundit*. *Murmurat*. Confer v. 105, et vi. 558. ubi adeo, quod jure mireris, lingua jam resecta, *terræ tremens immurrat atræ*. *Respondent*, resonant per echo. Virgilius, Ecl. x. 8. *respondent omnia silvæ*; Horatius, I. Od. xii. 3. *recinere* sic dixit. Phanocles, ver. 16. ἠχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης.

54. *Populare*, flumen ejusdem populi, unde et Orpheus. Etiam i. 517. *popularia flumina*, et ix. 20. *Methymnæa*, quia Methymna urbs celeberrima Lesbi. *Potiri* ita est etiam xii. 38; xiii. 729. Caput Orphei fluctibus in insulam Lesbon esse delatum, ibique sepulturæ mandatum plures tradiderant. Pro quo beneficio Lesbii ad musicam artem ingeniosissimi esse existimabantur; Hyginus P. A. ii. 7; Arion enim, Alcæus, Sappho, Erinna Lesbii. Thraces contendebant, luscinias, quæ circa Orphei sepulcrum nidos habeant, suavius canere, quam alibi: vid. Pausanias Bœot. p. 769. ubi plura de Orphei sepulcro et ossibus habes. *Lyram* Jovis et Apollinis voluntate inter sidera retulisse Musæ dicuntur; Hygin. d. l.

56. *Expositum.*] Vulgo *exposito*, et versu seq. quidam, *obstitit* pro, *os petit*. Sic legit etiam Planudes, qui vertit, ἄγριος ὄφις ἀντέστη. Unus Vaticanus *anguis in herbis*. Post versum 57. vulgo inferitur hic: *Lambit et hymniferos inhiat divellere vultus*, quem jam Ciofanus delendum indicavit. Pro eo

Os petit, et sparsos stillanti rore capillos.
Tandem Phœbus adest, morsusque inferre parantem
Arcet, et in lapidem rictus serpentis apertos
Congelat; et patulos, ut erant, indurat hiatus.
Umbra subit terras; et, quæ loca viderat ante,
Cuncta recognoscit; quærensque per arva piorum
Invenit Eurydicen, cupidisque amplectitur ulnis.
Hic modo conjunctis spatiantur passibus ambo:
Nunc præcedentem sequitur, nunc prævius anteit;
Eurydicenque suam jam tuto respicit Orpheus.

in Vossii MS. *Extemplo morsu cedit laniare ferino.* Heinsius conjicit *cepit laniare.* Capoferreus censet, ex duobus versibus conficiendum hunc unum: *os petit, et sacros inhiat divellere vultus,* quum de capillis otiosam mentionem esse contendat. Multi antiqui, *sparso stillantes.* Regii nostri hos versus 56 et 57. ita legunt; Codex A: *Hic ferus exposito peregrinis anguis harenis Obstitit ad sparsos stillanti rore capillos;* Codex B: *Hic ferus expositis peregrinis anguis harenis Obstitit, et sparsis stillanti rore capillis.* Ex his duobus lectionibus vulgata videtur fuisse concinnata. Neuter codex habet versus quos refert *Gierig.* *Expositum,* ejectum. *Ros,* aqua roris instar guttatim destillans, ut lib. v. ver. 635.

59. *In lapidem.*] Regius noster B male *in lapides.* *Congelat,* in lapidem mutat, quia et *gelu* rigidum reddit. *Gelare* sic apud Lucanum, ix. 681. *vultusque gelâssent Perseos aversi.* Mox *indurat* idem, ut etiam vii. 446. et iv. 744. *indurescere,* lapidem fieri. Alibi *dirigere* et *torpere* de saxea natura. Plutarchus de Flumin. (Ἕβρος) auctor est Orphei caput in draconem mutatum. *Patulos,* late patentes, latos. Etiam Silius, iii. 34. *patulus hiatus leonis.*

61. *Umbra subit terras.*] Imago, animæ et corporis simulacrum: hoc autem ex opinione eorum, quibus homo constat anima, corpore, umbra; animam cœlo, astris, aeri; corpus terræ; umbram inferis tradi volunt. Dido, Æn. iv. 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* *Cuncta recognoscit.* Seneca, Med. 632. *Contigit notam Styga.* *Arva piorum,* campi Elysii, quos Æschines, Socrat. dial. iii. 20. εὐσεβῶν χῶρον, Horat. Epod. xvi. 41. *arva beata* et ii. Od. 12. *sedes piorum;* Cicero Phil. xiv. 12. *piorum sedem et locum* vocat. Ibi reperit Eurydicen; *Illic* enim *est, cuicunque rapax mors venit amanti,* ait Tibullus, I. iii. 65. Ibi etiam *Threicius longa cum veste sacerdos Obloquitur numeris septem discrimina vocum;* Virg. Æn. vi. 645. *Amplectitur ulnis.* Twisdenius *amplectitur alis,* ut *alas* pro brachiis posuerit. Regii nostri bene habent *ulnis.*

64. *Conjunctis passibus,* juxta se, ut alter alterius latus tegat. Sic iv. 599. de Cadmo et Harmonia in serpentes mutatis, *junctoque volumine serpunt.* Proxima *nunc præcedentem,* etc. addidit, ut lusum illum *jam tuto respicit* adhibere posset.

II. Non impune tamen scelus hoc sinit esse Ly-
Amissoque dolens sacrorum vate suorum, [æus ;
Protinus in silvis matres Edonidas omnes,
Quæ fecere nefas, torta radice ligavit. [est,
Quippe pedum digitos, in quantum quæque secuta
Traxit ; et in solidam detrusit acumine terram :
Utque suum laqueis, quos callidus abdidit auceps,

67—84. *Bacchæ* quæ Orpheum discerpserant, mutantur in arbores.

68. *Sacrorum vate suorum,* quia Orgia instituerat et versibus suis commendaverat. *Edoni,* Thraciæ populus sic dictus ab Edono, Mygdonis fratre: vide Stephanum. Horatius, II. Od. vii. 26. *non ego sanius bacchabor Edonis. Edoni* etiam montes Thraciæ, in quibus Bacchi orgia præcipue celebrabantur; Trist. iv. 1: hinc Bacchus ipse *Edonus* in Remed. 593 : vide Bentleium ad Horatium, III. Od. xxv. 8. *Ligavit,* firmavit, ut hærerent radice pedes. *Torta ;* x. 490. *obliqua radix ;* mox *lenta.*

71. *Quippe pedum digitos,* etc.] Nesciebat Glareanus utrum *traxit* de Baccho capiendum, an de singulis mulieribus. Fatetur etiam, se non intelligere verba, *in quantum quæque secuta est.* Neque Safftius horum verborum sensum assecutus est; vertit enim: *Er verlaengerte die Zaehen ihrer Füsse, womit eine jede ihm gefolgt war.* Potest tamen sensus facile expediri. Nempe qui mulieres illas *ligavit,* idem etiam earum digitos *traxit* et in terram detrusit; *quippe* enim habet vim explicandi. Neque *trahere* hic est longiores reddere, quanquam id factum esse a Baccho res ipsa docet; sed vis potius hujus vocis declaratur, qua Bacchus pedes retinuit et in terram detrusit: *in quantum* denique est, quatenus. Quotquot secutæ sunt, eas omnes mutavit. Auctoritatem τοῦ *in quantum,* quam olim impugnabant Grammatici, tuetur Burmannus exemplis Velleii, apud quem aliquoties illud occurrit, quanquam non uno sensu. Sed ante Ovidium neminem ita locutum esse, post alios contendit Schirachius, confer iv. 542 ; tum inde a ver. 550. similia his nostris phantasmata sequuntur.

73. *Utque suum laqueis,* etc.] Quum sæpius Noster mutationes in arbores descripsisset, hic exhausta fuisse videtur ingenii copia. Bene igitur fecit, quod similitudinem aspersit; qua sublata non multum commendationis habet hæc fabula. *Callidus,* quia *abditis* laqueis aves fallit, decipit, etc. quibus fere verbis utuntur poetæ de aucupe et piscatore. *Committere* nunc de ave, quæ imprudens et inscia in laqueos incidit. *Trepidans motu.* Barberin. *trepidus:* supra ad iii. 125. Heinsius monuerat scribendum *trepido substringit vincula motu ;* sic *substricta ilia, substricta crura alibi* leguntur. Idem hoc loco conjicit *trepidans astringit vincula motus,* aut *trepidante motu.* Cantabr. et Junii *vimina* pro *vincula* habent, quæ Burmannus de laqueis ex vimine factis accipiebat. Quod Heinsius conjecerat, *trepidante motu* non prorsus improbo: *trepidans motus* ut i. 506. et v. 605. *trepidans penna.* Regii nostri habent *trepidans astringit vincula motu. Plangitur,* verberat se alis. Cæterum commode Heinsius laudat Senecam de Ira, iii. 16 : *Sic laqueos fera, dum jactat, astringit, sic aves viscum, dum trepidantes excutiunt, plumis omnibus illinunt.*

Crus ubi commisit volucris, sensitque teneri,
Plangitur, ac trepidans astringit vincula motu:
Sic, ut quæque solo defixa cohæserat harum,
Externata fugam frustra tentabat: at illam
Lenta tenet radix, exultantemque coercet:
Dumque ubi sint digiti, dum pes ubi quærit, et ungues,
Aspicit in teretes lignum succedere suras;
Et conata femur mœrenti plangere dextra,
Robora percussit: pectus quoque robora fiunt;
Robora sunt humeri; porrectaque brachia veros
Esse putes ramos, et non fallare putando.
III. Nec satis hoc Baccho est: ipsos quoque deserit agros;

78. *Lenta tenet.*] Duo *longa tenet.* Regii nostri bene habent *lenta; longa* enim videtur glossa; arborum scilicet radix semper plusve minusve *longa* est; *lenta* autem vox propria radicibus ut salicibus et virgultis, quæ flectuntur facile. Ingeniose *exultantem,* quæ conabatur prosilire et pedes a terra revellere. *Coercet,* retinet.

79. *Dumque ubi sint digiti,* etc.] Confer iv. 591. *Cadme, quid hoc? ubi pes? ubi sunt humerique manusque? Quærit* ex vetusto metri causa prætulit Regius vulgato *petit.* Regii nostri *quærit. Teretes:* vide ad x. 112: *teretes suras* laudat etiam Horatius, ii. Od. 4. *Succedere* nunc melius, quam *succrescere,* quod multi MSS. habent, atque etiam ix. 35. sic legitur. *Femur.* Plerumque pectora plangebantur, sed et aliæ corporis partes.

83. *Porrectaque brachia veros.*] Plurimi *longos quoque brachia veros* aut *vera.* Heinsius hinc putabat *brachia vera* aut *porrectaque brachia varos Esse putes ramos.* Codex Regius A nihil mutat; et bene: Codex B, *veros quoque brachia longos.* Confer notam libri x. 250. unde apparebit, superfluas esse hoc loco Interpretum emendationes. Lusit rursus Ovidius, more suo.

85—145. *Midæ fabula.*] Conf. Hyginus, fab. 191; Conon. apud Phot. cap. i; Servius ad Virgilium, Ecl. vi. et Æneid. x. 142; Maximus Tyrius Serm. 30. Narraverat hæc et Theopompus. Nempe Phrygiæ regnum Gordius condidit, cujus filius Midas ei successit anno 1428 ante Christum. Fabulam autem de auro ejus inde ortam credit cl. vir *Goguet* de Origine artium, tom. ii. p. 266. quod Midas terræ suæ proventum bene vendiderit, mercaturamque, quæ tropo non admodum duro dici possit omnia in aurum mutare, promoverit. Certe etiam nos dicimus de colonis, qui agrorum suorum proventum bene vendunt, *sie wissen ihre Producte zu versilbern.* Ancoram invenisse Midas traditur a Pausania, Attic. p. 12. quemadmodum ad Demodicen, uxorem ejus, artem signandi nummos referebant; Pollux, lib. VII. cap. vi. sect. 181. Divitiæ Midæ in proverbio erant; Tyrtæus, iii. 6; Plinius, xxxiii. 15. E Thracia transimus in Lydiam et Phrygiam. *Non satis* ei *est,* cujus ira non mitigata est

Cumque choro meliore, sui vineta Tymoli,
Pactolonque petit; quamvis non aureus illo
Tempore, nec caris erat invidiosus arenis.
Hunc assueta cohors Satyri, Bacchæque frequentant:
At Silenus abest; titubantem annisque meroque
Ruricolæ cepere Phryges, vinctumque coronis
Ad regem traxere Midan; cui Thracius Orpheus
Orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo.

uno supplicio. *Chorus* Bacchi voc. proprio *thiasus* dicebatur; vide ad iii. 529. De *vinetis Tymoli* vide ad vi. 15. *Sui* propter vineta. Maluit *aureus*, quam aurifer, quia ex mente poetæ etiam aqua Pactoli aurea fuit: vide ver. 142. *Nec caris*, id est, pretiosis; *nec fulvis*. Regii nostri *caris*; *fulvis* pro glossa est. *Invidiosus arenis*, præclare, cujus arenas cum invidia expetebant homines. Sic supra, ix. 10. *invidiosa spes*.

90. *Silenus*, præceptor et comes Bacchi, princeps istius chori, quem adeo statim desiderat, et de cujus absentia sollicitus est Bacchus. Bene ergo hoc admonitum, *At Silenus abest*. Hyginus, dicto loco: "Eo tempore Liber pater quum exercitum in Indiam duceret, Silenus aberravit, quem Midas exceptum hospitio liberaliter accepit, atque ducem dedit, qui eum in comitatum Liberi deduceret." In Phrygiam aufugerat auctore Lactantio in Argument. Silenus et senex et semper ebrius, hinc, *titubantem*, etc. Ebrii descriptionem elegantem habes Fast. vi. 677 sqq. *convivæ valido titubantia vino Membra movent, dubii stantque labantque pedes*. Vinum in fontem infudisse Midas traditur, ut inebriatum Silenum caperet; isque fons *Midæ fons* appellatus serioribus adhuc temporibus ostendebatur. Xenophon de Cyri Exped. 1. init.; Pausanias Attic. p. 12; Maximus Tyrius Serm. 30. Ab hoc Sileno varia edoctus est. Unum ex eo genere sermonem habet Ælianus Var. Hist. iii. 18. ubi Perizon. observat, finxisse Midam hæc, ut tanto majorem legibus suis sanctitatem adderet.

91. *Vinctum coronis* Gruter. ad Livium xxxiii. 46. explicabat, circumcinctum orbibus agricolarum. Sed satis eam ob causam castigatus est a Burmanno qui *coronas* intelligit quas Silenus indulgens vino solebat capiti imponere, quibus Phryges pro vinculis usi sint, ut apud Virgilium, Ecl. vi. 19. *Injiciunt* Sileno *ipsis ex vincula sertis*: *Orpheus Orgia tradiderat*. Justinus, xi. 7: "Post hunc (Gordium) filius Mida regnavit, qui ab Orpheo sacrorum solennibus initiatus, Phrygiam religionibus implevit, quibus tutior omni vita quam armis fuit." Adde Conon. apud Phot. i. p. 424. *Eumolpos* tres habuit antiquitas. Primus fuit Thrax, Neptuni et Chiones filius, qui vixit tempore Erechthei, contra quem Eleusinios incitavit. Inter hos mysteria instituit. Vid. Heynius ad Apollod. III. xv. 4. Ejus posteri sedem fixisse Eleusine videntur, et cum Atheniensibus matrimonia iniisse. Hinc Athenis natus noster Eumolpus, Musæi filius, Orphei discipulus, qui etiam Herculem ab inferis reducem initiavit. Sed confusi fere sunt a Veteribus, etiam a Nostro III. Pont. iii. 41. primus et hic tertius Eumolpus; vid. Micyllus et Burmannus.

Qui simul agnovit socium, comitemque sacrorum,
Hospitis adventu festum genialiter egit
Per bis quinque dies, et junctas ordine noctes.
Et jam stellarum sublime coegerat agmen
Lucifer undecimus, Lydos quum lætus in agros
Rex venit, et juveni Silenum reddit alumno.
Huic Deus optandi gratum, sed inutile, fecit
Muneris arbitrium, gaudens altore recepto.
Ille male usurus donis, ait; " Effice, quidquid
Corpore contigero, fulvum vertatur in aurum."
Annuit optatis, nocituraque munera solvit
Liber; at indoluit, quod non meliora petîsset
Lætus abit, gaudetque malo Berecynthius heros;
Pollicitamque fidem tangendo singula tentat.
Vixque sibi credens, non alta fronde virentem

95. *Genialiter*, ita ut genio indulgeretur, laute et hilariter; Fast. iii. 523. *festum geniale.* Vide ad iv. 14. *Ordine*, continuas. Virg. Georg. iv. 507. *septem ex ordine menses.* Hoc Claudianus, ix. 4. vocat *epulis continuare dies.*

97. *Et jam stellarum*, etc.] Confer ii. 114. ibique notam. *Lætus.* Argentin. *lentus*, quod Heinsius verum putabat, quia et apud Calpurn. Ecl. vii. *lentus venis:* temere. *Lætus* ob inventum Silenum festumque genialiter actum. *Juveni*, Baccho, cui æterna juventus; iv. 26.

100. *Huic Deus optandi.*] Lactantius, Argum. " optandi veniam dedit." Hyginus: " deoptandi dedit potestatem, ut quidquid vellet peteret a se." *Facere arbitrium*, ut *facere copiam*. *Inutile*, perniciosum. *Altore.* Sileno nutritore.

106. *Berecynthius* non Phrygius, sed Cybeles Berecynthiæ filius, quia additur *heros*, id est, Deæ filius. Sic *Philyreïus heros*, *Neptunius heros*, etc. Hyginus d. l. " Midas rex Mygdonius, filius matris Deæ." Lactantius in Argum. fab. iv. " Qui tamen fertur Midas esse Matris Magnæ filius: sic enim cum Hesiodo consentit Ovidius." *Malum*, donum, quod ipsi mox erit perniciosum. Præferendum igitur *malo τῷ datis*, quod ab aliis defenditur. *Pollicitam fidem tentat*, periculum facit, an fides habenda promissis; vide ad ver. 135. Sed sic ex uno Twisdenio MS. Heinsius dedit pro *Pollicitique*, quod tuetur Schirachius, quia nefas sit uni Codici fidem habere, cæteris renuentibus. Illud magis poeticum, sensus tamen manet idem. Fast. iii. 366. *pollicitam addere dictis fidem:* Pseudo-Lactantius de Pascha, ver. 65. *pollicitam redde fidem.* *Singula*, aliud post aliud. Amor. i. 5. *singula quum miror.* Sic aliquoties Phædrus.

108. *Sibi*, suæ arti, vix credebat præ nimia lætitia.

Ilice detraxit virgam; virgá aurea facta est.
Tollit humo saxum; saxum quoque palluit auro:
Contigit et glebam; contactu gleba potenti
Massa fit: arentes Cereris decerpsit aristas;
Aurea messis erat: demptum tenet arbore pomum;
Hesperidas donâsse putes: si postibus altis
Admovit digitos; postes radiare videntur.
Ille etiam liquidis palmas ubi laverat undis,
Unda fluens palmis Danaen eludere posset.
Vix spes ipse suas animo capit, aurea fingens
Omnia: gaudenti mensas posuere ministri,

110. *Pallere* recte de auri colore. Bene *potenti contactu* propter magnam vim. Amat Noster hanc vocem; apud quem *potentes herbas*, *potentia verba*, *potens forma*, etc. Jam suo modo Noster recenset singula experimenta, quæ fecerit Midas, sed modum rursus servare nescivit. Quum igitur in tanto experimentorum numéro orationem variare vellet, ne *τὸ aureus* toties repeteretur, verbis interdum incommodis, nec satis definitis usus est, verbi causa, 112. *fit massa;* qualis tandem? ver. 115. *radiare* etiam de argento, gemmis, etc. dicitur; ver. 122. *rigere* vel maxime de ferro et lapidibus usurpatur, neque adeo illa vocabula auro sunt propria. Melius est, quod bis ad fabulas allusit, v. 114 et 117. Confer similem formam, viii. 25 sqq. *Arentes Cereris*, etc. Sprotii liber habet *Cererem;* tunc Heinsius volebat legi *arentis Cererem decerpsit aristæ:* Burmannus vero *arenti—aristæ*, quia viii. 292. *Cererem in spicis intercipit*, ubi *Ceres* sunt spicæ vel grana, unde panis conficitur; et Fast. v. 322. *grandine læsa Ceres* et alibi passim. Heinsius autem, servata prima lectione, putabat scribendum in versu sequenti *Aurea messis erant*, nempe *aristæ*. Regii nostri nihil mutant. *Messis* de paucis aristis, sed quæ maximi pretii essent. *Demptum*, decerptum. Etiam Heroid. xx. 9. *demptus ab arbore fœtus*. Supra i. 492. *demptæ aristæ*.

114. *Hesperidas donâsse putes.*] Nam Hesperides hortos habuisse dicuntur poma aurea ferentes. *Altis* quippe in regia.

117. *Eludere*, decipere, ut vi. 108. *Danaen*. Referebat aureum imbrem, quo Jupiter auripluus Danaen elusit. Post hunc versum multi addunt alium: *Corporis et membris resplenduit aurea vestis*, vel *e membris*.

118. *Vix spes*, etc.] Post hæc felicia experimenta *Vix spes ipse suas animo capit.* Præclare! non cogitare omnia simul potest, quæ deinceps aurea facturus est noster alchymista. Sed mox mutabitur ille affectus animi. *Mensas posuere;* vide ad ix. 92. *Extructas* verbum delectum pro vulgari, instructas; illud enim majorem copiam ciborum declarat, quibus instructa erat beati regis mensa. Cicero Tusc. v. 21. *mensæ conquisitissimis epulis extruebantur*. *Tostæ frugis*. Priscæ gentes tostis igne granis vesci solebant; atque etiam serioribus temporibus far igni torrebatur, ut facilius mola frangi posset; Fast. vi. 313 sqq; Virg. Georg. i. 267; Plinius, xviii. 2.

Extructas dapibus, nec tostæ frugis egentes.
Tum vero, sive ille sua Cerealia dextra
Munera contigerat, Cerealia dona rigebant:
Sive dapes avido convellere dente parabat,
Lamina fulva dapes, admoto dente, nitebant.
Miscuerat puris auctorem muneris undis;
Fusile per rictus aurum fluitare videres.
Attonitus novitate mali, divesque, miserque,
Effugere optat opes; et, quæ modo voverat, odit.
Copia nulla famem relevat: sitis arida guttur
Urit, et inviso meritus torquetur ab auro.
Ad cœlumque manus, et splendida brachia tollens,

124. *Nitebant.*] Perquam incommode hic *nitoris* mentio fit. Dentibus enim *rigor*, non nitor sentitur. Parum igitur h. l. consulebat Burmannus, qui conjiciebat *virebant*, quod et ipsum de colore auri adhibetur. Melius est, quod multi MSS. habent, et quod Naugerius in postrema edit. expressit, *premebat.* Sensus: lamina fulva obduxit dapes, quum dens admovebatur. Sic *premere* est ix. 353; *lentus premit inguina cortex.* Mihi tamen ex novem MSS. non displicet, *rigebant,* et tunc ver. 122. hoc verbum in *nitebant* mutandum erit. Facile hæc duo verba sic transponi et permutari a librariis potuerunt. Regii nostri habent *premebat,* quod certe melius est, nisi mutatio quam petit *Gierig* admitti possit.

125. *Miscuerat auctorem.*] Vinum per metonymiam dici *Bacchum* satis notum est. Sed quid Ovidius? Abusus illa poetarum licentia *auctorem muneris* dixit, quasi ipsum Deum miscuisset. *Fusile,* fusum.

127. *Divesque miserque.*] Breviter, sed graviter sortem Midæ notant verba sic conjuncta, animumque legentis feriunt propter opinionem vulgi, quæ a divitiis non disjungit beatitatem, et propter defrustratam Midæ spem. *Novitate mali,* inusitato et inaudito malo. Bene *effugere,* quia quocunque fugiebat, vim illam omnia mutandi in aurum secum ferebat.

129. *Sitis arida,* e Lucretio, vi. 1174. quia sitientes aridum habent guttur. *Urit* convenit ardentissimæ sitis cruciatibus. Schol. Aristophanis ad Plut. ver. 287. tradit, Midan hac fame absumptum periisse.

131. *Splendida.*] Etiam vestes auream naturam a corpore rapuerunt. Hoc certe dicit versus is, qui post ver. 117. a multis MSS. inseritur, *Corporis et* (alii *e*) *membris resplenduit aurea vestis,* quem ego non plane repudiem. Lenzius putat, ipsa brachia auro fuisse obducta. Dura vero est altera ejus ratio, qua *splendentia* explicat, quæ tactu omnia mutârint in aurum splendidum. Idem monet, e verbis *ad cœlum tollens* apparere, Bacchum tum fuisse in cœlo, et inde ver. 136. responsum dedisse. Equidem putem, verbis illis nil nisi gestum precantium notari. *Damnum,* malum, quod nobis damno est: *speciosum,* splendidum. Hyginus, *Quum jam fame cruciaretur, petiit a Libero, ut sibi*

"Da veniam, Lenææ pater; peccavimus," inquit;
"Sed miserere, precor; speciosoque eripe damno."
Mite Deûm numen Bacchus peccasse fatentem
Restituit, pactamque fidem, data munera, solvit.
"Neve male optato maneas circumlitus auro,
Vade," ait, "ad magnis vicinum Sardibus amnem,
Perque jugum montis labentibus obvius undis
Carpe viam; donec venias ad fluminis ortus:
Spumiferoque tuum fonti, qua plurimus exit,

speciosum donum eriperet; ubi *speciosum* rescribendum existimat Burmannus, ut Ovidii verba exprimantur, sicuti frequenter apud Hyginum, et comparat idem Burmannus ex Alciphrone, iii. 38. λαμπρὰν ζημίαν, sed id ibi potius manifestum incommodum significat.

134. *Mite Deûm numen;* quod Heinsius dictum putat pro, mitissimum Deorum numen, ut alibi *magna Deorum* pro, maxima. Malit tamen *Deûm* mutari in *reum*, ut allusum fit ad confitentes reos; idque illustrat ex Pont. II. vi. 8. *aspera confesso verba remitte reo.* Burmannus conjicit *Mite Deus numen B.* Quæ conjecturæ supervacaneæ esse videntur, si *Deûm numen* pro mera periphrasi Dei ipsius habeamus. Bacchus, qui mitis Deus esse solet, restituit, etc. Certe apud Virgilium plus semel *numen Deûm* est Deus. Quod v. c. Homerus dixerat ἄνευθε θεοῦ, id Æneid. ii. 777. reddit, *sine numine divûm:* vide ibi Heynium. *Mitis,* qui sinit se exorari. *Restitui* absolute, aut addito τῷ *sibi* in jure dicuntur, qui in pristinum statum restituuntur, et hoc loco quibus redditur pristina natura. Lactantius in Argum. *Cui Deus ut restitueretur sibi fecit.*

135. *Fides* interdum idem quod promissum: vide Gronov. ad Senecam, iv. de Benef. cap. 35. Sed plerumque additur *pacta* aut *pacti* (nam utrumque recte dicitur, et utriusque generis exempla congessit Heinsius) ut ver. 107. *pollicita fides.* Per appositionem additur, *data munera. Solvit* Regius explicat, resolvit, irritam fecit. Sic et Lenzius, qui comparat *pactum, fœdus solvere;* Burmannus punctum ponit post *restituit,* et *solvit* mutat in *solvi,* ut Bacchi hæc sint verba, ad quæ jam pertinet, quod demum ver. 137. sequitur, *ait.*

136. *Circumlitus,* cujus vel cutis vel vestis auro obducta. *Amnis,* Pactolus, qui e Tmolo prorumpit et medias Sardes perfluit; Herodot. v. 101; Strabo, xiii. p. 625; Plin. v. 29. *Magnis Sardibus.* Observat Burmannus *magnas urbes* Nostrum passim vocare metropoles; v. c. Heroid. vii. 165. *magnas Mycenas;* infra xiv. 457. *magnam Diomedis urbem.* Supra vii. 553. *magna urbs,* caput Æginæ insulæ. Et credibile est, magno ambitu fuisse Sardes. Certe Herodot. qui Cadytim πόλιν μεγάλην vocat, addit, Σαρδίων οὐ πολλῷ ἐλάσσονα. *Vade,* nempe ex agris Lydiæ, ubi nunc versaris. Nondum enim in Phrygiam redierat; sed ver. 106. e Bacchi tantum conspectu abierat lætus.

140. *Qua plurimus exit* indicat, jam ab origine maximum esse fluvium. Sic Virgilius, Æneid. i. 419. de magno monte, *qui plurimus urbi imminet.* Supra, viii. 584. *plurimus amnis,* maximus.

Subde caput, corpusque simul, simul elue crimen."
Rex jussæ succedit aquæ: vis aurea tinxit
Flumen, et humano de corpore cessit in amnem.
Nunc quoque jam veteris percepto semine venæ
Arva rigent, auro madidis pallentia glebis.
IV. Ille, perosus opes, silvas et rura colebat,

142. *Succedere*, accedere. Vide ad iii. 165. *Vis aurea*, vis, potestas omnia in aurum mutandi, quæ paulo ante *crimen* vocatur, quia per stultitiam suam eam impetraverat Midas. Lenzius *crimen* intelligit preces temerarias, quæ lavando, ut culpa lustrando, ablui potuerint. *Tinxit.* Hinc Lactantius in Argum. *aqua aurei coloris esse cœpit*; Claudianus, in Eutrop. ii. 260. *nec miror aquas radiare metallo, Quæ toties lavere Midam.* At ille tantum, ut hodie etiam Rhenus et Tagus, *χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ*, multa ramenta aurea, secum ferebat, inde dictus *Chrysorrhoas*, notante Plinio. *Rutila ei arena* tribuitur a Juvenale, xiv. 112. Hinc *Lydium aurum* et *Pactoli divitiæ* proverbialiter dici cœperunt de re pretiosa et summis divitiis. Horat. Epod. xv. 20. *Pactolus tibi fluat.*

144. *Nunc quoque*, etc.] Id falsum est; nam Strabo, qui et ipse Augusti tempore floruit, scribit, *Νῦν δὲ ἐκλέλοιπε τὸ ψῆγμα.* Multo minus *arva* unquam vicina riguerunt auro. Sed ita et alii poetæ. Virgilius, Æn. x. 142. *Pactolus culta irrigat auro*; Propertius, I. vi. 31. *Lydia Pactoli tinguit aratra liquor*; Seneca, Phœn. 604. *Opulenta Pactolus inundat auro rura.* Vis aurea comparatur cum *vena* in metallifodinis. Pro *jam* Burmannus malit *tam veteris*; ita enim augeri miraculum ex tam antiquo tempore adhuc venam auream sufficere.

146. *Ille* Burman. mutatum malit in *Inde*, id est, ideo, vel ab eo tempore. Relicto aulæ splendore *silvas et rura*, vitam rusticam, præferebat. Ita enim *colere* hic accipi potest, præferre, priore loco habere, ut apud Virgilium, Georg. ii. 413. *Rus exiguum colito.* Idem *colebat*, venerabatur, Pana. In dilogia ergo verbum positum more poetarum. De *antris* Panis vide ad i. 699. et Barnesium ad Euripidem, Ion. 402. *Pingue*, stolidum ut apud Horatium, Sat. I. iii. 58. *Præcordia* ponuntur pro corde, deinde pro animo et mente; hinc nunc *præcordia mentis*, mens, forte ad Homericum, *ἐν φρεσὶ θυμός*. *Mens animi* dixerunt Plautus et Catullus: vide Schrader. ad Musæum, pag. 192. Sosibius ei tribuit *νοῦν φωτὸς εὐήθους*.

146—193. *Midæ aures.*] Confer Hyginus, fab. 191; Fulgentius, Mytholog. iii. 9; Nicephor. narrat. iii. ab Allatio editus; Suidas in *Μίδας*. Tractarant hæc et Hesiodus, quem consentire cum Nostro Lactantius in Arg. ait, et Sosibius tragicus. Varie Veteres hanc fabulam interpretati sunt. Vide Schol. Aristophanis ad Plut. ver. 287. ubi complures sententias recenset, v. c. eum habuisse *ὠτακουστάς*, id est, delatores, qui, quæcunque audivissent, ad eum deferrent, aut eum habuisse vicum aures asini dictum, etc. Aristophanis vero interpres narrat Midæ natura prælongas fuisse aures; vel etiam quod Bacchi asinos præteriens injuria affecisset, affixas illi ab irato numine aures asininas. Tzetzes autem ad Lycophr. refert, duos fuisse in Phrygia colles, qui *aures asini* vocarentur, quos quum expugnâsset Midas, latronesque inde sustulisset, fabulose

Panaque montanis habitantem semper in antris.
Pingue sed ingenium mansit; nocituraque, ut ante,
Rursus erant domino stolidæ præcordia mentis.
Nam, freta prospiciens, late riget arduus alto
Tmolus in ascensu; clivoque extentus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.
Pan ibi dum teneris jactat sua carmina Nymphis,
Et leve cerata modulatur arundine carmen;
Ausus Apollineos præ se contemnere cantus,
Judice sub Tmolo certamen venit ad impar.

dictum Midam asini aures occupâsse. Lem. Lenzius monet, mythi hujus tractationem deberi dramati satyrico, quo Panis et Apollinis certamen expositum sit. Copiose de Mida egit Simsonius in Chron. ad annum 2308.

150. *Nam freta prospiciens,* etc.] Hoc ornate extulit: *prospicere,* ex alto et longinquo loco de super inspicere (ii. 90; viii. 338.) eleganter de ædibus dicitur in montibus sitis, (Phædr. II. v. 10.) atque etiam de montibus ipsis, unde prospectus est aliquo, ut hoc loco in *freta. Riget* Saffltius vertit: *Er hat hieselbst vom weiten ein froeliches und laechendes Ansehen,* quasi legerit *ridet.* At ego hanc varietatem nuspiam notatam reperi, neque vastus et arduus mons *ridere* dici potest. Sed pro simplici *est* aut *stat* maluit exquisitius *riget,* quod bene convenit naturæ montium. Lactantius, Instit. II. xvii. 9. *hominem rigidum figuravit,* id est rectum. Opif. viii. 2. *hunc ad cœli contemplationem rigidum erexit. Alto.* Quidam (et nostri Regii) *alte.* Quia ipse *Tmolus arduus,* altus est, *altum* habet *ascensum.* Inter Sardes et Hypæpas extenditur Tmolus, mons latus et altus. Olim scribebatur *Tymolus;* Græcis enim est Τύμωλος et Τμῶλος; Plinius, dicto loco, *Tmolus, qui antea Tymolus appellabatur.* Sed jam apud Homerum, Il. B. 866. occurrit Τμῶλος. *In* redundanter additum. *Clivus uterque,* utrumque latus montis. Sardes *in latere Tmoli* ponit etiam Plinius, Hist. Nat. v. 29. De *parvis Hypæpis* vide ad vi. 13.

153. *Pan ibi dum teneris,* etc.] Pana elatum fuisse sua arte e sequentibus apparet. Bene igitur *jactat sua carmina,* cantat, se ostentandi et gloriæ quærendæ causa. De *nymphis* Tmoli confer vi. 15. *Leve,* pastoritium. *Cerata arundo,* fistula pastoritia ceris glutinata, de qua vide ad i. 710. *Modulari carmen,* ut apud Virgilium, Ecl. x. 51. *carmina pastoris Siculi modulabor avena,* et sæpe; vide Burmannum. Sed et *moderatur,* quod habent multi MSS. et quod Heinsio placet, ferri posset, quandoquidem passim occurrit *moderari* lyram, fides, carmen, quanquam in plerisque locis MSS. non minus variant, quam hoc loco. Sed ego miror Burmanno non inelegantem visam esse unius Leidensis Cod. lectionem, *jaculatur.* Dicit quidem, se id illustrâsse ad Petronium, cap. 109; sed vereor, ut ibi satis idoneis exemplis usus sit. Unus *meditatur.* Regii nostri ambo *modulatur.*

156. *Tmolo.*] Deo montis; namque et montibus sua fuerant numina, sicut et fontibus. Hinc Deus Tmolus de-

Monte suo senior judex consedit; et aures
Liberat arboribus: quercu coma cærula tantum
Cingitur; et pendent circum cava tempora glandes.
Isque Deum pecoris spectans; "In judice," dixit,
"Nulla mora est." Calamis agrestibus insonat ille:
Barbaricoque Midan, aderat nam forte canenti,
Carmine delenit: post hunc sacer ora retorsit
Tmolus ad os Phœbi; vultum sua silva secuta est.
Ille caput flavum lauro Parnaside vinctus

scribitur, ut alibi Inachus Deus fluvii Inachi. Conf. descriptio Atlantis apud Silium, i. 206 sqq. *Consedit*, more judicum, unde *sedere* proprie de judicibus. Cinctus erat *arboribus*, coronis variarum arborum, quia montis cacumen arboribus consitum: eas nunc deponit, sed pro eo melius, *liberat arboribus*; auribus enim apertis opus erat in hoc certamine musico. *Coma cærula*, quia arbores et montes longinqui cærulum colorem referunt. *Cava tempora* ingenii summi acumen præ se ferre putat Ciofanus. At etiam equis et juvencis, aliisque animantibus *cava tempora* tribuuntur, et Atlanti monti apud Silium, d. l. Est potius epitheton ornans et solenne temporum, quæ depressiora cæteris partibus.

161. *Insonat* nunc active, canit. *Barbaricum carmen* Saffiius interpretatur *barbarische Toene*. Sic et Rod. atque Lenzius. Imo *barbaricum* est Phrygium. Virgilius, Cir. 166. *barbarica buxus*, tibia Phrygia; Euripides, Iphig. Aul. 576. Paris βάρβαρα συρίζων Φρυγίων αὐλῶν. Et *Phrygius modus*, qui nullos habebat modulos, (Aristot. Probl. sect. xix. §. 49.) atque in sacris adhibebatur, Porphyrio dicitur βάρβαρος. Phrygio carmine Phrygiæ regem delenit. *Aderat forte* cum multis aliis auditoribus: vide ver. 173. Apud Fulgentium Midas judex sedet in certamine Marsyæ et Apollinis. *Delenit*, pro *deliniit*, ex Florentino S. Marci restituit Burmannus, et ita semper scribendum judicat. Codex Regius A *delinit*; Codex B *deliniit*. *Sacer*, ut viii. 597. *sacri amnes*. *Ora retorsit*. Nihil aliud, nisi caput retorsit cum suis frondibus. Lenzius tamen hoc inesse putat, arbores frondesque auscultandi causa sponte esse secutas.

165. *Ille caput flavum*, etc.] Nunc Apollo prodit et doctus et artifex, et egregie ornatus. Qui hic describitur, habitus erat citharœdorum Auct. ad Heren. iv. 47: "Uti citharœdus, quum prodierit, optime vestitus, palla inaurata indutus cum chlamyde purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata, citharam tenens exornatissimam, auro et ebore distinctam, ipse præterea forma et specie sit, et statura apposita ad dignitatem." Confer Tibullum, III. iv. 25 sqq. *Palla* vestis longior deorum dearumque, vatum, citharœdorum et tragœdorum cum longo syrmate: vid. Christius de Imagg. Musarum, p. 5; et Brouckhusius ad Tibullum, IV. vi. 13. Longior illa vestis, quæ fere dicitur *fluere*, *fundi*, *defluere ad pedes*, *ferire pedes*, nunc *verrit humum*, ut vii. 706. in excellentissima Boreæ descriptione. Horatius, A. P. 215. *traxit vagus per pulpita vestem*; Tibullus, d. l. *Ima*

Verrit humum Tyrio saturata murice palla:
Distinctamque fidem gemmis, et dentibus Indis
Sustinet a læva: tenuit manus altera plectrum.
Artificis status ipse fuit: tum stamina docto
Pollice sollicitat: quorum dulcedine captus
Pana jubet Tmolus citharæ submittere cannas.
Judicium sanctique placet sententia montis
Omnibus: arguitur tamen, atque injusta vocatur
Unius sermone Midæ: nec Delius aures
Humanam stolidas patitur retinere figuram;
Sed trahit in spatium, villisque albentibus implet,
Instabilesque imo facit, et dat posse moveri.

videbatur talis illudere palla. Sed pro *verrit* hoc loco, unus MS. Basileensis *sulcat*, satis eleganter. Claudianus, in Eutrop. ii. 300. *currus sulcat juga. Saturata Tyrio murice*, satis imbuta colore purpureo. *Satur color* e Plinio notus. *Fides*, cithara; Horatius, I. Od. xvii. 18. *fides Teïa*, lyra Anacreontis Teii. Glossarium Græco-Lat. *Fidis, λύρα, κιθάρα.* Erat *instructa*, culta, ornata. Vide Heinsium ad Fast. ii. 318; Apuleius, Florid. i. de Apolline: "Quid quod et lyra ejus auro fulgurat, ebore candicat, gemmis variegatur." A Tibullo d. l. ei tribuitur, *fulgens testudine et auro lyra*; et IV. iii. 22. *testudinea Phœbe superbe lyra.* Sed hoc loco plurimi, *distinctamque*, quod nollem ab Heinsio quatuor Codd. auctoritate mutatum. Non nego, *instructum* dici pro, ornatum, sed *distinctum* elegantius multo verbum est, quod usurpatur de rebus, quæ dispersis ornamentis variegata sunt. Sic pocula *distincta* gemmis, prata *distincta* floribus, cœlum *distinctum* stellis, passim et eleganter.

169. *Ipse*, verissimus. *Status artificis, die Stellung eines Virtuosen.* Est etiam oratoribus suus *status*, Cic. Or. i. 59. quem describit Quintilianus, Inst. Or. I. xi. 16. *Stamina*, chordæ. Supra *fila sonantia.* Laudat Burmannus e Catalect. Pith. iv. p. 157. *Musica contingens subtili stamina pulsu. Sollicitat*, percutit, pulsat; nam *sollicitare* omnino est, sæpius movere, ut *sollicitare mare, humum. Pollice.* Paulo ante *plectrum* commemoratur. Nempe chordæ pulpa digitorum pulsabantur, sed in clausulis ad pleniorem harmoniam plectro plures chordæ uno ictu tangebantur. Vid. Gesnerus ad Claudianum, xxxiv. 15.

171. *Submittere*, postponere, fateri eas inferiores esse lyræ Apollineæ. *Cannas*, tibiam ex cannis confectam.

176. *Sed trahit in spatium.*] Diligenter et ingeniose describit, more suo, naturam aurium asininarum. Bene *trahit in spatium*, longiores reddit; vide ad iii. 20. *Villisque albentibus.* Quidam *villisque ardentibus*; Heinsius conjicit *horrentibus*. De lectione hujus loci non debebat disputari, quum satis constet aures asinorum albos, seu canos habere villos. *Dat posse moveri*; dat mobilitatem. *Posse* habet vim substant. more Græcorum, ii. 483; *posse loqui*, facultas loquendi.

Cætera sunt hominis; partem damnatur in unam;
Induiturque aures lente gradientis aselli.
Ille quidem celat, turpique onerata pudore
Tempora purpureis tentat velare tiaris.
Sed, solitus longos ferro resecare capillos, [sum
Viderat hoc famulus: qui, quum nec prodere vi-
Dedecus auderet, cupiens efferre sub auras,
Nec posset reticere tamen, secedit; humumque
Effodit, et, domini quales aspexerit aures,
Voce refert parva, terræque immurmurat haustæ;
Indiciumque suæ vocis tellure regesta
Obruit, et scrobibus tacitus discedit opertis.
Creber arundinibus tremulis ibi surgere lucus
Cœpit; et, ut primum pleno maturuit anno,
Prodidit agricolam: leni nam motus ab austro

180. *Turpis pudor* satis poetice, turpes aures quæ pudori erant domino. Bene etiam *onerata*. *Celare* est verbum generale; itaque modus, quo celaverit tempora, additur, *velat tiaris*. *Tiara*, quæ etiam *mitra* interdum vocatur, fuit pileus Phrygum incurvus cum fimbriis pendulis, quibus mento subligatis malæ ac tempora obducebantur; ut adeo aures Midæ commode sub illo tegumento latere possent; vide Heynium ad Virgilium, Æn. iv. 216. et ix. 616.

182. *Solitus—capillos* circumscriptio tonsoris. *Ferrum*, forfex, qua tonsores utebantur in resecandis capillis; Isidorus, xx. 13. Vide nostrum vatem (*Boileau*) Sat. ix. 221.

187. *Voce parva*, leni susurro. *Terra hausta*, fossa. *Indicium vocis*, vocem, qua indicabat domini dedecus. Hoc figmentum habet etiam Ptolemæus Alex. apud Photium. Ansam dedisse videntur cannæ, quæ vento motæ sonum edunt, i. 707.

190. *Tremulis*, quando agitabantur ventis, *creber arundinibus* pro, crebris sive multis arundinibus. *Pleno anno* ut x. 734. *plena hora* et Fast. iii. 164. *pleno die*. *Agricolam* suspectum visum Interpretibus, quia primum tonsor ille non potuerit *agricola* dici; neque lucus ille tonsorem prodiderit, sed vocem ejus commissam. Burmannus suadet, vel *Prodidit arcanum* (quod tamen non satis poeticum videtur) vel *Prodidit agricolis*. Sed ita deest, quid agricolis prodiderit. Puto locum sanum esse: sed poetam non satis accurate locutum esse, quum hoc vellet: arundo ejus, qui humum suam foderat, indicium prodidit. Nisi *agricolam* mavis Midam intelligere, nunc rura celebrantem ver. 146. Si lectio sana esset, *agricola* foret Midas, qui nunc rura et silvas celebrat; vide ver. 146. Suaderem, *Prodidit auriculas*, nisi sequeretur, *coarguit aures*. Regii nostri habent *agricolam*, et recte; nam qui scrobes terræ infodit, et quasi vocis semina committit, potest agricola dici.

Obruta verba refert, dominique coarguit aures.
V. Ultus abit Tmolo, liquidumque per aera vectus
Angustum citra pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Letoïus astitit arvis.
Dextera Sigæi, Rhœtei læva profundi
Ara Panomphæo vetus est sacrata Tonanti.
Inde novæ primum moliri mœnia Trojæ
Laomedonta videt, susceptaque magna labore
Crescere difficili, nec opes exposcere parvas:
Cumque tridentigero tumidi genitore profundi
Mortalem induitur formam; Phrygioque tyranno

194—220. *Apollo et Neptunus Laomedonti muros extruunt.*] Homerus, Il. Φ. 443 sqq: Pindarus, Ol. H. 41; Apollodorus, II. v. 9; Hyginus, fab. 89; Servius ad Virgilium, Æn. i. 553; ii. 610. Anonym. de Incredibilibus ab Allatio editus, cap. 6. auctor est, aurum sumpsisse Laomedontem ad muros extruendos ex templis Neptuni et Apollinis, neque id pro sacramento præstito reddidisse. Tractaverat hæc et Hesiodus in Heroica genealogia, ut e Schol. Lycophr. ad v. 34 et 393. constat.

195. *Angustum citra pontum.*] Apollo versus mare vehitur, sed citra *pontum Helles*, Hellespontum, cui Troas adjacebat, consistit. *Helle* Athamantis et *Npheles* filia, Phrixi soror, quæ in *angusto* illo freto periit, eique nomen dedit; Apollodorus, lib. i. p. 39; Palæphatus, 31.

197. *Dextera Sigæi.*] Non longe ab Ilio sinus quidam Hellesponti litus incurvabat. Ibi *Sigæum* et *Rhœteum*, duo promontoria cum oppidis cognominibus, quorum illud Achillis, hoc Ajacis sepulcro postea nobilitatum est; Mela i. 18. Sed Noster loco promontorii, *profundum*, mare, appellavit. *Panompheo* Jovi etiam Græci sacra faciunt apud Homerum, Il. Θ. 48. ubi Eustath. ὁ *πάσης μαντείας αἴτιος*, seu melius, ut origo vocis appareat, ὁ *πασῶν ὀμφῶν αἴτιος*, omnis artis vaticinandi auctor; vide Potter. ad Lycophr. Cassand. ver. 6. Ordo autem verborum est hic: *Dextera* pars *Sigæi* sive *læva Rhœtei est ara*, h. e. in dextra parte Sigæi est ara. Utriusque promontorii mentionem hic facere voluit.

199. *Inde.*] Quidam (et noster Regius A.) *Unde. Nova Troja*, Ilium nuper conditum ab Ilo, Laomedontis patre. Apud Apollodorum muris cingunt Pergamum. *Moliri*, ponere, extruere. Virgilius, Æn. i. 423. *pars ducere muros, Molirique arcem. Susceptum* nunc substantive, cœptum. *Crescere*, promoveri.

202. *Genitore.*] Etiam apud Valerium Flaccum, iv. 571. Neptunus *pater maris*; et Statius Ach. i. 61. *magni rector genitorque profundi*. Sed quæritur, quo sensu ita dicatur. Burmannus ad Virgilium, Æn. i. 155. vult, Deos dici earum rerum *genitores*, quibus præsunt. Improbat eam rationem Heynius monetque, *genitoris* et *patris* nomine insigniri Deos seniores, mox et quoscunque alios, nihilque aliud significari nisi venerabiles, sanctos.

203. *Phrygioque tyranno, etc.*] Se-

Ædificant muros, pacto pro mœnibus auro.
Stabat opus: pretium rex inficiatur, et addit,
Perfidiæ cumulum, falsis perjuria verbis,
"Non impune feres;" rector maris inquit: et om-
Inclinavit aquas ad avaræ litora Trojæ; [nes
Inque freti formam terras convertit; opesque
Abstulit agricolis; et fluctibus obruit arva. [stro
Pœna neque hæc satis est: regis quoque filia mon-
Poscitur æquoreo: quam dura ad saxa revinctam
Vindicat Alcides, promissaque munera, dictos

cundum Homerum servire per annum Laomedonti coacti sunt, quod Jovem vincire voluerant: eoque tempore Neptunus urbem et muros condidit, Apollo boves pavit. Apud Apollodorum ambo, τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πειράσαι θέλοντες, promittunt ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν τὸ Πέργαμον. Confer et Hesiodum apud Schol. Lycophronis, 393. *Pacto auro.* Hyginus, "Vovit, quod regno suo pecoris eo anno natum esset, immolaturum." Homerus nil definit, μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, *stabat*, absolutum erat, ut iii. 131. *Jam stabant Thebæ*, ubi vide notam. *Pretium*, mercedem. Mox ordo verborum: et falsis verbis addit perjuria, cumulum perfidiæ; cui sententiæ interpunctionem accommodavimus.

208. *Avaræ Trojæ.*] Mox ver. 215. *perjura mœnia Trojæ*; Virg. Æn. v. 810. *perjuræ mœnia Trojæ*, et iv. 542. *Laomedonteæ perjuria gentis.* Adde Horat. III. Od. iii. 21 sqq. Adeo enim Veteres hanc Laomedontis perfidiam perjuramque avaritiam aversati sunt, ut eam toti genti imputarent, et inde omnia mala Trojanis eorumque posteris inflicta repeterent. Virgilius, Georg. i. 520. ideo de bellis Romanorum civilibus, *Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ. Freti forma*, fretum; vide ad i. 73.

211. *Pœna neque hæc*, etc.] Hic aliquid supplendum ex Apollodoro et Hygino. Apollo Trojanis pestilentiam immiserat, Neptunus cum inundatione cetum. Oraculum monebat, tum demum malorum istorum finem fore, si Laomedon Hesionem filiam ceto exposuisset. Hanc igitur quum Hercules, ab expeditione contra Amazones rediens, saxo alligatam vidisset, cetum interficit, virginemque servat. Pactam mercedem quum a rege non impetraret, abit tum quidem, sed postea redit cum Telamone, Trojamque capit. Hesiones fabulam narraverat Hellanidas, unde suam habuit Apollodorus; conf. Diod. Sic. iv. 42. Simile quid Andromedæ accidit iv. 662 sqq.

213. *Dictos poscit equos.*] Nonnulli *pactos poscit equos*; sed *dicere*, idem quod promittere. Passim *dicere dona, præmia, dotem*; vide Heinsium: sed quia proxime præcessit *promissa munera*, propterea Lenzius legendum putat *divos*. Regii nostri *dictos*. Immortales illi equi, quos Troi pro rapto Ganymede dederat Jupiter; Homer. Il. Υ. 145; Apollodor. d. l. Super aquas et aristas ambulare poterant; Hyginus. Equi illi de semine solis equorum erant progeniti. *Mercede negata.* Mortales equos loco immortalium Herculi dedisse traditur a Schol. Homeri d. l. *Bis perjura.* Qui-

Poscit equos; tantique operis mercede negata,
Bis perjura capit superatæ mœnia Trojæ.
Nec pars militiæ, Telamon, sine honore recessit;
Hesioneque data potitur: nam conjuge Peleus
Clarus erat Diva; nec avi magis ille superbit
Nomine, quam soceri; siquidem Jovis esse nepoti
Contigit haud uni: conjux Dea contigit uni.
VI. Namque senex Thetidi Proteus, "Dea," dixerat, " undæ,

dam *bis peritura;* sed deceperat jam Apollinem; vide insuper ad versum 208. Regii nostri *perjura.* Non locus est cur hic alludatur ad alteram Trojæ ruinam, quam postea a Græcis est passa.

216. *Telamon* amicus et socius Herculis in multis certaminibus. *Pars militiæ* etiam Heroid. viii. 46; vide ad ix. 20. *Sine honore,* sine præmio. Isocrates in Evag. p. 454. ed. Wolf. min. de Telamone, *μεθ' Ἡρακλέους ἐπὶ Λαομέδοντα στρατευσάμενος τῶν ἀριστείων ἔτυχε.* Illam Trojæ expeditionem narrat Apollod. II. vi. 4. Ex *Hesiona* Teucrum genuit Telamon.

217. *Peleus,* frater Telamonis, Thetida, Nerei filiam, habebat *conjugem.* Isocrates d. l. Θέτιδι, *θνητὸς ὢν ἀθανάτῳ συνῴκησε· καὶ μόνου τούτου φασὶ τῶν προγεγενημένων ὑπὸ τῶν θεῶν ἐν τοῖς γάμοις ὑμέναιον ᾀσθῆναι.* Plura de eo conjugio habet Apollodorus, III. xiii. 5. Telamonis et Pelei pater fuit Æacus, *avus* Jupiter. *Uni,* nempe ex his duobus fratribus. Non autem universe dictum est; nam plures *Deæ* nupserunt mortalibus. Cæterum hæc de Peleo aspersit Noster, ut commode transiret ad fabulam sequentem.

221—265. *Pelei et Thetidis* nuptiæ valde celebratæ a Veteribus; Homerus, Il. Ω. 534; Hesiodus Theog. 1005; Euripides Iph. Aul. 1036 sqq; Isocrates, Evag. p. 454; Apollonius, Rh. iv. 807 sqq; Catullus Epithal. Pel. et Thet. Valerius Flaccus, i. 130 sqq; Coluthus Rapt. Hel. 17 sqq. Peculiari carmine eas celebraverat Hesiodus, unde non nisi duo versus restant, Τρὶς *μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ, Ὃς τοῖς δ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.* Sed Noster, missa convivii nuptialis solennitate, de qua cæteri copiosi sunt, artem potius memorat, qua Peleus virginem ceperit. Confer Apollodorum, III. xiii. 5. Sed etiam apud Hyginum fab. 54. et P. A. ii. 15. Eustathium ad Homeri dictum locum, Tzetz. ad Lycophr. p. 38. Servium ad Virg. Ecl. vi. 42. fabula attingitur. Vaticinium illud Pindarus Isthm. xx. 4. Apollonius, Schol. Lycophronis ad 178. et Lactantius Inst. I. ii. 9. Themidi tribuunt. Ad Prometheum refert Æschylus, Prom. 906. et inde Hyginus priore loco, sed altero ad Parcas, unde cognoverit Prometheus, qui illud Jovi jam prodeunti ad concubitum indicaverit. Bene autem Noster *Protea* inducit, Deum marinum, eundemque vatem certissimum, cujus vaticinia etiam apud Homerum, Od. Δ. 364 sqq. et Virgilium, Georg. iv. 392. extant. *Concipe.* Consequens pro antecedente, nube viro. *Qui fortibus,* etc. Pindarus, dicto loco, *πεπρωμένον ἦν, φέρτερον γόνον ἄνακτα*

Concipe; mater eris juvenis, qui fortibus actis
Acta patris vincet; majorque vocabitur illo."
Ergo, ne quidquam mundus Jove majus haberet,
Quamvis haud tepidos sub pectore senserat ignes,
Juppiter æquoreæ Thetidis connubia vitat;
Inque sua Æaciden succedere vota nepotem
Jussit, et amplexus in virginis ire marinæ.
Est sinus Hæmoniæ curvos falcatus in arcus;
Brachia procurrunt; ubi, si foret altior unda,
Portus erat; summis inductum est æquor arenis.
Litus habet solidum, quod nec vestigia servet;

πατρὸς τεκεῖν ποντίαν θεόν. Id Noster ita expressit, ut jam respiceret Pelea et Achillem, quorum ille in bello contra Centauros, aliisque in certaminibus enituit, sed illæ laudes nihil ad filii *fortia acta*, res fortiter gestas. *Major* ad fortitudinem et inde paratam gloriam referendum est. Horat. I. Od. xv. 28. *Tydides melior patre.* Apollodorus, h. l. Κρείττων τοῦ πατρός. *Vocabitur*, erit, ut κληθήσεται.

224. *Ergo, ne quidquam mundus,* etc.] Timebat Jupiter, ne filius ex ea natus se de regno dejiceret, ut ipse fecerat Saturno patri. Eam ob causam exagitat eum Lactantius, d. l. Antea Neptunus cum eo de hoc conjugio certaverat; Apollod. *Thetis* Thessalum numen. *Connubium* verecunde pro concubitu. Sic *nuptiæ* apud Horatium, III. Od. ii. 11. *Sua vota,* connubium a se expetitum. *Succedere in vota* Jovis, conjugium inire, quod Jupiter inire voluerat. *In amplexus virginis ire* modeste concubitum exprimit, ut vii. 616. *sub amplexus ire.*

229. *Hæmonia,* Thessalia; vide ad i. 568. Et hoc loco intelligitur pars Thessaliæ ea, quæ Phthiotis diceba-tur, ubi regnabat Peleus, et quæ mari adjacebat. Æacus quidem Æginam insulam tenebat, sed Telamon et Peleus quum Phocum fratrem occidissent (de qua cæde Noster fab. sequenti exponet,) fugere inde coacti sunt. Telamon igitur Salamina pervenit, Peleus autem Phthiam, ad sinum Maliacum se contulit, ubi ab Eurytione, ducta ejus filia Antigona, in regni partem ascitus est. Aliquanto post Thetida duxit; vide Apollodorum d. l. et Schol. Aristophanis, ad Nubes, v. 1059. *Curvos falcatus in arcus;* tribus verbis formam curvam exprimit: nec in sententiis, nec in verbis parcus Noster est. *Brachia* extremitates litoris sinum ambientis, quæ commode cum brachiis comparantur. Vid. Cerda ad Æneid. iii. 533. *Genua* dicuntur Valerio Flac. v. 410. *Erat* pro, esset. *Summis,* etc. Hoc vult, leni aqua tectam fuisse arenam.

232. *Vestigia non servat,* non retinet vestigia impressa, quod fieri solet in locis arenosis et limosis, quæ adeo *remorantur iter,* dum magis fatigant viatorem, eumque tardius incedere cogunt. Plinius, II. Epist. xvii. 2: "Excipit iter aliqua ex parte arenosum, junctis paulo gravius et longius, equo breve et molle." *Opertum pendeat* suavius, quam, opertum sit. Quia alga *pendet,* imminet litori, prop-

Nec remoretur iter; nec opertum pendeat alga.
Myrtea silva subest, bicoloribus obsita baccis.
Est specus in medio; natura factus, an arte,
Ambiguum; magis arte tamen: quo sæpe venire
Frenato delphine sedens, Theti nuda, solebas.
Illic te Peleus, ut somno vincta jacebas,
Occupat: et quoniam precibus tentata repugnas;
Vim parat, innectens ambobus colla lacertis.
Quod nisi venisses, variatis sæpe figuris,
Ad solitas artês, auso foret ille potitus.
Sed modo tu volucris; volucrem tamen ille tenebat:
Nunc gravis arbor eras; hærebat in arbore Peleus.

terea ipsum litus *pendere alga* dicitur. *Myrteta* amant litora: vide ad ix. 335. *Subest,* adest, prope est, ut *subire,* accedere, appropinquare.

237. *Frenato delphine sedens.*] Nereides belluis marinis vehi solebant, quæ *equi* dicuntur Propertio, III. i. 46; hinc *delphino* insidentem Thetida finxerant prisci poetæ; Tibullus, I. v. 45. *Talis ad Hæmonium Nereis Pelea quondam Vecta est frenato cærula pisce Thetis;* Statius, Theb. i. 130. *Hic insperato Tyrrheni tergore piscis Peleos in thalamos vehitur Thetis. Æquora delphin Corripit. Illa sedet dejecta in lumina palla, Nec Jove majorem nasci suspirat Achillem.*

238. *Ut somno vincta.*] Vulgo (et in nostris Regiis) *victa.* Cum omni sequenti loco conf. Virg. Georg. iv. 400—45. Somnus poetis dicitur oculos et membra δεσμεύειν; vid. Heinsius. *Occupat,* opprimit. *Tentata* fortasse optime conjungitur cum *precibus.* *Precibus tentare,* precibus periculum facere an capi possit. Sin *tentata* absolute positum putas, *precibus* dictum erit pro, precanti, ut viii. 73. *Vim parat.* Hesiodus d. l. Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα. Vim parat etiam apud Apollodorum et Euripidem auctore Tzetza ad Lycophr. p. 37. In arca Cypseli Thetis cernebatur anguem immittens in Pelea, qui ipsam captare conabatur. Sed Catullus nihil habet de *vi,* atque etiam apud Valerium Flaccum lubens ad Peleum deducitur delphino insidens. *Innectere colla lacertis* elegantius quam, injicere lacertos collo, *venire ad artes* ut *deverti ad artes* ix. 62. ubi vide notam. *Auso potiri* dixit et Virgilius, Æneid. vi. 624. Thetis transformis non minus, quam Proteus, viii. 730 sqq. et Erisichthonis filia, ibid. Videntur autem philosophi veteres, quibus ex aquis omnia constare placebat, transformationes illius elementi in omnia corpora, symbolica hac fabula expressisse: vide Heynium ad Virgilium, Georg. iv. 387. Alii putant hoc dici, Thetida omnes vias ac modos tentâsse, ut se subtraheret Pelei matrimonio.

244. *Gravis,* torpens; i. 548. *gravis torpor;* ii. 821. *gravitas ignava.* *Tenere* et *hærere* eleganter de amplexibus; i. 485; iv. 184; Tibullus, I. v. 39.

Tertia forma fuit maculosæ tigridis; illa
Territus Æacides a corpore brachia solvit.
Inde Deos pelagi, vino super æquora fuso,
Et pecoris fibris, et fumo turis adorat.
Donec Carpathius medio de gurgite vates,
" Æacida," dixit, " thalamis potiere petitis.
Tu modo, quum gelido sopita quiescet in antro,
Ignaram laqueis vincloque innecte tenaci.
Nec te decipiat centum mentita figuras; [formet."
Sed preme quidquid erit, dum quod fuit ante re-
Dixerat hæc Proteus, et condidit æquore vultum;
Admisitque suos in verba novissima fluctus.
Pronus erat Titan, inclinatoque tenebat
Hesperium temone fretum; quum pulchra relicto
Nereïs ingreditur consueta cubilia ponto.
Vix bene virgineos Peleus invaserat artus,

249. *Carpathium* mare, Carpathon insulam prope Ægyptum ambiens. In eo Protei sedes, forte quia fabula ejus ex Ægypto in Græciam translata erat. Secundum Apollodorum Peleus non a Proteo, sed a Chirone edocetur, qua arte capienda sit Dea maris. Auctor Argumenti Neptunum admiscet, qui a Peleo placatus preces ejus Proteo commendaverit.

253. *Mentiri* ut v. 326. et sæpe. *Sed preme*, id est tenaciter tene. *Reformare*, in priorem formam mutare, ut ix. 400. *reformatus in primos annos*. Sed nunc intransitive, in priorem formam redire, se mutare.

256. *Admisitque*, etc.] Ingeniose, ut ii. 363. *cortex in verba novissima venit*.

257. *Prona* dicuntur sidera, quum ad occasum vergunt. Etiam *pronus mundus*, pars cœli occidentalis; Seneca Herc. Fur. 125. *Via prona* solis occidentis supra ii. 67; vid. Brouckh. ad Propertium, I. xvi. 23. De *inclinato temone* vide ad x. 447. *Tenebat*. *Tenemus* locum quem attigimus. Auctor Argumenti meridianum calorem nominat.

260. *Vix bene* amat Noster, ut ii. 47; Fast. v. 278; vi. 513. *Bene* hic videtur augere vim τοῦ *vix*. *Peleus*. Peleus, inquit Fulgentius, est πηλὸς, lutum, terra, id est, caro; Thetis aqua, id est, humor; Jupiter, qui utraque gignit et conjungit, est ignis, id est anima: hinc natus est Achilles, id est, homo perfectus. *Novet* formas, in novas semper formas transit, ut ii. 648. Pro *tendit* e margine Gryph. edit. et cum Mitsch. dedi *tendi*, quod etiam Heinsio arridebat, qui addit: In partes diversas tenduntur brachia, quando ligantur post tergum. Ideoque et *aversas* malit. Sine causa. De ligatione post tergum non est sermo, tantum de distentis brachiis. Nonnulli etiam legunt *brachia tendens, Tum demum*, etc.

Illa novat formas; donec sua membra teneri
Sentit, et in partes diversas brachia tendi.
Tum demum ingemuit: "neque," ait, "sine nu-
mine vincis:" [heros,
Exhibita estque Thetis: confessam amplectitur
Et potitur votis, ingentique implet Achille.
VII. Felix et nato; felix et conjuge Peleus;
Et cui, si demas jugulati crimina Phoci,
Omnia contigerant! Fraterno sanguine sontem,
Expulsumque domo patria Trachinia tellus

264. *Exhibita est*, ut vi. 44. *Pallada exhibuit*, deposita mentita figura Palladis formam rursus sumpsit. *Confessam* eodem redit; iii. 2. Jupiter *se confessus erat*. *Ingens* solenne heroum epitheton propter corporis magnitudinem, quam iis prisca ætas tribuit. Hinc *ingens Æneas* Virgilio, vi. 413; *ingens Idomeneus Sthenelusve* Horatio, IV. Od. ix. 19. Sed hoc loco malim ad insignem fortitudinem referre, qua enituit Achilles. Sic Horatius, III. Od. vi. 35. *ingens Antiochus* propter opes ingentes; supra viii. 309. *magni creator Achillis*. *Implet*. ix. 280. *Implêrat uterum generoso germine*. Hinc mulieres gravidæ *plenæ*, ut x. 469. Myrrha *plena patris*. Cæterum Clericus ad Hesiodum Theog. ver. 1004. suspicatur, Pelea Achillem ex se et ignota vulgo matre natum sustulisse, aut e fano Neptuni Nereidumve, aut ex ipso litore maris.

266—409. *Peleus* exul ad *Ceycem* fugit. De lupo mutato conf. Schol. Lycophronis ad ver. 175. qui cum Nostro consentit, et Anton. Liberalem 38. qui dissentit. Eadem narraverat et Dorotheus in Metam. ut ex Plutarch. paral. min. p. 311. apparet. Euripides Pelei exilium argumentum fabulæ fecerat. De eo vide et Apollodor. III. xiii. 1 sq.

267. *Jugulati crimina Phoci*.] Cædem hanc diu ante esse factam, quam Thetida duceret, supra jam ad ver. 229. monuimus. Telamon et *Peleus* Æaco nati erant ex Endeide, quam Pausanias Scironis, Apollodorus autem Chironis filiam dicit; *Phocus* vero ex Psamathe, Nerei filia, Thetidis sorore. Is Phocus, relicta Ægina, terræ ejus ad Parnassum, quæ jam ab antiquiore quodam Phoco, Ornytionis filio, Phocidis nomen habebat, regnum adeptus, fecit, ut etiam proxima loca Phocidis nomine comprehenderentur. Sed fratres, sive a matre Endeide sollicitati, sive suo ipsorum odio impulsi, quum viderent, eum præ ipsis amari a patre, invitârunt eum aliquando Æginam, ut ludis et certaminibus, quibus ille excellebat, interesset; iisque commissis disco aut rudi saxo fratrem percusserunt. Præcipuas in ea cæde partes Telamonis fuisse Apollodorus narrat, Pelei Pausanias. Ambo igitur expulsi sunt ab Æaco. Phoci sepulcrum apud Æginetas ostendebatur, imposito saxo, quo percussus erat; Pausanias Corinth. p. 177 et 179; Phoc. p. 872: Apollodorus, III. xii. 6: Anton. Liberalis, cap. 38: Apollonius Rh. i. 93 sqq; et Schol. ad ver. 207: Schol. Pindari ad Olymp. viii. 39.

269. *Expulsumque domo*, etc.] Supra ex Apollod. vidimus, Phthiam ad

Accipit: hic regnum sine vi, sine cæde, tenebat
Lucifero genitore satus, patriumque nitorem
Ore ferens Ceyx; illo qui tempore mœstus,
Dissimilisque sui, fratrem lugebat ademptum.
Quo postquam Æacides fessus curaque viaque
Venit; et intravit, paucis comitantibus, urbem;
Quosque greges pecorum, quæ secum armenta trahebat,
Haud procul a muris sub opaca valle reliquit.
Copia quum facta est adeundi prima tyranni;
Velamenta manu prætendens supplice, qui sit,

Eurytionem pervenisse Pelea fraterno sanguine pollutum. Nec aliter Anton. Liberalis; Apollonius Rh.; Schol. Lycophronis, p. 37; Hyginus, fab. iv. p. 36. Itaque aut alios auctores Noster secutus est, aut Peleus, exul vagus, relictis multis aliis locis, tandem apud Eurytionem hæsit.

271. *Lucifero satus Ceyx.*] Ceyx Phosphori, hoc est, Luciferi fuit filius, Halcyonesque maritus. *Ceyx*, Trachiniorum rex, etiam Herculis amicitia notus; Pausanias Attic. p. 79. *Nitorem* omnino de insigni corporis pulchritudine capiamus, de qua sæpe dicitur. Horatius, I. Od. xix. 5. *Urit me Glyceræ nitor*, isque nitor cum splendore siderum comparari solet; II. Od. v. 18 sqq; et supra ii. 723. ubi vide notam de Luciferi splendore. Etiam Lucianus, p. 129. eum vocat τὸν Ἑωσφόρου, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν. Conf. et Hygini fabulam 65. Etiam amabilem et liberalem describit hunc regem, cum Schol. Homeri ad Il. i. 558. Apollodorus et alii elatum eum finxerunt, adeo ut Jovem se appellari voluerit. *Dissimilis sui*, non ea hilaritate animi, non ea serenitate vultus, non eo splendore cultus, quo alias esse solebat. Luctus *deformat* hominem ejusque *domum* apud Virgilium, Æn. xii. 805.

276. *Pecorum* a sciolo additum esse, qui crediderit τὸ *greges* id requirere, ut *armentis* opponi possent, censet Burmannus; præfert igitur ex uno Heinsii MS. *greges secum.* Posset quidem *pecorum* abesse, sed potuit etiam addi; Virgilius, Æn. vii. 538. *Quinque greges illi balantum, quina redibant Armenta.* Regii nostri *greges pecorum. Pecora* dici minores bestias, oves, hircos, capras constat. Hinc *pecora* et *armenta* ita conjunguntur, ut *greges* et *armenta*, Curt. VIII. iv. 19; IX. viii. 29. Et *greges pecorum*, apud eundem V. vi. 15. *Trahebat* felix verbum ad declarandum tardum incessum armentorum. *Sub valle*, in valle; vide Burmannum, ad i. 684; Tibullus, II. iii. 19. *valle sub alta. Opaca* ab umbra. *Umbrosum exquirere vallem* gregibus jubet Virgil. Georg. iii. 331. Idque sub calidiore cœlo necessarium erat.

279. *Velamenta*, vitta ramo oleagino ita circumdata, ut inde dependens manum obvolveret. Talem enim vittatum ramum *prætendere*, præferre manu solebant supplices; Homerus, Il. A. 14. Virgilius, vii. 154. *ramis*

Quoque satus, memorat; tantum sua crimina celat.
Mentitusque fugæ causam, petit urbe, vel agro 281
Se juvet: hunc contra placido Trachinius ore
Talibus alloquitur: "Mediæ quoque commoda plebi
Nostra patent, Peleu; nec inhospita regna tenemus.
Adjicis huic animo momenta potentia, clarum
Nomen, avumque Jovem: nec tempora perde precando;
Quod petis, omne feres; tuaque hæc pro parte videto,
Qualiacunque vides: utinam meliora videres!"
Et flebat: moveat quæ tantos causa dolores, 289
Peleusque comitesque rogant; quibus ille profatur:
"Forsitan hanc volucrem, rapto quæ vivit, et omnes

velati Palladis, et 237. *Præferre manibus vittas ac precantia verba*; viii. 116. *paciferæ manu ramum prætendit olivæ*; xi. 101. *velati ramis oleæ, veniamque rogantes. Velare* verbum sacrum et solenne de corollis et vittis frontem ambientibus, templorum postes cingentibus, ramos supplicum obvolventibus. De origine hujus ritus Heynius ad Virg. viii. 128. hæc observat. "A religione ritum ductum esse manifestum fit e vittis seu infulis laneis, obvolventibus ramum oleaginum, cujus usus erat cum in sacris, tum in lustratione, et expiatione. Adeoque is, qui præferebat, ἱκέτης, supplex factus, aut crimen expiare se et culpam deprecari velle symbolice et religiose significabat, aut simpliciter per sacra et deos se supplicare testatum faciebat. Hinc omnino fœderis, pacis et legationis symbolum est factum."

281. *Fugæ*, exilii. *Urbe vel agro juvet*, urbem vel agrum sibi assignet, ubi cum armentis suis habitet. Heroid. ii. 55. *Te juvi portuque locoque.* Ibi loca laudant Interpretes, in quibus *hospitio, tecto, limine, cibo, ope juvare* alterum dicitur.

283. De *media plebe* vide ad ix. 360. *Commoda nostra*, commoda, quæ leges largiri possunt, habitatio in urbe agrisve, tutela, etc. Similiter h. v. in re militari; Art. Amat. i. 131. *Patent*, quæ facile impetrantur a media plebe, imo a regiis viris; quorum copia facilis est: sic mulieres *patent* viris, locus *patet* proficiscentibus, Dii *patent* precantibus, gloria *patet* viris fortibus.

285. *Huic animo.*] In his vocibus hærent interpretes, sine causa. Præterquam quod ego *hoc animo*, benigno scilicet et liberali sum, tu *momenta potentia*, causas et rationes gravissimas commemoras. *Clarum nomen* et de rebus gestis et de genere nobili capi potest. Opponitur *ignotum nomen*, ix. 669. *Tuaque hæc*, etc. omnes res meas tecum partiar, asciscam te in partem regni: neglexerat autem regni sui statum dolore fratris amissi.

291. *Rapto quæ vivit*, etc.] Circumloquitur accipitrem, sed non satis

Terret aves, semper pennas habuisse putetis.
Vir fuit: et tanta est animi constantia, quantum
Acer erat, belloque ferox, ad vimque paratus,
Nomine Dædalion, illo genitore creatus,
Qui vocat Auroram, cœloque novissimus exit.
Culta mihi pax est; pacis mihi cura tuendæ
Conjugiique fuit: fratri fera bella placebant.
Illius virtus gentes, regesque subegit,
Quæ nunc Thisbæas agitat mutata columbas.
Nata erat huic Chione, quæ dotatissima forma
Mille procis placuit, bis septem nubilis annis.
Forte revertentes Phœbus, Maiaque creatus,
Ille suis Delphis, hic vertice Cylleneo,
Videre hanc pariter; pariter traxere calorem.

perspicue; quandoquidem et aliæ aves rapto vivunt. Ver. 293. delendum censet Heinsius quia vix Latinus sit, et quia, eo sublato, omnia sint plana. Est sane corruptus, sed quo minus eum deleamus, impedit hoc, quod nulla oppositio est in *volucris* et *acer*; namque etiam volucres acres dici possunt: *acer* perpetuum bellatoris epitheton. Ipsa *militia acris* apud Horatium, I. Od. xxix. 2. Versus ille 293 extat in nostris Codicibus, et bene eum servavit *Gierig*. *Ferox*, animosus; Livius, xxvi. 26. *consules bellicosos ambo, viros acres nimis et feroces;* Sallustius, Jug. xx. 2. *Ipse acer, bellicosus;* Velleius, I. iii. 1. *acer belli*. *Vis* de bello, ut in illo, *vim parare* alicui; vid. Corte ad Sallustium, Cat. xxxv. 5. *Qui vocat Auroram* eleganter, quem sequitur Aurora; Tibullus, I. ix. 62. *rota Luciferi provocat orta diem;* Virgilius, Æn. ii. 802. Lucifer *ducit diem*. Hinc nomen *Luciferi*. Sed quia idem Solem interdum sequitur, hinc etiam *Noctifer* vocatur a Catullo Carm. 63. *Cœloque*, etc. vide ii. 115.

300. *Thisbæas.*] *Thisbe*, urbs Bœotiæ columbis abundans, in primis portus Thisbæorum columbis plenus. Stephan. in h. v. Homerus, Il. B. 502. *πολυτρήρων Θίσβη*, columbis abundans. Statius, vii. 261. *Dionæis avibus circumsona Thisbe*. Hinc docte et ornate *Thisbæas columbas* pro, *columbas* universe. Sed hos quoque duos versus delendos censet Heinsius, quia Nasoniano nitori non respondeant et superflui sint. In quo mihi secus videtur: solet enim Naso noster passim aliquid aspergere de mutato usu virium et virtutum hominum transformatorum. Mansit fratri ingenium ferox. *Agitare* verbum proprium de venatoribus et avibus rapacibus; v. 606. *Ut solet accipiter trepidas agitare columbas.*

301. *Chione.*] Confer fabulam 200 Hygini, qui addit illam ab aliis poetis *Philoniden* vocari: et sic eam vocat Pherecydes apud Schol. Homeri ad Od. T. 432.

305. *Traxere calorem*, ut iv. 679. *trahit inscius ignes:* vide ad x. 594.

Spem Veneris differt in tempora noctis Apollo.
Non tulit ille moras; virgaque movente soporem
Virginis os tangit: tactu jacet illa potenti,
Vimque Dei patitur: nox cœlum sparserat astris:
Phœbus anum simulat, præceptaque gaudia sumit.
Ut sua maturus complevit tempora venter, 311

307. *Tulit* debemus Heinsio, qui et mox malit *tetigit;* quorum illud in multis est, hoc in Ambrosiano. Cæteri *fert.* Regii nostri *fert* et *tangit.* Erravit forsan *Gierig* qui hanc notam ex doctissimo Burmanni commentario integram cepit. Is enim scripserat "quorum hoc in multis est: illud in Ambrosiano;" unde apparet τὸ "hoc" ad *tetigit* et τὸ "illud" ad *tulit* esse referendum; et meam sententiam probant, quæ sequuntur "cæteri *fert.*" Inde certius hæret mihi in mente Heinsium, nimiæ corrigendi et mutandi textum auctoris cupidini indulgentem, hoc loco, ut sæpius alibi, verbum rarius pro frequentiori sine causa accepisse. *Virgaque movente soporem.* De virga illa diximus ad i. 671 et 715. *Movere,* arcessere. Alibi *ducere somnos;* ii. 735; Seneca Herc. Œt. 645. *Tangit,* θέλγειν de hac virga dixerunt Græci; Latini *mulcere* et *permulcere. Jacet* somno oppressa.

309. *Nox sparserat,* etc. ostenderat cœlum *sparsum,* variegatum, stellis; ii. 193. *sparsa miracula in cœlo.* Horat. I. Sat. v. 10. *Nox cœlo diffundere signa parabat. Anum simulat* more Deorum, quum aliquem decipere vellent; iii. 275; vi. 26; xiv. 655. *Præcepta gaudia,* jam antea capta vel a Mercurio (Heroid. xvii. 107. *Ad possessa venis præceptaque gaudia serus. Spes tua lenta fuit: quod petis, alter habet,*) vel ab ipso Apolline mente jam præcepta, ut Eleg. ad Liv. 29. *præcepta mente fovebus gaudia. Gaudia* vox propria in hac re. *Sumere,* percipere; Art. Amat. iii. 661. *carpere gaudia.*

311. *Venter,* onus ventris. *Maturus* vide ad ix. 283. *Alipedis* Mercurii talaria alata in pedibus gestantis; quod idcirco fingitur, quia Mercurius velocissima est omnium planetarum. *Stirps Dei,* Deus quatenus erat *stirps,* pater, *propaginis,* filii. Utrumque vocabulum ab arboribus translatum. De *Autolyco* confer Hygini fabulam 201. et Pherecyd. d. l. De conjuge ejus vide supra viii. 738. Is poterat *candida de nigris, et de candentibus atra facere;* artem enim acceperat a patre et colorem et formam rerum raptarum mutandi, ne deprehenderetur in furto rapacissimus Autolycus. Secundum Pherecydem poterat furta ἀλλοιοῦν εἰς ὃ θέλοι μορφῆς, id quod latius explicat Hyginus: "Ut quidquid surripuisset, in quamcunque effigiem vellet, transmutaretur, ex albo in nigrum, vel ex nigro in album, in cornutum ex mutilo, in mutilum ex cornuto." In his artibus non *degener* erat patris. De fraudibus et furtis Mercurii *Jani* Exc. iii. ad Horatium, lib. i. Od. ita judicat: "Quoniam omnia, in quibus ingenii solertia cernitur, Mercurio tribuuntur, hinc Deus est omnis *doli* ac *fraudis,* in qua callidum acumen est, qua imponitur et illuditur aliis, vel prudentia civili ac bellica postulante, vel animi tantum oblectandi innocentisque joci edendi, aut ingenii ostendendi causa: quo referenda e. g. furta jocosa, præstigiæ, illusiones sensuum, etc. Quod universum quum Græci κλοπὴν, Latini *furtum* dicant, ipseque Mercurius inde ληϊστὴρ, φιλητῶν ὀρχαμὸς, *fur, furibus aptus,* etc. au-

Alipedis de stirpe Dei, versuta propago,
Nascitur Autolycus, furtum ingeniosus ad omne,
Qui facere assuêrat, patriæ non degener artis,
Candida de nigris, et de candentibus atra.
Nascitur e Phœbo, namque est enixa gemellos,
Carmine vocali clarus, citharaque Philammon.
Quid peperisse duos, et Dîs placuisse duobus,
Et forti genitore, et progenitore Tonanti
Esse satam prodest? an obest quoque gloria mul-
Obfuit huic certe: quæ se præferre Dianæ [tis?
Sustinuit, faciemque Deæ culpavit: at illi [quit.
Ira ferox mota est: "Factisque placebimus," in-
Nec mora; curvavit cornu, nervoque sagittam
Impulit, et meritam trajecit arundine linguam.
Lingua tacet, nec vox, tentataque verba sequuntur;
Conantemque loqui cum sanguine vita reliquit.
Quem, misera o pietas! ego tum patruoque dolo-
Corde tuli, fratrique pio solatia dixi. [rem

diat; fuerunt qui decepti vocabulorum (quorum Græcum et Latinum usum nescirent) speciali et notiori significatione, eum furum et latronum (malo sensu) Deum facerent."

317. *Carmine vocali*, cantu. *Philammon.* Constantius Fanensis scribendum censet *Philæmon*, ut sit nomen ab arte ductum, a *φίλος*, amicus, et *οἴμη*, cantus. Is inter antiquissimos musicos refertur etiam a Plutarcho de Musica, p. 1132. Choros virginum primus instituisse traditur a Pherecyde. Musæ eum canendi certamine superatum postea oculis privârunt.

318. *Et Dîs.*] Unus Heinsii *quid Dis.* Hac generis, amantium, et prolis gloria elata Chione perit.

322. *Sustinuit*, ausa est. *Culpavit:* deteriorem sua pronuntiavit. Hyginus: "In venatione in Dianam locuta est superbius."

328. *Quem, misera o pietas,* etc.] Hunc locum ita constituit Heinsius; olim edebatur *quam miser amplexans ego tunc.* Duo (et nostri Regii) *quam miser, o pietas;* plerique, *quam misero pietas;* unus *quem misero, o pietas.* *O misera pietas* solennis exclamatio, ubi de malis pio inflictis sermo; vide Heinsium. Sed an ita scripserit Ovidius certo affirmare non ausim. *Patruo corde.* Heinsius interpretatur, forti et duro corde. Immo, ita ut decet patruum, veni in societatem doloris, et solatus sum fratrem *pium*, id est, unice amantem filiam, sed surdo solatia adhibui.

Quæ pater, haud aliter quam cautes murmura ponti,
Accipit; et natam delamentatur ademptam.
Ut vero ardentem vidit, quater impetus illi
In medios fuit ire rogos: quater inde repulsus
Concita membra fugæ mandat, similisque juvenco
Spicula crabronum pressa cervice gerenti,
Qua via nulla, ruit: jam tum mihi currere visus
Plus homine est; alasque pedes sumpsisse putares.
Effugit ergo omnes; veloxque cupidine leti
Vertice Parnasi potitur: miseratus Apollo,
Quum se Dædalion saxo misisset ab alto,
Fecit avem, et subitis pendentem sustulit alis,
Oraque adunca dedit, curvos dedit unguibus hamos,
Virtutem antiquam, majores corpore vires:
Et nunc accipiter, nullis satis æquus, in omnes
Sævit aves; aliisque dolens fit causa dolendi.
Quæ dum Lucifero genitus miracula narrat

330. *Cautes* vel mentis attonitæ. Virg. Æneid. vi. 471. vel, ut h. l. surditatis symbolum. *Delamentari* nova compositio ad formam τῶν *demirari* et *deamare*, in quibus *de* vim habet intendendi, ut *e* in *emirari* apud Horatium, I. Od. v. 8.

334. *Concitus*, celer, ut iv. Fast. 461. *concito cursu fertur.* Similiter *incitus;* Cic. N. D. ii. 35. *inciti delphini.* *Pressa*, cui impressa sunt spicula. *Currere plus*, currere velocius. Cursus ille adumbratio volatus. Etiam ii. 586. Cranai filia, antequam in cornicem transiret, *currebat.* Et *currere* adeo pro volare, viii. 203.

338. *Effugit ergo omnes*, etc.] Hunc quoque versum esse adulterinum vix dubitat Heinsius.

341. *Sustulit alis* eleganter pro, dedit alas, quia aves in sublime *tolluntur* alarum ope. ii. 587 et 708; viii. 256. Multi MSS. *sustinet*, non minus eleganter; aves enim *sustinent se alis*, iv. 411; *aura cadentem sustinuisse visa est*, viii. 148. *Pendentem*, ut penderet, volaret; vi. 667. *Corpora Cecropidum pennis pendere putares*, *Pendebant pennis*; viii. 145. de Niso: *jam pendebat in auras.* Aliter originem accipitris narrat Anton. Liberalis 3. Hierax, vir justus et nobilis inter Mariandynos, quum Teucris a Neptuno vexatis opem tulisset, mutato corpore, mutatisque moribus accipiter factus est. Μέγιστα γὰρ ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ἐποίησεν (Ποσειδῶν) ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι.

346. *Quæ dum Lucifero*, etc.] Fabula altera de lupo. Secundum Nicandrum apud Anton. Peleus, inter-

De consorte suo, cursu festinus anhelo
Advolat armenti custos Phoceus Anetor.
"Heu, Peleu, Peleu! magnæ tibi nuntius adsum
Cladis," ait: quodcunque ferat, jubet edere Peleus.
Pendet, et ipse metu trepidat Trachinius heros.
Ille refert: "fessos ad litora curva juvencos
Appuleram, medio quum Sol altissimus orbe
Tantum respiceret, quantum superesse videret.
Parsque boum fulvis genua inclinârat arenis,
Latarumque jacens campum spectabat aquarum:
Pars gradibus tardis illuc errabat et illuc;
Nant alii, celsoque extant super æquora collo.

fecto Eurytione, Iri filio, ad Acastum fugit, et inde ad Chirona. Hinc, ovibus et bobus collectis, ad Irum pergit, eaque cædis nomine mulctæ offert; quum recusaret Irus, Peleus ea oraculo monitus libera mittit: lupus armenta invadit. *Consors*, frater, ut xiii. 663. Tibul. II. v. 24: *consors sanguis*, fraternus sanguis, viii. 445. De uxore est vi. 94; de sorore III. Pont. ii. 48. *Miracula de consorte*, miram fratris conversionem. *Festinus*, festinans. Vocem hanc ab Ovidio primo usurpatam esse contendit Schirachius male; occurrit enim apud antiquiores, v. c. Virgilium, Æn. ix. 488. *Cursu festinus anhelo*, currens tam festinanter, ut anhelaret. *Phoceus*, e Phocide.

351. *Pendet, et ipse*, etc.] Hic quoque amabilem et humanum se ostendit Ceyx. *Pendere* et *suspensus* eleganter dicitur animus, quum versatur incertus inter spem et metum, hinc quum anxius est et sollicitus de eventu rei. Sed Heinsius, qui paratus nimis est ad delendos versus, hunc quoque spurium judicat, improbante Burmanno, qui e multis MSS. recte legi vult, *Pendet et ipse metu trepidus*, etc. Vulgo *trepidi Trachinius oris*; hic versus servatur, Heinsius conjicit *trepidus Trachinius hæres*.

352. *Ille refert;* etc.] Prolixitas et nimia diligentia hujus narrationis male convenit perturbationi et festinationi pastoris. Meridianum tempus tribus modis declarat; varias boum recreationes eleganter quidem, alieno tamen loco, enarrat, neque templi descriptio hic locum suum habet. *Fessos* a via et æstu solis. *Appuleram*, adegeram. Absolute sic *appellere* Cic. I. Div. 44. *Tantum* viæ aut cœli *respiceret*, post se relictum haberet. ii. 187 sqq.

355. *Inclinârat.*] Bene boum quiescentium habitum notat; *inclinatis* enim illi *genibus*, et capite fere immoto eundem semper locum spectant, ut nunc *latarum campum aquarum*, latum mare: Vulgo (et in nostris Regiis) *campos aquarum*. Quum autem gramina carpunt, et *tardis gradibus* procedunt, et modo in hanc, modo in illam partem vestigia ferunt, quod verbo *errare* exprimitur. Etiam tertium recreationis genus suavi imagine exornavit, *celsoque extant*, etc.

Templa mari subsunt, nec marmore clara, nec auro;
Sed trabibus densis, lucoque umbrosa vetusto:
Nereïdes Nereusque tenent: hos navita templi
Edidit esse Deos, dum retia litore siccat.
Juncta palus huic est, densis obsessa salictis,
Quam restagnantis fecit maris unda paludem.
Inde, fragore gravi strepitans, loca proxima terret,
Bellua vasta, lupus; silvisque palustribus exit,
Oblitus et spumis, et spisso sanguine rictus
Fulmineos; rubra suffusus lumina flamma.
Qui, quanquam sævit pariter rabieque fameque,
Acrior est rabie: neque enim jejunia curat
Cæde boum diramque famem satiare, sed omne

359. *Templa*, pro, *templum*. *Subsunt*, prope sunt, ut ver. 234. Lenzius vero monet, domum Nerei et Nereidum sub mari intelligi; etenim et alios poetas lucos memorare in fundo maris. At ita custos pecoris domum illam non vidisset; neque poeta sic elocutus esset illam domum. Bene judicat *Gierig*; sic et glossator aliquis supra *τὸ subsunt* scripsit *vel juncta* in nostro Codice B. *Clara* est, splendentia, ut ii. 2. *Trabibus umbrosa*, obscura arborum umbra. Quia in lucis sacris arbores cædere non licebat; hinc fere semper eorum *vetustas*, quæ et ipsa aliquid sanctitatis habet, commemoratur. *Tenent* templum, qui in eo coluntur. *Navita*, piscator. Pro, in litore versans, maluit specialem et gratam ideam, *dum retia* (in) *litore siccat*. *Edidit*, scilicet mihi.

363. *Obsessa densis*, cincta salictis, in quibus latere commode et commorari lupus poterat. *Quam—paludem*. Solet ita substantivum præcedens post relativum repeti, etiam ubi oratio minime ambigua.

365. *Inde, fragore gravi*, etc.] In vastitate lupi et feritate augenda non nimius est, immo præclare imitatur sermonem hominum portento aliquo obstupefactorum. Conf. Horatius, I. Od. xxii. 13 sqq. et Noster viii. 282 sqq. *Inde*, ex istis latibulis prodiens, *Fragore gravi strepitans*, et plurima et crassiora ligna frangens, ut strepitus longius audiretur. Audiri poterat, non videri propter salictorum densitatem. *Silvisque palustribus*. Burmannus negat salicta nunc satis apte *silvas* vocari; de suo igitur dedit *ulvisque*. *Spisso*, concreto. *Rictus fulmineos*; vide ad x. 550. Supra iv. 96. *Venit ecce recenti Cæde leæna boum spumantes oblita rictus*. Oculi suffusi *rubra flamma*, rubore igneo, furoris signo.

369. *Sævit*, omnia vastat et trucidat, incitatus *fame*, quæ multum vexat lupum, unde *improbas ventris rabies* apud Virgilium, Æneid. ii. 356. Sed hic, tanquam tigris, *acrior*, sævior et iracundior est, *rabie*, propter furorem a Nereidibus ei immissum. *Jejunia* id quod *famem*. *Satiare*, sedare. *Cæde*, carne boum cæsorum: *non curat satiare*, non vult, non id agit, ut famem sedet, cui rei sufficeret vel unus bos cæsus.

Vulnerat armentum, sternitque hostiliter omne.
Pars quoque de nobis funesto saucia morsu,
Dum defensamus, leto est data: sanguine litus
Undaque prima rubent, demugitæque paludes.
Sed mora damnosa est, nec res dubitare remittit.
Dum superest aliquid, cuncti coeamus, et arma,
Arma capessamus, conjunctaque tela feramus;
Dixerat agrestis: nec Pelea damna movebant;
Sed, memor admissi, Nereïda colligit orbam
Damna suo inferias extincto mittere Phoco.
Induere arma viros, violentaque sumere tela
Rex jubet Œtæus, cum quîs simul ipse parabat
Ire: sed Halcyone conjux excita tumultu

374. *Defensamus:* de hoc verbo vide ad xii. 376. *Undaque prima.* Quod est principium undarum, quod litus lambit. *Demugire,* singulariter dictum, mugitu implere.

376. *Res,* vastatio lupi. *Dubitare,* dubium et fluctuantem cunctari, consilia conferre. *Remittit,* sinit, permittit, ut x. 330. *Coeamus,* ut ver. 24. *Arma* bis ita poni solet in illa formula; vide Heinsium. *Conjuncta* pro, conjunctim.

379. *Nec—sed,* non tam, quam, ut recte Burmannus contra Tanaq. Fab. qui corrigit *et Pelea.* *Admissi,* cædis fraternæ perpetratæ. *Nereïs,* Psamathe, Nerei filia, ex qua Æacus Phocum genuerat. *Colligit,* judicat, existimat. *Suo,* filio suo. Non igitur assentior Heinsio *damna sui,* id est, damna sua, e MSS. nonnullis vetustioribus præferenti. *Inferiæ,* sacra Diis Manibus placandis facta, quæ proprie dicuntur *mitti* et *ferri.* Quum cædes facta morte aut insigni parricidæ clade compensatur, Dii dicuntur interfectorem aut illa damna *inferias mittere* interfecto; Horat. II. Od. i. 27. Juno *victorum nepotes Rettulit inferias Jugurthæ.*

382. *Induere arma viros,* etc.] Hic quoque mores suos amabiles servat Ceyx. *Arma,* galeam, loricam, clypeum, quæ vestimentorum instar, *induuntur,* namque etiam clypeis loro aut ansæ insertatur sinistra. *Tela,* gladium, jacula, sagittas, quibus *vis* infertur. *Œtæus,* quia Trachinia vicina Œtæ monti. Multi MSS. *ætherius,* quod explicant, sidereum, splendidum: imo, qui æthereum, scil. cœlestem originem habet: vide ver. 271. Sic etiam ver. 445. *sidereus* capi debet.

384. *Sed Halcyone conjux,* etc.] Apta hæc ingenio muliebri: *exciri* et *excitari* dicuntur qui aut vocati aut perterrefacti de sella sua repente prosiliunt. *Tumultu,* strepitu virorum ad arma concurrentium. Prosilit ut Semiramis apud Valerium, ix. 3: "Quum ei circa cultum capitis occupatæ nuntiatum esset, Babylona defecisse, altera parte crinium adhuc soluta, protinus ad eam expugnandam cucurrit; nec prius decorem capillorum in ordinem, quam tantam urbem in potestatem suam redegit." *Infusa* de amplexante, etiam Heroid. ii. 93. Similiter *affusus* ix. 366. Schirachius

Prosilit, et nondum totos ornata capillos,
Disjicit hos ipsos; colloque infusa mariti,
Mittat ut auxilium sine se, verbisque precatur,
Et lacrimis; animasque duas ut servet in una.
Æacides illi, "pulchros, Regina, piosque
Pone metus: plena est promissi gratia vestri.
Non placet arma mihi contra nova monstra moveri.
Numen adorandum pelagi est." Erat ardua turris,
Arce patens summa; fessis loca grata carinis.

vero defendit, *infixa*, ut elegans sit imago ardenter petentis, et amantis fervide. Certe qui divelli ab aliqua re nolunt, *infixi* et *affixi* dicuntur: *infusa* dederat Ciofanus ex tribus; cæteri *infixa*. Regii nostri *infusa*. Disputatur, an recte dicatur, *mittere auxilium*. Historici sane dicunt *auxilia*, quum copias auxiliares indicare volunt, sed poetæ licuit singularem pro plurali ponere. *Animasque*, etc. quia, si Ceyx in illo certamine periisset, amantissima ejus conjux noluisset ipsi superstes esse; iii. 473. *Nunc duo concordes anima moriemur in una;* Tibullus, IV. iv. 21. *in uno Corpore servato restituisse duos.*

389. *Æacides illi,* etc.] Brevis et urbana responsio Pelei. Metus *pii* de salute conjugis, sunt *pulchri*, reginæ decori sunt et gloriæ. Mox Burmann. dubitat, an *plena est*, etc. recte sit dictum pro, concedo in tuam sententiam et obsequor. Sane hoc verba minime dicunt. *Plena* est plurima, maxima. Promissum vestrum, studium vestrum me adjuvandi militibus, plurimum gratiæ habet. *Plenum* ita dici, docui ad x. 290. *Non placet* e formula solenni sententiam dicentium. *Nova monstra*, lupus et inusitatæ magnitudinis et diri furoris.

392. *Numen Pelagi.*] Psamathe: vide versum 398. Hi versus valde vexârunt Heins. et Burmannum. Quum antea legeretur, *Arce locus summa*, quod sane ferri nequibat tum propter sensum, tum quia mox seq. *loca;* Heinsius ex ingenio emendabat, *focus*, et eandem se postea lectionem in primo Vaticano reperisse affirmat. Conjiciebat et *pharus* ductu alterius Twisdenii, ubi a manu prima erat, *phocus*. Quanquam putaret præstare *focus*, tamen non rejiciebat *foci* vel *faces*. Burmannus recte dubitat, an *focus* pro pharo poni possit, sed sine causa durum ei videbatur, *focus, loca grata carinis*. Itaque ampliandum hic censet, quanquam ipse ex uno Basil. egregiam lectionem profert, quam, Schirachio etiam probatam, amplexus sum, *Arce patens summa*. Lenzius autem præfert *focus*, et intelligit aram, in qua nautæ vota pro salute solverint. Sed non puto, aram in monte recte *focum* dici. Cacumina montium poetis *arces* dici, supra vidimus. In cacumine montis igitur erat *ardua turris*, pharus, *patens*, quæ longe lateque conspiciebatur, quo sensu eleganter *patere*. Eaque turris nautis *fessis*, diuturnitate itineris tempestatumque sævitia defatigatis, *locus gratus*. Nisi igitur hæc lectio profecta est ab ipso Ovidio, certe eo non indigna videtur. Carinæ ipsæ e longinquis terris redeuntes etiam vi. 519. *fessæ* vocantur, ut i. 582, *fessæ erroribus undæ*.

Ascendunt illuc, stratosque in litore tauros
Cum gemitu aspiciunt, vastatoremque cruento
Ore ferum, longos infectum sanguine villos.
Inde manus tendens in aperti litora ponti,
Cæruleam Peleus Psamathen, ut finiat iram,
Orat, opemque ferat: nec vocibus illa rogantis
Flectitur Æacidæ. Thetis hanc pro conjuge supplex
Accepit veniam: sed enim revocatus ab acri
Cæde lupus perstat, dulcedine sanguinis asper;
Donec inhærentem laceræ cervice juvencæ
Marmore mutavit: corpus, præterque colorem
Omnia servavit: lapidis color indicat illum
Jam non esse lupum, jam non debere timeri.
Nec tamen hac profugum consistere Pelea terra

396. *Ore ferum.*] Potest *ferus* substantive capi, ut apud Virg. et Phædr. de equo, cervo, leone, etc. Tunc *vastator ferus* dictum foret, ut x. 540. *raptores lupi*. *Apertus*, cujus conspectus late patet, ut *apertus campus*, non obsitus arboribus, hinc longe conspiciendus, *apertum cælum*, non obductum nubibus, hinc oculis longe lateque patens.

400. *Æacidæ.*] Codex Regius B. Græca forma, *Æacidos*. *Flectitur*, etc. Sed Thetidis precibus mitigata est, ut veniam daret Peleo. Mox auctore Heinsio e vetustioribus plerisque MSS. prætuli, *revocatus*. Frustra diu revocabatur a Nereide lupus, donec, etc. Ita bene notatur ardor et sanguinolentia lupi. Qui *irrevocatus* tuentur, explicant irrevocabilem. *Acris cædes*, sæva, plurima. *Asper*, ardens, incitatus, ut Virg. Georg. iii. 434. serpens *asper siti*, et ix. 62. lupus *asper et improbus ira Sævit*. Non modo ira, quanquam ea potissimum, cum *asperitate* comparatur, sed omnis etiam animi impetus. *Inhærere* de mordente bestia etiam i. 535. Verbo *hærere* et compositis ablativus interdum additur, nisi malis hoc loco dictum pro, *hærentem in cervice*. *Laceræ*, quam lacerare parabat. Ingeniose vastatorem in ipso lacerationis actu fingit mutatum. *Marmore*, in marmor; vide ad ix. 81. Mutatus autem ille non in marmor informe, sed *corpus*, formam lupi, *omniaque*, omnes ejus partes, servavit. Laborare tamen hic sensus visus est post Micyllum Burmanno qui e tribus MSS. legit, *inhærentis—mutavit corpus*, aut, ut concursus genitivorum vitetur, *inhærenti*, ut est in uno MS. Puteaneo. Anton. Liberalis de hoc saxeo lupo, *καὶ ἄχρι πλείστου διέμενε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκίδος γῆς*. Inde colligas, saxum quoddam, illius loci formam lupi utcunque referens, fabulam peperisse.

407. *Consistere.*] Observat Burm. præeunte Servio ad Virg. Æn. viii. 10. *consistere* dici de iis, qui post vagos errores in certis sedibus quiescant. *Purgamina sumit*, purgatur, lustratur, *καθαίρεται*. Neque enim

Fata sinunt: Magnetas adit vagus exul, et illic
Sumit ab Hæmonio purgamina cædis Acasto.
VIII. Interea fratrisque sui, fratremque secutis
Anxia prodigiis turbatus pectora Ceyx,
Consulat ut sacras, hominum oblectamina, sortes,
Ad Clarium parat ire Deum: nam templa profanus
Invia cum Phlegyis faciebant Delphica Phorbas.

ei, qui cæde, adulterio similique facinore se polluerat, sacris interesse licebat, aut templa adire, nisi lustratus antea esset, quæ lustratio aqua viva aut marina, sulphure, flamma fiebat. Secundum alios bis Peleus lustratus est, propter fratris cædem ab Eurytione, et, Eurytione interfecto, ab *Acasto*, Iolci rege. Apollodorus, III. xiii. 1 sq.

410—748. *Ceyx* et *Halcyone*. Conf. Hyginus, fab. 65. et Lucianus Halc. tom. i. p. 129. qui eosdem cum Nostro auctores secuti videntur, quanquam paucis rem attingunt. Alii in multis dissentiunt. Vid. Apollodorus, I. vii. 4; Schol. Homeri ad Il. i. 558; Schol. Aristophanis, p. 552; Schol. Theocriti ad Id. vii. 57; Tzetzes ad Lycophronem. p. 69; Servius ad Virgilium, Georg. i. 399: Lutatius ad Statium, ix. Theb. 361. Etiam Hesiodus hæc forsan tractaverat: certe Athenæus, ii. p. 49. carmen ejus laudat Κήϋκος γάμος inscriptum. Noster exornavit hanc fabulam copiosissimis tempestatis, Somni, Morphei descriptionibus. Et est in elaboratissimis hujus operis partibus, in quibus Auctor vel maxime ingenium ostentavit. Elegit traditionem eam, quæ ipsos commendat. Consilium Ceycis. Mutatio fratris in accipitrem (ver. 291 sqq.) et paulo post lupus Pelei armenta trucidans vim prodigiorum habebant, quibus *turbatus*, perterrefactus Ceyx Apollinem consultum abit. *Hominum oblectamina*, quibus oblectantur homines in malis, quibus pellunt malorum molestias. V. Trist. xii. 1. *oblectare studio lacrimabile tempus.* Male igitur et Heinsius ex uno MS. Sixiano præfert *homini lactamina*, quia oracula homines spe vana lactaverint; (quis enim credat, ridere h. l. Ovidium oracula voluisse?) et Tan. Faber emendat, *solamina*, metuens, ut *oblectamina* satis ex dignitate oraculorum dictum sit. De *Clario Deo* vide ad i. 515.

414. *Phlegyæ*, gens Orchomeniorum, et strenui erant bellatores (Homerus, Il. N. 301.) et homines insolentissimi atque rapacissimi, qui Apollinis adeo Delphici templum diripuerunt. Hinc omnes fulminibus missis, terræ motibus et pestilentia absumpti sunt. Pausanias Bœot. p. 782. *Phorbas*, non Arginus ille, Argi filius, cujus stemma Pausanias Corinth. p. 145. et Schol. Euripidis ad Orest. ver. 930. exhibent, is enim antiquior Ceyce, sed haud dubie Phorbas Olenius, Ceyci æqualis, qui in pugna Lapitharum infra xii. 322. memoratur. *Profanus*, contemptor Deorum, qui non modo obvios cogebat, ut pugilatu secum certarent, victosque necabat, sed Deos adeo ipsos provocando lacessebat. Occisus est ab Apolline. Schol. Hom. ad Il. Ψ. 660. *Invium*, ad quod via non tuta. Dixit *faciebant*, quia præfert pluralem, ubi de pluribus agitur per *cum* conjunctis; vide i. 320. ibique Burmannum.

Consilii tamen ante sui, fidissima, certam
Te facit, Halcyone: cui protinus intima frigus
Ossa receperunt, buxoque simillimus ora
Pallor obit, lacrimisque genæ maduere profusis.
Ter conata loqui, ter fletibus ora rigavit;
Singultuque pias interrumpente querelas,
" Quæ mea culpa tuam," dixit, "carissime, mentem
Vertit? ubi est, quæ cura mei prius esse solebat?
Jam potes Halcyone securus abesse relicta;
Jam via longa placet; jam sum tibi carior absens.
At puto per terras iter est, tantumque dolebo;
Non etiam metuam; curæque timore carebunt.
Æquora me terrent, et ponti tristis imago:
Et laceras nuper tabulas in litore vidi;
Et sæpe in tumulis sine corpore nomina legi.

416. *Halcyone,* Æoli et Ægiales aut Enaretes filia; Hyginus, Apollodorus. Ea jam et dolet, et metuit, et deterret. *Buxo simillimus.* Vid. ad iv. 134. *Pallor obit;* occupat, ut i. 532.

421. *Quæ mea culpa,* etc.] Dolorem exprobrationibus et suspicionibus declarat, verissime quidem e natura amantium. *Vertit.* mutavit, abalienavit a me. Heinsius suum *Eia* (vide ad vi. 640.) hic quoque inserere volebat: quum in versu superiore pro *dixit* Florentinus haberet *vertit,* hoc recipiendum putabat et deinde legendum *Eia ubi jam quæ,* etc. *Cura* est amor. *Securus,* sine cura, quid fiat relictæ conjugi.

425. *At puto:* vide ad ii. 566. *Curæ,* desiderium. *Imago,* cogitatio ponti, quem mihi ante oculos pono, in quo sæpe, etiam nuper, naufragia facta cognovi. Tacitus, Hist. iv. 58. *Horret animus tanti flagitii imagine;* Virgilius, Æn. iv. 405. *pietatis imago.* Ita et supra viii. 508. Metus hic muliebri in primis animo convenit. In *laceris tabulis* non debebat hærere Safftius, qui vertit, *die verflümmelten Gemaehlde von Schiffbrüchen.* Quis enim non videt, esse fractas navis tabulas et in litus ejectas? Naufragis, omninoque mortuis, quorum corpora reperiri non poterant, *tumuli* inanes extrui solebant: vide vi. 568. Præfert Heinsius ex primo Mediceo *in titulis.* Sine causa; tumuli habebant titulos, ergo etiam *nomina.* Laudat Burmannus e Quintil. Inst. vii. 3. *Nomen tumulo, quem* (in litore) *extruxerant, inscripserunt.* Sed Noster quoque exempla suppeditat similia. Mox ver. 706: *In sepulcro—junget nos litera;* xii. 2. *tumulo quoque nomen habenti.* Accedit, quod additur *sine corpore.* Heinsius malit etiam *sine nomine corpora,* ut intelligantur naufragi post in litus ejecti et in ignota ora terræ mandati. Sed reclamant omnes Cod. et durum foret, *corpora legi.* Illud autem nos morari non debet, quod istis temporibus non-

Neve tuum fallax animum fiducia tangat,
Quod socer Hippotades tibi sit, qui carcere fortes
Contineat ventos, et, quum velit, æquora placet.
Quum semel emissi tenuerunt æquora venti;
Nil illis vetitum est, incommendataque tellus
Omnis, et omne fretum: cœli quoque nubila vexant,
Excutiuntque feris rutilos concursibus ignes.
Quo magis hos novi, nam novi, et sæpe paterna
Parva domo vidi, magis hos reor esse timendos.
Quod tua si flecti precibus sententia nullis,
Care, potest, conjux, nimiumque es certus eundi,
Me quoque tolle simul: certe jactabimur una;

dum tituli inscribebantur tumulis. Centies Noster confundit tempora.

430. *Neve tuum fallax*, etc.] Accommodate hæc de ventis ad personarum rationem dicta. Namque et *fiducia* illa facile tangere poterat *Hippotadæ* scil. Æoli generum, nec melius quisquam eam refellere, quam ejusdem Dei filia. Fiducia illa virili animo convenit, sollicitudo hæc muliebri. De *carcere Hippotadæ* confer iv. 662. *Fortes*, rapidi aut feroces. Irati, quibuscum comparatur mare turbidum, et *placari* dicuntur et *pacari*. Itaque hæc duo verba ubique fere, etiam hoc loco in MSS. permutantur: vid. Bentleius ad Horat. Art. Poet. 197.

433. *Tenuerunt*, incubuerunt. Quia *venti* et *æquora* præcedunt, Heins. suadet *tenuerunt cærula* aut *aera fratres*, ut alterum e glossa natum sit. *Nil illis vetitum est*, nil pro vetito habent. Graviter eos hoc nomine increpat Æolus apud Virgilium Æn. i. 132. *Incommendata*. Quæ *commendata* habemus, eorum curam præcipuam gerere debemus. Hinc *incommendatus*, cui non parcimus, quem impune violare licet; nove dictum. *Vexant*, contorquent. Respexit autem h. l. Lucret. i. 279: *Venti corpora cæca, Quæ mare, quæ terras, quæ denique nubila cœli Verrunt, ac subito vexantia turbine raptant.* Fulgura et tonitrua excitabant, e Democriti, Stoicorum aliorumque sententia, venti cum nubibus *concurrentes:* vid. Lucretius vi. 95 sqq; 172 sqq. Confer supra vi. 693 sqq.

438. *Magis hos reor.*] Plures *magis hoc*, quod probat Burmannus, quia jam dixit *hos*. Regii nostri *hoc*, quod recte probavit Burm. Id est, ob hoc, ex hoc, etc. *hos* glossa est.

441. *Tolle*, scil. nave aut in navem, navi impositam fac comitem itineris. Cic. ad Q. Fratrem ii. 10. *ut te proficiscens non tollerem* in rhedam. Plenius Horatius, II. Serm. vi. 42. *quem tollere rheda vellet, iter faciens. Jactari* proprie et de periculis navigantium, et de corporibus eorum, qui naufragio perierunt. *Nec, nisi quæ patiar*, etc. Nempe metus multa mala temere fingit. Seneca Epist. 13. "Nescio quomodo vana magis perturbant. Vera enim modum habent; quidquid ex incerto venit, conjecturæ et licentiæ paventis animi traditur."

Nec, nisi quæ patiar, metuam; pariterque feremus
Quidquid erit; pariter super æquora lata feremur."
Talibus Æolidos dictis lacrimisque movetur [est;
Sidereus conjux; neque enim minor ignis in ipso
Sed neque propositos pelagi dimittere cursus,
Nec vult Halcyonen in partem adhibere pericli;
Multaque respondit, timidum solantia pectus;
Nec tamen idcirco causam probat: addidit illis
Hoc quoque lenimen, quo solo flexit amantem:
"Longa quidem nobis omnis mora; sed tibi juro
Per patrios ignes, si me modo fata remittent,
Ante reversurum, quam luna bis impleat orbem."
His ubi promissis spes est admota recursus;
Protinus eductam navalibus æquore tingi,
Aptarique suis pinum jubet armamentis.
Qua rursus visa, veluti præsaga futuri,
Horruit Halcyone; lacrimasque emisit obortas;

445. *Sidereus* sæpe apud poetas ad præstantiam eximiam referendum, sed nunc ad originem Ceycis; vid. ver. 271. *Ignis*, ardor amoris.

449. *Causam* ei *probat*, facit, ut consilium suum bonum ei videatur; vid. Ernesti Clav. Cic. h. v. Phædr. IV. xxiv. 11. *Opus approbavit. Flexit*, solatus est.

452. *Per patrios ignes.*] Per patrem meum Luciferum stellam lucidissimam. *Luna bis.* Regii nostri *bis luna;* quod discrimen parum movere debet, nisi quod ante vocalem *bis* sæpius corripiatur. *Luna bis impleat orbem.* Heroid. ii. 3. *Cornua quum Lunæ pleno quater orbe coïssent, Litoribus nostris ancora pacta tua est.*

454. *Spes est admota recursus*, spes est facta celerioris reditus. Curtius IX. ix. 7. *quo propius spes admovebatur.* Eleganter enim spes dicitur *admoveri*, propius adduci, quum sit spes celerioris eventus. Opp. *longa* et *lenta spes* Heroid. ii. 9; xvii. 108. *Recursus*, reditus navigantium. *Navale*, locus in litore, ubi lignis suppositis stabant naves siccæ; iii. 661. Quum iis opus est, lignis teretibus subjectis retrahuntur in mare, quod proprie *deduci* dicitur, vi. 445; sed h. l. *educi*, quia additur navalibus. *Aptari.* Quidam *armari:* sed *armari armamentis* Burmannus non censet Ovidianum esse; addit posse legi *ornari*, quod verbum in hac re proprium sit. Regii nostri *aptari. Armamenta*, vela, remi, rudentes et omne instrumentum nauticum. Iis (casu sexto) *aptatur* navis, id est, instruitur, ornatur; Virgilius Æn. iii. 472. *classem velis aptare jubebat.* Cæterum Quintil. Inst. ix. 4. 65. placet, si clauditur versus quadrisyllabo, quale *armamentis.*

Amplexusque dedit; tristique miserrima tandem
Ore, vale, dixit; collapsaque corpore tota est.
Ast juvenes, quærente moras Ceyce, reducunt
Ordinibus geminis ad fortia pectora remos;
Æqualique ictu scindunt freta: sustulit illa
Humentes oculos; stantemque in puppe recurva,
Concussaque manu dantem sibi signa maritum
Prima videt, redditque notas: ubi terra recessit
Longius, atque oculi nequeunt cognoscere vultus,
Dum licet, insequitur fugientem lumine pinum.
Hæc quoque ut haud poterat spatio submota videri,
Vela tamen spectat summo fluitantia malo.
Ut nec vela videt, vacuum petit anxia lectum;

460. *Collapsa:* vide ad x. 186; Heroid. ii. 130. *Linquor, et ancillis excipienda cado.*

461. *Juvenes,* remiges: etiam Homer. sic, κοῦροι. *Quærente moras,* ut solent, qui ægre ab aliquo divelluntur. Confer Heroid. ii. 93; Tibullum I. iii. 15. *Reducunt—freta:* graphice describit laborem remigum. Lucanus iii. 543: *Tum cærula verrunt, Atque in transtra cadunt, et remis pectora pulsant. Ordinibus geminis,* quia nave biremi utuntur; nam triremes serius inventæ: vid. Heinsius et Burmannus. Similiter Virgilius Æn. v. 119. triremem describit, *triplici pubes quam Dardana versu Impellunt; terno consurgunt ordine remi. Æquali,* ad numerum: modum iis dabat musicus nauticus, de quo Silius vi. 212.

465. *Concussaque manu.*] Unus Palatinus *complosaque;* ita Gebhard. etiam Crepund. iii. 2. et ita aliquoties Petronius; sed, ait Burmannus, ex longinquo signa dare quum volumus, magis jactamus et concutimus, quam complodimus manus. *Concussa manu,* jactatis manibus; in Heroid. x. 438. Ariadne Theseo: *Jactatæ late signa dedere manus, Candidaque imposui longæ velamina virgæ.* Supra v. 596. *Excussa brachia jacto. Notas reddit,* signa vicissim dat, signis respondet. *Recedere* loca suaviter dicuntur a quibus ipsi celeri cursu abimus; Virgilius, Æn. iii. 72; Silius ii. 157. Cæterum confer Heroid. xiii. 1—25. ubi idem Laodamiæ sensus.

470. *Fluitantia,* in aere moto, tanquam in fluctibus. Hoc elegantius, quam *volitantia.* Etiam Plinius, Pan. cap. 81. *Non ille fluitantia vela oculis sequitur,* et Propertius iii. 17. de velis theatrorum, *Pleno fluitantia vela theatro.* Art. Amat. iii. 148. capillis motis tribuuntur *similes fluctibus sinus.* Præiverat Lucretius iv. 75. vela *trementia flutant.*

471. *Vacuum:* vide ad x. 438. *Se ponit toro,* recumbit in toro, cubitum it.' *Lectus* et *torus* differunt: *lectus* curarum nutritor; vide viii. 655. et infra versu 608. *Pars,* alter conjugum; I. Trist. ii. 44. de conjuge sua, *Si peream, Dimidia certe parte superstes ero. Absit.* Multi *abstit,* quod etiam Priscianus in suo reperit, qui interpretatur *abstitit.* Priscianum se-

Seque toro ponit: renovat lectusque locusque
Halcyonæ lacrimas; et quæ pars, admonet, absit.
Portubus exierant; et moverat aura rudentes.
Obvertit lateri pendentes navita remos;
Cornuaque in summa locat arbore, totaque malo
Carbasa deducit, venientesque excipit auras.
Aut minus, aut certe medium non amplius æquor
Puppe secabatur, longeque erat utraque tellus,
Quum mare sub noctem tumidis albescere cœpit
Fluctibus, et præceps spirare valentius Eurus.
"Ardua, jamdudum, demittite cornua," rector
Clamat, "et antennis totum subnectite velum."
Hic jubet: impediunt adversæ jussa procellæ;
Nec sinit audiri vocem fragor æquoris ullam.

cuti sunt recentiores quidam; sed ridicule; vide Heinsium. *Absit* in nostris Regiis.

474. *Moverat aura rudentes.*] Id quod admonebat nautas, ut velorum ope uterentur. *Obvertunt* ergo *lateri*, etc. hoc est, remigare desistunt. Tunc enim remos, antea *pendentes*, transversos ponunt, ne frangantur ab undis, idque *inhibere remos* dicitur. *Cornua* etiam ver. 482; antennæ, ad Græc. *κέρατα* et *κεραῖαι*, quarum extremitates *ἀκροκέραια*. Antennas funibus, quos anginas dicebant, *locabant*, alligabant, *in suprema arbore*, in suprema mali parte. De *deducit* vide ad iii. 663. *Venientes*, orientes, flare incipientes.

478. *Aut minus, aut*, etc.] Sequitur horrendæ tempestatis descriptio, quæ singula diligenter, apteque ad horrorem injiciendum recenset, sed etiam luxuriantis ingenii ineptos lusus nonnullos habet, nec modum servat. Præivit Nostro Virgilius, Æn. i. 81 sqq; iii. 193. Conf. I Trist. ii. 14 sqq; iv. 5—16; Silius xvii. 250 sqq. *Longe erat*, longe aberat, remota erat, (vide Schwarz. ad Plinium Pan. cap. 25.) *utraque tellus*, et Trachinia et Asia, ut adeo ne tabulis quidem insidentes unus et alter salutem petere possent. *Sub noctem* aut *sub nocte*, ingruente nocte, ut *sub sole*, oriente sole. Noctu tanto atrocior talis tempestas. *Albitudo*, spuma alba aquarum, quam efficit primus ventus, futuræ tempestatis indicium. Virgilius, Æn. vii. 528. *Eurus* adversus est e Græcia in Asiam navigantibus.

482. *Ardua demittite*, etc.] Studia nautarum summa cum concursatione sibi navique consulentium. Conf. Claudianus, B. Get. ver. 274: *Nunc instare manu, toto nunc robore niti Communi pro luce decet; succurrere velis, Exhaurire fretum, varios aptare rudentes, Omnibus et docti jussis parere magistri.* *Jamdudum*, continuo, ut xiii. 457. et Virg. Æn. ii. 103. *jamdudum sumite pœnas*, ubi vide Burmannum. *Subnectite velum*, velum involutum alligate antennis. Id quo pacto factum sit, ostendit fab. 20. in Potteri Archæol. tom. ii.

Sponte tamen properant alii subducere remos;
Pars munire latus; pars ventis vela negare:
Egerit hic fluctus, æquorque refundit in æquor;
Hic rapit antennas: quæ dum sine lege geruntur,
Aspera crescit hiems, omnique e parte feroces
Bella gerunt venti, fretaque indignantia miscent.
Ipse pavet, nec se, qui sit status, ipse fatetur
Scire ratis rector, nec quid jubeatve, vetetve:
Tanta mali moles, totaque potentior arte est!
Quippe sonant clamore viri, stridore rudentes,

486. *Subducere*, retrahere remos, ne frangantur fluctibus. *Munire latus*, obstruere foramina, ne aqua intrare possit. *Æquor*, aqua æquorea, ut *mare*, iii. 686; et *fretum* apud Claudianum d. l. Sed jocus ille et lusus verborum, *æquor refundit in æquor*, et in se puerilis est, et ab hac tempestatis notatione alienissimus.

489. *Rapit*, raptim detrahit. Augetur interea tempestas. *Sine lege*, sine ordine (ut i. 477; ii. 204.) quum nec rectoris vox audiri posset, nec metus consilium admitteret. *Lex* omnino modus et ratio certa aliquid efficiendi. *Hiems*, χειμών, tempestas. *Aspera*, vehemens. *Crescit*, validior fit; Plin. pan. 82. *crescentia laboribus membra. Omni ex parte*, omnibus e cœli regionibus. Sic *pars* etiam ii. 160. *Feroces* (vide ad ver. 291.) et supra *fortes*, quia cum bellatoribus comparantur. *Miscent*, commovent freta, quibus tunc *indignatio* tribuitur.

492. *Ipse* periculi augendi causa repetitum videtur. Hinc etiam epiphonema additur, *Tanta mali moles*, etc. Hoc certe malim, quam ex Heinsii emendatione, *Ecce pavet* legere; *ecce* enim hic non habet suum locum. *Pavor* autem ipsius rectoris quum sit summi periculi indicium, commemorari fere solet in tali descriptione. Homerus, Od. E, 297; Virgil. Æn. i. d. l; I. Trist. ii. 31. *Rector in incerto est: nec quid fugiatve petatve Invenit; ambiguis ars stupet ipsa malis. Qui sit status.* Safftius, *dass er nicht wisse, wo das Schiff sey.* Sed *status* latius patet, omnemque exprimit navis atque navigantium conditionem. *Jubeatve, vetetve:* vulgo et in nostris codicibus Regiis *jubeatve, velitve;* sed *vetet* præferendum, quia melius τῷ *jubeat* opponitur.

495. *Sonant clamore viri*, etc.] Sonus varius et mixtus obtundebat auditum, perturbabatque animum rectoris. Virg. d. l. *Insequitur clamorque virûm, stridorque rudentum.* Regii cod. *incursu. Undarum—unda*, fluctuum collisione sonabat unda. *Æquare*, nempe altitudine. Copiosius hæc exornata sunt I. Trist. ii. 19: *Quanti montes volvuntur aquarum! Jamjam tacturos sidera summa putes*, etc. *Tinguere* recte Burmannus ex uno Moreti prætulit τῷ *tangere:* hoc revocavit Mitscherl. *Aspergine tinguere*, aspergere, etiam iii. 86: supra i. 572. *aspergine silvas impluit. Ex imo verrit.* Vulgo (et in Regiis nostris) *ex imo vertit. Verrere* passim de ventis arenas tollentibus, ut vi. 706: hinc etiam de fluctibus commotis, I. Trist. iv. 6. *Erutaque ex imis fervet arena vadis;*

Undarum incursu gravis unda, tonitribus æther.
Fluctibus erigitur, cœlumque æquare videtur
Pontus, et inductas aspergine tinguere nubes:
Et modo, quum fulvas ex imo verrit arenas,
Concolor est illis; Stygia modo nigrior unda;
Sternitur interdum, spumisque sonantibus albet.
Ipsa quoque his agitur vicibus Trachinia puppis:
Et modo sublimis, veluti de vertice montis,
Despicere in valles, imumque Acheronta videtur:
Nunc, ubi demissam curvum circumstetit æquor,
Suspicere inferno summum de gurgite cœlum:
Sæpe dat ingentem fluctu latus icta fragorem;
Nec levius pulsata sonat, quam ferreus olim
Quum laceras aries ballistave concutit arces;
Utque solent, sumptis in cursu viribus, ire

Virgilius, Æn. iii. 557. *æstu miscentur arenæ:* sed talia debentur ingenio poetarum. Motus enim ille aquarum, quem faciunt venti, non pertinet, nisi forte in litore aut in locis vadosis, ad fundum maris. *Sterni*, *στορεῖσθαι*, solenne de mari tumido, quum sedatur, et fluctus quiescunt.

503. *Et modo sublimis*, etc.] Conf. Virgilius, Æn. i. 105; et iii. 564. *Demissam curvum.* Menard. *demissam pinum.* Regii codices *curvum*; cæteroquin haud ingrata foret Menardi emendatio, si codicibus firmaretur. *Curvum æquor*, in altum sublatum, montis instar; Virgilius, Georg. iv. 361. *Curvata in montis faciem circumstetit unda;* vide et infra xv. 507; et ita ubique *curvum* et *curvatum* mare apud poetas; Homerus *κυρτὸν* aut *κυρτωθὲν κῦμα*: vide Od. Λ. 242.

508. *Nec levius pulsata*, etc.] Oppugnatur navis a fluctibus non aliter ac urbs a militibus, quam similitudinem servat usque ad ver. 535. *Olim*, fere; vide ad ix. 170. *Arces*, turres murorum. *Laceras*, ut eas lacerent, perfringant. Eadem similitudo I. Trist. ii. 47: *Nec levius tabulæ laterum feriuntur ab undis, Quam grave ballistæ mœnia pulsat onus.*

510. *In cursu.* Quatuor *in cursus;* unus *cum cursu.* Regii nostri *incursu.* Non vim undarum illustrare vult, sed causam auctæ violentiæ: *sumptis viribus;* vide ad x. 373. Mox conjunge, *feri leones*, qui *eunt*, ruunt, feruntur, *in arma*, nempe in *prætenta tela*, venabula, quæ proprie dicuntur *prætendi*, quum iis excipitur bestia irruens; iii. 83; viii. 341. Hoc loco vulgo *protenta*. *Ire in aliquem* de hostili impetu; vide ad viii. 403. *Se admiserat*, concitato cursu ferebatur; *Admissæ aquæ*, Amor. I. viii. 50. ut *admissus equus* passim: Virgilius, Æn. xi. 272. *admissis petierunt æthera pennis.* Vulgo *se ventis commiserat*, quam lectionem non movendam censet Schirachius. At nunc de auctis viribus sermo est; itaque præstat utique *admiserat* (quod habent ambo nostri Regii.)

Pectore in arma feri prætentaque tela leones.
Sic ubi se ventis admiserat unda coortis,
Ibat in arma ratis, multoque erat altior illis.
Jamque labant cunei, spoliataque tegmine ceræ
Rima patet, præbetque viam letalibus undis.
Ecce cadunt largi resolutis nubibus imbres;
Inque fretum credas totum descendere cœlum;
Inque plagas cœli tumefactum ascendere pontum.
Vela madent nimbis; et cum cœlestibus undis
Æquoreæ miscentur aquæ: caret ignibus æther;
Cæcaque nox premitur tenebris hiemisque suisque.
Discutiunt tamen has, præbentque micantia lumen
Fulmina: fulmineis ardescunt ignibus undæ.
Dat quoque jam saltus intra cava texta carinæ

Ventis coortis, concursibus ventorum interruptis interdum et deinde majore vi redintegratis, ut solet fieri in tempestate. Confer I. Trist. ii. 27. Frustra hic hæsit Burmannus. "Licet hoc verbo, inquit, tanquam proprio utantur Lucretius et alii de ventis, tamen huic loco parum convenire mihi videtur. Nam jamdudum *coorti* erant venti; quare cum secundo Palatino et Francof. præferrem *coactis*; ingruente enim procella, ut in turbine fieri solet, coibant venti, et ab omni parte impugnabant navem." Regii nostri *coortis*. *In arma*, in armamenta.

514. *Cunei*, *χελύσματα*, ligna quædam crassiora, quæ inferebantur navibus, quo minus, si in saxa incurrerent, attererentur rimasve contraherent; vid. Scheffer. de Milit. Nav. i. 6. *Ceram* pro pice positam putant Regius et Glareanus. Certe pice oblini naves solebant, ut essent munitæ contra vim aquarum. Hinc *μέλαιναι* vocantur ab Homero. Sed picis loco *cera* interdum adhibebatur; Heroid. v. 42. *cærula ceratas accipit unda rates.* Utraque materia conjungitur infra xiv. 532. *Rima patet*, etc. Virgil. Æn. i. 122. *laxis laterum compagibus omnes Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt.* *Totum descendere cœlum.* Virg. ibid. 129. *cœli ruinam* vocat; Georg. i. 318. *ruit æther.* *Plagæ cœli*, regio cœlestis, cœlum.

519. *Vela madent nimbis.*] Post tam horribilia phænomena male additur, *vela* etiam *maduisse*, male etiam post superiora, *cum cœlestibus undis Æquoreæ miscentur.* *Ignibus*, stellis, quæ jam nubibus obductæ. *Cæca*, Obscura. *Premitur*, quia tenebræ onus quasi, incubans terræ et ponto. *Ardescunt* (quod habent nostri Regii,) igneo colore esse et ipsæ videntur. Ingeniose quidem et hoc observatum, sed in tam horribili tempestatis descriptione inepte commemoratum.

524. *Cava texta.*] *Texere* tropo facili de viminibus nexis, hinc porro de trabibus junctis, maxime navium, dici cœptum. Jam Pacuvius apud Cic. i. de Div. 31. *Jamque mari magno classis cita texitur.* Itaque *texta* pro nave

Fluctus: et, ut miles, numero præstantior omni,
Quum sæpe assiluit defensæ mœnibus urbis,
Spe potitur tandem; laudisque accensus amore
Inter mille viros, murum tamen occupat unus.
Sic ubi pulsârunt acres latera ardua fluctus,
Vastius insurgens decimæ ruit impetus undæ:
Nec prius absistit fessam oppugnare carinam,
Quam velut in captæ descendat mœnia navis.
Pars igitur tentabat adhuc invadere pinum,
Pars maris intus erat: trepidant haud secius omnes,
Quam solet urbs, aliis murum fodientibus extra,
Atque aliis murum trepidare tenentibus intus.
Deficit ars, animique cadunt; totidemque videntur,
Quot veniant fluctus, ruere atque irrumpere mortes.
Non tenet hic lacrimas; stupet hic; vocat ille beatos,

ponuntur; xiv. 531. I. Trist. iv. 9. Similiter πλέειν de curribus; vid. Grævii lect. Hesiod. cap. xvii. *Cava*, adeoque recipiendis fluctibus apta. *Numero præstantior omni*, fortior cæteris commilitonibus omnibus. *Defensæ*, quæ defenditur. *Spe potitur*, potitur eo, perficit id, quod speraverat. Vide ad 454.

529. *Acres*, vehementes, impetuosi. *Vastius*, vehementius, terribilius: crebro cum *impetu* conjungitur hoc verbum; vide Burmannum ad viii. 359. *Decima unda*, fluctus decumanus, id est, maximus, qui aliis minoribus ipse major succedit; I. Trist. ii. 49. *Qui venit hic fluctus, fluctus supereminet omnes; Posterior nono est, undecimoque prior*; Lucanus, v. 672. *decimus fluctus*. Apud Silium, xiv. 122. *Boreas decimo volumine pontum expulit in terras*. Græci autem talem fluctum maluerunt τρικυμίαν dicere. *Ruit impetus undæ* pro, unda ruit cum impetu. *Mœnia*, latera navis, quibus muniti sunt navigantes contra vim aquarum. Nota sunt *mœnia lignea* e Corn. Nep. ii. 2. Et commode hoc loco tam *mœnia*, quam *capta* navis (quibus etiam emolliendi voculam *velut* addidit) dicta, quia navis cum urbe expugnata comparatur.

533. *Tentabat*.] Duo veteres *tendebat*, ut apud Virgilium, Æneid. ii. *tendit divellere nodos*, et x. *locum tendunt superare:* vide Heinsium ad Claudianum in Eutrop. i. 15. Regii nostri *tentabat*. *Pars igitur—intus erat*. Hæc quoque melius resecuisset poeta. *Trepidare*, discurrere, huc illuc se vertere præ pavore. *Secius* debemus Heinsio, pro *segnius* (quod habent Regii codices.)

538. *Mortes*, mortis pericula. Sic *mortes* et θάνατοι sæpe; vide Burmannum.

539. *Non tenet hic*, etc.] Angor navigantium varie se prodens. Bentleius ad illud Horatii, I. Od. iii. 18. *Qui siccis oculis monstra*, etc. putat, in

Funera quos maneant; hic votis numen adorat,[lens
Brachiaque ad cœlum, quod non videt, irrita tol-
Poscit opem; subeunt illi fratresque parensque;
Huic cum pignoribus domus, et quod cuique relic-
Halcyone Ceyca movet; Ceycis in ore [tum est.
Nulla nisi Halcyone est: et, quum desideret unam,
Gaudet abesse tamen: patriæ quoque vellet ad oras
Respicere, inque domum supremos vertere vultus:
Verum ubi sit nescit; tanta vertigine pontus
Fervet; et inducta piceis e nubibus umbra
Omne latet cœlum, duplicataque noctis imago est!
Frangitur incursu nimbosi turbinis arbos; [stans
Frangitur et regimen; spoliisque animosa super-

magno pavore, præsentique consternatione nullum *lacrimis* locum esse, ne in puella quidem infante, sed stuporem et pavorem. Bene; sed ubi animus e prima consternatione se colligit, utique sequuntur lacrimæ, ut ver. 418; Heroid. x. 43; Propert. III. v. 9; Curt. ix. 2. *Vocat ille beatos*, etc. ut Ulysses, Od. E. 299; Æneas Virg. i. 93 sqq; et Ovidius ipse I. Trist. ii. 53—56. *Funera quos maneant*, qui in terra moriantur, ubi rite sepeliri possint, quum naufragi aut inhumati in litore jaceant, aut piscibus esca natent, quæ tristissima sors antiquis visa; vide I. Trist. d. l.: *funus* nunc exequiæ, pompa funeralis, ut I. Trist. iii. 89. Cic. Or. ii. 55. *Subeunt*, in memoriam redeunt. *Pignora*, liberi.

544. *Halcyone Ceyca*, etc.] Confer Propert. iii. 5. ubi similis affectus Pæti, deprensi in Ægæo, describitur. Ibi Brouckhusius alia loca comparavit. Cæterum hic quoque ingeniosus esse Ovidius voluit, *quum desideret unam, Gaudet abesse tamen.*

550. *Omne latet cœlum.*] Idem jam dixerat ver. 520. *caret ignibus æther*, etc. *Noctis imago*, nox.

552. *Spoliis—unda.*] Unda, quæ malum et regimen fregerat, *spoliis*, armis istis detractis, *animosa*, (alibi *superbus* de victore) elata erat, et, ut victores occisis hostibus, aut feræ dejectæ prædæ *superstare* dicuntur, sic illa *superstans* victæ navi, ex altitudine sua *despicit undas sinuatas*, flexas, curvatas circa navem. Fluere hæc non potuerunt nisi ex ingenio fœcundissimo. Mox Burmannus malit *despicit alas*, ut de antennis jam vi venti curvatis agat, super quas unda surgebat. *Nec levius*, etc. Non minore pondere, *præcipitata ruit*, præcipitat se, *quam si quis Athon*, etc. quæ comparatio inde fluxit, quia fluctus maximi *montes aquarum* dici solent; vid. Heinsius ad ver. 538. Ridiculus est Jac. a Cruce, qui alludi hic existimat ad facinora Xerxis et Herculis, quorum ille Athon a continente abscidit, hic Thessaliam stagnantem aperuit. Immo *Athon* et *Pindum* posuit pro montibus quibuscunque altissimis.

Unda, velut victrix, sinuatas despicit undas;
Nec levius, quam si quis Athon, Pindumve, revulsos
Sede sua, totos in apertum everterit æquor,
Præcipitata ruit; pariterque et pondere et ictu
Mergit in ima ratem: cum qua pars magna virorum
Gurgite pressa gravi, neque in aera reddita, fato
Functa suo est: alii partes et membra carinæ
Trunca tenent: tenet ipse manu, qua sceptra solebat,
Fragmina navigii Ceyx; socerumque patremque
Invocat, heu! frustra: sed plurima nantis in ore
Halcyone conjux; illam meminitque refertque;
Illius ante oculos ut agant sua corpora fluctus,
Optat; et exanimis manibus tumuletur amicis.
Dum natat, absentem, quoties sinit hiscere fluctus,
Nominat Halcyonen, ipsisque immurmurat undis.
Ecce super medios fluctus niger arcus aquarum
Frangitur; et rupta mersum caput obruit unda.
Lucifer obscurus, nec quem cognoscere posses,
Illa nocte fuit; quoniamque excedere Olympo
Non licuit, densis texit sua nubibus ora.

558. *In aera reddi*, iterum emergere, prodire. *Se reddere* Virg. Æn. ix. 122. *Membra carinæ*, ut *membra ædificii*; Plinius, ii. Epist. 17. *dormitorium membrum*; Cic. ad Q. Fr. iii. 1. *cubicula et ejusmodi membra*. *Manu, qua sceptra*, etc. Nec regia dignitas eî profuit, nec affinitas consanguinitasque Deorum, quin æque ac cæteri jactaretur. *Fragmina.* Etiam Seneca Herc. Œt. 115. *puppis laceræ fragmina*. *Refert* i. q. meminit. Sic etiam xv. 450; vid. Heinsius ad Heroid. v. 113. *Tumuletur*, sepeliatur, ut vii. 361; viii. 610. *Intumulatus*, ii. Heroid. 136.

566. *Absentem—nominat*, etc.] Hoc jam ver. 544. et rursus inde a ver. 561 dixerat. *Immurmurat*; vide ad ver. 53.

569. *Mersum obruit*, obruit et deinde mersit; vide ad i. 32. *Lucifer obscurus*, etc.; vide ad x. 448. Lenzius monet, *Luciferum* jam supra ver. 520 aut 550 nominandum fuisse. Immo, *Lucifer* hic non commemoratur ut sidus, sed ut pater Ceycis. Ergo recte h. l. ejus fit mentio, et a luctu ejus jam transitur ad conjugis sensus. Luctum tamen non bene notavit verbis *densis texit*, etc. quandoquidem totum cœlum duplicata nocte obscurum erat. *Excedere Olympo*, statione in cœlo relicta, in solitudinem, more mœrentium, secedere.

Æolis interea tantorum ignara malorum
Dinumerat noctes; et jam, quas induat ille,
Festinat vestes; jam quas, ubi venerit ille,
Ipsa gerat; reditusque sibi promittit inanes.
Omnibus illa quidem Superis pia tura ferebat:
Ante tamen cunctos Junonis templa colebat;
Proque viro, qui nullus erat, veniebat ad aras;
Utque foret sospes conjux suus, utque rediret,
Optabat, nullamque sibi præferret: at illi
Hoc de tot votis poterat contingere solum.
At Dea non ultra pro functo morte rogari
Sustinet; utque manus funestas arceat aris;
"Iri, meæ," dixit, "fidissima nuntia vocis,
Vise soporiferam Somni velociter aulam;

573. *Æolis interea,* etc.] Non male sensus et studia mulieris piæ reditumque mariti expectantis hic notata habes, *Dinumerat noctes.* Heroid. ii. 7. *Tempora si numeres, bene quæ numeramus amantes. Dinumerare* i. q. numerare. *Festinat,* festinanter texit; vide ad ix. 586. *Inanis reditus,* quem falso nobis promittimus, speramus. *Pia tura,* quæ animo pio adolentur, quorum oblatio pietatem declarat. Sic *blanda tura* Tibul. III. iii. 2; *far pium,* III. iv. 10. Ea, ne quid sua ipsius culpa marito accideret, mulier sollicita dabat *omnibus Superis,* sed imprimis *Junoni,* quæ præerat matrimonio, (*toris quæ præsidet alma maritis* Heroid. ii. 41.) Pro *Junonis* Heinsius malebat *Junonia. Colere templa,* adire templa ibique et preces et sacra facere. *Venerari templa* dixit Virgil. Æn. iii. 84. *Qui nullus erat,* qui mortuus erat. Sic supra, *Quam vellem nulla forem!* et mox ver. 684.

581. *At illi hoc—solum.*] Maximopere improbandus talis jocus in re tam tristi. Nil jocosum in his verbis Ovidii patet. Plani respexit noster voces illas "nullamque sibi præferret."

583. *At Dea non ultra.*] Juno somnium mittit Halcyonæ. Sed hoc commode ita tractavit, ut Somni Somniorumque mythologiam intexeret, totamque narrationem mirifice animaret. In longiore autem hac Somni descriptione suum ingenium secutus esse videtur Ovidius, eumque expressit Stat. Theb. x. 79 sqq. Ab aliis notatur ut juvenis aut Genius vel alatus, vel sine alis, e pleno cornu somnum in hominum oculos demittens. Vid. Lessingius in libro, *Wie die Alten den Tod gemahlt,* et Winkelmannus Mon. ined. p. 147. Conf. Lucian. Ver. Hist. tom. iv. p. 291—94. ubi Somni insula obscura et urbs copiose, sed aliter ac h. l. describitur. *At Dea—aris.* Duabus causis movebatur Dea, ut certiorem faceret Halcyonen de morte mariti, primum ne diutius falleretur pia conjux, deinde ne aræ suæ polluerentur *manibus funestis,* hoc est, conjugis ejus; cujus maritus mortuus erat. Quod posterius justo argutius dictum est.

Extinctique jube Ceycis imagine mittat
Somnia ad Halcyonen, veros imitantia casus."
Dixerat: induitur velamina mille colorum
Iris, et arquato cœlum curvamine signans
Tecta petit jussi sub rupe latentia regis.
Est prope Cimmerios longo spelunca recessu,
Mons cavus, ignavi domus et penetralia Somni;
Quo nunquam radiis oriens, mediusve, cadensve
Phœbus adire potest: nebulæ caligine mixtæ
Exhalantur humo, dubiæque crepuscula lucis.
Non vigil ales ibi cristati cantibus oris

588. *Veros imitantia casus.*] Miror, nec ab Heinsio nec a Burmanno *narrantia* mutatum esse in *imitantia*, quod novem MSS. auctoritate se tuetur, ubique fere de somnis adhibetur (ix. 480. Infra ver. 613 et 626; I. Pont. ii. 45. *Somnia me terrent, veros imitantia casus,*) atque etiam melius convenit τῷ *veros;* viii. 195. *ut veras imitentur aves;* II. ex Ponto i. 37. *veros imitantia muros.*

589. *Induitur—Iris.*] Virgilius, Æn. iv. 700. *Iris croceis per cœlum roscida pennis, Mille trahens varios adverso sole colores, Devolat:* vid. etiam Jul. Scaliger exercit. 80. *Arquato.* Nonius inter *arcum* et *arquum* distinguit, quod alter fornicem designet, alter Iridem. Hac auctoritate ductus Heinsius *arquato* recepit, quum cæteri MSS. habeant *arcato, arcuato* aut aliter. Sed illud discrimen finxerunt Grammatici, veterum enim alii *arcus* scribebant, alii *arquus.* Sic *Arquitenentes Diana et Apollo* apud Arnobium adv. Gent. i. p. 20. *Arquatus* igitur sive *arcuatus* est in formam arcus flexus; Virgilius, Æn. v. 609. *Illa viam celerans per mille coloribus arcum, Nulli visa, cito decurrit tramite virgo.*

592. *Est prope Cimmerios,* etc.] Aula Somni loco caliginoso sita erat, carebat omnibus, quæ strepitum facerent; habebat ea, quæ somnum conciliarent. *Cimmerii,* populus fabulosus, quem æternis tenebris et nebulis involutum ad fines Oceani habitare canit Homerus, Od. Λ. 13 sqq. qui est fons hujus fabulæ. Conf. Tibullus, IV. i. 64; Valerius Flac. iii. 398. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* dicuntur. Specus subterraneos inter Bajas et Cumas, prisca ætate ab hominibus habitatos, originem fabulæ dedisse, monuerat Ephorus Cumanus; vide Strabon. lib. v. p. 374. Quidquid sit, commode in tam caliginosa loca translata Somni aula.

594. *Quo nunquam radiis,* etc.] Expressit Homeri dictum locum: *οὐδέ ποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται.* Conf. Virgilium, Georg. iii. 537. Etiam Hesiodus, Th. 755. qui Somnum et Mortem, Noctis liberos, in Erebo ponit, iisdem fere, quibus Homerus, verbis usus est. *Crepuscula* non *exhalantur.* Itaque rursus, more poetarum, de quo sæpe jam vidimus, duo diversa vocc. uni verbo addidit: *dubiæ lucis,* vide iv. 400 seq.

597. *Ales,* gallus gallinaceus, qui

Evocat Auroram; nec voce silentia rumpunt
Sollicitive canes, canibusve sagacior anser.
Non fera, non pecudes, non moti flamine rami,
Humanæve sonum reddunt convicia linguæ.
Muta quies habitat: saxo tamen exit ab imo
Rivus aquæ Lethes; per quem cum murmure labens
Invitat somnos crepitantibus unda lapillis.
Ante fores antri fœcunda papavera florent,
Innumeræque herbæ, quarum de lacte soporem

sæpe simpliciter ὄρνις et *ales* dicitur. Pro *cristatus ales* dixit *cristati cantibus oris*, quia *ales* jam ornatus est suo epitheto. Lucianus ibi ponit galli gallinacei templum, et in silva magnam vespertilionum vim. Apud Statium atra boum armenta in gramine quiescunt. *Evocat* e mari *Auroram*, quæ sequitur ejus cantum. Virgilius, Georg. i. 388. *vocat pluviam cornix*. *Solliciti*, vigilaces; etiam Livius, v. 47. *Canes sollicitum ad nocturnos strepitus animal.* Eodem nunc redit *sagax*, qui facile animadvertit strepitus. Neque vero hic respexit ad solos Capitolii anseres tempore Manlii, tunc enim importune hoc esset additum, sed omnino ad naturam anserum. Vide ad viii. 684.

600. *Non fera*, etc.] Post hunc versum plures (et noster Regius B solus, et inter lineas) subjungunt istum, *Garrula nec Procne stertentia pectora*, aut *corpora*, *mulcet*. Pessime. Recte Heinsius, si mulcet, inquit, Procne stertentia pectora, nihil causæ est, cur hinc ablegetur. *Convicia*, voces. Notat Burmannus Paulinum, Epist. i. ad Auf. expressisse h. l. *Dum levia humanæ metuit convicia linguæ.*

603. *Rivus aquæ Lethes.*] Quia dormientes obliviscuntur curarum, propterea *rivus Lethes* ante Somni aulam. A Callimacho h. Del. ver. 234. ληθαῖον πτερὸν ei tribuitur. Apud Virg. Æn. v. 854. *Lethæam aquam* inspergit in oculos Palinuri. Ipse *Somnus Lethæus* Georg. i. 87. Apud Orph. H. 84. 8. Somnus est frater Lethes. Noli eum Barthio et Burmanno offendi *unda per rivum labente*, nam fert hoc sermo Roman. poeticus, qui sæpe *rivum aquæ* dicit, ubi *ripas* expectâsses, ut apud Tibullum, I. i. 28. Licuit etiam Virgilio, Georg. ii. 460. dicere, *Tellus fundit humo victum*, ubi vide Heyn. Idem Georg. iv. 457. *fugere per flumina* pro, in ripa fluminis. *Rivus* sæpe est alveus; Horatius, II. Od. iii. 11. *laborat lympha fugax trepidare rivo*; I. Ep. x. 21. aqua *per pronum trepidat cum murmure rivum*. *Crepitantes lapilli*, quorum objectu undæ crepitum, murmur faciunt. Hujusmodi autem murmur facillime somnum conciliat, iii. Fast. 17; Horat. Epod. II. xv. 27. Hinc *somnifera lympha* apud Silium. Apud Statium contra fluvius taciturnus labitur.

605. *Papavera*, nigra imprimis, vim habent soporificam. Virgilius, Georg. i. 78. *lethæo perfusa papavera somno*, ubi vid. Martin. Fast. iv. 547. *somnique papavera causas Dat tibi cum tepido lacte bibenda puer.* Hinc Somnus pingebatur cum papavere. Circa *antra* feliciter et sua sponte proveniunt virgulta. Lucianus in Somni insula silvam ponit procera papavera habentem.

Nox legit, et spargit per opacas humida terras.
Janua, quæ verso stridorem cardine reddat,
Nulla domo tota; custos in limine nullus.
At medio torus est ebeno sublimis in antro,
Plumeus, unicolor, pullo velamine tectus,
Quo cubat ipse Deus, membris languore solutis.
Hunc circa passim, varias imitantia formas,
Somnia vana jacent totidem, quot messis aristas,
Silva gerit frondes, ejectas litus arenas.
Quo simul intravit, manibusque obstantia virgo

608. *Janua, quæ.*] Ante Heinsium edebatur *Janua, ne.* Sed *quæ* approbavit etiam Burmannus; nam si *fores*, inquit, sunt ante antrum, intus januas fuisse verisimile est, sed minime sonoras. Quanquam *fores* sint ante antrum, non idcirco necessario fuerunt intus januæ, vel minime sonoræ; sed contra nullæ fuerunt; quapropter *custos in limine nullus:* τὸ *ne* igitur posse defendi ex nostris codicibus Regiis existimo. In codice B. manus secunda bene restituit *reddat*, pro *sonat* quod sensui et magis etiam metro repugnat. *Custodes* Statius facit Quietem, Oblivionem, Silentium.

610. *At medio torus est*, etc.] Frustra hic hæserunt interpretes. In *medio* erat *torus plumeus*, pulvinus plumis confertus, (quum pauperiores haberent torum de ulvis) impositus spondæ sublimi ex ebeno, adeoque *sublimis* et ipse magnificentiæ causa, tectus præterea *pullo velamine*, stragulo atro, ut adeo totus lectus esset *unicolor*, quod ita compositum est ut *bicolor*, *versicolor*, *atricolor*, etc. Confer viii. 655—659. Pro *in antro* Heinsius dedit *in atro*; et pro *unicolor* mallet *atricolor* (quod vocabul. ex Plinio defendit,) aut *æquicolor*, æqui cum ebeno atra coloris, ebeno concolor, sine causa. *Unicolorem* et quidem atrum habebat torum, ut omnia essent tristia, aulamque Somni ostentarent, quum ditiores Romani versicoloribus lectis, spondis ex terebintho, auroque ornatis, stragulis purpureis, pictis delectarentur: Propertius, III. v. 63; Virgilius, Æn. i. 697. Cicero Tusc. v. 21: vide Salmas. ad Solin. p. 417. *Membris solutis;* vid. ad vii. 186.

613. *Passim*, dispersa sine ordine. *Quot messis*, etc. vulgaris comparatio. Selectiora habet Seneca Œd. ver. 600 sqq. A Luciano memorantur procera et humilia, formosa et informia, jucunda, aurea, alata, ornata somnia. *Gerit*, fert, habet. Tibullus, II. iv. 56. *Quidquid et herbarum Thessala terra gerit.*

616. *Manibusque—dimovit*, ut qui per densa virgulta incedunt. Sed si *jacebant* somnia, non commode poterant manibus dimoveri. *Sacra*, quia Somnus Deus. Heinsius conjicit *Atra domus:* male, monente etiam Burmanno. Regii nostri *Sacra*. *Oculi*, quibus obrepit somnus, ut aperti retineri nequeant, *graves* dicuntur, et victi tandem *gravitate jacent.* Si Deus jacebat in toro, non poterat *percutere nutanti pectora mento*, id quod non nisi iis evenit, qui sedentes dormiunt: nisi fingas, eum cum oculis et superiorem corporis partem tollere iden-

Somnia dimovit, vestis fulgore reluxit
Sacra domus; tardaque Deus gravitate jacentes
Vix oculos tollens, iterumque iterumque relabens,
Summaque percutiens nutanti pectora mento,
Excussit tandem sibi se; cubitoque levatus,
Quid veniat, cognôrat enim, scitatur; at illa: [rum;
"Somne, quies rerum; placidissime, Somne, Deo-
Pax animi, quem cura fugit; qui corda diurnis
Fessa ministeriis mulces, reparasque labori;
Somnia, quæ veras æquent imitamine formas,
Herculea Trachine jube, sub imagine regis
Halcyonen adeant, simulacraque naufraga fingant.
Imperat hoc Juno." Postquam mandata peregit
Iris, abit; neque enim ulterius tolerare vaporis
Vim poterat; labique ut Somnum sensit in artus,
Effugit, et remeat per quos modo venerat arcus.
At pater e populo natorum mille suorum

tidem voluisse. Quoniam expergiscentes *somnum excutere* sibi dicuntur, non potuit Noster ab ingenio suo impetrare, quin adderet, *excussit sibi se,* fere ut viii. 819. de Fame, *Seque viro inspirat.* Neque vero surgit, sed *cubito* tantum *levatur* Deus sommo tardus, hinc ver. 649. *caput* solum *languore solutum deponit.*

623. *Somne, quies rerum,* etc.] Conf. cum hac compellatione Orpheus, Argon. 1002 seqq. et hym. 84; Seneca Herc. Fur. 1065. Sed hoc loco paucioribus verbis defungi potuisset festinans Iris. Conf. Silius, x. 342 sqq. *Qui corda,* etc. Eandem vim iisdem verbis supra alimentis tribuit, iv. 215.

627. *Herculea Trachine.*] Vulgo *Herculeam Trachina.* Monet Burmannus accidisse hanc rem ante Herculis obitum, a quo Trachin demum *Herculea* dicta sit. Itaque licentia poetarum esse Nostrum usum, qui epitheta etiam imponunt a personis vel rebus posterioris ævi.

630. *Vaporis,* qualis solet esse in dormitoriis, Somni in primis. Statius Theb. x. 108. in Somni descriptione, *corpore pigro Strata calent, supraque torum niger efflat anhelo Ore vapor. Sentit* somnum, ut viii. 812. Nympha famem.

633. *At pater e populo,* etc.] Locus classicus de Somniis: *populus natorum,* ut vi. 198. de quatuordecim Niobes liberis; Virgilius, Georg. i. 382. *exercitus corvorum;* Plinius, pan. 23. *populus occursantium;* infra xii. 499. *populus superamur ab uno.* E plebe innumera somniorum evocat Morphea, qui primipilus, tribunus, ceu dux somniorum, quæ humanam formam personamque sustinere possunt. *Excitat,* jacebat enim, ver. 614. *Artificem* in simulandis figuris. A figura, μορφῇ, dictus *Morpheus.*

Excitat artificem, simulatoremque figuræ,
Morphea: non illo jussos solertius alter
Exprimit incessus, vultumque sonumque loquendi;
Adjicit et vestes, et consuetissima cuique
Verba; sed hic solos homines imitatur: at alter
Fit fera, fit volucris, fit longo corpore serpens.
Hunc Icelon Superi, mortale Phobetora vulgus
Nominat: est etiam diversæ tertius artis
Phantasos: ille in humum saxumque undamque trabemque,
Quæque vacant anima, feliciter omnia transit.
Regibus hi, ducibusque suos ostendere vultus
Nocte solent: populos alii plebemque pererrant.
Præterit hos senior; cunctisque e fratribus unum
Morphea, qui peragat Thaumantidos edita, Somnus

640. *Icelon—Phobetora.*] Admodum variant MSS. in his nominibus. Etiam apud Homerum iisdem personis et rebus aliud nomen a Diis tribuitur, aliud ab hominibus. Sic quem Dii Briareum vocant, eum homines Ægæona dicunt; Il. A. 403. Idem fluvius Diis Xanthus, hominibus Scamander dicitur; Il. Υ. 74. Quid hoc sibi velit, quæritur. Schol. ad priorem locum docet, divinum nomen de antiquiore, humanum de recentiore esse intelligendum. Clarkius malit, Diis tributa nomina, quæ eruditioribus usitata fuerint; quæ vulgo magis trita, hominibus. *Icelos*, ἴκελος et εἴκελος, similis, quia simulat figuras. *Phobetor*, φοβήτωρ, quia perterrefacit homines. Lucianus, *Taraxion*, quod eodem redit: etiam *Phantasion* ab eo memoratur.

645. *Populos*, imprimisque eorum partem eam, quæ *plebs* dicitur. Cæterum ita etiam Amorum munera divisa sunt. Claudianus, x. 75: *Ille Deos cœlumque et sidera cornu Temperat, et summos dignatur figere reges; Hi plebem feriunt.* Aliter autem Somniorum mythologiam exponit Homerus, Od. Τ. 562 sqq. quem secutus est Virgilius, Æn. vi. 893. et unde pendent multi alii scriptores.

647. *Morphea, qui,* etc.] Hunc versum spurium judicabat Barthius ad Statium, Theb. x. 131. quia *edita* pro mandatis parum Latine dici putat. Tamen Curtius, x. 8. *edere mandata.* Et frequens hujus verbi usus de responsis Deorum, quæ proferuntur. Pluribus exemplis id docet Burm. contra Barthium. *Peragere edita* ut *peragere jussa,* mandata. Insuper Homerum confer, Il. B. init. ubi Jupiter perniciosum somnium Agamemnoni mittit. *Molli languore.* Rod. vertit *in süsser Müdigkeit.* Sic sane *mollis* somnus apud poetas, sed eo sensu non convenit *languori.* Immo *mollis*, quatenus resolvit corpus, agilitatem ejus frangit. *Deponere caput* etiam Amor. III. v. 20. pro recum-

Eligit: et rursus molli languore solutus,
Deposuitque caput, stratoque recondidit alto.
Ille volat, nullos strepitus facientibus alis, [bem
Per tenebras, intraque moræ breve tempus in ur-
Pervenit Hæmoniam: positisque e corpore pennis
In faciem Ceycis abit, formaque sub illa
Luridus, exsangui similis, sine vestibus ullis,
Conjugis ante torum miseræ stetit: uda videtur
Barba viri, madidisque gravis fluere unda capillis.
Tum lecto incumbens, fletu super ora refuso,
Hæc ait: "Agnoscis Ceyca, miserrima conjux?
An mea mutata est facies nece? respice; nosces,
Inveniesque tuo pro conjuge conjugis umbram.
Nil opis, Halcyone, nobis tua vota tulerunt:
Occidimus: falsæ tibi me promittere noli.
Nubilus Ægæo deprendit in æquore navim
Auster, et ingenti jactatam flamine solvit:
Oraque nostra, tuum frustra clamantia nomen,
Implêrunt fluctus: non hæc tibi nuntiat auctor

bere capite. *Alto* additum dignitatis causa, quia Somnus Deus. Virgil. Æneid. ii. 2.

650. *Ille volat*, etc.] Non modo Somnus, sed etiam Somnia *alas* habebant; Euripid. Hec. 71. *Πότνια χθὼν μελανοπτερύγων μᾶτερ Ὀνείρων*. Secundum Lucian. d. l. in Somniis erant etiam *πτερωτοί τινες*. *Nullos strepitus*, ne excitaret dormientem. Apud Silium, ver. 354. *per tacitum allabitur somnus*. *Moræ breve tempus* pro, brevis temporis mora, id est, breve tempus; vide ad ix. 134.

653. *In faciem Ceycis.*] Conf. Virgilius, Æn. ii. 268 sqq. ubi etiam Hector tam fœdo habitu apparet, quo e vita excesserat; vide ad x. 49: adde Tibullum, II. vi. 39. *Abire* de transformatione, ut i. 236.

656. Proprie capilli *graves* referti *unda;* hinc aqua ipsa inde defluens *gravis*, copiosa.

662. *Falsæ* emendavit Heinsius pro *falso* (hoc habent nostri Regii.) *Tu*, quæ falleris votis tuis, noli sperare me tibi rediturum. *Deprendere* proprie de subita tempestate, quæ navigantes opprimit. *Ægæo in æquore*, in mari Ægæo, quod e sinu Maliaco sub Heraclea, seu Trachine solventi trajiciendum est in Ioniam naviganti; supra ver. 478. Namque *Ægæum* mare duo alluit Græciæ latera; illud ad ortum solis; hoc ad meridiem.

666. *Auctor ambiguus*, incertus nuntius. Propert. I. xiii. *Hæc ego non rumore malo, non augure doctus, Vidi ego: me, quæso, teste, negare potes?*

Ambiguus; non ista vagis rumoribus audis:
Ipse ego fata tibi præsens mea naufragus edo.
Surge, age; da lacrimas; lugubriaque indue; nec
Indeploratum sub inania Tartara mitte." [me
Adjicit his vocem Morpheus, quam conjugis illa
Crederet esse sui: fletus quoque fundere veros
Visus erat; gestumque manus Ceycis habebant.
Ingemit Halcyone lacrimans, motatque lacertos
Per somnum; corpusque petens amplectitur auras;
Exclamatque; "Mane... quo te rapis? ibimus una."
Voce sua, specieque viri turbata soporem 677
Excutit; et primo si sit circumspicit illic,
Qua modo visus erat: nam moti voce ministri
Intulerant lumen: postquam non invenit usquam,
Percutit ora manu, laniatque a pectore vestes, 681

670. *Sub*, in, *tartara mittere* dicuntur qui alios trucidant: sed nunc *mitte* est, sine descendere. *Inania*, quia umbræ ibi inanes. Horatius, I. Od. iv. 17. *domus exilis Plutonia.*

673. *Gestumque manus*, etc.] Planudes, *sceptrumque manus Ceycis habebant: καὶ σκῆπτρον τῇ χειρὶ εἶχε.* Regii nostri *gestumque*, etc. Vide quæ notavit ad hunc locum, vol. seq. *C. Boissonade.*

677. *Sui* e sex MSS. recepit Heinsius quia versus tres proxime antecedentes spurios judicabat: sin eos tuemur, utique legendum erit *Voce sua*. Atque hoc ego malui, nam mox ministri traduntur moti esse *voce*, nempe Halcyones. Somniis territi sæpe solent membra movere, clamoresque tollere, quibus excutitur somnus, idque se fecisse Halcyone ipsa mox narrat ver. 687. Quidni ergo Noster id notaverit, qui nihil fere supprimit, quod inexhausta ejus phantasia ipsi suppeditat?

679. *Ministri*, servi, qui ad fores cubiculi dominici excubare, et, si quid accideret, præsto esse, lumen inferre, etc. solebant; vide Drakenb. ad Silium, i. 66. ubi *famuli ad limina* vocantur.

681. *A pectore* βραχυλόγως, *laniat vestes* de detrahit *a pectore*, ut ix. 58. *solvi duros a pectore nexus.* *Nec solvere curat*, non tantum temporis et operæ impendit, ut solvat, sed *scindit*. III. Trist. iii. 51. *Parce tamen lacerare genas, nec scinde capillos.* *Solantia—verba.* Schepperus putabat verba magis pathetica fore, si leges *solamina tollite vestra.* Passim apud Nostrum *precantia, narrantia, indignantia, jurantia verba*, et similia; serva igitur lectionem codicum *solantia.* De *solantia verba* vid. ad ix. 159. *Tollite*, *intermittite.* Horatius, Od. i. 27. *tollite barbarum morem.* Vetus poeta apud Ciceronem, Or. ii. 46. *auferte istam enim superbiam.*

Pectoraque ipsa ferit: nec crinem solvere curat;
Scindit; et altrici, quæ luctus causa, roganti,
" Nulla est Halcyone, nulla est," ait: " occidit una
Cum Ceyce suo: solantia tollite verba.
Naufragus interiit: vidi, agnovique, manusque
Ad discedentem cupiens retinere tetendi.
Umbra fuit; sed et umbra tamen manifesta, virique
Vera mei: non ille quidem, si quæris, habebat
Assuetos vultus; nec, quo prius, ore nitebat.
Pallentem, nudumque, et adhuc humente capillo
Infelix, vidi: stetit hoc miserabilis ipso
Ecce loco:" et quærit, vestigia si qua supersint.
" Hoc erat, hoc animo quod divinante timebam;
Et ne, me fugiens, ventos sequerere rogabam.
At certe vellem, quoniam periturus abibas,
Me quoque duxisses: tecum fuit utile, tecum
Ire mihi; neque enim de vitæ tempore quidquam
Non simul egissem, nec mors discreta fuisset.
Nunc absens pereo: jactor nunc fluctibus absens;

690. *Assuetos vultus.*] Heinsius conjicit *cultus*, ne bis idem dicat, et ut hæc respondeant sequentibus *pallentem nudumque*. Regii nostri *vultus*. *Nitebat*: confer 271. *Vestigia*, scilicet aquæ destillantis ex humentibus capillis udaque barba. *Hoc erat*. Verissimus sermo hominum superstitiosorum post perpessam calamitatem conquerentium. *Divinante*, suspicante ea, quibus eventus respondet. *Fugit* et is, qui alterum proficiscens relinquit. Virgilius, Ecl. i. 4. *Nos dulcia linquimus arva, Nos patriam fugimus*. Pro navigare maluit, *ventos sequi*, ut melior oppositio esset. *Duxisses* per mare impositam navi.

700. *Nunc absens pereo*, etc.] Hactenus bene: sed nunc audi argutos Nasonis lusus: *Nunc absens*, etc. Quoniam tristis mors amati conjugis eam ita afficiebat, ut ipsa terrores ejus sentiret, propterea dicit, se absentem jactari, et, sine se, se in ponto natare. Comparat Heinsius similem lusum Ausonii Epigr. 103: *Vado, sed sine me, quia te sine. Me pontus habet*, ut i. 360 sq. Lenzius putat, legi posse *sine te me*, et *fluctus* intel. calamitates. Mitscherl. interpungit: *Et, sine me, me pontus habet*. Plurimi legunt *sine me te pontus habet*. Hanc postremam lectionem habent codices nostri Regii; sed alia, quæ est recepta, Ovidiano ingenio convenientior; bene igitur eam defendit Heinsius, ut suum poetæ acumen reddatur: sæpe enim in his argutiis ludunt scriptores inferioris notæ; sed Virgilius nunquam.

Et sine me me pontus habet: crudelior ipso
Sit mihi mens pelago, si vitam ducere nitar
Longius, et tanto pugnem superesse dolori.
Sed neque pugnabo; nec te, miserande, relinquam;
Et tibi nunc saltem veniam comes; inque sepulcro
Si non urna, tamen junget nos litera: si non
Ossibus ossa meis, at nomen nomine tangam."
Plura dolor prohibet; verboque intervenit omni
Plangor, et attonito gemitus e corde trahuntur.
  Mane erat: egreditur tectis ad litus, et illum
Mœsta locum repetit, de quo spectârat euntem.
Dumque, "Moratus ibi," dumque, "hic retinacula solvit,
Hoc mihi discedens dedit oscula litore," dicit,
Dumque notata oculis reminiscitur acta, fretumque
Prospicit; in liquida, spatio distante, tuetur
Nescio quid, quasi corpus, aqua; primoque, quid illud

702. *Vitam ducere*, vitam producere, prolongare, ut *ducere bellum* apud historicos. *Pugnant* et *nituntur* vitam prolongare, qui omnia avertunt a se, quæ mortem accelerent, omniaque faciunt, quibus recta valetudo conservetur. Hunc sensum omnibus animantibus insitum extinguere vult, atque adeo ipsa sibi mortem asciscere, ne morte divellatur a conjuge. Quod ni faceret, *crudelior esset ipso pelago.* Has voces autem non modo summus dolor expressit, sed opinio etiam veterum suggessit. *Crudeles* enim et *impii* habebantur, atque adeo in monumentis vocabantur, qui liberis et conjugibus superstites esse sustinebant. *Impiam vivacitatem* vocat Quintil. Inst. Or. vi. procem. 3. ubi vid. Gesnerus, et Gruterus Inscript. pag. 762. 2.

708. *Verboque*, etc.] Ad singula verba percussit pectus.

710. *Mane erat*, etc.] Sequitur figmentum ad commiserationem faciendam aptum, quo feliciter etiam usi sunt Gesnerus in Idyll. et Gellertus in fabulis. *Egreditur ad litus*, licuit poetæ fingere, licet Trachin non sita fuerit in litore.

712. *Moratus* dedit e conjectura Heinsius, ut Halcyones sint verba, sed forte sine causa; MSS. *moratur*. *Retinacula*, πείσματα. Vide ad viii. 102. *Notare oculis*, ut xv. 660. *visu notare*. Sed *acta* vix ferri potest; neque tamen propterea cum Heinsio totum versum deleam, adhibeam potius lenem Burmanni medelam, *reminiscitur ante*. Lenzius dubitans, an *ante* facile mutari in *acta* potuerit, suadet *acten*, id est litus. Verum non apparet, cur Ovidius Græco hoc vocabulo usus sit.

Esset, erat dubium: postquam paulo appulit unda,
Et, quamvis aberat, corpus tamen esse liquebat;
Qui foret, ignorans, quia naufragus, omine mota est:
Et, tamquam ignoto lacrimas daret, "Heu! miser," inquit,
"Quisquis es, et si qua est conjux tibi!" Fluctibus actum
Fit propius corpus: quod quo magis illa tuetur,
Hoc minus et minus est amens sua: jamque propinquæ
Admotum terræ, jam quod cognoscere posset,
Cernit: erat conjux! "Ille est!" exclamat, et una
Ora, comas, vestem lacerat; tendensque trementes
Ad Ceyca manus; "Sic, o carissime conjux,
Sic ad me, miserande, redis?" ait: adjacet undis
Facta manu moles, quæ primas æquoris iras
Frangit, et incursus quæ prædelassat aquarum.
Insilit huc; mirumque fuit potuisse; volabat;
Percutiensque levem modo natis aera pennis,

719. *Qui foret, ignorans.*] Oblitus sui esse videtur Ovidius. Jam edocta erat Halcyone certissimo somnio mortem mariti; cur ergo nunc demum *omine* movetur? Melius statim de marito suo cogitâsset. Apud Lucianum oberratis terris omnibus, non potuit maritum reperire; quare etiam mutata circumvolat maria.

723. *Est amens sua,* etc.] Ita de suo codice Heinsius constituit versum. De *est sua,* vide iii. 689. ad *vix meum.* Cic. iii. Tuscul. 10. "Nec minus illud acute, quod animi affectionem lumine mentis carentem nominaverunt amentiam, eandemque dementiam."

728. *Adjacet undis Facta,* etc.] Portus manu et arte facti notatio, quam Juvenal. Sat. xii. circumscribit: *positas inclusa per æquora moles, Tyrrhenamque Pharon, porrectaque brachia rursum, Quæ pelago currunt medio, longeque relinquunt Italiam. Prædelassat,* ut vii. 489. *præconsumere vires,* et viii. 7. *prætentare vires.* Hæc moles undarum impactarum impetum debilitat, quem litora penitus frangunt. Lucanus, vi. 265. *mare lassatur, quum se tollentibus Euris Frangentem fluctus scopulum ferit.* Similiter *cautes maria fatigant* apud Silium i. 208.

731. *Insilit huc.*] Nonnulli *huic*; duo Leidenses *hunc*; Heins. putat *hanc,* quem vide ad viii. 142. *Stringebat,* leviter contingebat, more avium super aquam volitantium; iv. 561. Mutatur nempe *Halcyone* in avem sui nominis.

Stringebat summas ales miserabilis undas.
Dumque volat, mœsto similem, plenumque querelæ
Ora dedere sonum, tenui crepitantia rostro.
Ut vero tetigit mutum, et sine sanguine corpus;
Dilectos artus amplexa recentibus alis,
Frigida nequicquam duro dedit oscula rostro.
Senserit hoc Ceyx, an vultum motibus undæ
Tollere sit visus, populus dubitabat; at ille
Senserat: et tandem, Superis miserantibus, ambo
Alite mutantur: fatis obnoxius îsdem
Tunc quoque mansit amor; nec conjugiale solutum
Fœdus in alitibus: coëunt, fiuntque parentes;
Perque dies placidos, hiberno tempore, septem
Incubat Halcyone pendentibus æquore nidis.
Tum via tuta maris: ventos custodit, et arcet
Æolus egressu, præstatque nepotibus æquor.
XI. Hos aliquis senior circum freta lata volantes

746. *Halcyon* (Linnæo Alcedo Ipsida) avis marina, paulo amplior passere, *rostro* longo et *tenui*. Quoniam mas cum una femella vivit, eaque extincta cœlebs manere credebatur, propterea a poetis in amoris perpetui, conjugiique honesti exemplis numeratur. Eum autem instinctum Noster rursus e fabulis repetit ver. 743. Pariunt illæ aves *tempore hiberno* (recentiores tradunt ineunte Aprili) per *septem*, aut secundum alios quatuordecim *dies*; Plinius, x. 32: "Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, et totidem sequentibus pariunt," qui dies halcyonides dicebantur aut halcyonia, iisque mare erat *placidum*; Theocritus Id. vii. 57; Hyginus, fab. 65; Seneca Agam. 670. Tunc Æolus *præstat* iis *æquor*, concedit iis, permittit, ut ibi nidos faciant; Phædrus, II. viii. 16. *præstare hospitium*, ubi vid. Schefer. Etiam *præbere* sic usurpatur. *Nepotibus*, ut vi. 138. Nidos faciunt in cavernis vel scopulorum (Propert. III. v. 15.) vel litorum. Inde quum sæpe a fluctibus auferantur, aves ipsæ eos imponere aquæ (*pendentibus æquore nidis*) credebantur.

749—795. Æsaci fabula adjecta videtur hæc superiori maxime propterea, ut transitus facilis esset ad res Trojanas; et commode adjecta, quia et mergi aves marinæ. Confer Apollodorum, III. xii. 5. unde apparet, hæc quoque varie olim esse tradita. *Circum freta*, etc. Mihi quoque satis placet MS. Florent. S. Marci lectio, *junctim freta lata volantes*, quo *servati* eorum etiam post transformationem *amores* bene, et ita ut Noster solet, notantur. Sic iv. 599. Cadmus et Harmonia in serpentes mutati *juncto volumine serpunt*. Sic etiam xi. 64.

Spectat, et ad finem servatos laudat amores.
Proximus, aut idem, si fors tulit; "Hic quoque," dixit,
Quem mare carpentem, substrictaque crura gerentem,
Aspicis, ostendens spatiosum guttura mergum,
Regia progenies: et si descendere ad ipsum
Ordine perpetuo quæris, sunt hujus origo
Ilus, et Assaracus, raptusque Jovi Ganymedes,
Laomedonque senex, Priamusque novissima Trojæ
Tempora sortitus: frater fuit Hectoris iste;
Qui nisi sensisset prima nova fata juventa,

Orpheus et Eurydice apud inferos *conjunctis spatiantur passibus ambo.* Elegantior etiam est illa lectio, quam ut a librario profecta videatur. Ea recepta *volare freta* dictum erit, monente Burmanno, ut *ire, currere maria* et similia.

751. *Si fors tulit*, forte, fortasse, nil aliud: vide ad i. 297. *Mare carpere*, sicut *carpere campum, aera.* Et celeriter admodum super superficiem maris volare traditur *mergus*, Linnæo *Mergus Merganser*, Nobis *Seerabe* et *Tauchergans* ut iii. 216.

755. *Quæris*, cupis, vis descendere. *Perpetuo*, non interrupto. *Sunt hujus origo* pro vulgari, originem ducit ab his: *origo* etiam auctor est, auctor generis. Ab hoc tamen ordine perpetuo abesse possent *Assaracus* et *Ganymedes*, fratres Ili, filii Trois. *Ilus* autem *Laomedontem* genuit, cujus filius *Priamus. Tempora* etiam hic de calamitatibus accipienda, de excidio. Sed melius hoc additamentum omisisset, quia seq. demum libro transitur ad bellum Trojanum.

759. *Sensisset.*] Florent. S. Marci *Cui nisi cessisset* (ita et nostri Regii;) Heinsius conjicit *cessissent*, obtigissent; verum *sensisset*, non mutandum est. *Sentire* dicitur quis ea, quæ experitur, quibus afficitur et affligitur. *Illum*, Hectorem, cujus mater Hecuba vel *Dymantis*, vel Cissei filia. Illud sequitur Homerus, hoc Euripides. Apud Apollodorum d. l. Priamus ex Arisba, Meropis filia, gignit hunc Æsacum, mox, spreta illa, ducit Hecubam. *Umbrosa.* Heinsius conjicit *undosa*, propter quod fontibus etiam Ida celebris fuit, sic et xiii. 324; alii *sine fontibus Ide*, pro *frondibus:* sed *umbrosa* commune montium epitheton, *οὔρεα σκιόεντα* sæpe apud Homerum. Accedit, quod Ida magnas silvas habuisse traditur: vide Burmannum, et conf. not. ad xiii. 324. Mox negotium facessunt verba *Granico nata bicorni.* MSS. plerique, *Gracili conata bicorni.* Raph. Regius monet, *bicorne* esse instrumentum rusticum. Audio; sæpe enim *furcæ bicornes* in supellectile rustica commemorantur, ut viii. 650. Hinc potuit Noster *bicorne* substantive dicere, ut *crinale* v. 53. Addit Glareanus parturientes solere, si nemo iis adsit, ad aliquid fulciri: id quoque potest credi. Et *furtim*, in solitudine, pariebat Alexirhoe, ut olim Latona, in cujus partu truncus palmæ vices sellæ obstetricariæ præstabat; Callimachus, h. Del. ver. 210. Ita describeretur hic actus mulieris parientis,

Forsitan inferius non Hectore nomen haberet;
Quamvis est illum proles enixa Dymantis.
Æsacon umbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alexirhoe, Granico nata bicorni.
Oderat hic urbes; nitidaque remotus ab aula
Secretos montes, et inambitiosa colebat
Rura; nec Iliacos cœtus, nisi rarus, adibat.
Non agreste tamen, nec inexpugnabile Amori

quæ furcæ bicornis ministerio levata sit: atque hoc vult etiam Schirachius: sed de verbo *conata* silent omnes. Quid enim hoc est, mulier pariens *conatur gracili bicorni?* Facilius forte expediri posset, *connixa bicorni*. Sed præcedit *enixa;* et *levata*, quod proprie de parientibus usurpatur, versus respuit. Heinsius igitur recepit, quod et Pierius Valer. lib. iii. Hierogl. cap. 9. suaserat, *Granico nata bicorni.* Quod cur merum versus complementum a Schirachio dicatur, non video: sæpe enim ita additur nomen patris: neque negari potest, *Granicum*, nobilem Phrygiæ fluvium, etiam in mythologia occurrere. *Cornua* vero fluviis tribui ipsi docuimus ad ix. 1. Sed hoc me offendit, quod pro arbitrio, nulla probabili causa allata, locus ita mutatus est. Eodem enim jure alius aliud fluvii nomen hic intrudere possit. Certe Burmannus suadet, *Sagari cognata bicorni*; *Sagarium* aut *Sagarim* fluvium dictum esse a Sagari, Myndonis et Alexirhoes filio, qui potuerit filiam habuisse ex matris suæ nomine Alexirhoen dictam. Sagarim porro dici *bicornem*, forte quia duobus ostiis in mare exierit. Quamquam vir doctiss. *Gierig* non viderit cur Heinsii emendatio merum versus complementum a Schirachio fuerit dicta, attamen ejusdem ipsius *Gierig* sententiam secutus, pro arbitrio et nulla probabili causa allata mutatum hunc locum puto; et quum plerique codices, et nostri etiam Regii in id unum *gracili conata bicorni* consentiant, hæc sola lectio servanda mihi videtur.

764. *Oderat hic urbes.*] Confer versum 146. *Colebat* hoc loco ita sumpsisse videtur Lactantius ut ibi monui; nam in Argum. hæc habet: *urbanum apparatum cultumque quum silvis et labori postposuisset.* Erat idem interpres somniorum, qui Paridem fratrem exponi jussit; Apollodorus. *Nitorem* aularum post Lucret. ii. 24 sqq. præclare describit Virgilius, Georg. ii. 463. et Cul. 61. *Nitere* passim de ornatu ædium et divitiis; Tibullus, IV. i. 183. *quum magnis opibus domus alta niteret. Inambitiosa*, ubi nemo ambit honores gratiasque potentum: quo voc. quod ab ipso Ovidio factum observant, bene natura et simplicitas agricolarum notatur; Horatius, II. Serm. vi. 16. *Ergo ubi me in montes et in arcem ex urbe removi, Non mala me ambitio perdit.*

767. *Agreste*, durum et invenustum. *Captare* puellam, eam ubique quærere, omnem operam dare, ut eam videre, et cum ea colloqui possis: vide Fast. vi. 334 sqq. *Hesperien.* Sic vulgo; Planudes Ἠπερίην. Regii nostri *Eperien;* ita et plurimi vet. teste Heinsio. *Cebrenia*, pars Trojanæ terræ, ubi fluvius *Cebrenis*. Secundum Apollodorum duxit Asteropen aut, ut alii exhibent, Steropen, Cebrenis filiam.

Pectus habens, silvas captatam sæpe per omnes
Aspicit Hesperien patria Cebrenida ripa,
Injectos humeris siccantem sole capillos.
Visa fugit Nymphe, veluti perterrita fulvum
Cerva lupum, longeque lacu deprensa relicto
Accipitrem fluvialis anas: quam Troïus heros
Insequitur, celeremque metu celer urget amore.
Ecce latens herba coluber fugientis adunco
Dente pedem strinxit, virusque in corpore liquit.
Cum vita suppressa fuga est: amplectitur amens
Exanimem, clamatque, "Piget, piget esse secutum:
Sed non hoc timui; nec erat mihi vincere tanti.
Perdidimus miseram nos te duo: vulnus ab angue,
A me causa data est: ego sim sceleratior illo,
Ni tibi morte mea mortis solatia mittam."
Dixit; et e scopulo, quem rauca subederat unda,
Se dedit in pontum: Tethys miserata cadentem
Molliter excepit, nantemque per æquora pennis
Texit; et optatæ non est data copia mortis.
Indignatur amans invitum vivere cogi,
Obstarique animæ, misera de sede volenti

772. *Cerva.*] Quidam *agna.* Regii nostri *cerva.* Hoc recte se habet, nam et *cervi, luporum præda rapacium* Horat. IV. Od. iv. 50; I. Od. xv. 20. ubi eadem similitudo. *Celeremque,* etc. i. 539 sq. Sequentia aliter habet Apollodorus: duxit enim eam uxorem, et *πενθῶν ἀποθανοῦσαν ἀπωρνεώθη,* lugens mortuam in avem mutatus est.

781. Vide ad 702. *Mittere solatia,* ut *mittere inferias, munera umbris.*

783. *Rauca,* raucum sonum faciens, ut *raucum æs. Se dedit,* se præcipitavit; plenius Virgilius, Georg. iv. 528. *se jactu dedit æquor in altum.*

788. *Sedes,* corpus. Cic. Tusc. i. 24. *domicilium;* Lactant. ii. 3. *receptaculum;* Æsch. Socr. iii. 5. *σκῆνος.* *Assumere alas* etiam xii. 1. pro simplici *sumere;* Art. Amat. iii. 142. *assumpta lyra;* Velleius, I. xi. 1. *assumptis regni insignibus.* Mox ingeniose explicatur natura mergi. Pro *subvolat,* Cantab. habet *evolat;* utrumque verbum significat in altum volare. Regii nostri *subvolat,* quod rectius censeo; nam ex eo quod Cicero, Tusc. i. 40. dixerit: *si hæ sursum rectis lineis in cœlestem locum subvolant,* non inde sequitur apud omnes bonæ notæ alios

Exire: utque novas humeris assumpserat alas,
Subvolat, atque iterum corpus super æquora mittit.
Pluma levat casus: furit Æsacos, inque profundum
Pronus abit, letique viam sine fine retentat. 792
Fecit amor maciem; longa internodia crurum,
Longa manet cervix; caput est a corpore longe.
Æquor amat, nomenque tenet, quia mergitur illo.

scriptores verbum *subvolare* esse idem quam sursum volare: et hoc loco mergi volatum submissum, et frequentes immersiones significat. *Furere* de motibus et lusibus mergi in aqua capiendum. *Pronus*, quia primum capite et collo mergitur.

N. B. Argumentum hujus libri duodecimi Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 58.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER DUODECIMUS.

FAB. I.

NESCIUS assumptis Priamus pater Æsacon alis
Vivere, lugebat: tumulo quoque nomen habenti
Inferias dederat cum fratribus Hector inanes.
Defuit officio Paridis præsentia tristi,
Postmodo qui rapta longum cum conjuge bellum

1—38. *Græci* in Aulide.

2. *Tumulus nomen habet*, ut xi. 429. ubi vide notam. *Inferias—inanes.* Florent. S. Marci, et unus Mediceus *inani*; Heinsius male suadebat, *inane*, scil. *nomen*. Proprie sepulcrum *inane*, in quo nullum corpus conditum. Sed poetæ licet etiam *inferias inanes* dicere, sacrificia, quæ Diis Manibus ad sepulcrum inane offeruntur: vide ad vi. 568. Conf. Virg. Æn. iii. 301 sqq. Alio sensu supra, ii. 340. *inania munera*: Burmannus etiam cum codice Leidensi tertio mallet, *Inferias tulerat*, ut ad *inferias* alludatur, quæ ab *inferendo* dictæ sunt, sine causa. *Dare* et *ferre* promiscue usurpantur de sacris. Servius ad Virgilii, viii. 106. verba, *tura dabant*, hæc notat: "Verbo sacrorum usus est; nam dici solebat in sacris: Da quod debes de manu dextera aris;" vide et Brisson. de Form. i. p. 25. *Inferias mittere* legimus xi. 381. Regii codices habent *inanes*.

5. *Longum.*] Minime mutandum, quia longitudine, scil. diuturnitate memorabile imprimis hoc bellum: vide ver. 20; *spatiosum bellum* xiii. 206. *Conjuratæ*, quarum duces conjuraverant; apud Horatium, I. Od. xv. 5. Nereus vaticinatur Paridi, *Mala ducis avi domum, Quam multo repetet Græcia milite, Conjurata tuas rumpere nuptias.* In numero navium definiendo non erimus cum Ciofano anxii. Noster, more poetarum, et hic et infra numerum indefinitum posuit, *mille*, atque ita et alii poetæ, etiam Liv. xlv. 27; vide Drakenb. ad Silium, iii. 229; Barnes. ad Euripidem, Androm. 106; Homerus habet MCLXXXVI. Vulgo MCC. numerantur. *Gentis commune Pelasgæ*, universa gens Græca, conjunctæ Græcorum opes, quam formam loquendi bene illustrat Heinsius qui laudat ex

Attulit in patriam: conjuratæque sequuntur
Mille rates, gentisque simul commune Pelasgæ:
Nec dilata foret vindicta, nisi æquora sævi
Invia fecissent venti, Bœotaque tellus
Aulide piscosa puppes tenuisset ituras.
Hic patrio de more Jovi quum sacra parâssent,
Ut vetus accensis incanduit ignibus ara,
Serpere cæruleum Danai videre draconem
In platanum, cœptis quæ stabat proxima sacris:
Nidus erat volucrum bis quatuor arbore summa;
Quas simul, et matrem circum sua damna volantem,
Corripuit serpens, avidaque recondidit alvo.
Obstupuere omnes: at veri providus augur

Herodoto, *τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων*, e Dionysio Halic. *τὸ κοινὸν τῶν Λατίνων*, e Cicerone, *commune Meliadum*, *commune Siciliæ*, etc. infra xiii. ver. 199. *communis Græcia*. *Pelasgi* Achivi post Homerum dici cœperunt a serioribus poetis.

8. *Nec dilata foret*, etc.] Fuere et aliæ causæ vindictæ dilatæ, eæque graviores, apparatus nempe classis, etc. sed illæ nihil ad consilium poetæ. *Tenuisset* simplex, pro composito *detinuisset*. *Piscosus* commune epitheton insularum urbiumque maritimarum. De hac mora in Aulide cf. Euripidem, Iphig. Aulid principio.

11. *Hic patrio de more*, etc.] Hæc usque ad ver. 23. sumpta ex Homero, Il. B. 229 sqq. ubi ab Ulysse facunda cum simplicitate narrantur. Comparatione instituta superior Homerus reperitur Ovidio: namque 1° scena ibi suavius descripta. In medio umbrifera platanus, unde limpida aqua profluit; sub platano est ara, quam Græci sacris intenti circumstant: 2° ostentum ipsum et ad stuporem injiciendum et ad commiserationem faciendam aptius narratum. Erat horribilis draco, ab ipso Jove signi loco missus, qui prosiliens ab ara ad arborem tendebat. Passeris pulli, *νήπια τέκνα*, sub foliis latebant. Hos draco stridentes miserabiliter devorabat, quum mater quiritans circumvolaret, donec ipsam implicans ala prehenderet draco. Etiam Stasinus, poeta antiquus, in Cypriis carminibus hæc tractaverat. *Patrius*, gentilis, ut *πατρώϊος*. Lenzius conjungit *patrio Jovi*. Immo *patrii moris* sacra passim, ut vi. 648. *Incandescere*, valde incalescere, inflammari, ut ii. 729. et *recandescere*, i. 435. *Platani* illius partem Pausaniæ adhuc ætate in templo ostendebant, et juxta fontem. Vide Bœot. pag. 478.

16. *Circum sua damna* eleganter, circum pullos suos, quibus cum maxime privabatur: *damnum* interdum res amissa, aut quæ amittitur; xi. 381. *damna*, pecora trucidata. Laudat Burmannus Phædri, i. 28. ubi vulpes aquilæ dolorem miscet *damno sanguinis*, sed ibi *damnum* est jactura ipsa. *Recondi* et *condi alvo*, tamquam sepulcro, dicuntur devorati cibi; xiv. 176; xv. 88: *et alvus* cum *busto* comparatur vi. 665.

Thestorides; "Vincemus," ait: "gaudete, Pelasgi. 19
Troja cadet; sed erit nostri mora longa laboris:"
Atque novem volucres in belli digerit annos.
Ille, ut erat, virides amplexus in arbore ramos,
Fit lapis, et servat serpentis imagine saxum.
Permanet Aoniis Nereus violentus in undis;
Bellaque non transfert: et sunt, qui parcere Trojæ
Neptunum credant, quia mœnia fecerat urbi. 26
At non Thestorides: nec enim nescitve, tacetve
Sanguine virgineo placandam virginis iram

19. *Thestorides.*] De Calchante, Thestoris filio, augure longe excellentissimo, qui monitis suis Græcos ad Trojam adjuvabat, vide Homerum Il. A. 68 sqq. *Veri providus*, ut *læti providus augur* Sab. i. 93. Mox Burmanno placet Leid. MS. lectio, *Troja jacet*, quia vates futura vident tamquam præsentia. Sed si hoc voluisset Noster, dixisset etiam, *Vicimus* et *fuit*. De *mora belli* vide ad ix. 134. *Digerere*, cuique rei suum locum assignare. Hinc *volucres novem in belli annos digerere*, cuique anno unam avem assignare, atque ita docere, novem annos duraturum bellum pro numero avium. Hinc *digerere* omnino, interpretari. Virgilius, Æn. ii. 182. *Ita digerit omina Calchas.* Clarius hæc elocutus est Homer. dicto loco. Exagitat Thestoridæ interpretationem Cicero de Div. ii. 30. *Saxum*, saxeam naturam servat, manet saxum. Lenzius putat, vim fontis saxificam formam serpentis saxeam addidisse cortici platani; inde fabulam enatam.

24—38. *Iphigeniæ* mactatæ fabula, post Homerum demum ascita, varie narratur. Mactatam esse virginem volunt Lucretius, i. 85 sqq; Cicero Offic. iii. 25; Virgilius, Æn. ii. 116; Horatius, ii. Sat. 3; Propertius, III. v. 64. Et solitos interdum esse Græcos sacrificare homines ostendit Potterus Archæol. tom. i. p. 520. edit. Ramb. Cervam esse suppositam, virginem autem a Diana in Tauros, Scythiæ urbem, translatam, ut ibi sacra sibi faceret, præeunte Euripide Iph. Aul. et in Taur. tradunt Pausan. Bœot. p. 748. ubi et aliæ traditiones; Anton. Liberalis, cap. 27; Hyginus, fab. 98 et 261; Servius ad Virg. d. l. Nihil hic transformationis.

25. *Bella non transfert;* belligerantes transire non patitur. Plinius, pan. xii. 3. *duratus glacie tergo bella transportat;* Cicero pro lege Man. 12. *belli impetus navigavit;* Florus, II. ii. 17. *bellum in Africam navigabat.* De *mœnibus* Trojanis vide xi. 202 sqq.

27. *Nec enim nescitve*, etc.] Dianæ iram irritaverat Agamemnon, interfecta cerva ipsi sacra. Aliter tamen Cicero Offic. iii. 25: "Agamemnon quum devovisset Dianæ, quod in suo regno pulcherrimum natum esset illo anno, immolavit Iphigeniam, (adeoque vix anniculam,) qua nihil erat eo quidem anno natum pulchrius. Promissum potius non faciendum, quam tam tetrum facinus admittendum fuit." Hinc etiam a declamatoribus olim hæc fabula tractari solebat.

Esse Deæ: postquam pietatem publica causa,
Rexque patrem vicit, castumque datura cruorem
Flentibus ante aram stetit Iphigenia ministris:
Victa Dea est, nubemque oculis objecit; et inter
Officium turbamque sacri, vocesque precantum,
Supposita fertur mutâsse Mycenida cerva.
Ergo ubi, qua decuit, lenita est cæde Diana,
Et pariter Phœbes, pariter maris ira recessit;
Accipiunt ventos a tergo mille carinæ;
Multaque perpessæ Phrygia potiuntur arena. [que,
II. Orbe locus medio est, inter terrasque, fretum-

29. *Publica causa*, commodum, utilitas gentis, ut *causa imperii, reipublicæ* apud Ciceronem. *Rex*, officium regis, *patrem*, animum paternum, per metonymiam subjecti pro adjuncto: xiii. 187. *in rege tamen pater est;* Valerius Max. V. viii. 1. de Bruto, *exuit patrem, ut consulem ageret;* supra vi. 629. *ex nimia matrem pietate labare sensit*, ubi vid. Heinsius. Persuasus precibus Menelai arcessivit Iphigeniam.

30. *Dare*, effundere. Sequentia pulcherrime tractavit Lucretius d. l. qui locus dignus est, qui cum nostro comparetur: "Cui simul infula virgineos circumdata comptus Ex utraque pari malarum parte profusa est, Et mœstum simul ante aras astare parentem Sensit, et hunc propter ferrum celare ministros, Aspectuque suo lacrimas effundere cives: Muta metu terram genibus submissa petebat: Nec miseræ prodesse in tali tempore quibat, Quod patrio princeps donârat nomine regem," etc. Pinxerat illam immolationem Timanthes, de quo Quintilianus, Inst. Or. II. xiii. 13: "Quum in Iphigeniæ immolatione pinxisset tristem Calchantem, tristiorem Ulixem, addidisset Menelao, quem summum poterat ars efficere, mœrorem: consumptis affectibus, non reperiens, quo digne modo patris vultum posset exprimere, velavit ejus caput, et suo cuique animo dedit æstimandum." Confer Cicero, Orat. 22; Plinius, xxxv. 10.

33. *Officium turbamque*, etc.] Res diligenter narratur apud Euripidem, ver. 1581 sqq: *turba sacri*, strepitus eorum, qui sacro intererant. *Mutâsse*, permutâsse. Ipsam virginem rapuit, ejus loco supposuit vel *cervam*, ut plurimi tradunt, vel taurum, ut vult Nicander apud Anton. Liberalem.

38. *Potiri* dictum ut xi. 55.

39—145. *Cycnus invulnerabilis.*] Conf. Q. Calaber, iv. 467 sqq: tractaverat et Stasinus in Cypriis. *Orbe locus medio*, etc. Locus classicus de Fama et de ejus domicilio. Neque Noster concertâsse videtur cum Virgilio, Æn. iv. 173—188. sed suum ipsius ingenium secutus: eique ex more indulsit loquacitate. Conf. de Fama Valerius Flaccus, ii. 116 sqq: Statius Theb. iii. 426; Noster supra ix. 137 sqq. *Fama* Dea jam apud Hesiodum, Ἐργ. fin. Ingeniose autem domicilium Famæ excogitatum. *Cœlestes plagæ*, cœlum in certas plagas divisum. *Triplex mundus*, id est, constans tribus partibus, sive elementis,

Cœlestesque plagas, triplicis confinia mundi;
Unde, quod est usquam, quamvis regionibus absit,
Inspicitur, penetratque cavas vox omnis ad aures.
Fama tenet, summaque domum sibi legit in arce;
Innumerosque aditus, ac mille foramina tectis
Addidit, et nullis inclusit limina portis.
Nocte dieque patet: tota est ex ære sonanti;

e disciplina quidem Lucretii, v. 94 sqq: "Principio maria ac terras cœlumque tuere: Horum naturam triplicem, tria corpora, Memmi, Tres species tam dissimiles, tria talia texta, etc." quem locum disertis verbis Noster respicit Trist. ii. 426. et ad Liviam, 362. ubi mundus *triplex opus* vocatur. Male Lenzius monet, *fretum* non esse separatim capiendum, sed *terras fretumque* esse omnino terram. Adversatur huic interpretationi quod subjicitur, *triplex mundus.* In confiniis *terræ* et *freti* mons eminebat versus *cœlum.* Inde prospectat Fama, etiam quod in *freto* geritur, ver. 62. *Inspicitur,* ut apud Plinium, vi. ep. 31. *Quid jucundius, quam Principis justitiam—inspicere?* et Panegyr. cap. 83.

43. *Domum* multum præstat τῷ *locum*, quia Fama Dea est, cui, ut xi. 593. Somno, recte *domus* tribuitur, quæ *foramina* et *atria* etiam habet, ver. 53: *locum* huc translatum ex i. 27. ubi idem versus de igne. Ea domus erat *summa in arce,* in cacumine montis e terra surgentis in confiniis istis. *Et nullis* pro, *nec, sed non* addidit portas. *Inclusit* pro simplice, clausit.

46. *Est ex ære sonanti;* ita vulgo. *Est ex ore sonanti* pro, est os sonans, tota indesinenter blaterat, habent non nisi duo MSS. unde, postquam Gruterus ad Plaut. Aul. III. vi. 18. probaverat, recepit Burmannus, partim quia rectius dicatur *os sonans,* quam *auris,* partim quia Virgilius, d. l. habet de Fama, *totidem ora sonant.* Exquisitiorem hanc lectionem esse vulgata *ære,* etiam Lenzius judicat; sed quinque MSS. habent *ex aure,* quod equidem non spreverim præ illo altero. Namque 1° etiam auris plena sonoribus, ut loquitur Lucretius, vi. 1183. recte dici potest *sonans:* 2° jam supra admonui, Nostrum h. l. parum expressisse Virgilium, multoque minus credendus est tam pueriliter vestigia illius secutus esse, ut, quoniam ille dixerat, *totidem ora sonant,* et ipse *oris sonantis* mentionem faceret. Idem Virgilius etiam *totidem aures* Famæ tribuit: "Cui quot sunt corpore plumæ, Tot vigiles oculi subter, mirabile dictu, Tot linguæ, totidem ora sonant, tot subrigit aures;" 3° In notanda hac Famæ loquacitate Noster ipse, etiam sine verbis illis, de quibus quæritur, in loquacitatis ineptissimæ vitium incidit; eamdem enim rem ad tædium usque lectoribus inculcat: *Tota fremit, voces refert, iterat quod audit;* nondum satis: *Nulla quies intus;* nec hoc satis: *nullaque silentia parte;* et ne hic quidem desinere poterat; *Nec tamen,* etc. Multo igitur intolerabiliorem eum reddunt, qui etiam *ore sonanti* defendunt et de auditu nihil relinquunt; sed fateor nec hanc lectionem mihi satisfacere: durum enim videtur, *tota est ex aure* aut *ore sonanti:* deinde tota loci series ostendit, hic non de Fama ipsa, sed de domo ejus sermonem esse: tamen et *Rode* hæc ad Deam retulit. Sed inepta foret

Tota fremit, vocesque refert, iteratque quod audit;
Nulla quies intus, nullaque silentia parte:
Nec tamen est clamor, sed parvæ murmura vocis;
Qualia de pelagi, si quis procul audiat, undis
Esse solent; qualemve sonum, quum Jupiter atras
Increpuit nubes, extrema tonitrua reddunt.
Atria turba tenent: veniunt leve vulgus, euntque;
Mixtaque cum veris passim commenta vagantur
Millia rumorum; confusaque verba volutant.
E quibus hi vacuas implent sermonibus aures:
Hi narrata ferunt alio, mensuraque ficti
Crescit, et auditis aliquid novus adjicit auctor.
Illic Credulitas, illic temerarius Error,

Dea indesinenter fremens. Quid ipsa agat potius ver. 62 seq. memoratur. Sequitur *nulla quies intus*; quorsum τὸ *intus* referes, si hæc verba de ipsa Dea agunt? Proxime præcedit in tribus MSS. *Nocte dieque patent*, scil. limina; igitur præstat vulgata lectio, *patet*, scil. domus: eadem *tota est ex ære sonanti*. Ita *audit* dictum erit pro, perfertur ad ejus foramina: *fremit*, audiuntur promiscue multorum voces.

49. *Parvæ*, submissæ, ut III. ex Ponto, iii. 10. *parvus sonus*. Parvam autem vocem finxit, quia rumusculi ab initio clam progagantur. *Increpuit*, concussit: verba enim orationis sæpe transferuntur ad rem. *Extrema tonitrua* egregie, quorum sonus jam fractus est atque debilitatus, et mox desinet; sic ii. 117. *extrema luna*, quæ mox evanescet e conspectu; Plinius, ii. Epist. 17. *sonus maris desinens*, et ibid. *fracti et novissimi fluctus*.

53. *Atria turba tenent.*] Regii nostri habent *tenet*; *tenent* catalogus sequens exigere mihi videtur. *Vulgus*, quod delectatur et ducitur rumoribus, eamque ob causam *leve* est, frequentant *atria*, et rumorum cognoscendorum, et Deæ colendæ causa. Ibi *commenta rumorum*, commentitii rumores, *vagantur*, tamquam personæ, *confusaque verba volutant*, quod præclare de magna et simul loquente turba dictum, ut Virg. Æn. i. 725. de convivis loquacibus, "vocemque per ampla volutant Atria." *Volvere verba*, pronuntiare, dixit Cic. Or. iii. 47. Brut. 70. *Vacuas aures*, non occupatas audiendis rebus gravioribus, sed vacantes rumoribus, ut iv. 41; et *vacua Juno* iii. 319. *Ferunt alio*, relata referunt aliis. *Mensura*, magnitudo; Virgilius: "Mobilitate viget, viresque acquirit eundo, Parva metu primo, mox sese attollit in auras, Ingrediturque solo, et caput inter nubila condit." Confer supra ix. 137 sqq. *Novus auctor*, qui aliis refert relata.

59. *Illic Credulitas—Error*, etc.] Προσωποποιεῖται ea, quæ vel rumores gignunt aluntque, vel ab iis gignuntur. Quintilianus Inst. v. 3. de Fama, esse *sermonem, sine ullo certo auctore dispersum, cui malignitas initium dederit, incrementum credulitas*. *Repens*, repentina, ut passim *repens tumultus, discordia*, etc. vide Heinsium. Conjuratio clam serpere potest; sed

Vanaque Lætitia est, consternatique Timores,
Seditioque repens, dubioque auctore Susurri.
Ipsa quid in cœlo rerum, pelagoque geratur,
Et tellure, videt, totumque inquirit in orbem.
Fecerat hæc notum, Graias cum milite forti
Adventare rates; neque inexpectatus in armis
Hostis adest: prohibent aditu, litusque tuentur
Troës; et Hectorea primus fataliter hasta,
Protesilae, cadis: commissaque prælia magno [tor.
Stant Danais, fortisque animæ nece cognitus Hec-
Nec Phryges exiguo, quid Achaia dextera posset,

quando illa in *seditionem* erumpit, manifesta est: et omnis seditio erumpit repente.

62. *Ipsa quid in cœlo—videt.*] Megaronides in Plauti Trinummo: "sciunt id, quod in aurem rex reginæ dixerit: sciunt, quod Juno fabulata est cum Jove: sciunt quæ neque futura, neque facta sunt; tamen illi sciunt," etc. Juvenalis, Sat. vi. de filia famigerationis: "Hæc eadem novit quid toto fiat in orbe; Quid Seres, quid Thraces agant." *Inquirit in orbem.* Eadem syntaxis i. 148. *patrios inquirit in annos;* et apud Lactantium Inst. III. xv. 8. MSS. habent, *si quis in mores eorum inquirat.*

65. Auxiliares arcessiverat, et cum potentissimis Asiæ regibus societatem inierat Priamus. Græci appulerunt ad litus Sigæum, ubi Trojani eos *aditu prohibebant* (phrases solennes *aditu, litore, portu prohibere:* vide Heinsium,) sed cruento prælio repulsi sunt; Thucydides, i. 11. *In* aut *sub armis*, ut apud Græcos ἐφ' aut ὑφ' ὅπλοις, armatus, sæpissime.

67. *Fataliter*, ex decreto fati. Græcis responsum erat, qui primus Trojana litora attigisset, periturum. Cæteris cunctantibus, prosilit fraude Ulyssis *Protesilaus* Thessalus, quem fata jam olim designaverant, imposito ei Protesilai nomine; Homerus, Il. B. 697; Noster, Heroid. xiii. 93; Hyginus, fab. 103; Ausonius, epigr. xii. ubi inter alia: "Fatale ascriptum nomen mihi Protesilao—Hoc letum jam tum mea fata canebant, Tale mihi nomen quum pater imposuit." Is Protesilaus fuit Laodamiæ Acasti filiæ maritus: illius pater Iphiclus cursus velocitate celebris. *Commissa* (ita in nostris Regiis;) Leidensis tertius *præmissa:* sed recte *commissa prœlia*, prælium, quo initium belli et præliorum factum: vide Burmannum. *Magno stant;* vide ad x. 547. *Fortis animæ* de Protesilao intelligendum. *Cognitus* interdum in laudem dicitur, ut *spectatus* alibi, qui virtutis suæ speciminibus inclaruit.

70. *Exiguo sanguine* profuso. *Sentire* dicuntur qui damno suo discunt, quid alter valeat; infra xiii. 864; Cic. Catil. ii. 12. *Sentiet in hac urbe esse consules vigilantes.* Repetitio τοῦ *jam* festinationi declarandæ inseruit, ut x. 523 seq. *Sigæa rubebant litora.* Plurimi (inter quos Regii nostri) *signata rubebant litora.* Ita solent poetæ prælia acerrima describere; Lucanus,

Sanguine senserunt: et jam Sigæa rubebant
Litora: jam leto, proles Neptunia, Cycnus
Mille viros dederat: jam curru instabat Achilles,
Troaque Peliacæ sternebat cuspidis ictu [quærens,
Agmina, perque acies, aut Cycnum, aut Hectora
Congreditur Cycno: decimum dilatus in annum
Hector erat: tum colla jugo candentia pressos
Exhortatus equos, currum direxit in hostem;
Concutiensque suis vibrantia tela lacertis,
"Quisquis es, o juvenis, solatia mortis habeto,"
Dixit, "ab Hæmonio quod sis jugulatus Achille."
Hactenus Æacides: vocem gravis hasta secuta est.
Sed quamquam certa nullus fuit error in hasta,
Nil tamen emissi profecit acumine ferri:

ii. 713. *Tum primum rubuit civili sanguine Nereus.*

72. *Proles Neptunia, Cycnus.*] Supra ii. 367. alium *Cycnum* habuimus. Hunc nostrum, Neptuni filium, Colonarum in Troade regem (vide Pausaniam Phoc. p. 831,) quidam confundunt cum tertio Cycno, Martis filio, ab Hercule occiso, de quo Apollodorus, II. v. 11. *Mille viros.* Q. Calaber, d. l. *πολλῶν θυμὸν ἑλόντα.* Et erat Cycnus *πρῶτος ἀριστήων.* *Curru* vectus *instabat,* irrumpebat aut persequebatur Trojanos. *Troaque* pro *totaque* ex Mediceo chartaceo Heinsius recepit, quia Τρὼς et Τρωὸς et Τρωϊὸς et Τροϊκὸς dicitur. *Peliaca cuspis,* nobilis Achillis hasta, tanta magnitudine et pondere, ut nemo reliquorum Græcorum eam vibrare posset. *Peliaca* et *Pelias* vocatur quia ex Pelii montis vertice eam resecuerat Chiron; Homerus, Il. Π. 140; Q. Calaber, v. 118.

76. *Dilatus Hector.*] Hectoris nex demum secuta decimo anno; scilicet Hector fato aut Deorum voluntate reservatus in decimum annum. Rarius homines dicuntur *differri,* quam res; vide Schwarz. ad Plinium, panegyr. 26.

77. *Colla candentia;* plurimi (et nostri Regii) *canentia;* sed canus color non commendatur in equis, candens autem passim laudatur; vide Heinsium. *Colla jugo candentia pressos equos* pro vulgari, candentes equos et currui junctos. *Exhortari* incitare, ut v. 421. et alibi, *hortari* et *monere canes.* *Vibrantia tela.* Unus Vossianus Vulcania tela, quæ Vulcanus fabricaverat; sed Pelias hasta donum erat Chironis, quamquam a Vulcano armata ferro credebatur: vide Burmannum. Nostri Regii *vibrantia.* Non modo qui hastam movet, sed hasta etiam ipsa, quæ movetur, *vibrare* dicitur; sæpe linguæ *vibrantes* serpentum. Igitur pro *vibrans tela* e copia poetica maluit *concutiens vibrantia tela.* *Solatia,* etc. vide ad ix. 7.

83. *Error,* ut v. 90. et *errare* mox ver. 122. *Certa* vide ad i. 519. *Hebes ictus* paulo audacius, ictus, qui tamquam cuspis hastæ *hebes* esset, nullum infligit vulnus.

Utque hebeti pectus tantummodo contudit ictu;
"Nate Dea, nam te fama prænovimus," inquit
Ille, "quid a nobis vulnus miraris abesse?"
Mirabatur enim; "non hæc, quam cernis, equinis
Fulva jubis cassis, nec onus cava parma sinistræ
Auxilio mihi sunt; decor est quæsitus ab istis.
Mars quoque ob hoc capere arma solet: removebitur omne
Tegminis officium; tamen indestrictus abibo.
Est aliquid, non esse satum Nereïde, sed qui
Nereaque, et natas, et totum temperet æquor."
Dixit; et hæsurum clypei curvamine telum
Misit in Æaciden, quod et æs, et proxima rupit

88. *Equinis—cassis*, *κόρυς ἱπποδασεία, λόφος ἱπποχαίτης*, galea, cujus cono setæ jubarum equinarum inserebantur, quæ ornamenta variis coloribus imbuebantur. *Cava*, quia curvata. *Onus sinistræ* ut ii. 681. *Onus* ut *gestamen* et *φόρημα*, quidquid gestatur; sic *onus inguinis* pro inguine Fast. iv. 241. *Decor—istis*, ut decorem mihi adderem, compararem, ista sumpsi: *ab istis* elegantius, quam, *istis*. Lucret. v. 1039. *a pennis tremulum petere auxiliatum.*

92. *Tegminis officium*, arma, quæ aliis id officii præstant, ut corpus tegant; i. 744. *pedum officium. Destringitur* corpus, quum hasta missa leviter cutem percutit, exiguamque notam relinquit. Pro *ero* melius, *abibo;* Sallustius Cat. 61. 7. *graviter vulneratus discesserat:* ex eodem genere sunt, *impunitum dimittere, raptum jacere,* quibus verbis actio, aut status sequens exprimitur.

93. *Est aliquid*, maximus honor est mihi, *es ist nichts geringes:* vide Schewbel. ad *L. Bos Ellipses*, p. 190. *Non esse satum Nereide, sed qui*, etc. sed ex Neptuno, cui famulatur Nereus matris tuæ pater. *Nereide*, Thetide, cujus filius Achilles. Non erat, cur tam contemptim de Achille loqueretur; nam nec ille, nisi in calce, vulnerari poterat.

95. *Clypei curvamine*, in clypeo curvo. Clypeus Achillis secundum Homerum, Il. Υ. 269 sqq. quinque constabat laminis, quarum duæ exteriores æreæ, duæ interiores stanneæ, media aurea. Sed Ovidio placuit ei clypeum dare lamina ærea et decem boum coriis obductum, forte quia Ajax septem coria habebat; vide ad xiii. 2. Præeunte Homero, Il. H. 247; Υ. 269. etiam Latini poetæ, ut Virgilius, Æneid. x. 783. commemorare solent, quot laminas et coria (*πτύχας* Homerus vocat) telum missum penetraverit. *Tergum* amant poetæ pro vulgari *corium*. *Decimo orbe*, decimo corio. Sæpe *clypei orbis*, hinc etiam coria circa clypeum ducta *orbes*. Expressit autem Nostrum Statius, Theb. ix. 104: *Intorquet jaculum, duro quod in ære moratum, Transmissumque tamen clypei stetit orbe secundo.*

Terga novena boum, decimo tamen orbe moratum.
Excutit hoc heros, rursusque trementia forti
Tela manu torsit: rursus sine vulnere corpus,
Sincerumque fuit; nec tertia cuspis apertum,
Et se præbentem valuit destringere Cycnum.
Haud secus exarsit, quam circo taurus aperto,
Quum sua terribili petit irritamina cornu,
Pœniceas vestes, elusaque vulnera sentit.
Num tamen exciderit ferrum, considerat, hastæ?

98. *Excutit.*] *Decutere* dixit Virgilius in re simili. *Excutere* dicuntur homines et feræ hastas, tela, venabula infixa: vide Heinsium et Burmannum. *Sincerum* Burmann. interpretatur non tinctum, fœdatum sanguine. Malim illæsum, ut i. 191. *pars sincera;* Lucretius, iii. 717. *membra sincera.* *Sincerum* enim omne id, quod vitio caret. *Apertum,* inermem, nudatum casside et parma. *Se præbet* qui se attractari; hoc loco, qui se feriri sinit. Virgilius, Æn. x. 314. *latus haurit apertum,* id est non tectum clypeo.

102. *Haud secus exarsit,* etc.] Apta et Romanis grata comparatio. Taurorum genus quoddam, quum puniceum rubrumque colorem ferre non posset, vestibus et pilis hujus coloris in circo expositis irritari solebat; Martialis Spectac. 19 et 22. *Circo,* claustris circi, cavea, in quam conclusa animalia. Ut gladiatores ictus adversarii et *vulnera eludunt* declinatione corporis, ita etiam ab istis incitamentis, dum cedunt irruenti tauro, *vulnera eluduntur,* non infliguntur vulnera. De voc. *Pœniceas,* id est purpureas, jam non semel dictum.

105. *Num tamen exciderit,* etc.] Admirationem Achillis bene exprimit. Simul rerum ab eo gestarum indiculus additur, ut ix. 182 sqq. Conf. xiii. 171 sqq. et Quint. Calaber, iv. 150 sqq. Apud Homerum, Il. I. 328. ipse gloriatur, se duodecim urbes inter navigandum, et undecim in continente excidisse. Sed has urbes serius expugnavit. *Lyrnesus* aut *Lyrnessus,* et *Thebæ* seu *Thebe,* urbes Mysiæ, quæ regio postea Æolis dicta est; vide Burmannum. *Eetioneas.* Regius noster codex A. *Solus Echionias implevi sanguine Thebas;* codex B. *Sithioneas,* et in margine *vel Echionias;* ad hæc haud male retulerimus ea quæ dixerit Regius: "Corrupte quidem sic legitur (*Solus Echionias*) culpa eorum qui sibi omnia permittunt in iis invertendis, quæ in priscis exemplaribus descripta non percipiunt: quum enim quasnam Ovidius *Eetioneas Thebas* vocaret minus intelligerent homines imperiti et temerarii, non solum *Eetioneas* in *Echionias* inverterunt, sed et *solus* commodo suo ascripserunt, ignorantes *Echionias Thebas* in Bœotia esse, quæ pro Græcis contra Trojanos steterunt; quas autem se jactat expugnâsse Achilles in Cilicia, sunt *Eetioneæ* dictæ ab *Eetione,* patre Andromaches et rege, cui Thebe paruit; hunc ab Achille interfectum, urbemque depopulatam apud Homerum Andromache ipsa conqueritur; Il. A. 364; Z. 395." Legitur etiam *Etioneas;* sed male, Homerus enim locis dictis habet Ἠετίων. Lem. Quum *disjicere* proprie sit ita destruere, ut fragmina sparsa jaceant, de excisis mœnibus, urbibus,

Hærebat ligno: " Manus est mea debilis ergo;
Quasque, ait, ante habuit vires, effudit in uno.
Nam certe valuit, vel quum Lyrnesia primus
Mœnia disjeci; vel quum Tenedonque, suoque
Eetioneas implevi sanguine Thebas;
Vel quum purpureus populari cæde Caycus
Fluxit, opusque meæ bis sensit Telephus hastæ.
Hic quoque tot cæsis, quorum per litus acervos
Et feci, et video, valuit mea dextra, valetque."
Dixit: et, ante actis veluti male crederet, hastam
Misit in adversum Lycia de plebe Menœten,
Loricamque simul, subjectaque pectora rupit:
Quo plangente gravem moribundo vertice terram,
Extrahit illud idem calido de vulnere telum,
Atque ait: "Hæc manus est; hæc, qua modo vicimus, hasta:
Utar in hunc isdem: sit in hoc precor exitus idem."
Sic fatus, Cycnumque petit; nec fraxinus errat,
Inque humero sonuit non evitata sinistro;
Inde, velut muro solidave a caute, repulsa est.

arcibus adhibetur; vid. Heinsius et Burmannus. *Populari cæde*, cæde popularium. Fluvii enim *populares* habentur accolarum; vide ix. 20. *Caycus*, Mysiæ fluvius; ad eum fluvium Achilles hasta sua vulneravit *Telephum*, Herculis et Auges filium, quum Græcos prohibere litore auderet. Quo ex vulnere quum summis doloribus cruciaretur, et oraculum ei respondisset, *ὁ τρώσας σὲ ἰάσεται*, Achilles robigine hastæ derasa eum sanavit. Atque ita bis *sensit*, expertus est *opus*, vim et vulnificam et salutarem istius hastæ; Hyginus, fab. 101; Plinius, xxv. 19.

113. *Per litus*, dispersos in litore. *Misit in adversum*, etc. Centies, et in hac ipsa fab. sæpius homines, et membra, quæ alter petiit telis, *adversi* et *adversa* vocantur. Similiter *loca adversa*, ad quæ quis tendit.

118. *Plangente.*] Mediceus (et codex noster B.) *fœdante*; sed *plangere* usitatum in hac re; vide Heinsium ad iii. 125. *Gravem*, duram. *Calidum vulnus*, ex quo calidus sanguis profluit. *Fervens vulnus*, iv. 121.

122. *Cycnumque petit.*] Placet conjectura Burmanni *Cycnum repetit*, iterum petit, quem antea frustra petierat. *Fraxinus*, quia fraxinea hasta ab Homero ei data, unde ipse *εὐμέλιος*. *A caute.* Præpositio solet interdum, etiam apud Græcos, posteriori nomini addi; vide Fisch. ad Anacr. Od. ix. 22.

Qua tamen ictus erat, signatum sanguine Cycnum
Viderat, et frustra fuerat gavisus Achilles: 126
Vulnus erat nullum; sanguis erat ille Menœtæ.
Tum vero præceps, curru fremebundus ab alto,
Desilit, et nitido securum cominus hostem
Ense petens, parmam gladio, galeamque cavari 130
Cernit, et in duro lædi quoque corpore ferrum.
Haud tulit ulterius; clypeoque adversa reducto
Ter, quater ora viri, capulo cava tempora pulsat;
Cedentique sequens instat, turbatque, ruitque,
Attonitoque negat requiem: pavor occupat illum,
Ante oculosque natant tenebræ, retroque ferenti
Aversos passus, medio lapis obstitit arvo.
Quem super impulsum resupino pectore Cycnum
Vi multa vertit, terræque afflixit Achilles. 139
Tum, clypeo genibusque premens præcordia duris,
Vincla trahit galeæ; quæ presso subdita mento

126. *Viderat—gavisus fuerat.*] Plusquam perfecta cum dilectu posita.

128. *Præceps,* celeriter, rapide; iii. 694. *præcipitem rapere.* *Lædi,* hebetari aut crenas ducere. *Et in duro,* etc. paulo obscurius expressum. Arma quidem adversarii lædere ensis potuit, sed non ipsum. Lenzii frater corrigit, *at in duro.* Non male.

132. *Clypeo—reducto.*] Clypeum identidem impingit in Cycni os adversum, et post singulos ictus reducit ad se, simulque capulo sævit in ejus tempora. Ita recte locum restituisse arbitror Heinsium. Prior enim sententia bene convenit ingenio Nasonis, qui solet ita exprimere gestus pugnantium (Virgilius, Æneid. xi. 605. *hastasque reductis Prætendunt longe dextris,*) sicut posterior furori Achillis. De verbo *reducere* vid. Heynius ad Æn. ix. 423. in varr. lect. *Cedenti* pro *cedentem* dedit Heinsius; quem vide ad Claudianum, in Ruf. i. 35. *Instare* verbum militare, quod opponitur *τῷ cedere.*

136. *Ante oculos natant tenebræ.*] Apud Homerum simplicius nox tegit oculos morientium. Hoc exornârunt Latini poetæ, præeunte Lucretio, iii. 479: *natant* propter fluctuantem motum; supra v. 71. ipsi *oculi sub nocte natant,* ut apud Virgilium, Georg. iv. 496. *conditque natantia lumina somnus;* Silius, ii. 122. *parvaque oculos jam luce natantes.* Sed nunc tenebræ, quas pavor objicit.

141. *Vincla,* ὀχεὺς, lorum, quo galea ligabatur sub mento. Hæc *trahi,* constringi interdum solebat a victoribus; Homerus, Il. Γ. 371. *Elidunt —eripiunt.* Heinsius vel invitis MSS. scribendum censet *elidant—eripiant,*

Elidunt fauces, et respiramen iterque
Eripiunt animæ: victum spoliare parabat:
Arma relicta videt: corpus Deus æquoris albam
Contulit in volucrem, cujus modo nomen habebat.
II. Hic labor, hæc requiem multorum pugna dierum
Attulit, et positis pars utraque substitit armis.
Dumque vigil Phrygios servat custodia muros,
Et vigil Argolicas servat custodia fossas,
Festa dies aderat, qua Cycni victor Achilles
Pallada vittatæ placabat sanguine vaccæ.
Cujus ut imposuit prosecta calentibus aris,

Spoliare, *σκυλεύειν*, jacenti arma detrahere, ex noto more veterum.

145. *Contulit*, transformavit; Cicero, Offic. iii. 20. *ex homine se conferre in belluam*; supra ix. 347. *Lotis in hanc contulerat versos vultus. Albam in volucrem*, ut superior Cycnus, ii. 367. Fuere autem tres Cycni de quibus apud poetas fit mentio: primus Neptuni filius, quem occidit hic Achilles: alter Stheneli filius, Ligurum rex: tertius Martis filius fuit, quem Hercules singulari certamine ad Peneum amnem superavit et occidit.

146—535. *Pugna Centaurorum*, cujus narrandi occasio hic perquam commoda offertur. Ei enim interfuerat *Cæneus*, Cycno et natura et fatis simillimus. Namque non modo e femina in marem conversus, sed etiam invulnerabilis factus erat Neptuni munere, et, quum necaretur, in avem transformatus; Apollonius, i. 57. ibique schol. Anton. 17; schol. Homeri ad Il. A. 264; Hyginus, fab. xiv. pag. 34; Servius ad Æn. vi. De *Cæneo* ipso agitur 171—219, et 459—534. quibus pugna Centaurorum interjecta. Sed his omnibus præmittitur convivii descriptio, quod occasionem dedit antiquiorem hanc fab. repetendi. De *Centauris* vide ad ver. 210. *Labor* notanter de præliorum molestiis. *Substitit*, quievit. *Servat* pro observat, ut v. 631. *Vigil custodia*, custodia vigilum. De repetitione hac verborum vide Præf. de opere Met. in tomo præced. pag. 32. *Pallas* fautrix Achillis; Homer. Il. A. 194 sqq. *Placat* Deos quicunque iis sacra facit. *Vittatæ sanguine vaccæ*. Ante Heinsium edebatur *mactatæ—vaccæ* (ita est in nostris Regiis:) *vittis* velata omnia, quæ Diis consecrabantur; vide Heinsium.

152. *Imposuit prosecta*, etc.] Sacrificia causa præcipua apud priscos Græcos conviviorum, quibus admodum delectabantur heroes, et quæ subinde ex more a proceribus instituebantur. *Prosecari* verbo sacris proprio dicebantur exta cocta. *Dis acceptus*. Unus Regius *exceptus*, quod bene aviditatem Deorum notare putat Burmannus; nidore enim pasci Deos creditum esse. Tempore heroum coxæ (*μηροὶ*) adopertæ adipe (*κνίσσῃ*) adolebantur. Addebantur particulæ ex omnibus membris decisæ, quod Homerus vocat *ὠμοθετεῖν*. Pars reliqua in usum epularum adhibebatur;

Et Dîs acceptus penetravit in æthera nidor;
Sacra tulere suam, pars est data cætera mensis.
Discubuere toris proceres, et corpora tosta
Carne replent, vinoque levant curasque sitimque.
Non illos citharæ, non illos carmina vocum,
Longave multifori delectat tibia buxi:
Sed noctem sermone trahunt; virtusque loquendi
Materia est: pugnam referunt hostisque, suamque;
Inque vices adita, atque exhausta pericula sæpe
Commemorare juvat: quid enim loqueretur Achilles?
Aut quid apud magnum potius loquerentur Achillem?
Proxima præcipue domito victoria Cycno
In sermone fuit: visum mirabile cunctis,
Quod juveni corpus nullo penetrabile telo,
Invictumque ad vulnera erat, ferrumque terebat.

Il. A. 459 sqq. Ut hoc loco carnes, ita alibi, v. c. vii. 662. tempus dicitur *dari mensis*.

156. *Carne replent*, etc.] Ornate, hilariter admodum cœnam illam produxerunt. *Discubuere*; conf. viii. 565. *Torreri*, scilicet assari carnes, non elixari solebant heroica ætate. *Levant*, pellunt. Virgilius *eximere famem, sitim*; Homerus ἐξ ἔντο πόσιος ἔρον. Apud Homerum non *discumbentes*, sed sedentes epulantur.

157. *Non illos citharæ*, etc.] Citharæ vocisque cantus alias perpetuus conviviorum comes; Homerus, Il. A. 603. et Od. A. 152. ubi Clark. plura collegit. Sed nunc consilium poetæ illum non admittebat. De *tibia multifori buxi* vide ad iv. 30: Heinsius putat, eam *longam* dici, quia Græcanica fuerit, quum Phrygia esset incurva; iii. 533. Sed nunc dixisset haud dubie *recta*. Igitur *longa*, quia habet multa foramina, quum prisca Romanorum tibia paucis foraminibus esset brevis. Hoc loco alii (at non nostri Regii,) *multisoni*.

159. *Noctem sermone trahunt* dixit cum Virgilio, Æn. i. 748. poetice pro vulgari, sermonem trahunt in noctem. Sequentia ex moribus heroum atque in laudem Achillis dicta. *Virtus*, fortitudo bellica. *Exhausta pericula*, fortiter superata, ad finem tolerata. Gronov. et duo alii *exacta pericula*, Regii nostri *exhausta*. *Magnus* et supra xi. 265. *ingens* Achilles. Ei se accommodant cæteri, et placere student, præsertim quum ejus sumptibus hoc convivium institutum esset. Itaque etiam in seqq. Achillis potissimum subinde fit mentio, ut vers. 168. 176.

167. *Invictum ad vulnera*, invulnerabile. Perinde est, utrum cum vulgata *a vulnere* legas, an cum MSS. quibusdam, quos Heinsius sequi maluit, *ad vulnera*; nam utraque præpositio eleganter pro *quoad* adjectivis

Hoc ipsum Æacides, hoc mirabantur Achivi;
Quum sic Nestor ait: "Vestro fuit unicus ævo
Contemptor ferri, nulloque forabilis ictu
Cycnus; at ipse olim patientem vulnera mille
Corpore non læso, Perrhæbum Cænea vidi;
Cænea Perrhæbum, qui factis inclytus, Othryn
Incoluit: quoque id mirum magis esset in illo,
Femina natus erat." Monstri novitate moventur,
Quisquis adest, narretque rogant; quos inter Achilles:
"Dic age, nam cunctis eadem est audire voluntas,
O facunde senex, ævi prudentia nostri,
Quis fuerit Cæneus: cur in contraria versus:
Qua tibi militia, cujus certamine pugnæ
Cognitus: a quo sit victus, si victus ab ullo est."
Tum senior: Quamvis obstet mihi tarda vetustas,

jungitur: utriusque generis exempla habet Clavis Cic. *Ferrum terebat* pro, ferrum repellebat, non licet dicere. Quum igitur Francof. MS. *mirumque*, multi *ferebat*, Cantab. Oxon. et tres alii, *tenebat* habeant, Burmannus conjicit *mirumque tenebat Hoc ipsum Æacidem*, hoc miraculum tenebat defixum Achillem. Regius noster A. *ferrumque ferebat;* codex B. *verumque ferebat Hoc ipsum Æacides.* Quæ lectio notanda et sensum paulo quidem contortum hunc habet, Achilles hoc ipsum verum esse testabatur.

169. *Quum sic Nestor ait.*] Bene Nestorem hæc narrantem inducit, qui ipse Cænea viderat et facundia excellebat. Et vide, quomodo totus locus sequens sermonem vitæ communis æmuletur. *Ævum* pro ætate. *Unicus*, unus. *Contemptor ferri*, non metuens arma ferrea, quippe *nullo forabilis ictu*, invulnerabilis, nove dictum. *Pati*, sustinere. *Perrhæbus* urbs Thessaliæ, cujus incolæ et ipsi *Perrhæbi* dicti sunt, vicini Lapithis; Strabo, lib. ix. p. 439. *Othrys* sedes Lapitharum vocatur a Plinio, iv. 15; sedes Centaurorum a Virgilio, Æneid. vii. 675; etiam infra ver. 513. commemoratur.

177. *Voluntas*, cupiditas, studium. Librariis ergo debetur, quod habent novem MSS. *voluptas. Prudentia*, prudentissime. Abstracta ponuntur pro concretis, atque virtutes, vitia, affectiones animi, pro ipso homine; Tibullus, IV. i. 112. *Pylia fama*, pro Nestore celeberrimo. De *facundia* Nestoris vide Homerum, Il. A. 248 seq. quo ipso loco pugnam cum Centauris memorat. *Certamen pugnæ*, labor in pugna; Plinius, VI. Epist. xiii. 6. *quantum nos in ipsa pugna certaminis maneat.*

182. *Vetustas*, senectus; Tibullus, I. viii. 50. *veteres senes;* IV. i. 111. *vetus ætas;* Plinius, paneg. 14. *vetustior miles*, senior, ubi vide Schwarzium;

Multaque me fugiant, primis spectata sub annis;
Plura tamen memini, nec, quæ magis hæreat illa,
Pectore res nostro est inter bellique, domique
Acta tot; ac si quem potuit spatiosa senectus
Spectatorem operum multorum reddere, vixi
Annos bis centum: nunc tertia vivitur ætas.
Clara decore fuit proles Elateïa Cænis, [quas,
Thessalidum virgo pulcherrima; perque propin-

antiquus Nestor Heroid. i. 63: *tarda*, quia reddit homines tardos, vel quoad corpus, vel quoad ingenium, ut hoc loco. Supra vii. 478. *tardus gravitate senili. Primis sub annis*, prima ætate: *sub* sæpe pro *in;* vide Burman. ad i. 689. Similiter *in* et *sub armis* promiscue usurpant. Locutionem *domi bellique* comprobavit Heinsius ex Cicerone, Off. ii. 24. ubi *res belli et domi. Belli*, apud hostes, *domi*, in sua civitate. Alibi *domi militiæque, domi forisque*. Hærebat autem illa res tam firmiter propter fortitudinem virorum, qui ei interfuerant; Homerus, dicto loco.

186. *Spatiosa*, ut xiii. 206. *spatiosum bellum*. Mox male suspicantur, excidisse post *reddere* apodosin, atque hæc inculcant, *certe Me potuit, vidi qui tot jam secula*. Talis enim sententia facile cogitando suppleri potest, inepteque a poeta esset addita. *Ætas*, sæculum, eo sensu, quo hodie sumitur, sed apud veteres Romanos *sæculum* non habebat notionem tam definitam. Quum igitur Nestor a Nævio apud Gellium, ix. 7. vocatur *trisæclisenex*, eique a Tibullo, IV. i. 50. et 112. atque a Propertio, II. x. 46. tribuuntur tria *secula*, nihil illi definiunt, sed exprimere haud dubie voluerunt tres γενεάς, quas Nestori assignat Homerus, Il. A. 247 sqq. ubi scholiastes observat, γενεὰν apud veteres fuisse triginta annorum; quem multi secuti Nestora fecerunt nonagenarium senem. Sed neque de γενεᾶς spatio quidquam decernere licet. Ovidius autem male interpretatus est *sæculum*, quamquam Schirachius fatetur se in sententiam Ovidii ire; quippe non indignum Homero, immo laudabile fuerit, si intelligamus, Homerum Nestora finxisse 300 annorum senem; tales enim senes adhuc existere. Ubi tandem existunt? *Vivitur ætas tertia*, pro, ætatem tertiam ago; *Quid agitur? Par. Statur*, apud Terent. Eun. II. ii. 40. *Vivere ætatem*, agere, ut *vivere annos*, xv. 401. et *vivere ter senas Olympiadas* Martial. vii. 39; quæ loca laudavit Burmannus.

189. *Elatei* filiam faciunt Lucianus in Gallo, et Hyginus, fab. 14 et 242. *Atracis* filia est Antonino Liberali, cap. 17. quem Noster ver. 209 sequitur, quæ inconstantia non potest non improbari; ejusdem negligentiæ reum se fecit interdum etiam Hyginus, v. c. fab. 10. ubi Neleum Hippocoontis, et paulo post cum aliis Neptuni filium facit. Nisi ad excusandum poetam dicas, ver. 209. patronymicum *Atracides* positum pro gentilitio *Atracius*, id est Thessalus. *Atracis Hippodamia* est Heroid. xvii. 247. Similem difficultatem habuimus supra x. 162. *Cæneus* et apud Homerum et Hesiodum præ reliquis nominatur. Plures *Cænei* memorantur. Sed Elatides imprimis nobilis. Vide Heynium ad Apollodorum, I. ix. 16. Infra ver. 479. a patria *Phylleius* vocatur: Hesiodo dicitur rex.

Perque tuas urbes, tibi enim popularis, Achille,
Multorum frustra votis optata procorum.
Tentâsset Peleus thalamos quoque forsitan illos;
Sed jam aut contigerant illi connubia matris,
Aut fuerant promissa, tuæ: nec Cænis in ullos
Denupsit thalamos; secretaque litora carpens
Æquorei vim passa Dei est: ita fama ferebat.
Utque novæ Veneris Neptunus gaudia cepit,
" Sint tua vota licet," dixit, " secura repulsæ;
Elige quid voveas:" eadem hoc quoque fama ferebat.
Magnum," Cænis ait, "facit hæc injuria votum,
Tale pati nil posse, mihi: da, femina ne sim,
Omnia præstiteris." Graviore novissima dixit
Verba sono, poteratque viri vox illa videri,
Sicut erat: nam jam voto Deus æquoris alti
Annuerat; dederatque super, ne saucius ullis
Vulneribus fieri, ferrove occumbere posset.
Munere lætus abit; studiisque virilibus ævum

191. *Tibi enim popularis.*] Apostrophe hæc memorabiliorem facit narrationem, et jucundiorem Achilli, præsertim, quum sequatur, *Tentâsset Peleus thamalos*, etc. Similis apostrophe est ver. 363.

196. *In ullos Denupsit thalamos.*] Etiam Tacitus, iv. Annal. 27. *denubere in domum*; supra vii. 856. *innubere thalamis*; Livius, x. 23. *enubere patribus.*

202. *Tale pati nil posse, mihi.*] Plerique (et nostri Regii) *Tale pati jam posse nihil*; non male: etenim *jam*, id est, ab hoc inde tempore, bene h. l. convenit. Si *mihi* retinemus, post *posse* interpungendum est, ut referatur ad *facit*. Lenzii frater conjungit cum sqq. *mihi da*, etc. Sed Burmanno valde adblanditur duorum cod. Regii tertii et Urbinatis lectio, *Tale pati da posse nihil, da femina ne sim*; venustam enim esse illam repetitionem, qua opus fuerit in tanta voti magnitudine. *Dare* pro, concedere aliquod munus, ut i. 486.

203. Ingeniose et inexpectato celeritatem mutationis exprimit; conf. ix. 785 sqq. *Graviore*, humiliore. Lenzius putat, etymologicam nominis interpretationem a *καινὸς*, *novus*, traditionem peperisse de transformatione in novum sexum. Mirum!

208. *Exigere ævum*, *ætatem* pro agere dixerunt etiam Terentius, Cicero, Virgilius. *Studiis virilibus.* Sic V. C. interfuit venationi apri Calydonii, viii. 305. et expeditioni Argonauta-

Exigit Atracides, Peneïaque arva pererrat.
Duxerat Hippodamen audaci Ixione natus,
Nubigenasque feros, positis ex ordine mensis,
Arboribus tecto discumbere jusserat antro.
Hæmonii proceres aderant; aderamus et ipsi;

rum; Hyginus, fab. xiv. p. 34. *Atracides.* Vide ad ver. 189. *Atrax* Thessaliæ urbs, *Peneo* vicina; Strabo, ix. p. 440.

210. *Ixion*, rex Thessaliæ, *audax*, quia cum Junone concumbere voluit. Ex nube ei objecta Junonis loco nati sunt Centauri. *Nubigenæ* inde dicti. Sed antiquitas genti huic *feræ* nomen illud tribuisse videtur propterea, quia altissimos Thessaliæ montes habitabat. Forma autem, quæ eis tribuitur, ex antiquo quodam symbolo fluxisse videtur Heynio in *Antiqu. Aufsaëtzen.* P. i. p. 33. Alii eam repetunte traditione, quæ equitandi artem ad Centauros referebat; vide Vossium in *Mythol. Briefen*, ii. p. 269. Apud Homerum feri et montani homines sunt. Biformes primum reperiuntur apud Pindarum Pyth. ii. 85. Atque ita eos primus pinxit Zeuxis. Pugnas vero amabat illa gens, quibus exprimendis sibi placebant artifices veteres. Sed imprimis memorabilis pugna eorum cum Lapithis, alio Thessaliæ populo, Centauris vicino, cujus mentio fit jam ab Homero, Od. Φ. 295; secundum quem Eurytion Centaurus ad Lapithas profectus in ædibus Pirithoi, postquam animus vino incaluerat, male se gerit, eamque ob causam non modo e domo ejicitur, sed auribus quoque nasoque privatur, unde magna contentio inter Centauros et Lapithas. Cæteri addunt in nuptiis Pirithoi hoc factum, ubi Centauri et sponsam et alias feminas rapuerint. Conf. Plutarchus, Thes. cap. 30; Hyginus, fabul. 33; Schol. Homeri, dicto loco; Valerius Fl. i. 142 sqq; Servius ad Virgilium, Æn. vii. 304; Luctat. ad Statium Theb. ii. 563. Expressa res erat in scuto Herculis (vide Hesiodum, ver. 178 sqq.) et in lacunari templi Jovis Olympii. In medio erat Pirithous, juxta eum Eurytion Pirithoi sponsam rapiens, quam defendebat Cæneus; altera ex parte Theseus securi Centauros obtruncans. Centaurorum alii pueros rapiebant, alii virgines; vide Pausaniam Eliac. prior. pag. 400. Memorantur a veteribus et alii hujus pugnæ auctores, ab Æliano Var. Hist. ii. 2. Melisandri Milesii carmen epicum; a Plutarcho Hermodorus: et credibile est, Ovid. secutum esse carmen Græcum: memorat 53 Centauros, 18 Lapithas, quorum nomina non ipse finxit: plura etiam apud Græcos leguntur: pro Lapithis pugnabant Theseus, Peleus, Nestor, quorum virtus in luce posita est. *Hippodamen* Plutarchus Deidamiam vocat. Scribitur etiam *Hippodamia:* fuit filia Adrasti.

212. *Discumbere jusserat antro.*] Proceribus convivium in *atriis* ex more, Centauris in *antro*, regiæ proximo, cujus introitus *arboribus tectus* (vide ad xi. 605.) paratum. Lenzius observat, ipsum *antrum* dici *regiam*, in eoque fuisse et *atrium*, et ver. 246. *ædem.* Immo *antrum* hic diserte distingui videtur a *regia*.

213. *Hæmonii proceres*, duces Lapitharum. *Et ipsi;* evocatum se ab illis Pylo, ipse Nestor narrat apud Hom. Il. A. 270. Etiam Thesea invitatum esse ad illas nuptias, e Plutarchi d. l. apparet. *Festa;* vide ad iii. 111. *Confusa turba*, strepitu promiscuo hominum loquentium, incedentium, etc.

Festaque confusa resonabat regia turba.
Ecce canunt hymenæon, et ignibus atria fumant;
Cinctaque adest virgo matrum, nuruumque cater-
Præsignis facie: felicem diximus illa [va,
Conjuge Pirithoum: quod pæne fefellimus omen.
Nam tibi, sævorum sævissime Centaurorum
Euryte, quam vino pectus, tam virgine visa
Ardet; et ebrietas geminata libidine regnat.
Protinus eversæ turbant convivia mensæ;
Raptaturque comis per vim nova nupta prehensis.
Eurytus Hippodamen; alii, quam quisque proba-
bant,
Aut poterant, rapiunt; captæque erat urbis imago.
Femineo clamore sonat domus: ocius omnes
Surgimus; et primus, "Quæ te vecordia, Theseus,
Euryte, pulsat," ait; "qui, me vivente, lacessas
Pirithoum, violesque duos ignarus in uno?"
Neve ea magnanimus frustra memoraverit heros,
Submovet instantes, raptamque furentibus aufert.
Ille nihil contra: neque enim defendere verbis
Talia facta potest; sed vindicis ora protervis

217. *Præsignis* insignis; vii. 150; *Felicem conjuge*; vide ad xi. 266. *Fefellimus omen*, falsum diximus omen.

220. *Quam—tam*. Plurimi *tam—tam*, et sæpe transponi has particulas monet Burmannus. Regii nostri *quam—tam*. Solet fere hæc pugna commemorari a poetis, quum a vinolentiæ turpitudine deterrent. Sic Homerus d. l. Virgilius, Georg. ii. 455; Horatius, I. Od. xviii. 7. Sed apud Virgilium, Æneid. vii. 304. Mars indigne ferens, se in Pirithoi sacris solum esse præteritum, furorem Lapithis immisit, quo illi cum Centauris congressi sunt. *Eurytus* ab Homero, Pausania, Diog. Laertio, vi. 59. atque etiam a Nostro Art. Amat. i. 593. *Eurytion* vocatur. Et Homero ἀγακλυτὸς dicitur. *Regnat*, impellit eum ad facinora, ut i. 241.

228. *Pulsat*, impellit, invadit. De *Pirithoi* et *Thesei* insigni amicitia vide ad viii. 303. et Plutarchum, Thes. c. 30. *Duos in uno*; vide ad xi. 388.

230. *Magnanimus* non est generoso animo præditus, sed fortis, ut μεγάθυμος.

233. *Vindicis*; Thesei, qui novam nuptam Centaurorum injuria liberat. *Insequitur ora*, continuo involat manibus in os.

Insequitur manibus, generosaque pectora pulsat.
Forte fuit juxta, signis extantibus asper,
Antiquus crater; quem vastum vastior ipse
Sustulit Ægides, adversaque misit in ora. [que,
Sanguinis ille globos pariter, cerebrumque, merum-
Vulnere et ore vomens, madida resupinus arena,
Calcitrat: ardescunt germani cæde bimembres,
Certatimque omnes uno ore, Arma, arma, loquun-
Vina dabant animos: et prima pocula pugna [tur.
Missa volant, fragilesque cadi, curvique lebetes;
Res epulis quondam, tum bello et cædibus aptæ.

235. *Forte fuit juxta*, etc.] Cratere instar teli etiam Perseus, v. 82. utitur; apud Virgilium, Georg. d. l. Hylæus Centaurus *magno cratere* Lapithis minatur. *Signis extantibus asper*, figuris eminentibus cælatus, anaglyptum: namque *asperum* et τραχὺ opp. *levi*; Claudianus, viii. 585. *asperat Indus Velamenta lapis*; et Noster jam in lib. v. 80. *altis Extantem signis, multæque in pondere massæ Ingentem manibus tollit cratera duobus*. Præiverat his Virgilius, ix. 264. ubi *aspera signis pocula*, ubi etiam *antiquus crater*, antiquo opere, adeoque majoris pretii. Frequenter ab antiquitate hujusmodi opera laudantur; infra xiii. 700. *antiquo signis fulgentibus ære*. *Quem vastum vastior*; vide ad iii. 60.

239. *Madida resupinus arena*: Multi (et noster Regius B.) *madidam arenam*, quod improbat Burmannus, quia *calcitrare* vix ponitur cum accusativo. *Calcitrare* de trementibus morientium membris, ut *trepidare*, v. 40; vi. 560; et *pulsare*, iv. 133. De hoc verbo vide quæ dixerimus ad v. 40. Eidem Burmanno displicet *germana* quod Heinsius ex uno suo pro *germani* recepit, quia dubium sensum facit; posset enim etiam significare veram cædem. Quum in uno Thuani sit *germania*, id separandum judicat, *germani a*, propter, *cæde*, idque præfert vulgatæ. *Germana cæde* pro, cæde germani, ut paulo ante versu 111. *populari cæde*, cæde popularium. *Bimembres*, bicorpores, alibi *biformes* et *gemini*, Centauri ob duplicem equi et hominis formam. *Loquuntur* de magno et promiscuo clamore. Expectâsses forte, *fremunt*. Hæc igitur cædes signum veluti fuit pugnæ, quam Noster ad imitationem Homeri et Virgilii, V. C. Æneid. xii. 277 sqq. copiosissime persequitur, quanquam jam supra v. fab. 1. tumultuariam pugnam descripserat. Tanto magis admirari licet ingenii Ovidiani copias, quæ multis illis cædibus describendis nondum exhaustæ erant. Etenim hic quoque aliis quisque armis, aliis vulneribus moritur. Vide ad v. 1. Nonnulli eorum, qui hic commemorantur, interfuerunt venationi apri Calydonii. *Pocula missa volant*, etc. Valerius Flaccus, i. 142. *Crateres mensæque volant, aræque deorum, Poculaque insignis veterum labor*.

244. *Quondam*, antea. *Aptæ*, inservientes. Horat. I. Od. xxvii. 1: *Natis in usum lætitiæ scyphis Pugnare Thracum est*.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud timuit spoliare suis; et primus ab æde
Lampadibus densum rapuit funale coruscis:
Elatumque alte, veluti qui candida tauri
Rumpere sacrifica molitur colla securi,
Illisit fronti Lapithæ Celadontis; et ossa
Non agnoscendo confusa reliquit in ore.
Exiluere oculi; disjectisque ossibus oris,
Acta retro naris, medioque infixa palato est.
Hunc pede convulso mensæ Pellæus acernæ
Stravit humi Belates, disjecto in pectora mento;
Cumque atro mistos sputantem sanguine dentes,
Vulnere tartareas geminato mittit ad umbras.

245. *Penetralia donis Haud timuit*, haud reveritus est, religioni sibi non duxit sacrilegium committere. *Dona* proprie, quæ in templis et penetralibus Diis suspenduntur et consecrantur. *Ab æde*, a penetralibus Diis Penatibus consecratis. *Funale* nunc non est, ut alibi, funis cera oblitus, scil. fax, sed, ut Farnabius monuit, lychnuchus de laqueari dependens et lampadibus stellatus; Isidorus, xx. 10: "Funalia sunt candelabra, extantes stimulos habentia, quibus funiculi cera vel hujusmodi alimento luminis obliti figebantur."

249. *Moliri* de omni quidem conatu, sed h. l. forte cum respectu virium intensarum, magno molimine rumpere tentat, ut est ver. 357. Brevius Virgilius, Georg. iv. 331. *in vites molire bipennem.* Mox recte *confusa*, quia os jam non agnoscendum. Sic v. 58. *fractis confudit in ossibus ora.* Hoc loco plenius, *confusa reliquit*; Seneca, Troad. ver. 1112. *Ora et illas nobiles patris notas Confudit imam pondus ad terram datum*, de Astyanacte. Hic putabat Heins. *contusa*; et pro *Non agnoscendo* permulti *non cognoscendo*; male, nam *agnoscere* est, videre aliquem esse eundem, quem antea cognovimus: sæpissime tamen et fere semper hæc duo confusa.

254. *Hunc* quorsum referendum sit dubitat Glareanus; sine causa: *hunc*, Amycum. *Pellæus Belates*. Pella nomen est multarum urbium; nam et in Macedonia, et in Thessalia, et in Achaia, et in Syria est Pella, unde *Pellæus* derivatur. *Disjecto* plus est quam vulgatum *dejecto*, quod revocavit Mitscherl. et quod habent Regii nostri; illud enim indicat, laceratum mentum et in pectus dejectum. Sic et ver. 566. *Cumque atro*, etc. e Virgilio, v. 469: *crassumque cruorem Ore ejectantem, mistosque in sanguine dentes.* Hoc loco *Sputantem* de suo dedit Heinsius: MSS. omnes habent *spumantem*: sed et *sputare*, *desputare*, *expuere* usitata in hac re, vide Heinsium ad h. l. et Brouckhusium ad Propert. IV. v. 67. Etiam Homerus, Il. Ψ. 696. αἷμα παχὺ πτύοντα. *Geminato* ictu opus erat, quia ille non nisi pede mensæ utebatur.

Proximus ut steterat, spectans altaria vultu
Fumida terribili: "Cur non," ait, "utimur istis?"
Cumque suis Gryneus immanem sustulit aram
Ignibus, et medium Lapitharum jecit in agmen,
Depressitque duos Brotean et Orion: Orio
Mater erat Mycale, quam deduxisse canendo
Sæpe reluctanti constabat cornua lunæ.
"Non impune feres, teli modo copia detur,"
Dixerat Exadius; telique habet instar, in alta
Quæ fuerant pinu, votivi cornua cervi.
Figitur huic duplici Gryneus in lumina ramo,
Eruiturque oculos; quorum pars cornibus hæret;
Pars fluit in barbam, concretaque sanguine pendet.
Ecce rapit mediis flagrantem Rhœtus ab aris
Prunitium torrem, dextraque a parte Charaxi

258. *Ut*, utpote qui. Causam reddit, cur Gryneus ara usus: sit causa autem solet a Latinis facto præponi. Congrua talia arma immanibus pugnantium corporibus, de quibus ad versum 352.

262. *Depressit;* vulgo (et in Regiis nostris) *oppressit;* sed *depressit*, ut alibi *dejecit*, ad terram dedit interfectos. *Quam deduxisse*, etc. quam constabat magam, veneficam fuisse: vide ad iv. 332: Seneca, Herc. Œt. 525. sine dubio ex hoc nostro loco: *Hoc docta Mycale Thessalas docuit nurus, Unam inter omnes Luna quam sequitur magam. Canendo*, incantando, ut *carmina*, incantationes. *Cornua lunæ* mera periphrasis lunæ, quæ non nisi tempore defectus deduci credebatur, quo tempore non corniculata apparet, sed plena. Magis igitur mihi placet vulgata lectio, *reluctantis;* nam Heinsius qui alteram trium MSS. auctoritate recepit, dativum in hac forma loquendi nimis affectâsse videtur. Lenzius præfert *reluctatæ*, quod habent plurimi (et nostri Regii.) Pro *reluctari*, verbum proprium in hac re est *laborare*.

266. *Exadius* Lapitha etiam apud Homerum et Hesiodum occurrit. Formulam *instar habere* amat Noster cum aliis, quum quis aliqua re loco alterius, quæ proprie in eum usum destinata, utitur. Sic in Art. Amat. iii. 490. *Ætnæi fulminis instar habet. Votivi*, ex voto oblati. Ex venatibus partes solebant Diis consecrari et suspendi vel ex arboribus, vel tholo et ad fastigia; Virgilius, Æn. ix. 407 sq. *Huic*, ab hoc, Heinsius dedit ex MSS. *Ramus*, cornu ramosum.

272. Tali *torre* et Perseus, v. 57. utitur. Sed *ara* nunc jam conjecta erat inter Lapithas ver. 260. *Prunitium* a *pruno* nove dictum. Vulgo (et in nostris Regiis) *primitium. Dextra a parte tempora* nihil aliud, nisi dextra tempora, quemadmodum *a læva parte lacerti*, ix. 82. *Perfringit;* unus Leidensis *perstrinxit*, sed *perstringere* est leviter tantum sauciare;

Tempora perfringit fulvo protecta capillo.
Correpti rapida, veluti seges arida, flamma
Arserunt crines; et vulnere sanguis inustus
Terribilem stridore sonum dedit; ut dare ferrum
Igne rubens plerumque solet, quod forcipe curva
Quum faber eduxit, lacubus demittit: at illud
Stridet, et in trepida submersum sibilat unda.
Saucius hirsutis avidum de crinibus ignem
Excutit; inque humeros limen tellure revulsum
Tollit, onus plaustri: quod ne permittat in hostem,
Ipsa facit gravitas: socium quoque saxea moles
Oppressit spatio stantem propiore Cometen; [quit,
Gaudia nec retinet Rhœtus: "Sic comprecor," in-
"Cætera sit fortis castrorum turba tuorum!"
Semicremoque novat repetitum stipite vulnus;
Terque quaterque gravi juncturas verticis ictu
Rupit; et in liquido sederunt ossa cerebro.

plurimi *perfregit*. *Protecta*, pro simplici *tecta*, ut et mox vers. 351. et 431.

274. *Correpti rapida;* Palatinus *correpti valida*. Regii nostri codices *rapida*, quod est proprium de re levi incandescente; *valida* melius de corpore crasso et duro diceretur: confer vii. 326. et quæ ad ii. 123. dixerit *Gierig*. *Vulnere inustus*, ustus in vulnere. *Stridore sonum* e copia poet. pro, stridorem. *Ut dare ferrum*, etc. Eadem similitudo ix. 170; sed hoc loco cum aliquo additamento, et melius adhibita. Brevius Virgilius, Æn. xii. 300; quo loco et ipso aliquis ambustum torrem ab ara rapit, et alteri *Occupat os flammis: olli ingens barba reluxit, Nidoremque ambusta dedit*. *Trepida*, quæ imitatur motum bullientis aquæ, quia quod bullit *trepidare* videtur. Nota etiam, *sibilare* hic de stridore ferri candentis usurpatum.

281. *Excutere* nunc pulsando extinguere, quum alibi sit quatiendo, verberando expellere atque abjicere. *Limen*, mox *saxea moles*. *Permittat*, immittat.

285. *Gaudia nec retinet*, etc.] Heinsius suadet aut *retinens*, aut *sicque o precor;* quidam *sic sic precor*, ut apud Virgil. Æn. ii. 660; sed *comprecor* hoc loco est pro simplici *precor* ut x. 640. *Rhœtum* etiam Virgilius habet. *Sic*, in perniciem sociorum. Et optantis et imprecantis *sic* est. *Castra*, partes, etiam ver. 577. et v. 128. *Semicremus* novum vocab. pro *semicrematus*, dimidia ex parte crematus. *Novat repetitum* e copia poetica, repetit vulnus: *novare* aut *renovare* vulnus, proprie vulnus jam sanatum rescindere, hoc loco novum addere, repetere. *Sederunt ossa;* vide ad iii. 88.

Victor ad Evagrum Corythumque Dryantaque transit.
E quibus ut prima tectus lanugine malas
Procubuit Corythus: "Puero quæ gloria fuso
Parta tibi est?" Evagros ait: nec dicere Rhœtus
Plura sinit; rutilasque ferox in aperta loquentis
Condidit ora viri, perque os in pectora, flammas.
Te quoque, sæve Drya, circum caput igne rotato
Insequitur; sed non in te quoque constitit idem
Exitus: assiduæ successu cædis ovantem,
Qua juncta est humero cervix, sude figis obusta.
Ingemuit, duroque sudem vix osse revellit
Rhœtus, et ipse suo madefactus sanguine fugit.
Fugit et Orneüs, Lycabasque, et saucius armo
Dexteriore Medon, et cum Pisenore Thaumas;
Quique pedum nuper certamine vicerat omnes
Mermeros, accepto nunc vulnere tardius ibat;
Et Pholus, et Melaneus, et Abas prædator aprorum,
Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos: ille etiam metuenti vulnera Nesso, [cus."
"Ne fuge; ad Herculeos," inquit, "servaberis ar-

290. *Dryas* etiam ab Homero nominatur, ubi est *ποιμὴν λαῶν*, et ab Hesiodo: fortiter pugnat et hic. *Puero*, etc. confer v. 65 sq.

294. *Loquentis*; unus Medicens *loquenti*. Tunc etiam legendum foret *viro*. Ingenio rursus abutitur: melius Virgilius, ix. 442. qui Nostro præivit, *ensem fulmineum Rutuli clamantis in ore Condidit adverso.*

297. *Constitit*, idem aut similis fuit ei, qui antea fuerat. Art. Amat. i. 120. *Constitit in nulla, qui fuit ante, color.*

300. *Sudem osse revellit*; quidam *revulsit*: quæ varietas fere ubique occurrit: sed vide Heinsium ad Heroid. vi. 104. In Regiis nostris est *revellit*. Apud Virgilium, Georg. ii. 455. *Rhœtus* et *Pholus* interficiuntur; apud Nostrum fugiunt; nam talia variare solent poetæ. *Armus* tribuitur Centauro, quia ex parte equus est. *Prædator*, id est, venator; sic *prædari*, pro venari, usurpatur: vide ad iii. 226.

308. *Astyles* ab Hesiodo, Scut. vers. 185. vocatur Ἄσβολος. Quia *augur*; propterea vaticinia quædam ejus commemoranda duxit poeta. Etiam v. 146. *augur* quidam pugnæ interest. De *Nesso* et *Herculeo arcu* vide ix. 101—133.

At non Eurynomus, Lycidasque, et Areos, et Imbreus
Effugere necem; quos omnes dextra Dryantis
Perculit adversos: adversum tu quoque, quamvis
Terga fugæ dederis, vulnus, Crenæe, tulisti:
Nam grave, respiciens, inter duo lumina ferrum,
Qua naris fronti committitur, accipis, imæ.
In tanto fremitu ductis sine fine jacebat
Sopitus vinis, et inexperrectus Aphidas;
Languentique manu carchesia mixta tenebat,
Fusus in Ossææ villosis pellibus ursæ.
Quem procul ut vidit frustra nulla arma moventem,

312. *Adversum tu quoque*, etc.] Hæc sententia forte fluxit e loco Cæsaris, qui militis cujusdam vulnera *adversa* ostentantis jactantiam hoc consilio minuit, *Nunquam fugiens respexeris*; Quintil. Inst. VI. iii. 75. *Committi* elegantius, quam conjungi, etiam ver. 478; et iv. 369. et 576. *Accipis*, ut *recipis*, vulneraris ferro.

316. *Ductis sine fine—vinis* recte Heins. correxit, quum antea ederetur nullo sensu, *cunctis venis*, Basileensis primus *cunctis curis*. *Ducere*, haurire, bibere; sed vide Heinsium: *sine fine*, immodice. Ingeniosa quidem est, sed nulla auctoritate fulta, ut mos est, Heinsii emendatio. In Regiis nostris ambobus legitur *cunctis sine fine jacebat sopitus venis*; quod sensu egere ait *Gierig*; ego vero haud contemnendum puto: sanguis enim inter somnum per venas lentior fluit, unde liceat poetis dicere de homine ebrio et dormiente: *sopitus est totis venis*. *Languere* dicuntur ebrii; Cicero, Catil. ii. 5. *vino languidi, confecti cibo*. De *carchesiis* vide ad vii. 247. *Mixta*, in quibus vinum aqua temperatum. Hoc quoque ad mores ebrii pertinet, quod poculum manu adhuc tenebat. *Ossææ ursæ*; Oxon. et quinque alii *obscænæ*, quod, monente Heinsio, defendi posset ex Lucano, vii. 828. ubi *ursæ obscænæ*, et Statio, Theb. vi. 865. ubi *turpes ursæ*: similiter apud Nostrum, Trist. III. v. 35. Idem Heinsius laudat tamen *Ossæas lynces* Statii, Ach. v. 120. et *Samnitem ursam* Silii, iv. 560. *Ossæa*, qualis in *Ossa* monte commoratur. Regii nostri *Ossææ*, quod servandum.

320. *Frustra nulla arma moventem.*] Non profuit ei, quod nulla arma movebat; v. 91. *Expertem frustra belli, et neutra arma secutum*: hoc loco quidam *sequentem*, pro *moventem*; et Heinsius mutabat *neutra arma sequentem*. Regii nostri codices *moventem*; nec felix Heinsii emendatio est, quum *sequi* arma dicatur proprie de bellatoribus, ducis, quem ipsi ultro selegerint, partes ineuntibus; in hoc autem certamine Lapitha quisque cum Lapithis, et Centaurus cum Centauris, pugnare et *movere arma* debebat. *Miscendaque*, etc. Sarcasmus in Aphidam, ut ver. 285. in Cometen, et v. 115. in Iapetiden. *Jaculum* hoc videtur lancea fuisse, quia *amento* armatum; Isidorus, xviii. 7: "Lancea est hasta

Inserit amento digitos: "Miscendaque," dixit,
"Cum Styge vina bibas," Phorbas: nec plura moratus
In juvenem torsit jaculum; ferrataque collo
Fraxinus, ut casu jacuit resupinus, adacta est:
Mors caruit sensu; plenoque e gutture fluxit
Inque toros, inque ipsa niger carchesia sanguis.
Vidi ego Petræum, conantem evellere terra
Glandiferam quercum: quam dum complexibus ambit,
Et quatit huc illuc, labefactaque robora jactat,
Lancea Pirithoi, costis immissa Petræi,
Pectora cum duro luctantia robore fixit.
Pirithoi virtute Lycum cecidisse ferebant,
Pirithoi cecidisse Chromin: sed uterque minorem
Victori titulum, quam Dictys, Helopsque dederunt.
Fixus Helops jaculo, quod pervia tempora fecit,
Et missum a dextra lævam penetravit in aurem.
Dictys, ab ancipiti delapsus acumine montis,
Dum fugit instantem trepidans Ixione natum,
Decidit in præceps, et pondere corporis ornum
Ingentem fregit, suaque induit ilia fractæ.

amentum habens in medio: dicta autem lancea, quia æqua lance, ut est æquali amento ponderata vibratur." *Ut casu jacuit*, vino enim sopitus non se composuerat in pelle sua.

325. *Mors caruit sensu;* mortuus est sine sensu doloris et mortis. *Pleno*, quia multum sanguinis inde profluebat. Per *toros* non arbitror lectum intelligi, ursæ pellem, in qua ille cubabat, sed pulpas pectoris.

327. *Petræus* etiam est in iis, quos Hesiodus memorat. Ibi μέγας. *Robora jactat;* *jactare* vehementiorem hic motum indicat, quam *agitare*, quod, tamquam proprium, plerumque vere de ventis et hominibus arborem concutientibus usurpatur; i. 303; vii. 586; Horat. I. Od. ix. 12. Verba *cum duro robore* conjunge cum *fixit;* infra ver. 387: *affixa est cum fronte manus;* v. 125. *dextra fixa est et ligno cohæsit.*

334. *Minorem titulum* (scil. gloriam) dederunt haud dubie, quia ignobiles. *A dextra* conjunge cum *penetravit*, non cum *missum*, ne ita capias ut ii. 311.

337. *Ancipiti* Heinsius ad Claudianum, viii. 293. explicat, præcipiti; sed præstat haud dubie lectio multorum MSS. *ancipitis*, id est, bicipitis. *Induit ilia fractæ*, dum fractæ partes penetrant in ilia orni fractæ. Gronov. ad Senecam, Herc. Fur. 1312. male legit *fracta*.

Ultor adest Aphareus, saxumque e monte revulsum
Mittere conatur: conantem stipite querno
Occupat Ægides, cubitique ingentia frangit
Ossa: nec ulterius dare corpus inutile leto
Aut vacat, aut curat: tergoque Bianoris alti
Insilit, haud solito quemquam portare, nisi ipsum;
Opposuitque genu costis; prensamque sinistra
Cæsariem retinens, vultum, minitantiaque ora
Robore nodoso, præduraque tempora, fregit.
Robore Nedymnum, jaculatoremque Lycotan
Sternit, et immissa protectum pectora barba
Hippason, et summis extantem Riphea silvis,
Tereaque, Hæmoniis qui prensos montibus ursos
Ferre domum vivos, indignantesque solebat.
Haud tulit utentem pugnæ successibus ultra
Thesea Demoleon; solidoque revellere dumo
Annosam pinum magno molimine tentat:
Quod quia non potuit, præfractam misit in hostem;

343. *Occupat*, prævertit, ut Fast. i. 575. *Occupat Alcides.* *Inutile*, scil. armis, quod interdum additur. Heroid. i. 105. *qui sit inutilis armis;* Fast. iii. 173. *Deus utilis armis.*

345. *Tergoque--ipsum.* Frigidus jocus. Pars equina Centauri portabat humanam. *Opposuit*, pressit genubus costas, quo fortius hæreret. *Retinens*, retractam tenens. *Minantia* aut *minacia ora* tribui solent fortibus bellatoribus; vide Horat. II. Od. vii. 11.

352. *Summis extantem Riphea silvis.*] Heroes et Centauri tam immani robore, quam insigni magnitudine excellebant. Roboris signa habes vers. 281. 327. 341. 432. Nunc magnitudinem, quam jam ver. 343. *ingentia ossa* declaraverant, definit. Homerus, unde pendent cæteri, priscæ ætatis homines comparat vel cum montibus, ut Polyphemum, Od. I. 191. vel cum arboribus, Il. E. 560. Ornate hujusmodi monstra describuntur a Virgilio, Æn. ix. 675 sqq. Hinc *altus Bianor* intelligendus ver. 345. et *immania membra*, ver. 501. *Prehendi* dicuntur feræ vagantes, quum vivæ capiuntur. Sic *prensi boves* Virgil. Georg. i. 285.

356. *Dumo* dictum volunt pro *dumeto*. Sed quid est *solidum dumetum?* et num recte dicitur pinum *revellere dumeto?* MSS. valde variant. Forte præstat cum Cantabrigiensi, Gronoviano et Regio tertio legere, *solidaque revellere terra*, aut cum uno, *fundoque evellere ab imo*. Radicitus eam evellere tentabat; quod quia non potuit, præfractam misit. Sic ver. 327. *evellere terra Glandiferam quercum.*

Sed procul a telo Theseus veniente recessit
Pallados admonitu, credi sic ipse volebat;
Non tamen arbor iners cecidit: nam Crantoris alti
Abscidit jugulo pectusque, humerumque sinistrum.
Armiger ille tui fuerat genitoris, Achille,
Quem Dolopum rector, bello superatus, Amyntor
Æacidæ dederat pacis pignusque fidemque.
Hunc procul ut fœdo disjectum vulnere Peleus
Vidit, "At inferias, juvenum gratissime Crantor,
Accipe," ait: validoque in Demoleonta lacerto
Fraxineam misit, mentis quoque viribus, hastam;
Quæ laterum cratem perrumpit, et ossibus hærens

359. *Venire* et *ire* de volatu telorum. *Pallados admonitu;* heroum præstantissimis numen aliquod adesse solebat in præliis, quod aut tela missa ab iis repellebat, ut v. 46. Pallas a Perseo; aut ipsos admonebat. Et *Palladi* tribuebantur, quæ quis prudenter fecerat. *Iners, sine* fructu. *Abscidit* ex *abs* et *cædo,* non ex *abs* et *scindo* compositum esse monemus, ne claudicet syllaba. *Jugulo;* multi *jugulum.* Regii nostri, ut plurimi, *jaculo* habent; malim *jaculum,* ut sit non telum seu arbor, sed ictus; parum placent *jugulo* et *jaculo.*

363. *Achille;* quidam (et Regii codices) *Achilles;* sed præferunt poetæ alteram formam. De hac apostropha vide ad ver. 191. *Armiger* regius etiam v. 148. prælio interest. Ab *Amyntore,* Phœnicis patre, viii. 367. Achilles educatus; Il. I. 447. *Dolopum.* Etiam Phœnix apud Homerum, ver. 480. *incolebam extremam Phthiæ oram,* Δολόπεσσιν ἀνάσσων. Sæpe accensebantur Myrmidonibus, quibus Achilles imperabat; Virgilius, Æn. ii. 7. et 29; alii de Amyntoris regno aliter; Strabo, ix. p. 670. Rarior significatio, qua hic *fides* occurrit, decepit non modo librarios, sed ipsum etiam Heinsium, ut præferrent *fideque,* id est, *fideique.* Sed recte observavit Burmannus *fidem* nunc esse signum et documentum, quod spondeat quasi de futuro, et certam spem faciat, ut apud Florum, i. 2: "Ancilia atque Palladium, secreta quædam imperii pignora, Janumque geminum, fidem pacis ac belli." *Pacis pignusque fidemque* significat Crantora Peleo obsidem ab Amyntore fuisse datum. *Fædus, fædare* et αἰσχύνειν de mutilatis corporibus solet adhiberi.

367. *At;* vide ad viii. 279. *Inferias accipe;* vide ad xi. 381. *Fraxineam:* vide ad v. 9. *Mens,* ira, furor; v. 13. Ira vim auget lacertorum, apud Silium, ii. 123. Asbyte post cædem Harpes *totis annisa doloris Viribus intorquet* hastam. Confer v. 32. Heinsius putat, scripsisse poetam, *contentis viribus: contendere* enim vires esse, omnes vires simul intendere. Burmannus legit, *gentis quoque* (vel *cum*) *viribus,* gentis nimirum Æacidarum. *Hærens intremuit* et *vix sequitur* bene declarant corporis Demoleontis molem. *Laterum crates* ut *pectoris* et *costarum crates* Virgil. Æn. xii. 508; Prudent. Peristeph. xi. 57.

Intremuit: trahit ille manu sine cuspide lignum:
Id quoque vix sequitur: cuspis pulmone retenta est.
Ipse dolor vires animo dabat: æger in hostem
Erigitur, pedibusque virum proculcat equinis.
Excipit ille ictus galea clypeoque sonantes,
Defensatque humeros, prætentaque sustinet arma:
Perque armos uno duo pectora perforat ictu.
Ante tamen leto dederat Phlegræon, et Hylen,
Eminus; Hiphinoum collato Marte, Claninque.
Additur his Dorylas, qui tempora tecta gerebat
Pelle lupi, sævique vicem præstantia teli
Cornua vara boum multo rubefacta cruore. [dixi,
Huic ego, nam vires animus dabat; "Aspice,"
"Quantum concedant nostro tua cornua ferro:"
Et jaculum torsi; quod quum vitare nequiret,
Opposuit dextram passuræ vulnera fronti.
Affixa est cum fronte manus; fit clamor: at illum

373. *Animus*, θυμὸς, ira. Dolor iram excitabat et augebat; ver. 532. Possis tamen et *animum* de fortitudine capere. *Æger*, male se habens ex vulnere; vide Burmannum; Lenzius iratum, irritatum interpretatur. *Erigitur* sublatis pedibus anterioribus. Novum pugnæ genus. *Proculcat*, proculcare conatur. Multi habent *conculcat*. *Ictus*, pedum equinorum, *sonantes*, cum sonitu incidentes. *Excipere clypeo* tela aut ictus, clypeum opponere telis. *Defensare* etiam xi. 373. et apud optimos auctores occurrit; vide Drakenb. ad Silium, i. 507. *Sustinet*, tenet prætenta, prætendit. *Duo pectora*, duplex pectus Centauri, humanum et equinum. Nam in pectore coibat forma humana et equina. Similiter apud Claudianum, xxxvii. 82. in cæde Pelori, cui pro pedibus duo angues, Mars *uno ternas animas inficit ictu*. Lenzius vero hunc locum accipit de pectore dextro et sinistro.

379. *Collato Marte*, consertis armis, cominus pugnans cum hoste. *Clanis* memoratur etiam a Valerio Fl. 146. E *pellibus luporum*, taurorum, canum, etc. fieri olim solebant galeæ. *Vara*, introrsum curvata, lunata; vide Heinsium ad Amor. iii. 24. Regii nostri habent *dura*. Pyrrhum Epirotarum regem cornua hircina in galea gestâsse scribit Plutarchus: non subscribo interpretibus qui Dorylam putant itidem cornua bubula in galero gestâsse: quin manu gerebat potius, ut cervi cornua Exadius. LEM. *Cruore* eorum, quos jam interfecerat.

383. *Vires animus dabat* modeste præmissum a Nestore. *Concedant*, cedant, inferiora sint. *Affixa est*. Simile quid v. 124. Heinsius putat scribendum: *Affixa cum fronte manu, fit clamor*.

Hærentem Peleus, et acerbo vulnere victum,
Stabat enim propior, mediam ferit ense sub alvum.
Prosiluit, terraque ferox sua viscera traxit;
Tractaque calcavit; calcataque rupit; et illis
Crura quoque impediit, et inani concidit alvo.
Nec te pugnantem tua, Cyllare, forma redemit,
Si modo naturæ formam concedimus illi.
Barba erat incipiens: barbæ color aureus: aureaque
Ex humeris medios coma descendebat in armos;
Gratus in ore vigor; cervix, humerique, manusque,
Pectoraque artificum laudatis proxima signis,

390. *Terraque ferox*, etc.] Fœda rursus res lectoribus ante oculos pingitur, ut ver. 269 sq. Sed bellicosis Romanis talia nauseam non fecisse videntur fœditate sua. Itaque etiam in Virgilio similia loca reperiuntur.

393—428. *Nec te pugnantem*, etc.] Locus pulcher et commode insertus. Ita enim aliquamdiu interrumpitur cædium descriptio, commiseratio movetur, et Centaurorum tam forma quam amor studiumque placendi cognoscitur. Etiam v. 47 sqq. pulcher juvenis in prælio, quicum una moritur amicus. *Forma*, pulchritudo. *Redemit*, liberavit a morte. Eleganter *redimere* nos dicuntur ea, quæ faciunt, ut malum aliquod a nobis avertatur. Mox conjunge *naturæ illi*, scil. bimembri, Centauris. *Natura* ponitur pro re aut homine, cui certa est natura, etiam a Cicerone aliisque. Male igitur Heinsius conjungebat, *naturæ formam*, et suadebat *illis*, scil. Centauris. A Silio, iii. 41. vocantur *genus deforme*. *Barba incipiens*, prima lanugo. Sic *amor incipiens*, *nox incipiens* apud Nostrum. *Aureus;* vide ad ii. 319. Regii nostri cod. habent: *barbæ color aureus; aureaque Ex humeris*, etc. et bene; ita et octo optimi ab Heinsio nominati, et plurimi alii: hic est versus dactylicus, ut apud Virgilium, Georg. ii. 69. et Æn. vi. 33. et apud Nostrum iv. 779. et vi. 507; vide insuper ad xv. 147. Quare non dubitavimus lectionem codicum, quam editor *variorum* et Burman. recepe-runt, in jus suum vindicare. *Descendebat*, melius quam vulgatum *dependebat*, Burmannus laudavit e Petronio, 18. *descendentes ab aure capillos*.

398. Regii nostri *vigor*. *Proxima*, scil. dignitate, vide Heynii Observationes in Tibull. p. 161. *Laudatis*, quæ omnium puncta tulerunt. Cum signis et picturis præstantissimorum artificum comparari solent pulcherrima corpora: confer x. 516. Cervix, humeri, manus, *Et qua parte viri est*, scilicet species. Facilior est lectio vulgata, *Et quacunque vir est*. *Da ei caput* equi, erit equus ille dignus *Castore*, ἱπποδάμῳ, qui gaudet equis, et cui *Cyllarus* equus a Junone datus; conf. Suidas in hoc vocab. *Sic* eleganter in epiphonemate cum exclamatione aut admiratione rationem reddit, ut alibi *ita* (Cic. Att. vii. 2.) et *adeo*, idem Off. i. 11. *Sessile* nunc passive, in quo sedetur commode, novatum ab Ovidio videtur. *Stare* de carnosis et eminentibus membris; xiv. 283. *colla tumere toris*. De *pectore toroso* vide ad ii. 854.

Et qua parte viri est: nec equi mendosa sub illa
Deteriorque viro facies: da colla, caputque,
Castore dignus erit: sic tergum sessile, sic stant
Pectora celsa toris: totus pice nigrior atra:
Candida cauda tamen: color est quoque cruribus albus,
Multæ illum petiere sua de gente; sed una
Abstulit Hylonome; qua nulla decentior inter
Semiferos altis habitavit femina silvis.
Hæc et blanditiis, et amando, et amare fatendo
Cyllaron una tenet: cultus quoque quantus in illis
Esse potest membris; ut sit coma pectine lævis,
Ut modo rore maris, modo se violave, rosave
Implicet; interdum candentia lilia gestet;
Bisque die lapsis Pagasææ vertice silvæ
Fontibus ora lavet, bis flumine corpora tingat:
Nec, nisi quæ deceant, electarumque ferarum
Aut humero, aut lateri prætendat vellera lævo.
Par amor est illis: errant in montibus una;
Antra simul subeunt: et tum Lapitheïa tecta

403. *Color cruribus albus;* tres *crinibus*, non improbante Burmanno, ut *cauda* et juba alba fuerit: at Centauri non habebant jubam. *Petere*, ambire alterius connubium; vide ad ix. 11. Modestius Burmanno videtur, quod in uno Heinsii est, *cupiere*, ut iii. 353. *Multi illum juvenes, multæ cupiere puellæ*, quanquam et ibi vulgo *petiere*: sed nihil hoc loco mutandum. Certe Hylonome *amare fatendo* illum petiit. *Abstulit* dictum ut *auferre præmium, prædam*, etc. Mox vulgo *decentior*, ut passim *decentes puellæ* et *decor* puellarum; sed Burmannus e quinque MSS. prætulit *nitentior*, quia *nitor* et puellis convenit, (vide ad xi. 271,) et pecoribus bene habitis; vide ad ix. 47. *Altis silvis*, quia silvæ illæ in altis montibus, ut i. 568. *prærupta silva;* Amor. I. i. 9. *silvæ jugosæ*. Silvis dantur epitheta montium, ut mox ver. 412. *vertex silvæ*, et apud Horatium, II. Sat. vi. 91. *dorsum nemoris;* Virgilius, Æneid. vi. 256. *juga silvarum*.

407. *Blanditiis, et amando;* multi (et Regius noster A) *blanditiis, et amans*. Zeuxis etiam feminas Centaurorum biformes pinxit. Noster Hylonomes non formam descripsit, quam modo in Cyllaro notavit, sed cultum et placendi curam. *Tenere* verbum proprium in hac re. Quintilianus, Decl. 367. *mulieris illecebris teneri*.

409. *Ut sit*, etc.] Supple, *curat*, *Coma se implicat* floribus pro vulgari sententia, flores innexi sunt comæ. De *Pagasis* vide ad vii. 1.

417. *Lapitheïa tecta;* antrum ar-

Intrârant pariter, pariter fera bella gerebant:
Auctor in incerto est: jaculum de parte sinistra
Venit, et inferius, quam collo pectora subsunt,
Cyllare, te fixit: parvo cor vulnere læsum
Corpore cum toto post tela educta refrixit.
Protinus Hylonome morientes excipit artus;
Impositaque manu vulnus fovet; oraque ad ora
Admovet, atque animæ fugienti obsistere tentat.
Ut videt extinctum, dictis, quæ clamor ad aures
Arcuit ire meas, telo, quod inhæserat illi,
Incubuit; moriensque suum complexa maritum est.
Ante oculos stat et ille meos, qui sena leonum
Vinxerat inter se connexis vellera nodis,
Phæocomes, hominemque simul protectus equumque:
Codice qui misso, quem vix juga bina moverent
Juncta, Phonoleniden a summo vertice fregit.
Fracta volubilitas capitis latissima; perque os,

boribus tectum, quo Pirithoi Lapitharum regis nuptiæ sunt celebratæ; vide supra 212. *Auctor*, qui mittit jaculum, ut supra viii. 349.

423. *Excipit.*] Dicta hæc ex more Romanorum, qui amicos morientes amplecti solebant atque osculari, ut extremum eorum halitum sibi excipere liceret. Anima per os exire credebatur, eamque in primo ore tenere morientes dicebantur; confer x. 186 sqq. ubi eædem curæ, idem officium.

427. *Telo quod inhæserat*, etc.] Telo, quod illi Cyllaro fuerat infixum, incumbens, se transfixit.

429. *Sena*; vulgo *sæva*; sed *sena* convenit magnitudini Centauri. *Connexis nodis*; Florentinus, Gronovianus primus et alii *collectis*, quod impense placuit Heinsio, non item Burmanno, qui monet *colligi* recte crines et alia dici ut nodo cohibeantur, non autem nodos ipsos. Immo nodi dicuntur *connecti*, et quum solvuntur, *diduci*; ii. 560.

433. A *vertice*, desuper, ut apud Virgilium, Georg. ii. 310. *Phonoleniden*; Heinsius metuit ne hoc vocab. corruptum sit, nam in MSS. mera hic lectionum monstra apparent.

434. *Volubilitas capitis*, volubile, idque, propter magnitudinem Phonolenidæ, *latissimum*, aut *latissima* pro latissime, vulnus latissimum factum. Lenzius fratris sui interpretationem probat; fregit caput, ut fieret planissimum. Quinque hi versus, a *Fracta volubilitas*, ad *Ast ego*, absunt a nostro codice Regio A. et in codice B. ab alia manu in margine fuerunt postscripti; hos libenter spurios crediderimus, tum propter quod eos non habeat codex A. optimus, tum propter insulsam et Ovidio pæne indignam descriptionem.

Perque cavas nares, oculosque, auresque, cerebrum
Molle fluit, veluti concretum vimine querno
Lac solet; utve liquor rari sub pondere cribri
Manat, et exprimitur per densa foramina spissus.
Ast ego, dum parat hunc armis nudare jacentem,
Scit tuus hoc genitor, gladium spoliantis in ima
Ilia demisi. Chthonius quoque, Teleboasque
Ense jacent nostro: ramum prior ille bifurcum
Gesserat; hic jaculum: jaculo mihi vulnera fecit:
Signa vides: apparet adhuc vetus inde cicatrix.
Tunc ego debueram capienda ad Pergama mitti:

436. *Veluti concretum*, etc.] Res fœda poterat sine similitudine transmitti. *Concretum lac*, xiii. 796. *coactum lac*, coagulum, lac densatum, unde casei premebantur. *Vimen*, qualus vimineus, sive calathus, in supellectili erat rustica; Virgilius, Georg. ii. 241. *Tu spisso vimine qualos, Colaque prælorum fumosis deripe tectis.* Sed me offendit *querno*, quandoquidem querna virgulta vix apta sunt calathis texendis. MSS. tamen nihil nos adjuvant; omnes enim conspirant in hanc vocem præter unum Urbin. qui *testo* habet, quod e *texto* ortum credebat Heinsius: sane nihil frequentius *texto vimine*, vide Heins. ad Fast. iv. 435. Sed etiam seqq. mendosa haud dubie sunt. *Liquor* ita nude positum non videtur a poeta pro vino, aut succo olivarum: neque ille liquor *sub pondere cribri* manat, sed sub pondere præli. Tollit istas difficultates lectio, quam MSS. Urbinas, Basileensis pr. et alter Thuani suppeditant, *liquor vini sub pondere præli*, quanquam hic potius de oleo agi videtur, quod et spissius et melius cum cerebro comparari potest. Tres alii, *sub pondere coli*, cujus alterum illud *præli* glossema esse putat Heinsius, deceptus auctoritate Schol. MS. ad Virgilium, Georg. dicto loco, ubi *colum* explicatur per instrumentum, quo vinum premitur. Imo cola supponi solebant prælis, ut mustum, aut oleum in iis exceptum liquaretur; Lucretius, ii. 391: "Et quamvis subito per colum vina videmus Perfluere, at contra tardum cunctatur olivum." Forte verba transposita sunt, ita ut ver. 436. *vimine cribri*, et ver. sequenti *sub pondere querno* legendum sit. Lenzius suadet: *vimine spisso—pondere querno—foramina cribri.* Pro *manat* Basil. *stillat;* sed Lucretius in re simili *permanare* dixit.

439. *Nudare armis* pro, *spoliare*, quod solenne in hac re. Atque id ipsum hoc loco restitutum e septem MSS. malit Heinsius, quia seq. *spoliantis*, ut sit familiaris illa Ovidio repetitio. At quum *nudare* interdum ponatur pro spoliare, neque Ovidius ubique affectet illam repetitionem, tueamur, lectionem vulgatam. Tela in corpus dicuntur *demitti* et *descendere*.

445. *Tunc ego—deficit ætas.*] Talia jucundam reddunt narrationem, inprimis si interponuntur longiori cædium enumerationi, atque imitantur sermones quotidianos. Simile Nestoris votum apud Homerum, Il. H. 132 sqq. ubi Hector provocaverat aliquem

Tunc poteram magni, si non superare, morari
Hectoris arma meis: illo sed tempore nullus,
Aut puer Hector erat: nunc me mea deficit ætas.
Quid tibi victorem gemini Periphanta Pyreti;
Ampyca quid referam? qui quadrupedantis Oëcli
Fixit in adverso cornum sine cuspide vultu.
Vecte Pelethronium Macareus in pectus adacto
Stravit Erygdupum: memini et venabula condi
Inguine, Nessæis manibus conjecta, Cymeli.
Nec tu credideris tantum cecinisse futura
Ampyciden Mopsum. Mopso jaculante biformis
Occubuit, frustraque loqui tentavit Odites,
Ad mentum lingua, mentoque ad guttura fixo.
Quinque neci Cæneus dederat, Stiphelumque, Bromumque,
Antimachumque, Helimumque, securiferumque [Pyracmon.
Vulnera non memini; numerum, nomenque notavi.
Provolat Emathii spoliis armatus Halesi,

Græcorum. *Tunc—tunc.* Περιαυτολογία hæc senile quiddam est, et ætati nostræ (inquit Cato Ciceronianus) conceditur. Videtisne, ait, ut apud Homerum sæpissime Nestor de virtutibus suis prædicet? tertiam enim jam ætatem hominum vixerat, nec erat ei verendum, ne vera de se prædicans, nimis videretur aut insolens aut loquax, etc. *Nullus,* nondum. *Me mea deficit ætas,* vires me deficiunt, deserunt, fractæ senectute.

449. *Gemini Pyreti,* Centauri dicti *gemini* quia ex parte hominis, ex parte equi vultum et formam haberent; vide quæ notata fuerint de hoc vocabulo ad ii. 555. *Ed. Cornum;* confer viii. 678. *Pelethronium,* saltus in Pelio Thessaliæ monte; inde Lapithæ *Pelethronii* dicti; Virgilius, Georg. iii. 115. *Frena Pelethronii Lapithæ gyrosque dedere.* Sed Plinius, vii. 57, id nomen, ut proprium, usurpat: *Frenos Pelethronius invenit.* Sic et Hyginus, fab. 274. *Condi* et *recondi* arma dicuntur, tam quum deponuntur, quam quum corpus penetrant.

455. *Nec tu credideris tantum,* etc.] Non vates solum Mopsus, sed etiam bellator strenuus. *Ampycides Mopsus* etiam apud Hesiodum d. l. legitur. Fuit Apollinis sacerdos et vates, atque etiam venationi Calydonii apri interfuit; viii. 316. 350. *Biformis;* Cicero Tusc. ii. 8. *biformato impetu Centaurus.* Sequitur pars fabulæ ea, cujus causa omnis hæc narratio instituta.

462. *Spoliis armatus* (ita est in nostris Regiis;) unus Basileensis *spoliis ornatus,* eleganter, judice Burmanno. *Media ætas* dicitur, quæ inter juvenilem et senilem est (Cicero, Sen. 20.

Quem dederat leto, membrisque et corpore Latreus
Maximus: huic ætas inter juvenemque, senemque;
Vis juvenilis erat: variabant tempora cani.
Qui clypeo, galeaque, Macedoniaque sarissa
Conspicuus; faciemque obversus in agmen utrumque,
Armaque concussit, certumque equitavit in orbem;
Verbaque tot fudit vacuas animosus in auras:
"Et te, Cæni, feram? nam tu mihi femina semper,
Tu mihi Cænis eris: nec te natalis origo
Comminuit? mentemque subit, quo præmia facto,
Quaque viri falsam speciem mercede parâris?
Vel quid nata vide, vel quid sis passa; columque,
I, cape cum calathis, et stamina pollice torque;
Bella relinque viris." Jactanti talia Cæneus
Extentum cursu missa latus eruit hasta,

constans ætas, quæ media dicitur: ita et Phædrus, II. ii. 3; *medii anni* apud Martialem, x. 32.) et *senior,* qui ea ætate est; vide Isidor. xi. 2. Etiam infra xv. 210. *Maturus mitisque inter juvenemque senemque.* Romani non nisi tres faciebant ætates, *pueritiam, juventutem, senectutem. Variabant,* quia nigris aspersi cani.

466. *Sarissa* hasta longior Macedonum; vide Heinsium et Burmannum. Nota secundam in *Macedonia* syllabam, longam positam a poeta per ἔκτασιν: nam in primitivo alias corripitur, ut apud Claudian. de bello Getico: "Nubibus intactum Macedo miratur Olympum." *Macedonia sarissa;* Curtius, lib. ix. "Macedo justa arma sumpserat, æreum clypeum, hastam, quam sarissam vocant, læva tenens, dextera lanceam." *Conspicuus,* insignis præ reliquis, qui in hac tumultuaria pugna illis armis carebant. *Concussit;* ad i. 143. *Equitare* ingeniose de Centauro, currente. *Certum in orbem,* ut fieri solet in palæstra equestri; vide vi. 225. Atque ita flectere equum docuerunt Centauri; Virgil. Georg. iii. 115. Nam quanquam ibi Lapithæ commemorantur, tamen ibi Centauros intelligendos esse, qui erant e genere Lapitharum, Cerda docet. Etiam *gyrus* de equitatione usitatum: v. Heynii Obs. ad Tibull. IV. i. 94. et Broukhus. ad ver. 207. *Vacuas* ornat, ut *inanes, aeriæ* auræ, etc. Heinsius *in aures* scribendum temere censebat.

470. *Cænis* dicebatur, quum femina adhuc esset; ver. 189. *Te comminuit,* animum tuum comminuit, fregit: vide Heinsium. De *facto,* quo *præmia* meruit, 197 sqq. *Quid nata vide* ut ix. 746. *quid sis nata vide;* et vi. 634. *cui sis nupta vide.* De *colo* et *calathis* modo diximus. Virgilius, Æn. vii. 805. de Camilla, *non illa colo calathisve Minervæ Femineas assueta manus;* Silius, ii. 70. *Non calathis mollita manus, operataque fuso.*

477. *Extentum cursu latus* ingeniose de currente equo. *Eruit,* ut

Qua vir equo commissus erat: furit ille dolore,
Nudaque Phyllei juvenis ferit ora sarissa:
Non secus hæc resilit, quam tecti a culmine grando;
Aut si quis parvo feriat cava tympana saxo. 481
Cominus aggreditur, laterique recondere duro
Luctatur gladium: gladio loca pervia non sunt.
"Haud tamen effugies; medio jugulaberis ense,
Quandoquidem mucro est hebes;" inquit: et in latus ensem 485
Obliquat, longaque amplectitur ilia dextra.
Plaga facit gemitus, ceu corpore marmoris icti,
Fractaque dissiluit percusso lamina collo.
Ut satis illæsos miranti præbuit artus,
"Nunc age," ait Cæneus, "nostro tua corpora ferro
Tentemus:" capuloque tenus demisit in armos 491
Ensem fatiferum, cæcamque in viscera movit,
Versavitque manum, vulnusque in vulnere fecit.
Ecce ruunt vasto rabidi clamore bimembres,
Telaque in hunc omnes unum mittuntque, feruntque.
Tela retusa cadunt: manet imperfossus ab omni
Inque cruentatus Cæneus Elateïus ictu. 497
Fecerat attonitos nova res. "Heus dedecus ingens!"

hausit v. 126. *Phyllus* urbs Thessaliæ, quanquam Hygin. fab. 14. montem in Thessalia contendit esse. *Nuda ora;* caput galea non munitum.

481. *Cava;* erant ligna concava in formam patinæ, quibus pellis ita intendebatur, ut lapilli in eam immissi resilirent; vide Perizon. ad Æliani Var. Hist. ix. 8.

486. *Ensem in latus obliquat;* ab initio punctim verberaverat, nunc cæsim: obliquo ense ferit latus. *Gemitus* de omni sono, etiam rerum inanimatarum; vide Burmannum ad iv. 449. et Heinsium ad xiv. 739: supra v. 204. de eadem re, *sonuit tinnitibus ensis acutis.*

492. *Fatiferum,* letiferum. *Cæcam,* quia abscondita erat in visceribus, neque cernebatur. *Vulnus in vulnere fecit,* abusus ingenii.

494. *Vasto;* Burmannus laudat *vastum latratum* e Columella, vii. 12; idem, i. 9. *vastitatem vocis;* Cicero et alii, *vaste dicere.*

496. *Tela retusa cadunt.*] Novo modo invulnerabilem describit. *Incruentatus,* quod per tmesin divulsum, pro *incruentus* primus dixit Ovidius.

Monychus exclamat: "populus superamur ab uno,
Vixque viro: quanquam ille vir est; nos segnibus actis,
Quod fuit ille, sumus: quid membra immania prosunt?
Quid geminæ vires? quid, quod fortissima rerum
In nobis duplex natura animalia junxit?
Nec nos matre Dea, nec nos Ixione natos
Esse reor; qui tantus erat, Junonis ut altæ
Spem caperet: nos semimari superamur ab hoste.
Saxa, trabesque super, totosque involvite montes;
Vivacemque animam missis elidite silvis.
Silva premat fauces: et erit pro vulnere pondus."
Dixit; et insani dejectam viribus Austri
Forte trabem nactus, validum conjecit in hostem:
Exemplumque fuit: parvoque in tempore nudus
Arboris Othrys erat, nec habebat Pelion umbras.
Obrutus immani cumulo, sub pondere Cæneus
Æstuat arboreo, congestaque robora duris

499. *Monychus*, μονώνυχος, solidungulus, Centaurus; de quo Juvenalis, *quantas jaculetur Monychus ornos*.

500. *Segnibus actis*, segnitie. *Fortissima* conjunge cum *animalia*. *Natura duplex junxit animalia*, pro animalia duplicis naturæ juncta sunt in nobis. *Rerum* sic superlativis additur, ut *dulcissime rerum*, etc.

505. *Altæ*, magnæ, auctoritate Virgilii, apud quem *altus Apollo*, Æn. x. 875; *altus Jupiter*, xi. 726. *Spem Junonis* breviter et modeste, spem concumbendi cum Junone. Quod summæ audaciæ et impudentiæ erat, id callide vertit in laudem patris sui. Sed mentitur, quum se *matre Dea* editum dicit. *Elidite* aptum huic mortis generi verbum.

507. *Saxa, trabesque super;* jam copiose et suo more exornare incipit, quod scriptores ad ver. 146. laudati breviter tradunt, congestis arboribus interfectum Cænea. *Cæneus*, inquit Palæphatus, erat vir bello strenuus et pugnæ sciens: is quum in multis variisque bellis versatus fuisset, neque vulneratus unquam, cum Lapithis aliquando pugnans, a Centauris interceptus, illorum multitudine obrutus est: cujus corpus ubi nullo vulnere confossum advertissent Centauri, ab iis invulnerabilis est existimatus.

512. *Exemplum fuit*, exemplo suo præivit cæteris. Mox loquitur ita, tamquam et *Othrys* et *Pelion* proximi fuerint Pirithoi regiæ. *Nudus arboris*, nudus arboribus. *Parvo in tempore* vide ad xi. 39. *Umbras* pro, arbores, ut x. 88. et 90.

515. *Æstuat*, furit, jactat membra.

Fert humeris: sed enim postquam super ora caputque
Crevit onus, neque habet, quas ducat, spiritus auras,
Deficit interdum: modo se super aera frustra
Tollere conatur, jactasque evolvere silvas;
Interdumque movet: veluti, quam cernimus, ecce!
Ardua si terræ quatiatur motibus Ide.
Exitus in dubio est: alii sub inania corpus
Tartara detrusum silvarum mole ferebant.
Abnuit Ampycides; medioque ex aggere fulvis
Vidit avem pennis liquidas exire sub auras,
Quæ mihi tunc primum, tunc est conspecta supre-
Hanc ubi lustrantem leni sua castra volatu [mum.
Mopsus, et ingenti circum clangore sonantem
Aspexit, pariterque oculis animoque secutus:
"O salve," dixit, "Lapithææ gloria gentis,
Maxime vir quondam, sed avis nunc unica, Cæneu."
Credita res auctore suo est: dolor addidit iram;
Oppressumque ægre tulimus tot ab hostibus unum:
Nec prius abstitimus ferrum exercere cruore,
Quam data pars leto, partem fuga noxque removit.
IV. Hæc inter Lapithas et semihomines Centauros

518. *Super aera*, in aera, et hoc simpliciter, tollere; Virgilius, Æn. ii. 699. *se tollit ad auras*, surgit de strato.

520. *Ide* in conspectu Græcorum tum erat: hinc, *quam cernimus, ecce!*

522. *Exitus in dubio est;* interfectum esse Cænea cæteri tradunt. Alterum finxit fortasse Ovidius ipse, ut hic quoque haberet metamorphosin; itaque verbis *Exitus in dubio est* novationem suam excusâsse videtur. Commode adhibuit Mopsum vatem. *Detrusum* aptius violenta in morte, quam *missum*; Scholiast. Apollon. i. 57. *Κατὰ γῆν αὐτὸν ὠθοῦσιν.* Florent. habet *retrusum*.

525. *Sub auras*, in auras.

527. *Lustrantem sua castra*, volantem circa Lapithas socios suos; quo melius singula circumspiciat, volat *leni volatu*. *Clangor* proprie sonus avium volantium. *Gloria gentis*, ut apud Homerum, *μέγα κῦδος Ἀχαιῶν*. Heinsius malit legere: *Lapithææ gloria gentis Maxima, vir quondam*, etc.

536—579. Hic dantur appendicula de *Periclymeno*, Nestoris fratre, quem

Prælia, Tlepolemus, Pylio referente, dolorem
Præteriti Alcidæ tacito non pertulit ore;
Atque ait: "Herculeæ mirum est oblivia laudis
Acta tibi, senior: certe mihi sæpe referre
Nubigenas domitos a se pater ipse solebat."
Tristis ad hæc Pylius: "Quid me meminisse malorum
Cogis, et obductos annis rescindere luctus,
Inque tuum genitorem odium, offensasque fateri?
Ille quidem majora fide, Dî! gessit, et orbem
Implevit meritis, quod mallem posse negari: [sum
Sed neque Deiphobum, nec Polydamanta, nec ip-
Hectora laudamus: quis enim laudaverit hostem?
Ille tuus genitor Messania mœnia quondam

Hercules in aquilam transformatum interfecit. De auctoribus fab. vide ad ver. 549.

537. *Tlepolemus* Herculis et, ut plurimi tradunt, Astyoches filius, interfecto Licymnio avunculo, ad Rhodios aufugerat, quorum naves postea adversus Trojanos duxit; Homerus, Il. B. 653 sqq. Is *dolorem*, quem sentiebat inde, quod rerum a patre suo, quo tempore apud Pholum erat, gestarum cum Centauris (de quibus vide Apollod. II. v. 4.) mentionem nullam fecerat Nestor, tacite perferre non potuit.

539. *Agere oblivia* dictum, ut *agere silentium*, i. 349. *Senior*, senex, quæ compellatio grata Græcis. Quidam tamen, mutata distinctione, æque bene: *Senior certe mihi*, etc.

543. *Obductos luctus;* vulnera dicuntur obduci quum coalescunt, et *rescindi*, quum rursus aperiuntur, refricantur. Hinc illa verba ad renovatum luctum sat commode transferuntur. Olim hoc loco edebatur *restringere luctus;* alii aliter. Sed *annis* bene se habet. Constat enim, *annos*, tempus, esse maxime, qui rerum acerbarum sensum leniant. Regius codex A. *resciscere;* codex B. *retexere:* hoc verbum ab arte textoria petitum: his metaphoris quidem sæpe utuntur Græci, inprimis Plato, in Politico; sed huic loco non convenit *retexere*, nam *luctus obductos* indicat vulnus et cicatricem quæ rescinduntur. Lem. *Offensas*, quibus me afflixit.

545. *Di, Di magni* aut *boni* solennis exclamatio in laudibus magnorum virorum; vid. Heinsius ad Heroid. xviii. 102. *Orbem implevit meritis*, multis facinoribus de multis, iisque disjunctissimis, terris bene meritus est.

549. *Ille tuus genitor*, etc.] Res, quæ hic attingitur, magna cum varietate narratur ab auctoribus; conf. Homerus, Il. Λ. 691. Od. Λ. 280. ibique Schol. etiam ad Il. B. 336; Ælianus, Var. Hist. iv. 5; Pausanias, Eliac. p. 379. et 516; Apollodorus, I. ix. 9; II. vii. 3; Hyginus, fab. 10. et 31: Schol. Apollonii, i. 156;

Stravit; et immeritas urbes Elinque, Pylonque
Diruit, inque meos ferrum flammamque penates
Impulit: utque alios taceam, quos ille peremit;
Bis sex Nelidæ fuimus, conspecta juventus:
Bis sex Herculeis ceciderunt, me minus uno,
Viribus: atque alios vinci potuisse ferendum est.
Mira Periclymeni mors est; cui posse figuras
Sumere quas vellet, rursusque reponere sumptas
Neptunus dederat, Nelei sanguinis auctor. [nes,
Hic, ubi nequicquam est formas variatus in om-

Philostrates Heroic. *Neleo, Pyliorum regi*, nati erant vel ex sola Cloride (Hom. Hyg. Apollod.) vel ex pluribus uxoribus duodecim filii, in quibus *Periclymenus* et *Nestor*. Hercules iratus erat Neleo, sive quod sibi Geryonis boves abegerat, sive quod se expiare noluerat, postquam uxorem et liberos aut Iphitum amicum interfecerat, sive denique, ut vult Pausanias, quia opem tulerat Eleis. Capta urbe Nestori pepercit, vel quia is apud Gerenios aberat, vel quia patri boves abigenti aut expiationem neganti non assensus fuerat. Neque pepercit ei modo, sed regnum etiam paternum tradidit, cui addidit Messenen, vel ut præmium justitiæ, vel ut depositum. Fœdus icisse cum Nelei liberis legitur apud Pausaniam, Messen. p. 317. Sed secundum Ovidium, non bene de Nestore meritus est Hercules. De filiis interfectis consentit cum Homero, *κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι*. *Periclymenum* effugisse tradit Hyginus; interfectum eum esse auctores sunt Schol. Homeri, Apollodorus et Tzetzes Chil. i. 46. Sine dubio fugit, et e fuga reductus interfectus est. Hoc certe sibi vult fabula, quam hic habemus.

550. *Stravit*, diruit. *Impulit* gravius verbum quam, *intulit*; ferro et igne vastavit penates meos.

553. *Bis sex Nelidæ*, etc.] Homerus: *Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν, Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο*. *Conspecta*, conspicua, excellens; Homer. altero loco, *ἀγλαὰ τέκνα·* illosque *ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη*.

556. *Posse; τὸ δύνασθαι*, facultas, ut aliquoties vidimus. *Reponere*, deponere; Gronovianus et quatuor alii *sumptasque reponere posse*. Regii codices habent lectionem vulgatam; altera tamen placet; namque adverbium *rursus* jungitur ingrate cum verbo illud in sua prima syllaba habente.

558. *Nelei sanguinis*, gentis, *auctor* fuit Neptunus, Nelei pater; vide Schol. Homeri ad Od. d. l. quanquam Hyginus Hippocoontem nominat. Illam vim Periclymeni etiam Hesiodus in Catal. Euphorion apud Scholiast. Homeri, et Apollodorus memorant. *Formas variatus;* permulti (et Regius noster A.) habent *versatus*. Pugnans cum Hercule fiebat modo leo, modo anguis, modo apis; Apollodorus. *Faciem alitis* etiam Hesiodus habet: *ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φαίνεσκεν αἰετός·* sed trajicitur Palladis monitu ab Hercule, quum, sumpta apis forma, currui ejus insideret. Apud Schol. Apollonii et Tzetzem, necatur *εἰς μυῖαν μεταβληθείς*.

Vertitur in faciem volucris, quæ fulmina curvis
Ferre solet pedibus, Divûm gratissima regi.
Viribus usus avis, pennis rostroque redunco,
Hamatisque viri laniaverat unguibus ora.
Tendit in hunc nimium certos Tirynthius arcus,
Atque inter nubes sublimia membra ferentem,
Pendentemque ferit, lateri qua jungitur ala.
Nec grave vulnus erat; sed rupti vulnere nervi
Deficiunt, motumque negant viresque volandi.
Decidit in terram, non concipientibus auras
Infirmis pennis: et qua levis hæserat alæ,
Corporis affixi pressa est gravitate sagitta,
Perque latus summum jugulo est exacta sinistro.
Num videor debere tui præconia rebus
Herculis, o Rhodiæ ductor pulcherrime classis?
Nec tamen ulterius, quam fortia facta silendo,
Ulciscar fratres; solida est mihi gratia tecum."
Hæc postquam dulci Neleïus edidit ore,
A sermone senis, repetito munere Bacchi
Surrexere toris: nox est data cætera somno.
V. At Deus, æquoreas qui cuspide temperat undas,

565. *Sublimia membra ferentem*, alte volantem. *Pendentemque ferit;* quinque *Pendentemque rapit*: vide Drakenb. ad Silium, ii. 96. De *pendere* vide ad xi. 341. Hyginus: Periclymenus beneficio Neptuni avi in aquilæ effigiem commutatus, mortem effugit."

569. *Concipere auras*, ut Quintilianus, Inst. xi. 3. extr. *ventum concipere veste;* supra viii. 228. *percipit auras*, quanquam et ibi plurimi MSS. *concipit*. *Levis*, levitate. *Gravitate*, gravi lapsu imprimis.

574. *Pulcherrime*, præstantissime. Etiam in laudibus heroum *pulcher* occurrit.

576. *Solida gratia*, vera, sincera amicitia, ut *solida utilitas*, etc. apud Ciceronem.

577. *Dulci ore* ob eloquentiam, quæ cum melle comparatur; lege quæ ait Homerus, Il. A. 248: Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

580—628. *Achillis mors.*] Auctores fabulæ vid. ad ver. 601; tractata erat etiam ab Arctino, poeta vetere, in Æthiopide, unde fragm. extat.

580. *At Deus*, etc.] Hæc cohærent cum versu 144. *Cuspide*, mox *triplici cuspide*, tridente quomodo regat Neptunus æquoris undas, vide i. 283, 330. *Volucrem Sthenelëida*, volucrem, in quam olim alius Cycnus, Stheneleii

In volucrem corpus nati Sthenelеïda versum
Mente dolet patria, sævumque perosus Achillem
Exercet memores, plus quam civiliter, iras.
Jamque fere tracto duo per quinquennia bello,
Talibus intonsum compellat Smynthea, dictis:
O mihi de fratris longe gratissime natis,
Irrita qui mecum posuisti mœnia Trojæ,
Ecquid, ut has jamjam casuras aspicis arces,
Ingemis? aut ecquid tot defendentia muros
Millia cæsa doles? ecquid, ne persequar omnes,
Hectoris umbra subit, circum sua Pergama tracti?
Quum tamen ille ferox, belloque cruentior ipso,

filius, mutatus; ii. 367 sqq. Sic Fast. iii. 793. *Lycaonia Arctos,* in quam Callisto, Lycaonis filia, versa. Atque nunc ita locutus esse videtur, quia patronymicis distingui solebant duo illi Cycni. *Versum;* verterat quidem ipse, sed coactus sævitia Achillis. *Mente patria,* ut xi. 328. *patruo corde. Memores iræ,* quia ipse Neptunus sævitiæ Achilleæ memor; Virgilius, Æneid. i. 4. *sævæ memorem Junonis ob iram. Exercet* nunc est, alit, quum alibi fere sit, effundere iram, pœnam sumere, ut *exercere victoriam, inimicitias,* etc. *Plus quam civiliter,* justo gravius, immoderate; III. Trist. viii. 41. Augustus offensas suas non vindicat ense, sed *odio civiliter utitur* in Ovidium. *Civilis* enim est is, qui ita agit, ut cæteros quoque cives esse, æqualique jure uti meminisse videatur.

584. *Tractum bellum* centies apud historicos: *trahuntur* enim, quæ diu durant. Apollo *Smyntheus* cum in aliis Asiæ locis, tum in insula Tenedo colebatur; vide Homerum, Il. A. 39. ubi Eustath. et Pseudod. eum sic dictum tradunt a Smyntho, oppido in finibus Trojanorum. Usus igitur nunc hoc nomine est, quia res ad Trojam agitur.

586. *O mihi de fratris,* etc. post blandissimam compellationem observa artem, qua irritare conatur animum Apollinis: quis enim non doleat, operam suam fieri *irritam* unius hominis sævitia? *Hectoris* autem crudelissime tractati casum ægerrime tulit Apollo; Homerus, Il. Ω. 33 sqq. Eum vero a Neptuno persuasum esse, ut mortem afferret Achilli, novavit Noster, ut hanc fabulam commode annecteret superiori; nam apud Homerum semper a Trojanorum partibus stat, sua sponte, et Achilli imprimis irascitur; Homerus, d. l. Itaque et reliqui poetæ de Neptuno silent. *Irrita mœnia,* quia labor mœnibus jamjam casuris impensus irritus fiebat. *Circum sua Pergama.* Sic e novatione tragicorum, etiam Euripidis Androm. 107 s. et inde Virgilii, Æneid. i. 483. Sed secundum Homerum, Il. Ω. 15 sq. Hector e curru ligatus et capite pulveri incumbens tractus est circa Patrocli sepulcrum. Il. X. 395 sqq. ubi hæc Achillis crudelitas pluribus describitur, locus commemoratur nullus.

592. *Cruentus,* cupidus cruoris. *Vivit adhuc;* quatuor *vivat adhuc. Populator,* ut xiii. 655. *Trojæ popu-*

Vivit adhuc, operis nostri populator, Achilles.
Det mihi se: faxo, triplici quid cuspide possim,
Sentiat: at quoniam concurrere cominus hosti
Non datur, occulta nec opinum perde sagitta.
Annuit; atque animo pariter patruoque suoque
Delius indulgens, nebula velatus in agmen
Pervenit Iliacum, mediaque in cæde virorum
Rara per ignotos spargentem cernit Achivos
Tela Parin: fassusque Deum: "Quid spicula perdis
Sanguine plebis?" ait: "si qua est tibi cura tuorum,
Vertere in Æaciden, cæsosque ulciscere fratres."
Dixit: et ostendens sternentem Troïa ferro
Corpora Peliden, arcus obvertit in illum,

lator Atrides. Vaticanus primus, et Genevensis *operis nostri violator*, quod placet Burmanno, quia sacra Troja a diis posita erat; sic *violare* etiam apud Virgilium, xi. 255.

594. *Dat se* alteri, qui ei obvius fit. *Faxo*, et *faxim* antiq. pro faciam, aut fecerim. *Occulta*, quia Apollo nebula velatus non cernebatur.

597. *Patruo*, pro *patrui* (quod habent Regii,) ut xi. 328. *patruo corde*, et Fast. iv. 55. *ense patruo*. Libenter enim talibus voc. adjective utuntur poetæ; vide Drakenb. ad Silium, iii. 267: sic apud Nostrum *autumnum frigus*, *maritus lectus*, *infans manus*, etc. *Animo indulgens*, obsequens irato impetui animi.

600. *Rara per ignotos*, etc.] Dupliciter tangit ignaviam Paridis, quod *rara* tela spargit, et quod ea per *ignotos*, ignobiles (vide ad ix. 669.) spargit: sed quia præcedit, *media in cæde virorum*, et quia Apollo dolet perdere eum spicula in sanguine plebis, propterea *rara tela* Burmanno non placent. Conjicit ergo, *vana*, id est, inutilia, ex quibus nihil ad summam belli redibat utilitatis, quia, licet plures sterneret, dum Achilles tamen superesset, metu solvi Trojani non poterant. Florent. MS. *gnara*, quod Heinsio placebat, qui interpretabatur, bene ac perite torta. At si hoc voluisset poeta, dixisset haud dubie *certa*. *Spargere tela*, ut *spargere fulmina*, i. 253; *spargere glandes funda* apud Claudianum, vii. 50.

601. *Fassus Deum*, postquam indicaverat, se Deum esse, ut iii. 1. et pluribus locis. Etiam apud Virgilium, Æn. vi. 57. Apollo Paridis telum dirigit in Achillem, quemadmodum Hector moriens prædixerat. Homerus, Il. X. 359. ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. Apud Quint. Calabr. iii. 60 sqq. Apollo ipse, sine Paridis ministerio, vulnerat Achillem. Sumpta Paridis forma eum id fecisse tradit Hyginus, fab. 107. A solo Paride eum sublatum memorant, remotis figmentis poeticis, Dares Phrygius, cap. 35. et Dictys Cret. iv. 2. *Vertere*, transfer tela tua ab istis in Æaciden. *Spicula perdere in sanguine plebis* frustra mittere tela in milites gregarios, quibus interfectis nihil lucratur summa belli.

Certaque letifera direxit spicula dextra.
Quod Priamus gaudere senex post Hectora posset,
Hoc fuit: ille igitur tantorum victor, Achille,
Vinceris a timido Graiæ raptore maritæ!
At si femineo fuerat tibi Marte cadendum,
Thermodontiaca malles cecidisse bipenni.
Jam timor ille Phrygum, decus et tutela Pelasgi
Nominis, Æacides, caput insuperabile bello,
Arserat; armârat Deus idem, idemque cremârat.

607. *Quod Priamus gaudere,* etc.] Eventum rei sententia declarat, quam valde commendabat Vinicius, summus amator Ovidii; Seneca, Controv. 33. Ad Priamum enim ob Hectorem interfectum maximum gaudium redire debebat ex Achillis morte. *Senex* solenne Priami epitheton; *veter Priamus* dixerat Ennius. *Gaudere,* ut *dolere* et *mœrere,* passim quartum casum sibi adjunctum habet; vide Burmannum ad vii. 720. Copiosius Achillis casum enarrat Quintus Calaber, iii. 176 sqq. Ibi procumbit montis instar, cum tremore telluris, armorumque fragore. In talum eum esse vulneratum idem Quintus Cal. memorat: nempe is solus vulnerabilis fuisse a recentioribus auctoribus fingebatur, quum reliquum corpus, in Styge a matre tinctum, nullis armis lædi posset.

608. *Ille igitur tantorum,* etc.] Epiphonema præclarum, cui simile illud de Priamo apud Virgilium, Æn. ii. 554 sqq. Initium spirat sensum Græcorum, de quo vide ad ix. 7. Ignaviæ et mollitiei Paridis picturam habes apud Horat. I. Od. xv. 13.—18; quanquam Latini eum poetæ molliorem finxerunt, quam apud Homerum apparet. Nempe quia elegantia ejus ab heroum reliquorum asperitate abhorrebat, propterea ab his contemnebatur tamquam γυναιμανής; vide Jani Excursum ad Horat. d. loc. Non parum fortitudinis spirat epistola ejus ad Helenam, quæ legitur Heroid. xvi. *Maritæ,* quam habebat maritam post raptum, ut ver. 5. *rapta cum conjuge.* Id tamen non placet Burmanno qui ex uno MS. præfert *juvencæ,* quia Heroid. v. 117. et apud Iscan. iii. 374. Helena *Graia juvenca* vocatur; sed in utroque illo loco allegoriæ servandæ causa commode ita dicitur quæ h. l. nulla est. *Thermodontiaca bipenni.* Penthesileam intelligit, fortissimam Amazonum, ad *Thermodonta* fluvium habitantium, reginam, quæ Trojanis auxilium tulerat adversus Græcos. Q. Calaber, i; Virgilius, Æn. i. 490; Justinus, II. iv. 31. *Bipennifera* Amazonis effigies expressa est apud Drak. ad Silium, ii. 77. Ipsa Penthesilea in gemmis pluribus conspicitur. Etiam apud Quintum Calabr. i. 157. fert ἀμφίτυπον βουπλῆγα· sed in tabula, quam Pausanias, Phoc. p. 875. describit, arcum habebat Scythicis similem. Fortior Paride in eadem tabula apparebat; vultu enim declarabat, se eum præ se spernere. Sed et Amazonum auxilium post Homer. a poetis assumptum in belli Trojani historiam; vide Heynium ad Virg. d. l.

614. *Arserat.*] De combustione hac vide Homerum, Od. Ω. 57 sqq; Quintum Cal. iii. Ineptissimo rursus ingenii lusu maculat locum pulcherri-

Jam cinis est, et de tam magno restat Achille
Nescio quid, parvam quod non bene compleat urnam.
At vivit, totum quæ gloria compleat orbem:
Hæc illi mensura viro respondet, et hac est
Par sibi Pelides; nec inania Tartara sentit.
Ipse etiam, ut, cujus fuerit, cognoscere possis,
Bella movet clypeus, deque armis arma feruntur.
Non ea Tydides, non audet Oileos Ajax,
Non minor Atrides, non bello major et ævo,
Poscere, non alii: soli Telamone creato
Laertaque, fuit tantæ fiducia laudis.

mum: *armârat deus idem, idemque cremârat*, nempe Vulcanus arma ejus fabricaverat, et Vulcanus, hoc est, ignis, corpus ejus absumpserat; Homerus, d. l. ver. 71. *σὲ φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο.*

615. *Cinis est* aut *cinis exiguus jacet* sollenne de mortuo, sed h. l. magna cum vi post superiora illa, *timor ille Phrygum*, etc. et *τὸ exiguus* præclare sic exornat, *de tam magno restat Achille Nescio quid*, particula minima, et vix sensibilis, *quod non bene* (exquisite pro, non prorsus, non plane) *urnam compleat*. Pro *nescio quid, parvam quod*, etc. omnes fere libri scripti (exceptis Regiis nostris) habent *nescio quid parvum, quod*, etc. mutata distinctione. *Parvæ* autem et exiles esse solebant urnæ, ut apparet ex iis, quæ etiam nunc supersunt. Præiverat Nostro Propertius, II. vii. 51. ubi Briseis *tanti corpus Achillei Maximaque in parva sustulit ossa manu;* et IV. xi. 14. ubi sepulta Cornelia, postquam dignitatem suam nihil sibi profuisse questa est, addit. *En! sum quod digitis quinque levatur onus.* Sed pueriliter gravissimam sententiam tractavit Senec. Herc. Œt. ver. 1758 sq: "Tam parvus cinis Herculeus est; huc ille decrevit gigas. O quanta, Titan, in nihil moles abit!—ecce vix totam Hercules Complevit urnam; quam leve est pondus mihi, Cui totus æther pondus incubuit leve." Achillis cineres vino conspersos et unguento Thetis condidit in urna, quam, Vulcani opus, a Baccho acceperat: Hom. d. l.

617. *At vivit, totum quæ*, etc.] Non minus bene sequentia de gloria dicta. *Respondet*, congrua est viro illi. *Hac*, ab hac parte. *Inania Tartara non sentit*, nunquam morietur.

620. *Cognoscere* sic etiam Heroid. ix. 151. *Tu quoque cognosces in me, Meleagre, sororem;* et apud Justinum, XIV. vi. 11. *ut Alexandrum posses etiam in moriente matre cognoscere. Bella movet*, occasionem præbet certamini. Pro, certamen initur, gravius, *arma feruntur*, quia verbo ludere voluit.

623. *Non* Menelaus, Atrei filius, natu *minor*, nec Agamemnon frater *major*, et *ævo*, natu, annis, et *bello*, quia summa belli, imperium penes eum. Erat *rex regum, ἄναξ ἀνδρῶν.* Solet vero Noster hujusmodi vocabulis quorum vis usu definita est, aliquid amplius addere; i. 750. *animis æqualis et annis*; viii. 617. *animo maturus et ævo. Tantæ fiducia laudis fuit*, fidenter insignem illam gloriam appetebant.

A se Tantalides onus invidiamque removit,
Argolicosque duces mediis considere castris
Jussit, et arbitrium litis trajecit in omnes.

626. *Tantalides*, Agamemnon, cujus pater Atreus filius Pelopis, nepos Tantali fuerat. Is, quum esset dux exercitus, noluit alterutri arma adjudicare, ne *invidiam*, infamiam et odium, sibi conciliaret, sed *arbitrium litis trajecit in omnes*, voluit, ut omnes illam causam ex æquo et bono, pro meritis utriusque judicarent; ap. Hom. Od. Λ. 546. Trojani, et Pallas judicant de armis Achillis. Sic et Quintus Cal. v. 134 sqq. qui addit, Ajacem et Ulyssem judices sibi poposcisse Idomenea, Nestorem.et Agamemnonem, sed hos, ut invidiam a se derivarent, judicium a se remotum detulisse ad Trojanos et Pallada.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER DECIMUS TERTIUS.

N. B. Argumentum hujus libri decimi tertii Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 59.

FAB. I.

CONSEDERE duces, et, vulgi stante corona,
Surgit ad hos clypei dominus septemplicis Ajax.

1—398. *Armorum judicium.*] Nobile illud *certamen armorum* inter Ajacem Telamonium et Ulyssem, cujus occasio, lib. xii. extr. narrata, cujus memoria diu inter Æolenses mansit, (Pausan. Attic. p. 86.) et quod a multis auctoribus tam Græcis, quam Latinis, tractatum est. Tractaverant enim (ut Homer. taceam, qui Od. Λ. 542 sqq. ejus mentionem facit) Arctinus in Æthiopide atque Lesches in carmine Ἰλιὰς μικρὰ, etc. Æschylus Ὅπλων κρίσιν, docuerat. Extant adhuc Antisthenis declamationes duæ, altera Ajacis, Ulyssis altera: vide Reiskium, Oratt. Græc. tom. viii. E Latinis Pacuvius et Attius fabulas dederant, quibus nomen fuit, *Armorum judicium.* Timanthes etiam et Parrhasius pictores certaverant in hoc judicio exprimendo, et Parrhasius herois nomine moleste se ferre dicebat, quod iterum ab indigno victus esset; Plinius, xxxv. 10. Sed e poetis præter Ovidium unus restat Quintus Calaber, qui Paralip. lib. v. vers. 180—316. in hoc argumento ingenium exercuit, quem tamen longissime post se relinquit Ovidius. Præstantissimæ enim sunt hæ orationes et moratæ imprimis. Ajax iram suam in Ulyssem evomit, Ulysses contra callide et facunde causam suam agit. Uterque utitur iis, quæ periclitantibus suadet Quintilianus, Inst. vi. 1: "Periclitantem vero commendat dignitas, et studia fortia, et susceptæ bello cicatrices, et nobilitas et merita majorum." Singula bene et collecta sunt, et amplificata. Noster, monente Seneca, Contr. ii. 10. multa sumpsit a M. Porcio Latrone præceptore suo, qui et ipse armorum judicium scripserat; vide ad ver. 121.

1. *Consedere duces et surgit ad hos,* Homericus transeundi modus, Ὅγε κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνίστη· *ad hos* τοῖσι, ad hos verba facturus. *Vulgus,* λαὸς, milites gregarii, quorum *stabat corona,* qui audiendi causa consessum judicum omni ex parte stantes cinge-

Utque erat impatiens iræ, Sigeïa torvo
Litora respexit, classemque in litore, vultu: [quit,
Intendensque manus, Agimus, prô Juppiter! in-
Ante rates causam; et mecum confertur Ulixes!
At non Hectoreis dubitavit cedere flammis, 7
Quas ego sustinui, quas hac a classe fugavi.
Tutius est igitur fictis contendere verbis, [tum,
Quam pugnare manu: sed nec mihi dicere promp-

bant. Quanquam apud Homer. vulgus sedet. Ajaci apud Homerum, v. c. Il. H. 927. ubi etiam describitur, datur *ἑπταβόε ον* aut *ἑπτάβοιον σάκος*, septem boum coriis obductus clypeus; vide ad xii. 95: et ipse Ajax *σακεσφόρος*, quod Noster interpretatur *clypei dominus*.

3. *Ut*, utpote qui; Cicero, pro Rosc. Am. 17. *Homo, ut erat furiosus, respondet*; sic et xii. 258. *Impatiens iræ*, iracundus; Livius, v. 38. *Galli flagrantes ira, cujus impatiens gens est*; vid. Heinsius. Quint. Calab. 180. *μέγ' ἀσχαλάων*. Sic breviter mores Ajacis notantur, et admonemur, qualis jam oratio expectanda sit. *Respexit*, vultu a judicibus ad litora verso.

5. *Intendens manus.*] *Intendere* et *tendere manus* promiscue usurpantur: vide Drakenb. ad Silium, xv. 640. *Agimus causam.* Ajax non modo id agebat, ut arma acciperet, sed fortitudine sua, qua, interfecto Achille, reliquos duces omnes superabat, adeo superbiebat, ut indignissime ferret, quemquam audere, Ulyssem imprimis, non manu, sed calliditate et facundia excellentem, secum contendere. Hac indignitate commotum animum præclare exprimit hoc exordium vers. 5—20; idemque sensus per totam orationem regnat. Indignitatem rei abrupte et cum gravi acclamatione *prô Jupiter!* dupliciter declarat: Agimus causam *ante rates*, quas ego servavi, et *mecum confertur Ulixes*, cum nobilissimo et fortissimo heroe fraudulentus et ignavus. Recte Quintilianus, Inst. Or. V. x. 41: "Locus ad commendationem quoque et invidiam valet: nam et Ajax apud Ovidium, *Ante rates*, inquit, *agimus causam*." Hinc classem respexisse monetur, vultu ipso indignationem prodente. *Confertur*, se confert.

7. *At non Hectoreis*, etc.] Trojani, Hectore duce, ignem inferre conabantur navibus Græcorum, quibus conatibus fortissime restitit Ajax; Homerus, Il. O. et Π. Eadem re gloriatur etiam apud Quint. Calabr. 213 sqq. *Sustinuit* proprie impetum irruentium, et *fugavit* hostes flammas ferentes, sed hinc etiam hostiles flammas. *Tutius est*, magis conducit ad gloriam consequendam. *Fictis*, subdolis, *verbis*: ita contemptim eloquentiam appellat; Quintus Calab. 222. *μύθων Ἰδρείῃ πίσυνος μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων.*

10. *Quam pugnare manu*; Habent hoc heroes et milites strenui, ut eloquentiam spernant præ sua fortitudine, v. c. Hercules, ix. 29; Tydeus apud Euripidem, Phœn. ver. 603; Marius apud Sallustium, Jug. lxxxv. 31; Ajax apud Antisth. p. 55: *ὁ πόλεμος οὐ λόγῳ κρίνεται, ἀλλ' ἔργῳ*. *Dicere*, scil. cum facundia, eloquentem esse: sæpe sic *dicere* apud Cicer. *Facere*, præclara facinora edere, fortem esse; Sallustius, Cat. 3. "Pulchrum est bene facere reipublicæ: etiam bene dicere haud absurdum est." *Valere*

Nec facere est isti: quantumque ego Marte feroci,
Quantum acie valeo, tantum valet iste loquendo.
Nec memoranda tamen vobis mea facta, Pelasgi,
Esse reor; vidistis enim: sua narret Ulixes,
Quæ sine teste gerit, quorum nox conscia sola est.
Præmia magna peti fateor: sed demit honorem
Æmulus: Ajaci non est tenuisse superbum,
Sit licet hoc ingens, quidquid superavit Ulixes.
Iste tulit pretium jam nunc certaminis hujus,
Quo quum victus erit, mecum certâsse feretur.
Atque ego, si virtus in me dubitabilis esset,
Nobilitate potens essem, Telamone creatus,
Mœnia qui forti Trojana sub Hercule cepit,
Litoraque intravit Pagasæa Colcha carina.

arte, viribus, excellere. *Iste* cum contemptu dictum.

13. *Memoranda*, enumeranda, recensenda. *Vidistis enim;* magni æstimant bellatores, facinora sua ante oculos vel ducis vel militum edidisse; vide Liv. xxi. 43 extr. *Sine teste;* apud Antisth. p. 54. ille nihil facit φανερῶς ego nihil λάθρα. *Quorum nox conscia est*, quoniam noctu sua perpetraverat, unde ap. Sen. Troad. 754. Ulysses *nocturnus miles*, et ibid. 38. Diomedes *nocturnus Ithaci comes.* Id infra in laudem suam vertit Ulysses, sed superbus et iratus Ajax callida consilia pro ignavi animi signis habet.

17. *Ajaci non est—superbum*, etc.] De hoc sensu Græcorum diximus ad ix. 6: sed vide, quam acerbe nunc eo utatur in contumeliam æmuli. *Ajaci* cum vi pro, *mihi;* Silius, ii. 29. *Armatum Hannibalem* (id est, *me) pœnæ petit impia tellus.* Sed Francio et Burmanno auctoribus, post *æmulus* interpungendum arbitratus sum: Ajaci non est superbum tenuisse, quod superavit Ulysses. In qua oppositione maximam esse vim, summamque acerbitatem quilibet facile sentiet. *Non est ei superbum*, non habet, cur superbiat; vide Burmann. ad Petron. cap. 18. *Tenuisse*, obtinuisse. *Quo*, scilicet certamine. Antisth. p. 54: ὁ πόλεμος οὐ λόγῳ κρίνεται, ἀλλ' ἔργῳ.

21—33. *Atque ego*, etc.] Nobilitatem generis jactat et jure hæreditario nititur, utrumque in contumeliam Ulyssis. Verbo tantum hæc attingit Quintus Calaber. 235—36. *Atque* inservit transitionibus; vide Clav. Cic. *Nobilitate potens*, nobilis: additur enim *potens* omnibus iis rebus, quæ valent aliquid inter homines, quibus multum efficitur: hinc *potens auctoritate, favore, copiis*, etc. De nobilitate Æacidarum vide Isocratem, Evag. pag. 452. Wolf. min. Eorum acta fuere pars illustris historiæ antiquæ; Horat. III. Od. xix. init. *Mœnia qui —cepit;* vide xi. 213. *Intravit litora* pro, intravit portus. *Pagasæa carina* fabricata sub Pagaso, promontorio et oppido Thessaliæ.

Æacus huic pater est, qui jura silentibus illic
Reddit, ubi Æoliden saxum grave Sisyphon urget.
Æacon agnoscit summus, prolemque fatetur
Juppiter esse suam: sic ab Jove tertius Ajax.
Nec tamen hæc series in causa prosit, Achivi,
Si mihi cum magno non est communis Achille.
Frater erat; fraterna peto: quid sanguine cretus
Sisyphio, furtisque, et fraude simillimus illi,
Inserit Æacidis alienæ nomina gentis?
An quod in arma prior, nulloque sub indice veni,

25. *Æacus—qui jura*, etc.] Plerique tamen veteres non nisi duos judices infernales agnoscunt, Minoa et Rhadamanthum. Æacus potius Plutonis claviger ferebatur; vide Fischer. ad Æschinem Axioch. s. 19: sed non mirum, si Ajax glorians illud maluit. Vide omnino Heynii Exc. xi. ad Virg. Æneid. vi. *Jura silentibus illic Reddit*; multi *silentibus umbris*; sed Burmannus docet *silentes* absolute interdum dici silentes umbras (Regii codices *silentibus illic*;) et pro, apud inferos, satis acerbe, *illic, ubi Sisyphon saxum grave urget*. Sisyphus enim latro Anticleam, Ulyssis matrem, quum ad Laertem duceretur, compressit, ex quo concubitu Ulysses natus: duplex igitur inest convicium. Apud Euripidem, Iph. Aul. 524. Ulysses dicitur *Σισύφειον σπέρμα*, quod fluxit fortasse inde, quia Ulysses ingenio similior Sisypho, quam Laerti. *Urget*, premit, degravat; nam secundum Propertium, II. xvi. 30. et alios, Sisyphus saxum cervicibus impositum apud inferos gestat. Sed quum illud etiam volvere dicatur, æque bene se habet duorum MSS. Stroz. et Barber. lectio, *Æolides s. g. Sisyphus urget*, ut iv. 499. "Aut petis, aut urges ruiturum, Sisyphe, saxum;" vide Burmannum. Regii codices nihil mutant: et bene *saxum*, semper imminens ac prope ruiturum, est subjectum verbi *urgere*; quanquam locum citatum non damnem.

28. *Ab Jove tertius Ajax*, id est, pronepos; Æacus enim ab Jove primus, secundus Telamon.

29. *Series*, vulgo genealogia; Statius, Theb. vi. 269. *series antiqua parentum*; Silius, i. 88. *series nepotum*. *Frater* pro patrueli, et hoc loco cum delectu. Telamon et Peleus fratres erant, ab hoc Achilles, ab illo Ajax. *Inserit*; plerique (et Regii cod.) *inseris*. *Inseri* eleganter dicuntur, qui in alienam gentem vel adoptantur vel se ingerunt, voc. ab insitione surculorum petito; Phædrus, III. iii. 10. *insitivi liberi*, spurii. *Nomina alienæ gentis* melius, quam, *se*, quia in serie scribuntur nomina; Plinius paneg. xxxvii. 7. *impie his nominibus inseri publicanum*.

34. *An quod in arma prior*, etc.] Quum non haberet Ajax, cur sua facta commemoraret, quæ ipsi viderant Græci, copiosus est in Ulyssis sceleribus detegendis. *An quod—mihi?* Indignantis et irridentis animi est, rogare, ne ea nobis obsint, quæ prodesse nobis vel maxime in causa debent, ut ix. 21 sq. et infra ver. 135 sq. Antisth. p. 56. tantum de Ulysse: ὃς οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ἄκων ἀφῖκται εἰς Τροί-

Arma neganda mihi? potiorque videbitur ille,
Ultima qui cepit, detrectavitque furore
Militiam ficto: donec sollertior isto,
Sed sibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitataque traxit in arma?
Optima nunc sumat, qui sumere noluit ulla:
Nos inhonorati, et donis patruelibus orbi,
Obtulimus qui nos ad prima pericula, simus.
Atque utinam aut verus furor ille, aut creditus esset;

αν· et de Ajace, ὃς *πρῶτος ἀεὶ καὶ μόνος τέταγμαι.* *Nullo sub indice*, ut apud Florum, iv. 8. *sub percussore mori.* In his, *sub* causam efficientem notat. De simulata Ulyssis insania vide Hygini fabulam 95: "Ei erat responsum: si ad Trojam isset, post vicesimum annum, solum, sociis perditis, egentem domum rediturum. Itaque quum sciret ad se oratores venturos, insaniam simulans, pileum sumpsit, et equum cum bove junxit ad aratrum. Quem Palamedes (Nauplii filius) ut vidit, sensit simulare, atque Telemachum filium ejus, cunis sublatum, aratro ei subjecit, et ait: simulatione deposita, inter conjuratos veni." De Telemacho res paulo aliter in carmine Cyprio narratur. Ægre certe impelli potuit, ut adversus Trojanos proficisceretur; Homerus, Od. Ω. 119. Idem, sed obscurius, Ulyssi objicitur apud Quintum Calabr. 193. Sed totum hoc tragici post Homerum finxerunt, monente etiam Cicerone, Offic. iii. 26. ubi de honestate hujus consilii disputat. Ibidem habes hoc idem crimen a poeta antiquo tractatum. *Sollertior*, callidior; Quintus Calab. 199. ὃς *σέο φέρτερος ἔσκε βίῃ καὶ ἐΰφρονι βουλῇ.* *Sibi inutilior*, suæ saluti minus consulens; vide ad ver. 59. *In arma* (vel *ad arma*) *trahere, vocare, venire, mittere* amant poetæ. Commode in rem suam utitur illa simulatione, *Optima nunc sumat*, etc. quibus verbis indignitas rei rursus exprimitur. *Inhonorati*, nullo præmio affecti. *Ad prima pericula* pro, primi ad pericula, ut ver. 36. *ultima qui cepit* pro, ultimus.

43. *Furor ille;* unus Heinsii *furor illi*, quod non improbat Burmannus, modo distinguas post *furor*. *Nec comes*, etc. Quint. Calaber, 194. *ὡς μὴ ὤφελλες ἱκέσθαι.* Tum eadem, quæ hic, exempla commemorantur, Philoctetæ et Palamedis, sed justo brevius, et sine affectuum commotione. *Hortator scelerum*, Ulysses, ex Virgil. Æn. vi. 529. *Pœantia proles*, Philocteta, Pœantis filius, sagittas ab Hercule acceperat (ix. 232.) quibus instructus interfuit bello Trojano. Sed in intinere ex colubri morsu in insaniam versus in insula Lemno a Græcis est relictus. Hujus rei culpam in Ulyssem confert Ajax. Agamemnonis jussu factum esse tradit Hyginus, fabul. 102; sine dubio suaserat Ulysses Agamemnoni, ut juberet. Jam quid in hac insula per integrum prope decennium peregerit, quantosque cruciatus pertulerit, breviter hic tangitur, quia ad Græcos loquebatur, quibus illa nota; singula tamen valent ad commiserationem faciendam, invidiamque creandam Ulyssi. Longiore narratione, eaque luctu plenissima exponitur a Quint. Calabro, ix. 352—396. ubi Diomedes

Nec comes hic Phrygias unquam venisset ad arces
Hortator scelerum! non te, Pœantia proles,
Expositum Lemnos nostro cum crimine haberet;
Qui nunc, ut memorant, silvestribus abditus antris,
Saxa moves gemitu, Laërtiadæque precaris
Quæ meruit: quæ, si Dî sunt, non vana preceris.
Et nunc ille eadem nobis juratus in arma,
Heu! pars una ducum, quo successore sagittæ
Herculis utuntur, fractus morboque fameque,
Velaturque, aliturque avibus; volucresque petendo
Debita Trojanis exercet spicula fatis:
Ille tamen vivit, quia non comitavit Ulixen.
Mallet et infelix Palamedes esse relictus!

et Ulysses legati ad eum veniunt, ut, quum sine ejus sagittis Ilium expugnari non posse in fatis esset (unde mox *debita*, destinata, *Trojanis fatis*, Trojano excidio, *spicula*,) ipsum arcesserent. Ex Attio, qui post Sophoclem, cujus Philoct. extat, et Euripidem hoc argumentum tractaverat, passim versiculos laudat Cicero, et Philoctetæ exemplo utitur in disputationibus de perferendis doloribus; Fin. ii. 29; v. 11; Tusc. ii. 7.

48. *Gemitu*, cum gemitu; Cicero, Tusc. d. l. " Aspice Philoctetam! Cui concedendum est gementi. Ipsum enim Herculem viderat in Œta magnitudine dolorum ejulantem." *Precaris*, imprecaris. *Si Di sunt*, quum Dî sint: *si* nunc, ut sæpe, affirmantis est, non autem dubitantis.

50. *Eadem nobis*, Græca syntaxis, *ταὐτὰ ἡμῖν*, *eadem* in quæ nos; Cic. Famil. ix. 6. *quod non idem illis censuissemus*. *Una* redundanter additum. *Fractus morbo fameque*; Quint. Calaber, 367 sqq. *Velatur*, Philocteta apud Attium: " Configo tardus celeres, stans volatiles, Pro veste pennis membra textis contegens;" confer Q. Calabrum, 358. et Cic. Fin. v. 11. *Alitur*, Sophocl. ver. 288 s. *Exercet spicula*, ut apud Attium: " Ingemiscimus, Quod hæc pennigero, non armigero in corpore, Exerceantur tela." *Debita spicula*; vide supra ad ver. 45.

56. *Mallet et Palamedes*, etc.] Jam Philoctetæ exemplum luctu plenissimum, et ad invidiam Ulyssi faciendam aptissimum; tamen magis etiam lugendum Palamedem prædicat Ulyssis culpa. De tristi Palamedis sorte vide Hyginum, fab. 105. Exposita jam erat in Carmine Cyprio; et attingitur etiam a Virgilio, Æn. ii. 82 sqq. quanquam alia ibi odii causa commemoratur: sed nec hujus rei mentionem fecit Homerus: adeo multa rebus Trojanis addiderunt posteriores poetæ! *Male convicti*, magno suo dolore, in damnum suum convicti. Ita, ut dixi, usurpari docet Drakenb. ad Silium, xiii. 50; ita Seneca, Suas. V: *Errat circa damna sua, et quæ male expertus est, vota deponit*. Ut sequentia intelligantur, notanda sunt hæc: Ulysses captivo Phrygi epistolam Priami nomine ad Palamedem scriptam dedit, in qua ille huic mag-

Viveret, aut certe letum sine crimine haberet:
Quem male convicti nimium memor iste furoris
Prodere rem Danaam finxit; fictumque probavit
Crimen; et ostendit, quod jam præfoderat, aurum,
Ergo aut exilio vires subduxit Achivis,
Aut nece: sic pugnat, sic est metuendus Ulixes.
Qui licet eloquio fidum quoque Nestora vincat,
Haud tamen efficiet, desertum ut Nestora crimen
Esse rear nullum; qui, quum imploraret Ulixen
Vulnere tardus equi, fessusque senilibus annis,
Proditus a socio est: non hæc mihi crimina fingi,
Scit bene Tydides; qui nomine sæpe vocatum
Corripuit; trepidoque fugam exprobravit amico.
Aspiciunt oculis Superi mortalia justis.

nam vim auri pollicebatur, si ex composito castra Græca proderet. Simul militem misit, qui Phrygem non longe a castris interficeret. Epistola reperta, quum Palamedes ad Agamemnonem perductus rem negaret, Græci, auctore Ulysse, in tentorio quæsiverunt, inveneruntque aurum, quod Ulysses noctu clam ibi obruerat.

63. *Qui licet eloquio*, etc.] Transitus justo argutior: *fidum* vocat, quia tanto majus crimen, *fidum* socium deserere. Lenzius conjungit *eloquio fidum*, id est, fretum eloquentia, ut xi. 125. de Nesso, *ope fidis equina*. Sed primum dubito, an *fidus* dicatur pro, *fidens*; deinde Nestor nihil moliebatur eloquentia sua fretus. Denique major inest vis, si *eloquio* cum *vincat* conjungamus. De Ulyssis facundia vide Homer. Il. Γ. 222. Pro *fidum quoque*, Basileensis *fidum sibi*, quod efficacius. *Desertum ut Nestora;* septem libri non habent *ut;* vide Burmannum ad Quintilian. decl. xi. 7. Quum Græci fulmine Jovis consternati fugerent, Nestor relictus est tarditate equi, Paridis hasta in summo vertice vulnerati. Hectore igitur irruente, Diomedes in senis auxilium imploravit Ulyssem, sed frustra; et ni Diomedes ipse auxilio occurrisset, haud dubie interiisset Nestor; Ulysses fugam jam paraverat; Il. Θ. 80. *Proditus* gravius quam desertus. *Trepido*, præ metu celeriter fugienti. *Exprobravit;* alludit ad verba quæ Homerus, ver. 94. Diomedi attribuit: Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὣς, ὁμίλῳ.

70. *Aspiciunt Superi*, etc.] Gravis hæc sententia eo pertinet, quod auxilio mox ipse egebat, qui non tulerat. *Mortalia* absolute et substantive ponitur, res humanæ; vide Bentleium ad Horat. Art. Poet. 68. *Eget auxilio:* egebat autem Ulysses, quum Trojanorum cohortes in eum, Soci hasta vulneratum, irruerent; tum ter ita *clamabat*, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός· Il. Λ. 461. Atque hæc ignominiose admodum hic narrantur, Ulyssemque faciunt ignavam mulierem. *Legem sibi dixerat*, conditionem ipse præ-

En eget auxilio, qui non tulit: utque reliquit,
Sic linquendus erat; legem sibi dixerat ipse.
Conclamat socios: adsum, videoque trementem
Pallentemque metu, ac trepidantem morte futura:
Opposui molem clypei; texique jacentem;
Servavique animam, minimum est hoc laudis, inertem.
Si perstas certare, locum redeamus in illum:
Redde hostem, vulnusque tuum, solitumque timorem;
Post clypeumque late: et mecum contende sub illo.
At postquam eripui, cui standi vulnera vires
Non dederant, nullo tardatus vulnere fugit.
Hector adest, secumque Deos in prælia ducit;
Quaque ruit, non tu tantum terreris, Ulixe;
Sed fortes etiam: tantum trahit ille timoris!
Hunc ego sanguineæ successu cædis ovantem
Cominus ingenti resupinum pondere fudi.

scripserat, qua tractandus esset. *Adsum* cum Menelao. *Molem clypei*; Hom. ver. 485. *φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.* Idem beneficium ingrato exprobrat apud Quint. Cal. 201 sqq. sed non tam graphice et contumeliose, ut hic *jacentem*. Apud Homerum etiam vulneratus fortiter pugnat, et postea Menelaus eum manu ducit e prælio.

82. *Secum Deos in prælia ducit.*] Apollo missus a Jove anteibat Hectorem, nube tectus ægideque armatus, terrebatque Græcos, ut fugerent; vide Homer. Il. O. 220 sqq. 307. 326. Verum non tum *pondere*, id est, saxo, *fundebat*, ad terram dabat, Hectorem, sed hoc jam antea factum erat; Il. Ξ. 416 sqq. Itaque Ovidius aut diversa miscuit, aut alios auctores secutus est, et quidem eosdem, quos Dictys Cretensis, qui lib. ii. ubi de pugna ad naves Græcorum loquitur, "Tum jam cedentibus, *inquit*, acrior insistens *Ajax*, Hectorem, qui adversum eum promptius steterat, ictum immani saxo, ac mox consternatum ejicit." *Trahit* terrorem exquisitius, quam, facit terrorem. *Cominus* ex uno MS. Oxon. recepit Heinsius pro *eminus*, quod reliqui tuentur omnes. Causam reddit hanc: "plus enim laudis Ajaci, quod cominus cum Hectore erat congressus, quam si eminus congressus fuisset." Verum hoc non sufficit. Lenzius contra putat, *τὸ eminus* magis testari Ajacis robur. Apud Homerum quidem lapide fundit Hectorem, postquam is se jam receperat ad suos, adeoque eminus; sed apud Dictyn cominus. Codices Regii habent *eminus*, quod prætulerim tum propter Homeri testimonium, tum propter rationem a Lenzio allatam. *Resupinum*; *ὕπτιοι* apud Homerum plerunque cadunt vulnerati.

Hunc ego poscentem, cum quo concurreret, unus
Sustinui: sortemque meam vovistis, Achivi;
Et vestræ valuere preces: si quæritis hujus
Fortunam pugnæ; non sum superatus ab illo.
Ecce ferunt Troes ferrumque, ignemque, Jovemque
In Danaas classes: ubi nunc facundus Ulixes?
Nempe ego mille meo protexi pectore puppes,
Spem vestri reditus: date tot pro navibus arma.
Quod si vera licet mihi dicere, quæritur istis,
Quam mihi, major honos: conjunctaque gloria nostra est;
Atque Ajax armis, non Ajaci arma petuntur.
Conferat his Ithacus Rhesum, imbellemque Dolona,

87. *Poscentem,* provocantem ad certamen singulare; Il. H. 67 sqq. Hoc igitur diu ante factum. *Concurrere* de certamine singulari. *Sustinere* de eo, qui parem se præbet adversario viribus. Obtulerunt se ad hoc certamen novem heroes, e quibus unum sorte eligendum esse auctor fuit Nestor. Tum Græci *voverunt sortem Ajacis* (quod Burmann. dubitat an satis Latinum sit,) vota, preces fecerunt, ut sors Ajacis exiret, quanquam et duos alios voto suo comprehenderunt. Voverunt enim his verbis: Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν, Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης· ver. 179. *Valent preces* et *vota* (ver. 128.) quum fit, quod voveramus, precati eramus. *Non sum superatus;* immo quum hastis nihil profecissent, et res ad saxa venisset, tum quoque ingenti saxo stravit Hectorem; ver. 270. *Fortuna,* exitus pugnæ.

93. *Nempe ego,* etc.] Il. O. 745 sqq. Est autem *nempe* vox ejus, qui ipse sibi respondet.

95. *Quæritur istis,* etc.] *Præclara* foret sententia, si alius id de Ajace dixisset, non ipse de se. Simile illud apud Valerii Max. VII. v. 6: "Non Catoni prætura, sed præturæ Cato negatus est." *Quæritur,* comparatur.

98. *Rhesus,* rex Thracum, equos habebat maximos et pulcherrimos; Il. K. 435: eum cum sociis interfecit Diomedes. Inter cædem operam dedit Ulysses, ut ejus equis potiretur, ver. 489 sqq. *Dolon,* Trojanus, facie turpis, sed pedibus velox, explorator venit in castra Græcorum. Cognitum persecuti sunt Diomedes et Ulysses. Quum captus esset, pallidus et tremens auro æreque vitam redimere voluit; hinc *imbellis* Dolon: sed Diomedes eum interfecit ense; Il. K. 314 sqq. Fortem inducit Dolonem Virgilius, Æn. xii. 346 sqq. De *Heleno,* Priami filio, ab Ulysse rapto confer Sophoclem, Philoct. 601 sqq. qui tamen nec Diomedis mentionem facit, nec dicit hoc factum esse, quum Palladium raperetur. Nempe *cum* non indicat, idem eodem tempore factum, sed duo diversa conjungit, et Helenum captum, et Pallada raptam. *Pallas,* Palladium, e cœlo delapsum et antiqua religione cultum a Trojanis, quod

Priamidenque Helenum rapta cum Pallade cap-
Luce nihil gestum, nihil est Diomede remoto. [tum.
Si semel ista datis meritis tam vilibus arma,
Dividite; et pars sit major Diomedis in illis.
Quo tamen hæc Ithaco, qui clam, qui semper iner-
Rem gerit; et furtis incautum decipit hostem? [mis
Ipse nitor galeæ, claro radiantis ab auro,
Insidias prodet, manifestabitque latentem.
Sed neque Dulichius sub Achillis casside vertex
Pondera tanta feret: nec non onerosa gravisque

ab Ulysse et Diomede, noctu clanculum urbem Trojanam ingressis, ablatum esse, antiqua fuit narratio, quam secuti sunt etiam Euripides, Rhes. 501; Virgilius, Æn. ii. 164; Quintus Cal. x. 346. Ob Pallada raptam Ulysses apud Antisth. p. 53. et 55. sacrilegus vocatur: ἱεροσυλήσας τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ νύκτωρ.

102. *In illis*, illorum, ut ver. 311. *in illo*, illius.

103. *Quo tamen*, etc.] Inutilia, quin adeo perniciosa hæc arma Ulyssi. Hoc maximam in Ulyssis ignominiam tractat. *Furtis*, insidiis et dolis. *Nitor galeæ;* Achillis enim galea, ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν, Il. Τ. 381; Quint. Calaber, v. 102. Ovidius hic cumulavit verba, quandoquidem *nitor*, *clarus et radiare* eodem redeunt. Quod tamen quum sæpius fecerit Ovidius, neque h. l. vitiose, non erat, cur Burmannus emendaret, *ferro radiantis et auro*, cum explicatione: ferreæ enim erant et auro inductæ, ferrum vero in splendorem erat datum. Sed si auro inductæ, non poterat nitor ferri (*lumen ferri* dixit Valer. Flac. iii. 100.) cerni. Tanaq. Faber corrigit *cono radiantis ab aureo*. *Manifestare*, facere, ut latens in oculos incurrat; vide Burmannum qui monet, usurpatum esse apud Ovid. ad imitationem Græci δηλοῦν, nec aptius huic rei exprimendæ superesse verbum. Pro *latentem* Oxoniensis et duo alii MSS. *paventem*, quod valde adblanditur, et satis poeticum videtur Schirachio: "nempe, inquit, qui pavet, ejus galea quasi tremit, et radiat aurum magis, quum trepidat." Hoc vero est argutari! Si hoc voluisset Ovidius, notatione dignus esset, qui irato et convicianti Ajaci talem ingenii lusum tribuisset. Neque hic de pavore Ulyssis sermo est, sed de insidiis. Aliter apud Antisth. p. 53: δειλὸς οὐδεὶς ἂν ἐπισήμοις ὅπλοις χρήσαιτο, εἰδώς, ὅτι τὴν δειλίαν αὐτοῦ ἐκφαίνει τὰ ὅπλα.

107. *Sed neque*, etc.] Hanc membrorum debilitatem Ajax ei objicit etiam apud Quint. Calabrum, 224. *Dulichium*, insula prope Ithacam, quæ tamen secundum Homerum, alii regi serviebat. *Pelias esse potest;* de hasta Peliade vide ad xii. 73. Achillis *clypeus*, Vulcani opus, imprimis nobilitatus est Homeri, Il. Σ. 468—607. descriptione, (quacum cf. Quint. Calab. v. 5—101.) et recentiorum disputationibus. *Cœlatus imagine vasti mundi*, in quo cœlum cum sideribus, terra non modo cum fluviis, mari et urbibus, sed etiam cum omnibus iis, quæ cadunt in vitam humanam, figuris eminentibus expressa erant. De verbo *cælare* vide ad ii. 6. *Natæ ad furta*, vide ad xv. 116 et 120.

Pelias esse potest imbellibus hasta lacertis.
Nec clypeus, vasti cælatus imagine mundi,
Conveniet timidæ, natæque ad furta sinistræ.
Debilitaturum quid te petis, improbe, munus?
Quod tibi si populi donaverit error Achivi,
Cur spolieris, erit, non, cur metuaris ab hoste:
Et fuga, qua sola cunctos, timidissime, vincis,
Tarda futura tibi est, gestamina tanta trahenti.
Adde, quod iste tuus, tam raro prælia passus,
Integer est clypeus: nostro, qui tela ferendo
Mille patet plagis, novus est successor habendus.
Denique, quid verbis opus est? spectemur agendo:
Arma viri fortis medios mittantur in hostes;
Inde jubete peti, et referentem ornate relatis.
Finîerat Telamone satus, vulgique secutum

116. *Trahere* eleganter de pondere, quod tardat incedentem et fugientem; Virgilius, Georg. iv. 94. de obeso, *latum trahens inglorius alvum*. *Prælia passus;* quidam *vulnera* passus; sæpe *vulnera pati:* sed Burmannus recte præfert *prælia* (quod habent Regii codices,) quia si raro vulnera esset passus clypeus, aliqua tamen haberet, nec esset integer.

121. *Arma viri fortis*, etc.] Seneca, Controv. ii. 11. de Ovidio: "Adeo autem studiose Latronem audivit, ut multas ejus sententias in versus suos transtulerit. In armorum judicio dixerat Latro: Mittamus arma in hostes, et petamus. Naso dixit: Arma viri fortis, etc." Simile quid Q. Calab. 218 sqq. habet.

123. *Finîerat* orationem, peroraverat causam suam. *Murmur* et alias *fremitus*, sermo multorum promiscue loquentium. *Astitit*, surrexit ad eos. *Oculos—moratos* ex Homer. Il. Γ. 217 sqq. ubi hoc moris Ulyssi fuisse traditur, ut, antequam verba facere inciperet, staret oculis in terram defixis, immotoque sceptro. Causam, cur hoc ita finxerit Homerus, reddit Quintilianus, Inst. XI. iii. 158: "Mire auditurum dicturi cura delectat, et judex se ipse componit. Hoc præcipit Homerus Ulixis exemplo, quem stetisse oculis in terram defixis, immotoque sceptro, priusquam illam eloquentiæ procellam effunderet, dicit." Ut igitur Ajax torvo vultu indignitatem rei profitebatur, sic Ulysses modestiæ gratia audituris se commendabat. *Expectato*, quia nota omnibus ejus facundia. *Neque abest*, etc. Burmannus putat, hæc a Propertio, I. ii. 29. sumpta: *nec desit jucundis gratia verbis;* itaque et ibi malit *facundis:* sine causa. Dicit autem Ulysses oratione sequenti composite, moderate, callide, et ubi Ajacis nonnulla et crimina et argumenta diluit, opera sua mirifice enarrat.

Ultima murmur erat: donec Laertius heros
Astitit, atque oculos paulum tellure moratos
Sustulit ad proceres, expectatoque resolvit
Ora sono; neque abest facundis gratia dictis:
Si mea cum vestris valuissent vota, Pelasgi,
Non foret ambiguus tanti certaminis hæres;
Tuque tuis armis, nos te poteremur, Achille!
Quem quoniam non æqua mihi vobisque negârunt
Fata (manuque simul veluti lacrimantia tersit
Lumina;) quis magno melius succedat Achilli,
Quam per quem magnus Danais successit Achilles?
Huic modo ne prosit, quod, ut est, hebes esse videtur;
Neve mihi noceat, quod vobis semper, Achivi,
Profuit ingenium: meaque hæc facundia, si qua est,
Quæ nunc pro domino, pro vobis sæpe locuta est,
Invidia careat: bona nec sua quisque recuset.
Nam genus, et proavos, et quæ non fecimus ipsi,

128. *Si mea cum vestris*, etc.] Incipit cum pio voto, sibi et auditoribus communi, idque fictis adeo lacrimis confirmat. *Valuissent vota;* vide ad ver. 89. *Non foret—hæres*, non ambigeretur, quis possideret illa arma, de quibus jam certatur, quorum hæres Ajax esse magna contentione vult. *Poteremur* antique pro, *potiremur;* vide Heinsium et Burmannum: *potiri* nunc, uti, possidere. *Tuque tuis—Achille!* hac apostrophe animos auditorum ad fletum inclinat. *Melius*, meliore jure. Tanaq. Faber neminem natum arbitrabatur, a quo doceri posset, quid sibi hoc vellet, *Danais successit Achilles*, itaque corrigebat, *accessit;* at facile doceri poterat, *succedere* centies poni pro, accedere; obvia enim sunt illa, *succedere antro, muro, urbi;* et xi. 142. *succedere aquæ:* igitur et nunc intellig. quo auctore numero Græcorum accessit Achilles. Et de industria hoc idem verbum repetitum, quia quasi vim argumenti habet.

135. *Huic modo*, etc.] Vide ad ver. 34. *Hebes*, destitutus *ingenio*, h. e. prudentia et facundia, quam utramque virtutem Ulyssis spreverat Ajax. Illam autem facundiam Ulysses et præclare commendat: *quod vobis semper profuit, quæ pro vobis sæpe locuta est*, et modeste, *si qua est*, tum, *bona nec sua* (quæ ipse sibi *fecit*, paravit, non autem natura ei tribuit) *quisque* (quisquam) *recuset*, recuset iis uti. *Dominus facundiæ*, ut *dominus artis* i. 594. qui eam novit et exercet. Confer Q. Calabrum, 290.

140. *Nam genus, et proavos*, etc.] Verissime de generis nobilitate judicat, quam non sprevisset, nisi scivisset, meritis se posse contendere cum Ajace. *Esse pronepos*, Græca syntaxis,

Vix ea nostra voco: sed enim, quia rettulit Ajax
Esse Jovis pronepos, nostri quoque sanguinis auctor
Jupiter est, totidemque gradus distamus ab illo.
Nam mihi Laërtes pater est, Arcesius illi, [exul.
Jupiter huic; neque in his quisquam damnatus, et
Est quoque per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas: Deus est in utroque parente.
Sed neque materno quod sum generosior ortu,
Nec mihi, quod pater est fraterni sanguinis insons,
Proposita arma peto: meritis expendite causam.
Dummodo quod fratres Telamon, Peleusque fue-
Ajacis meritum non sit; nec sanguinis ordo, [runt;
Sed virtutis honos spoliis quæratur in istis.
Aut si proximitas, primusque requiritur hæres,
Est genitor Peleus, est Pyrrhus filius illi;
Quis locus Ajaci? Phthiam Scyronve ferantur:
Nec minus est isto Teucer patruelis Achilli.
Num petit ille tamen, num sperat, ut auferat arma?
Ergo operum quoniam nudum certamen habetur,
Plura quidem feci, quam quæ comprendere dictis

se esse pronepotem. *Damnatus et exul*, qualis Peleus, quanquam nec Telamon *fraternæ cædis insons* ex nonnullorum opinione; vide xi. 267 sqq. Sic vicissim Ulysses Ajaci quandam generis maculam objicit; confer ver. 26. *Mater* Ulyssis fuit Anticlea, Autolyci filia, Mercurii neptis; Od. A. 84. *In parente utroque*, in stemmate utriusque parentis. Commode repetit duo illa, quibus sua nobilitas major Ajacis.

151. *Dummodo quod*, etc.] Non potest Ajax hæreditario jure niti. *Spolia* alias arma hosti detracta, h. l. arma extincti relicta. *In istis* tradendis novo domino non *quæratur*, respiciatur, *sanguinis ordo*, consanguinitas, sed *virtutis honos*, virtus, quæ hoc honore et præmio sola digna est; *proximitas* etiam x. 340.

156. *Phthiæ* habitabat Peleus. Lem. Quum Achilles in insula *Scyro* lateret, rem habuit cum Deidamia, regis filia, ex qua natus est *Pyrrhus*; Apollod. III. xiii. 8. *Scyros* per *c* est patria Lycomedis; *Syros* absque *c* (v. 175) insula Ioniæ.

159. *Nudus*, ut γυμνὸς, eleganter pro, *solus*; vid. Drakenb. ad Silium, i. 219. *Rerum ordine ducar* pro vulgar. rem ordine referam, quod solenne in principio narrationum; vide ix. 5.

In promptu mihi sit; rerum tamen ordine ducar.
Præscia venturi genetrix Nereïa leti
Dissimulat cultu natum; deceperat omnes,
In quibus Ajacem, sumptæ fallacia vestis.
Arma ego femineis, animum motura virilem,
Mercibus inserui: neque adhuc projecerat heros
Virgineos habitus, quum parmam hastamque tenenti,
"Nate Dea," dixi, "tibi se peritura reservant
Pergama: quid dubitas ingentem evertere Trojam?"
Injecique manum, fortemque ad fortia misi.
Ergo opera illius, mea sunt: ego Telephon hasta
Pugnantem domui; victum orantemque refeci.
Quod Thebæ cecidere, meum est: me credite Lesbon,
Me Tenedon, Chrysenque, et Cyllan, Apollinis urbes,
Et Syron cepisse: mea concussa putate
Procubuisse solo Lyrnesia mœnia dextra.

162. *Præscia venturi*, etc.] Confer Apollod. III. xiii. 8; Hygin. fab. 96. Festive et jocose res narratur Art. Amat. i. 689 sqq. *Præscia venturi*, futuri, *leti*, nempe filium, si ad Trojam proficisceretur, periturum. *Dissimulat cultu*, vestitu virgineo tectum in Scyron insulam misit ad Lycomedem, ubi inter virgines latuit. Secundum Schol. Homeri, Il. T. 332. Ulysses, Phœnix et Nestor oratores missi sunt ad Lycomedem, non autem *Ajax*. Ulysses in vestibulo regio deposuit *femineas merces*, instrumenta textoria. Schol. Homer. ἱστουργικὰ ἐργαλεῖα. *Arma inserui* Schirachius explicat, arma indui latenti Achilli. Immo, arma addidi istis mercibus. Addunt alii, Ulyssem tubicinem jussisse canere, armorumque crepitum fieri, quo strepitu commotum Achillem clypeum hastamque arripuisse. Sed in verbis, *neque adhuc projecerat—dixi*, mira est brevitas. *Tibi se reservant* tamquam sponte id faciant, quod fato accidebat. Burmannus fabulam inde ortam putat, quod Achilles tum ἀρτίγαμος fuerit; hoc enim moris fuisse apud Græcos, ut νεωστὶ γεγαμηκότας absolverent militandi munere. *Ingens Troja* etiam ver. 505. et apud Virgilium, Æn. iii. 462. Referendum τὸ *ingens* vel ad ambitum urbis (Seneca, Troad. 22: victor *lentum Ilium Metitur oculis, ac decem tandem ferus Ignoscit annis*,) vel ad gloriam. Virg. Æn. ii. 325.

171. *Opera illius mea sunt*.] Operum Achillis indiculum jam xii. 105 sqq. habuimus, ubi vide not. Etiam apud Q. Cal. 256 sqq. de eo gloriatur, quod Achillem adduxerat. Sed longius progreditur, et singula quoque ejus opera sibi vindicat, quemadmodum ver. 236 sqq. partem adeo rerum ab ipso Ajace gestarum.

Utque alias taceam, qui sævum perdere posset
Hectora, nempe dedi: per me jacet inclytus Hector.
Illis hæc armis, quibus est inventus Achilles,
Arma peto: vivo dederam, post fata reposco.
Ut dolor unius Danaos pervenit ad omnes,
Aulidaque Euboicam complêrunt mille carinæ;
Expeotata diu, nulla, aut contraria classi,
Flamina sunt; duræque jubent Agamemnona sortes
Immeritam sævæ natam mactare Dianæ.
Denegat hoc genitor, Divisque irascitur ipsis:
Atque in rege tamen pater est: ego mite parentis
Ingenium verbis ad publica commoda verti:
Nunc equidem fateor, fassoque ignoscat Atrides,
Difficilem tenui sub iniquo judice causam.
Hunc tamen utilitas populi, fratrisque, datique

177. *Utque alias taceam;* vulgo et in Regiis codicibus, *utque alios*, quod melius est certe propter sequentem *Hectora;* in hujusce modi phrasi *alius* cum sequentibus, non cum præcedentibus jungitur; ergo male Heinsius dedit *alias* ut referatur ad civitates expugnatas ex quibus Syron et Lyrnesum modo nominavit. *Sævus*, fortis, frequens bellatorum epitheton. *Nempe*, certe. Phædrus, II. ii. 2. *nempe exemplis discimus*. *Per me*, mea virtute. *Quibus est inventus*, quorum auxilio est detectus. Immo arma Achillis, de quibus jam certabatur, alia erant, a Vulcano fabricata et accepta.

181. *Unius*, Menelai, *dolor* ob ereptam conjugem, *pervenit ad omnes*, quatenus omnes injuriam ei illatam ulcisci voluerunt. Confer Art. Amat. i. 688. *Sortes*, responsum Calchantis. Epitheta *immeritam* et *sævæ* non satis commode addita; ita enim apparet, Ulyssem adjuvisse rem atrocem. *Denegat hoc*, totumque adeo exercitum dimitti jubet. *In rege tamen pater est;* vide ad xii. 29. *Ego mite—verti*, ego *verbis*, facundia mea, perfeci, ut rex, deposito affectu paterno, mallet commodis publicis satisfacere. *Vertere* cum præpositione *ad*, mutationem consilii, affectus, etc. indicat; vide Burm. ad Phædrum, I. xxxi. 5. Conatus suos et propter difficultatem, et quia eloquentia opus erat, cum *causa* forensi comparat, cui præest *iniquus judex*, qui adversatur petenti. *Tenere causam* etiam apud Ciceronem pro, vincere, obtinere causam.

192 *Summa movet sceptri;* multi *Cura movet*, quæ varietas etiam Fast. v. 72; Burmannus addit ita *curam* pro imperio millies poni. *Summa sceptri dati* intellig. summa imperii (ut Cicero loquitur,) summum imperium, cujus signum est sceptrum, ei creditum. Agamemnon σκηπτοῦχος apud Homerum, Il. A. 279. *Laudem cum sanguine pensare*, gloriam et sanguinem filiæ in trutina ponderare, h. e. non solum affectu paterno, sed gloriæ etiam studio duci.

Summa movet sceptri, laudem ut cum sanguine penset.
Mittor et ad matrem, quæ non hortanda, sed astu
Decipienda fuit: quo si Telamonius îsset,
Orba suis essent etiamnum lintea ventis.
Mittor et Iliacas audax orator ad arces;
Visaque, et intrata est altæ mihi curia Trojæ:
Plenaque adhuc erat illa viris: interritus egi,
Quam mihi mandârat communis Græcia, causam;
Accusoque Parin, prædamque, Helenamque reposco;
Et moveo Priamum, Priamoque Antenora junctum.
At Paris, et fratres, et qui rapuere sub illo,
Vix tenuere manus, scis hoc, Menelae, nefandas;
Primaque lux nostri tecum fuit illa pericli.
Longa referre mora est, quæ consilioque, manuque
Utiliter feci spatiosi tempore belli.
Post acies primas, urbis se mœnibus hostes

193. *Mittor et ad matrem* vel solus, vel Diomede comite, ad Iphigeniam arcessendam. Matrem *astu decepit*, mentiens, filiam nupturam esse Achilli. Sic etiam Dictys Cretensis, lib. i. et Hyginus, fab. 98. Verum apud Euripidem, Iph. Aul. Menelaus vertit animum fratris, Iphigenia autem cum Clytæmnestra ipsius Agamemnonis literis arcessitur in castra. *Suis*, sibi faventibus, secundis. *Lintea;* quidam *carbasa*.

196. *Mittor et Iliacas*, etc.] Ulysses cum Menelao ante bellum susceptum Ilium missus erat ad Priamum, ut Helenam repeteret; Il. Γ. 205. In hac narratione singula valent ad *audaciam*, qua opus fuerit in hac legatione, declarandam. *Arces* pro singulari arx, Pergamus; vide ver. 344. *Alta Troja*, Ἴλιος αἰπεινή, Il. N. 773; ut αἰπεινὴ Γονόεσσα, Il. B. 573. Quia urbes capitales olim securitatis causa in montibus ædificari solebant, hinc *alta urbs*, magna, bene munita; vide Fabri Archæologiam, pag. 272. Lenzius vero h. l. non nisi acropolin intelligit. Ibi, ante Priami ædes, conciones fieri solebant; Il. H. 345. Eum locum Noster *curiam* vocat ex usu Romano. De legatione autem illa confer et Carmen Cypr. *Prædam*, opes, quas una cum Helena abduxerat Paris; Il. H. 363. *Antenor*, Priamo affinitate *junctus* pacem suasit; Hom. Il. H. 348 sqq. Eam ob causam omne jus belli ab eo abstinuisse Achivos memorat Liv. i. I. *Qui rapuere sub illo*, ministri, qui illo duce Helenam rapuere. *Tenuere*, retinuere. *Nefandas*, quia legatis intentabantur.

Continuere diu; nec aperti copia Martis
Ulla fuit: decimo demum pugnavimus anno.
Quid facis interea, qui nil, nisi prælia, nôsti?
Quis tuus usus erat? nam si mea facta requiris,
Hostibus insidior: fossas munimine cingo:
Consolor socios, ut longi tædia belli
Mente ferant placida; doceo, quo simus alendi,
Armandive modo: mittor, quo postulat usus.
Ecce Jovis monitu, deceptus imagine somni,
Rex jubet incœpti curam dimittere belli:
Ille potest auctore suam defendere causam.
Non sinat hoc Ajax, delendaque Pergama poscat;
Quodque potest, pugnet: cur non remoratur ituros?
Cur non arma capit? dat, quod vaga turba sequatur?
Non erat hoc nimium nunquam nisi magna loquenti.
Quid? quod et ipse fugis? vidi, puduitque videre,

210. *Quid facis interea,* etc.] Sequentia præclare ostendunt, quantum valeat in bello consilium, nec parum premunt Ajacem. Putidus in hoc argumento est Ulysses apud Quint. Cal. ver. 238 sqq. ubi, tamquam in schola versaretur, plurimis exemplis et rationibus docet, quanta sit vis eloquentiæ et sapientiæ. *Munimen* Illud, ἀλεωρὴν, describit Homerus, Il. M. 52—57. Fossam latam utrimque cingebant præcipitia declivia, κρημνοὶ ἐπηρεφέες, desuper valli acuti, σκόλοπες ὀξεῖς, defixi erant. Sed illa opus Ulyssis fuisse, Homerus non dicit.

216. *Ecce Jovis monitu,* etc.] Concursum plurium substantivorum uni verbo junctorum non esse insolentem, et *monitu* dictum pro, *ex monitu*, ostendit Burmannus. *Monere* autem esse verbum somniorum, jam sæpius vidimus. Cæterum quod hic commemoratur, sumptum ex Il. B. 1—332. Jupiter, pernicioso ad Agamemnonem somnio misso, monuit, ut invaderet Trojanos; fore enim, ut urbem eorum capiat. Agamemnon autem, ut tentaret milites, jussit *incœpti curam dimittere belli*, desistere a bello, atque navibus in mare deductis in patriam redire. Quod vix audiverant milites, quum læti magnoque cum clamore ad naves festinarent, reditumque pararent. Hic Ulysses unus fuit, qui festinantes vel verbis reduxit, vel verberibus coercuit, et pro concione milites ad bellum continuandum cohortatus est; Homer. ver. 284 sqq. In hoc igitur nunc exultat ejus oratio. *Auctore*, auctoritate Jovis, quem sibi suasisse reditum mentiebatur. *Dat*, vel proponit consilium, vel dat exemplum. *Magna loquenti;* vide i. 751. Ordo est, *Hoc non erat nimium loquenti nunquam nisi magno nunquam nisi semper.*

Quum tu terga dares, inhonestaque vela parares.
Nec mora, "Quid facitis? quæ vos dementia, dixi,
Concitat, o socii, captam dimittere Trojam?
Quidve domum fertis decimo, nisi dedecus, anno?"
Talibus atque aliis, in quæ dolor ipse disertum
Fecerat, aversos profuga de classe reduxi.
Convocat Atrides socios terrore paventes:
Nec Telamoniades etiam nunc hiscere quidquam
Ausit; at ausus erat reges incessere dictis
Thersites, etiam per me haud impune, protervis.
Erigor, et trepidos cives exhortor in hostem,
Amissamque mea virtutem voce reposco.
Tempore ab hoc, quodcunque potest fecisse videri
Fortiter iste, meum est, qui dantem terga retraxi.
Denique de Danais quis te laudatve, petitve?
At sua Tydides mecum communicat acta;
Me probat; et socio semper confidit Ulixe.
Est aliquid, de tot Graiorum millibus unum

226. *Captam*, jam capiendam, quam obsidebant, ut caperent. Sic *captivum cœlum* i. 184. et *captas jam despectare terras* apud Virgilium, Æn. i. 396. ubi valde laborârunt interpretes. *Dimittimus* loca ea, a quibus abimus.

229. *Aversos*; a Troja; aut etiam, ego averti eos a classe, qua fugam parabant, et inde reduxi in castra. *Reduxi*; Langerman. et Argent. *retraxi*, quod proprium quidem de iis qui ex fuga retrahuntur; sed *reduxi* servandum est, quia profugi facundia Ulyssis moti et in pudorem dati, facile et quasi sua sponte redierint. Codices Regii ambo *reduxi*.

233. *Thersites*, homo omnium turpissimus, solebat *οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν*, et tum maxime Agamemnoni. Eum Ulysses sceptro percutiebat, ut vibex cruenta in dorso exoriretur; Il. B. 226. Cæterum peracerba comparatio Ajacis cum Thersita.

235. *Voce reposco.*] Heinsius putabat *reprendo*, ut ad fugientes socios respiciat.

237. *Meum est, qui dantem*; vulgo *quem dantem*; hanc lectionem dederant librarii metuentes forsan ne solœcissaret Ovidius; sed meliores, et nostri Regii, habent *qui*; sic et Trist. I. v. 41. *Causa mea est melior, qui non contraria fovi Arma*; hic quidem, eodem certe metu dederant *quia*; ex Pont. III. iv. 91. *Nec mea verba legis, qui sum submotus ad Istrum.*

238. *Petitve*, comitem in periculis adeundis. *Mecum communicat acta*, me socium sumit actorum. *Socio confidit Ulixe*; Florentinus *Ulixi*; sed vide Burmannum ad x. 69.

241. *Est aliquid*; vide ad xii. 93.

A Diomede legi: nec me sors ire jubebat:
Sic tamen et spreto noctisque hostisque periclo,
Ausum eadem, quæ nos, Phrygia de gente Dolona
Interimo: non ante tamen, quam cuncta coegi
Prodere, et edidici, quid perfida Troja pararet.
Omnia cognôram, nec, quod specularer, habebam;
Et jam promissa poteram cum laude reverti.
Haud contentus ea, petii tentoria Rhesi,
Inque suis ipsum castris comitesque peremi:
Atque ita captivo victor votisque potitus,
Ingredior curru lætos imitante triumphos.
Cujus equos pretium pro nocte poposcerat hostis,

Diomedis laus summa inter Græcos: dictus est *δαίμονι ἶσος* (Homerus, Il. E. 438.) quippe Martem etiam et Venerem vulnerare ausus. Sed in Theodectæ Ajace alia reddebatur causa, cur is Ulyssem potius socium actorum suorum appetierit: *ὅτι ὁ Διομήδης προείλετο Ὀδυσσέα, οὐ τιμῶν, ἀλλ' ἵνα ἥττων ᾖ ὁ ἀκολουθῶν·* Arist. Rhet. ii. 23. *Sic tamen*, licet sorte nulla jussus ire; similiter *sic quoque* viii. 603. et alibi. *Ausum eadem, quæ nos*, explorare castra hostilia. Heinsius conjicit *Ausum eadem nobis.* De *Dolone* vide ad ver. 98. *Perfida Troja*, vel quia Paris hospitii jure violato perfidus (Horat. I. Od. xv. 1, 2.) vel propter id, quod xi. 205 sqq. narratum est: sed Ulysses hic eam sibi laudem soli vindicat, cujus, secundum Homerum, maxima pars debebatur Diomedi.

248. *Promissa cum laude reverti*, cum gloria, vel quam mihi ex facinore promiseram (*sibi promittere*, pro sperare, etiam xi. 662.) vel quam mihi Græci promiserant: nempe Nestor ei promiserat *μέγα κλέος*, Il. K. 212. Heinsius e compluribus recepit *præmissa;* idem et *promerita* legi posse putabat. *Præmissa cum laude reverti* recte quidem dicitur imperator e bello, quum fama aut literæ ipsius militumque rerum ab eo gestarum gloriam jam divulgârunt in patria; sed an idem æque bene de hoc facinore nocturno dicatur, dubito. De *Rheso* vide ad ver. 98.

252. *Ingredior* pro, invehor. Diserte hæc distinguit Plinius, paneg. cap. 22: "Jam hoc ipsum, quod ingressus es, quam mirum lætumque! Nam priores invehi solebant quadrijugo curru et albentibus equis." Sic etiam Ulysses; hinc *lætos imitante triumphos:* sed Ovidius oblitus sui Ulyssem facit Romanum. De reditu Ulyssis cum curru vide Il. K. 497 sqq.

253. *Hostis*, Dolon, quum speculator mitteretur, *pro nocte*, pro exploratione illa nocturna *equos* Achillis pretium poposcit. Homer. Il. K. 392. Virg. Æn. xii. 346 sqq; conf. etiam Noster, Ib. 629; Trist. III. iv. 34. *Arma negate mihi* justo impetuosius dictum est, et melius conveniret irato Ajaci, quam blandienti auditoribus Ulyssi; neque hic habet argumentum justum: Date mihi arma Achillis; cur? quia eum cepi, qui equos Achillis poposcerat. In verbis *fueritque*

Arma negate mihi; fueritque benignior Ajax!
Quid Lycii referam Sarpedonis agmina ferro
Devastata meo? cum multo sanguine fudi
Cœranon Hippasiden, Alastoraque, Chromiumque,
Alcandrumque, Haliumque, Noemonaque, Prytaninque,
Exitioque dedi cum Chersidamante Thoona,
Et Charopen, fatisque immitibus Ennomon actum;
Quique minus celebres nostra sub mœnibus urbis
Procubuere manu: sunt et mihi vulnera, cives,
Ipso pulchra loco: nec vanis credite verbis:

benignior Ajax laborârunt interpretes; Heinsius τὸ *benignior* passive sumebat pro eo, qui benigne habetur, cujus tamen significationis exemplum se ignorare fatebatur. Burmannus explicat, magis popularis, blandus, ut adeo obtineat quæ velit. MSS. quidam, *quia* aut *quoque dignior*, unde Heinsius conjicit *fuerit his dignior*, aut, *tuleritque ea dignior:* prius placebat etiam Capofer. Muretus emendabat *ferat hæc ut dignior Ajax.* Koeppenius pro *Ajax* suadebat *Hector;* quippe qui Doloni promiserat equos Achillis. Codex Reg. A dat *fueritque benignior Ajax;* codex B *tuleritque benignior Ajax.* Non ingrata est emendatio Mureti; sed Koepponii conjectura plane est rejicienda.

255. *Sarpedon*, Jovis filius, Lyciis præerat. Is quum, Tlepolemi hasta vulneratus, elatus esset a suis e prælio, Ulysses *agmina* ejus *devastavit ferro*, plures e sociis ejus interfecit, quorum nomina hic ex Homero, Il. E. 677 sqq. recensentur. *Agmina devastare* felix locutio ad augendam cladem Sarpedonis sociis illatam. Apud Cicer. Pis. 33. *vastitatem efficit* morbus, ex quo multi moriuntur. Pro *ferro* Francofurt. habet *Marte*, quod gravius altero. *Hippasiden* legerunt Mariangelus et Constant. Fanensis, ut intelligatur Socus, Hippasi filius, ab Ulysse interfectus, ut narratur in Il. libro undecimo: vulgo, et in Regiis duobus, legitur *Iphitiden*. De *Chersidamante, Thoone* et reliquis vide Il. Λ. 422.

263. *Pulchra*, honesta, *ipso loco*, quippe corpore adverso accepta, quæ sola laudabilia. Contra *vulnera inhonesta* in tergo; Fast. ii. 211. Illa bellatores periclitantes judicibus populove ostendere solebant veste detracta aut scissa, magno plerumque suo bono, ut M. Manlius apud Livium, vi. 20; M. Aquilius, cujus patronus *non orationis habuit fiduciam, sed oculis populi Romani vim attulit;* Quintil. Inst. ii. 15. Confer Cic. Or. ii. 28. Idem periclitantibus suadet Quintilianus, Inst. vi. 1. Itaque et Ulysses efficace hoc artificio utitur. *Vanis*, quæ vana esse possunt, et sæpe sunt. Mox dubitatur utrum *diducit* legendum sit, an *deducit: diducere vestem*, eam in diversas partes trahere, nam *diducere* separationem notat; *deducere*, eam a superiore corporis parte detrahere, ut iii. 480. Tunica quidem Græcorum et Romanorum vix *diduci* potuit, nisi scissa. Hinc nos *deducit* revocavimus. *Exer-*

Aspicite en! (vestemque manu deducit) et, "hæc sunt
Pectora semper," ait, "vestris exercita rebus."
At nihil impendit per tot Telamonius annos
Sanguinis in socios; et habet sine vulnere corpus.
Quid tamen hoc refert, si se pro classe Pelasga
Arma tulisse refert contra Troasque, Jovemque?
Confiteorque, tulit: neque enim benefacta maligne
Detrectare meum est: sed nec communia solus
Occupet, atque aliquem vobis quoque reddat honorem;
Reppulit Actorides, sub imagine tutus Achillis,
Troas ab arsuris cum defensore carinis.
Ausum etiam Hectoreo solum concurrere Marti
Se putat, oblitus regisque, ducumque, meique;
Nonus in officio, et prælatus munere sortis.
Sed tamen eventus vestræ, fortissime, pugnæ

citus; multas molestias, labores perpessus; ii. 287; vii. 634. Nominatim milites veterani dicuntur *exerciti*. *Vestris rebus*, pro salute vestra, quum opem ferrem vobis laborantibus. *At nihil impendit*, etc. Sixii et unus Heinsii *expendit*. *Impendere sanguinem in socios* pro vulgari, fundere sanguinem pro sociis; etiam Curtius, IV. x. 3: *In unius hominis jactationem tot millium sanguinem impendi.*

270. *Neque enim*, etc.] Observa veteratorium Ulyssis ingenium, non modo in verbis, *neque enim benefacta*, etc. sed etiam in illis, *sed nec communia—honorem*, quæ universis Græcis odiosum faciunt Ajacem. *Occupet*, se immittat in possessionem eorum. *Reddat*, relinquat, cedat; Cic. Sull. 30. *Non modo nihil mihi assumo, sed etiam reddo ac remitto.*

273. *Actorides*, Patroclus, Actoris nepos, *sub imagine tutus Achillis*, quia armis Achillis tectus tam fortiter pugnabat, ut Trojani existimarent Achillem rediisse in castra Græcorum, fugamque capesserent; Il. Π. 280 sqq. *Cum defensore*, scil. Ajace. *Hectoreus Mars*, quia additur verbum *concurrere*; est ipse Hector pugnans. Facilius, nec sine gravitate, certamen hoc singulare Hectoris dictum foret *Hectoreus Mars*, de quo vide ad ver. 87 sqq. Vulgo (et in codice B) legitur *Hectoreis—telis*. *Regisque ducumque*, Agamemnon κατ' ἐξοχὴν dictus rex, *rex regum*, cæteri vero *duces*. Vide Heinsium, qui hanc lectionem dedit pro, *Regisque ducisque*. In eo *officio* Ajax, secundum Homerum, erat tertius, Ulysses vero *nonus*. Igitur mentitur rursus, ut detrectet facta Ajacis. *Munere* beneficio, ope. *Vulnere nullo*; immo et hasta et lapide misso vulneratus est ab Ajace; Il. Η. 260 sqq.

Quis fuit? Hector abit violatus vulnere nullo.
Me miserum! quanto cogor meminisse dolore
Temporis illius, quo, Graiûm murus, Achilles
Procubuit! nec me lacrimæ, luctusque, timorve
Tardârunt, quin corpus humo sublime referrem.
His humeris, his, inquam, humeris ego corpus Achillis
Et simul arma tuli, quæ nunc quoque ferre laboro.
Sunt mihi, quæ valeant in talia pondera, vires:
Est animus vestros certe sensurus honores.
Scilicet idcirco pro gnato cærula mater
Ambitiosa suo fuit, ut cœlestia dona,
Artis opus tantæ, rudis et sine pectore miles
Indueret? neque enim clypei cælamina nôrit,

281. *Murus*, tutela, præsidium: solenne enim poetis, heroa virumque fortem *murum*, *turrem*, *clypeum*, etc. vocare. Achilles ἕρκος Græcorum, Il. A. 284; Ajax πύργος eorundem, Od. Λ. 555: vide Drakenb. ad Sil. xvi. 68. *Sublime*, sublatum humo. *Corpus et arma;* sic et apud Quint. Calabrum, 286: 'Εσάωσα δ' ὁμῶς τεύχεσσι θανόντα. *His humeris* repetit, quia negaverat Ajax, parem eum esse ferendis istis armis: sed ipse rursus, quod paulo ante in Ajace vituperaverat, solus communia occupat: vide Q. Calabrum, ii. 384. ubi duces communiter Achillem e prælio referunt. Apud Antisth. p. 53. Ajax *corpus* fert Achillis, Ulysses *arma*. *Laboro*, contendo, operam do. *Est animus;* hic expectâsses animum intrepidum; sed en conversionem modestam et gratiosam! Subjicit enim, *vestros certe sensurus honores*, qui iis tangitur, commovetur, gratumque exhibet animum erga eum, qui tribuit.

289. *Ambitiosa* eleganter, quæ ambierat Vulcanum, blanda oratione eum rogaverat, ut filio fabricaret arma; Il. Σ. 369 sq. *Cœlestia*, a Deo fabricata: Grævianus, pro diversa lectione, *Vulcania dona*. Ea Ajax; ver. 110. negat timido convenire; Ulysses, rudi militi. *Miles* nunc contemptim, sola manu fortis, quum dux etiam consiliis excellere debeat; Velleius, ii. 18. de Mithridate, *consiliis dux, miles manu*. Etiam alibi *miles* cum contemptu dicitur; Terent. Eun. II. ii. 57. *Rudis*, non imbutus literis. *Sine pectore*, sine ingenio. *Cælamina*, argumenta cælata, ut mox, *quæ non intelligit*, quorum argumenta non edoctus est. *Pleïadas*, etc. Ea ipsa sidera Homerus nominat: etiam *immunem æquoris* ex eodem, ver. 489: ἄμμορος λοετρῶν ὠκεανοῖο· vide ii. 172. *Diversas urbes*, in quibus diversa negotia, belli et pacis, tractantur; Il. Σ. 490 sqq. Sed Lentius disjunctas intelligit, ut magnitudo clypei indicetur. Bononiensis primus, *diversosque orbes*, ut stellas innuat. Regii ambo *diversasque urbes*. Versum 295 uncis inclusit Mitsch.

Oceanum et terras, cumque alto sidera cœlo
Pleïadasque, Hyadasque, immunemque æquoris
Arcton,
Diversasque urbes, nitidumque Orionis ensem:
Postulat, ut capiat, quæ non intelligit, arma.
Quid? quod me, duri fugientem munera belli,
Arguit incœpto serum accessisse labori?
Nec se magnanimo maledicere sentit Achilli?
Si simulâsse vocat crimen, simulavimus ambo:
Si mora pro culpa est, ego sum maturior illo.
Me pia detinuit conjux; pia mater Achillem:
Primaque sunt illis data tempora; cætera vobis.
Haud timeo, si jam nequeo defendere crimen
Cum tanto commune viro: deprensus Ulixis
Ingenio tamen ille; at non Ajacis, Ulixes.
Neve in me stolidæ convicia fundere linguæ
Admiremur eum; vobis quoque digna pudore
Objicit: an falso Palameden crimine turpe
Accusâsse mihi, vobis damnâsse decorum est?
Sed neque Naupliades facinus defendere tantum,
Tamque patens, valuit: nec vos audîstis in illo
Crimina: vidistis, pretioque objecta patebant.
Nec Pœantiaden quod habet Vulcania Lemnos,
Esse reus merui: factum defendite vestrum,

296. *Quid? quod me*, etc.] Insigni calliditate se tegit exemplo Achillis, et mox gravissima crimina a se amolitur in reliquos duces. *Munera belli*; quidam (et codex Regius B) *munia belli*. *Munera belli*, omnia quæ ad bellum pertinent, bellum ipsum, ex imitatione Lucretii, apud quem *mœnera militiai* i. 30. et *belli mœnera* ver. 33. *Labori*, bello.

300. *Maturior*, maturius accessi. *Illis data*, conjugis et matris causa, pio officio fungentes, cunctabamur primis temporibus; post tamen Græcorum causæ accessimus.

306. *Stolida lingua*, ut alibi *acerba*, *docta*, etc. *Fundere verba* convenit irato, ut xii. 469. *Admiremur*, miremur.

308. *Palamedes*; de eo vide ver. 60. *In illo*, illius. *Objecta*, crimina ei objecta, *pretio*, auro in ejus tentorio reperto, *patebant*.

314. *Factum*; ante Heinsium le-

Consensistis enim; nec me suasisse negabo,
Ut se subtraheret bellique viæque labori,
Tentaretque feros requie lenire dolores.
Paruit; et vivit: non hæc sententia tantum
Fida, sed et felix; quum sit satis esse fidelem.
Quem quoniam vates delenda ad Pergama poscunt,
Ne mandate mihi: melius Telamonius ibit,
Eloquioque virum morbis iraque furentem
Molliet, aut aliqua producet callidus arte.
Ante retro Simois fluet, et sine frondibus Ide
Stabit, et auxilium promittet Achaïa Trojæ,
Quam, cessante meo pro vestris pectore rebus,
Ajacis stolidi Danais sollertia prosit.
Sis licet infestus sociis, regique, mihique,

gebatur *crimen*, quod ille mutavit partim codd. auctoritate, partim quia Ulysses jam negaverit esse crimen: at *crimen vestrum* eleganter, factum vestrum, quod crimini datur: *crimen*, ἔγκλημα, διαβολή. Codices Regii duo habent *factum*. De *Pæantiade* confer ver. 45.

319. *Felix* propter eventum; vivit enim ille.

320. *Vates;* nempe *Helenus*, de quo ver. 99; postquam captus erat, Græcis indicavit, Trojam sine Philoctcta capi non posse: Lesches in Iliade parv. p. 36; Sophocl. Philoct. 604 sqq. *Producet* e latebris suis: *callidus aliqua arte*, callido aliquo consilio. Vulgo *perducet;* Heinsius scribendum censet: *producet alia arte;* quia et eloquium ars est.

324. *Ante retro Simois*, etc.] Quum aliquid fieri posse poetæ negant, recursum fere fluviorum (e Græco proverb. ἄνω ποταμῶν, Euripid. Med. 410.) atque alia naturæ contraria commemorant: confer xiv. 38; Heroid. v. 29; I. Trist. viii. init. Horatium, I. Od. xxix. 11; Claudianum, xviii. 353 sqq. Exempla autem hæc nostra accommodata sunt personæ loquentis, et loco, ubi hæc gerebantur. *Simois* prope Trojam cum Scamandro aquas miscebat; Il. E. 774. Mox quæritur, utrum *sine frondibus*, an cum uno MS. Heinsii *sine frontibus* legendum sit. *Ide* vocatur *humida* lib. x. 71; *fontibus celeberrima* ii. 218. ubi vide not. et *umbrosa* xi. 762. Pinetis imprimis abundabat; Virgilius, Æneid. ix. 80 sqq; unde naves fabricari solebant: Horat. I. Od. xv. Etiam Fast. iv. 249. eadem varietas est, ubi pro *amœnam fontibus Iden*, quatuor codices *frondibus*. Hoc loco præfero *sine frondibus*, auctoritate plurimorum MSS. Burmannus putat, τῷ *stabit* melius convenire *frondibus*: sed hoc nihili est: mons eleganter *stare* dicitur, pro simplici, *esse*, adeoque hoc verbum cum *fontibus* non minus quam cum *frondibus*, convenit; Horatius I. Od. ix. 1: *Vides, ut alta stet nive candidum Soracte*. *Pectus* rursus est ingenium.

Dure Philoctete; licet execrere, meumque
Devoveas sine fine caput, cupiasque dolenti
Me tibi forte dari, nostrumque haurire cruorem,
Utque tui mihi, sic fiat tibi copia nostri;
Te tamen aggrediar; mecumque reducere nitar;
Tamque tuis potiar, faveat Fortuna, sagittis,
Quam sum Dardanio, quem cepi, vate potitus;
Quam responsa Deûm, Trojanaque fata retexi,
Quam rapui Phrygiæ signum penetrale Minervæ
Hostibus e mediis: et se mihi comparet Ajax?
Nempe capi Trojam prohibebant fata sine illis.
Fortis ubi est Ajax? ubi sunt ingentia magni
Verba viri? cur hic metuis? cur audet Ulixes
Ire per excubias, et se committere nocti?
Perque feros enses, non tantum mœnia Troüm,
Verum etiam summas arces intrare, suaque
Eripere æde Deam, raptamque efferre per hostes?

329. *Dure Philoctete; durus*, iratus, inexorabilis. Respicit autem Sophoclis fabulam, ubi Philoctetes durissimis verbis insectatur reliquos duces, Ulyssem imprimis et Agamemnonem: confer v. c. ver. 314 seqq. *Haurit cruorem* (etiam apud historicos, v. c. Curt. IV. xiv. 17.) is, qui vulnere inflicto facit, ut sanguis profluat. Versum sequentem, *Utque—nostri* plurimi postponunt sequenti, unus omittit, et Heinsius post Muretum aut adulterinum aut certe valde depravatum judicat. Si genuinus est, postponi certe debet sequenti. *Faveat Fortuna*; subintellig. dummodo.

335. *Dardanius vates*, Helenus, de quo, ver. 99. *Responsa Deûm*, scil. exitio fore Trojanis, si Palladium auferatur. *Signum penetrale*, stans in penetralibus, ut *penetrales Dii* apud Cic. Nat. Deor. ii. 27. *Sine illis*, Heleno et Palladio. Ita dedit Burmannus ex quatuor MSS. Francofurtensi, Sixii, Francii et Moreti, quum reliqui omnes *sine illo* habeant, quod dupliciter intelligi potest, vel sine Palladio, vel ironice, sine Ajace.

340. *Fortis ubi est Ajax?* Jam hic rursus habet, in quo exultet sua oratio; confer Virgil. Æn. ii. 162—179. unde apparet, non temere hoc facinore gloriari Ulyssem. *Magna verba* gloriantis sunt, ut alibi vidimus; sed exultans Ulysses *ingentia* potius ei tribuit. Præsens *metuis* Leuzius urget, putatque Ulyssem fingere, eo ipso tempore, quo hæc loqueretur, Ajacem metu esse correptum. Immo per totum hunc locum præsentia sunt pro præteritis. *Ire per excubias*; unus Heinsii *ire per insidias*. Regii codices *excubias*, quod melius convenit seq. *et se committere nocti*. *Summas arces*, ubi vigiles trucidavit.

Quæ nisi fecissem, frustra Telamone creatus
Gestâsset læva taurorum tergora septem.
Illa nocte mihi Trojæ victoria parta est:
Pergama tum vici, quum vinci posse coegi.
Desine Tydiden vultuque et murmure nobis
Ostentare meum: pars est sua laudis in illis.
Nec tu, quum socia clypeum pro classe tenebas,
Solus eras; tibi turba comes; mihi contigit unus,
Qui, nisi pugnacem sciret sapiente minorem
Esse, nec indomitæ deberi præmia dextræ,
Ipse quoque hæc peteret: peteret moderatior Ajax,
Eurypylusque ferox, claroque Andremone natus;
Nec minus Idomeneus, patriaque creatus eadem
Meriones; peteret majoris frater Atridæ:
Quippe manu fortes, nec sunt tibi Marte secundi,

348. *Victoria parta est;* Mediceus *victoria pacta*, quod placet Burmanno, qui comparat *laudem desponsatam* Ciceronis, Harusp. Resp. 3; eadem varietas reperta est in lib. xii. 293. Regii codices hic, ut in loco cit. habent *parta*.

350. *Desine Tydiden*, etc.] Ingeniose, nec sine auctoritate aliorum oratorum, hoc finxit. Præsentis ingenii est, ea arripere, iisque in rem suam uti, quæ inter dicendum ante oculos geruntur. *Tydiden meum*, Diomedem mihi amicum. *Ostentare*, demonstrare, indicare, Diomedem fuisse socium istius facinoris.

355. *Indomitæ dextræ*, viribus ratione carentibus, temeritati. *Ajax*, Oileos; vide xii. 622. *Eurypyli* plures fuere: vid. Burm. Hoc loco intelligendus Euæmonis filius, qui ex Ormenio Thessaliæ urbe copias adduxerat; Il. B. 734; E. 76. *Ferox*, bellicosus. *Andremone natus*, Thoas Ætolorum dux, qui cum quadraginta navibus in expeditionem Trojanam Agamemnona est secutus: is, quum viribus plurimum posset, Achillis tamen arma non poposcit. Hic Eurypylo, quod ad Thoanta pertinet, falso Regius tribuit; confer Homerum, Il. B. 638. *Idomeneus*, dux Cretensium, δουρίκλυτος· Il. B. 651; cujus auriga *Meriones*, fortissimus et ipse, Horatius, I. Od. vi. 15. et ἀτάλαντος Ἄρηϊ dictus Il. B. 651.

360. *Quippe manu fortes*, etc.] Heinsius conjicit *Quippe animæ fortes, tibi nec Mavorte secundæ*. Duo Leidenses *mihi Marte secundi*, quod placet Burmanno, ut sit oppositio cum sequentibus; interpretaturque, mihi non cedunt bellica virtute, sed prudentia. Hoc loco, non tam de Ulysse quam de Ajace agitur: "Tu petis arma; sed non *tu solus eras, tibi turba comes: Ajax* Oileos, *Eurypylus*, et alii; *nec sunt tibi Marte secundi, Consiliis cessere meis*; id est, mihi cessere in hoc certamine armorum, quia consiliis ego abundo." Quare tota phrasis, qualem habent codices, et præci-

Consiliis cessere meis: tibi dextera bello [tri.
Utilis; ingenium est, quod eget moderamine nos-
Tu vires sine mente geris; mihi cura futuri est:
Tu pugnare potes; pugnandi tempora mecum
Eligit Atrides: tu tantum corpore prodes;
Nos animo: quantoque ratem qui temperat, anteit
Remigis officium; quanto dux milite major;
Tanto ego te supero: necnon in corpore nostro
Pectora sunt potiora manu: vigor omnis in illis.
At vos, o proceres, vigili date præmia vestro;
Proque tot annorum curis, quas anxius egi,
Hunc titulum meritis pensandum reddite nostris.
Jam labor in fine est; obstantia fata removi;
Altaque posse capi faciendo Pergama cepi.
Per spes nunc socias, casuraque mœnia Troüm,
Perque Deos oro, quos hosti nuper ademi;
Per, si quid superest, quod sit sapienter agendum;

pue vox *tibi* est servanda. *Dextera—ingenium*, etc. Comparatio fortis manu ducis cum sapiente; Sallust. Catil. i. 1: "Sed diu magnum inter mortales certamen fuit, vine corporis, an virtute animi res militaris magis procederet. Nam et, prius quam incipias, consulto, et, ubi consulueris, mature facto opus est. Ita utrumque per se indigens, alterum alterius auxilio veget." *Moderamine nostri*, ingenii.

370. *At vos, o proceres*, etc.] Quum singula nunc argumenta sine tædio repeti non possunt, quod interdum magnam habet vim in peroratione, reliqua quidem gravissimis his verbis, *Proque—egi* breviter complectitur; validissimum autem de Palladio erepto, quo omnis salus Trojanorum nitebatur, nominatim urget. Vulgare fuisset, etiam in posterum suam operam promittere sociis, sed hoc graviter et inexpectato ita convertit, ut per futura facinora, sive sapientiam, sive audaciam requirant, obtestetur judices, quorum animos callide etiam ab Ajace avertere conatur extremis verbis, *Huic date*. Formulam, *curas agere*, multis exemplis comprobat Burmannus ad Heroid. xvi. 302: quare Heinsius male suadet *quos anxius egi*, ut referatur ad *annorum*; idem recepit Mitscherlichius, qui et *cura* habet e Florentino. *Hunc titulum*, gloriosum hoc præmium; iv. 644. *Faciendo*, efficiendo.

375. *Socias*, communes nostras. *Deus* sæpe pro Dea, et h. l. rei augendæ causa etiam plurale pro singulari. Versus 378 Heinsio est suspectus, et in sequenti etiam manum alienam agnoscit; posse tamen *putatur* legi. *Ex præcipiti*, scil. loco; *petere* de periculoso et audaci facinore. *Huic date*, in hujus templo consecrata suspendite.

Si quid adhuc audax, ex præcipitique petendum;
Si Trojæ fatis aliquid restare putatis;
Este mei memores: aut si mihi non datis arma,
Huic date; et ostendit signum fatale Minervæ.
Mota manus procerum est; et, quid facundia pos-
Re patuit; fortisque viri tulit arma disertus. [set,
Hectora qui solus, qui ferrum, ignemque, Jovem-
Sustinuit toties, unam non sustinet iram; [que
Invictumque virum vincit dolor: arripit ensem;
Et, "Meus hic certe est: an et hunc sibi poscet
Ulixes? [ore
Hoc," ait, "utendum est in me mihi; quique cru-
Sæpe Phrygum maduit, domini nunc cæde made-
bit;
Ne quisquam Ajacem possit superare, nisi Ajax."
Dixit; et in pectus, tum demum vulnera passum,
Qua patuit ferro, letalem condidit ensem;
Nec valuere manus infixum educere telum:
Expulit ipse cruor; rubefactaque sanguine tellus
Purpureum viridi genuit de cespite florem,
Qui prius Œbalio fuerat de vulnere natus.
Litera communis mediis pueroque viroque
Inscripta est foliis; hæc nominis, illa querelæ.

382. *Manus*, consilium, collegium. *Res*, factum; iii. 368. *Re minas firmat;* ix. 127. *dicta re probat*, et sic sæpius. Vulgo legitur *tum*, vel *tunc; Re* multi ex melioribus Heinsio suggesserunt. *Non sustinet iram*, non par est coercendæ iræ. Non improbandus hic verborum lusus.

386. *Ensem*, eundem, quem ab Hectore dono acceperat; Hyginus, fab. 107; Q. Calaber, 483.

391. *Passum* pro, patientem. *Qua patuit ferro*, qua parte vulnus accipere poterat, nempe διὰ φρενῶν· Pindarus, Nem. Z: nam superiora ossibus munita. Burmannus tamen, quem Lenzius sequitur, putat respexisse Ovidium his verbis fabulam, quæ reliquum Ajacis corpus a vulneribus immune fuisse tradebat; Schol. Sophoclis ad Ajac. ver. 844. Apud Sophocl. latere incidit in gladium terra fixum. *Telum*, ensem.

395. *Purpureum—florem;* vide ad x. 215. *Puero*, Hyacintho, *viro*, Ajaci. Hujus nomen, illius gemitus, exprimunt literæ AI.

II. Victor ad Hypsipyles patriam, clarique Tho-
Et veterum terras infames cæde virorum, [antis,
Vela dat, ut referat, Tirynthia tela, sagittas. [vexit;
Quæ postquam ad Graios, domino comitante, re-
Imposita est sero tandem manus ultima bello.
Troja simul Priamusque cadunt: Priameïa conjux
Perdidit infelix hominis post omnia formam;
Externasque novo latratu terruit auras.
Longus in angustum qua clauditur Hellespontus,
Ilion ardebat; neque adhuc consederat ignis;
Exiguumque senis Priami Jovis ara cruorem

399—595. *Hecuba in canem.*] Græci, deleta urbe Trojana, distributisque mulieribus captivis, naves solvunt. Sumpta sunt, quæ luctu plenissima sequuntur, ex Euripide, Troadd. et Hecuba. Confer Tzetz. Chil. iii. 74. et Hyginum, fab. 111.

399—428. *Victor ad*, etc.] Breviter recensentur, quæ inde a judicio armorum usque ad profectionem Græcorum gesta sunt in agro Trojano. Ulysses, *victor* in judicio armorum, navigat in insulam Lemnon, ubi olim, tempore Argonaut. *Hypsipyle*, quæ, quum reliquæ Lemniades, a Venere impulsæ, *viros* omnes interficerent, *Thoanta* patrem clam imposuit navi, ut servaretur; Apollodorus, I. ix. 17; Hyginus, fab. 15. et quos ibi laudat Munker. *Sagittas*, nempe *Tirynthia tela*, (ut ii. 616. *Odit temeraria tela, sagittas*) tela Herculis, quorum *dominus* nunc Philoctetes; vide ad ver. 44.

406. *Novo latratu terruit auras;* canis facta est; confer, 567 sqq: etiam vii. 362. *Mæra novo latratu terruit agros;* namque *terrere* de voce ingrata dicitur, v. c. vaccæ i. 638; asini, Phædr. I. xi. 5. *ut insueta voce terreret feras.* Talis vox terret proprie homines et feras, hinc urbes et agros (vii. 362.) et apud poetas etiam *auras*, ut Fast. i. 567. *fragor æthera terruit ipsum.* Male igitur h. l. multi, *aures. Externas*, peregrinas, in terra peregrina. *Novus* solenne de corporibus transformatis.

407. *Longus Hellespontus;* mare est angustum et longum Asiam ab Europa disterminans: *clauditur in angustum*, angustatur, maxime illic ubi olim fuerunt Sestos et Abydos; protenditur autem ad Troas, ubi fuit Ilium, Quidam legunt: *qua pontus clauditur Helles*, ut xi. 195. ubi vide de hujus nominis origine. *Consederat*, extinctus erat; nam qui *considunt*, requiescunt, nec progrediuntur. Secundum nonnullos, Ilium sub discessum demum Græcorum est combustum; Arctin. p. 38; Euripides, Troad. 1260 sqq. ubi Talthybius id imperat. *Senex;* vide ad xii. 607; *exiguum*, quia senes minus sanguinis habent, quam juvenes, qui apud poetas ferre *multo cum sanguine* vitam fundunt; confer vii. 315: expressit Nostrum Seneca, Agam. ver. 656: *Vidi senis in jugulo Telum Pyrrhi vix exiguo Sanguine tingui. Priamus* ad *Jovis aram* trucidatus est a Neoptolemo, Achillis filio; Virg. Æn. ii. 512 sqq.

Combiberat: tractata comis antistita Phœbi
Non profecturas tendebat ad æthera palmas.
Dardanidas matres patriorum signa Deorum,
Dum licet, amplexas, succensaque templa tenentes
Invidiosa trahunt victores præmia Graii.
Mittitur Astyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro se, proavitaque regna tuentem
Sæpe videre patrem monstratum a matre solebat.
Jamque viam suadet Boreas; flatuque secundo

410. *Tractata* antique pro, tracta, rapta. Exempla e Pacuv. Lucret. et Ennio habet Heinsius. Etiam *antistita* antique pro, antistes, sacerdos femina; et miratur Gellius, Noct. Att. xiii. 20. ipsum Ciceronem, qui insolentias verborum a veteribus dictorum sedulo respuerit, hujus tamen verbi sonitu delectatum esse Verr. iv. 45. Intelligitur autem h. l. Cassandra ab Ajace, Oilei filio, e Minervæ templo abstracta; vide Euripid. Troad. 69 sqq; Virgil. Æn. ii. 403. quem Noster ante oculos habuit: "Ecce trahebatur passis Priameia virgo Crinibus a templo Cassandra, adytisque Minervæ, Ad cœlum tendens ardentia lumina frustra: Lumina; nam teneras arcebant vincula palmas." Erat autem secundum Arctin. Minervæ antistita, sed a *Phœbo* vaticinandi artem edocta.

412. *Dardanidas matres*, etc.] Captivas mulieres ad Scamandrum ducebant, ibi distribuendas: desiderium patriæ religiose declarabant, amplectendis ex more veterum tali tempore signis Deorum, etc. *Dii patrii* vel Penates, vel Dii ἐγχώριοι. *Invidiosa* varie accipi potest, vel quorum species ingrata et tristis, ut v. 573; vel quæ invidiam faciebant inter eos, a quibus expetebantur, ut ix. init. *spes invidiosa;* vel denique quæ odio prosequebantur victores.

415. *Astyanax*, parvulus filius Hectoris, consilio et manu Ulyssis *mittitur*, præcipitatur, de turribus Trojanis, quia metuebant Græci, ne quando regnum Trojanum restitueret; Arctin. p. 38; Lesches apud Pausaniam, p. 861; Euripid. Troad. 720. et Act. v. *Unde videre solebat*, etc. vide ad viii. 21. Consuetudo ibi notata suggessit poetæ commodam hanc circumlocutionem. Expressit Nostrum Seneca, Troad. vers. 1066—1072. *Pro se* et ad Hectorem et ad Astyanacta referri potest. *Proavita*, quæ diu sub majoribus suis floruerant, adeoque carissima esse debebant Hectori: bene etiam ad affectum, *monstratum a matre;* talia non facile negligit ingenium Ovidii: Andromachen autem cum Astyanacte spectâsse pugnantes e turri, testatur Homerus, Il. Z. 372. et 386.

418. *Viam*, navigationem. *Suadet*, monet, ut naves solvant: sic Virgilius, Æn. ii. 9. *suadentque cadentia sidera somnos:* sed Burmanno elegantior etiam videtur unius cod. Leidensis lectio, *viam spondet*, promittit prosperum cursum. *Navita* pro plural. navitæ, rectores navium. In sequentibus cum multa brevitate multa etiam vis: *osculabantur* et novam patriam, quam ingrediebantur (iii. 24.) et veterem, quam relinquebant. Etiam apud Euripidem, Troad. in abitu Græcorum *fumans* Ilium describitur: ver. 8. νῦν καπνοῦται· ver. 146. τύφεται Ἴλιον·

Carbasa mota sonant: jubet uti navita ventis.
"Troja, vale; rapimur;" clamant, dantque oscula terræ
Troades, et patriæ fumantia tecta relinquunt.
Ultima conscendit classem, miserabile visu!
In mediis Hecube natorum inventa sepulcris.
Prensantem tumulos, atque ossibus oscula dantem
Dulichiæ traxere manus: tamen unius hausit,
Inque sinu cineres secum tulit Hectoris haustos.
Hectoris in tumulo canum de vertice crinem,
Inferias inopes, crinem, lacrimasque relinquit.
  Est, ubi Troja fuit, Phrygiæ contraria tellus,
Bistoniis habitata viris.: Polymestoris illic
Regia dives erat, cui te commisit alendum

et apud Virgilium, Æneid. iii. 3. ubi proficiscitur Æneas, *omnis humo fumat Neptunia Troja.*

422. *Ultima* Hecuba conscendit *classem*, navem, ex Euripidis Troad. ver. 1330; sed Noster causam moræ satis piam addidit: notus mos amplectendi sepulcra amicorum; conf. ii. 338; *prensantem*, amplectentem. *Dulichiæ*, quia Ulyssi tributa Hecuba; Euripides, Troad. 1285. *Hausit*, effodit, ut xi. 187. *hausta terra.* Cineres amicorum peregre mortuorum in patriam interdum portari solebant, plerunque in *sinu:* sic apud Martialem, ix. Epigr. 31. *Rettulit ossa sinu cari Nigrina mariti;* sic etiam Agrippina cineres Germanici sui secum attulit Romam; Tacitus, Ann. II. lxxv. 1.

428. *Inopes*, viles, quales sunt inopum hominum: eas nunc offerre cogitur regina modo beatissima. Contra apud Eurip. Troad. 1249. *πλούσια κτερίσματα*, divites inferiæ, quas ibi spernit ipsa Hecuba hoc tali tempore.

429. *Contraria*, ex adverso atque e regione posita (vide i. 65:) designat Thraciam, quæ Hellesponto a Phrygia separatur. Illius autem partem extremam *Bistones* tenebant; sed h. l. pro universis Thraciæ incolis commemorati sunt; nam Polymestoris regia in Chersoneso Thracica erat; vide Euripid. Hec. 8. et 569; quanquam eam ad Hebri ostia transtulit Virgilius, Æn. iii. 13 sqq. ubi vide Heynii Excurs. i. Vulgo edebatur *Polymnestor*, sed Heinsius prætulit *Polymestor*, ut legitur apud Euripidem, Tzetzem et alios: similiter veteres scribebant *Clytemestra.* *Committi* de iis, qui traduntur alterius curæ. *Polydorus* apud Homer. Il. Υ. 407 sqq. ab Achille interficitur. Sed Noster et Virgil. secuti sunt Euripid. Hec. init. Alii aliter; vid. Hyginus, fab. 109; Servius ad Virg. Æneid. iii. 49. *Irritamen*, ut i. 140. *opes irritamenta malorum.* Similem sententiam addit Virgilius: *Quid non mortalia pectora cogis, Auri sacra fames?* Etiam a Propertio, III. xi. 55. abominabile hoc avaritiæ exemplum commemoratur.

Clam, Polydore, pater, Phrygiisque removit ab
armis.
Consilium sapiens, sceleris nisi præmia magnas
Adjecisset opes, animi irritamen avari.
Ut cecidit Fortuna Phrygum, capit impius ensem
Rex Thracum, juguloque sui defigit alumni:
Et, tanquam tolli cum corpore crimina possent,
Exanimem e scopulo subjectas misit in undas.
Litore Threïcio classem religârat Atrides,
Dum mare pacatum, dum ventus amicior esset.
Hic subito, quantus, quum viveret, esse solebat,
Exit humo late rupta, similisque minaci
Temporis illius vultum referebat Achilles,
Quo ferus injusto petiit Agamemnona ferro.
"Immemoresque mei disceditis," inquit, "Achivi?
Obrutaque est mecum virtutis gratia nostræ?
Ne facite; utque meum non sit sine honore sepul-
Placet Achilleos mactata Polyxena manes." [crum,
Dixit: et immiti sociis parentibus umbræ,

435. *Fortuna* singulis terris urbibusque tribuebatur, quæ cum illis vel stare vel *cadere* et vinci dicebatur. *E scopulo mittitur in undas* etiam apud Eurip. Hec. 26. et 697; apud Virg. autem, ver. 45. telis obruitur.

439. *Litore Threicio,* etc.] In Thracia Græci Achilli, in agro Trojano sepulto, κενοτάφιον extruxerant. Quum igitur discedere vellent, umbra ejus apparet, et postulat, ut Manibus suis Polyxena, Hecubæ filia, immoletur; Euripides, Hec. 35 sqq. 110 sqq; Seneca, Troad. 191; Q. Calab. xiv. Extat in eam Ausonii Epitaph. xxvi. Ex antiqua traditione, quam Arctin. et auctor carminis Νόστοι servârunt, Achillis umbra Græcis in agro Trojano apparuit: sed Noster hic quoque Euripidis vestigia premit. *Religârat* retinaculis. *Dum*, donec; vide Burmannum ad Phædr. III. x. 13. *Amicior*, ut Trist. I. v. 17. *vento ferri amico.* Docte ex Homero, Il. A. 188 sqq. certum quoddam tempus memorat, quo minacem habuerat vultum. *Refert* et *reddit* vultum alterius, qui ei similis est; vide Drakenb. ad Sil. ii. 634. *Petiit*, petere voluit.

447. *Sine honore*, sine inferiis, ut sacra sæpe *honores* dicuntur.

449. *Sociorum* sententiæ divisæ erant, aliis non *parendum immiti umbræ* censentibus: sed hic quoque vicit eloquium Ulyssis; Euripid. ver. 119 seq. *Fovebat* eleganti metaphora amorem exprimit, quo parentes amplectuntur liberos. *Solus* et *solitudo*

Rapta sinu matris, quam jam prope sola fovebat,
Fortis, et infelix, et plus quam femina, virgo
Ducitur ad tumulum, diroque fit hostia busto.
Quæ memor ipsa sui, postquam crudelibus aris
Admota est, sensitque sibi fera sacra parari; 454
Utque Neoptolemum stantem, ferrumque tenen-
Inque suo vidit figentem lumina vultu : [tem,
" Utere jamdudum generoso sanguine," dixit;
" Nulla mora est: at tu jugulo, vel pectore telum
Conde meo" (jugulumque simul, pectusque re-
" Scilicet aut ulli servire Polyxena ferrem, [texit.)
Aut per tale sacrum numen placabitur ullum: 461
Mors tantum vellem matrem mea fallere posset.
Mater obest, minuitque necis mihi gaudia; quamvis

de iis dicitur qui parentibus, conjugibus, liberis privati sunt. *Plus quam femina*, superans sexum suum tolerandis calamitatibus; ix. 543. *plus quam ferre puellam Posse putes, ego dura tuli.* Tan. Faber h. vers. ad artis regulas morose examinans, valde eum improbat, emendatque, *Fortiter infelix.* Æstum ejus componit Burmannus qui suadet, *Fortis* (*at infelix;*) verum illud *at* hic vix habet suum locum. Ordo verborum debebat esse, virgo, infelix, sed fortis et plus quam femina: sed licuit poetæ hæc verba transponere, ut centies factum videmus.

453. *Memor sui*, se esse virginem regiam, et animum fortem servans. Hos mores spirat tam quæ sequitur oratio, quam præclara cædis ipsius narratio, vers. 475—480. ad exemplum Euripidis, ver. 345 sqq. *Sibi sacra parari*, pro, se destinatam esse hostiam, etiam apud Virgilium, Æn. ii. 132. Non autem tum demum *sensit*, sed jam ante cognôrat. *Neoptolemus* sacerdos erat constitutus hujus sacrificii; Euripides, ver. 223. Quomodo interfecta sit, diligenter matri refert. Talthybius ibid. ver. 521 sqq.

457. *Jamdudum*, continuo, quam primum, ut xi. 482. *At tu.* Ap. Eurip. ver. 563. rupto peplo, 'Ιδοὺ, inquit, *τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία, Παίειν προθυμῇ, παῖσον. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.* Dictis et factis sic ostenderat, se libentissime oppetere mortem; jam ver. 460 sq. causam addit: malo equidem morte mea numen aliquod placare, quam servitutem ferre. *Polyxena* cum vi, pro, ego: vide ad ver. 17. Eurip. v. 361. *ἐμὲ τὴν* Ἕκτορός τε χ' *ἀτέρων πολλῶν κάσιν.* *Ferrem*, sustinerem, ut Heroid. v. 12. *servo nubere tuli*, et sæpius apud Nostrum. *Mors tantum*, etc. Languidos judicat Burmannus et simul durissimos hos numeros, tribus vocibus in mugientem illam literam *m* exeuntibus, et tribus ibidem spondeis se subsequentibus; mallet: *Mors tamen hæc vellem mea matrem fallere posset.* *Fallere*, latere. *Mater obest;* dolor quo mater afficitur morte mea, animum meum cruciat.

Non mea mors illi, verum sua vita gemenda est.
Vos modo, ne Stygios adeam non libera manes,
Este procul, si justa peto; tactuque viriles
Virgineo removete manus; acceptior illi,
Quisquis is est, quem cæde mea placare paratis,
Liber erit sanguis: si quos tamen ultima nostri
Verba movent oris; Priami vos filia regis,
Non captiva, rogat: genetrici corpus inemptum
Reddite; neve auro redimat jus triste sepulcri,
Sed lacrimis: tunc, quum poterat, redimebat et
auro."
Dixerat: at populus lacrimas, quas illa tenebat,
Non tenet: ipse etiam flens invitusque sacerdos
Præbita conjecto rupit præcordia ferro.
Illa, super terram defecto poplite labens,
Pertulit intrepidos ad fata novissima vultus.
Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,

465. *Vos modo*, etc.] Astabant lecti juvenes Græcorum, qui apprehenderent virginem; Eurip. ver. 545. Hos *esse procul* vult, ut *libera*, volens, non coacta, quod servile foret, moriatur. Hoc quoque sumpsit ab Euripide, ver. 548: *Ἑκοῦσα θνήσκω, μή τις ἅψηται χροὸς Τουμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.* *Ἐλευθέραν* (non apprehensam) *δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω, Πρὸς θεῶν μεθέντες, κτείνατ'. Ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.* Alio sensu apud Senecam, Troad. 144. *felix Priamus Dicite cunctæ: liber manes Vadit ad imos.* Etiam Gestar apud Silium, ii. 367. *liber Acheronta videre* cupit.

471. *Inemptum*, ut *ἀπρίατον* apud Homerum, Il. A. 99. ubi explicationis causa subjicitur *ἄποινον*. *Neve auro redimat*, etc. Cicero, Verr. v. 45. in summæ crudelitatis Verrinæ speciminibus numerat hoc, quod parentes occisorum liberorum coacti fuerint *redimere pretio sepeliendi potestatem*. *Tunc—auro*: Hectoris corpus auro redemerat Priamus; Homer. Il. Ω. 299 sqq. Quod ille fecerat, id nunc Hecubæ tribuitur.

474. *Populus*, exercitus Græcus tumulum cingens. *Tenebat*, reprimebat. Magna in his et in sequentibus virginis commendatio. *Flens invitusque.* *Οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης*, Eurip. ver. 560. *Defectus*, deficiens, ut ix. 154. *Succiduus poples* labanti tribuitur x. 458.

479. *Tunc quoque cura*, etc.] De studio moribundorum decore cadendi, post Cortium et Gesnerum ad Plinii Ep. IV. xi. 9. nonnulla collegit Klotzius ad Tyrtæum, p. 63: idque studium imprimis decebat virginem ingenuam. Sed hæc quoque translata ex

Quum caderet, castique decus servare pudoris.
Troades excipiunt, deploratosque recensent
Priamidas; et quid dederit domus una cruoris;
Teque gemunt, virgo; teque, o modo regia conjux,
Regia dicta parens, Asiæ florentis imago;
Nunc etiam prædæ mala sors: quam victor Ulixes
Esse suam nollet, nisi quod tamen Hectora partu
Edideras: dominum matri vix repperit Hector.
Quæ corpus complexa animæ tam fortis inane,
Quas toties patriæ dederat, natisque, viroque,
Huic quoque dat lacrimas; lacrimas in vulnera fundit;
Osculaque ore tegit, consuetaque pectora plangit;
Canitiemque suam concreto in sanguine verrens,
Plura quidem, sed et hæc laniato pectore dixit:

Euripid. ver. 569: Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν, κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. *Partes tegendas*, modeste.

482. *Quid—cruoris;* nam Priamidæ omnes fuerant interfecti. *Teque gemunt*, etc. Præclare ad commiserationem faciendam valet hæc pristinæ et præsentis fortunæ comparatio, ut et quæ sequuntur, ver. 509 sqq. *Asiæ florentis imago*, cujus felicitas respondebat opulentiæ Asiæ minoris, cujus florentissima pars parebat Priamo; Virg. Æn. ii. 556: *tot quondam populis terrisque superbum Regnatorem Asiæ;* Seneca, Troad. ver. 6. Troja *columen pollentis Asiæ*. *Prædæ mala sors*, vilis prædæ pars, quæ sorte distribuebatur: ipsa Hecuba apud Senecam, ver. 58. *præda quem vilis sequar? Mea sors timetur.* *Nisi tamen* correctioni aut exceptioni declarandæ inseruit, ut ver. 507. *si tamen*. *Dominum —Hector;* Hector virtute sua vix effecit, ut quisquam hostium matrem suam servam habere vellet: quo nihil tristius.

488. *Animæ tam fortis inane;* conjunge, *inane animæ;* unde discesserat anima tam fortis: Heroid. iii. 60. *Sanguinis atque animi pectus inane.* *In vulnera fundit;* iv. 140. *vulnera supplevit lacrimis.* *Tegit* ore suo os filiæ, ex more de quo vid. ad xii. 423. quanquam anima nunc jam aufugerat. Lenzius tamen *legit* exquisitius judicat, atque explicat, colligit oscula, osculatur. Ambo Regii codices *tegit*. *Canitiemque*, etc. Proprie verrit sanguinem canis, sed maluit inverse, canos verrit in sanguine, ut ver. 961. *cæsariem per æquora verrere*.

493. *Sed et hæc*, quæ deploratam Hecubæ sortem egregie pingunt, et commiserationem extorquent legentibus. *Dolor ultime*, ut x. 193. *Tu dolor es facinusque meum.* Sine causa Heinsius *matris* MSS. Amb. et unius Patav. auctoritate, mutavit in *matri;* suadebat etiam *Nata tuæ, quis enim superest*

Nata, tuæ (quid enim superest?) dolor ultime matri,
Nata, jaces; videoque tuum, mea vulnera, vulnus!
En, ne perdiderim quemquam sine cæde meorum,
Tu quoque vulnus habes: at te, quia femina, rebar
A ferro tutam; cecidisti et femina ferro:
Totque tuos idem fratres, te perdidit idem
Exitium Trojæ, nostrique orbator, Achilles.
At postquam Paridis cecidit, Phœbique sagittis,
Nunc certe, dixi, non est metuendus Achilles:
Nunc quoque mî metuendus erat: cinis ipse sepulti
In genus hoc sævit; tumulo quoque sensimus hos-
Æacidæ fœcunda fui: jacet Ilion ingens; [tem:

dolor? ultima matri. Abstractis pro concretis positis frequentius etiam genitivus additur, quam dativus: xii. 612. Achilles *timor Phrygum;* vide omnino Bentlei. ad Horat. I. Od. xv. 21. *Tuum, mea vulnera, vulnus!* eadem forma, quæ x. 197; *videoque tuum, mea crimina, vulnus.*

500. *Exitium Trojæ* etiam Paris vocatur a vetere poeta apud Cic. de Div. i. 21; et Ulysses ab Horatio, I. Od. xv. 21. Achilles *exitium Trojæ* ob captas tot urbes, interfectosque tot viros, Hectora imprimis, qui unus omnium fortissime defendebat patriam.

503. *Cinis ipse sepulti;* Scaurus apud Senecam, Controv. 28. Ovidium vituperat, quod nec hoc, nec aliis locis scîerit, quæ bene cesserint, relinquere: sed morosus ille nimis est, quum etiam sequentia, *Æacidæ fœcunda fui,* abesse vult; his enim verbis utique aliquid novi additur: Achilles etiam mortuus in genus nostrum sævit, ut adeo ei soli tot liberos peperisse videar. Quanquam nec alterum urgendum est; lugentium enim affectus verbosus esse solet, miseriamque suam varie expressam repetere. Cæterum confer Q. Calabr. xiv. 297 sqq. ubi eadem sententia.

505. *Jacet Ilion;* Boxhornii liber *fuit Ilion,*ut Virgil. Æn. ii. 325. *Ilion ingens;* vide ad ver. 169. *Eventus gravis,* exitus tristis, ipsum Ilii excidium. *Pergama restant,* restant pericula et metus, tamquam Pergama adhuc oppugnarentur; etiam Heroid. i. 51. Penelope Ulyssi: *uni mihi Pergama restant,* nempe quia Ulysses non redibat domum cum cæteris, Ilio exciso. *In cursu dolor est* etiam IV. ex Ponto, xi. 18; vide ad x. 401. *Maxima rerum,* ut *pulcherrima rerum* viii. 49. *Potens;* vide ad ver. 22. Hecuba Priamo septem filias et duodecim peperisse scribitur; ex aliis namque mulieribus reliquos ad quinquaginta usque Priamus suscepit. *Trahor* non modo quia invita, sed etiam quia longiore itinere maritimo sequebatur: vide ad vii. 67. *Exul nunc,* quæ abducitur captiva e patria. *Pensa* lanificii; Virgilius, Georg. i. 390. *pensa carpere. Ithacus* pro, *Ithacius,* aut

Eventuque gravi finita est publica clades,
Si finita tamen: soli mihi Pergama restant,
In cursuque meus dolor est: modo maxima rerum,
Tot generis natisque potens, nuribusque, viroque,
Nunc trahor exul, inops, tumulis avulsa meorum,
Penelopæ munus; quæ me data pensa trahentem
Matribus ostendens Ithacis, "Hæc Hectoris illa est
Clara parens: hæc est," dicet, "Priameïa conjux."
Postque tot amissos tu nunc, quæ sola levabas
Maternos luctus, hostilia busta piâsti.
Inferias hosti peperi: quo ferrea resto?
Quidve moror? quo me servas, damnosa senectus?
Quid, Dî crudeles, nisi quo nova funera cernam,
Vivacem differtis anum? quis posse putaret
Felicem Priamum, post diruta Pergama, dici?
Felix morte sua, nec te, mea nata, peremptam
Aspicit, et vitam pariter regnumque reliquit.
At, puto, funeribus dotabere, regia virgo;
Condeturque tuum monumentis corpus avitis.
Non hæc est Fortuna domus; tibi munera matris
Contingent fletus, peregrinæque haustus arenæ.
Omnia perdidimus; superest, cur vivere tempus

Ithacensis etiam apud Virgilium perpetuo. Commoda μιμήσει voces ipsæ Penelopes hic ponuntur, quas jam audire sibi videbatur Hecuba.

516. *Ferream* nunc se dicit, quia par erat calamitatibus tot tantisque perferendis, neque mortem sibi consciscebat. *Damnosa*, meras mihi calamitates infligens. *Differre* de homine, ut xii. 76.

523. *Funera* rursus exequiæ, pompa funebris, ut xi. 540. *Dotabere* pro, honorabere, aut, ut MSS. Medic. Flor. Neap. habent, *donabere*. Nam *dotare* sæpe omnino est, ornare, donare; sed h. l. bene delectum cum respectu ad *virginem*. *Haustus arenæ*, particula hausta arenæ. Quam invidiose ita humationem in terra peregrina declarat!

527—530. *Omnia perdidimus*, etc.] Præclare desinit in hoc solatio: ita enim fortius sentis dolorem, quo miserrima mater cruciabatur conspecto repente hujus quoque filii corpore. *Cur* pro, propter quem. *Ismario regi:* Polymestori, Thraciæ regi; nam Ismarus Thraciæ mons est.

In breve sustineam, proles gratissima matri,
Nunc solus, quondam minimus de stirpe virili,
Has datus Ismario regi Polydorus in oras.
Quid moror interea crudelia vulnera lymphis
Abluere, et sparsos immiti sanguine vultus?
Dixit: et ad litus passu procedit anili,
Albentes laniata comas: "Date, Troades, urnam,"
Dixerat infelix, liquidas hauriret ut undas:
Aspicit ejectum Polydori in litore corpus,
Factaque Threïciis ingentia vulnera telis.
Troades exclamant: obmutuit illa dolore;
Et pariter vocem, lacrimasque introrsus obortas

532. *Immitis sanguis*, qui profluit per hostem immitem.

533. *Anili* non puto hic tarditatem aut tremorem pedum notare, sed ornat tantum, ut passim *virgineus, femineus*, etc. quia anus erat, propterea *anili* passu procedit. Hic deserit Euripidem, apud quem, ver. 678. ancilla, aquam marinam haustum missa, affert Polydori corpus.

537. *Ingentia vulnera* illustrat Burmannus e Floro, ii. 7: "Vulnera non spiculis—sed ingentibus pilis, nec minoribus adacta gladiis ultra mortem patebant." Addit explicandi *τοῦ ultra mortem* causa, tam ingentia fuisse vulnera, ut etiam mors potuisset minori vulnere inferri, ex uno illorum potuisse quasi plures homines morti dari.

539. *Et*, quippe, siquidem; ulterius enim declarat *τὸ obmutuit*. *Devorat* accommodatius doloris rabiei, quam, retinet aut simile quid, *lacrimas introrsus obortas*, expressas quidem, sed non profluentes. Et hoc ad rei veritatem observatum; ira enim furentium oculi hument quidem, sed nullas lacrimas emittunt: *obortæ lacrimæ* etiam i. 350. Pro *est* multo elegantius *torpet*, quod et naturæ saxi et obstupescenti convenit. Per *adversum terram* Regius male Troadem intelligebat, e regione Thraciæ sitam. Rectius Micyllus, quam ex adverso intuebatur, opposita, ut xiv. 5. *adversa mœnia Rhegi*. Eo sensu sæpe *adversa arma, adversi homines*, etc. vide ad xii. 116. Immo, æther et Troas minus bene sibi opponuntur, quam æther et terra. Res etiam clara est ex Heroid. ii. 26. quem locum laudavit Burmannus: *Hæsit, in opposita lumina fixus humo.* De verbo *sustollere*, sursum tollere, vide Vossium, lib. iii. de Analog. cap. 37. *Positi* et dormientes dicuntur et mortui, et omnino jacentes. *Vulnera præcipue*, quippe quæ clara essent indicia perfidiæ Polymestoris. *Instruit* idem quod *armat*, et e copia poetica additum, excitat iram, qua ulciscatur perfidam regis crudelitatem. Sic *armari artibus, instrui dolis*, etc. Burmannus tamen præfert Vaticani et Neap. MSS. lectionem, *et instruit iram*: iratam enim jamdudum fuisse Hecubam, nunc autem instruxisse iram, h. e. parâsse ea, quibus in ardorem exequendi, quæ irata concepisset, dari posset; sed vir doctus

Devorat ipse dolor, duroque simillima saxo
Torpet, et adversa figit modo lumina terra:
Interdum torvos sustollit ad æthera vultus:
Nunc positi spectat vultum, nunc vulnera nati,
Vulnera præcipue; seque armat et instruit ira.
Qua simul exarsit, tamquam regina maneret,
Ulcisci statuit, pœnæque in imagine tota est:
Utque furit catulo lactente orbata leæna, [hostem;
Signaque nacta pedum sequitur, quem non videt,
Sic Hecube, postquam cum luctu miscuit iram,
Non oblita animorum, annorum oblita suorum,
Vadit ad artificem diræ Polymestora cædis,
Colloquiumque petit: nam se monstrare relictum
Velle latens illi, quod nato redderet, aurum.
Credidit Odrysius, prædæque assuetus amore,
In secreta venit, cum blando callidus ore;
"Tolle moras, Hecube," dixit, "da munera nato:
Omne fore illius quod das, quod et ante dedisti,
Per Superos juro." Spectat truculenta loquentem,
Falsaque jurantem; tumidaque exæstuat ira;
Atque ita correptum captivarum agmine matrum
Involat; et digitos in perfida lumina condit,

non attendit ad loci seriem. Conspecto corpore, obstupescit; spectatis paulisper vulneribus, ira excandescit. *Qua simul* ac *exarsit*, tum demum *ulcisci statuit* perfidiam Polymestoris. Præclare additum, *tamquam regina maneret*; sæpe enim casu gravi jacentibus redit pristinus animus, veteris dignitatis recordatio. *Pœnæ in imagine tota est:* vi. 586; animum intendit ad pœnam inveniendam.

552. *Relictum;* et opes in agro Trojano defossas, et pecunias secum allatas se indicaturam simulabat; Euripid. vers. 1002—1020. *Odrysius;* Polymestor Thracius, nam Odrysæ sunt populi Thraciæ, et Odrysa urbs eorum. *Assuetus amore;* verbo *assuescere* sæpe ablativus addatur; vide Burmannum. *Tolle moras*; vide ad xi. 685.

561. *Involare* aliquem, aut in aliquem, frequenter de impetu in aliquem facto; vide Heinsium. Idem ad Art. Amat. i. 714. *correptum* explicabat, objurgatum, sed h.l. rectius illustrat e Phædr. i. 1: *Atque ita correptum lacerat injusta nece.* Ante *agmine* subintelligend. *ab*; Troades erant σύμμαχοι: Euripid. 882. 1043.

Exspoliatque genas oculis, facit ira valentem;
Immergitque manus, fœdataque sanguine sonti
Non lumen, neque enim superest, loca luminis haurit.
Clade sui Thracum gens irritata tyranni
Troada telorum lapidumque incessere jactu
Cœpit: at hæc missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur; rictuque in verba parato
Latravit, conata loqui: locus extat, et ex re
Nomen habet; veterumque diu memor illa malorum,
Tum quoque Sithonios ululavit mœsta per agros.
Illius Troasque suos, hostesque Pelasgos,

Exspoliare verbum probum et antiquum, quod apud Cic. Sallust. aliosque auctores egregios legitur; est autem h. l. simpliciter privare, ut *spoliare lucum ramo*, Fast. iv. 753; *spoliare anima* aliquem Ibide, 623. apud Euripid. ver. 1170. fibulis effodiunt oculorum pupulas. Lectionem *exspoliatque genas oculis* dedit Heinsius, quia ita legitur in Jureti excerptis, et pro diversa lectione in Arondeliano. Codex Regius A. habet *expilatque genis oculos;* codex B. *expellitque genis oculos;* utrumque bene, quamvis aliter quidam putare videatur, qui dicit *expellit* femineam infirmitatem repugnare. *Facit ira valentem*, validam, vires dat. Talia aspergit Noster, quum mulieres insigne facinus ausas esse narrat. *Non lumen—haurit;* hæc verba condonabimus luxurianti Ovidii ingenio: si oculis jam exspoliaverat genas, sane non potuit eos denuo *haurire*, effodere; *loca luminis* (viii. 805. *locus ventris*) non possunt effodi, itaque nunc cogitabimus vicinas oculis partes.

566. *Lapidumque incessere jactu;* unus Ambrosianus et Heinsii *lacessere;* sed Amor. III. xiii. 21. *jaculis incessitur index;* et infra xiv. 402. *sævisque parant incessere telis.* *At hæc—insequitur*, etc. Canis facta est, ut prædixerat Polymestor apud Euripidem, Hec. 1265. Ingeniose, *saxum morsibus insequitur*, accurrit, ut mordeat saxum missum, more canum. *In verba* (plurimi, et nostri Regii, *ad verba*) *parato*, quum conformaret et aperiret os, ut voces humanas proferret, ut Lycaon, i. 233. et Io, ver. 637. *Extat*, adhuc ostenditur, et *ex re* dictus Cynossema (κυνὸς ταλαίνης σῆμα, Euripid. ver. 1275.) quod Julius Pollux, v. 5. ad Sestum, et Dictys, lib. v. pag. 137. ad Abydum collocat. Vid. et Strabo, lib. xiii. p. 812; Steph. Byz. h. v. Nempe Hecuba ob animi acerbitatem quandam et rabiem in canem transiisse tradita est, et sepulcrum ejus dictum Cynossema; Cicero, Tusc. iii. 26; Dictys d. l. A Græcis eam esse lapidatam narrat Schol. Euripidis ad Hec. ver. 1257. Alii aliter; vide Hygini fab. 111; Servium ad Virg. Æn. iii. 6. Ille: *in Hellespontum mare se præcipitavit, et canis dicitur facta esse, unde et Cyneum est appellatum.* Confer et Quintum Calabr. xiv. 345 sqq. *Jovis conjux*, quæ stabat a partibus Græcorum.

Illius fortuna Deos quoque moverat omnes;
Sic omnes, ut et ipsa Jovis conjuxque, sororque,
Eventus Hecubam meruisse negaverit illos.

III. Non vacat Auroræ, quanquam îsdem faverat armis,
Cladibus et casu Trojæque Hecubæque moveri;
Cura Deam propior, luctusque domesticus angit
Memnonis amissi; Phrygiis quem lutea campis
Vidit Achillea pereuntem cuspide mater.
Vidit; et ille color, quo matutina rubescunt
Tempora, palluerat; latuitque in nubibus æther.
At non impositos supremis ignibus artus
Sustinuit spectare parens: sed crine soluto,
Sicut erat, magni genibus procumbere non est
Dedignata Jovis, lacrimisque has addere voces:
"Omnibus inferior, quas sustinet aureus æther,
Nam mihi sunt totum rarissima templa per orbem,
Diva tamen venio, non ut delubra, diesque
Des mihi sacrificos, caliturasque ignibus aras.

576—622. *Memnon*, Auroræ et Tithoni filius, rex Æthiopum. Fabula tractata, ut ex Arg. Lactantii apparet, ab Hesiodo, tum ab Arctino Milesio in vetusto carmine Æthiopis. Extabat etiam Sophoclis Memnon. Confer et Q. Calabri II. fere totum. Nempe rex aliquis Orientis australis socios adduxerat Trojanis; inde poetæ hunc Memnona ejusque fata finxerunt; vide *Jablonsky* de Memnone. Æthiopes autem Græcis et Asiæ orientalis incolæ.

579. *Lutea*, flava: vide ad vii. 703. Mater se abscondidit, ut Lucifer in morte Ceycis, xi. 570. Tryphiodorus, ver. 29. *ἠδ' ἐπὶ πότμῳ Μέμνονος οὐρανίην νεφέλην ἀνεδύσσατο μήτηρ*, etc. Sic et Q. Calaber, ver. 548. et Seneca, Troad. 237. *Achillea cuspide*, quemadmodum ab eo interfectus Antilochus; Homerus, Od. Δ. 187; Hyginus, fab. 112.

585. *Genibus*, ad genua. *Sustinet*, habet. *Aureus*, pulcher: sed quia modo præcessit *æther*, propterea Heinsius malit ex uno Argent. *aureus axis:* idem etiam volebat *quot sustinet*.

590. *Sacrificum* poetis est, quidquid ad sacra pertinet: *sacrifica securis*, *sacrifica ara*, *sacrifici ritus*. Ergo etiam licuit *sacrificos dies* dicere, quibus sacra fiunt. Schirachius interpretatur, sacerdotes, quod ferri non potest. *Caliturus ignibus* pro, in quibus victimæ adoleantur; confer xii. 12.

Si tamen aspicias, quantum tibi femina præstem,
Tum cum luce nova, noctis confinia servo;
Præmia danda putes: sed non ea cura, neque hic est
Nunc status Auroræ, meritos ut poscat honores:
Memnonis orba mei venio; qui fortia frustra
Pro patruo tulit arma suo, primisque sub annis
Occidit a forti, sic vos voluistis, Achille.
Da, precor, huic aliquem, solatia mortis, honorem,
Summe Deûm rector, maternaque vulnera leni."
Jupiter annuerat; quum Memnonis arduus alto
Corruit igne rogus, nigrique volumina fumi
Infecere diem; veluti quum flumina natas
Exhalant nebulas, nec sol admittitur infra.
Atra favilla volat, glomerataque corpus in unum
Densatur, faciemque capit, sumitque calorem,
Atque animam ex igni: levitas sua præbuit alas.
Et primo similis volucri, mox vera volucris
Insonuit pennis: pariter sonuere sorores

591. *Si tamen aspicias*, consideres, *quantum tibi femina præstem*, quantum tibi prosim quamvis femina sim. *Luce nova*, exoriente. *Confinia lucis et noctis* amat Noster de crepusculo et Aurora; iv. 401; vii. 706. *Servo*, teneo.

594. *Status* conditio, fortuna. *Pro patruo*; nam Tithonus, pater Memnonis, frater erat Priami: inde Aurora *iisdem faverat armis*, ver. 576. *Primis sub annis*, vide ad xii. 183. *Occidit a forti*, vide ad v. 192. *Sic vos voluistis*, ut *sic visum Superis*, sollennis formula solatii in rebus duris.

601. *Volvi fumum* dixerat Virgil. Æn. iii. 206: hinc eleganter *volumina* ei tribuuntur: etiam *undare* suavi metaphora dicitur Æneid. ii. 609. *Natas exhalant*, exhalant sic, ut nascantur, exhalant nascendas, ex usitata poetarum loquendi ratione, quam illustravimus ad i. 32. et alibi. Frustra igitur hic se torquet Burmannus qui suadet *latas*. *Nec sol admittitur infra*, solis radii non admittuntur in terram; conf. i. 603.

604. *Glomerataque—Densatur*, ut ix. 222. *spissa glomerari grandine corpus*. *Calor*, vis vitalis; hinc cum *anima* conjungitur. Propter motum celerem, quidam philosophi *animam igneæ* esse naturæ dixerunt. *Levitas sua*, leves particulæ favillæ præbuerunt materiam alarum. *Plumæ* et *alæ* sollenni epitheto *leves* dicuntur. *Vera volucris*, confer ad x. 250. *Insonare* de clangore alarum; etiam v. 294. *pennis sonuere per auras*. Satis fuisset, *eadem origo*; sed addidit *natalis*, quia *natalis dies*, *natale solum* dicitur.

Innumeræ, quibus est eadem natalis origo;
Terque rogum lustrant: et consonus exit in auras
Ter clangor: quarto seducunt castra volatu.
Tum duo diversa populi de parte feroces
Bella gerunt, rostrisque et aduncis unguibus iras
Exercent, alasque adversaque pectora lassant:
Inferiæque cadunt cineri cognata sepulto
Corpora; seque viro forti meminere creatas.
Præpetibus subitis nomen facit auctor; ab illo
Memnonides dictæ, quum sol duodena peregit
Signa, parentali perituræ Marte rebellant.
Ergo aliis latrâsse Dymantida flebile visum:

610. *Consonus*, quia conjunctim sonant. Ciofano male placet ex uno *et ter sonus*. *Exit in auras*, fit in aere. *Seducunt castra* bene pro, discedunt, in diversa loca volant; bella enim gerunt. *Populus*, ut *gens* et apud Græcos ἔθνος, sæpe de animantibus. *Diversa de parte*, partibus factis. *Iras exercent*; vide ad xii. 581.

615. *Inferiæque cadunt*, etc.] Plinius, x. 26: "Auctores sunt, omnibus annis advolare Ilium ex Æthiopia aves, et confligere ad Memnonis tumulum, quas ob id Memnonidas vocant. Hoc idem quinto quoque anno facere eas in Æthiopia circa regiam Memnonis, exploratum sibi Cremutius tradit." Confer Ælianum, Nat. An. v. 1. Hellespontii tradebant, eas quotannis ad Memnonis sepulcrum advolantes humum everrere, eamque aqua pennis collecta aspergere; Pausanias, x. p. 875. Græcis illæ aves, monente Burmanno, dictæ sunt ἀντίψυχοι, quia pro anima Memnonis suam perdunt. Apud Q. Calabrum, ii. ver. 550 sqq. venti auferunt Memnonis corpus, et e guttis decidentibus oritur fluvius Paphlagonius, qui, quoties funesta Memnonis dies illucescit, sanguinolentus labitur. Corpus a ventis deponitur in Æsepi ripa, ibique a Nymphis extruitur monumentum. Milites Memnonis, dum lugent ducem, ab Aurora mutantur in aves, quæ, partibus factis, quotannis pugnant ad monumentum illud, donec aut altera alteram conficiat, aut ambæ pereant. *Parentali Marte*, pugna, qua parentatur, h. e. inferiæ fiunt in honorem Memnonis; Amor. i. xiii. 3. *sic Memnonis umbris Annua sollenni cæde parentet avis*.

620. *Ergo—visum*.] Hic versus deest in multis. *Dymantida*, Hecubam, Dymantis filiam Homero; Euripidi, Cissei regis Thraciæ; vide et Apollodorum, III. xii. 5. *Rorat in orbe*: Servius ad Virg. Æn. i. 493. de Memnone, *cujus mortem mater Aurora hodieque matutino rore flere dicitur*. Ros matutinus, cujus guttas in herbis et floribus videmus, poetica phantasia sunt lacrimæ Auroræ: ideo autem *toto orbe* sparguntur, quoniam et ipsa Aurora amplitudine sua, totum orbem, arcticum puta, complectitur.

Luctibus est Aurora suis intenta, piasque
Nunc quoque dat lacrimas, et toto rorat in orbe.
IV. Nec tamen eversam Trojæ cum mœnibus esse
Spem quoque fata sinunt: sacra, et sacra altera patrem,
Fert humeris venerabile onus Cythereïus heros.
De tantis opibus prædam pius eligit illam,
Ascaniumque suum; profugaque per æquora classe
Fertur ab Antandro; scelerataque limina Thracum,
Et Polydoreo manantem sanguine terram
Linquit: et utilibus ventis æstuque secundo
Intrat Apollineam, sociis comitantibus, urbem.

623—704. *Anius* Æneam, qui relicta Thracia in insulam Delum venerat, excipit: illius filiæ in columbas mutatæ erant: Æneam cratere donat, in quo Orionis filiæ expressæ; auctores vide ad ver. 631. laudatos. *Nec tamen eversam*, etc. Fatale erat, Deos Trojanorum patrios Italiæ inferre, ibique Lavinium condere, unde Roma oriunda. *Sacra*, simulacra deorum patriorum lignea: docte de iis disputat Heyn. Exc. ix. ad Virgil. Æn. ii. Præclare additum, *sacra altera*, ob pietatem, quam parentibus debemus. Et ita etiam Fast. i. 527. et iv. 38. Hectoris umbra ad Æneam: *Sacra suosque tibi commendat Troja Penates: Hos cape fatorum comites: his mœnia quære Magna, pererrato statues quæ denique ponto;* Virg. Æn. ii. 293. *Pius* ergo ille in Deos, *patrem* et filium, *Ascanium*, qui et Iulus dictus; is dextræ se implicuit patris. *Eligit* servandum mihi videtur: capto enim Ilio, Græci per præconem denuntiârunt, ut singuli ex civibus quod vellent unum aliquod secum auferrent. Æneas Deos *elegit*, et, teste Æliano, Var. hist. iii. 22. Græci pietate viri moti permiserunt, ut unum aliquid insuper ex suis tolleret: ille patrem senio confectum humeris sublatum portavit.

628. *Fertur ab Antandro;* ad Idam montem multi Trojani congregati sunt, quibuscum Æneas *Antandrum* petiit, inque hujus urbis portu classem fecit: ex eo portu solvit, vel autumno ejusdem anni, quo Troja capta, ut vult Dionysius Halic. i. 63; vel æstate sequentis, secundum Virgilium; vide omnino Heynii Exc. i. et ii. ad Æneid. lib. iii. de Æneæ erroribus et de annis illorum errorum. Primum ad ostia Hebri appulit, ibique urbem Ænum condidit: cognita Polymestoris perfidia, inde digressus est; Virg. Æn. iii. 13 sqq. quem Noster omni h. l. sequitur. *Antandrus* autem tempore belli Trojani nondum condita fuisse videtur: vide Woodii Addit. ad librum de Homeri ingenio, pag. 98. *Limina*, sedes. *Manantem* hyperbolice. *Æstus*, ventus, ut ver. 728. *remisque æstuque secundo;* et Æn. x. 687. *fluctuque æstuque secundo.*

631. *Intrat Apollineam urbem;* venit in insulam Delum, Apollinis oraculo insignem: his lucem pete ex Æn. iii. 79; *egressi veneramur Apollinis urbem: Rex Anius, rex idem homi-*

Hunc Anius, quo rege homines, antistite Phœbus
Rite colebantur, temploque, domoque recepit;
Urbemque ostendit, delubraque vota, duasque
Latona quondam stirpes pariente retentas.
Ture dato flammis, vinoque in tura profuso,
Cæsorumque boum fibris de more crematis,
Regia tecta petunt; positique tapetibus altis
Munera cum liquido capiunt Cerealia Baccho.
Tum pius Anchises: "O Phœbi lecte sacerdos,
Fallor? an et natum, quum primum hæc mœnia vidi,
Bisque duas natas, quantum reminiscor, habebas?"
Huic Anius niveis circumdata tempora vittis

num. Phœbique sacerdos, Occurrit, etc. Etiam serioribus temporibus multa hujus adventus indicia visebantur; Dionys. i. 50. De *Anio*, qui in veterum poetarum mythis fuit celebratissimus, et de filiabus ejus confer Lycophr. Cass. 570. et Schol. ad e. l. Servium ad Æn. iii. 80; Dictyn, lib. i. fin. Esse hanc ex antiquissimis fabulis, siquidem Pherecydem et Cypria Epe de ea laudat Tzetzes, monet Heyn. Rex *colit* homines, curam eorum gerit, ut *Dii* homines *colere* dicuntur viii. 724. et apud Cic. N. D. i. 41. ubi vide Davisium. *Rite*, e legibus sacris, *colere* Deum formula sollennis. More antiquo simul rex, simul sacerdos fuit. *Templo recepit* nil aliud est, nisi, duxit nos in templum, ut ibi preces faceremus; more suo uni verbo duo diversa nomina adjunxit. Virg. d. l. *Templa Dei saxo venerabar structa vetusto. Vota*, ex voto posita, ut *vota munera, votæ victimæ*, etc. passim: etiam *votiva* talia dicuntur. *Duas stirpes*, palmam et laurum, a *Latona retentas*, quarum truncos manibus apprehendit Latona parturiens; Eurip. Hec. ver. 458. Unius palmæ mentionem faciunt Hom. hymn. Apol. ver. 17; Theognis, ver. 6; Callimachus, h. Del. 210. Vetustissimam palmam inde ab Apollinis ætate in insula Delo conspici, narrat Plinius, xvi. 44. Cf. ad vi. 335.

637. *Fibræ*; exta: proprie extorum extremitates. *De more crematis*; tres *de more litatis*; vide ad xiv. 156. Regii codd. *crematis*. *Positi*, accumbentes; vide ad ver. 543. *Tapetibus*, vestibus stragulis, pulvini lectulorum instrui solebant. *Altis*, quia pulvini alti: sic etiam Virgilius, Æn. ix. 325.

640. *Tum pius Anchises*, etc.] Servius ad Æn. iii. 82: "Ad Anium Anchises ante Troicum bellum consultum venerat, an Salaminam peteret comes Priamo." Hinc Anius etiam apud Virg. d. l. *veterem Anchisen agnoscit amicum. Bisque duas natas*; Anius quatuor habuit filias, quibus Bacchus concessit, ut quidquid tangerent, in frumentum, vel vinum, vel oleum commutaretur: eas quum Agamemnon vi ducere vellet in expeditionem Trojanam, ut exercitum alerent, Bacchi auxilio in columbas fuisse conversas fabulantur.

643. *Niveis—vittis*; candida vitta insigne sacerdotum; apud Virgil. ver. 81. Anius *vittis et sacra redimitus tempora lauro.*

Concutiens, et tristis ait: " Non falleris, heros
Maxime; natorum vidisti quinque parentem; [sat!
Quem nunc, tanta homines rerum inconstantia ver-
Pæne vides orbum: quid enim mihi filius absens
Auxilii? quem dicta suo de nomine tellus [tem.
Andros habet, pro patre locumque et regna tenen-
Delius augurium dedit huic; dedit altera Liber
Femineæ sorti voto majora fideque
Munera: nam tactu natarum cuncta mearum,
In segetem, laticemque meri, baccamque Minervæ
Transformabantur; divesque erat usus in illis.
Hoc ubi cognovit, Trojæ populator, Atrides;
Ne non ex aliqua vestram sensisse procellam
Nos quoque parte putes; armorum viribus usus,
Abstrahit invitas gremio genitoris; alantque
Imperat Argolicam cœlesti munere classem.
Effugiunt quo quæque potest: Eubœa duabus,
Et totidem natis Andros fraterna petita est.
Miles adest; et, nî dedantur, bella minatur.
Victa metu pietas consortia pectora pœnæ

646. *Inconstantia rerum*; item cura, spes, pavor, *versare* homines dicuntur, quanquam multis locis librarii ei substituerunt *vexare*, quod notius est, atque interpretationi alterius inservit: vide Bentleium ad Horat. Ep. II. ii. 90.

649. *Pro patre*, relicto patre, *locum et regna*, loci, insulæ illius regnum tenebat; vi. 677. *Sceptra loci, rerumque moderamen.* Hoc loco numeros satis evincere nihil Nasonianum esse censet Heinsius; suadet ergo *locos et regna*, vel *loci jam regna* aut *sceptra*. *Augurium*, vis divinandi. *Altera*, alia. *Sorti*, sexui, et vi. 680; ix. 676: vulgo, et in Regiis nostris, legitur *stirpi*. Ab hoc munere illæ dictæ sunt Œnotropæ; vide Tzetz. ad Lycophr. Cass. ver. 570; H. Stephanum in voce Ἄνδρος, ubi et de conditore Andri docte agitur. *Dives erat usus in illis*, maximum emolumentum, magnæ divitiæ mihi inde redibant.

656. *Procella*, ut *tempestas*, de calamitatibus et turbis bellicis.

663. *Consortia pectora*, consortes, ut supra *cognata pectora* pro, cognatus: *consortes* autem sunt sorores, ut *consors sanguis*, fraternus, viii. 445: vide ad xi. 348. *Dedit* nunc est a *dedo*. Mox perquam humaniter additum, *Non hic Æneas*, etc. *Durâstis*, restitistis.

Dedit: et ut timido possis ignoscere fratri,
Non hic Æneas; non, qui defenderet Andron,
Hector erat, per quos decimum durâstis in annum
Jamque parabantur captivis vincla lacertis:
Illæ tollentes etiamnum libera cœlo
Brachia, 'Bacche pater, fer opem,' dixere: tulitque
Muneris auctor opem: si miro perdere more
Ferre vocatur opem: nec qua ratione figuram
Perdiderint, potui scire, aut nunc dicere possim.
Summa mali nota est; pennas sumpsere, tuæque
Conjugis in volucrem, niveas abiere columbas."
Talibus atque aliis postquam convivia dictis
Implêrunt, mensa somnum petiere remota:
Cumque die surgunt, adeuntque oracula Phœbi;
Qui petere antiquam matrem, cognataque jussit
Litora: prosequitur rex, et dat munus ituris;

673. *Summa mali nota est* pro vulgari, ad summam, aves factæ sunt, ut notum est: *summa* rei, id quo tota res redit. *In volucrem,* in volucres, ut v. 298. *ales erant.*

675. *Convivia dictis implêrunt,* multis variisque, ut fit, confabulationibus institutis convivium transegerunt. *Mensa remota,* vide ad ix. 92. *Cum die,* eodem tempore, quo dies illucescebat; vide Cortium ad Sallust. Jugurth. lxviii. 2. *Adeunt oracula,* more eorum, qui novas terras quærunt; vide ad iii. 8. *Antiquam matrem,* terram unde prisci gentis Trojanæ auctores originem ducebant, nempe Italiam, unde Dardanus venerat; Virg. d. l. ver. 94. " quæ vos a stirpe parentum Prima tulit tellus, eadem vos ubere læto Accipiet reduces: antiquam exquirite matrem." Hinc Noster ex ingenii sui abundantia addidit *cognata litora.*

679. *Prosequitur* discedentes, honoris causa eos comitatur et deducit. *Sceptrum* forte cum significatione futuri imperii, quanquam sceptrum omnino insigne hominum honore aut genere conspicuorum. In muneribus heroum *crater* plerumque esse solebat, isque *cælatus.* Additur fere singulis locis, quis eum elaboraverit, et per quas manus ad novissimum dominum pervenerit; confer Homer. Od. O. 115 sqq; Virgilium, Æn. v. 535 sqq. quem Noster imitatus est: " Ipsius Anchisæ longævi hoc munus habebis, Cratera impressum signis; quem Thracius olim Anchisæ genitori in magno munere Cisseus Ferre sui dederat monumentum et pignus amoris." *Alcon,* faber argentarius, inclytus fortasse priscis temporibus ab arte sua. *Lydius* Alcon vocatur a Lactantio in Argum. Sed h. l. pro *Myleus* MSS. prope omnes *Nileus,* unde Heinsius conjicit *Nileos,* Nilei filius. Si *Myleus* servare velit lector, interpretetur non

Anchisæ sceptrum; chlamydem, pharetramque nepoti,
Cratera Æneæ; quem quondam miserat illi
Hospes ab Aoniis Therses Ismenius oris.
Miserat hunc illi Therses; fabricaverat Alcon
Myleus, et longo cælaverat argumento.
Urbs erat; et septem posses ostendere portas:
Hæ pro nomine erant; et quæ foret illa, docebant.
Ante urbem exequiæ, tumulique, ignesque, rogique,
Effusæque comas, et apertæ pectora matres
Significant luctum: Nymphæ quoque flere videntur,
Siccatosque queri fontes: sine frondibus arbos
Nuda riget: rodunt arentia saxa capellæ.
Ecce facit mediis natas Orione Thebis,

Mylei filium, sed a patria sic cognominatum, id est Siculum: Mylæ enim oppidum est Siciliæ; ad distinctionem ab illo Cretensi, cujus meminit Virgilius, Eclog. v. Duo autem fuerunt *Alcones*; hic faber argentarius, alter Cretensis, arte sagittandi insignis. Lem. *Argumentum*, historia in cratere expressa, *longum*, cujus multæ partes, multi actus. In operibus artis, v. c. foribus, clypeis, poculis, peplis etiam fabulæ plerumque expressæ erant, quibus enarrandis placent sibi poetæ: confer ii. 5 sqq; vi. 69 sqq; Virgilium, Æn. viii. 625; Moschum, Id. ii. 37 sqq.

685. *Ostendere*, nempe alteri simul contemplanti, maluit pro, videre, perspicere. *Septem—docebant*; illæ portæ docebant, illam urbem esse Thebas, septem portis nobiles, Θήβη Ἑπτάπυλος. Thebas illo tempore siccitas et pestis premebant; quas calamitates quomodo artifex expresserit, in sequentibus ostenditur. *Ignesque rogique* per hendiadyn, rogi ardentes. *Flere videntur*; x. 250. de Pygmalionis statua, *quam vivere credas*. *Riget*; vide ad xi. 150. Pro *rodunt* vulgo (et in codice Regio A.) legitur *lambunt*; sed *rodere saxa* egregie de capellis sparsas in saxis et brevissimas herbas carpentibus.

692. *Orion* Thebanus duas habebat filias, Metiocham et Menippam: quum aliquando pestis sæviret per Bœotiam, et responsum esset, Deorum iram placari non posse, nisi duæ immolarentur virgines, cæteris recusantibus, hæ pro salute patriæ se obtulerunt; confer Anton. Liberalem, cap. 25. *Facit* ab artifice translatum ad ipsum opus, quod exhibet argumentum. *Non femineum*; supra, ver. 451. *plus quam femina*. *Fortia vulnera*, quæ quis forti animo patitur: quia in Florentino *per inertia vulnera* reperit Heinsius, conjecit *per Martia*, ut ad originem Thebarum a Marte respiciat. *Pulchra funera*, pompa funeralis frequens, adeoque gloriosa mortuo: sic *pulchra mors*, *pulchra vulnera*, etc. *Celebri in parte*; illustribus hominibus illustri loco sepultura apud Græcos et Roma-

Hanc non femineum jugulo dare pectus aperto,
Illam, demisso per fortia vulnera telo
Pro populo cecidisse suo; pulchrisque per urbem
Funeribus ferri, celebrique in parte cremari:
Tum de virginea geminos exire favilla,
Ne genus intereat, juvenes, quos fama Coronas
Nominat, et cineri materno ducere pompam.
Hactenus antiquo signis fulgentibus ære
Summus inaurato crater erat asper acantho;
Nec leviora datis Trojani dona remittunt;
Dantque sacerdoti, custodem turis, acerram; [nam.
Dant pateram, claramque auro, gemmisque coro-
V. Inde recordati Teucros a sanguine Teucri

nos assignabatur; Corn. Nepos, X. x. 2. de Dione: *Itaque in urbe celeberrimo loco, elatus publice, sepulcri monumento donatus est;* vide Kirchm. de Funeribus, lib. ii. cap. 25. et 26. *Quos fama Coronas Nominat;* Lactantius, Arg. *qui et virginum nomine Coronæ sunt nominati;* Anton. Liberalis d. l. Προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς Κορωνίδας παρθένους.

700. *Signis fulgentibus;* duo Basileenses et unus Moreti *signis extantibus,* ut xii. 235. Regii cod. habent *fulgentibus;* malim tamen *extantibus,* id est, eminentibus; namque in operibus cœlatis partes, quæ eminent, fulgent minus quam quæ planæ sunt. *Summus crater,* os crateris, erat *asper inaurato acantho,* h. e. in eo aureo sculpta erat figura aspera acanthi: *acanthus* herba nobilis et mollis, qua et ansæ poculorum ornari solebant; Virgilius, Eclog. iii. 45. *Remittunt,* vicissim dant. *Sacerdoti,* Anio, quatenus sacerdos erat, dant acerram et pateram; quatenus rex, coronam. *Acerra* non est turibulum, ara, in qua tus adoleretur, ut vulgo putant, sed, ut hic ipsè locus satis docet, vasculum aut arcula, in qua tura conservabantur, ut inde deprompta in ignem conjicerentur; hinc *custos turis,* ut viii. 320. pharetra *custos telorum.* *Corona* hic non est sacrificantium, ea enim non gemmis ornata erat, sed vittis et infulis aut frondibus sacris implexa; verum diadema, intel. insigne regium, ut apud Virgilium, Æn. i. 655. (quem Noster imitatus est,) Æneas ferri jubet inter alia munera, *duplicem gemmis auroque coronam;* vide ibi Heynium.

705—968. Æneas, relictis variis locis, ad *Scyllam* venit, cujus fatis, abrupta orationis serie, immoratur poeta. Scyllæ enim *Galatea* narrat *Polyphemi* amores *Acidisque* obitum, 740—897; ei deinde apparet *Glaucus,* in Deum marinum mutatus, 898. ad finem. Auctores horum vide ad ver. 755. et 898. *Inde recordati,* etc. Quum oraculum antiquam matrem petere jussisset, Anchises revolvens animo veteres historias, Cretam intelligi putat, unde olim *Teucer* venerat in agrum Trojanum. Huc ergo alacres tendunt, ibique et agrum colunt, et urbem Pergameam condunt. Sed

Ducere principium, Creten tenuere, locique
Ferre diu nequîere Jovem: centumque relictis
Urbibus, Ausonios optant contingere portus.
Sævit hiems, jactatque viros: Strophadumque
Portubus infidis exterruit ales Aello. [receptos
Et jam Dulichios portus, Ithacamque, Samenque,
Neritiasque domos, regnum fallacis Ulixei,
Præter erant vecti: certatam lite Deorum
Ambraciam, versique vident sub imagine saxum
Judicis, Actiaco quæ nunc ab Apolline nota est,
Vocalemque sua terram Dodonida quercu,

loci ferre diu nequiere Jovem, nempe quum unum atque alterum annum hic transegissent, aeris gravitas, lues corporibus infesta, et siccitas agrorum relinquere illa loca eos coegit; Virg. Æn. iii. ver. 102—133. Pro *Jovem* olim legebatur *luem*; sed *Jupiter* sæpe pro aere, h. l. cum dilectu, quia Creta solum natale Jovis. Quum iterum oraculum consuluissent, non Cretam, sed *Ausoniam* scil. Italiam petere jussi sunt; Virgil. ver. 137—191. *Centum urbes;* ix. 665. *Sævit hiems*, quia procellosum mare in his plagis esse solet; vide Heyn. ad Virg. ver. 192. *Strophades*, duæ insulæ in mari Ionio, occidentali Peloponnesi litori obversæ. Huc ex domo Phinei expulsæ erant a Zeta et Calai Harpyiæ, in quibus una *Aello;* vide ad vii. 3; Virg. ver. 209 sqq. Dictæ fuerunt *Strophades* ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc est a conversione Zetæ et Calais; nam illuc usque Harpyias persecuti retro rediere. *Exterruit* horrifico alarum clangore, dira voce, tetro odore, dapibus partim direptis, partim immundo contactu fœdatis, tristique oraculo edito. Juxta *Samen* est *Dulichium*. *Neritos*, Ithacæ mons: sed Noster diversam facit ab Ithaca insulam, secutus Virg. ver. 270 sqq: "Jam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos, Dulichiumque, Sameque et Neritos ardua saxis. Effugimus scopulos Ithacæ, Laertia regna, Et terram altricem sævi execramur Ulixi."

713. *Certatam—nota est;* ad Actium appulerunt, sinus Ambracii promontorium. Inde in urbem *Ambraciam* venerunt, in qua regnabat Ambrax, Herculis nepos; Dionys. Halic. i. 51. De ea olim *certaverant* Apollo, Diana et Hercules. Cragaleus, *judex* (nonnulli *Indicis;* Passerat. ad Propertium, iii. 10. legit *Vindicis*) electus a Diis, quum Ambraciam asseruisset Herculi, ab Apolline in *saxum versus* est; Anton. Lib. cap. 4. Ibi etiam nobile templum *Apollinis Actiaci;* Strabo, lib. x. p. 451. Apollinem *Actiacum* dictum puto ex eo, quod in navali prælio, quo devicit Augustus Antonium et Cleopatram, auxilium Augusto tulisse credebatur; et meam sententiam probant verba *nunc ab Apolline nota est*. Lem.

716. *Vocalemque—Dodonida*, etc.] Nunc male deserit ducem suum: apud Virgilium, ver. 291 sq. relicto Ambracio sinu, prætervehuntur *Phæaciam* s. Corcyram, tum litora Epiri legunt, portum Chaonium intrant et Buthrotum adeunt; sed apud Nostrum prius

Chaoniosque sinus, ubi nati rege Molosso
Irrita subjectis fugere incendia pennis.
Proxima Phæacum felicibus obsita pomis
Rura petunt: Epiros ab his, regnataque vati
Buthrotos Phrygio, simulataque Troja tenentur.
Inde futurorum certi, quæ cuncta fideli
Priamides Helenus monitu prædixerat, intrant
Sicaniam: tribus hæc excurrit in æquora linguis;
E quibus imbriferos obversa Pachynos ad Austros:
Mollibus expositum Zephyris Lilybæon: at Arcton
Æquoris expertem spectat, Boreanque Peloros.

conspiciunt *Dodonam*, quod fieri non potuit; Dodona enim in septemtrionali Epiri parte sita fuit. Secundum Dionys. Halic. i. 51. Æneas, relicta classe apud Buthrotum, cum lectissimis viris, duorum dierum itinere per terram confecto, Dodonam pervenit, Jovis oraculum consulturus. Ea olim a *Chaonibus* habitata postea *Molossis* paruit; Eustathius ad Homerum, Od. Ξ. p. 544. Ibi nobile quercetum, cujus quercus voce humana locutæ esse atque oracula edidisse traduntur, unde προσήγοροι et μαντικαὶ δρύες dictæ sunt. *Molossorum rex* Munichus tres habuit filios et unam filiam, qui, quum latrones ignem injecissent domibus, a Jove in aves mutati sunt; Anton. Liberalis, cap. 14.

719. *Felicibus obsita pomis.*] Respicit ad Alcinoi hortos, qui per totum annum abundabant omnis generis fructibus: Homer. Od. H. 112 sq. *Buthrotos*, aut Buthrotum, ad portum Pelodem. Hic regnabat *vates Phrygius*, Helenus, Priami filius, (cf. ver. 320.) qui Pyrrhi et conjuge et regno potitus, pristinæ patriæ nomina ad novas sedes transtulerat, more eorum, qui colonias deducebant in alias oras: hinc *simulata Troja*, assimilata priori Trojæ. Virgilius, ver. 349: "Procedo, et parvam Trojam simulataque magnis Pergama, et arentem Xanthi cognomine rivum Agnosco;" et ver. 302. *falsus Simois* eodem sensu. Apud Dionys. d. l. Æneas cum sociis Dodonam profectus, in Helenum incidit; sed Virgilius, unde Noster pendet, ad Buthrotum illum occursum transtulit.

722. *Inde futurorum certi:* quum orientalis Italiæ pars jam prope in conspectu esset Trojanorum, ab Heleno *monentur*, ad occidentales oras se a fatis duci; itaque antea Siciliam adeundam esse. Simul ab eo docentur, quæ loca transeunda aut prætereunda, quid petendum quidque vitandum, et in quo loco considendum sit; Virgil. ver. 374—462.

724. *Lingua* frequenter de promontorio; vide Heinsium: sic et fluviis *labia*, montibus *supercilia*, mari *brachia* tribuuntur; vide Gataker. Miscel. pag. 364. Verba in hac re sollennia *excurrere* et *procurrere*, unde promontoria ipsa *procursus* vocantur. De Siciliæ promontoriis confer v. 350. *Arcton æquoris expertem;* conf. ver. 293. *Peloros* dictus est a Peloro, classis Hannibalis gubernatore, ibi sepulto.

Hac subeunt Teucri; remisque æstuque secundo,
Sub noctem potitur Zanclæa classis arena.
Scylla latus dextrum, lævum irrequieta Charybdis
Infestant: vorat hæc raptas, revomitque carinas:
Illa feris atram canibus succingitur alvum,
Virginis ora gerens: et, si non omnia vates
Ficta reliquerunt, aliquo quoque tempore virgo.
Hanc multi petiere proci; quibus illa repulsis
Ad pelagi Nymphas, pelagi gratissima Nymphis,
Ibat, et elusos juvenum narrabat amores.
Quam, dum pectendos præbet Galatea capillos,
Talibus alloquitur, repetens suspiria, dictis:
Te tamen, o virgo, genus haud immite virorum
Expetit; utque facis, potes his impune negare.

729. *Potitur arena,* ut xi. 55. et apud Virgilium, Æn. i. 172. *Zancle,* postea Messana, dicta a forma falcata, quam habet promontorium portum illius urbis includens.

730. *Scylla—Charybdis;* duæ fuerunt Scyllæ a poetis decantatæ: quarum altera, Nisi filia, in avem fuit commutata; de hac in libro vii. agitur; altera Phoci filia in monstrum, quod in freto Siculo navigantibus insidiatur. Charybdis vetula fuit furacissima, quæ quum Herculi boves furata esset, ab illo in fretum projecta, in monstrum marinum fuit conversa, quod adhuc pristinam retinet rapiendi naturam: nam illac transeuntes naves ad se rapit, devoratque ac revomit. *Charybdis* Nostro *irrequieta,* et Virgilio *implacata,* quod et h. l. unus Medic. agnoscit, et Heinsius ex *impacata* ortum temere putabat. *Vorat,* etc. Virgilius, ibid. "Imo barathri ter gurgite vastos Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras Erigit alternos, et sidera verberat unda." Copiosius *Scyllam* describit; vide ad xiv. 60. *Aliquo quoque* parum placet auribus. *Virginis* hujus mutationem habet lib. xiv. init. Mater ejus mox, ver. 749. memoratur.

740. *Te tamen,* ut ix. 326. *Haud immite,* quia mox, ver. 759. Polyphemus *immitis* vocatur. *Negare* apud Nostrum sæpe absolute: negare consuetudinem, concubitum; vide Burmann. *Cui pater est,* quanquam mihi antiquissimus Deus marinus pater est. *Turba sororum,* nempe quinquaginta, ut admonitum ad ii. 11: nomina earum Hygin. in præfatione habet, in quibus et *Galatea.* Quum fugam *per fluctus,* tamquam rem periculosissimam, commemorat, non meminit, Galateam esse Nympham pelagi: neque vero arbitror, Ovidium ita scripsisse; namque MSS. omnes (et Regii ambo) habent *per luctus,* præter unum Basileens. qui *fluctus* habet pro diversa lectione, unde recepit Heinsius. *Per luctus effugere* posset accipi, ut Liv. i. 5. *per lusum atque lasciviam currere.* Heinsius malebat *loquenti.* Hujus varietatis exempla jam plura vidimus.

At mihi, cui pater est Nereus, quam cærula Doris
Enixa est, quæ sum turba quoque tuta sororum,
Non nisi per fluctus licuit Cyclopis amorem
Effugere: et lacrimæ vocem impediere loquentis.
Quas ubi marmoreo detersit pollice virgo; 746
Et solata Deam est; "Refer, o carissima," dixit,
"Neve tui causam tege, sum tibi fida, doloris."
Nereïs his contra resecuta Cratæide natam: [tus,
Acis erat, Fauno, Nymphaque Symæthide cre-
Magna quidem patrisque sui, matrisque voluptas;
Nostra tamen major: nam me sibi junxerat uni
Pulcher; et, octonis iterum natalibus actis,
Signârat dubia teneras lanugine malas. 754
Hunc ego; me Cyclops nullo cum fine petebat:
Nec, si quæsieris, odium Cyclopis, amorne
Acidis in nobis fuerit præsentior, edam:

746. *Marmoreo*, candido. Virgil. Georg. iv. 523. *marmorea cervix* Orphei, ubi vid. Cerda. *Resequi*, respondere, ut vi. 36; viii. 862. *Cratæis* mater Scyllæ etiam apud Homer. Od. M. 73; Hesych. in Κραταιΐς et Plin. Hist. Nat. iii. 5. Multa de Scyllæ parentibus disputat Munkerus ad Hyginum, fab. 199. Stesichoro fuerat Lamiæ filia; Schol. Apollon. iv. 828. Eo respicit Virg. Cir. ver. 66.

750. *Symæthis* in orientali Siciliæ parte fluvius; vide Cluv. Ital. antiq. i. 10. De *Fauno* vide ad i. 193.

752. *Me sibi junxerat;* Burmannus, qui præferebat e tribus libris, *se mihi*, non attendebat ad antecedentia, *Nostra tamen major:* nunc additur causa; namque et pulchritudo et juventus ejus faciebant, ut, spretis aliis procis, eo uno tenerer. *Dubia lanugo*, ut ix. 398; *dubiam lanuginis umbram* dixit Claudian. xxxi. 42. *Signârat lanugine* pro, lanugo signârat, tegebat malas.

755. *Hunc ego; me Cyclops*, etc.] Polyphemus ex Homero, Od. I. 182 sqq. et Virgilio, Æn. iii. 610 sqq. adumbratus, quorum ille Ulyssem, hic Æneam ad illud monstrum deducit. Atque etiam infra xiv. inde a ver. 167. plura de eo cognoscemus. Hic vero amores ejus narrantur, et quomodo *Acin* interfecerit. De amore ejus nihil Homerus habet, sed Siculi poetæ eum certatim cecinerunt, Alexis, Nicochares, Posidippus, Philoxenus, et, cujus carmen restat, Theoc. Id. xi. *Præsentior*, major, ardentior, ut *præsens gloria, præsens benevolentia, præsentes fructus*, etc. *Par utrumque fuit;* Heinsius comparat e Statio, Theb. x. *Par utrimque dolor*. Verum ibi sermo est de uno affectu, qui *utrimque*, utraque ex parte, par fuerit: nunc autem uterque affectus in Galatea par fuisse notatur; itaque restituendum putavi *utrumque*.

Par utrumque fuit. Proh! quanta potentia regni
Est, Venus alma, tui! nempe ille immitis, et ipsis
Horrendus silvis, et visus ab hospite nullo
Impune, et magni cum Dîs contemptor Olympi,
Quid sit amor sentit: nostrique cupidine captus
Uritur; oblitus pecorum, antrorumque suorum.
Jamque tibi formæ, jamque est tibi cura placendi;
Jam rigidos pectis rastris, Polypheme, capillos;
Jam libet hirsutam tibi falce recidere barbam,
Et spectare feros in aqua, et componere vultus.
Cædis amor, feritasque, sitisque immensa cruoris
Cessant; et tutæ veniuntque abeuntque carinæ.
Telemus interea Siculam delatus ad Ætnen,

758. *Proh! quanta*, etc.] Exemplo insigni epiphonema hoc verissimum illustratur. *Nempe* nunc est cum admiratione rationem reddentis. *Impune* sæpe est, sine damno aut periculo, h. l. cujus visceribus non vesceretur; conf. Virgilius, vers. 619. et 658. *Magni cum Dîs cont. Olympi;* Cantabr. et unus Heinsii *magnis*, quod non temere repudiandum judicat Burmannus, quia *magni* proprie dicantur Dii, quibus Olympum habitare datum sit. Polyphemus Ulyssi apud Homer. ver. 273: Νήπιος εἷς—ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι. Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, Οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμέν. Conf. Euripides, Cycl. 319 sqq. et infra, ver. 857.

763. *Oblitus pecorum*, etc.] Amor nascens duplici fere se modo prodit: neglecto priore studio, et cura placendi; cf. x. 529 sqq. Cyclopes non domos habebant, sed *antra*, Euripides, ver. 118. *pecoribusque* habendis operam dabant, Homer. ver. 210 sqq. *Rastris, falce.* Hæc instrumenta Ovidius fero giganti convenire putat. Pro *jam libet* duo habent *placet: libet* declarat eum animi habitum, quum, consuetudine priore relicta, aliquid facimus antea non soliti. *Aqua* pro speculo utebantur veteres. *Componere vultus*, eos fingere ad hilaritatem; confer iv. 318.

770. *Telemus interea*, etc.] Hæc ex Homero, ver. 508. commode huc translata. Ibi Polyphemus jam privatus oculo reminiscitur hujus vaticinii. *Siculam—Ætnen.* Multi *Siculum*, quod non temere rejiciendum judicat Burmannus, quum montium nomina sæpe masculino genere ponantur. Quod ad *Siculam* pro *Siculum* vide ad v. 442. et infra ver. 868. Ad *Ætnen* Cyclopas collocant etiam Euripides, Virgilius et Tibullus, IV. i. 56; unde II. ex Ponto, ii. 115. *Ætnæus Polyphemus;* ad Drepanum et Erycem alii *Quem nulla fefellerat ales*, augur, vates longe certissimus. Homerus: Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο· inde sua habet Hyginus, fab. 125. *Altera*, alia, *jam rapuit*, quia puellæ ocellos eorum, a quibus amantur, *rapere* dicuntur; II. Amor. xix. 19. *Tu quoque, quæ nostros rapuisti ocellos.*

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
Terribilem Polyphemon adit; " Lumenque, quod unum
Fronte geris media, rapiet tibi," dixit, " Ulixes."
Risit, et, " O vatum stolidissime, falleris," inquit:
" Altera jam rapuit." Sic frustra vera monentem
Spernit; et aut gradiens ingenti litora passu
Degravat; aut fessus sub opaca revertitur antra.
Prominet in pontum cuneatus acumine longo
Collis: utrumque latus circumfluit æquoris unda;
Huc ferus ascendit Cyclops, mediusque resedit:
Lanigeræ pecudes, nullo ducente, secutæ.
Cui postquam pinus, baculi quæ præbuit usum,
Ante pedes posita est, antennis apta ferendis;
Sumptaque arundinibus compacta est fistula centum;
Senserunt toti pastoria sibila montes;
Senserunt undæ: latitans ego rupe, meique
Acidis in gremio residens, procul auribus hausi
Talia dicta meis, auditaque mente notavi:

776. *Gradiens ingenti passu* Homeric. *μακρὰ βιβασθών*; apud Virgilium, ver. 656. Polyphemus *vasta se mole movens:* illam vastam molem exprimit verbis *degravat litora. Sub* cum accusat. pro *in*.

778. *Prominet in pontum*, etc.] Sumptum hoc ex Theocrito, ver. 14 sqq; sed Noster, more suo, diligentius sive ex rei veritate, sive ex ingenio, illam rupem descripsit. *Cuneatus acumine*, cujus acumen cunei formam habebat. *Medius*, in medio, ut x. 144. *Nullo ducente;* Theocrit. *αὐταὶ ἀπῆνθον*.

782. *Pinum* habet e Virgilio, ver. 659: *Trunca manum pinus regit et vestigia firmat;* nam Homerus, ver. 319. ei dat *μέγα ῥόπαλον ἐλαΐνον*. Sed sqq. *antennis apta ferendis* ex Homero, ver. 322. "Οσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο. *Fistulam* ipse Ovidius accommodavit ejus moli; vide ad i. 710. Ad citharam carmina, quibus amori mederetur, canebat apud Philoxenum: vide Schol. Aristophanis ad Plut. 290. Fistulæ *sibila* tribuuntur; vid. Heins. nisi putas, sonum inconditum nunc hac voce indicari. Apud Homer. 315. greges ducit *πολλῇ ῥοίζῳ, magno sibilo*, haud dubie vocis. *Pastoria* Heinsius explicat, rudia: malim dictum pro, pastoris, id est, ejus; vide ad ver. 533. *Senserunt*, audiverunt. *Rupe*, scil. sub. *Mente* aut *pectore, notamus* dicta maxime memorabilia, quæ memoria tenere cupimus

"Candidior nivei folio, Galatea, ligustri;
Floridior pratris; longa procerior alno;
Splendidior vitro; tenero lascivior hædo;
Lævior assiduo detritis æquore conchis;
Solibus hibernis, æstiva gratior umbra;
Nobilior pomis; platano conspectior alta;
Lucidior glacie; matura dulcior uva;
Mollior et cycni plumis, et lacte coacto;
Et, si non fugias, riguo formosior horto.
Sævior indomitis eadem Galatea juvencis;
Durior annosa quercu; fallacior undis;

789. *Candidior nivei*, etc.] In carmine hoc pastoritio Noster pendet a Theocrito, Id. xi; sed in principio insigne rursus habemus inepte lascivientis ingenii exemplum. Breviter et præclare Theocriteus Polyphemus: *Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ᾽ ἀποβάλλῃ; Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ᾽ ἀρνὸς, Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς —φεύγεις δ᾽, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.* Sed quid inde Noster? cumulatis ad nauseam usque similitudinibus, Galateæ virtutes et vitia narrat. *Ligustrum* Italiæ flos candidus: qualis fuerit, non constat; vide Martin. ad Virg. Ecl. ii. 18. Putant esse nostrum *Reinweide*. Videtur autem poeta ad Galateæ nomen alludere, quod a candore lactis illi inditum fuisse innuit Hesiodus, qui ait Galateam candidas comas et faciem lacti similem habuisse. *Folio*, flore ipso ligustri. *Floridus* de juvenili vigore et viriditate. Viriditas autem et *pratis* convenit. *Lasciva* puella bono sensu, hilaris, jocosa. Atque etiam *hædi* et vituli *lasciviunt*, quum petulantes et lætos motus dant; vii. 321. *Assiduo æquore*, assiduo motu æquoris. *Nobilior*, generosior, præstantior: *nobilior pomis*, quia priscis temporibus divitiæ maximæ in pomis. *Conspectior*, pulchrior, ut iv. 295. et alib. *Platanus*, pulchra arbor et Romanis gratissima; Plinius, xii. 1. *Matura—coacto;* vide locum Theocriti supra ascriptum. *Riguus hortus* etiam viii. 646. In tali horto omnia lætius proveniunt.

799. *Fallax*, quæ, quum eam prehendis, continuo e manibus effluit: *fallax* puella, quam loco destinato non reperis, frustraque expectas; iv. 128. *Lenta* puella, difficilis, quæ non movetur precibus lacrimisve amantis, ut et *lentum pectus*, quod non facile movetur: sed longe alio sensu, ut notum, *lenta virga*. *Albarum vitium* meminit etiam Palladius, lib. i. cap. 35: sed propter τὸ *lentior* malim cum aliis *altis*. Mox ver. 813. *longis in vitibus;* Phædrus, iv. fab. 2. *alta in vinea*. *Alta vitis* erit maritata ulmo altæ, Trist. V. iii. 35. *altam degravet ulmum Vitis*. *Laudato pavone;* alibi *Laudatas ostentat avis Junonia pennas*, et spectata superbit. *Acris* et flamma sæviens, et puella iracunda, torquens amantem; *acria* enim quæcunque urunt, pungunt, stimulant. *Aspera*, difficilis, morosa; apud Horatium, i. Od. 33. *aspera Pholoe;* Tibullum, I. ix. 20. *as-*

Lentior et salicis virgis, et vitibus albis;
His immobilior scopulis; violentior amne;
Laudato pavone superbior; acrior igni;
Asperior tribulis; feta truculentior ursa;
Surdior æquoribus; calcato immitior hydro;
Et, quod præcipue vellem tibi demere, possem,
Non tantum cervo claris latratibus acto,
Verum etiam ventis, volucrique fugacior aura.
At, bene si nôris, pigeat fugisse; morasque
Ipsa tuas damnes, et me retinere labores.
Sunt mihi, pars montis, vivo pendentia saxo
Antra, quibus nec sol medio sentitur in æstu,
Nec sentitur hiems: sunt poma gravantia ramos;
Sunt auro similes longis in vitibus uvæ;
Sunt et purpureæ; tibi et has servamus, et illas.
Ipsa tuis manibus, silvestri nata sub umbra,
Mollia fraga leges; ipsa autumnalia corna;

pera est illi difficilisque Venus. Sed et spinæ, e quarum genere *tribuli* in Italia, *asperæ;* Virgilius, Georg. i. 152. *aspera silva* tribulorum. *Surdæ aquæ* et *surdior æquoribus, freto,* proverbium vulgare; Art. i. 531; inf. xiv. 711. ubi vid. Heinsius. *Latratibus* pro, a canibus, *agi* sollenne poetis; vide Drakenb. ad Sil. i. 421.

808. *At, bene si nôris,* etc.] Locus sequens ex parte expressus etiam e Virgilio, Ecl. ii. 19 sqq: *Despectus tibi sum, nec qui sim quæris,* etc. quanquam et Virgilius Theocritum ante oculos habuit. *Moras* puellarum difficilium frequenter apud poetas accusant amantes. *Retinere,* absolute dicitur pro, retinere in amore, ut h. l. aut in amicitia, ut apud Cicer. Div. i. 7.

810. *Antra pendentia saxis,* antra, in quibus saxa pendent, saxis camerata et fornicata; Lucretius, vi. 194. *Speluncas velut saxis pendentibus structas:* sed illam formam amant poetæ; etiam Virg. Georg. iv. 374. *pendentia pumice tecta;* nempe *pendere* (Plin. xxxvi. 27. *dependere*) verbum propr. de scopulis et saxis imminentibus; vide Brouckh. ad Propert. III. ii. 28.

812. *Sunt poma,* etc.] Deliciæ, quæ hic commemorantur, non satis convenire agresti et efferatæ Cyclopum vitæ videri possint: sed cogitandum est, Ætnam semper fuisse insigni fertilitate: etiam apud Theocritum, ver. 46. prope antrum *ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος,* atque adeo apud Homerum, ver. 358. terra Cyclopibus fert *οἶνον ἐριστάφυλον. Fraga: corna;* vide ad i. 104. *Autumnalia corna;* autumni tempore maturescentia. Corna autem sunt baccæ rubicundæ, in medio nucleum durissimum habentes; unde Virgilius *lapidosa corna* dixit.

Prunaque, non solum nigro liventia succo,
Verum etiam generosa, novasque imitantia ceras.
Nec tibi castaneæ, me conjuge, nec tibi deerunt
Arborei fetus; omnis tibi serviet arbos. [errant,
Hoc pecus omne meum est; multæ quoque vallibus
Multas silva tegit; multæ stabulantur in antris:
Nec, si forte roges, possim tibi dicere, quot sint.
Pauperis est numerare pecus: de laudibus harum
Nil mihi credideris: præsens potes ipsa videre,
Ut vix sustineant distentum cruribus uber.
Sunt, fetura minor, tepidis in ovilibus agni;
Sunt quoque, par ætas, aliis in ovilibus hædi.
Lac mihi semper adest niveum: pars inde bibenda
Servatur; partem liquefacta coagula durant.
Nec tibi deliciæ faciles, vulgataque tantum

817. *Liventia*, nigricantia; Horat. II. Od. v. 11. *lividos racemos.* Sed his *generosiora*, præstantiora, quæ colore flavo aut candicante *novas imitantur ceras*, et Virgilio, Ecl. ii. 53. *cerea pruna* dicuntur; Plinius, xv. 13. de prunis: *Sunt et nigra ac laudatiora cerina atque purpurea.* De *arbuteis fetibus* vide ad i. 104. Sed ego e pluribus MSS. *arborei* (quod habet codex noster Reg. A.) revocavi, quia Polyphemus delicatos fructus promittit, uvas, pruna, etc. et addit, *omnis* tibi serviet *arbos; tibi serviet*, tibi fructus feret; similiter *servire* apud Plinium in Epist. et in Paneg.

821. *Multæ*, scil. oves, e ver. 781; Theocritus, ver. 34. *βοτὰ χίλια βόσκω·* Virgilius, ver. 21. *Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ:* sed Noster in talibus omnibus copiosior esse solet.

826. *Sustineant*, ferre possint. *Cruribus*, inter crura. *Fetura*, ipsi fetus. *Tepidis* bene e natura stabulorum additum. Dixit, *par ætas*, non, pari ætate, quia *ætas* etiam de hominibus, hinc pecoribus, certæ ætatis, imprimis teneræ dicitur. *Aliis in ovilibus;* diligenter enim secundum Homerum, ver. 220. varia pecorum suorum genera separabat, seorsimque includebat. Plerumque tamen et oves et capræ uno septo claudebantur; hinc *ovile* etiam stabulum hædorum, notante Bentleio ad Horat. I. Od. xvii. 9.

829. *Lac mihi semper*, etc.] Tanta mihi est ovium copia, ut lac *semper*, quovis anni tempore, suppetat; Virgilius, ver. 22. *Lac mihi non æstate novum, non frigore defit*, et Theocrit. ver. 36. de caseo, Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, etc. *Pars inde bibenda*, etc. ex Homero, ver. 246. *ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος—Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη Πίνειν δαινυμένῳ.* *Coagula*, particulæ ventriculi vitulini sectæ et aqua maceratæ, quibus immissis lac *duratur*; cogitur in massam; Theocrit. 66. *τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.* *Par columbarum*, Theocrit. v. 96. Virg. Ecl. iii. 68.

Munera contingent, damæ, leporesque, capræque,
Parve columbarum, demptusve cacumine nidus:
Inveni geminos, qui tecum ludere possint,
Inter se similes, vix ut dignoscere possis,
Villosæ catulos in summis montibus ursæ:
Inveni; et, dominæ, dixi, servabimus istos.
Jam modo cæruleo nitidum caput exsere ponto;
Jam, Galatea, veni; nec munera despice nostra.
Certe ego me novi, liquidæque in imagine vidi
Nuper aquæ; placuitque mihi mea forma videnti.
Aspice, sim quantus: non est hoc corpore major
Jupiter in cœlo; nam vos narrare soletis
Nescio quem regnare Jovem: coma plurima torvos

834. *Inveni geminos*, etc.] Theocrit. ver. 40: *Τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς, Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων*. Noster donum commendat multis modis, etiam a difficultate, *summis in montibus*. Hinc ver. 831. opponuntur *deliciæ faciles*, id est, parabiles, obviæ: etiam Virgilius, ver. 40. *Præterea duo, nec tuta mihi valle reperti, Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo, Bina die siccant ovis ubera: quos tibi servo.* Ad *ludendum* catuli ursæ non nisi Polyphemo idonei videri poterant. *Dominæ*; vide ad ix. 466.

838. *Jam modo cæruleo*, etc.] Sic eam etiam apud Theocrit. ver. 63. invitat, Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο οἴκαδ' ἀπενθεῖν· *egredere, Galatea, et egressa obliviscere domum redire.* *Nitidum* h. l. omnino pulchrum, ut sæpius; atque ita amatæ suæ caput non male vocat amans; Horat. I. Od. xix. 5: *Urit me Glyceræ nitor.* Supra *splendidiorem vitro* et *lucidiorem glacie* Galateam vocabat.

840. *Certe ego me novi*: apud Theocrit. ver. 31. sat habet ostendisse, turpitudinem suam pecorum copia compensari; sed h. l. dignam adeo sibi formam vindicat, idque magna cum arte. *Me*, formam meam. *In imagine aquæ*, in imagine, quam aqua referebat. Hoc quoque e Virgilio, ver. 25: *Nec sum adeo informis; nuper me in litore vidi, Quum placidum ventis staret mare.* *Sim quantus*; vide Homer. ver. 191; Virgil. Æn. iii. 619: apud illum similis est ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων, *vertici silvoso altorum montium*; apud hunc *alta pulsat sidera.*

844. *Nescio quem regnare Jovem.*] Impia et Cyclope digna vox: Homerus, Od. K. 275: Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, Οὐδὲ θεῶν μακάρων. *Torva frons* Polyphemo tribuitur etiam a Virgilio, Æn. iii. 636; Burmannus tamen nescit, an tam stolidum Cyclopa fingere liceat, ut *torvos* suos vultus Galateæ, cui placere volebat, jactaret. Præfert igitur e quatuor MSS. *fortes*, idque comprobat ex Heroid. iv. 73. At *torvus* etiam bono sensu accipitur de vultu severo, et nobilem quandam fiduciam præ se ferente; apud Horat. III. Od. v. 44. Regulus *virilem torvus humi ponit vultum*: torvos igitur vultus suos Cyclops

Prominet in vultus; humerosque, ut lucus, obumbrat.
Nec mihi quod rigidis horrent densissima setis
Corpora, turpe puta: turpis sine frondibus arbos;
Turpis equus, nisi colla jubæ flaventia velent:
Pluma tegit volucres; ovibus sua lana decori est;
Barba viros, hirtæque decent in corpore setæ.
Unum est in media lumen mihi fronte, sed instar
Ingentis clypei: quid? non hæc omnia magnus
Sol videt e cœlo? Soli tamen unicus orbis.
Adde, quod in vestro genitor meus æquore regnat:
Hunc tibi do socerum: tantum miserere, precesque
Supplicis exaudi; tibi enim succumbimus uni:
Quique Jovem, et cœlum sperno, et penetrabile fulmen,
Nerei, te vereor: tua fulmine sævior ira est:
Atque ego contemptus essem patientior hujus,
Si fugeres omnes: sed cur, Cyclope repulso,
Acin amas, præfersque meis amplexibus Acin?

ipse vocare poterat, quum non venustatem, sed austeram quandam dignitatem sibi vindicaret: etiam Virgilius *torvam frontem* tribuit. Regii codices habent quidem *torvos vultus*, et Virgilius tribuit *torvam faciem*, sed non Cyclopem ipsum de se hoc vocab. utentem inducit; quare non improbandam Burmanni conjecturam credo.

846. *Rigidis—setis;* plurimi (et codices Regii) *duris*. *Horrent* cum vi pro, sunt; *horrent* enim quæ eminent, ut setæ suis; hic fortasse mollius verbum expectâsses. Ei autem *λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται·* Theoc. 31. *Densissima setis corpora*, densissime setis obsita.

852. *Instar Ingentis clypei.*] Sumptum hoc ex Virgilio, Æn. iii. 636: *Ingens quod torva solum sub fronte latebat, Argolici clypei aut Phœbeæ lampadis instar.* Etiam Callimachus, hymn. ad Dianam, 53. hunc oculum cum *σάκει τετραβοείῳ* comparat. Et quia clypeus orbis, *κύκλου*, formam habet, inde Κύκλωπες dicti sunt; Hesiod. Theog. 144. *Hæc omnia δεικτικῶς*, ut ver. 801. *his scopulis*.

854. *In vestro æquore*, ubi vos vivitis, o Nereides. *Genitor* Polyphemi Neptunus; vid. Homerus, Od. A. 68 sqq. Amantes etiam a genere se commendare solent; i. 517; ix. 14. Viros virtute præstantes Jovis filios poetæ dixerunt, ut Æacum, Minoa, Sarpedona; feroces vero et immanes Neptuni filios, ut Cyclopa, Cercyona, Scyrona et Læstrigonas: hos mari genitos, illos cœlo.

Ille tamen placeatque sibi, placeatque licebit,
Quod nollem, Galatea, tibi; modo copia detur,
Sentiet esse mihi tanto pro corpore vires.
Viscera viva traham, divulsaque membra per agros,
Perque tuas spargam, sic se tibi misceat! undas.
Uror enim, læsusque exæstuat acrius ignis;
Cumque suis videor translatam viribus Ætnam
Pectore ferre meo: nec tu, Galatea, moveris,"
  Talia nequicquam questus, nam cuncta videbam,
Surgit; et, ut taurus vacca furibundus adempta,
Stare nequit, silvaque et notis saltibus errat;
Quum ferus ignaros, nec quidquam tale timentes,
Me videt atque Acin; "Videoque," exclamat, "et ista
Ultima sit faciam Veneri concordia vestræ."
Tantaque vox, quantam Cyclops iratus habere
Debuit, illa fuit: clamore perhorruit Ætne.
Ast ego vicino pavefacta sub æquore mergor:
Terga fugæ dederat conversa Symæthius heros;
Et, "Fer opem, Galatea, precor, mihi; ferte parentes,"

858. *Te vereor,* tuam iram metuo. Alii (ut cod. Reg. B.) legunt *veneror.*

863. *Quod nollem;* Heinsius legit *quod nolim.* *Sentiet;* vide ad xii. 595. *Viscera,* etc. atque adeo *visceribus miserorum et sanguine atro vescebatur;* Virg. v. 622—627. Sed Acin vult *sic miscere* Galateæ.

867. *Læsus,* irritatus; vide ad i. 608.

876. *Tantaque vox—perhorruit Ætne;* ex Homero, ver. 395: Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξε· περὶ δ' ἴαχε πέτρη. Virgilius, 672: "Clamorem immensum tollit; quo pontus et omnes Intremuere undæ, penitusque exterrita tellus Italiæ, curvisque immugiit Ætna cavernis." *Habere debuit;* credibile est eum habuisse. Erravit certe hoc loco, quem jam alibi negligentiorem animadvertimus, cl. Gierigius: *mihi, precor* respuit metrum; error forsan ex eo fluxit, quod de hac varietate lectionis nimium brevis sit annotatio Heinsii, quam referre videtur Gierigius; hanc ita restituendam putamus: *Fer opem, Galatea mihi; mihi ferte parentes;* quæ lectio certe venusta est. *Periturum admittite regnis;* alius *advertite.* Is, qui alium domo sua vel regno suo excipit, hunc *advertere regno suo* nunquam fuit dictus, sed certe *admittere,* vel excipere. Itaque bona est, quæ in Regiis codicibus reperitur, lectio, *admittite regnis.*

Dixerat, "et vestris periturum admittite regnis."
Insequitur Cyclops; partemque e monte revulsam
Mittit; et extremus quamvis pervenit ad illum
Angulus e saxo, totum tamen obruit Acin.
At nos, quod solum fieri per fata licebat,
Fecimus, ut vires assumeret Acis avitas.
Pœniceus de mole cruor manabat, et intra
Temporis exiguum rubor evanescere cœpit;
Fitque color primo turbati fluminis imbre,
Purgaturque mora: tum moles fracta dehiscit,
Vivaque per rimas, properataque surgit arundo,
Osque cavum saxi sonat exultantibus undis:
Miraque res! subito media tenus extitit alvo
Incinctus juvenis flexis nova cornua cannis;
Qui, nisi quod major, quod toto cærulus ore est,

882. *Partemque e monte*, etc.] Etiam apud Homerum, 481: 'Ηκε δ' ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. *Ut vires assumeret avitas*, ut fluvius fieret, quemadmodum avus Symæthus. *Vires* fluminibus tribuuntur etiam i. 278: et *assumere* sic etiam est xi. 789; xii. i.

887. *Pœniceus—mora.*] Putida hæc diligentia condonari potest garrulitati puellæ, Acidis sui obitum narrantis. Mox *moles jacta* Heins. male illustrat ex illo, *jactis in altum molibus*, quod sæpe apud auctores Romanos occurrit. Imo, jacta a Polyphemo, ut recte Glareanus et Micyllus. Duo Regii nostri habent *tacta*, quod in plerisque MSS. legitur, et de quo tacere Gierigium miror: non mala tamen est ea lectio, et τὸ *tacta* scil. a me, referendum est ad ea quæ præcedunt, *At nos, quod solum fieri per fata licebat, Fecimus:* præterea si nostrorum codicum lectionem restituere nolit lector, *fracta* præstantius, quam *jacta* videtur.

891. *Properataque—arundo.*] Quia fluviorum ora arundine fere cincta esse solent, hinc etiam eorum frontes in monumentis et apud poetas: Art. Amat. i. 222; vide et ad. ix. 3.

892. *Osque cavum saxi*, etc.] Bona prorumpentis e caverna fluvii descriptio: *exultare* ut hic de prorumpente, sic vii. 263. de fervente aqua. *Extitit* ut ii. 264. De *cornibus* fluviorum diximus ad ix. 1. Pro *flexis*, Heins. conjicit *plexis*, quod sane usitatius. *Major*, ut ix. 269. Hercules: habet formam augustam et plus quam humanam, membraque magna; vide ad ver. 962. *Acis* fluvius (hodie *il fiume Freddo*) ex Ætna profluens, undas suas gelidissimas maximo cum impetu in mare devolvit. Plura de ejus natura habet Brydon. in *Reise nach Sicilien* P. i. p. 96. Scriptores Siculi ex inscriptionibus antiquis docent, *Acin* fuisse regem antiquissimum, quem Polyphemus gigas, zelotypia incensus, interfecerit.

Acis erat: sed sic quoque erat tamen Acis in amnem
Versus; et antiquum tenuerunt flumina nomen.
Desierat Galatea loqui; cœtuque soluto
Discedunt, placidisque natant Nereïdes undis.
Scylla redit; neque enim medio se credere ponto
Audet; et aut bibula sine vestibus errat arena;
Aut, ubi lassata est, seductos nacta recessus
Gurgitis, inclusa sua membra refrigerat unda.
Ecce fretum findens, alti novus incola ponti,
Nuper in Euboica versis Anthedone membris,
Glaucus adest; visæque cupidine virginis hæret;
Et, quæcunque putat fugientem posse morari,
Verba refert: fugit illa tamen, veloxque timore
Pervenit in summum positi prope litora montis.

898. *Glaucus*, vel Polybi, vel Copei filius, quum herbas quasdam gustâsset, in mare se præcipitat, fitque Deus marinus; conf. Palæphatus, cap. 28; Eustathius ad Homer. p. 205; Tzetzes ad Lycophr. p. 107; Schol. Apollonii ad i. 1310; Hyginus, fab. 199; Fulgentius, Mythol. ii. 12. Ex sententia Palæphati Glaucus fuit urinator (κολυμβητὴς) qui diu sub aqua vivere posset, inde dictus θαλάττιος. Similis urinator, Colas nomine, recentioribus temporibus inter Siculos vixit, ab arte sua *Pesce*, id est piscis, dictus; vid. Brydon. *Reise nach Sicil.* P. i. p. 63. *Cœtu* Nereïdum; vide ver. 736: *soluto*, dimisso.

902. *Recessus gurgitis*, sinus angusti, curvaturæ maris in litore: *seducti*, remoti a conspectu hominum. In iis *inclusa* aqua, non omni, maxima tamen ex parte: confer xiv. 51. Solebat autem Scylla *in mari lavari*; Hyginus.

904. *Ecce fretum findens.*] Non multum egit Heinsius *scindens* e MSS. in *findens* mutans: etenim tam mare, quam ager mox dicitur *scindi*. De *Anthedone Euboica* vide vii. 232: etiam Palæph. Glaucus Ἀνθηδόνιος τὸ γένος. Male a Lactantio in Argum. et Fulgentio, Anthedonis filius vocatur. *Hæret*, vulgo, et in nostris Reg. codicibus, *ardet*. *Hæret*, conspecta repente virgine, ejus formam stupens constitit: sic Amor. I. viii. 24: *Hæsit, et in vultu constitit usque tuo.* Hinc ii. 409. *hærere in virgine.* Erat autem Scylla *formosissima virgo*; Hyginus.

909. *Prope litora*, in litore Italico, Messaniam contra; vide xiv. 17. *Collectus in unum*; *colligi* elegantur dicuntur quorum partes in angustum coeunt et desinunt. Montem illum ita describit, ut appareat quam *tuta loco* virgo fuerit. *Conversus*, descendens, declivis, ut xiv. 154. *Sine arboribus* ex Oxon. et tribus aliis MSS. recte prætulit Heins. τῷ *sub arboribus*: neque tamen propterea ei assentior, quod etiam viii. 789. *sine arbore tellus*; sed quod ita facilius in Glaucum despicere, et cum eo colloqui poterat.

Ante fretum est ingens, apicem collectus in unum,
Longa sine arboribus convexus ad æquora vertex.
Constitit hic; et tuta loco, monstrumne, Deusne
Ille sit, ignorans, admiraturque colorem,
Cæsariemque humeros subjectaque terga tegentem;
Ultimaque excipiat quod tortilis inguina piscis.
Sentit: et innitens, quæ stabat proxima, moli;
Non ego prodigium, non sum fera bellua, virgo;
Sum Deus, inquit, aquæ; nec majus in æquora Proteus
Jus habet, aut Triton, Athamantiadesve Palæmon.
Ante tamen mortalis eram: sed scilicet altis
Deditus æquoribus, jam tum exercebar in illis.
Nam modo ducebam ducentia retia pisces;
Nunc in mole sedens moderabar arundine linum.
Sunt viridi prato confinia litora, quorum
Altera pars undis, pars altera cingitur herbis;
Quas neque cornigeræ morsu læsere juvencæ;
Nec placidæ carpsistis oves, hirtæve capellæ:

912. *Monstrum* propter inferiores corporis partes, *Deus* propter superiores. *Tortilis*, Schirachius explicat, qui se facile torquet. Immo, cujus cauda obliqua curvatur in arcum. Ipse Glaucus mox ver. 963. *Cruraque pinnigero curvata novissima pisce;* supra iii. 681. de delphinis, *falcata novissima cauda est*, *Qualia dividuæ sinuantur cornua Lunæ.* Et ita Tritoni, cui similis Glaucus, *δικραίραν ἀλκείην*, bicornem caudam, tribuit Apollon. Rhodius, iv. 1640; *bifidum cornu* apud Claudianum, x. 146. Glauci formam exhibet Lippertus in Dactyl. i. 75. Cæterum pro *piscis* Heinsius et Gronovius conjiciunt *pristis*, atque etiam ver. 963. *priste*, ut apud Virgilium, Æn. iii. 427. de Scylla, *postrema immani corpore pristrix;* et ap. Claudian. de Tritone, *Qua pristis commissa viro.*

916. *Innitens*, nam sedere non poterat biformis Glaucus. *Jus*, potestas; non minoris dignitatis et potestatis Deus sum marinus. *Palæmon* Deus marinus fit iv. 540.

925. *Herbis; Quas neque cornigeræ*, etc.] Herbæ prorsus intactæ, ut adeo nec fera, nec homo ullus vim earum experiri potuerit. *Morsu lædere* exquisitius, quam, mordere. *Tulit—collectos*, plenius, quam, collegit; Virgilius, Georg. iv. 54. *metunt flores.* *Genialia serta*, coronas convivales; quibus ornatur caput, quum genio indulgetur; sic x. 95. *platanus genialis;* et iv. 14. *genialis uva.*

Non apis inde tulit collectos sedula flores;
Non data sunt capiti genialia serta; nec unquam
Falciferæ secuere manus: ego primus in illo
Cespite consedi, dum lina madentia sicco:
Utque recenserem captivos ordine pisces,
Insuper exposui, quos aut in retia casus,
Aut sua credulitas in aduncos egerat hamos.
Res similis fictæ: sed quid mihi fingere prodest?
Gramine contacto cœpit mea præda moveri,
Et mutare latus, terraque, ut in æquore, niti.
Dumque moror, mirorque simul, fugit omnis in undas
Turba suas, dominumque novum, litusque relinquunt.
Obstupui, dubiusque diu, quæ causa, requiro;
Num Deus hoc aliquis, num succus fecerit herbæ?
Quæ tamen has, inquam, vires habet herba? manuque
Pabula decerpsi, decerptaque dente momordi.
Vix bene combiberant ignotos guttura succos,
Quum subito trepidare intus præcordia sensi,
Alteriusque rapi naturæ pectus amore.
Nec potui restare loco; Repetendaque nunquam
Terra, vale, dixi; corpusque sub æquora mersi.
Dî maris exceptum socio dignantur honore;

936. *Mea præda;* pisces capti, jamque exanimes. *Mutare latus,* pro *motare latus* (quod habent codices Regii ambo) e multis recepit Heinsius, et explicat, utrinsecus jactare crebro latera, ex Apulei. Met. x. ut motus natantium piscium intelligantur. Quod non est: describitur potius actus surgentium piscium: jacuerant in latere, nunc moventur (Lactant. in Argum. *recuperato spiritu, quem amiserant,*) atque vertunt se, et erigunt, ut dorsum sursum tollant, more piscium in aqua degentium. Sic *mutare latus* pro, se vertere, apud Virg. Æn. iii. 581. de Encelado. *Niti* proprie de hominibus, aut quadrupedibus in terra vel stantibus, vel incedentibus: hinc etiam *pisces niti in æquore* dicuntur, quum ab eo feruntur et sustentantur; Horatius, IV. Od. ii. 3. de volante: *Nititur pennis.*

939. *Suas* cum vi, quibus assueti. Cæterum hoc ipsum gramen *vivax* vocatur vii. 232.

Utque mihi, quæcunque feram, mortalia demant,
Oceanum, Tethynque rogant: ego lustror ab illis;
Et purgante nefas novies mihi carmine dicto
Pectora fluminibus jubeor supponere centum.
Nec mora; diversis lapsi de partibus amnes,
Totaque vertuntur supra caput æquora nostrum.
Hactenus acta tibi possum memoranda referre;
Hactenus et memini; nec mens mea cætera sensit.
Quæ postquam rediit, alium me corpore toto,
Ac fueram nuper, nec eundem mente, recepi.
Hanc ego tum primum viridem ferrugine barbam,
Cæsariemque meam, quam longa per æquora verro,
Ingentesque humeros, et cærula brachia vidi,
Cruraque pinnigero curvata novissima pisce.
Quid tamen hæc species, quid Dîs placuisse marinis,
Quid juvat esse Deum, si tu non tangeris istis?
Talia dicentem, dicturum plura, reliquit
Scylla Deum: furit ille, irritatusque repulsa,
Prodigiosa petit Titanidos atria Circes.

946. *Alterius naturæ*, alterius elementi, aquæ. Lactant. in Arg. *alienatus mente ex alto se præcipitavit in pelagus.*

947. *Restare loco* pro *diu* recepit Heinsius ex uno. Regii codices habent *diu*; et bene est: non potui resistere amori, et cupiditati alterius naturæ. Ut Hercules, ix. 262 sqq. flammis, sic Glaucus lustratione mortalitatem exuit. Nescio an *partibus*, ver 954. trium MSS. auctoritate jure mutatum sit ab Heinsio in *fontibus*: *partes* nunc sunt cœli regiones, ut ii. 160; xi. 490.

956. *Hactenus—sensit.*] Hos duo versus, ut valde frigidos et jejunos, tollendos esse opinatur Heinsius. *Alium me recepi* egregie de transformato.

960. *Viridem ferrugine*, cæruleam: *ferrugo* est ferri politi et a lento calore temperati color. Hinc Non. xvi. 7. *Vere ferrugineus color cæruleus est.* *Verrere*, ut *αἰθύσσειν*, de fluitante motu capillorum; Claudianus, x. 145. de Tritone, *undosi verrebant brachia crines.* Proprie *cæsaries verrit æquora*, sed. h. l. *quam verro*, verrendo traho, *per æquora*; confer ad ver. 492. *Ingentes humeri*, et xiv. 8. *magna manus*, quia jam Deus factus; paulo ante ver. 895. Acis *major* factus.

968. *Prodigiosa atria*; ædes monstrorum plenas. *Titanidos Circes*, filiæ Solis, qui e Titanum familia et numero erat. Veteres magicæ artis peritas omnes Solis filias dicebant; hinc et Circe talis fingitur, Medea et aliæ. De *Circe* vide plura ad xiv. 10.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER DECIMUS QUARTUS.

N. B. Argumentum hujus libri decimi quarti Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 59.

FAB. I.

JAMQUE giganteïs injectam faucibus Ætnen,
Arvaque Cyclopum, quid rastra, quid usus aratri
Nescia, nec quidquam junctis debentia bubus,
Liquerat Euboicus tumidarum cultor aquarum:
Liquerat et Zanclen, adversaque mœnia Rhegi,
Navifragumque fretum, gemino quod litore pressum,

1—74. *Scyllæ fabula.*] A Neptuno patre eam esse vitiatam, et ab Amphitrita irata corruptis veneno aquis in monstrum mutatam, narrant Virgilius, Cir. 56—73. et Tzetzes ad Lycophr. pag. 13. Allegoricam esse libidinis narrationem volunt alii, ut Fulgentius, Mythol. ii. 12. et Heraclides in Allegor. p. 496. Dubium hoc relinquit Virg. Cir. 68 sqq. *Giganteis*, etc. vide v. 346. *Cyclopes* agro colendo non vacabant, sed terra iis sponte dabat triticum, hordeum, vites; Homer. Od. i. 108 seq. Itaque *arva* improprie dixit agros Cyclopum; *arvum* enim ab arando dictum. *Usus aratri* pro aratro ipso; vide ad i. 408. *Debentia bubus*, præparata a bubus frumento seminando et ferendo; sic Plinius, Paneg. 30: *Ægyptus nihil imbribus cœloque debet. Euboicus*, Glaucus, qui in Argum. Lactant. æque recte *Anthedonius* vocatur; vide ad xiii. 905. *Tumidarum* nunc tantum ornat. *Adversa*; vide ad xiii. 541. *Rhegium* olim urbs opulenta. *Navifragum*, ubi fiunt multa naufragia; Tibul. II. iv. 10. *naufraga unda*, ubi vide Vulp. *Premi* dicuntur quæ terminis inclusa sunt. Fluminis immensi quidem, fluminis tamen inclusi speciem præbet fretum Siculum. *Tenet*, occupavit olim illam partem, quæ erat terra et terminus inter Italiam et Siciliam; vide xv. 291. Heinsius suadet *terit confinia*, ut alibi *reddere* et *rumpere confinia*.

Ausoniæ, Siculæque tenet confinia terræ.
Inde, manu magna Tyrrhena per æquora lapsus,
Herbiferos adiit colles, atque atria Glaucus
Sole satæ Circes, variarum plena ferarum.
Quam simul aspexit, dicta, acceptaque salute;
"Diva, Dei miserere, precor: nam sola levare
Tu potes hunc," dixit, "videar modo dignus, amorem:
Quanta sit herbarum, Titani, potentia nulli,
Quam mihi cognitius, qui sum mutatus ab illis.
Neve mei non nota tibi sit causa furoris,
Litore in Italico, Messania mœnia contra,
Scylla mihi visa est: pudor est promissa, precesque,
Blanditiasque meas, contemptaque verba referre.
At tu, sive aliquid regni est in carmine, carmen
Ore move sacro: sive expugnacior herba est,

8. *Manu magna—lapsus.*] *Manus*, qua imprimis opus est natanti, imaginem sensibus subjicit: sed *magna*, quia Deus. *Labi* de quovis celeri motu et cursu; h. l. natantis. *Circen*, insignem veneficam, *Solis* et Persæ filiam, Æetæ, Colchorum regis, sororem, in insulam quandam Oceani occidentalis transtulerat summa antiquitas, locorum situs ignorans. Homerus igitur, Od. K. 135 sqq. ut Ulyssem eo deferret, illam collocavit juxta litus Italiæ, ubi postea Circæum promontorium fuit. Siccatis enim paludibus, quibus olim cingeretur, illam insulam partem esse factam continentis veteres tradunt; vide Heyn. Exc. I. ad Virg. Æn. vii. Plura de hac venefica infra videbimus inde a ver. 244 sqq. *Herbiferos adiit colles.* Herbis opus erat in arte magica; conf. ver. 266 sqq; vii. 224 sqq. Et dictum esse olim illum locum πολύῤῥιζον, monet Strabo, v. pag. 355. De *atriis* et *feris* Circes vid. ver. 255. 260.

12. *Diva, Dei miserere.*] Quidam, Ciofani, tum Basil. Bersm. et alii, *mei miserere.* Videbatur nempe librariis superbius loqui Glaucus, si se *Deum*, Circen *Divam* vocaret. Sed vid. Burmannus qui monet, poetas promiscue *divas* et *deas* vocâsse. *Herbarum potentia*; vide ad i. 522. *Qui sum mutatus*; Heinsius monet e consuetudine Nostri scribendum, *qui sim*.

20. *Aliquid regni*; vulgo (et in Regiis codicibus) *aliquod regnum.* *Regnum* est potentia, vis magica: sic *regnum* et *regnare* de potentia etiam apud Cic. *Carmen*, formula incantationis; vii. 137. et alibi. *Move*, incipe, profer, sollenni usu apud poetas; vide Bentleium ad Horat. III. Od. xii. 20: quia quæ proferuntur, proprie *moveri* dici possunt; Heynius ad Virg. Æn. i. 262. *Expugnacior*, efficacior; supra ix. 620. *expugnare cœpta*, perficere cœpta. *Operosa*, multum operans, efficax. *Tentatis*, usu cognitis.

Utere tentatis operosæ viribus herbæ.
Nec medeare mihi, sanesque hæc vulnera mando,
Fineque nil opus est: partem ferat illa caloris."
At Circe (neque enim flammis habet aptius ulla
Talibus ingenium; seu causa est hujus in ipsa,
Seu Venus indicio facit hoc offensa paterno)
Talia verba refert: "Melius sequerere volentem,
Optantemque eadem, parilique cupidine captam.
Dignus eras; ultro poteras certeque rogari:
Et, si spem dederis, mihi crede, rogaberis ultro.
Neu dubites, absitque tuæ fiducia formæ:
En ego, quum Dea sim, nitidi quum filia Solis,
Carmine quum tantum, tantum quum gramine possim,
Ut tua sim, voveo: spernentem sperne: sequenti
Redde vices; unoque duas ulciscere facto."

24. *Fineque nil* (aut cum multis MSS. *Fine nihil*) *opus est*. In his verbis frustra hæserunt interpretes: justa oppositio in *finire* et *partem ferre*.

25. *At Circe, neque*, etc.] Circe ipsa amore ardescit conspecti Glauci. Hunc amorem memorant et alii auctores. *Aptius* ex more nostri poetæ est accommodatius, quod citius concipit amorem; Burman. *Hujus*, ingenii s. pectoris. *Indicio paterno*, quia Sol indicaverat Veneris adulterium; iv. 171 sqq.

28. *Sequerere*, peteres. *Volentem* absolute capi potest, volentem amari; vide Heins. ad ii. 128. Idem autem rursus ter dixit, *volentem, optantem eadem, parili cupidine captam*.

30. *Certeque*.] Τὸ *que* in tertium locum translatum, ut sæpius; vide Burmannum, qui tamen malit, *per teque rogari*.

32. *Absitque*, etc.] Olim edebatur *adsitque*, male; sensus: Ne dubites, neve absit, etc. Heinsius malit *absitve*. *Spernentem*, Scyllam. *Sequenti*, mihi. *Unoque duas ulciscere facto*. Burmannus e Vaticano et quinque aliis receperat *duos*, scil. Glaucum et Circen; eandem lectionem servaverat Gierigius; ego priscam revoco, ut *duas* referatur ad Scyllam et Circen: notum est vocab. *ulcisci aliquem* duplicem esse significationem: punire scilicet, et vindicare. Quare bona erat antiqua lectio quæ reperitur in codicibus Regiis; et bene interpretatus est glossator vetustissimus in codice B. his voc. *redde vices nobis duabus in uno facto*. Idem vidit Nostri interpres Græcus Planudes, qui vertit: τὴν μὲν τιμώρει, τὴν δὲ τιμωροῦ. unam punias, alteram vindices. Mox Heinsius pro *facto* volebat scribi *pacto*, ut intelligeretur *pactum* nuptiale. Lem.

Talia tentanti, "Prius," inquit, "in æquore frondes,"
Glaucus, "et in summis nascentur montibus algæ;
Sospite quam Scylla nostri mutentur amores."
Indignata Dea est; et lædere quatenus ipsum
Non poterat, nec vellet amans, irascitur illi,
Quæ sibi prælata est; Venerisque offensa repulsa,
Protinus horrendis infamia pabula succis
Conterit; et tritis Hecateïa carmina miscet;
Cærulaque induitur velamina; perque ferarum
Agmen adulantum media procedit ab aula:
Oppositamque petens contra Zancleïa saxa
Rhegion, ingreditur ferventes æstibus undas;
In quibus, ut solida, ponit vestigia, ripa,
Summaque decurrit pedibus super æquora siccis.
Parvus erat gurges, curvos sinuatus in arcus,
Grata quies Scyllæ: quo se referebat ab æstu
Et maris et cœli, medio quum plurimus orbe
Sol erat, et minimas a vertice fecerat umbras.
Hunc Dea prævitiat, portentiferisque venenis

37. *Prius in æquore*, etc.] De hoc proverbio vide ad xiii. 324.

40. *Lædere*, succis et carminibus mutare ejus formam. *Quatenus*, quia. *Non poterat*, quippe Deum. *Veneris*, in amore. *Pabula* exquisite pro, gramina. *Miscet*, inter terendum recitat; vii. 248. *Hecateïa* vel omnino magica, vel quibus invocabatur Hecate; vide vii. 74. et 194. *Cærula*, ut maris accola. *Ferarum agmen*, ver. 255.

47. *Oppositam contra saxa*; saxis. *Ferventes—undas* appositionem esse putant Heins. et Burm. Ego sic interpunxi, *Rhegion, ingreditur ferventes*, etc. ita *petens* non otiose additum. Neque Circe Rhegion urbem ingressa est, sed *ferventes undas*, fretum Siculum, ut tenderet in eam partem, ubi sita illa urbs.

51. *Gurges*.] Fontem habent alii: sed vide xiii. 902. Tzetzes, d. l. *φάρμακα ἐμβαλούσης τῇ πηγῇ, ἐφ' ᾗ εἰώθει λούεσθαι, ἀπεθηριώθη*. Sic et Fulgentius. *Ab æstu*, ut ibi tuta esset ab æstu, aut, tempore æstus. *Plurimus*, acerrimus.

55. *Prævitiare* novum verbum, ut *præconsumere* vii. 489; *prædelassare* xi. 731; *prævontrectare* v. 478. et *præcorrumpere* infra ver. 134. Etiam *portentiferis* novum, quod dictum esse, ut *monstriferum*, *horriferum* et similia apud Nostrum, monet Heinsius. Nescio tamen, an non rectius ante Heins. plurimorum MSS. auctoritate editum

Inquinat: huic fusos latices radice nocenti
Spargit; et obscurum verborum ambage novorum
Ter novies carmen magico demurmurat ore.
Scylla venit, mediaque tenus descenderat alvo,
Quum sua fœdari latrantibus inguina monstris
Aspicit; ac primo non credens corporis illas
Esse sui partes, refugitque, abigitque, timetque
Ora proterva canum: sed quos fugit, attrahit una;
Et corpus quærens femorum, crurumque, pedumque,
Cerbereos rictus pro partibus invenit illis:
Statque canum rabies, subjectaque terga ferarum
Inguinibus truncis, uteroque extante, coercet.
Flevit amans Glaucus; nimiumque hostiliter usæ
Viribus herbarum fugit connubia Circes.
Scylla loco mansit: quumque est data copia primum,
In Circes odium sociis spoliavit Ulixen.

sit, *portentificisque*. Nam *portentificum*, faciens portenta, mutans in portenta s. miras formas, dictum est, ut v. 217. *saxifici vultus* Medusæ; et vii. 360. *vulnificus sus*. Etiam mox antiquam lectionem revocandam arbitror, *Hic pressos latices*, quam habent Regii codices. *Radice*, ex herbis, ut vii. 264. *Ambages* etiam de obscuritate sermonis, ut Fast. iv. 261. *ambages sortis obscuræ*; et in Ibide, 377. *ambages oris obscuri*. *Ter demurmurat*; vide ad vii. 251.

60. *Fœdari*, deformari, corrumpi. Scylla succincta *latrantibus inguina monstris*, canibus marinis, etiam apud Virg. Ecl. vi. 75. et Cir. 59 sqq. item apud Nostrum vii. 64. ubi conf. not. et Hygin. d. l. Atque ita apparet in Lipperti Dactyl. i. 78. 79. Sed in Winkelm. Mon. ined. n. 37. exhibetur, qualis a Virg. Æn. iii. 426. describitur: "Prima hominis facies, et pulchro pectore virgo Pube tenus: postrema immani corpore pistrix, Delphinum caudas utero commissa luporum." Nempe inde ab Homero, Od. M. 85 sqq. varie descripta est. Sensus mutatæ eosdem fere expressit Virgilius, Cir. "Piscibus et canibus rabidis vallata repente, Horribiles circum vidit sibi sistere formas. Heu quoties mirata novos expalluit artus! Ipsa suos quoties heu pertimuit latratus!" *Corpus femorum*, femora. Jucunde *quærens* et *invenit*.

66. *Statque canum—coercet.*] Hi duo versus mendis laborare visi sunt Heinsio, qui suasit, *Statque canum rabie*, h. e. inferiores partes in canum rabiem mutantur: sed poeta hoc fortasse voluit, stat mutata in canes rabidos; id ut graviter exprimeret, in duritiem quandam incidit: nihil ergo mutem. Lactantius in Arg. *tenus pube canibus est efferata*. *Coercet*, complectitur.

71. *Sociis spoliavit Ulixen.*] Scylla sex Ulyssis socios e nave devoravit, quanquam Circe eum admonuerat,

Mox eadem Teucras fuerat mersura carinas,
Ni prius in scopulum, qui nunc quoque saxeus extat,
Transformata foret: scopulum quoque navita vitat.
II. Hanc ubi Trojanæ remis, avidamque Charybdin
Evicere rates, quum jam prope litus adessent
Ausonium, Libycas vento referuntur ad oras.
Excipit Ænean illic animoque domoque,
Non bene discidium Phrygii latura mariti,
Sidonis: inque pyra sacri sub imagine facta
Incubuit ferro, deceptaque decipit omnes.
Rursus arenosæ fugiens nova mœnia terræ,

ut sibi caveret ab hoc monstro; Homer. Od. M. 85—100. et 245 sqq; Virg. Cir. 57. Sed Æneas, monitus ab Heleno, fugit conspecta Scylla; Virg. Æn. iii. 684.

75—153. *Cercopes et Sibylla.*] Presso pede Virgilium sequitur, sed fabulas de Cercopibus et Sibyllæ vivacitate aliunde inseruit. *Hanc ubi Trojanæ*, etc. Redit oratio, unde xiii. 730. digressa erat. Reditum commodum ver. 72. *Teucræ carinæ* præbent. *Avidam*, quia absorbet quæcunque appropinquant. *Evincunt*, aut vincunt pericula, qui ea effugiunt: *evasere*, quod habet unus Sixian. MS. est ex interpretatione; etiam xv. 706. *evincere fretum;* vide Burmannum ad Valer. Flacc. iii. 482.

77. *Libycas referuntur ad oras.*] Cf. Virgil. Æn. iii. 687 sqq. Litus legunt Siciliæ australe et occidentale, ad Drepanum, supra Lilybæum promontorium, faciunt escensum, ibique moritur Anchises. Vere anni sequentis classis e Sicilia solvit versus Latium; sed tempestate ab Æolo Junonis precibus excitata (Æn. i. 34 sqq.) naves omnes *Libycas ad oras referuntur*, sed diversis partibus, Æneas quidem cum septem navibus eo, ubi nunc Tunitanus sinus. Egressus de colle Carthaginem subjectam prospicit (ver. 418.) et quum in Junonis templo singula lustraret, eo incessit Dido *Sidonis*, quæ Æneam *animoque domoque excipit* (ix. 279. *thalamo animoque recipere,*) h. e. ipsum in regia tecta ducit, comitibus pecora vinumque mittit, epulum instruit laudatissimum, etc. Æneid. i. 630 sqq. Mox correpta insano Æneæ amore, ad nuptias animum intendit; Æn. iv. init. Quod quum a Mercurio edoctus esset Æneas, nec precibus nec lacrimis Didonis retineri potuit, quin abitum pararet, noctuque aufugeret. Hoc est *discidium Phrygii mariti*, quod Dido *non bene* (non sine summo furore, per λιτότητα) tulit. Furens igitur dolore *pyram*, scrobem superstructa lignorum mole, facit *sub imagine sacri*, simulans sacra magica Hecatæ; sed quum sola esset, conscendit pyram, *incumbitque ferro*. Atque ita *decepta* ab Ænea *decipit omnes* (lusus non magnopere probandus,) Barcen nutricem, Annam sororem et famulas, putantes vere sacra parari; Æn. iv. 504 sqq. et 632 sqq. Ceterum pro *pyra sacri sub imagine facta*, unus Leidensis habet *ficti*, quod referatur ad *sacri*.

82. *Nova mœnia*, urbem, quæ illo ipso tempore condebatur. Ab *arenis*

Ad sedemque Erycis, fidumque relatus Acesten,
Sacrificat, tumulumque sui genitoris honorat:
Quasque rates Iris Junonia pæne cremârat,
Solvit; et Hippotadæ regnum, terrasque calenti
Sulfure fumantes, Acheloïadumque relinquit
Sirenum scopulos: orbataque præside pinus
Inarimen, Prochytenque legit, sterilique locatas
Colle Pithecusas, habitantum nomine dictas.
Quippe Deûm genitor fraudem, et perjuria quondam
Cercopum exosus, gentisque admissa dolosæ,

infamis Africa. Italiam petens Æneas *refertur*, denuo defertur in Drepani portum. Prope erat *sedes Erycis*, urbs Eryx, quam condiderat *Eryx*, Veneris et ipse filius. Ibi etiam *Ægestus* Tros, quem Ovidius cum Virgilio *Acesten* nominat (vid. Heyn. ad Virg. Æn. i. 195.) conditor urbis Ægestæ s. Segestæ, a quo et nuper erant benigne excepti, et nunc excipiuntur: hinc apud Virg. d. l. *bonus Acestes*, h. l. *fidus*. Ibi et *tumulum sui genitoris honorat*, genitori, quem superiore anno eodem die ibi sepeliverat, sacrum facit anniversarium; Virgil. Æn. v. 45 sqq.

85. *Iris* a Junone missa mulieribus Trojanis, errorum maritimorum perosis, persuasit, ut classi ignem inferrent. Quatuor navibus combustis, Jupiter incendium extinxit pluvia immissa; Æneid. v. 606. *Hippotadæ regnum*, Æoliæ insulæ, plenæ cavernarum et *sulfuris fumantis*, quapropter et Æoli regnum et Vulcani officinam huc transtulerunt poetæ. *Acheloïadum* pro *Acheloïdum*, metri causa. *Sirenum scopuli*, petræ tres non longe a Capreis, naufragiis infames. De *Sirenibus* vide supra v. 551. *Pinus*, navis, orbata *præside*, gubernatore Palinuro, qui cum gubernaculo excussus erat in mare; Æn. v. 867. *Prochyta* et *Pithecusæ* (hodie *Procida* et *Ischia*) insulæ promontorio Miseno objectæ. Has a figlinis doliariorum (dolium enim Græcis πίθος) nomen traxisse, auctor est Plinius, iii. 6. Noster autem, ut postulabat operis sui ratio, sequitur eos, qui a simiis, πιθήκοις, insulam dictam esse malebant: hanc eandem esse atque *Inarimen* s. Ænariam, auctoritatibus geographorum Græcorum contendit Salmasius ad Solinum, pag. 97. Diversas faciunt Ovidius, Mela et alii. Fluxit autem hoc nomen ex loco vel depravato vel male intellecto Homeri, Il. B. 783. Εἰν Ἀρίμοις: quos Arimos nonnulli in hanc insulam transferebant. Strabo, v. pag. 379. addit, simios Etruscis dictos esse *arimos*; vide Heins. ad h. l. Munker. ad Lactant. Argum. et Heyn. Exc. ii. ad Virg. Æneid. ix.

92. *Cercopes*, Lydiæ populus, fraudulentissimus, malitiosa versutia insignis. Jovi adversus Saturnum opem promiserant; sed, accepta pecunia, eum riserunt: inde versuti impostores Κέρκωπες dicti, et κερκωπίζειν, fraudes moliri; vide Zenobium Cent i. 5; iv. 50. Sed Græcis *cercopes* et genus simiorum caudatorum: *cercopithecos* in Æthiopia memorat et describit Plinius, Hist. Nat. viii. 21.

In deforme viros animal mutavit, ut idem
Dissimiles homini possent, similesque videri:
Membraque contraxit, naresque a fronte resimas
Contudit, et rugis peraravit anilibus ora:
Totaque velatos flaventi corpora villo
Misit in has sedes: nec non prius abstulit usum
Verborum, et natæ dira in perjuria linguæ;
Posse queri tantum rauco stridore relinquit.
  Has ubi præteriit, et Parthenopeïa dextra
Mœnia deseruit, læva de parte canori

93. *In deforme animal,* in simias mutavit. Sed more suò formam simiarum jucunde describit. *Viros,* homines, ut sæpe apud Nostrum. *Membra contraxit.* Amm. Marc. xxii. 14. de Juliano, *Videbatur, ut Cercops, homo brevis.* *Simæ nares,* id est contractæ, simiis dantur. Etiam qui fastidiunt aliquid retortis naribus, *simare nares* dicuntur. Sed Noster maluit, ex emendatione quidem Salmasii ad Solin. pag. 68. *resimus, ἀνάσιμος,* quo et Varro, Columella et alii usi sunt; vide Heinsium. Ita *contudit resimas* erit, contudit, ut essent resimæ, et *a fronte,* sub fronte. Jam vulg. *remissas* sensum mihi fundere videtur satis bonum: Nares hominum elatiores et cum fronte coeuntes a fronte remisit et contudit. Regii codices habent vulgatam. Exquisite *peraravit* (ut Art. Am. ii. 218; Horat. Epod. viii. 3.) quia rugæ veluti sulci sunt. Hinc supra iii. 276. *Sulcavit cutem rugis.* *Posse queri,* ut *posse loqui* ii. 483.

101. *Parthenopeïa mœnia,* Neapolis, ab una Sirenum sic dicta; Sil. xii. 32. *Æolidæ tumulus,* h. promontorium, quod paulo post a Miseno, Æoli filio, tubicine classis, nomen accepit; Dionys. Halic. i. 53. Æneas enim infra Cumas egressus statim antrum Sibyllæ intrat. Ibi quum responsum tulisset, ante condendum esse corpus amici insepultum, quam oracula consulat, rediens ad litus reperit Misenum, a Tritone, quocum cantu certaverat, interemptum. Tum corpus ejus comburit, reliquiasque sub proximo monte sepelit; Æn. vi. 163 sqq. In illo litore speluncæ erant, fontes calidi, loca sulfure fumantia, paludes ferrugineis aquis et ulvis obsitæ, hinc *loca feta palustribus ulvis.* Ibi etiam *antrum* immane, secretum horrendum Sibyllæ, cujus responsa, a Phœbo inspirata, per centum ostia antri remeabant. Æn. vi. ver. 43. *Sibyllam* adit Æneas olim ab Heleno (Æn. iii. 441—59.) postea ab Anchisa patre in somnis monitus (v. 731—37.) ut ea duce in campos Elysios descendat, fataque instantia cognoscat. Fundus fabulæ est hic: Æneas antequam ex Troade discederet, adierat Sibyllam Erythræam, h. vatem quandam Erythris in Æolide; Dionys. Halic. i. 55. Jam quum Cumæ in Italia ex Cuma Æolidis colonos accepisse crederentur, in Italia autem non minus Sibyllæ alicujus priscæ memoria circumferretur, Cumana illa et Erythræa pro eadem a nonnullis haberi cœpit; vide Heynium ad Tibullum, II. v. 19. *Vivacis;* vide mox ver. 132 sqq. De *Averno* vide ad x. 51.

Æolidæ tumulum, et loca feta palustribus ulvis
Litora Cumarum, vivacisque antra Sibyllæ
Intrat; et, ut manes adeat per Averna paternos,
Orat: at illa diu vultus tellure moratos
Erexit; tandemque Deo furibunda recepto,
" Magna petis," dixit, " vir factis maxime, cujus
Dextera per ferrum, pietas spectata per ignes.
Pone tamen, Trojane, metum: potiere petitis;
Elysiasque domos, et regna novissima mundi,
Me duce, cognosces, simulacraque cara parentis.
Invia virtuti nulla est via." Dixit; et auro
Fulgentem ramum silva Junonis Avernæ
Monstravit, jussitque suo divellere trunco.
Paruit Æneas: et formidabilis Orci
Vidit opes, atavosque suos, umbramque senilem
Magnanimi Anchisæ: didicit quoque jura locorum,
Quæque novis essent adeunda pericula bellis.
Inde ferens lassos averso tramite passus,

109. De *pietate* Æneæ ad xiii. 623. *Novissima regna* v. 368.

114. *Fulgentem ramum*, etc.] E Virgilio, Æn. vi. 137 sqq. 204—211. *Ramo aureo* instructum Æneam voluit Sibylla, vel ut supplex ad Proserpinam accederet, vel quia Mercurius virga aurea animas deducit ad inferos, vel denique propter mali punici comestionem, de qua supra v. 535. Et quum omnia Deorum aurea essent, etiam in lucis eorum arbores et rami aurei esse fingebantur; vide Heynii Excurs. vi. ad Æneid. vi. *Juno Averna*, Proserpina; Virgilius, ver. 138. *Juno inferna*. *Divellere trunco.* Multi *devellere;* sed Burmannus prætulit *divellere*, quia ab arbore discerpitur, et dilaceratur ramus: *devellere* autem est, depilare, vellere.

116. *Formidabilis*, etc.] Scheppe-rus corrigit, *formidabilis Orco Cernit avos;* temere. *Opes*, multitudo animarum, et quidquid potentiam Orci, omnia ad se rapientis, declarat. *Atavos*, omnino majores. *Jura locorum* dictum e formula, qua peregrinantes cultus, habitus et jura locorum discere dicuntur; iv. 765. *Novis bellis.* Secundum nostri Reg. codicis B. glossatorem, bella nova sunt ea, quæ cum Turno gessit Æneas propter Laviniam Latini regis filiam, quæ sibi desponsata erat, quamque Turnus auferre voluit.

120. *Aversus* proprie ipse Æneas rediens; hinc etiam trames reducens ad superas auras. *Fallit laborem* eleganter quidem, ut vi. 60: sed æque eleganter multi MSS. (ut noster Regius B.) *mollit laborem*, idque parum abest, quin h. l. præferam; vix enim

Cum duce Cumæa fallit sermone laborem. [pit;
Dumque iter horrendum per opaca crepuscula car-
"Seu Dea tu præsens, seu Dîs gratissima," dixit;
"Numinis instar eris semper mihi: meque fatebor
Muneris esse tui, quæ me loca mortis adire,
Quæ loca me visæ voluisti evadere mortis.
Pro quibus aerias meritis evectus ad auras
Templa tibi statuam, tribuam tibi turis honorem."
Respicit hunc vates, et suspiratibus haustis,
"Nec Dea sum," dixit, "nec sacri turis honore
Humanum dignare caput: neu nescius erres,
Lux æterna mihi, carituraque fine dabatur,
Si mea virginitas Phœbo patuisset amanti.
Dum tamen hanc sperat, dum præcorrumpere donis
Me cupit; 'Elige, ait, virgo Cumæa, quid optes:
Optatis potiere tuis:' ego pulveris hausti
Ostendens cumulum, quot haberet corpora pulvis,
Tot mihi natales contingere vana rogavi.
Excidit optarem juvenes quoque protinus annos:
Hos tamen ille mihi dabat, æternamque juventam,

a librariis profectum videtur, quum *fallit* facile potuerit repeti ex vi. 60.

122. *Opacà crepuscula*, lux maligna et similis crepusculo, quale apud inferos esse solet: sic *obscura crepuscula* de vespera in noctem inclinante, Fast. v. 163; inferos vero *opacum mundum* dicit Metam. v. 507; Burm.

125. *Muneris esse tui*, fatebor, me debere me meaque cuncta tibi; v. 343. *Cereris sumus omnia munus. Aerias auras* ix. 219.

128. *Templa tibi statuam*, etc.] Cf. Virgil. d. l. 71—74. ubi libris Sibyllinis honorem habendum promittit. De libris illis etiam hæc nostra verba capienda esse censet Heynius ad d. l. sed reclamat loci series. Numinis mihi instar eris, templa tibi statuam, et turis honorem tribuam. *Nec Dea sum, nec* ture dignum humanum caput.

134. *Præcorrumpere donis*, ante corrumpere donis, quam concubitu. Dupliciter corrumpitur virgo *patens*, quæ sui facile copiam facit. *Præcorrupta* etiam ix. 296; vide ad ver. 65.

137. *Quot haberet*, etc.] Unus Mediceus *quot haberent*. *Excidit optarem* ex altero Hamburgensi, uno Leidensi et uno suo dedit Heinsius; cæteri, *excidit ut peterem*. Hanc postremam lectionem habent codices Regii: et in codice A. legitur interlinearis hæc glossa: excidit a mente.

Si Venerem paterer: contempto munere Phœbi
Innuba permaneo: sed jam felicior ætas
Terga dedit, tremuloque gradu venit ægra senectus,
Quæ patienda diu est; nam jam mihi sæcula septem
Acta vides: superest, numeros ut pulveris æquem,
Tercentum messes, tercentum musta videre.
Tempus erit, quum me de tanto corpore parvam
Longa dies faciat, consumptaque membra senecta
Ad minimum redigantur onus: nec amata videbor,
Nec placuisse Deo: Phœbus quoque forsitan ipse
Vel non agnoscet, vel dilexisse negabit.
Usque adeo mutata ferar! nullique videnda,
Voce tamen noscar; vocem mihi fata relinquent."
III. Talia convexum per iter memorante Sibylla,

142. *Innuba permaneo.*] Eadem Sibylla apud Tibullum, II. v. 64. *Vera cano sic—Æternum sit mihi virginitas.*

143. *Ægra,* quia senectus ipsa morbus; Terent. Phorm. IV. i. 9. ubi vid. Lindenbr. Hausta hæc de vivacitate Sibyllæ ex ipsis libris Sibyllinis censet Heinsius, quem vide. *Musta* pro vindemiis, et hæ, ut *messes,* pro annis.

149. *Onus,* molecula.

152. *Mutata ferar* plenius et elegantius, quam, mutabor. *Voce tamen noscar.* Vocis nomine accipiendum non sonus tantummodo vocis, seu inanis vox; sed fatidica vox, ut indicetur Sibyllam facultatem vaticinandi cum corporea mole non amissuram.

154—440. In litore *Caietano Macareum,* Græcum, reperiunt, cui *Achæmenides,* Græcus et ipse, et ab Ulysse in Ætna relictus, sed jam Æneæ comes adhærens, narrat, quantopere *Polyphemus* post Græcorum discessum sævierit, et quomodo ipse servatus sit a Trojanis 157—222. Tum, 223—440. Achæmenidi vicissim Macareus refert, quid Ulyssi et sociis, relicta Sicilia acciderit, imprimis in *Circes* ædibus. In his transformatio *sociorum in sues,* et inde rursus in homines, 273—307. Tum Macareus, Circes artem amplius comprobaturus, *Pici* mutationem subjungit, 308—440. Totus in his pendet ab Homero et Virgilio. *Convexum,* acclive, ut xiii. 911. *convexus apex,* declivis. Lenzius contra excavatam viam interpretatur. At etiam iv. 432. ubi descensus ad inferos describitur, *est via declivis,* et x. 53. Orpheus cum conjuge inde rediens, *carpit acclivum tramitem. Euboïca urbs,* Cumæ, originem trahentes a Chalcide Euboïca; Liv. viii. 22: etiam Virg. vi. 2. *Euboïcis Cumarum allabitur oris. Emergit* accommodatius inferis, quam, *exit. Sacris litatis* ex Virg. Æn. iv. 50. qui hoc novavit, unde Servius: "*Diis litatis* dicere debuit; non enim sacra, sed Deo sacris litamus, id est placamus." *Nutricis habentia nomen.* Caietam intelligit, urbem et promontorium in finibus Latii et Campaniæ, quibus nomen

Sedibus Euboïcam Stygiis emergit in urbem
Troïus Æneas; sacrisque ex more litatis,
Litora adit nondum nutricis habentia nomen.
Hic quoque substiterat post tædia longa laborum
Neritius Macareus, comes experientis Ulixei.
Desertum quondam mediis qui rupibus Ætnæ
Noscit Achæmeniden, improvisoque repertum
Vivere miratus; "Qui te casusve, Deusve
Servat, Achæmenide? cur," inquit, "barbara Graium
Prora vehit? petitur vestræ quæ terra carinæ?"
Talia quærenti jam non hirsutus amictu,
Jam suus, et spinis conserto tegmine nullis,
Fatur Achæmenides: Iterum Polyphemon, et illos
Aspiciam fluidos humano sanguine rictus;
Hac mihi si potior domus est Ithaceque carina:
Si minus Ænean veneror genitore, nec unquam

dedit Caieta Æneæ nutrix; Virg. vii. init.

158. *Hic quoque substiterat*, etc.] In Sicilia desertus erat unus ex sociis Ulyssis, Achæmenides; Virg. Æn. iii. 590 sqq; sed *hic quoque* alius substiterat: cujus rei causa ver. 440. narratur. Et hoc finxit haud dubie Ovidius ipse ad exemplum Virgilii. Nec male. Ita enim cognoscimus reliqua de Polyphemo, et de erroribus Ulyssis. *Subsistunt*, qui cessant ab itinere et hærent aliquo. *Neritius* forte a *Nerito*, patre, Ithacæ conditore et genus a Jove ducente, a quo et Nerito, Ithacæ monti, nomen inditum; Homer. Od. P. 207. ibique Schol. ex Acusilao. *Experiens*, expertus multa, multa subiens. *Mediis rupibus*, in antro Polyphemi socii trepidi eum deseruerant; Virg. 616 sqq. Pro *mediis qui rupibus* vulgo *in rupibus*, et mox, *Quis te*. Vide Burmannum ad Phædurm, I. fab. xiii. 6. ubi existimat, veteres certos fuisse elegantiæ suæ, et ubi *qui*, ubi *quis* præstaret, usu fuisse doctos, licet nos sæpe in his fluctuemus. *Barbara*, Phrygia (xi. 162.) Trojana. Et mirum erat, in ea classe esse *Graium*. Itaque ipse Achæmenides hoc ver. 220. repetit.

166. *Suus*, qui jam ad pristinum cultum redierat, ut agnosci posset. *Spinis consertum*, consutum, *tegmen*, ne panni dilaberentur. Hæc quoque Virgilii verba; ver. 593. de hoc Achæmenide: *Dira illuvies, immissaque barba, Consertum tegumen spinis: at cætera Graius.*

167. *Fatur Achæmenides.*] Sequitur oratio animi commotissimi, nec sine horrore reminiscentis gravissimi periculi, ex quo inexspectato servatus est. Etiam gravis illa obtestatio, *iterum Polyphemon*, etc. perquam accommodata Achæmenidis sorti. *Fluidos sanguine*, unde fluebat sanguis; etiam Virg. 626. *atro membra fluentia tabo.*

Esse satis potero, præstem licet omnia, gratus.
Quod loquor, et spiro, cœlumque, et lumina solis
Aspicio (possimne ingratus, et immemor esse?)
Ille dedit: quod non anima hæc Cyclopis in ora
Venit; et ut lumen jam nunc vitale relinquam,
Aut tumulo, aut certe non illa condar in alvo.
Quid mihi tunc animi (nisi si timor abstulit omnem
Sensum animumque,) fuit, quum vos petere alta relictus
Æquora prospexi? volui inclamare; sed hosti
Prodere me timui: vestræ quoque clamor Ulixis
Pæne rati nocuit: vidi, quum monte revulso
Immanem scopulum medias permisit in undas.
Vidi iterum, veluti tormenti viribus acta,
Vasta giganteo jaculantem saxa lacerto.
Et, ne deprimeret fluctusve lapisve carinam,
Pertimui, jam me non esse oblitus in illa.

172. *Lumina solis* ego in contextu audacter restitui ductu codicis Regii A. pro *sidera solis*, quod reperi in codice B. quodque male receperant Burmannus et Gierigius ex emendatione Heinsii: *sidus* quidem pro sole ix. 286. dicitur, sed nusquam Heinsius legit *sidera solis*, nisi in nonnullis codicibus, in quos irrepere ea lectio potuit, ex altera non improbanda codicis Bononiens. *solemque, et sidera cœli.* *Anima* pro corpore aut homine interdum ponitur.

175. *Et ut lumen*, etc. et quod, etiamsi nunc vitam relinquam, tamen tumulo aliquo condar, aut certe, etc.

177. *Quid animi* bona et sollennis Nostro locutio, de qua vide Heinsium ad i. 358. Idem amat *nisi si*, quem vide ad Heroid. iv. 111.

180. *Clamor*, quo, conscensa jam nave, irridebat Polyphemum; Homerus, Od. i. 475. *Quum monte revulso.* Hoc loco poeta alludit ad id, quod, apud Homerum fingitur; ubi Ulysses navi aufugiens, Polyphemum clamando et indicando quinam ipse esset, nam se Neminem antea nominaverat, in se irritat; quare jactu ingentis saxi pæne et ipse et tota navis ab eodem Polyphemo obtrita. Versus Homeri sunt, Od. I. 481: Ἧκεν ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Κὰδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο, Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι. Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης. *Vidi iterum*, etc. Homer. ver. 537: Ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, Ηκ' ἐπιδινήσας, etc. *veluti tormenti*, etc. ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. *Lapis* parum abfuit, quin clavum extremum attingeret, et *fluctus* ἐκλύσθη ὑπὸ πέτρης.

Ut vero fuga vos ab acerba morte removit,
Ille quidem totam fremebundus obambulat Ætnam;
Prætentatque manu silvas, et luminis orbus
Rupibus incursat, fœdataque brachia tabo
In mare protendens gentem execratur Achivam,
Atque ait: "O si quis referat mihi casus Ulixen,
Aut aliquem e sociis, in quem mea sæviat ira;
Viscera cujus edam; cujus viventia dextra
Membra mea laniem, cujus mihi sanguis inundet
Guttur, et elisi trepident sub dentibus artus; [ptæ!"
Quam nullum, aut leve sit damnum mihi lucis adem-
Hæc, et plura ferox: me luridus occupat horror,
Spectantem vultus etiamnum cæde madentes,
Crudelesque manus, et inanem luminis orbem,
Membraque, et humano concretam sanguine bar-
bam. [rum:
Mors erat ante oculos; minimum tamen illa malo-

187. *Acerba mors,* quia in mari perire acerbum admodum et detestabile habebatur, monente Burmanno. Hoc loco tamen potius intellig. mors, quam multis simul infert hostis sævus. Heinsius putabat *ab certa morte. Ille quidem totam,* etc. Præclare furentem ob oculum defossum, xiii. 773. Polyphemum describit. Multi dant *tota Ætna,* quod ex ii. 851. defendi posse Burmannus monet. Præclare, *prætentat manu silvas,* extensa manu explorat, an obstent arbores; in Ibide, 259. *Trepidumque ministro Prætentes baculo, luminis orbus, iter;* etiam Tibull. II. i. 77. sic *prætentare iter* dixit; supra x. 455. *motu cæcum iter explorat.* Vulgo autem legitur *pertentatque manu silvas. Fœdare* sollenne de profluente *tabo,* sanguine. Lenzius intelligit sanguinem cæsorum Ulyssis sociorum. Potius ex oculo effosso. Ipse vectis oleaginus, quo terebraverat Ulysses oculum, *πεφυρμένος αἵματι πολλῷ,* Homer. Od. I. 397.

194. *Viscera cujus edam.*] Hoc per partes cogitare jucundum est animo ira furenti. Itaque immoratur imagini huic fœdæ *cujus viventia—artus.* Pro *trepident,* Basileensis *crepitent,* quod non displicet Burmanno; sed *trepident* e Virgilio, ver. 627: *vidi atro quum membra fluentia tabo Manderet, et tepidi tremerent sub dentibus artus,* Pro *tepidi* Noster melius *elisi,* quod convenit huic mortis generi.

198. *Luridus horror.*] Plurimi error, quod Burmannus de caligine capit, quæ oculis offunditur. De voc, *luridus* vide ad xiii. 851. *Membraque,* Vocab. generis sæpe ponitur inter vocabb. partium. Non igitur erat, cur Schepperus corrigeret, *Mentaque. Concreta sanguine barba* etiam xii. 279.

202. *Minimum tamen illa malorum;* quia timore sensus atque animus il-

Et jam prensurum, jamjam mea viscera rebar
In sua mersurum; mentique hærebat imago
Temporis illius, quo vidi bina meorum
Ter quater affligi sociorum corpora terræ;
Quæ super ipse jacens, hirsuti more leonis,
Visceraque, et carnes, cumque albis ossa medullis,
Semanimesque artus avidam condebat in alvum.
Me tremor invasit: stabam sine sanguine mœstus;
Mandentemque videns, ejectantemque cruentas
Ore dapes, et frusta mero glomerata vomentem,
Talia fingebam misero mihi fata parari:
Perque dies multos latitans, omnemque tremiscens
Ad strepitum, mortemque timens, cupidusque mori,
Glande famem pellens, et mixta frondibus herba,
Solus, inops, exspes, leto pœnæque relictus,

lius ita impediti erant, ut morte minimum moveretur, dum cætera quæ viderat, quanquam metuebat, sibi ipse ante oculos poneret; quin et mortem optaret potius, quam cætera illa sustineret. *Jamjam mea viscera*, etc. vide ad vi. 651 et 664. *Imago*, ut xi. 427. *Bina corpora sociorum* melius, quam binos socios. Quoniam apud Homerum ter vorat binos, propterea etiam hoc loco quidam distinguunt post *ter*. Melius *Ter quater* conjunguntur, nec definitur, quoties cœnam sibi paraverit e sociis. Expressit autem Hom. Od. I. 289 sqq: *Σὺν δὲ δύο μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ Κόπτ'*. Ἤσθιε δ', *ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν Ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα*. Cf. Virg. Æn. iii. 623. ubi resupinus in antro, corpora illa *frangit ad saxum*. *Jacere* et *stare* super corpora dejecta dicuntur feræ, idque hoc loco minus bene translatum ad Polyphemum. Nec apparet, cur *albitudo* potissimum medullarum hic commemorata sit.

211. *Ejectantemque cruentas*, etc.] Ex Homer. Od. I. 373: *φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων*. Virgil. Æn. iii. 632. *saniem eructans ac frusta cruento Per somnum commixta mero*. Pro *ejectantem* Heinsius suadebat, *eructantem*. Sed expressit haud dubie Euripid. Cyclop. ver. 588. *ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγγος ὠθήσει κρέα*. *Glomerata*, commixta; Æneid. ix. 349. *cum sanguine mixta vina refert*. *Mero* illo eum Ulysses inebriaverat.

214. *Perque dies multos*, etc.] Totus hic locus e Virg. Æn. iii. 645—652. expressus. *Exspes*; omni spe destitutus. *Fuga*, fugiendi facultas, ut recte Burm. *Movi*, animum Æneæ. *Graium*, etc. confer ver. 163. *cur barbara Graium Prora vehit*.

Haud procul aspexi longo post tempore navim,
Oravique fugam gestu, ad litusque cucurri:
Et movi; Graiumque ratis Trojana recepit.
Tu quoque pande tuos, comitum gratissime, casus,
Et ducis, et turbæ, quæ tecum credita ponto est.
  Æolon ille refert Tusco regnare profundo;
Æolon Hippotaden, cohibentem carcere ventos;
Quos bovis inclusos tergo, memorabile munus,
Dulichium sumpsisse ducem; flatuque secundo
Lucibus îsse novem, et terram aspexisse petitam:
Proxima post nonam quum sese Aurora moveret,
Invidia socios prædæque cupidine ductos,
Esse ratos aurum, dempsisse ligamina ventis;
Cum quibus îsse retro, per quas modo venerat un-
Æoliique ratem portus repetisse tyranni. [das,
Inde Lami veterem Læstrygonis, inquit, in urbem
Venimus. Antiphates terra regnabat in illa;
Missus ad hunc ego sum, numero comitante duo-
rum:
Vixque fuga quæsita salus comitique, mihique;
Tertius e nobis Læstrygonis impia tinxit
Ora cruore suo: fugientibus instat, et agmen

223. *Æolon ille refert*, etc.] Sequuntur fata Ulyssis ex Homero, Od. K. fideliter expressa. *Æolus* regnabat in una ex insulis Æoliis, quæ sitæ erant in mari Tusco. Is, secundum Homerum, utribus inclusos cohibet ventos, itaque etiam Ulyssi eos dedit *bovis inclusos tergo*; Homerus, ver. 19. *δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο.* De *Hippotade* et *carcere* ventorum confer iv. 662. *Petitam*, nempe patriam; Homerus, ver. 29.

229. *Invidia*, invidentes Ulyssi quem solum res pretiosas secum in patriam ducere putarent; Hom. Od. K. 40 sqq.

233. *Inde Lami*, etc.] Homerus, Od. K. 81. *ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον.* *Lamus* antiquissimus Læstrygonum rex fuit; qui populi erant feritate famosi in ultimo Italiæ angulo habitantes. Ad eos quum venit Ulysses, Antiphates regnabat, a quo nonnullis et navibus et sociis fuit spoliatus. *Læstrygones* Formias Campaniæ inhabitabant; Plin. iii. 5; Cic. ad Attic. ii. 13; erantque gigantes et *ἀνθρωποφάγοι*; Homerus, ver. 120. *Incultos*, id est, inhumanos, eos vocat Tibullus, lib. IV. i. 59.

238. *Agmen concitat.*] Homerus,

Concitat Antiphates; coëunt, et saxa trabesque
Continuant, merguntque viros, merguntque carinas.
Una tamen, quæ nos ipsumque vehebat Ulixen,
Effugit: amissa sociorum parte, dolentes,
Multaque conquesti terris allabimur illis,
Quas procul hinc cernis: procul hinc tibi, cerne, videnda est
Insula, visa mihi: tuque, o justissime Troüm,
Nate Dea (neque enim finito Marte vocandus
Hostis es, Ænea), moneo, fuge litora Circes.
Nos quoque Circæo religata in litore pinu
Antiphatæ memores, immansuetique Cyclopis,
Ire negabamus, et tecta ignota subire.
Sorte sumus lecti: sors me fidumque Politen
Eurylochumque simul, nimiique Elpenora vini,
Bisque novem socios Circæa ad mœnia misit.
Quæ simul attigimus, stetimusque in limine tecti,

ver. 118. ὃ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, etc. *Continuant*, sine intermissione jactant, ut Horat. II. Sat. vi. *continuare dapes;* vid. Heinsius.

244. *Procul hinc tibi*, etc.] De Circes insula vide supra ad ver. 10; conf. Homerus inde a ver. 135. Commotus periculo ibi superato, commoda conversione Æneam astantem alloquitur, quæ simul facit, ut hunc ante oculos teneat lector. Neque huc appulerunt Trojani, sed prætervecti sunt illa litora; Virgil. vii. 21—23.

249. *Antiphatæ memores*, etc.] Homer. Od. K. 199: Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο, Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο. In *immansuetus* frustra hæserunt intt. quasi leviore nimis voc. pro Polyphemi crudelitate; sævis enim bestiis, ut xv. 85. tigribus, tribuitur *immansuetum ingenium*. *Ire negabamus, et tecta*, etc. Codices Regii nostri, et Florentinus S. Marci, habent *sed tecta;* certe ut tollatur vitium metri, sed vide quæ ad ix. 405. diximus; et præter exempla quæ ad locum dictum ex Nostro attulimus, Virgil. ait Æn. ix. 609, *versaque juvencum Terga fatigamus hasta*.

251. *Sors me fidumque*, etc.] Homerus viginti tres missos narrat, e quibus non nisi *Eurylochum* ducem, et ver. 225. *Politen* nominat; sed Od. K. 552. et Λ. 60 sqq. *Elpenor* inebriatus de Circes tecto decidisse, fractaque cervice mortuus esse refertur. Hinc *nimii vini*, quod Heinsius et Burmannus illustrant ex Horatio, Od. I. xxxvi. 13. *multi Damalis meri*; Od. ii. 12. *nimium mero Hylæum;* Suetonio, Aug. 76. *Cibi minimi erat;* et Columella, vi. 2. *Multi cibi et edaces*.

Mille lupi, mixtæque lupis ursæque, leæque
Occursu fecere metum: sed nulla timenda,
Nullaque erat nostro factura in corpore vulnus.
Quin etiam blandas movere per aera caudas,
Nostraque adulantes comitant vestigia; donec
Excipiunt famulæ, perque atria marmore tecta
Ad dominam ducunt: pulchro sedet illa recessu,
Sublimis solio, pallamque induta nitentem.
Insuper aurato circumvelatur amictu:
Nereïdes Nymphæque simul, quæ vellera motis
Nulla trahunt digitis, nec fila sequentia ducunt,
Gramina disponunt, sparsosque sine ordine flores
Secernunt calathis, variasque coloribus herbas.
Ipsa, quod hæ faciunt, opus exigit: ipsa quis usus

255. *Mille lupi*, etc.] Homerum in his Noster sequi maluït, quam Virgilium: apud illum humanam mansuetudinem feræ induerant Circes herbis, apud hunc ex hominibus factæ erant feræ; Homer. Od. K. 212. *'Αμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες—Οὐδ' οἵ γ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἄνδρασιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν.* *Blandas*, blande. *Comitant vestigia*, per archaismum; *comito* enim non ita in usu frequentiore est, ut *comitor*: hoc tamen verbum formam activam alibi usurpavit; confer supra viii. 692; xiii. 55. et alibi: Propertius etiam, II. vi. 15. *Quod si vera meæ comitarent castra puellæ, Non mihi sat magnus Castoris iret equus.* De *famulis excipientibus* nihil Homerus.

261. *Pulchro sedet illa recessu*, etc.] Domus Circes in convalle e lapidibus politis extructa, foribus splendidis ornata, supellectile pretiosissima instructa; Homer. Od. K. 211. 311. 348; hinc *superba tecta* apud Virgilium, vii. 12. De *recessu* dictum ad i. 177. *Sublimis solio.* De *solio* illo vide Homerum, ver. 311. *Nitens*, candida, *ἀργύφεον φᾶρος* Homer. 543: cincta erat zona aurea et in capite gerebat flammeum, *καλύπτρην.* Pro his Noster eam *circumvelat amictu*, ut Hymenæum x. i: *amictus* enim neque de zona, neque de calyptra intellig. quanquam ita Lenzius.

264. *Nereïdes Nymphæque.*] Apud Homer. Od. K. 221. 254. cantantem Circen reperiunt et telam texentem; sic et apud Virgilium. Idem Homerus, 347. illi dat ministras quatuor, Fontium, Fluminum et Silvarum filias. Negotia earum Ovidius sic finxit, quia Circe venefica. *Trahunt—ducunt.* Heinsius malit *trahant ducant*, *Secernunt* secretos reponunt in calathis.

268. *Ipsa quod hæ faciunt.*] Thuaneus et alter Twisdenii *faciant.* *Opus exigit*, qui curam operis habet, idque et jubet et examinat; Schwarzius ad Plin. paneg. xix. 3. *Pensas*, ponderatas; neque enim pharmaca, nisi ponderentur, recte componi possunt.

Quoque sit in folio, quæ sit concordia mixtis,
Novit, et advertens pensas examinat herbas.
Hæc ubi nos vidit, dicta acceptaque salute,
Diffudit vultus, et reddidit omnia votis.
Nec mora; misceri tosti jubet hordea grani,
Mellaque, vimque meri, et cum lacte coagula passo;
Quique sub hac lateant furtim dulcedine, succos
Adjicit: accipimus sacra data pocula dextra.
Quæ simul arenti sitientes hausimus ore,
Et tetigit summos virga Dea dira capillos;
(Et pudet et referam) setis horrescere cœpi,
Nec jam posse loqui; pro verbis edere raucum
Murmur, et in terram toto procumbere vultu:

272. *Diffudit;* vide ad iii. 318; *reddidit omnia votis,* nobis bona voventibus æque bonis votis respondit.

273. *Misceri tosti jubet,* etc.] Hom. Od. K. 234: *Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα.* Valde gratum Græcis antiquis hoc potionis genus, confectum e farina, caseo, melle, vino; confer Il. Λ. 638; et vide Riccii dissert. Homer. tom. i. pag. 181. Dicitur *Κυκεὼν* et *cinnus;* vide et Foesium in Œcon. Hipp. h. v. binum ante Pramnium servile, secundum Aristophanem. *Tosti hordea grani,* farinam hordeaceam: *hordea grani* pro grana hordei aut hordeacea. *Torreri* autem solebant olim grana, ut facilius mola frangerentur. *Vis meri,* merum. *Coagula;* xiii. 830. *Latere,* non percipi gustu. *Succos adjicit;* Homerus, *ἀνέμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λυγρά.* Pro *accipimus* Heinsius malit *arripimus,* quod aviditatem sitientium magis exprimit.

277. *Arens,* siccus ex siti. Sic *aridus viator* apud Virgil. Georg. iv. 97. *Virga* hæc vim magicam habuit. *Setis,* etc. Mutamur in sues, quos Noster more suo describit, quum Homerus id breviter et simpliciter expresserit: suum habebant capita, vocem, corpus et setas. *Horrescere* de pilosa hirsutie: *horrescere setis, pilis, hirto dorso* solenne de suibus; vide Drakenb. ad Sil. i. 422. Satis hic apparet, quid hoc mytho docere voluerint antiqui poetæ, vim nempe voluptatum esse tantam, ut belluinos mores induant hominibus; Horat. Epist. I. xi. 23: "Circes pocula nosti: Quæ si cum sociis stultus cupidusque bibisset, Sub domina meretrice fuisset turpis et excors; Vixisset canis immundus, vel amica luto sus." *Occallescere.* Nonnulli dant *callescere,* vel *coalescere; calliscere* Nonius ex Catone notavit; *callere* Sulpicius Cic. iv. ad div. 5; Severus in Ætna, *callent rure manus.* Hæc Heinsius. *Vestigia feci.* Heins. malit *vestigia figi,* vel *ferri,* ut a superioribus hæc dependeant; improbat Burmannus, et quidem *vestigia facere* pro incedere, dixerunt etiam Cicero et Quintilian. *Qua parte,* sc. manibus, quibus pocula arripueram, mutatis in pedes, incedere cœpi.

Osque meum sensi pando occallescere rostro;
Colla tumere toris: et qua modo pocula parte
Sumpta mihi fuerant, illa vestigia feci:
Cumque eadem passis, tantum medicamina possunt!
Claudor hara: solumque suis caruisse figura
Vidimus Eurylochum; solus data pocula fugit.
Quæ nisi vitâsset, pecoris pars una manerem
Nunc quoque setigeri: nec tantæ cladis ab illo
Certior ad Circen ultor venisset Ulixes.
Pacifer huic dederat florem Cyllenius album;
Moly vocant Superi; nigra radice tenetur.
Tutus eo, monitisque simul cœlestibus intrat
Ille domum Circes: et ad insidiosa vocatus
Pocula, conantem virga mulcere capillos
Reppulit; et stricto pavidam deterruit ense.
Inde fides, dextræque datæ: thalamoque receptus
Conjugii dotem, sociorum corpora, poscit.

286. *Claudor hara;* vulgo *Claudor in antra; suis solum,* etc. Regius codex A. quidem habet hanc vulgatam lectionem, sed bene ex multis Heinsius voluit scribi *hara*, quod legitur in Regio B; *antra* enim ex glossa; *hara* autem propria sunt *suibus:* unde Heroid. i. 104. *immundæ rura fidelis haræ. Eurylochus,* qui ante fores manserat, ad navem cucurrit, atque Ulyssi, quid factum sit exposuit; Homer. Od. K. 244.

291. *Pacifer huic dederat,* etc.] Venienti Ulyssi occurrit Mercurius, *χρυσόῤῥαπις*, atque tam medicamentum, *φάρμακον*, ei præbet, quam consilis eum instruit; Hom. Od. K. 277 sq. *Florem album.* Idem 304. *ῥιζῇ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί.* Plinius, xxv. 4: "Laudatissima herbarum est Homero teste, quam vocari a Diis putat Moly, et inventionem ejus Mercurio assignat, contraque summa veneficia demonstrat. Nasci eam hodie circa Pheneum, et in Cyllene Arcadiæ tradunt, specie illa Homerica, radice rotunda nigraque, magnitudine cepæ, folio scillæ; effodi autem difficulter." Putant, *Nymphæam albam* intelligi, cui Plinius, lib. xxv. 37 sqq. 26. vim refrigeratricem tribuit. *Vocant Superi;* vide ad xi. 640. *Radice tenetur,* radice conjunctus est cum terra, radicem habet. Bene *insidiosa. Conantem mulcere;* immo percussit revera secundum Homerum, ver. 319: *Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Stricto ense, ξίφος ἐρυσσάμενος*, a Mercurio admonitus, in eam irruit; ver. 294.

298. *Conjugii dotem,* concubitus pretium. Cupiebat illa *εὐνηθῆναι.* Sic *connubium* supra, et sæpe *conjux* pro amante. *Sociorum corpora* pro,

Spargimur innocuæ succis melioribus herbæ,
Percutimurque caput conversæ verbere virgæ;
Verbaque dicuntur dictis contraria verbis.
Quo magis illa canit, magis hoc tellure levati
Erigimur: setæque cadunt; bifidosque relinquit
Rima pedes; redeunt humeri; subjecta lacertis
Brachia sunt: flentem flentes amplectimur illum,
Hæremusque ducis collo: nec verba locuti
Ulla priora sumus, quam nos testantia gratos.
Annua nos illic tenuit mora: multaque præsens
Tempore tam longo vidi, multa auribus hausi.
Hoc quoque cum multis, quod clam mihi rettulit una
Quatuor e famulis, ad talia sacra paratis.
Cum duce namque meo Circe dum sola moratur,
Illa mihi niveo factum de marmore signum
Ostendit juvenile, gerens in vertice picum,
Æde sacra positum, multisque insigne coronis.
Quis foret, et quare sacra coleretur in æde,

socios. *Spargimur*, etc. προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο: quo facto *setæ cadunt*, τρίχες ἔῤῥεον 392.

300. *Verbere virgæ*, virga. *Levati erigimur* e copia poetica dictum; nam et *levari* est erigi. *Brachia sunt; flentem.* Heinsius putat: *Brachia: tum flentem.* *Flentem*, etc. ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος. Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος.

308—440. *Picus*, Ausoniæ rex, Circes veneficio mutatur in picum avem; confer Virgil. vii. 189 sqq. Comites transformantur in feras, et uxor resoluta in auras evanescit. Picus vel picumnus priscis Italis inter sacras fuit aves, imprimisque auguriis probatus, idem Marti sacer; vide Servium ad Æn. vii. 190. Nisi itaque nominis interpretatio fabulam istam mutatæ formæ peperit; nata illa esse potuit ex antiquo signo juvenis cum pico in capite. Tale signum memorat Ovidius in Circes ædibus xiv. 313 sqq. ut augurandi peritia in Pico expressa fuisse videatur. Quo ipso declaratur id, quod apud Virgil. lituum manu tenet ejus signum in Latini regia positum, ver. 187. Servius quoque ad e. l. ex pontificialibus libris probare vult, Picum augurio clarum fuisse;" Heynius, Exc. v. ad Æn. vii. Quod Virgilius breviter attigit, id Noster more suo latius persecutus est.

314. *Juvenile.*] Constantius Fan. præfert ex uno suo *juvenale*, quia *juvenalis* potius quam *juvenilis* ab antiquis dictum sit. Multi veteres dant *Ostendens.* Heinsius putat huic versui præponendum esse illum qui sequitur, *Æde sacra positum*, etc.

Cur hanc ferret avem, quærenti, et scire volenti,
" Accipe," ait, " Macareu ; dominæque potentia quæ sit
Hinc quoque disce meæ: tu dictis adjice mentem :"
Picus in Ausoniis, proles Saturnia, terris
Rex fuit, utilium bello studiosus equorum.
Forma viro, quam cernis, erat: licet ipse decorem
Aspicias, fictaque probes ab imagine veram.
Par animus formæ : nec adhuc spectâsse per annos
Quinquennem poterat Graia quater Elide pugnam.
Ille suos Dryadas Latiis in montibus ortas
Verterat in vultus : illum fontana petebant
Numina, Naïades, quas Albula, quasque Numici,
Quasque Anienis aquæ, cursuque brevissimus Almo,
Narque tulit præceps, et amœnæ Farfarus umbræ,
Quæque colunt Scythicæ regnum nemorale Dianæ,
Finitimosque lacus : spretis tamen omnibus unam
Ille fovet Nymphen, quam quondam in colle Palati

320. *Ausones*, antiquissima gens, late olim per totam fere Italiam diffusa. H. l. intelligenda pars Italiæ ea, quæ postea dicta est Latium, cujus vetustissimus rex *Saturnus*, ultra quem Italicæ origines et fabulæ non procedunt. Hujus filius *Picus;* Virgil. Æneid. vii. 48. 49. *Studiosus equorum.* Apud Virgil. ver. 189. *Picus, equum domitor.* Et reges prisci Italiæ plurimos alebant equos.

322. *Decorem aspicias.*] Plurimi *colorem*. Codices Regii *decorem*. *Ficta*, ad imitationem expressa. *Probes*, dijudices. *Nec adhuc*, etc. Nondum per ætatem poterat quater ludos Olympios spectâsse, nondum annum ætatis vigesimum attigerat, aut omnino, admodum juvenis erat. Loquitur Græcus, cui nihil memorabilius illis ludis. Spatium interjectum sæpe πενταετηρὶς, hinc *quinquennem*.

327. *Fontana Numina.*] Florentinus *furtiva*, i. e. furtivis amoribus dedita : non displicet Heinsio. *Albula*, postea Tiberis ; vid. Servius et Cerda ad Virgil. Æneid. viii. 331. De *Numicio* vide ver. 598. *Anien* aut *Anio* convalles Tiburtinas perfluit. *Almo, Nar* et *Farfarus* (Virg. vii. 715. *Fabaris*) in Tiberim influunt. *Regnum* ex Bernegger. libenter amplexus est Heinsius, quum cæteri (et Regius noster A.) habeant *stagnum*. *Regnum* autem *nemorale*, est nemus Dianæ cum *lacu* prope Aniciam, ubi servi fugaces regna tenebant ; Art. Amat. i. 259 ; Fast. iii. 263. Etiam Lucanus, iii. 86. *Qua sublime nemus, Scythicæ qua regna Dianæ.* Huc translata ara Dianæ *Scythicæ* s. Tauricæ ; Schol. ad Horat. A. P. 16.

333. *Fovere* de amplexu et amore liberorum, amicorum, amantium ; Cic.

Dicitur ancipiti peperisse Venilia Jano.
Hæc, ubi nubilibus primum maturuit annis,
Præposito cunctis Laurenti tradita Pico est:
Rara quidem facie, sed rarior arte canendi;
Unde Canens dicta est: silvas, et saxa movere,
Et mulcere feras, et flumina longa morari
Ore suo, volucresque vagas retinere solebat.
Quæ dum feminea modulatur carmina voce,
Exîerat tecto Laurentes Picus in agros,
Indigenas fixurus apros; tergumque premebat
Acris equi, lævaque hastilia bina ferebat,
Pœniceam fulvo chlamydem contractus ab auro.
Venerat in silvas et filia Solis easdem:
Utque novas legeret fœcundis collibus herbas,
Nomine dicta suo, Circæa reliquerat arva.

Div. i. 9; Virgil. Ecl. iii. 3. *Janus*, Deus Latinorum domesticus: *anceps*, quia duplice capite fingebatur, etiam Fast. i. 95; *Janus bifrons* Æn. vii. 180. Is, secundum nonnullos, *Veniliam*, quæ fuit inter Deas marinas, uxorem habuit; secundum alios Camesen, Camesnam aut Camenam; Heynius, Exc. v. ad Æneid. vii.

337. *Rara*, eximia. *Canens*, Pici uxor, alibi non occurrit. Vide tamen Heyn. d. l. Vox ejus eandem vim habebat, quam Orphei, quem *insecutæ silvæ, rapidos morantem fluminum lapsus*, Horat. I. Od. xii. 8. Idem dictus *lenire tigres, rabidosque leones*, et ut Amphion, *saxa movere;* Art. Poet. 393.

342. *Laurentinus ager* abundabat *apris;* unde sæpe *Laurens aper;* vid. Bentl. ad Hor. Epod. v. 28. Observat Rodius, *hastilia* fuisse insignia regiæ dignitatis tempore heroico. Sic Cephalus, Met. vii. 673. *jaculum* gestabat. Sed Picus hastilia venatus causa sumpserat. Notat Douza, *indigenas* Martial. I. l. 24. vocâsse *vernas apros*.

345. *Contractus.*] Quum MSS. hic valde varient, et alii habeant *contractus*, alii *contactus, comprensus, concinctus, contortus, contectus, compressus*, etc. Heinsius fatetur, se veram lectionem reperire non posse; suspicari tamen se, scriptum reliquisse Ovid. *conspersus*. Videamus igitur, an certius aliquid constitui possit. E ver. 394 patet, fibula constrictam chlamydem habuisse Picum; aliunde vero, v. c. e statuis et descriptionibus Dianæ Nympharumque venatricium, scimus, venantes breviore veste usos esse. Si itaque per *aurum* nunc fibulam auream intelligimus, et *contractus chlamydem* dictum putamus pro, contractam chlamydem habens, sensus oritur optimus. *Ab auro*, auro: *ab* sæpe instrumentum indicat, quo aliquid fit.

Quæ simul ac juvenem, virgultis abdita, vidit,
Obstupuit: cecidere manu, quas legerat, herbæ;
Flammaque per totas visa est errare medullas.
Ut primum valido mentem collegit ab æstu;
Quid cuperet, fassura fuit: ne posset adire,
Cursus equi fecit circumfususque satelles.
"Non tamen effugies, vento rapiare licebit,
Si modo me novi, si non evanuit omnis
Herbarum virtus; nec me mea carmina fallunt."
Dixit; et effigiem, nullo cum corpore, falsi
Finxit apri, præterque oculos transcurrere regis
Jussit, et in densum trabibus nemus ire videri,
Plurima qua silva est, et equo loca pervia non sunt.
Haud mora: continuo prædæ petit inscius umbram
Picus, equique celer fumantia terga relinquit;
Spemque sequens vanam, silva pedes errat in alta.
Concipit illa preces, et verba venefica dicit;
Ignotosque Deos ignoto carmine adorat,
Quo solet et niveæ vultum confundere Lunæ,
Et patrio capiti bibulas subtexere nubes.

350. *Obstupuit: cecidere manu*, etc.] De tali signo obstupefacti animi confer iv. 175. In *sinu* servari solebant collecti flores; v. 499: Fast. iv. 451. Itaque *sinu* utique præstat τῷ *manu*, quod ante Heinsium edebatur.

360. *Ire videri.*] Burmannus monet, si quem τὸ *videri* offendat, illum *videtur* legere posse Gronoviani et duorum aliorum MSS. auctoritate. Post *densum trabibus nemus* redundant illa, *Plurima qua silva*; neque tamen licebat Scheppero recidere hanc ingenii luxuriem. *Prædæ umbra*, silva umbrosa, in qua latebat aper: nisi putes, effigiem potius falsi apri intelligi. *Fumantia terga*, ut Virg. Georg. ii. 542. *equûm fumantia solvere colla*. *Alta silva*, in qua altæ arbores.

365. *Verba venefica* ut alibi, *verba precantia*, *excusantia*, etc. et hoc loco quidam (ut noster B.) dant *verba precantia*. *Ignoti Dii*, nempe magarum: *ignotum* carmen, arcanum. *Quo solet —nubes*; vide ad iv. 332. et conf. vii. 207 sqq. *Confundere*, perturbare. *Patrio capiti*, Soli, patri Circes. *Subtexere nubes*, ad exemplum Lucretii, vi. 481. *cærula subtexere nimbis*, et Virgilii, Æn. iii. 582. *cælum subtexere fumo*. *Bibula*, alibi quæ bibunt, hauriunt aquas: h. l. plenæ aquarum.

Tunc quoque cantato densetur carmine cœlum,
Et nebulas exhalat humus; cæcisque vagantur
Limitibus comites, et abest custodia regi. [dixit,
Nacta locum tempusque; "Per o tua lumina"
"Quæ mea ceperunt; perque hanc, pulcherrime,
formam, [tris
Quæ facit, ut supplex tibi sim, Dea; consule nos-
Ignibus, et socerum, qui pervidet omnia, Solem
Accipe, nec durus Titanida despice Circen."
Dixerat: ille ferox ipsamque, precesque repellit:
Et, "Quæcunque es," ait, "non sum tuus: altera
captum
Me tenet, et teneat per longum, comprecor, ævum:
Nec Venere externa socialia fœdera lædam,
Dum mihi Janigenam servabunt fata Canentem."
Sæpe retentatis precibus Titania frustra;
"Non impune feres; neque enim reddere Canenti;
Læsaque quid faciat, quid amans, quid femina,
disces [Circe."
Rebus," ait; "sed amans, et læsa, et femina
Tum bis ad occasum, bis se convertit ad ortum:
Ter juvenem baculo tetigit; tria carmina dixit.
Ille fugit, sese solito velocius ipse

369. *Densetur,* nubibus obducitur. *Densere,* forma poetica, qua Lucretius, Virgilius et Horatius usi sunt pro *densare*. *Cæcis,* tenebricosis et ignotis. *Locum,* nempe opportunum.

379. *Comprecor.*] Ciofani unus *deprecor;* Heinsius malebat *Di precor.* *Socialia fœdera* aut *pacta* de conjugio, ut Heroid. iv. 17: sæpe *fœdera thalami, lecti,* quibus *sociatur* conjux.

385. *Sed amans, et læsa, et femina Circe.*] Nota gradationem, quæ est in his verbis. Etiam *Circe* cum vi, potens illa venefica. Sequentia brevius expressit Virgil. Æn. vii. 190: "Quem—Aurea percussum virga, versumque venenis Fecit avem Circe, sparsitque coloribus alas:" sed Noster hæc suo more ludens per partes expressit.

388. *Velocius,* etc. ut Actæon in cervum transiens iii. 199. *Pennas—vidit.* Leidensis *pennas rodit,* quod eleganter respondere sequentibus *indignatus* et *iratus* putat Burmannus. *Accedere* proprium avibus in silvis,

Currere miratus, pennas in corpore vidit;
Seque novam subito Latiis accedere silvis
Indignatus avem, duro fera robora rostro
Figit, et iratus longis dat vulnera ramis.
Purpureum chlamydis pennæ traxere colorem:
Fibula quod fuerat, vestemque momorderat aurum,
Pluma fit; et fulvo cervix præcingitur auro;
Nec quidquam antiqui Pico, nisi nomina, restat.
  Interea comites clamato sæpe per agros
Nequicquam Pico, nullaque in parte reperto,
Inveniunt Circen; nam jam tenuaverat auras,
Passaque erat nebulas ventis ac Sole resolvi;
Criminibusque premunt veris; regemque reposcunt;
Vimque ferunt; sævisque parant incessere telis.
Illa nocens spargit virus, succosque veneni:
Et Noctem, Noctisque Deos Ereboque Chaoque

hinc poetæ licet dicere *silvis*. Mox recte Burmanno displicebant *fera robora*; nam quamvis silvæ et montes interdum *feri* dicantur, non tamen apparet, cur hoc loco poeta *robora* eodem epitheto insigniverit. Qui nil molitur inepte, is etiam in talibus diligens est. Sed nec Heinsii emendatio placet, *duro fera robore rostra Fregit*. *Durities* rostri pici nota est: acumine ejus cuneato foramina facit in arboribus, ut vel insecta sub cortice latentia protrahat, vel nidum struat. Hanc quoque ejus naturam e fabula poeta repetit. Plura sunt picorum genera; sed nullum eos colores refert, quos hic commemorat. Pennæ plurimæ nigræ sunt; nisi quod in capite cerviceve pileo coccineo aut macula rubra distinctæ sunt. Picus major in Italia frequens etiam sub cauda aliquid ruboris habet. Itaque Nostrum lusisse putes, quum etiam nigra interdum *purpurea* dicantur, ut *mare purpureum*, *ἅλς πορφυρόεσσα*. Jam ordo verborum, *Aurum, quod fibula fuerat, et vestem momorderat*. De *mordere* vide ad viii. 318; de *præcingere* ad i. 699.

397. *Interea comites*, etc.] Mutatio comitum et conjugis. *Tenuaverat*, remotis densis nubibus: vide ver. 369. *Resolvi*, dissipari. Elegantius Burmanno videbatur *recludi*, quod habent novem MSS. Equidem putem *recludi* rectius dici cœlum nubibus obductum. *Criminibus premunt*, urgeant criminando. *Premere* sic absolute apud Cic. Div. ii. 20.

404. Lectionem *Ereboque Chaoque* tuetur etiam Priscianus, vi. p. 720. qui exponit, ab Erebo et a Chao. E Chao Erebus et Nox nati; Hesiod. Theog. 123. Erebi et Noctis nati no-

Convocat, et longis Hecaten ululatibus orat.
Exiluere loco, dictu mirabile, silvæ;
Ingemuitque solum, vicinaque palluit arbos;
Sparsaque sanguineis maduerunt pabula guttis;
Et lapides visi mugitus edere raucos;
Et latrare canes; et humus serpentibus atris
Squalere; et tenues animæ volitare videntur.
Attonitum monstris vulgus pavet: illa paventum
Ora venenata tetigit mirantia virga:
Cujus ab attactu variarum monstra ferarum
In juvenes veniunt: nulli sua mansit imago.
Presserat occiduus Tartessia litora Phœbus,
Et frustra conjux oculis animoque Canentis
Expectatus erat: famuli populusque per omnes
Discurrunt silvas, atque obvia lumina portant.
Nec satis est Nymphæ flere; et lacerare capillos;
Et dare plangorem; facit hæc tamen omnia: sese
Proripit, ac Latios errat vesana per agros.

minantur a Cic. Nat. Deor. iii. 17. Dolor, Metus, Invidentia, Mors, Tenebræ, Miseria, Querela, Fraus, etc. *Longi ululatus* etiam iii. 706. Ad *Hecaten* et quæ sequuntur confer vii. 194—206. et quæ ibi notavimus.

407. *Vicina arbos*, pro, vicinæ arbores. Non igitur erat, cur Glareanus amplius quærendum existimaret, quæ illa vicina fuerit arbor. *Pabula*, gramina, ut sup. ver. 43. *Squalere*, tecta, plena erat serpentibus; nihil aliud; vide ad i. 374. *Tenues animæ*, sæpe apud poetas umbræ et imagines inferorum. Et bene *volitare* de earum levitate. Permulti (et codex Regius A.) *volitare silentum*, quod arridet Heinsio; sed Burmannus improbat, quia versus sequens exit in *paventum*, et ita ὁμοιοτέλευτον faceret: vide tamen ii. 398. Recepit illud Mitscherlichius.

415. *In juvenes*, h. e. comites Pici, *veniunt*, eos superveniunt, comites in ea monstra mutantur. *Imago*, forma.

416. *Premit* sol loca ea, ad quæ accedit; vide ad ix. 286. *Tartessia*, Hispanica occidentalia: *Tartessus*, urbs Hispaniæ inter duo Bætis ostia; vid. Bochart. Geograph. S. lib. i. cap. 34. Sed quum MSS. h. l. varient, Heinsius eorum ductu suadet vel *Tarpessia*, vel *Cartëia*, quo utroque nomine Tartessus nonnullis dicta, aut denique *Carpesia*, quia *Carpesii* etiam Hispaniæ populi ap. Liv. xxvi. 26. *Oculis animoque expectare* dictum, ut *oculis animoque quærere* alibi. *Lumina*, faces.

Sex illam noctes, totidem redeuntia solis
Lumina viderunt inopem somnique cibique,
Per juga, per valles, qua fors ducebat, euntem.
Ultimus aspexit fessam luctuque viaque
Thybris, et in gelida ponentem corpora ripa.
Illic cum lacrimis ipso modulata dolore
Verba, sono tenui mœrens, fundebat; ut olim
Carmina jam moriens canit exequialia cycnus.
Luctibus extremum tenues liquefacta medullas
Tabuit; inque leves paulatim evanuit auras.
Fama tamen signata loco est; quem rite Canentem
Nomine de Nymphæ veteres dixere Camenæ.
Talia multa mihi longum narrata per annum,
Visaque sunt: resides, et desuetudine tardi
Rursus inire fretum, rursus dare vela jubemur;
Ancipitesque vias, et iter Titania vastum
Dixerat, et sævi restare pericula ponti.
Pertimui, fateor, nactusque hoc litus adhæsi.
IV. Finîerat Macareus; urnaque Æneïa nutrix

423. *Sex illam noctes*, etc.] Confer v. 440 sqq; x. 73.

428. *Ipso modulata dolore.*] In his verbis non erat cur hærerent Heins. et Burmann. Cantu excellens uxor nunc quoque *modulatam* edebat querelam; dolor enim dabat modos. *Exequialia*, funebria, novum vocabul. *Olim*, fere, in similitudinibus ponitur. De cantu *cycnorum* vide ad ii. 253.

431. *Luctibus extremum.*] Sic vii. 380. *flendo delicuit;* v. 427. *lacrimis absumitur. Tenues*, molles. Plurimi MSS. *teneras*, ut et alibi. *In auras evanuit*, in auras resoluta evanuit. *Fama signata est*, servata est, hæsit. Nomen Canentis loco inditum signi instar fuit, quo servata est rei ibi gestæ memoria. Similiter fere Virgil. vii. 3. *ossa nomen signant. Dixere Camenæ.* Vulgo (et in Regiis codicibus) *dixere coloni*. A *Camenis* antiquitus illa loca habitata; xv. 482. Erant mulieres vaticinantes, forte et vaticinia sua versibus composita edentes; post cum Musis confusæ: vide Heynii Exc. v. ad Æneid. vii.

435. *Talia multa mihi*, etc.] Heinsius metuit, ne hæc interpolata sint.

440. *Nactusque hoc litus.*] Ulysses, relicto promontorio Circæo, quum oram Italiæ legens fretum Siculum peteret, Caietam præteriit, ubi Macareus mansit.

441—511. *Diomedes* Venulo auxilia imploranti narrat, se multa Ilio exciso perpessum, tandem etiam socios amisisse in aves mutatos. Fabula a multis

Condita marmorea, tumulo breve carmen habebat:
HIC ME CAIETEN NOTÆ PIETATIS ALUMNUS
ARGOLICO EREPTAM QUO DEBUIT IGNE CREMA-
Solvitur herboso religatus ab aggere funis, [VIT.
Et procul insidias, infamatæque relinquunt
Tecta Deæ, lucosque petunt, ubi nubilus umbra
In mare cum flava prorumpit Thybris arena:
Faunigenæque domo potitur nataque Latini, 449
Non sine Marte tamen: bellum cum gente feroci
Suscipitur; pactaque furit pro conjuge Turnus.

varie tractata; conf. Virgil. xi. 242 sqq; Lycophr. 592 sqq; Auctor de Mirab. Auscult. p. 722; Anton. Liberalis, cap. 37; Plinius, x. 44 s. 61; Ælianus, Hist. Anim. i. 1; Augustinus, de Civ. Dei, lib. xviii. cap. 16. *Urnaque Æneïa nutrix*, etc. Redit ad versum 157; conf. Virgil. Æneid. vii. init. *Carmen*, ut ii. 326. *Notus* sæpe in laudem; Horatius, II. Od. ii. *Notus animi paterni;* Burmannus laudat e Petron. iii. *Matrona notæ pudicitiæ. Quo debuit*, quem pietas postulavit; Horatius, II. Od. vi. 23. *debita lacrima.*

447. *Lucosque petunt, ubi nubilus,* etc.] Adumbrata hæc e Virgilio, ver. 29 sqq: "Atque hic Æneas ingentem ex æquore lucum Prospicit: hunc inter fluvio Tiberinus amœno, Vorticibus rapidis, et multa flavus arena, In mare prorumpit." Silvis olim illa loca obsita fuisse, et per se credibile, et auctoritate veterum constat. Hodie ibi ager apricus litusque arenosum; vide Heynii Exc. iii. ad Æneid. vii. *Nubilus umbra*, opacus umbra arborum; Virg. ver. 36. *lætus fluvio succedit opaco. Flava arena.* Plurimi, (et Regii codices) *fulva arena. Flavæ arenæ, flavus gurges* passim Tiberi tribuuntur, et *flavus Tiberis* perpetuum hujus fluvii epitheton; vid. Heins. Escendit autem Æneas ad orientale litus in agrum Laurentem, ut e Virgilio intelligitur.

449. *Latinus, Fauni* filius: Æneas *potitur* ejus *domo*, hospitio ab illo excipitur; *nataque*, filiam Laviniam uxorem ducit. Sed illa ante adventum Æneæ *pacta* fuerat *Turno*, Rutulorum regi. Is, prælatum sibi advenam ægre ferens, bellum suscipit simul cum Ænea Latinoque; Livius, i. 1; Dionys. Halic. i. 58 sqq. Verum apud Virgilium Alecto, Junone sic volente, *furiis* suis implet et Laviniam et Turnum: ambo igitur Latinum ad bellum suscipiendum extimulant. Quum rex cunctaretur, Juno ipsa belli portas aperit, in eoque bello totius Latii finitimarumque civitatum auxilia sibi adjungit Turnus. Etiam *Venulus* Argos mittitur ad *Diomedem*, ut eum in Turni partes adducat, Æn. viii. 8. sed frustra. Æneas contra *Evandri* auxilium et implorat et impetrat. Copiose hæc tractata a Virgilio, Æn. vii. et. viii. *Latio*, in Latio; Virgil. ver. 43. *Dicam—Tyrrhenamque manum, totamque sub arma coactam Hesperiam. Ardua*, difficilis fortitudine Trojanorum et multitudine hostium: *victoria quæritur*, victoriæ causa pugnatur, *sollicitis armis*, sollicite, studiose. Ea arma habent libros sex posteriores Æneidis.

Concurrit Latio Tyrrhenia tota; diuque
Ardua sollicitis victoria quæritur armis.
Auget uterque suas externo robore vires:
Et multi Rutulos, multi Trojana tuentur
Castra: neque Æneas Evandri ad limina frustra,
At Venulus magnam profugi Diomedis ad urbem
Venerat: ille quidem sub Iapyge maxima Dauno
Mœnia condiderat, dotaliaque arva tenebat.
Sed Venulus Turni postquam mandata peregit,
Auxiliumque petit, vires Ætolius heros
Excusat; nec se soceri committere pugnæ
Velle sui populos, nec, quos e gente suorum
Armet, habere viros: Neve hæc commenta putetis,

455. *Rutulos* adjuvabant Mezentius Etruscorum rex cum filio Lauso, Aventinus Herculis filius, Catillus et Coras, Tiburtini, Camilla e Volscorum gente, et alii; vide Virgilium, vii. 647. ad fin.

456. *Evander*, ex Arcadia profugus, Fauno regnante in Italiam venerat, et in Palatino monte Pallanteum oppidum condiderat; Dionys. Halicarn. i. 31; Justin. xliii. 1. Ab eo non benigne modo excipitur *Æneas*, sed quadringentorum etiam equitum subsidio adjuvatur, quibus præerat Pallas, unicus Evandri filius; Virgil. viii. 514 sqq.

457. *Diomedes*, Ilio exciso, post multos errores in Apuliam *profugus* venisse tradebatur, *Dauni* regis filia in matrimonium ducta, *dotalia arva*, partem agri dotis loco, tenuisse, in iisque *urbem* condidisse, cui ab Argis Peloponnesi, quorum antiquum nomen Ἄργος ἵππιον, hoc ipsum nomen imposuerit, quod postea in Argyrippam contractum sit; Strabo, vi. p. 434. Ad eum igitur, quum Græcis Teucrisque invisus esset, *Venulus* orator mittitur a Turno, cui et ipsi Græca origo tribuitur. *Magna urbs*, quia metropolis Dauniæ: mox *maxima mœnia*; et Virg. xi. 216. *magna Diomedis ab urbe*. Si *frustra* non reponatur, præstabit τὸ *profugi*, quod suadent, quæ infra, ver. 476. et sqq. memorantur. *Iapyx* pro Iapygius etiam Virg. ver. 247. et Horat. I. Od. iii; Iapygiæ autem nomen etiam ad Apuliam pertinuit; *Appulus Daunus* est apud Horatium, IV. Od. xiv. 26.

460. *Sed Venulus Turni*, etc.] De hac legatione conf. Virgil. xi. 226 sqq. quem Noster expressit. Diomedes *Ætolus* quidem fuit, sed ducta Adrasti filia *Ægialea*, in regno Argivorum successerat, et inde profectus erat ad Trojam. *Vires excusat*, excusat se, quod *vires*, copias auxiliares, mittere nequeat Turno.

464. *Neve hæc commenta*, etc.] Sensus hujus orationis: satis malorum nos Græci post Ilium excisum perpessi sumus; nolo amplius cum Teucris Venerisque filio pugnare. *Admonitus* de iis, quæ cum ingrato sensu in animum redeunt, ut ix. 324. *Perpetiar memorare*, impetrabo a me, ut memorem. Signa parentheseos, quibus ver. 465. inclusus erat, sustuli. Ordo verborum:

Admonitu quanquam luctus renovantur amaro,
Perpetiar memorare tamen: postquam alta cremata est
Ilion, et Danaas paverunt Pergama flammas,
Naryciusque heros, a virgine virgine rapta,
Quam meruit solus pœnam digessit in omnes;
Spargimur, et ventis inimica per æquora rapti,
Fulmina, noctem, imbres, iram cœlique marisque
Perpetimur Danai, cumulumque Capharea cladis.
Neve morer referens tristes ex ordine casus,
Græcia tum potuit Priamo quoque flenda videri.
Me tamen armiferæ servatum cura Minervæ
Fluctibus eripuit: patriis sed rursus ab Argis

perpetiar memorare, quanquam luctus renovantur admonitu amaro. Quia *quanquam* præpositum, propterea in altero membro *tamen* additum, ut semper apud Latinos. *Alta;* vide ad xiii. 197. Calamitates, quas passa est classis Græcorum a Troja redeuntium, Minervæ tribuunt veteres; Homerus, Od. Γ. 135; Euripides, Troad. 65; Virgilius, xi. 259. Irritaverant autem iram Minervæ, non modo Palladio erepto, sed etiam eo, quod Ajax Oilei *Narycius* (a Narycia, Locridis urbe, in qua natus erat, dictus;) *virginem* Cassandram *a virgine*, e templo Minervæ, *rapuerat;* Virg. Æn. ii. 403: ita hoc facto *pœnam digessit in omnes*, commisit, ut pœnam ab omnibus sumeret Minerva.

471. *Noctem*, tenebras. *Cumulumque*, etc. Post horrendam tempestatem, naufragium adeo facimus ad Capharea. *Caphareus*, aut e dialecto Ionica *Caphereus*, promontorium Eubœæ, latentibus saxis et vorticibus infame; Virgilius, ver. 259. *triste Minervæ Sidus, et Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.*

474. *Græcia tum potuit*, etc.] E Virgilio, ver. 259: *Vel Priamo miseranda manus.* Ante eum Pacuv. "Si Priamus adesset, et ipse ejus commiseresceret." *Potuit*, potuisset.

475. *Cura Minervæ*, Minerva, ut i. 48. *cura Dei. Servatum fluctibus eripuit* pro, e fluctibus ereptum servavit. A Troja Argos rediit Diomedes secundum Homerum, Od. Γ. 180: itaque quum multi MSS. (sicuti et codices Regii nostri) h. l. τῷ *agris* præferant *patriis ab Argis*, quod et Heinsio placebat, quanquam is ex aliis malebat *patriis ab aris*, assentiente Burmanno, illud recepimus. Sed inde *rursus pellitur*, fugit, cognito uxoris adulterio, quod caute admodum hic tangit. Ejus rei causam tribuit *Veneri antiqui vulneris* memori, quod manui ipsius in prælio inflixerat Diomedes; Homerus, Il. E. 330. Virg. ver. 275: "Hæc adeo ex illo mihi jam speranda fuerunt Tempore, quum ferro cœlestia corpora demens Appetii et Veneris violavi vulnere dextram." Apud eundem ver. 270. Calydona redit, sed melius Ovid. Vide ad ver. 460. *Memores*, quia ipsa memor, ut sæpius vidimus.

Pellor; et antiquo memores de vulnere pœnas
Exigit alma Venus; tantosque per alta labores
Æquora sustinui, tantos terrestribus armis,
Ut mihi felices sint illi sæpe vocati,
Quos communis hiems, importunusque Caphareus
Mersit aquis; vellemque horum pars una fuissem.
Ultima jam passi comites belloque fretoque,
Deficiunt, finemque rogant erroris: at Acmon
Fervidus ingenio, tum vero et cladibus asper;
"Quid superest, quod jam patientia vestra recuset
Ferre, viri?" dixit: "quid habet Cytherea, quod ultra
(Velle puta) faciat? nam dum pejora timentur,
Est in vota locus: sors autem ubi pessima rerum,
Sub pedibus timor est, securaque summa malorum:
Audiat ipsa, licet; licet, ut facit, oderit omnes
Sub Diomede viros; odium tamen illius omnes
Spernimus, et parvo stat magna potentia nobis."
Talibus invitam Venerem Pleuronius Acmon
Instimulat verbis, veteremque resuscitat iram.
Dicta placent paucis: numeri majoris amici

479. *Terrestribus armis*, cum Dauno adversus Messapios latis; confer Antonin. Liberal. 37. *Communis hiems*, tempestas, ver. 470 sqq. descripta, quæ pertinebat ad omnes Græcos. Votum autem hoc commune iis, qui e calamitate quadam emersi, jam cum alia conflictantur.

484. *Deficiunt*, animos abjiciunt. Potest *deficiunt* explicari, me derelinquere parant. *Acmon*, qui infra, ver. 494. dicitur *Pleuronius* a Pleurone Ætoliæ urbe, quum Venerem contemneret, in avem cycno similem fuit mutatus. Nonnulli scribunt *Agmon;* sed Acmon Græcum est nomen ut *Cycnus*, *Procne*, etc. *Acmon* apud Virgilium non occurrit. *Asper*, exacerbatus.

489. *In vota*, votis, precibus. *Sub pedibus*, victus est. *Secura summa malorum*, securi sunt homines de summo malo, non amplius timent majus malum; sic *secura vota* xii. 199.

493. *Et parvo stat magna*, etc.] Utique e duodecim MSS. revocandum, *et parvo stat tanta potentia nobis;* parum damni nobis affert potentia Veneris; vide ad x. 547: recte Heinsius ait: hoc vult, socios suos superiores esse omni Veneris insultu. Vulgo, *et magno stat magna*, ut in codicibus Regiis.

Acmona corripimus: cui respondere paranti
Vox pariter, vocisque via est tenuata; comæque
In plumas abeunt, plumis nova colla teguntur,
Pectoraque, et tergum: majores brachia pennas
Accipiunt, cubitique leves sinuantur in alas:
Magna pedum digitos pars occupat; oraque cornu
Indurata rigent, finemque in acumine ponunt.
Hunc Lycus, hunc Idas, et cum Rethenore Nycteus,
Hunc miratur Abas; et dum mirantur, eandem
Accipiunt faciem: numerusque ex agmine major
Subvolat, et remos plausis circumsonat alis.
Si volucrum quæ sit subitarum forma requiris;
Ut non cycnorum, sic albis proxima cycnis.

497. *Respondere paranti.*] Plurimi (et Regii codices) *respondere volenti*. *Vox pariter, vocisque*, etc. Virgilius, ver. 272. breviter: "Socii amissi petierunt æthera pennis, Fluminibusque vagantur aves, heu dira meorum Supplicia! et scopulos lacrimosis vocibus implent." Cum nostro loco confer ii. 373. ubi et *vox tenuata*.

501. *Sinuari* exquisite de alarum curvatura. *Cornu indurata rigent*, fiunt cornea. Sed posuit duo verba, quibus natura cornu exprimitur. *Finem in acumine ponunt*, desinunt in acumen.

505. *Hunc miratur Abas* Regii codices habent, ut omnes alii, præter secundum Vatican. et Francof. ex quibus Heinsius Burmannusque, et post eos Gierigius, male ediderant *Hunc mirantur Abas*, ut illud verbum ad præcedentia nomina simul referretur, sicut referenda sunt duo sequentia verba *mirantur—accipiunt:* sed maluimus cum *Abate* tantum conjungere verbum quod proximum antecedit, idemque verbum cum singulis aliis præcedentibus nominibus subintelligere, explicareque hoc modo: hunc miratur Lycus, hunc miratur Idas, hunc Abas miratur. Unde lectionem codicum revocavimus. Lem. Quia modo præcessit *pennas accipiunt*, propterea Burm. cum tribus legeret *traxerunt faciem*, ut i. 412; unus Heinsii *assumit faciem*, ut xii. 1.

508. *Volucrum subitarum.*] Codices Regii, ut plurimi, *volucrum dubiarum;* hoc bene refutat Heinsius, quum Venulo illas aves, quamvis cycni non essent, cycnorum tamen albitudinem referre ignoranti, *dubium* nasci nondum potuerat. Etiam Lycophr. d. l. has aves Diomedeas, anatibus paulo ampliores diemque piscando in medio pelago exigentes, cum cycnis comparat; Plinius vero, x. 44. fulicarum similes esse judicat; referuntur hodie inter anseres procellarios: versantur juxta insulas Diomedeas, Apuliam contra; Plinius d. l. "Ædem (*Diomedis*) quotidie pleno gutture madentibus pennis perluunt atque purificant: unde origo fabulæ, Diomedis socios in earum effigies mutatos."

Vix equidem has sedes, et Iapygis arida Dauni
Arva gener teneo, minima cum parte meorum.
V. Hactenus Œnides: Venulus Calydonia regna,
Peucetiosque sinus, Messapiaque arva relinquit.
In quibus antra videt, quæ multa nubila silva,
Et levibus guttis manantia, semicaper Pan
Nunc tenet; at quodam tenuerunt tempore Nymphæ.
Appulus has illa pastor regione fugatas
Terruit, et primo subita formidine movit.
Mox, ubi mens rediit, et contempsere sequentem,
Ad numerum motis pedibus duxere choreas.
Improbat has pastor, saltuque imitatus agresti
Addidit obscœnis convicia rustica dictis:
Nec prius obticuit, quam guttura condidit arbor.
Arbore enim succoque licet cognoscere mores;
Quippe notam linguæ baccis oleaster amaris
Exhibet: asperitas verborum cessit in illas.
VI. Hinc ubi legati rediere, negata ferentes

510. *Arida Dauni arva*, Apulia, aquarum inops: hinc *pauper aquæ Daunus* Horat. III. Od. xxx. 11: et male hoc loco *ardua Dauni arva* in octo MSS.

512. *Œnides*, Diomedes ab avo Œneo, Ætoliæ rege, cujus urbs *Calydon*, hinc Daunia etiam, nova sedes Diomedis, per *Calydonia regna* declaratur. Pro *Peucetios* MSS. fere omnes diversa lectionum monstra exhibent; sed veram restituisse videtur Burmannus: nempe Dauniis vicini *Peucetii* et *Messapii;* namque Iapyx, Daunus et Peucetius, Lycaonis filii, has oras occupâsse traduntur ab Anton. Liberali, 31.

515. *Levibus guttis manantia*, in quibus *leves*, roris modo, guttæ de saxo decidunt: Fast. v. 661. *vivo rorantia saxo antra.*

517. *Fugatas terruit*, terruit, ut fugerent. *Movit*, conterruit.

520. *Motis pedibus.*] Heinsius suadet *motis manibus*, quia ubique fere *movere* aut *jactare manus, brachia* de saltatione, in qua manuum magis et brachiorum gestus spectabatur, quam pedum motus. Vide nubem exemplorum ab Heinsio ad Remed. Am. 334. collectorum. At h. l. quia *saltu imitatus agresti* illos motus pastor traditur, et MSS. omnes in *pedibus* conspirant, id mutari nolim: etiam *pedum* eleganter ponendorum ars fuit in saltationibus veterum; Horatius, II. Od. xii. 17. *Quam nec ferre pedem dedecuit choris.*

527—565. *Naves Æneæ.*] Sumpta fabula e Virgilio, Æn. ix. 107 sqq; conf. x. 219. Additur Alcinoi navis in saxum mutata. *Ferentes*, referen-

Arma Ætola sibi, Rutuli sine viribus illis [cruoris
Bella instructa gerunt; multumque ab utraque
Parte datur: fert ecce avidas in pinea Turnus
Texta faces; ignesque timent, quibus unda pepercit.
Jamque picem et ceras, alimentaque cætera flammæ
Mulciber urebat, perque altum ad carbasa malum
Ibat, et incurvæ fumabant transtra carinæ;
Quum memor has pinus Idæo vertice cæsas
Sancta Deûm genetrix, tinnitibus aera pulsi
Æris, et inflati complevit murmure buxi:
Perque leves domitis invecta leonibus auras,
"Irrita sacrilega jactas incendia dextra,
Turne," ait; "eripiam, nec me patiente cremabit
Ignis edax nemorum partes et membra meorum."
Intonuit dicente Dea: tonitrumque secuti
Cum saliente graves ceciderunt grandine nimbi;

tes. *Arma negata* e formula sollenni, *arma virosque polliceri ad bellum. Instruit bellum* qui parat, quibus opus est ad bellum. Sic et *instruere odia, iram.*

530. *Fert faces avidas,* quia ignis avidus, edax. *Texta,* naves; vide ad xi. 524: ante Dan. Heinsium edebatur *Tecta. Ignes timent,* jam verendum erat, ne igne perirent. Nota lusum in *ignes* et *unda,* atque confer Æn. ix. 71 sqq.

532. *Picem et ceras;* vide ad xi. 524. *Ire* sæpe de celeri et vehementi motu, ubi gravius verbum expectes.

535. *Quum memor has,* etc.] Digna res visa Virgilio, ad quam nova Musarum invocatione transiret, ver. 77. *Ida,* mons sacer Phrygiæ Deæ, (vide ver. 541.) materia abundabat, *Idææ naves* etiam apud Horat. I. Od. xv. 1. Mater Deum Æneæ, quum classe indigeret, pineam silvam sibi sacram dederat, Jovem precata, ne naves inde factæ vento ullo vincerentur. Jupiter promiserat, se illas, ubi finem portusque Ausonios tenuerint, in æquoris Deas esse mutaturum. Sic Virgilius, qui adventum Deæ breviter describit: "ingens Visus ab Aurora cœlum transcurrere nimbus, Idæique chori: tum vox horrenda per auras Excidit, et Troüm Rutulorumque agmina complet." Hæc latius Noster tractavit. *Pulsum æs,* cymbala, quæ inter se concussa tinnitum dabant acutum; vide ad iii. 532. ubi *æra ære repulsa. Buxus* contra s. tibia Phrygia incurva, *murmur* dabat, id est sonum gravem. *Complevit* ita aera ope Corybantum, qui comitari Deam illam solebant. Strepitu autem tympanorum, cymbalorum et tibiarum declarari solebat etiam in sacris adventus Cybeles. De *leonibus* Cybeles vide ad x. 704.

543. *Saliens grando* exquisite de grandine a corporibus, quibus impingitur, resiliente; e Virgil. Georg. i.

Aeraque, et subitis tumidum concursibus æquor
Astræi turbant, et eunt in prælia, fratres.
E quibus alma parens unius viribus usa,
Stuppea prærumpit Phrygiæ retinacula classis;
Fertque rates pronas, medioque sub æquore mergit.
Robore mollito, lignoque in corpora verso,
In capitum faciem puppes mutantur aduncæ:
In digitos abeunt, et crura natantia, remi:
Quodque prius fuerat, latus est; mediisque carina
Subdita navigiis, spinæ mutatur in usum.
Lina comæ molles, antennæ brachia fiunt.
Cærulus, ut fuerat, color est: quasque ante time- [bant,
Illas virgineis exercent lusibus undas
Naïdes æquoreæ; durisque in montibus ortæ
Molle fretum celebrant; nec eas sua tangit origo.
Non tamen oblitæ, quam multa pericula sævo
Pertulerint pelago, jactatis sæpe carinis
Supposuere manus, nisi si qua vehebat Achivos.
Cladis adhuc Phrygiæ memores, odere Pelasgos;
Neritiæque ratis viderunt fragmina lætis

449. *in tectis crepitans salit horrida grando. Astræi fratres*, venti, Astræi et Auroræ filii; Hesiodus, Theogon. 378.

547. *Stuppea prærumpit*, etc.] Virgilius, ver. 117: "Et, sua quæque, Continuo puppes abrumpunt vincula ripis, Delphinumque modo demersis æquora rostris Ima petunt; hinc virgineæ, mirabile monstrum, Reddunt se totidem facies pontoque feruntur." Sed Noster, more suo, singularum partium transformationem describit, idque satis ingeniose, quum nihil similitudinis habeant partes navis cum corpore humano.

552. *Quodque prius fuerat, latus est.*] Hanc lectionem ex Neapolitano recepit Heinsius pro vulgata, quam habent Regii codices nostri, *Quodque sinus fuerat, latus est;* quanquam eidem Heinsio non displicebat altera in permultis reperta, *Quodque latus fuerat, latus est*, nam et *latera* navium dicuntur; sed eodem alludit lectio recepta.

556. *Exercent lusibus undas*, ludunt, et natant in mari. Similiter *exercere tellurem* arando. *Duri montes*, quatenus opponuntur *molli freto;* quare in plurimis legitur male *summisque in montibus;* confer ver. 709. *Nec eas sua tangit origo;* nihil curant redire in montes, ubi sunt ortæ.

563. *Neritia*, navis Ulyssis a Nerito, monte Ithacæ. Hoc bene emen-

Vultibus, et lætæ videre rigescere puppim
Cautibus Alcinoi, saxumque increscere ligno.
VII. Spes erat, in Nymphas animata classe ma-
Posse metu monstri Rutulum desistere bello.[rinas,
Perstat; habetque Deos pars utraque, quique, Deo-
Instar, habent animos: nec jam dotalia regna, [rum
Nec soceri sceptrum, nec te, Lavinia virgo,
Sed vicisse petunt; deponendique pudore
Bella gerunt: tandemque Venus victricia nati
Arma videt; Turnusque cadit: cadit Ardea, Turno
Sospite, dicta potens: quam postquam barbarus
Abstulit, et tepida latuerunt tecta favilla, [ignis
Congerie e media tum primum cognita præpes

davit Regius, quum ante legeretur *Narycia;* i. e. Ajacis Oilei navis, qui fuit Narycius. Ulyssem benigne excepit *Alcinous,* Phæacum rex, cumque nave sua portari jussit Ithacam; Homerus, Od. H. 328. De ejus mutatione in saxum Od. N. 155 sqq. Procopius, de Bello Gothorum iv: "Navem ex alba petra, quæ in Phæacide regione apud mare visitur, aliqui eam esse autumant, qua Ulysses Ithacam fuit advectus."

566—580. *Ardea,* urbs Rutulorum, interfecto Turno, incendio deletur, et ex cineribus oritur Ardea avis. *In Nymphas animata* breviter dictum, animata et versa in Nymphas, ut iv. 618. *exceptas varios animavit in angues. Posse desistere* pro, fore, ut desistat. *Monstrum,* mira transformatio, ut sæpe apud Nostrum. *Deos,* suos Deos, id est sibi propitios. *Quique—animos,* duces fortes et acres. Laudat Heinsius illud Mezentii, *Dextra mihi Deus.*

571. *Vicisse* Græco more pro, victoriam. *Deponendi* scilicet arma, bellum. Mores bellatorum bene notati. *Tandemque,* etc. Etiam Tibullus, II. v. 46. de hoc Veneris auxilio Æneæ præstito, *Tandem ad Trojanos diva superba venit. Turnus cadit* interfectus ab Ænea in certamine singulari; Virg. xii. extr.

574. In *barbarus ignis* (olim edebatur *ensis,* ut legitur in codice A.) hæsere intt. quia putârunt, Æneam sine offensione Augusti non potuisse *barbarum* dici. Jac. a Cruce igitur hæc verba ad Annibalem referebat, motus verbis mendosis Servii ad Æn. vii. 412: at Ovidius narrat, quæ Æneæ temporibus acciderint. Heinsius malebat, *Dardanus ensis,* ut ver. 467. *Danaas flammas;* Virg. Æn. ii. 276. *Phrygii ignes;* Horat. I. Od. 13. *Achaicus ignis.* Sine causa. Phryges sæpe dicuntur sine invidia aut contemptu *barbari,* ut ver. 163. *barbara prora;* vide ad xi. 162. Heynius ad Tibull. II. v. 48. intelligit sævum, crudelem ignem, atque etiam *barbarum Turnum* ibi interpretatur, ferocem, crudelem. *Latuerunt* sub *favilla,* absumpta fuerunt, et redacta in cineres.

576. *Congerie e media.*] Plurimi *e media;* alii, ut codex Regius A. *in media;* quidam, ut codex B. omittunt

Subvolat, et cineres plausis everberat alis.
Et sonus, et macies, et pallor, et omnia, captam
Quæ deceant urbem; nomen quoque mansit in illa
Urbis: et ipsa suis deplangitur Ardea pennis.

VIII. Jamque Deos omnes, ipsamque Æneïa virtus
Junonem veteres finire coegerat iras;
Quum, bene fundatis opibus crescentis Iuli,
Tempestivus erat cœlo Cythereïus heros;
Ambieratque Venus Superos; colloque parentis
Circumfusa sui; "Nunquam mihi," dixerat, "ullo
Tempore dure pater, nunc sis mitissimus oro;
Æneæque meo, qui te de sanguine nostro
Fecit avum, quamvis parvum, des, optime, numen;
Dummodo des aliquod: satis est inamabile regnum
Aspexisse semel, Stygios semel îsse per amnes."
Assensere Dii: nec conjux regia vultus
Immotos tenuit, placatoque annuit ore.

præpositionem. Ineptæ huic fabulæ originem haud dubie dedit similitudo nominis;. Virg. vii. 411. *Locus Ardea quondam Dictus avis*, ubi tamen *avis* esse videtur, majoribus. *Ardea* nomen traxisse videtur a situ in monte edito: Servius ex Hygino de Italicis urbibus memorat, ab augurio avis ardeæ urbem esse dictam. Et *potens* sane Turni tempore fuisse videtur; Silius, i. 293. *Magnanimis regnata viris, nunc Ardea nomen.*

577. *Everberare* pro simplici verberare, ut Quintil. Inst. Or. ii. 4. *Plausis*, motis; i. 466. *percussis alis.* *Quæ deceant.* Tres, *quæ doceant*, non improbante Burmanno; quem vide ad Amor. III. El. x. 48. *Ardea* avis sortem urbis Ardeæ, cujus e cineribus ipsa orta, plausu alarum suarum, tamquam lugubri planctu, luget. Acumen ingenii frigidum.

581—608. *Æneas* mutatur Veneris beneficio in Deum. Simillimus huic est locus pulcherrimus ix. 239—272. ubi placata Junone Hercules mortalitatem exuit flammis, ut hic Æneas undis; Juvenal xi. 63: *Alter aquis, alter flammis ad sidera missus. Junonem finire coegerat iras.* Apud Virgilium, Æn. i. 4. *memorem Junonis ob iram* tantum jactatus Æneas. Cf. omnino Æn. xii. 791 sqq. ubi Jupiter eam placat. *Crescens Iulus* nondum maturus erat imperio, sed *bene fundatæ* a patre *opes* incolumes ei steterunt tutela Laviniæ; Livius, i. 2. *Tempestivus erat cœlo;* ut qui gloriæ suæ satis vixisset, cœlo maturus, Divis ascribendus esset.

587. *Nunc sis mitissimus oro.*] Alii, ut codex Regius B. *opto.* *Parvum numen* Æneas inter Indigetes et Penates relatus, qui *parvi Dii* vocantur. *Aspexisse semel*, quum, Sibylla duce, ad inferos descenderet.

Tum pater; "Estis," ait, "cœlesti munere digni;
Quæque petis, pro quoque petis: cape, gnata, quod optas."
Fatus erat: gaudet, gratesque agit illa parenti;
Perque leves auras junctis invecta columbis
Litus adit Laurens, ubi tectus arundine serpit
In freta flumineis vicina Numicius undis.
Hunc jubet Æneæ, quæcunque obnoxia morti,
Abluere, et tacito deferre sub æquora cursu.
Corniger exequitur Veneris mandata; suisque
Quidquid in Ænea fuerat mortale, repurgat,
Et respergit aquis: pars optima restitit illi.
Lustratum genetrix divino corpus odore
Unxit, et ambrosia cum dulci nectare mixta
Contigit os, fecitque Deum: quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem; temploque arisque recepit.
IX. Inde sub Ascanii ditione binominis Alba,

599. *Numicius*, fluvius inter Laurentum et Lavinium decurrens: ad eum Æneas in prælio cum Etruscis aut Rutulis periisse videtur; hinc ad Deos abiisse creditus est, et inde exornata fabula, quam respicit etiam Tibullus, II. v. 43: "Illic sanctus eris, quum te veneranda Numici Unda Deum cœlo miserit Indigetem." *Deferre sub æquora*, quo deferebantur purgamina. *Tacito*, tardo propter alveum ulvosum et limosum; v. 599.

602. *Corniger*, Numicius; vide ad ix. i. *Respergit aquis*. Heins. scribendum censet *detergit aquis*, ἀρχαϊκῶς pro *deterget*, ut passim poetæ.

607. *Contingere* sic ii. 123; vide Heins. ad Amor. III. i. 64. Datum ei Jovis vel Patris Indigetis nomen, extructum ei ad ripas Numicii sacellum cum luco. Liv. d. l. "Situs est, quemcunque eum dici jus fasque est, super Numicium flumen, Jovem Indigetem appellant." *Templum*, illud sacellum, erat in luco juxta Numicium.

609—771. *Pomonam* hortos unice amantem amat *Vertumnus* in varias figuras apte transiens. Poeta, quum ad tempora notiora jam accedat, præmittendam putavit, nexus causa, seriem regum Albanorum. *Binominis*, quia idem et Iulus dictus; vide Livium, i. 3. Post *Silvium* omittit Æneam Silvium, cujus filius fuit *Latinus* Silvius. *Repetitum nomen*, quod alius jam olim habuit. *Latinus* vocatur *clarus*, quia illustrior ejus fama apud posteros, quam cæterorum regum, deductis ab eo aliquot coloniis. In his nominibus multum hæserunt interpretes: libri plurimi et nostri Regii dant *Clarus subit ecce Latino;* prim. Naug. mutavit in *Alba*. *Clarus* autem erat nomen proprium, non adjectivum;

Resque Latina fuit: succedit Silvius illi:
Quo satus, antiquo tenuit repetita Latinus
Nomina cum sceptro: clarum subit Alba Latinum:
Epitos ex illo; post hunc Capetusque, Capysque,
Sed Capys ante fuit: regnum Tiberinus ab illis
Cepit; et in Tusci demersus fluminis undis
Nomina fecit aquæ: de quo Remulusque feroxque
Acrota sunt geniti: Remulus maturior annis
Fulmineo periit, imitator fulminis, ictu.
Fratre suo sceptrum moderatior Acrota forti
Tradit Aventino; qui, quo regnârat, eodem
Monte jacet positus, tribuitque vocabula monti.
Jamque Palatinæ summam Proca gèntis habebat.
Rege sub hoc Pomona fuit; qua nulla Latinas
Inter Hamadryadas coluit solertius hortos,
Nec fuit arborei studiosior altera fœtus,

significabatque eum regem qui Alba dictus fuit. nam poetis mutare interdum nomina convenit, auctore Servio, et ne *Clarum* significare Albam dubites, idem poeta, in libro Fast. iv. *Isque, Latine, tibi pater est; subit Alba Latinum.* De hoc loco vide plura apud Burmann. *Epitos* etiam Fast. iv. 43; Livio dicitur Atys. *Capetusque—ante fuit.* Ingenii lusus, quem suggessit lex carminis. *Tuscum flumen,* Albula, in cujus trajectu submersus Tiberinus.

616. *De quo Remulus.—Acrota.*] Secundum Livium, Tiberini filius fuit Agrippa. Post eum regnavit *Remulus* Silvius, qui fulmine ictus, regnum tradidit Aventino. *Positus,* ut *situs,* de sepulto.

622. *Summa* gentis, de imperio, bene habet; *summa sceptri* xiii. 162; *summa belli* ex Ponto, II. i. 46. Sed quæritur, quo sensu *gens Palatina* dicta sit. Micyllus explicat, quæ circa Palatium et ea loco, ubi postea Roma condita fuit, tum habitabat. Ineptum hoc judicat Heinsius, qui suadet, *Palatinæ rupis,* aut *Palatini collis* s. *montis.* Verum non admodum potens rex, qui rupis summam habet. Quum MSS. fere omnes *Palatinus* habeant, id interea servandum arbitror, donec meliora proferantur. Forte hoc cognomen adhæsit Procæ. Regii nostri ambo dant *Palatinus summæ loca gentis habebat;* ita et omnes alii codices; si *Palatinus* non fuerit cognomen additum *Procæ,* optima mihi videtur lectio, quam recepit Gierigius. Lem. Pro *Latinas,* multi veteres *Latinos;* utrumque bene.

625. *Altera,* alia. Nympha operam dans arborum culturæ bene describitur. *Ramos,* arbores. *Felicia poma,* ut ix. 92.

Unde tenet nomen: non silvas illa, nec amnes;
Rus amat, et ramos, felicia poma ferentes.
Nec jaculo gravis est, sed adunca dextera falce;
Qua modo luxuriem premit, et spatiantia passim
Brachia compescit: fissa modo cortice virgam
Inserit, et succos alieno præbet alumno.
Nec patitur sentire sitim; bibulæque recurvas
Radicis fibras labentibus irrigat undis.
Hic amor, hoc studium: Veneris quoque nulla cupido.
Vim tamen agrestum metuens, pomaria claudit
Intus; et accessus prohibet refugitque viriles.
Quid non et Satyri, saltatibus apta juventus,
Fecere, et pinu præcincti cornua Panes,
Silvanusque, suis semper juvenilior annis,
Quique Deus fures vel falce, vel inguine terret,
Ut poterentur ea? sed enim superabat amando
Hos quoque Vertumnus; neque erat felicior illis.

628. *Gravis*, gravata. *Falx*, culter vinitorum curvus ad amputandas frondes. *Nec jaculo gravis*, etc. Nec dextra Pomonæ jaculum gestat; sed falcem, qua luxuriantes ramos recidat. *Premere*, eleganter pro, resecare, amputare, etiam Virg. Georg. i. 157. *Luxuriem*, ramos longiores, nimis se extendentes et succis fraudantes arborem. Iidem rami *brachia spatiantia*, luxuriose excrescentia, ut iv. 364. *spatiantes alæ*. *Passim* est, in omnes partes; Virgil. Georg. ii. 370. *ramos compesce fluentes;* Horatius, Epod. ii. 13. *Inutiles falce ramos amputans*.

630. Venuste insitionem et irrigationem describit; cf. Virg. Georg. ii. 73—82. *Alieno alumno;* surculo ex alia arbore in aliam translato. *Labentes undæ* centies apud poetas dicuntur rivi: sine causa igitur Heins. suadebat vel *lactantibus*, vel *lambentibus*. Etiam Burmanni conject. *lætantibus*, i. e. fœcundantibus, carere poteramus.

635. *Agrestum*, nempe Deorum, quales mox nominantur.

638. *Pinu præcincti;* i. 699. *Silvanusque*. Vulgo (et in codice Regio B.) *Silenusque*. Sileno, Bacchi comiti nullus hic locus: at Silvanus erat Deus agrestis et Latinus, qui semper senex in antiquis monumentis exhibetur. Sed ille *juvenilior suis annis*, magis amoribus deditus, quam a sene expectes. De *inguine* Priapi vide ad ix. 344.

642. *Hos quoque Vertumnus*, etc.] Sequitur locus classicus de Vertumno, quocum cf. Propert. iv. 2. Quum olim esset symbolum anni vicissitudinum, poetæ inde fecerunt Deum, qui posset in omnes verti formas, unde et Vertumnus dictus sit. Propertius, ver.

O quoties habitu duri messoris aristas
Corbe tulit; verique fuit messoris imago!
Tempora sæpe gerens fœno religata recenti,
Desectum poterat gramen versâsse videri.
Sæpe manu stimulos rigida portabat, ut illum
Jurares fessos modo disjunxisse juvencos.
Falce data frondator erat, vitisque putator:
Induerat scalas, lecturum poma putares:
Miles erat gladio, piscator arundine sumpta.
Denique per multas aditum sibi sæpe figuras
Repperit, ut caperet spectatæ gaudia formæ:
Ille etiam picta redimitus tempora mitra,
Innitens baculo, positis ad tempora canis,
Assimulavit anum, cultosque intravit in hortos,
Pomaque mirata est; Tantoque potentior! inquit,

42: "At mihi, quod formas unus vertebar in omnes, Nomen ab eventu patria lingua dedit;" et ver. 21: "Opportuna mea est cunctis natura figuris: In quamcunque voles verte, decorus ero." *Mille ornatus* varias istas figuras vocat Tibullus, IV. ii. 14. Hinc pendet locus sequens.

643. *Duri* omnes rustici, *messores* imprimis, quia æstum facile perferunt. Laudat Burmannus ex Horatio, Epod. 3. *dura messorum ilia. Imago messoris,* similis messori; Propertius, *Corbis in imposito pondere messor eram.*

645. *Tempora sæpe gerens,* etc.] Propertius, ver. 25: "Da falcem, et torto frontem mihi comprime fœno: Jurabis nostra gramina secta manu." De *stimulis* ad ii. 127.

649. *Frondator erat.*] Unus Heinsii et unus Basileens. *falcator erat;* non male, et Nostri ingenio convenire videtur appositio *Falce data falcator erat. Induerat.* Thysii liber *induitur,* Græcismo usitato. *Induerat scalas,* incedebat capite per gradus scalarum inserto.

651. *Miles erat gladio.*] Propertius, ver. 27: "Arma tuli quondam, et memini, laudabar in illis."

653. *Spectatæ.*] Quidam (non Regii codices) habent *speratæ;* sed *spectari* proprie dicuntur puellæ, earumque formæ.

654. *Picta* vel acu, vel radio, vel variegata.

657. *Tantoque potentior;* multi *peritior;* ita et codex Regius A; sed et *potentior* habet pro varia lectione. Hoc Ovidianum esse sciunt, qui ea voce auctorem frequentissime uti meminerunt. Pro *tanto* idem codex A. *cunctis. Tanto potentior* solennis et elegans laudandi formula, ut *tanto major, tanto melior, tanto felicior;* Seneca, de Tranq. Anim. cap. 15: "Laudemus toties dignum laudibus et dicamus: tanto fortior, tanto felicior!" *Potentior* pomorum copia, quibus olim maxime censebantur divitiæ.

Paucaque laudatæ dedit oscula, qualia nunquam
Vera dedisset anus; glebaque incurva resedit,
Suspiciens pandos autumni pondere ramos.
Ulmus erat contra spatiosa tumentibus uvis;
Quam socia postquam pariter cum vite probavit,
At si staret, ait, cælebs sine palmite truncus,
Nil præter frondes, quare peteretur, haberet.
Hæc quoque, quæ juncta vitis requiescit in ulmo,
Si non nupta foret, terræ acclinata jaceret.
Tu tamen exemplo non tangeris arboris hujus;
Concubitusque fugis, nec te conjungere curas,
Atque utinam velles! Helene non pluribus esset
Sollicitata procis, nec quæ Lapitheïa movit
Prælia, nec conjux timidis audacis Ulixei.
Nunc quoque, quum fugias averserisque petentes,
Mille proci cupiunt, et Semideique, Deique,
Et quæcunque tenent Albanos numina montes.
Sed tu, si sapies, si te bene jungere, anumque
Hanc audire voles, quæ te plus omnibus illis,
Plus, quam credis, amo; vulgares rejice tædas,
Vertumnumque tori socium tibi delige: pro quo

Quidam addunt duos versus, *Omnibus et Nymphis, quas continet Albula ripis. Salve virginei flos illibate pudoris. Qualia nunquam*, etc. cf. ii. 431.

661. *Spatiosa*, patula et abundans uvis. Commode et egregie vitium ulmis adjunctarum exemplo utitur in commendando Pomonæ conjugio. Comparari enim solebat illa adjunctio cum conjugio; hinc ulmi *cœlibes*, s. *viduæ* dicuntur *maritari*, aut vite *dotari*, et vites *nubunt* ulmis, fiuntque earum *conjuges* aut *sociæ*; vid. Heinsius. *Requiescit*, nempe claviculis suis complexa ulmum. *Terræ acclinata jaceret.* Cicero, Sen. 15. *ad terram fertur, nisi fulta sit.*

670. *Helenes* procorum nomina habet Hyginus, fab. 81: vid. idem, fab. 126. de Penelopes procis. *Quæ Lap. movit Prælia*, Hippodame, de qua xii. 210 sqq. Olim edebatur, *timidi aut audacis;* sed Heinsius ex MS. Barberin. recepit *timidis*, h. audacis in timidos, ut x. 544. *fortis fugacibus esto.* Codices ambo Regii *timidi aut audacis*, quod explicari deberet, timidi in pugna, audacis in struendis *insidiis;* sed bona est emendatio.

Me quoque pignus habe: neque enim sibi notior
ille est, 679
Quam mihi: nec toto passim vagus errat in orbe;
Hæc loca sola colit: nec, uti pars magna procorum,
Quam modo vidit, amat: tu primus, et ultimus illi
Ardor eris; solique suos tibi devovet annos. 683
Adde, quod est juvenis, quod naturale decoris
Munus habet: formasque apte fingetur in omnes;
Et, quod erit jussus, jubeas licet omnia, fiet.
Quid, quod amatis idem? quod, quæ tibi poma
coluntur, 687
Primus habet, lætaque tenet tua munera dextra?
Sed neque jam fœtus desiderat arbore demptos,
Nec, quas hortus alit, cum succis mitibus herbas,
Nec quidquam, nisi te: miserere ardentis: et ip-
Qui petit, ore meo præsentem crede precari: [sum,
Ultoresque Deos, et pectora dura perosam 693
Idalien, memoremque time Rhamnusidis iram.
Quoque magis timeas, etenim mihi multa vetustas
Scire dedit, tota referam notissima Cypro
Facta, quibus flecti facile, et mitescere possis.
Viderat a veteris generosam sanguine Teucri

681. *Hæc loca sola.*] MSS. fere omnes, *Hæc*, aut *Nec loca magna*; sed Vivianus ex suis *loca sola*, quod etiam in uno suo repertum recepit Heinsius. Codex Regius A. *Hæc loca magna*; codex B. *Nec loca magna*. *Devovet*, vovet.

684. *Juvenis.*] Ita pingi et fingi solebat, cinctus corona e frondibus viridibus, tenensque cornu copiæ. *Quod naturale*, etc. quod natura eum fecit decorum. *Formasque apte*, etc. Tibullus, IV. ii. 14. de Vertumno, *Mille habet ornatus, mille decenter habet.*

687. *Quæ tibi poma coluntur*, etc.] Fructuum primitiæ solebant Vertumno dari; Propertius, d. l. ver. 11. *quia vertentis fructum præcepimus anni*; et ver. 13. *Prima mihi variat liventibus uva racemis.*

694. *Idalie* dicta Venus ab Idalio, monte Cypri; et *Idalium* quidquid Veneri sacrum aut gratum. De *Rhamnuside* vide ad iii. 406.

695. *Multa vetustas*, longa ætas. *Dedit scire*, ut iii. 338; Græco more.

698. *Viderat a veteris*, etc.] Hanc fabulam sub Arceophontis et Arsinoës

Iphis Anaxareten, humili de stirpe creatus;
Viderat, et totis perceperat ossibus æstum:
Luctatusque diu, postquam ratione furorem
Vincere non potuit, supplex ad limina venit;
Et modo nutrici miserum confessus amorem,
Ne sibi dura foret, per spes oravit alumnæ:
Et modo de multis blanditus cuique ministris
Sollicita petiit propensum voce favorem.
Sæpe ferenda dedit blandis sua verba tabellis:
Interdum madidas lacrimarum rore coronas
Postibus intendit, posuitque in limine duro
Molle latus, tristique seræ convicia fecit.
Surdior illa freto surgente, cadentibus Hædis,
Durior et ferro, quod Noricus excoquit ignis,

nominibus refert Anton. Liberalis, Met. 39. apte h. l. adhibita, quia et vim movendi et metamorphosin habet. Reges Cypri originem ducebant a Telamonio *Teucro*, qui exciso Ilio huc migravit atque Salamina urbem, (ubi hæc res gesta; vide ver. 760.) condidit. Conditores autem urbium gentiumve solent fere a poetis *veteres, antiqui, prisci* vocari. *A sanguine*, quoad sanguinem. *Perceperat.* Unus Heinsii *præceperat;* sed mira non videbitur varietas, quum noveris quam parvum sit discrimen inter syllabas *per* et *præ*, in scriptis libris. *Luctatusque diu*, etc. Versum similem habes, lib. vii. 10.

704. *Per spes—alumnæ.*] Heinsius putat, *per spes alumnas*, ut xiii. 375. *spes socias.*

708. *Interdum madidas*, etc.] Facit hæc ex ineptis moribus amantium, foribus exclusorum. Ii enim *coronas* de capite demptas postibus *intendebant* (pro vulgari, innectere, suspendere. Exquisite Virg. Æn. iv. 506. *Intendit locum sertis;*) Lucretius, iv. 1171; Propertius, I. xvi. 7. Non modo coronas, sed januas etiam ipsas *lacrimarum rore* irrigabant; Martial. x. Epigr. 13. In nuda humo aut *duro limine* (cui suaviter opponitur *molle latus*) jacebant; Propertius, III. xiii. 16; Noster Art. Am. ii. 238. Stulte etiam januis vel preces adhibebant, vel *convicia faciebant*, eique imbrium verbera Jovisque fulmina imprecabantur; Tibul. I. ii. 6 sqq. *Tristis sera*, ut *janua difficilis* apud Tibullum, d. l.

711. *Surdior freto.* De hoc proverbio vide Heinsium ad h. l. *Surgens* fluctibus. *Cadere* de occasu siderum. *Hædi* duæ stellæ, quas manu tenet Auriga supra Tauri cornua, quarum et ortus et occasus gravissimas excitant tempestates; Theocrit. Id. vii. 53. *Ferrum Noricum* erat præstantissimum; Plinius, xxxiv. 14; hinc *Noricus ensis* Horat. I. Od. xvi. 9: erat autem *Noricum* Illyrici pars. *Saxi radices* ex Lucretio, ii. 102. Pro *viva radice tenetur*, olim (ut est in nostris codicibus Regiis) edebatur *vivum radice tenetur:* et sæpe *viva saxa*, ut vii. 204.

Et saxo, quod adhuc viva radice tenetur;
Spernit, et irridet, factisque immitibus addit
Verba superba ferox; et spe quoque fraudat amantem.
Non tulit impatiens longi tormenta doloris
Iphis, et ante fores hæc verba novissima dixit:
"Vincis, Anaxarete: neque erunt tibi tædia tandem
Ulla ferenda mei: lætos molire triumphos,
Et Pæana voca, nitidaque incingere lauro.
Vincis enim, moriorque libens; age, ferrea, gaude.
Certe aliquid laudare mei cogeris, eritque
Quo tibi sim gratus, meritumque fatebere nostrum.
Non tamen ante tui curam cessisse memento,
Quam vitam; geminaque simul mihi luce carendum.
Nec tibi Fama mei ventura est nuntia leti:
Ipse ego, ne dubites, adero, præsensque videbor,
Corpore ut exanimi crudelia lumina pascas.
Si tamen, o Superi, mortalia fata videtis,
Este mei memores: nihil ultra lingua precari
Sustinet: et longo facite ut memoremur in ævo;
Et, quæ dempsistis vitæ, date tempora famæ."
Dixit; et ad postes ornatos sæpe coronis,
Humentes oculos, et pallida brachia tendens,
Quum foribus laquei religaret vincula summi;

716. *Impatiens*, qui repulsæ dolorem non æquo fert animo: sequitur παρακλαυσίθυρον, h. carmen flebile ante fores amatæ cantatum.

720. *Et Pæana voca.*] Sic alibi Ovidius: *Dicite, Io Pæan, et, Io, bis dicite, Pæan.* Ea gratulatione in triumphis et victoriis usi sunt, atque adeo pæanas dixere omnia epinicia. *Nitidaque incingere lauro.* De *nitida* vide ad i. 552. Coronare, inquit, viridi lauro; id quod triumphantes solebant.

724. *Curam tui;* amorem, quo te prosequor. *Gemina luce,* et puella amata et vita.

729. *Si tamen, o Superi.*] Sic Virgilius, *Si qua est cœlo pietas, quæ talia curet.* Pro *mortalia fata,* ambo Regii codices dant *mortalia facta;* alteram lectionem ex quatuordecim invexit Heinsius.

735. *Laquei vincula* pro laqueo; nam *laqueus* jam in se est funis in formam vinculi compositus, unde hæc duo x. 378. et 381. permutantur. *Sum-*

Hæc tibi serta placent, crudelis, et impia?" dixit;
Inseruitque caput, sed tum quoque versus ad illam;
Atque onus infelix elisa fauce pependit.
Icta pedum motu trepidantum ut multa gementem
Visa dedisse sonum est, adapertaque janua factum
Prodidit; exclamant famuli; frustraque levatum,
Nam pater occiderat, referunt ad limina matris.
Accipit illa sinu, complexaque frigida nati
Membra sui, postquam miserarum verba parentum
Edidit, et matrum miserarum facta peregit,
Funera ducebat mediam lacrimosa per urbem,
Luridaque arsuro portabat membra feretro.
Forte viæ vicina domus, qua flebilis ibat
Pompa, fuit; duræque sonus plangoris ad aures
Venit Anaxaretes, quam jam Deus ultor agebat.
Mota tamen, "Videamus," ait, "miserabile funus;"

mi bene additum. Sed quum MSS. omnes, præter duos, habeant *summis*, id fortasse præferendum. Certe etiam supra x. 379. *Zona summo de poste revincta*. Regii ambo *summis*.

739. *Trepidantum* ingratam quidem, sed fidelem imaginem subjicit sensibus. Sed in sequentibus magna est lectionum discrepantia. Quum *gementem* e cod. suo notâsset Politianus, id recepit Heinsius; ita *multa* dictum est pro multum.

744. *Miserarum verba parentum.*] Ita legitur in ambobus Regiis codicibus; ex tribus autem Burmannus invexerat *miserorum*; quia vices patris defuncti agebat; Burmannum Gierigius erat secutus: ego veterem lectionem revoco: concedatur enim fuisse verba propria patribus filium lugentibus, hujusque funera ducentibus, aliaque propria matribus; mater vidua et patris defuncti vices agens, verba, quæ hic edidisset vivus, non edebat, sed certe verba sexui suo propria. Bene igitur *miserarum* Mitscherl. nuper revocavit. *Ducebat—portabat.* Regii nostri cum quibusdam ab Heinsio nominatis habent *ducuntur—portantur*, quod is improbat, quia *ducit funus* aut *exequias* proprie quæ prima est in pompa funeris; sed deinde omnino pro efferre funus ponitur: et *portare* nati corpus ad rogum mater dicitur etiam Heroid. xv. 115. *Lacrimosa*, lacrimis digna. *Arsuro* pro, arsura membra; etiam Tibullus, I. i. 61. *Flebis et arsuro positum me, Delia, lecto.*

748. *Viæ—qua—ibat.*] Prima editio Aldina *quam;* eodem modo apud Propertium, iii. 15. Heinsius vult legi *Scironis medias his licet ire vias*, pro vulg. *media via*. *Agebat* plus est, quam *habebat*, quod præferunt prior Gronovian. et tres alii MSS. Et proprie illud adhibetur de impulsu Deorum, Furiarum, furoris, etc.

Et patulis iniit tectum sublime fenestris.
Vix bene compositum lecto prospexerat Iphin;
Deriguere oculi, calidusque e corpore sanguis,
Inducto pallore, fugit; conataque retro
Ferre pedes, hæsit; conata avertere vultus,
Hoc quoque non potuit: paulatimque occupat artus,
Quod fuit in duro jampridem pectore, saxum.
Neve ea ficta putes, dominæ sub imagine signum
Servat adhuc Salamis: Veneris quoque nomine templum
Prospicientis habet: Quorum memor, o mea, lentos
Pone, precor, fastus, et amanti jungere, Nymphe.
Sic tibi nec vernum nascentia frigus adurat
Poma, nec excutiant rapidi florentia venti.
Hæc ubi nequidquam formas Deus aptus in omnes
Edidit, in juvenem rediit, et anilia demit
Instrumenta sibi; talisque apparuit illi,
Qualis ubi oppositas nitidissima Solis imago
Evicit nubes, nullaque obstante reluxit;
Vimque parat: sed vi non est opus; inque figura
Capta Dei Nymphe est, et mutua vulnera sentit.

753. *Vix bene.*] Poeta addit *bene*, ut majorem ostendat festinationem; sic alibi *Vix bene desierat*; et *Vix bene missus erat*; sic infra *Vix bene desierant*. Heinsius qui *compositum* pro *impositum* recepit, illud defendit non nisi iis locis ubi de cineribus *compositis*, hoc est, in monumentum conditis; sermo est. Rectius laudâsset ix. 503. *toroque Mortua componar*, ubi vide notam nostram: Mitscherl. tamen *impositum* prætulit.

761. *Prospicientis.*] Hoc cognomen accepit a forma prospicientis de fenestra Anaxeretes, quæ eadem specie a Venere in saxum conversa fuit. Ita recte Micyllus.

762. *Lentos fastus*, qui reddunt puellas *lentas*, id est difficiles; vide ad xiii. 799.

763. *Sic* ejus est, qui, ut impetret ab altero quod petierat, cum obtestatione ei apprecatur aliquid. *Urere* etiam de frigore dicitur; Cic. Tusc. ii. 17.

766. *Anilia instrumenta* eleganter vocat rugas, canos et reliqua, quibus efficiebat, ut anus esse videretur; conf. vers. 654. et 655.

770. *In figura capi*, ut vi. 490. *in illa æstuat*; viii. 50. *arsit in illa*.

X. Proximus Ausonias injusti miles Amuli
Rexit opes; Numitorque senex amissa nepotum
Munere regna capit; festisque Palilibus Urbis
Mœnia conduntur: Tatiusque patresque Sabini
Bella gerunt; arcisque via Tarpeia reclusa
Digna animam pœna congestis exuit armis.
Inde sati Curibus, tacitorum more luporum,
Ore premunt voces, et corpora victa sopore
Invadunt, portasque petunt, quas objice firma
Clauserat Iliades: unam tamen ipsa recludit,
Nec strepitum verso Saturnia cardine fecit.
Sola Venus portæ cecidisse repagula sensit;
Et clausura fuit; nisi quod rescindere nunquam

772—851. *Romuli* fata. *Miles Amuli*, Amulius ipse. Dura periphrasis. *Injusti* ob regnum fratri ereptum; *Dirus Amulius* Fast. iv. 53. *Palilibus.* Plerique *Parilibus;* Burmannus notat quinque, in quibus *paratibus* (ut in codice nostro Regio A; codex B. *Palilibus*,) vide Heinsium ad Fast. iv. 721. *Palilia* dies festus in honorem Pales, Deæ pastoritiæ, quo die Roma condita (Velleius, i.) et quem ideo summa religione celebrabant Romani; Dionys. Halic. i. 88. *Bella gerunt* propter raptum Sabinarum. *Arci* Romanæ præerat Sp. *Tarpeius*, cujus filia, quum aquam sacris petitum extra mœnia îsset, corrumpi se auro passa est a *Tatio*, ut *Sabinos* in urbem acciperet: intromissi *congestis armis* obrutam necavere. Varie tamen illa res tradita; vid. Livius, i. 2; Dionysius Halic. ii. 38—40. Pro *exuit* permulti (et Reg. B.) *edidit; exuit animam*, deposito corpore tamquam veste, ut recte ait Lutatius ad Statium, x. 943. ubi *Exuiturque animus.*

778. *Sati* nunc sunt incolæ *Curium*, urbis primariæ Sabinorum. *Tacitorum*, quia prædam petunt. Quidam habent *rapidorum*, aut *rabidorum*. *Corpora* melius, quam Romanos, quia de sopore sermo. Hunc locum Priscianus, lib. ii. p. 582. legit ita: *ut corpora—Invadant, portasque premunt, quas objice fultas Clauserat Iliades;* et laudat *objice fultas*, id est firmatas, munitas: non male; Tibullus, I. ii. 6. *Clauditur et dura janua fulta sera;* Virg. Æneid. viii. 227. *fultasque emuniit objice postes;* Noster Art. Amat. ii. 244. *Atque erit apposita janua fulta sera.* *Iliades*, Romulus Iliæ filius, quæ eadem Rhea Sylvia dicta; Fast. iv. 54; vide Perizonium et Rickii epistolas amœbeas de ea ad Æliani Var. Hist. tom. i. pag. 510 sqq. *Saturnia*, Juno veterem iram exercens etiam in Æneæ posteros.

784. *Nisi quod*, etc. vide ad ii. 677. *Janus*, templum Jani, quod Romulus ædificâsse creditur. Ibi aquæ calidæ. Varro de Ling. Lat. 4: *Lautolæ a lavando: quod ibi ad Janum geminum aquæ calidæ fuerint.* Inde orta fabula, de qua cf. Fast. i. 265 sqq; Macrobius, Saturn. i. 9; Servius ad Æn. i. 396. In ipso prælio quum fugerent Romani, precibus Romuli aquæ cali-

Dîs licet acta Deûm. Jano loca juncta tenebant
Naïdes Ausoniæ, gelido rorantia fonte:
Has rogat auxilium, nec Nymphæ justa petentem
Sustinuere Deam; venasque, et flumina fontis
Elicuere sui: nondum tamen invia Jani
Ora patentis erant, neque iter præcluserat unda.
Lurida supponunt fœcundo sulfura fonti,
Incenduntque cavas fumante bitumine venas.
Viribus his aliisque vapor penetravit ad ima
Fontis; et Alpino modo quæ certare rigori
Audebatis aquæ, non ceditis ignibus ipsis.
Flammifera gemini fumant aspergine postes,
Portaque nequidquam rigidis permissa Sabinis
Fonte fuit præstructa novo; dum Martius arma
Indueret miles: quæ postquam Romulus ultro
Obtulit, et strata est tellus Romana Sabinis
Corporibus, strata estque suis; generique cruorem

dæ scaturire cœperunt, quibus Sabini prohibiti sunt Romanos ulterius persequi; poeta autem precibus Veneris id factum fuisse ait.

787. *Has rogat.*] Unus Mediceus *Has petit*, ut sit repetitio Ovidio familiaris. *Non sustinet* alterum, qui non sustinet ei negare, quod petierat, qui non potest non satisfacere ejus precibus; Cicero ad Div. xi. 13. *Quum sustinere eos non posset;* Livius, xxxi. 13. *Senatus querentes eos non sustinuit.* Quod hic Nymphis tribuitur, id sibi ipsi vindicat Janus, Fast. i. 269 sqq. *Janus patens*, templum Jani tempore belli patens; Fast. i. 279. *Ut populo reditus pateant ad bella profecto, Tota patet dempta janua nostra sera.* Quanquam id demum factum inde a tempore Numæ Pompilii. Male Bersmann. e quibusdam præfert *parentis*, quia Janus Pater dictus est; Lactant. Inst. iv. 3. *Neque* vim explicandi habet, ut *et* sæpe: nempe unda non præcluserat iter. *Lurida supponunt*, etc. Causam hujus apparatus reddit Lactantius, Arg. "Quæ quum frigidæ hostium introitum non prohiberent, ex frigidis in calidas versæ, hostem averterunt."

794. *Alpinus rigor*, ut *Scythicum frigus*, in proverbium abierat; Virg. Ecl. x. 47. *Alpinæ nives et frigora Rheni. Gemini postes*, duæ januæ in Jani templo sibi oppositæ. *Rigidis*, bellicosis; ipse Mars *rigidus* viii. 20. Ante Heinsium edebatur *promissa*. Codex Regius A. *promissa;* sed melius in codice B. *permissa*, id est tradita.

801. *Generique cruorem cum soceri*, etc.] Apud Livium, i. 13. raptæ patres, virosque rogant, *ne se sanguine nefando soceri generique respergerent.*

Sanguine cum soceri permiscuit impius ensis:
Pace tamen sisti bellum, nec in ultima ferro
Decertare placet, Tatiumque accedere regno.
Occiderat Tatius, populisque æquata duobus,
Romule, jura dabas, posita quum casside Mavors
Talibus affatur Divumque, hominumque parentem:
"Tempus adest, genitor, quoniam fundamine magno
Res Romana valet, nec præside pendet ab uno,
Præmia, quæ promissa mihi dignoque nepoti,
Solvere, et ablatum terris imponere cœlo.
Tu mihi concilio quondam præsente Deorum,
Nam memoror, memorique animo pia verba notavi,
Unus erit, quem tu tolles in cærula cœli;
Dixisti: rata sit verborum summa tuorum."
Annuit Omnipotens, et nubibus aera cæcis

Codex Regius B. *Excedere regno;* codex autem A. *abscedere;* neutrum valet: nam inter præcipuas pacis conditiones, hoc placuit, ut Tatius una cum Romulo æqua potestate paribusque honoribus regnaret. *Occiderat Tatius,* interfectus Lavinii, anno Urb. cond. 12; Livius, i. 14. *Jura dare,* imperare; i. 576. *Æquata,* Sabinis æque ac Romanis; neutris plus favens.

809. *Res Romana valet,* etc.] Fast. d. l. *habet Romana potentia vires; Sanguinis officio non eget illa mei.* De Romulo inter Deos relato, confer Fast. ii. 475 sqq.

813. *Memoror,* quod habent duo, aut cum Ennio pro reminiscor et recordor positum esse, aut Nasonem scripsisse, *Nam refero,* h. e. memini, monet Heins. Prius admodum credibile est, quia et versus sequens ex Ennio sumptus. Itaque *memoror* prætuli τῷ *memoro,* quod librariis debetur alterum ignorantibus. *Pia* in nepotem. *Unus erit,* nempe Remo, altero filio, interfecto; vide Fast. d. l. *Cærula cœli,* cœlum cærulum. Ennius, unde hic ver. sumptus, *Unus erit, quem tu tollis ad cærula cœli Templa.* Etiam apud Lucretium, i. 1089. v. 770. *cærula cœli* et *mundi.* *Summa verborum,* verba; Fast. d. l. *sint rata dicta Jovis.*

816. *Cæcis,* obscuris, ut *cæca nox, cæca caligo,* etc. Mox Ciofanus præfert *terruit orbem,* propter Fast. d. l. *Jupiter annuerat: nutu tremefactus uterque Est polus.* At h. l. præstat *urbem* propter MSS. auctoritatem. Complures quidem Heinsius notat codices in quibus legit *urbem;* ambo autem nostri Regii dant *orbem,* et mihi certe videtur significavisse, ita cœlum tonuisse ut universus terrarum orbis ruere visus sit: idem docet Livius. *Quæ sibi,* etc. Mars sentit, his signis concedi sibi hoc, ut Romulum e terris *raptum* inferat cœlo.

Occuluit, tonitruque, et fulgure terruit Urbem.
Quæ sibi promissæ sensit data signa rapinæ,
Innixusque hastæ, pressos temone cruento
Impavidus conscendit equos Gradivus, et ictu
Verberis increpuit, pronumque per aera lapsus
Constitit in summo nemorosi colle Palati:
Reddentemque suo jam regia jura Quiriti
Abstulit Iliaden: corpus mortale per auras
Dilapsum tenues, ceu lata plumbea funda
Missa solet medio glans intabescere cœlo.
Pulchra subit facies, et pulvinaribus altis
Dignior, et qualis trabeati forma Quirini.
 Flebat ut amissum conjux, quum regia Juno

819. *Pressos temone* pro, junctos currui. Pro curru posuit temonem, qui et *premit* equos et ab iis *premitur*. Ita melius puto, quam cum Gronovio in Diatrib. Stat. p. 401. emendare, *prensos temone*, (atque ita postea in uno MS. Moreti reperit Burmannus,) idque dictum putare pro prensos jugo, quia temo jugum continet. *Cruento*, nempe e præliis. *Verberis*, flagelli. *Increpuit*, incitavit. Octo dant *pronusque*; Junian. *puramque*, ut Horat. i. 34.

823. *Reddentem—abstulit.*] Factum hoc esse, quum ad Capreæ paludem exercitum lustraret, tradunt historici. *Jura* ibi *dedisse* etiam Fast. d. l. narratur. Neque h. l. ipse in *Palatio* fuisse memoratur, sed Mars ibi constitit, ut deinde e vicinia Romulum auferret. Burmannus monet, *jam* conjungendum cum *suo*, quia post Tatii mortem *Quirites*, id est Sabini, in ejus potestatem concesserant, et ita jam *sui* erant, ut antea Tatii. Ita poeta partem incolarum memorasset pro universis. Lennius vero sic: reddebat jura populo suo, cui *jam*, interim, Quiritium nomen obvenerat. Olim edebatur *non regia*, idque interpretabantur civilia, æqualia: alii legunt *tunc*. *Quiriti*. Raro hoc nomen in singulari numero reperitur. Sed et hic pro universo populo. Ed.

825. *Ceu plumbea funda, etc.*] Eadem similitudo etiam ii. 727; sumpta e Lucretio, vi. 177: *Plumbea vero Glans etiam longo cursu volvenda liquescit;* ita et Virgilius, Æn. ix. 588. et Statius, Theb. x. 528. Falsum tamen est, *glandes*, globulos, plumbeas in cursu *intabescere*, id est liquescere. Argent. dat *incandescere*.

827. *Pulvinaribus altis*, dignior, qui conviviis Deorum interesset; quod signum divinitatis; vide ad vi. 173. *Pulvinaria*, lecti Deorum in templo positi; hinc et lecti cœlestes: Rodius contra *pulvinaria* interpretatur sacellum. *Trabeati forma Q.* Hæc lucem accipiunt ex Fast. ii. 503 sq: *Pulcher et humano major, trabeaque decorus, Romulus in media visus adesse via.* Nempe *trabea* priscorum regum Romanorum habitus; Plinius, ix. 39: ita *succinctus trabea* Picus apud Virg. vii. 188.

829—851. Altera metamorphosis,

Irin ad Hersiliam descendere limite curvo
Imperat, et vacuæ sua sic mandata referre:
"O et de Latia, o et de gente Sabina
Præcipuum, matrona, decus; dignissima tanti
Ante fuisse viri, conjux nunc esse Quirini,
Siste tuos fletus: et, si tibi cura videndi
Conjugis est, duce me lucum pete, colle Quirino
Qui viret, et templum Romani regis obumbrat."
Paret, et in terram pictos delapsa per arcus,
Hersiliam jussis compellat vocibus Iris.
Illa verecundo vix tollens lumina vultu, [ptum est;
"O Dea, namque mihi, nec quæ sis dicere prom-
Et liquet esse Deam; duc, o duc," inquit, "et offer
Conjugis ora mihi: quæ si modo posse videre
Fata semel dederint, cœlum accepisse fatebor."
Nec mora, Romuleos cum virgine Thaumantea
Ingreditur colles: ibi sidus ab æthere lapsum
Decidit in terras; a cujus lumine flagrans
Hersiliæ crinis cum sidere cessit in auras.

Hersiliæ in Horam. *Amitti* simpliciter dicuntur, tanquam verbo proprio, cognati et proximi morientes; vide ad Plinium, IV. Ep. ii. 1. Pro *Hersiliam* (quod legitur in Regiis codicibus) nonnulli *Hersilien*. *Vacuæ*, viduæ, quod ex interpretatione habent MSS. Junii, Sprotii et unus Basil. Etiam *vacua domus*, quum alter conjugum morte ablatus; Livius, i. 46.

834. *Vir* et *Quirinus* sibi opponuntur quia hoc Dei notionem involvit; Florus, i. 1. *Quirinum in cœlo vocari placitum Diis.* Solebant autem consecratis nova nomina dari, ut Leucotheæ et Palæmoni, iv. 541. Conf. Lactantius, Firm. i. 21. Pro *colle Quirino*, plerique (et Regii codices) *colle Quirini;* vide Bentleium ad Horat. i. Od. 2. *Templum* Romulo positum in colle Quirino. Templis et sepulcris addi fere solebant *luci*.

841. *Nec* (et non)—*et* passim. Ut non promptum est—ita liquet. *Cœlum accepisse fatebor.* Mos eorum, qui felicitatis cumulum adipiscuntur: similiter *Deorum vitam nancisci* et alia; Cic. Attic. ii. 1. *digito se cœlum putant attingere;* Horatius, i. Od. 1. *sublimi feriam vertice sidera.* Lenz. hoc refert ad Romulum inter cœlicolas receptum. Prius melius placet, quippe simile illi v. 556. *vitamque fatebor accepisse.* Multi autem dant *cœlum aspexisse fatebor.* Regii ambo *accepisse.*

Hanc manibus notis Romanæ conditor urbis
Excipit, et priscum pariter cum corpore nomen
Mutat; Horamque vocat, quæ nunc Dea juncta
Quirino est.

849. *Notis*, quibus sæpe eam in his terris amplexus erat. Ut Herculi consecrato Hebe, sic Quirino *Hora* conjux data. Ennius An. i: *Teque, Quirine pater, veneror, Horamque Quirini.* Et *Hora* eadem, quæ Hebe. Nonius Marcellinus, *Hora, juventutis Dea.* Nempe *Ὥρα*, juventus. Itaque non sine causa *Oram* mutavi in *Horam*, quod et MSS. meliores (et Regii ambo,) Ennius, Gellius xiii. 22. Marcellinus præferunt. Horam autem esse Hersiliam transformatam Ovidius unus narrat. *Juncta Quirino*, quia in templo Quirini colebatur.

P. OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON

LIBER DECIMUS-QUINTUS.

N. B. Argumentum hujus libri decimi quinti Metamorphoseon, relatum invenies in serie CANTERI, tom. iii. pag. 60.

FAB. I.

QUÆRITUR interea, qui tantæ pondera molis
Sustineat, tantoque queat succedere regi.
Destinat imperio clarum prænuntia veri
Fama Numam: non ille satis cognôsse Sabinæ

1—59. *Myscelos*, postquam Herculis munere absolutus erat a civibus suis, in Italiam proficiscitur, ibique *Crotona* urbem condit, quam Pythagoras studiis suis nobilitat. Inest metamorphosis *atrorum lapillorum in albos*. In narranda Crotonis origine Ovidius alios auctores secutus est, ac nos habemus. *Qui* recte ab Heins. ex Oxon. MS. receptum pro, *quis*. Ita enim *quærere* est circumspicere, quod curæ Romanorum multo melius convenit, quam altero sensu, *Quæritur quis*. Regii nostri ambo, ut omnes alii præter Oxoniensem, habent *quis;* sed probanda est emendatio Heinsii: eodem sensu Terentius, Eun. iv. 7. *Quærere qui respondeat*. Graviter autem expressit regni curas, *qui tantæ pondera*, etc. quanquam tenuis adhuc tunc temporis res Romana. Similiter duces *belli molem sustinere* dicuntur.

3. *Imperio clarum.*] Sixi codex *imperio Latio*. *Clarum*, inclytum justitia et religione, consultissimum omnis divini et humani juris. Livius, i. 18. *Satis habet*, qui acquiescit in aliqua re; vide Cortium ad Sallustium Jug. xxxi. 20. Describitur ingenium excellens, quod sapere studet supra tardos populares. *Sabinæ gentis ritus*, disciplinam sacram et civilem Sabinorum, quam tetricam et tristem vocat Livius d. l. *Capax* a vasis amplioribus ad *animum*, ingenium, translatum. *Majora*, scitu digniora et graviora. *Concipit*, scire studet. Frequenter, sed vario sensu, Noster hoc verbo utitur. *Requirit*, cognoscere cupit, *quæ sit rerum natura*, philosophiam Græcam, quæ versabatur in rerum natura explicanda.

Gentis habet ritus; animo majora capaci
Concipit, et quæ sit rerum natura requirit.
Hujus amor curæ, patria, Curibusque relictis,
Fecit, ut Herculei penetraret ad hospitis urbem.
Graia quis Italicis auctor posuisset in oris
Mœnia quærenti, sic e senioribus unus
Rettulit indigenis, veteris non inscius ævi:
Dives ab Oceano bubus Jove natus Iberis
Litora felici tenuisse Lacinia cursu
Fertur, et, armento teneras errante per herbas,
Ipse domum magni, nec inhospita tecta Crotonis
Intrâsse, et requie longum relevâsse laborem;

7. *Hujus curæ*, hujus studii, ut ver. 65. *Patria, Curibusque*, patria, hoc est Curibus. In *curæ* et *Curibus* captatum esse ab Ovidio lusum verborum, putat Lenzius. *Herculei hospitis urbs*, Croton, a Crotone, qui *Herculem* quondam *hospitaliter* exceperat, sic dicta, ut docent sequentia. *Penetraret*, perveniret. Erat sane antiqua traditio, Numam Crotona esse profectum, ibique a Pythagora præcepta sapientiæ cognovisse. Sed eam gravissimis argumentis refellit Livius d. loco, et "suopte ingenio temperatum Numæ animum virtutibus fuisse *opinatur* magis; instructumque non tam peregrinis artibus, quam disciplina Sabinorum." Cic. Tusc. iv. I. arbitratur, propter Pythagoreorum admirationem Numam quoque regem, Pythagoreum a posterioribus existimatum. Commode tamen in rem suam traditione illa usus est poeta.

9. *Graia mœnia*, quia Croton pars Græciæ Magnæ in ea Italiæ ora, quæ hodie *Calabria* dicitur. *Auctor posuisset*, condidisset: *auctor* plenitudinis causa additur; Virgilius, Æneid. v. 17. *Si mihi Jupiter auctor Spondeat;* Phædrus, prol. 1. *Æsopus auctor quam materiam reperit*. *Veteris ævi*, antiquitatis, historiæ antiquæ.

12. *Jove natus*, Hercules, *bubus Iberis*, Geryonis Hispaniæ regis, *dives* (quia divitiæ illis temporibus censebantur numerosis gregibus,) *ab Oceano*, ubi Erythea, Geryonis insula, veniens, feliciter in illis locis appulit. *Lacinia litora*. Liv. xxiv. 3: "Sex millia aberat ab urbe (Crotone) nobile templum, ipsa urbe nobilius, Laciniæ Junonis, sanctum omnibus circa populis." De promontorio *Lacinio* vid. Plinius, iii. 10. Cæterum summa religione in istis oris Hercules colebatur, et multa ejus monumenta ostendebantur; vid. Diod. Sic. iv. 20; Strabo, vi. pag. 281; et Dionysius Halic. i. 39—44. qui res ab eo in Italia gestas et fabulose narrat, et ad fidem historicam interpretari conatur. *Inhospita tecta*. Vide ad i. 218. De *Crotone* confer ver. 55. Apud Diodorum Sic. iv. 24. Hercules Crotoni, quem imprudens interfecerat, monumentum ponit, addito hoc ipso, quod jam sequitur, vaticinio, fore, ut ibi aliquando urbs condatur, et a Crotone nomen trahat. Sed Heraclide de Polit. auctore, ipse Croton urbem illam posuit.

Atque ita discedens, Ævo, dixisse, nepotum
Hic locus urbis erit; promissaque vera fuerunt.
Nam fuit Argolico generatus Alemone quidam
Myscelos, illius Dîs acceptissimus ævi.
Hunc super incumbens pressum gravitate soporis
Claviger alloquitur: "Patrias, age, desere sedes;
I, pete diversi lapidosas Æsaris undas."
Et, nisi paruerit, multa ac metuenda minatur.
Post ea discedunt pariter somnusque Deusque:
Surgit Alemonides, tacitaque recentia mente
Visa refert, pugnatque diu sententia secum.
Numen abire jubet; prohibent discedere leges;

18. *Hic locus urbis erit,* hoc loco urbs condetur. *Promissa,* vaticinium.

20. *Myscelos* recte rescriptum ab Heinsio: nam Dionysius Halicarn. Schol. Aristoph. ad Nub. 370. Strabo, Μύσκελος, aut Μύσκελλος scribunt. Argis et ipse habitâsse videtur. Pausanias vero Lac. Ep. 3. narrat, Polydoro regnante, a Lacedæmoniis coloniam esse deductam Crotonem. Herodotus, viii. 47. Κροτωνιῆται δὲ γένος εἰσὶ Ἀχαιοί. Ducem coloniæ *Myscelon* nominant et alii; vid. Strabo, viii. p. 593. *Illius ævi,* hominum illius ævi. *Incumbens,* ut xi. 657. Et membra *somno gravia* et *sopor* ipse *gravis,* quia reddit membra gravia. Gravitati accommodatum est τὸ *pressum,* pro quo unus Mediceus et sec. Ambrosianus *mersum*. *Claviger* aut *clavigerum numen,* pro Hercule, obvium apud poetas. Apud Schol. Aristophanis, ad Nub. 370. Myscelos oraculo jubetur urbem condere, quo loco ipsum imber cœlo sereno deprehenderit. Idem oraculum de Phalantho, Tarenti conditore, refert Pausanias, Phoc. p. 822. Videntur autem harum duarum urbium origines confusæ esse a veteribus. Itaque etiam Lactantius in Arg. hanc fab. addit: "A proximo tumulo, cui Tares, Neptuni filius, subjectus erat, Tarentum nominavit."

22. *Patrias, age—Æsaris undas.*] Ita ordinem verborum ex Palatino restituendum primus monuit Gruterus, approbante Heinsio; olim edebatur: *Lapidosas Æsaris undas, I, pete diversi; patrias, age, desere sedes. Diversi,* in aliis, iisque remotis terris fluentis; ii. 323. Phaethon reperitur *diverso in orbe*. *Æsar* alias *Æsarus,* Αἴσαρος, vocatur. Fluvius est Calabriæ, qui mediam Crotonam præterfluit.

26. *Alemonides*; Myscelus, Alemonis filius. *Visa refert;* secundum quietem visa secum volutat. Verbum *referre* sic alibi quoque usurpat Noster, pro recogitare, cogitatione et animo repetere, secum recolere. *Sententia pugnat secum* pro, Myscelos sententiis suis pugnat secum, varias habet sententias. Amant veteres hoc loquendi genus: plane sic Horatius, I. Epist. i. 97. *Mea quum pugnat sententia secum;* infra ver. 648. *Dissidet et variat sententia*. *Discedere,* nempe cum colonia.

Pœnaque mors posita est patriam mutare volenti.
Candidus Oceano nitidum caput abdiderat Sol, 30
Et caput extulerat densissima sidereum nox:
Visus adesse idem Deus est, eademque monere;
Et, nisi paruerit, plura et graviora minari.
Pertimuit, patriumque simul transferre parabat 34
In sedes penetrale novas; fit murmur in urbe, [est
Spretarumque agitur legum reus: utque peracta
Causa prior, crimenque patet sine teste probatum,
Squalidus ad Superos tollens reus ora manusque;
" O cui jus cœli bis sex fecere labores, [auctor."
Fer precor," inquit, " opem: nam tu mihi criminis
Mos erat antiquus, niveis atrisque lapillis, 41
His damnare reos, illis absolvere culpæ.

30. *Candidus* a puro nitore. *Candida Aurora* Tibullus, I. iii. 94; *Lucifer albus* infra ver. 189. Præclare nocti *caput sidereum*, stellis distinctum, tribuitur, idque *effert*, quum ingruit; Horatius, Epod. ii. 17. *decorum mitibus pomis caput Autumnus arvis extulit*. *Plura et graviora*. Confer cum hoc somnio id quod de Atinio Liv. ii. 36. refert.

34. *Patrium penetrale*, penates, Deos patrios, quorum simulacra stabant in penetrali. Hinc *Dii penetrales* apud Cic. Nat. Deor. ii. 27. Qui enim in novas sedes migrabant, Penates secum transferre solebant, ut et ibi patriam religionem instituerent; Virg. de Ænea, *dum conderet urbem Inferretque Deos Latio*.

36. *Agitur reus*, accusatur. Nam in jure Romano *agere lege* dicebantur, qui ex lege vel accusabant, vel petebant. *Causa prior* quæ sit, non liquet. Tan. Faber male emendabat, *Causa fuit*; melius Heinsius, *Causa viri*. Sine dubio *causa prior* est prior pars causæ, cognitio judicis. Postea sententiæ ferebantur, quæ erat causa posterior. *Squalor* et *sordes* tribuuntur reis, lugentibus, supplicantibus.

39. *O cui jus*, etc.] Quem duodecim labores dignum probârunt, qui reciperetur inter Deos. Seneca, Agam. 812. *Tuus ille bis seno meruit labore Allegi cœlo magnus Alcides*. Formulam *jus facere* comprobat Heins. ex Fast. vi. 25. *Criminis auctor*, quia suasit et minis perpulit, ut commigraret.

41. *Lapillis*, ψήφοις, unde ψηφίζεσθαι. Postea fabæ, κύαμοι, usurpabantur. Breviter autem locutus est pro, *lapillis* uti, atque *his damnare*, etc. Faba tamen in magistratu eligendo, calculo in judiciis vel sententiis politicis ferendis utebantur Athenienses. Ed. *Culpæ*, ut alibi *injuriarum aliquem absolvere*. *Sententia tristis*, severa, ingrata, quæ reddit reos tristes. Similiter apud Cic. *tristis judex*, et *tristis litera*, litera damnans C. *Immitis urna*, quia sententia immitis, dura: sic iii. 697. *crudelia necis instrumenta*.

Nunc quoque sic lata est sententia tristis; et omnis
Calculus immitem demittitur ater in urnam.
Quæ simul effudit numerandos versa lapillos,
Omnibus e nigro color est mutatus in album;
Candidaque Herculeo sententia munere facta
Solvit Alemoniden: grates agit ille parenti
Amphitryoniadæ; ventisque faventibus æquor
Navigat Ionium, Lacedæmoniumque Tarentum
Præterit, et Sybarin, Salentinumque Neretum,
Thurinosque sinus, Temesenque, et Iapygis arva.
Vixque pererratis, quæ spectant litora, terris,
Invenit Æsarei fatalia fluminis ora;
Nec procul hinc tumulum, sub quo sacrata Crotonis
Ossa tegebat humus: jussaque ibi mœnia terra
Condidit, et nomen tumulati traxit in urbem.

47. *Candidaque—munere.*] Plurimi (ut Regii ambo codices) *numine.* Paulo audacius, lapilli, quibus sententia declarabatur, candidi facti erant beneficio Herculis. *Solvit* pro composito absolvit. Lenzius conjicit, judices ipsos, Alemonis somnio commotos, albos demisisse calculos.

50. *Tarentum præterit,* etc.] More suo nominat rursus plura loca, quæ ille præterierit. *Lacedæmonium,* quo Lacedæmonii, duce Phalanto, coloniam deduxerunt; Pausanias, Phoc. p. 822; Justinus, iii. 4. De reliquis vide Plinium, iii. 11: *Oppidum Croto, amnis Neæthus. Oppidum Thurium inter duos amnes Arathin et Sybarin, ubi fuit urbs eodem nomine.* Deinde pluribus interjectis, *Barion ante Iapyx a Dædali filio, a quo et Iapygia. Neretum,* quod se etiam Lenzio probavit, dedimus, *Neæthum* Enim Regius nullam aliam ob causam invexit, quam quod meminerat, Strabonem hunc facere Salentinorum fluvium. Posset forsan et cum quatuor Vaticanis et altero Cælestino *Veretum* scribi; Plinius, III. ii. s. 16. *Salentinorum Aletini, Neretini, Valentini, Veretini.* Ptolemæus quidem iii. 1. et *Neretum* et *Veretrum* in mediterraneis Salentinorum ponit; sed talia Ovidius parum curavit. De *Temesa,* urbe Bruttiorum, vidimus ad vii. 207. Sed eam præterire non potest, qui e Græcia profectus, Æsaris ostia petit. Itaque Burmannus, postquam *Crimisen, Cameren* aut *Temenen* reponendum suaserat, credit, Nostrum secutum esse eos, qui *Temesen* eandem urbem fuisse putârunt, quæ et Brundusium. Alii aliter.

54. *Fatalia,* ab Hercule ei assignata. *Fata* enim sunt ea, quæ Dii fantur. Nisi dicas, Herculem fato sic volente ita jussisse. *Sacrata* et *sancta* erant sepulcra, quia violari, moveri, deleri sine pœna non poterant. *Humus sub tumulo tegit ossa* e sermone poetico Romanorum fluxit, e quo etiam Virgilius, Georg. iv. 457, dixit, *Tellus fundit humo victum;* vide ad xi. 603.

Talia constabat certa primordia fama
Esse loci, positæque Italis in finibus urbis.
II. Vir fuit hic ortu Samius: sed fugerat una
Et Samon, et dominos; odioque tyrannidis exul
Sponte erat: isque, licet cœli regione remotos,
Mente Deos adiit: et, quæ natura negabat
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.
Quumque animo, et vigili perspexerat omnia cura,

58. *Talia constabat—urbis.*] Hos versus duos suppositos esse arbitrabatur Tanaq. Faber; sed leguntur in omnibus libris scriptis. De originibus Crotonis multa habet Leopard. in Emendatt. cap. 14.

60—478. *Dogmata nonnulla Pythagorica,* quæ quum de mutationibus agant, ornatumque facile admittant poeticum, locum in hoc opere habent commodum. Etiam hoc placet, quod Pythagoras ipse docens inducitur. De Pythagora, viro insigni, ejus rebus, institutis, familia, copiose et subtiliter disputat *Meiners in der Geschichte der Wissensch. in Griechenland und Rom.* tom. i. lib. 3.

60—72. *Vir fuit,* etc.] De Pythagora ipso, ejusque philosophia universe. *Hic,* Crotone, postea etiam Metaponti, ubi decessit; Cicer. Fin. v. 2; Justinus, xx. 4. Reversus a peregrinatione, qua Ægyptum lustraverat, Persarumque, ut veteres tradunt, magos adierat (Cic. Fin. v. 29.) oppressam reperit patriam *tyrannide* Polycratis; Diogenes Laert. viii. 47; Plutarchus, de Placit. i. 3. Quæ nova patriæ forma ei displicuit, sub qua non putabat se effecturum, quæ moliretur, quum contra Græciæ Magnæ civitates eum multis causis invitarent; *Meiners,* p. 392. *Fugere* pr. de exule; *exul* autem etiam is, qui sponte patriam deserit. *Dominos,* dominum, tyrannum. Vixit autem Pythagoras, si verius ætatem ejus scire cupias, vel Servio Tullio regnante Romæ, ut vult Livius, i. 18. vel tempore Tarquinii Superbi et Bruti, secundum Cic. Tusc. i. 16; iv. 1. De his omnibus vide Lactantii Argumenta.

62. *Remotos.*] Vulgo (et in Regiis codicibus) *remotus,* quod malim. Cf. xii. 41. *quamvis regionibus absit. Mente Deos adire* alibi de precibus, h. l. de studio divinæ naturæ cognoscendæ. *Haurire,* quum omnino sit percipere, et de sensibus et de animo usurpatur; *oculis pectoris hausit,* ingenio percepit, cognovit abditas naturæ vires. Etiam Cicero, Tusc. i. 16. Pherecydem laudat et Pythagoram, quod primi sevocaverint mentem a sensibus, et cogitationem a consuetudine abduxerint, quum antea homines nihil animo videre possent, sed omnia ad oculos referrent.

65. *Vigili cura,* diligente et assiduo studio. *In medium discenda dare,* tradere docendo. Alter Strozzæ habet *perspecta dabat,* ut sit repetitio Ovidio familiaris. Pro *cœtus* vulgo, et apud Mitscherlich. legitur *cœtum,* quod improbat Burmannus propter sequens *silentum.* Codex Regius A habet *cœtus,* codex B *cœtum. Cœtus* de scholis philosophorum. Etiam Livius, d. l. de Pythagora, *juvenum æmulantium studia cœtus habuit.* Sed ibi *cœtus* conventus discipulorum, h. l. ipsi discipuli. Eorum *silentium* notum, quo arcana societatis custodire jubebantur; vide *Meiners,* p. 454. *Dicta* au-

In medium discenda dabat; cœtusque silentum
Dictaque mirantum, magni primordia mundi,
Et rerum causas, et quid natura, docebat;
Quid Deus; unde nives; quæ fulminis esset origo;
Juppiter, an venti, discussa nube, tonarent;
Quid quateret terras; qua sidera lege mearent;
Et quodcunque latet; primusque animalia mensis
Arguit imponi: primus quoque talibus ora
Docta quidem solvit, sed non et credita, verbis:
Parcite, mortales, dapibus temerare nefandis
Corpora: sunt fruges, sunt deducentia ramos

tem ejus *admirabantur* tantopere, ut ea dicerent θεοῦ φωνάς, ut in disputando quum ex iis quæreretur, quare ita esset, responderent, *Ipse dixit*, ut denique ex domo ejus templum facerent, ipsumque pro Deo colerent; Justinus, xx. 4. Confer *Meiners*, pag. 448 sqq.

68. *Rerum causas, et quid*, etc.] Sic et alii poetæ philosophiam circumloquuntur, v. c. Propertius, III. iii. 47 sqq; Statius Silv. v. 3; Theb. vi. 125 sqq; Claudianus, xvii. 100 sqq: quanquam Pythagoras in physica non acquievit. Ab Horatio, I. Od. xxviii. 14. vocatur *non sordidus auctor Naturæ verique*, h. e. præstantissimus doctor physices et ethices, in quas partes divisa olim erat philosophia universa. *Quid Deus.* Barthius ex MSS. legit *Quis Deus;* ita legitur in nostro codice Regio B. Fortasse hunc versum respexit Statius, V. Silv. iii. 21: *Quis Deus, unde ignes, quæ ducat semita solem.* Doctrina de *Deo* pars erat physices, quia hæc causas rerum exponit, Deus autem est omnium rerum causa æterna.

72—175. *Animalia mensis*, etc.] A carnium esu deterret. Eum omnem suis Pythagoram interdixisse, sane multi veterum tradunt. Sed hoc Empedoclem potius fecisse, ex ejus fragmentis constat; eumque forsan Ovidius, h. l. expressit. Abstinentiam illam ab omni carnium usu seriores Pythagoræi amplexi sunt; vid. *Meiners*, pag. 418 sqq. Imitatus est h. l. e Nostris Zachariæ in Partibus diei, pag. 24. et 26. *Arguit*, crimini dedit, nefas esse docuit. Bernegger. primus Basileens. Jureti excerpt. Barberin. Arondel. et unus Vossii *arcuit*, id est vetuit; idque placet Heinsio; recepit Mitscherlichius. Disputationum assiduitate Crotoniatas ad frugalitatem revocâsse traditur a Justino, d. l.

75. *Parcite mortales*, etc.] Verbis gravissimis sententiam proponit. *Temerare*, polluere, violare. De cibis corpori humano non destinatis, est etiam apud Silium, ii. 472. *Nefandis*, abominandis, a natura homini non destinatis.

76. *Sunt—sunt.*] Argumentum primum a multitudine et suavitate frugum ductum, in quibus commendandis utitur verbis suavissimis. *Poma* insigni multitudine (*deducentia ramos*, ut xiii. 812. *poma gravantia ramos;* Remed. 175. *curvatos pomorum pondere ramos,*) *uvæ tumore*, h. e. magna copia succorum, herbæ *dulcedine* nos invitant, et si qua habent duram acer-

Pondere poma suo, tumidæque in vitibus uvæ:
Sunt herbæ dulces, sunt, quæ mitescere flamma,
Mollirique queant: nec vobis lacteus humor
Eripitur, nec mella thymi redolentia florem.
Prodiga divitias, alimentaque mitia tellus
Suggerit, atque epulas sine cæde et sanguine præbet.
Carne feræ sedant jejunia; nec tamen omnes:
Quippe equus, et pecudes, armentaque gramine vivunt.
At quibus ingenium est immansuetumque, ferumque,
Armeniæque tigres, iracundique leones,
Cumque lupis ursi, dapibus cum sanguine gaudent.
Heu quantum scelus est, in viscera viscera condi,
Congestoque avidum pinguescere corpore corpus,
Alteriusque animantem animantis vivere leto!

bamve naturam, tamen *flamma*, coquendo, mitescere possunt. *Eripitur*, interdicitur. Pro *florem*, vulgo *flore*: utrumque recte.

83. *Carne feræ*, etc.] Esus carnium similes reddit homines bestiis, iisque immanissimis. *Ingenium*, naturalis indoles, bestiis, arboribus, agris tribuitur. *Armeniæ tigres* etiam viii. 121. et passim. *Armeniæ* autem adjective capiendum, ut solent poetæ; Tibullus, III. vi. 15. et Propertius, I. ix. 19. *Armenias tigres;* Am. ii. xiv. 35. *in Armeniis tigres latebris.*

88. *Heu quantum scelus*, etc.] Scelus est, corpus sui generis alimentis nutrire, cædeque animantium vivere. Repetitio verborum *viscera viscera, corpore corpus, animantem animantis*, et ver. 175. *sanguine sanguis*, nunc non est merus lusus, ut putabat Schirachius, sed facit, ut vis τοῦ *sui generis* fortius sentiatur. *Viscera* omnino carnes. Servius: "Quidquid sub corio est, viscera dicunt;" vide ad vi. 651. et de *condere* ad 664; xii. 17. *Congesto corpore*, congestis corporibus. *Pinguescere* cum invidia dictum. Pro *alteriusque*, Burmannus malit *alternisque*, ut est in Francof. *Scilicet* nunc indignantis est. Lege orationes duas περὶ σαρκοφαγίας, quæ ascribuntur Plutarcho. *Vulnera mandere* durum pro, bestias vulneratas et mactatas; i. 190. *vulnus recidere*, membrum vulnere morbidum. *Cyclopes* carnes adeo humanas devorabant. Homer. Od. i. 289. 311. Sed respexit h. l. Virg. Æneid. iii. 626. ubi de Cyclope, *Vidi atro quum membra fluentia tabo Manderet, et tepidi tremerent sub dentibus artus.* Gronovianus habet *læto dente*, pro *sævo;* illudque non displicet Burmanno, ut sit oppositio inter *tristia vulnera* et *læto dente*. *Mali mores* ventris sunt voracitas. Persius, in prol. vocat ventrem *artificem mali*, ut γαστὴρ κακοεργὸς Homer. Od. Σ. 54. Lem. Vellem equidem Parisinus editor versus prologi Persiani apposuisset, in quibus audit venter artifex mali. Ed.

Scilicet in tantis opibus, quas optima matrum
Terra parit, nil te nisi tristia mandere sævo
Vulnera dente juvat, ritusque referre Cyclopum?
Nec, nisi perdideris alium, placare voracis,
Et male morati poteris jejunia ventris?
At vetus illa ætas, cui fecimus Aurea nomen,
Fœtibus arboreis, et, quas humus educat, herbis
Fortunata fuit, nec polluit ora cruore.
Tunc et aves tutas movere per aera pennas,
Et lepus impavidus mediis erravit in agris;
Nec sua credulitas piscem suspenderat hamo:
Cuncta sine insidiis, nullamque timentia fraudem,
Plenaque pacis erant: postquam non utilis auctor
Victibus invidit (quisquis fuit ille) virorum,
Corporeasque dapes avidam demersit in alvum;

96. *At vetus illa ætas*, etc.] Aurei sæculi innocentia abstinebat ab his victibus. *Aurea nomen*, ut i. 168. *Lactea nomen habet*; vide Burmannum ad Fast. v. 595. De *fœtibus arboreis* ad i. 104. H. l. fœtus illi merito *arborei* vocantur non *arbutei*, quia commendantur a suavitate. *Fortunata* gravius, quam contenta. *Tunc et aves*, etc. e Virg. Georg. i. 139 sqq. *Tutas*, quod plurimi habent, ut magis poeticum prætulimus τῷ *tutæ*. Prætulit et Mitscherlich. Heinsius autem rectius judicabat *tutæ*, quod habent ambo nostri Regii codices; idem dederat Burmannus. *Tutæ* erant, id est, securæ volaverunt, quia illis retia tunc non tendebantur. Mox quidam, ut Oxonienses habent *intrepidus*.

103. *Postquam non utilis auctor*, etc.] Indignissima consuetudo serius irrepsit, non constat quo auctore. *Non utilis* per λιτότητα, perniciosissimus. *Victibus invidit*, in contemptum eos redegit, quia qui invident aliis, detrahere de iis solent. Vide nos ad Plinium, II. Ep. x. 2. Sed ita addi debebat, quibus victibus inviderit. Apparet igitur parenthesin claudendam esse post *ille:* quod nos adeo fecimus, quum cæteri post *virorum* claudant. Lenzius subintelligit, *invidit* suum honorem. *Virorum* est, hominum, ut sæpe. Heinsius tamen suadet, *priorum*, id est antiquorum hominum, ut infra ver. 333. iii. ex Pont. 2. et alibi: Burmannus mallet, *ferorum*, hoc sensu: postquam primus ille (quisquis fuit) edendæ carnis auctor, invidit luporum et leonum victibus, quia illi carne vescerentur, stimulatus invidia, primo in cædem ferarum ivit, deinde ad ejus exemplum sævitum contra innocua animalia. Ipse tamen nihil movet, quia mox *ferarum* sequitur, fateturque se accepturum fuisse *priorum*, si codicis alicujus auctoritate id firmaretur. *Corporeas dapes*. Omnes dapes sunt corporeæ, sed per *corporeas* hic σαρκικὰς, carneas intelligit. *Demersit*, ut vi. 644.

Fecit iter sceleri: primaque e cæde ferarum
Incaluisse putem maculatum sanguine ferrum:
Idque satis fuerat; nostrumque petentia letum
Corpora missa neci salva pietate fatemur;
Sed quam danda neci, tam non epulanda fuerunt.
Longius inde nefas abiit; et prima putatur
Hostia sus meruisse mori, quia semina pando
Eruerit rostro, spemque interceperit anni.
Vite caper morsa Bacchi mactandus ad aras
Dicitur ultoris: nocuit sua culpa duobus.
Quid meruistis, oves, placidum pecus, inque tuendos

106. *Primaque e cæde ferarum,* etc.] Jam conjectando originem rei indicare conatur. A rebus licitis exorsi tandem, ut fit, ad nefarias delati sunt. *Prima* pro, primum. *Corpora,* animalia. *Mittere neci* ortum ex formulis *demittere orco, sub tartara mittere,* etc. *Quam—tam,* ut, ita non. *Epulanda.* Ergo etiam transitive dixerunt veteres *epulari* cum casu quarto, ut jam in Lexico Fabri notatum video ex hoc ipso loco.

113. *Spemque interceperit,* ut viii. 292. *Cererem in spicis intercipit,* ubi vide notam. *Sus,* quæ scrofa dicitur, in sacris Eleusiniis expiationis causa mactabatur; quæ adeo in nummis sæpe Cereris sacra adumbrat. Vide Eckhel. Doctr. Num. Vet. ii. 222. Veram autem causam Ovidius non tetigisse videtur; sacra enim illa ex Ægypto translata, ubi sus post inundationem Nili agris utilis. Cæterum suem primam fuisse hostiam, monet etiam Varro de Re Rust. ii. 4: "A suillo pecoris genere immolandi initium sumptum videtur. Cujus vestigia sunt; quod initiis Cereris porci immolantur; et quod initiis pacis, fœdus quum feritur, porcus occiditur," etc.

114. *Vite caper morsa.*] Heinsius malit *Vite rosa,* quia Fast. i. 357. *Rode caper vitem.* Mox ante eundem Heins. edebatur *mactatus dicitur;* multi *mactatus ducitur;* Heinsius malebat *mactandus ducitur,* quia victimæ duci dicuntur.

116. *Quid meruistis, oves.*] Varro, Re Rust. II. i. 4: "Putant oves assumptas et propter utilitatem et propter placiditatem." Et *placidus* est epitheton proprium ovium; Terentius, Ad. IV. i. 18. *quum fervet maxime, tam placidum quam ovem reddo. Inque tuendos,* τὸ *tueri* ad lactis cibum, et ad amictum referri possit, utroque enim humanum genus oves fovent. *Tueri,* alere, sustentare dicuntur homines armenta (Virg. Georg. ii. 195.) et vicissim hæc illos. In Cod. Norico ascriptam est scholion, *tuendos, a frigore propter lanas,* idque sequitur Burmannus. Rectius vero etiam ad victum referes, ut duo illa complectatur, quæ jam separatim nominantur. *In tuendos,* ut tueantur homines; Horatius, I. Od. xxvii. 1. *Natis in usum lætitiæ scyphis.* Vide ad v. 591. Mox, *natum tolerare.* Commode Heins. e Catalectis Pithœanis ascripsit hæc: "Pythagoras populo nescis quæ suaserit olim? Si jugulatis oves, quid erit, quod vestiat, inquit? Horriferum contra Boreau ovis arma ministret."

Natum homines, pleno quæ fertis in ubere nectar?
Mollia quæ nobis vestras velamina lanas
Præbetis, vitaque magis, quam morte juvatis.
Quid meruere boves, animal sine fraude dolisque,
Innocuum, simplex, natum tolerare labores?
Immemor est demum, nec frugum munere dignus,
Qui potuit curvi dempto modo pondere aratri
Ruricolam mactare suum; qui trita labore
Illa, quibus toties durum renovaverat arvum,
Tot dederat messes, percussit colla securi.
Nec satis est, quod tale nefas committitur; ipsos
Inscripsere Deos sceleri, numenque supernum
Cæde laboriferi credunt gaudere juvenci.
Victima labe carens, et præstantissima forma,

120. *Quid meruere boves.*] Pythagoras suos βοὸς ἀροτῆρος ἀπέχεσθαι, a bove aratore abstinere nominatim jusserat. Legibus hoc cautum olim erat apud Athenienses; Ælianus Var. Hist. iv. 14: et Romani capite sanxerant, si quis occidisset; Varro Re Rust. ii. 5: et damnatum esse quemdam a populo Romano eam ipsam ob causam refert Plin. viii. 45. Causa ubique affertur hæc, quia bos arator sit γεωργὸς, *socius hominum in opere rustico, Cereris minister, socius agriculturæ.* Aurea imprimis ætate summum scelus habebatur, boum visceribus vesci; Cicero, Nat. Deor. ii. 63. Secundum Arat. ver. 15. æneæ ætatis homines id primi ausi erant. Noster vero non solum ob utilitatem, sed etiam ob simplicem naturam boum causam agit, et ita, ut facile commiserationem faciat. *Simplex* opponitur fraudulento et doloso. *Natum tolerare labores,* ad tolerandos labores; Cicero, Nat. Deor. ii. 63. de bubus, quorum *cervices natæ ad jugum, tum vires humerorum et latitudines ad aratra extrahenda. Demum,* vere; Sallustius, Cat. 2. *is demum mihi vivere videtur;* vid. Cortius ad xii. 5. *Trita labore* pro, trita jugo. *De derat* Heinsius mutandum censet vel cum tribus MSS. in *dederant,* ut *quæ* subintelligatur, vel in *tulerat.* Sine causa. Agricola boum munere et renovat agrum, et *dat,* procreat, messes. In plurimis autem Italiæ locis tam *durum* erat arvum, ut non nisi quinta, aut nona adeo aratione, ab ingentibus et fortissimis aratris perfringeretur; Plinius, V. Ep. vi. 10; hinc taurus *ingemere aratro* Virgilio dicitur.

128. *Inscribere Deos sceleri,* Deos facere vel auctores, vel socios sceleris: sic x. 199. *dextram inscribere leto.* Tauris oblatis Jupiter maxime gaudebat; iv. 755.

130. *Victima labe carens.*] Curabatur, etiam sacerdote adhibito, ut victimæ sine omni labe et egregiæ essent, τέλεια, ἔκκριτα, ἱερεῖα. Hoc quoque, ut ornatus cornibus additus, displicet commoto nostro Pythagoræ. Pro *forma* Heinsius malebat *formæ,* ut ix. 451.

Nam placuisse nocet, vittis præsignis et auro,
Sistitur ante aras, auditque ignara precantem,
Imponique suæ videt inter cornua fronti,
Quas coluit, fruges; percussaque sanguine cultros
Inficit in liquida prævisos forsitan unda.
Protinus ereptas viventi pectore fibras
Inspiciunt, mentesque Deûm scrutantur in illis.
Unde fames homini vetitorum tanta ciborum?
Audetis vesci, genus o mortale? quod, oro,
Ne facite; et monitis animos advertite nostris;
Qnumque boum dabitis cæsorum membra palato,
Mandere vos vestros scite, et sentite colonos.
Et quoniam Deus ora movet, sequar ora moventem

monet posse legi *præstantis corpora formæ*. *Fruges*, nempe molam, farinam sale mixtam (*salsæ fruges*, Virg. Æn. ii. 133.) qua frons victimæ, focus et cultri aspergebantur. *Prævisos in unda*, quia aqua in sacris per pelves disposita. Sed hoc nihil valet vel ad indignitatem rei demonstrandam, vel ad commiserationem faciendam. *Fibræ* proprie extorum extremitates, deinde omnino exta, h. e. jecur, cor, pulmones. *Mentes*, consilia Deorum et fata; Silius, i. 124. *Intrare mentes Superum*; v. 59. *Mentes Deorum explorare*.

139. *Audetis vesci* nimis præcise additum; quo interciditur flumen orationis. *Genus o mortale*. Bersmanni MSS. *genus immortale*, quod placebat Grutero, ut ad metempsychosin respiciat; Bersmannus etiam accusativi casus tunc esse volebat: codices Regii ambo *genus o mortale*. *Dare palato*, mandere; *palatum* enim, tamquam gustus instrumentum, crebro commemoratur, imprimisque homines luxuriosi *palato inservire* dicuntur. *Colonos*. Sic etiam Plinius, viii. 45. de eo, qui bovem occiderat, *exactus in exilium, tamquam colono suo interempto*.

143. *Et quoniam Deus*, etc.] Hic videtur ad alia progredi, sed e ver. 173 sqq. apparet, hæc quoque cum superioribus cohærere. E metempsychosi novum sumit argumentum, non esse mactanda animalia. Sed quia illud dogma vulgo ignotum, propterea se fingit vatem θεοφορούμενον, qui Deo plenus oracula fundat. Hinc etiam oratio se attollit. *Deus ora movet*; Apollo me hortatur, ut loquar. *Sequar*, obsequar, parebo. *Rite*, decenter, ut in *rite colere Deos*, *rite sacra facere*. Qui explorant atque aliis indicant consilia Deorum, dicuntur *cœlo mentem insertare*; Stat. Theb. iii. 549: *superas mentes recludere* Silius, i. 19: hinc h. l. *recludere Delphos et æthera*, item *reserare oracula augustæ mentis*, h. e. docere homines incognitas adhuc sententias ab Apolline sibi Diisque revelatas. *Evestigare* verbum rarum pro, investigare: et quidem plurimi (et Regius codex A.) dant *investigata*;

Rite Deum; Delphosque meos, ipsumque reclu-
Æthera, et augustæ reserabo oracula mentis. [dam
Magna, nec ingeniis evestigata priorum,
Quæque diu latuere, canam: juvat ire per alta
Astra; juvat terris et inerti sede relictis, 148
Nube vehi, validique humeris insistere Atlantis;
Palantesque animos passim ac rationis egentes
Despectare procul, trepidosque, obitumque timen-
Sic exhortari, seriemque evolvere fati: [tes
O genus attonitum gelidæ formidine mortis!
Quid Styga, quid tenebras, quid nomina vana time-
Materiem vatum, falsique piacula mundi? [tis,
Corpora sive rogus flamma, seu tabe vetustas
Abstulerit, mala posse pati non ulla putetis. 157

alterum accepit Heinsius ex Berneg. Thuan. primo Moreti et aliis. *Priores*, antiquiores homines; vide Heinsium ad ver. 104.

147. *Juvat ire per alta Astra.*] Heinsius putat versum sublimem fore et sonorum, si rescribatur *per ardua Astra*, ut ultima litera τοῦ *ardua* elidatur ob sequentem vocalem initio sequentis versus. Si ultimam literam τοῦ *ardua* elidi nolis, versus dactylicus manebit et jam talem vidimus in libro xii. 395. In illo etiam loco revocavimus lectionem codicum, secundum quem versus non solum est dactylicus, sed etiam abundat syllaba, quæ, ob vocalem subsequentis versus, eliditur; hoc autem loco nihil mutandum credimus, quia primus Hamburg. unus Heinsianæ emendationis fuit auctor; immo codicis nostri Regii B. librarius scripsit *juvat ire per astra alta*, tamquam omnem dubii locum tollere voluerit. Mente me attollam supra terram. Graviter et vere *iners sedes*. Pro *et inerti* Sixi codex habet *mortali* ut sit appositio, *terris mortali sede, relictis*. Cæterum Horat. I. Od. xxxiv. 9. dixit *bruta tellus*. *Palantes*, qui propter errores et cupiditates huc illuc vagantur, relicta salutari via. Respexit autem Lucretium, ii. 9 sqq. de editis Sapientium templis: "Despicere unde queas alios, passimque videre Errare, atque viam palantes quærere vitæ, Certare ingenio, contendere nobilitate," etc. idque paulo post tribuit *rationis*, sapientiæ, *egestati*. *Seriem*, perpetuum rerum cursum. *Evolvere*, enarrare; *volvere fatorum arcana* dixit Virgilius, Æn. i. 262.

154. *Tenebras*, Orci. Pro *nomina* multi *numina*: *nomen* sæpe est figmentum, et opponitur rei; Horatius, I. Od. iv. 24. *nox fabulæque manes:* ibi vide Lambin. *Falsus mundus*, subterraneus, quem finxerunt et in quo describendo occupati sunt *vates*. Ibi crimina in superis commissa *piari* credebantur debitis pœnis. Exemplo sunt Tantalus, Ixion, Tityos. Nec Pythagoræi negabant, animas impiorum post repetitas migrationes pœnas pati atque a Furiis vexari. *Vetustas*, senectus.

Morte carent animæ, semperque, priore relicta
Sede, novis habitant domibus vivuntque receptæ.
Ipse ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoïdes Euphorbus eram, cui pectore quondam
Sedit in adverso gravis hasta minoris Atridæ.
Cognovi clypeum, lævæ gestamina nostræ,

158. *Morte carent animæ,* etc.] Sequitur celebratum illud de animarum migratione dogma, quod Pythagoras, Herodoto, Diodoro Sic. et aliis auctoribus, ab Ægyptiis acceptum primus Græcis tradidit; vide Schæffer. de philos. Ital. p. 24. et 32. Quæritur autem, utrum proprie illa intellecta voluerit, quo fortius a carnium esu deterreret homines, quem in finem certe Noster h. l. iis utitur, an allegoria potius quadam ostendere, statum animæ post mortem responsurum vitæ anteactæ, aut notare homines cupiditatibus indulgentes, quorum animæ melius inhabitarent porcorum et luporum corpora. Sunt etiam qui putent, Pythagoram jam obscure vidisse, quod recentiores philosophi apertius docent, animam semper cum schemate quodam conjunctam esse futuram. In illa eadem prava atque inepta hæresi fuerunt Druidæ, apud Gallos: qua de re Cæsar, Bell. Gall. vi. " imprimis hoc volunt persuadere, non interire animas, sed ab aliis post mortem transire ad alios; atque hoc maxime ad virtutem excitari putant, metu mortis neglecto." Sed inter Pythagoræ et Druidarum opinionem hoc intererat, quod ille aiebat animas hominum ad pecudes etiam transire; hi vero ad homines alios tantum. *Sedes* et *domus,* corpus; vide ad xi. 788. Unus Moreti habet *Sepe,* quod pro septo, aut claustro capiendum esset; ut ita corpus carcer animæ vocaretur. *Recipere* de migratione animarum etiam apud Tibullum, IV. i. 210.

160. *Ipse ego nam memini,* etc.] Hoc commento vel ab ipso Pythagora, vel a discipulis ejus migratio animarum confirmari solebat. Reperitur, sed cum aliqua varietate, etiam apud Horatium, Od. I. xxviii. 10; Diogenem Laert. viii. 4 s. Gellium, iv. 11; Lactantium, Inst. iii. 18. qui id, more suo, acerbe exagitat; et Schol. Apollonii ad lib. i. p. 30. *Euphorbus,* Panthi filius, Trojanus fortissimus (Homer. Il. Π. 808 sqq.) cujus pectus Menelaus hasta perforavit (Il. P. 47.) clypeum autem in προνάῳ templi Junonis Argivæ suspendit; Pausan. Corinth. p. 148. Anima ejus in Hermotimum, tum in Pyrrhum, tandem in Pythagoram transierat, qui inde et ipse ab Horatio, d. l. *Panthoïdes* vocatur. Iis autem omnibus singulari Mercurii munere datum erat, ut soli meminissent, qui antea fuerint. Pythagoras igitur quum quondam in templo Junonis plura donaria suspensa videret, clypeum ex iis monstravit, quem, quum Euphorbus esset, gestâsset; clypeusque detractus nomen Euphorbi prætulit. Clypei enim ex more veterum cum titulo inscripto consecrari solebant; Virgil. Æn. iii. 286 sqq. *Sedere* solenne de hasta, telo et vulnere. *Minor Atrides,* Menelaus; Agamemnon erat major natu. *Abanteis* ab Abante, Lyncei filio (Pausan. Corinth. p. 145.) qui a patre insignem clypeum, quem Danaus olim gesserat, e templo Junonis acceperat; Hygin. fab. 273.

Nuper Abanteïs templo Junonis in Argis.
Omnia mutantur: nihil interit; errat, et illinc
Huc venit, hinc illuc, et quoslibet occupat artus
Spiritus, eque feris humana in corpora transit,
Inque feras noster, nec tempore deperit ullo.
Utque novis facilis signatur cera figuris,
Nec manet, ut fuerat, nec formas servat easdem,
Sed tamen ipsa eadem est: animam sic semper eandem
Esse, sed in varias doceo migrare figuras.
Ergo, ne pietas sit victa cupidine ventris,
Parcite, vaticinor, cognatas cæde nefanda
Exturbare animas; nec sanguine sanguis alatur.
Et quoniam magno feror æquore, plenaque ventis

165. *Omnia mutantur, nihil interit.*] Hoc est principium, unde et immortalitatem et migrationem animarum derivavit. Multa quoque de Pythagoræ metaphysica retulit Laert. in ejus vita. *Spiritus* pro anima non insolens veteribus; vide Brouckhusium ad Propert. III. xvi. 10. *Quoslibet artus*, cujuscunque generis corpora. Tractat hoc uberius Tibull. IV. i. 206: "Mutata figuram Seu me finget equum rigidos percurrere campos Doctum; seu tardi pecoris sim gloria taurus; Sive ego per liquidum volucri vehar aera penna; Quandocunque hominem me longa receperit ætas, Incœptis de te subtexam carmina chartis."

169. *Utque novis facilis.*] Defendi potest *fragilis*, quod Heinsius e primo Gronovii, uno Vossii et uno Mediceo recepit; quia eam ipsam ob causam simulacra cerea novam subinde accipiunt figuram, quia facile *franguntur*. Exquisitius tamen et sententiæ loci convenientius videtur, quod habent reliqui (et Regii ambo,) *facilis*, quæ tractari facile potest, ut *facile lutum* apud Tibull. I. i. 40; ubi etiam Heynius monet, sibi h. l. magis placere *facilis*; Virgilius, Georg. i. 266. *facilis fiscina*; iii. 165. *faciles animi*; Plin. VII. Ep. ix. 11. *cera mollis cedensque, si sequatur digitos.* Revocavi ergo antiquiorem lectionem; et vidi, idem factum a Mitscherlichio. *Signantur* ea, quibus nota imprimitur, sed h. l. quibus nova figura induitur. Totus versus sequens, *Nec manet—easdem* tautologiæ vitio laborat, et melius abesset. Omnis autem hæc similitudo non urgenda nimis est. *Exturbantur*, qui e sede sua ejiciuntur.

176. *Et quoniam magno*, etc.] Novum dogma, cui ansam dederunt superiora. A migratione animarum pergit ad mutationem omnium rerum, motumque perpetuum. Itaque exponit de tempore vers. 179—185; de cœli mutationibus vers. 186—198; de quatuor anni partibus vers. 199—213; de hominum corporibus et ætatibus, 214—236; de elementis, origine et mutatione terrarum, 237—272; de mutationibus variorum corporum

Vela dedi; nihil est, toto quod perstet in orbe:
Cuncta fluunt, omnisque vagans formatur imago.
Ipsa quoque assiduo labuntur tempora motu,
Non secus ac flumen: neque enim consistere flumen,
Nec levis hora potest; sed ut unda impellitur unda,
Urgeturque prior veniente, urgetque priorem;
Tempora sic fugiunt pariter, pariterque sequuntur,
Et nova sunt semper; nam quod fuit ante, relictum est;
Fitque, quod haud fuerat, momentaque cuncta novantur.
Cernis, et emersas in lucem tendere noctes,

terrestrium, 273—430; de incrementis futuris civitatis Romanæ, 431—452. Redit eo, unde exorsus erat, ad esum carnium mactationemque animalium. *Et quoniam—vela dedi*, quoniam copiosam disputandi materiam tractare cœpi, liberrimeque partem ejus absconditam exposui, pergam quo cœpi. *Ventis vela dare* de oratore copiose lateque disputante etiam apud Plinium, II. Ep. xi. 3. ubi vide notam nostram. *Perstet*, semper idem maneat absque mutatione. *Fluunt*, mutantur, transeunt fluminis instar. Ῥεῖ τὰ πάντα, καὶ οὐδὲν μένει. Verba *omnisque—imago* facillima mihi videntur: non nisi vagantes, continuo transeuntes, imagines formantur; ver. 259: *Nil equidem durare diu sub imagine eadem Crediderim.* Burmannus tamen fatetur, se hæc non intelligere, ideoque suadet, *omnisque vagi formetur imago*, h. e. fingite vobis, auditores, omnia ritu fluminis ferri. At hoc mox sequitur ver. 180. Itaque et carere poteramus altera ejus conjectura, quæ longius etiam abit a vulgata scriptura, *omnisque vagi versatur imago*. Bernegger. (et codex Regius B.) *vaga*.

179. *Ipsa tempora*, in quibus fiunt illæ mutationes. *Labi* de celeri temporis decursu dici, notum est. Plurimi tamen veteres non deterius, *volvuntur*, quod eodem sensu de tempore, fluminibus, stellis, dicitur. Itaque multis in locis hæc duo verba confusa a librariis reperiuntur. *Volvuntur* legitur in Regiis codicibus. *Consistere flumen.* Si quis vellet calumniari, posset objicere, at consistit hieme glacie constrictum. *Levis hora* ingeniose, quia celeriter transit. Ciofanus et Heinsius probabant *repellitur*, quod nonnulli habent. *Impelli* et *urgeri*, verba delecta, quia fluctus fluctum proxime sequitur, acriterque premit. Non minore delectu Horatius, II. Od. xviii. 15. *Truditur dies die.*

186. *Cernis, et emersas*, etc.] Non intelligebant hujus versus elegantiam Heinsius et Burmannus, qui e MSS. Oxon. Arond. et viginti aliis præferebant *emeritas*, quia *emeritus* de cursu finito, tempore exacto, dici solet. At cursu finito non amplius *tendimus*. Immo noctes *emersæ* e mari, incipientes, non manent diu, sed iter tantum per cœlum instituunt, festinantque in eum locum, unde mox lux oritur. Si-

Et jubar hoc nitidum nigræ succedere nocti.
Nec color est idem cœlo, quum lassa quiete
Cuncta jacent media, quumque albo Lucifer exit
Clarus equo: rursusque alius quum prævia lucis
Tradendum Phœbo Pallantias inficit orbem.
Ipse Dei clypeus, terra quum tollitur ima,
Mane rubet, terraque, rubet, quum conditur ima;
Candidus in summo est: melior natura quod illic
Ætheris est, terræque procul contagia vitat.
Nec par, aut eadem nocturnæ forma Dianæ
Esse potest unquam: semperque hodierna sequente,
Si crescit, minor est; major, si contrahit orbem.
Quid? non in species succedere quatuor annum
Aspicis, ætatis peragentem imitamina nostræ?
Nam tener, et lactens, puerique simillimus ævo

mile foret, si quis dicat; homo, ubi natus est, tendit ad mortem.

188. *Quiete media*; nocte media. *Exit* e mari. Male Lenzius, *exit* de cœlo, relinquit cœlum. Nota varietatem, qua in omni h. l. ortus et occasus expressus. *Lucifer* equo solitario vehitur, quanquam ei Tibullus, I. ix. 62. currum dedit, quem secuti sunt alii poetæ. *Albo*; vide ad ver. 30. *Pallantias*; Aurora, Pallantis filia.

192. *Dei clypeus*, pro orbe solis nove dictum. *Nec par, aut eadem*, etc. Luna semper aut crescit, aut decrescit, nec unquam in eodem permanet statu.

199. *Quid? non in species*, etc.] Sequens locus insigni venustate conspicuus de quatuor anni partibus. Venustas autem inde est, quod epitheta et attributa, tam per naturam rei, quam ex usu loquendi hominibus et annuis terræ mutationibus communia, ad annum ipsum, tamquam ad personam, translata sunt. Conf. Lucretius, v. 735—746; Claudianus, i. 268—274. et e Nostris Zachariæ in Partibus diei, pag. 10. Breviter hæc delineata habes supra ii. 27—30. et apud Horatium, IV. Od. vii. 6 seqq. *Species*, vicissitudines annuæ. Pro *succedere* vulgo (et in codice Regio B.) legitur *secedere*. *Annus succedit in species quatuor* pro vulgari, species quatuor anni sibi invicem succedunt. *Peragentem imitamina*, ad imitationem, et hoc nihil aliud nisi similitudinem declarat.

201. *Tener* et *lactens* tam infantibus, quam novis herbis conveniunt; *lactere* enim est et lac sugere et lacte plenum esse. *Herba*, seges tenera et nova, ut sæpe apud Virgilium, Georg. i.; vide et supra viii. 290. *Nitere*, ut mox *ridere* et *γελᾶν*, frequenter et eleganter de læto colore, jucundaque facie frugum, florum, pratorum dicuntur, verno imprimis tempore. Hinc suaviter apud Plautum. Truc. ii. 4. de puella, *Ver vide. Ut tota floret! Ut olet! ut nitide nitet!* vide Heinsium. *Turget* lacteis humoribus; Virgil.

Vere novo est: tunc herba nitens, et roboris expers
Turget, et insolida est, et spe delectat agrestem.
Omnia tum florent; florumque coloribus almus
Ridet ager; neque adhuc virtus in frondibus ulla est.
Transit in æstatem post ver, robustior annus,
Fitque valens juvenis: neque enim robustior ætas
Ulla, nec uberior, nec quæ magis æstuet, ulla est.
Excipit autumnus, posito fervore juventæ
Maturus, mitisque, inter juvenemque senemque
Temperie medius, sparsis per tempora canis.
Inde senilis hiems tremulo venit horrida passu,
Aut spoliata suos, aut, quos habet, alba capillos.
Nostra quoque ipsorum semper, requieque sine ulla
Corpora vertuntur: nec, quod fuimusve, sumusve,

Georg. i. 315. *Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. Insolida*, non solida, infirma; unus Mediceus *invalida. Spe delectat*, unde seges ipsa *spes anni* toties vocatur, quemadmodum pueri *spes civitatis*.

207. *Valens*, scilicet viribus; ergo idem quod *robustus*, quod et præcessit et sequitur. Similiter *nec ulla est*, quod modo præcesserat, mox bis repetitur uno versu. Defecit igitur hic Ovidium fecunditas ingenii. *Uberior*, quia æstas plurimas fruges suppeditat, juvenis autem plurima negotia strenue suscipit. *Æstuat* annus, quando aer vicinitate solis incandescit.

209. *Posito fervore juventæ Maturus;* Horatius, Art. Poet. 115: "Maturusne senex, an adhuc florente juventa Fervidus." Namque *maturus* honestum virorum atque seniorum epitheton, quod gravitatem eorum exprimit; viii. 617. *animo maturus et ævo;* vide Bentl. ad Horatium, Art. Poet. 157. *Mite* et de ingenio leni, et de cœlo temperato usurpatur, opponiturque fervori. Sic etiam *temperies* animo sedato et gravi tribuitur. Confer cum hoc loco xii. 464.

212. *Inde senilis hiems*, etc.] Pictura excellentissima hiemis, in qua singula verba delecta, suavissimeque ab homine sene petita.

214. *Nostra Corpora vertuntur.*] De mutatione corporis nostri, fluxuque perpetuo partium ejus, et verissime et pulcherrime disputat. Bene *spes hominum primæ*, semina, unde sperare licet oriturum hominem. Sic flores arborum sunt *spes baccarum*. Recte etiam *habitavimus*, quia *alvus*, id est uterus matris, est *domus* ver. 220. *Artifices manus*, ut apud Gellium, xii. 1: "In ipsis hominem primordiis, dum fingitur et animatur, inter ipsas artificis naturæ manus interficere." Noluit natura diutius ibi habitare corpora, quia ibi *condita*, sine sensu et motu jacent, quia mater *distenta* gravi onere premitur, et quia infans angusto loco *angitur*.

Cras erimus: fuit illa dies, qua semina tantum,
Spesque hominum primæ materna habitavimus
[alvo.
Artifices natura manus admovit; et angi
Corpora visceribus distentæ condita matris
Noluit, eque domo vacuas emisit in auras.
Editus in lucem jacuit sine viribus infans;
Mox quadrupes, rituque tulit sua membra ferarum;
Paulatimque tremens, et nondum poplite firmo
Constitit, adjutis aliquo conamine nervis.
Inde valens veloxque fuit; spatiumque juventæ
Transit, et, emensis medii quoque temporis annis,
Labitur occiduæ per iter declive senectæ.
Subruit hæc ævi, demoliturque prioris
Robora; fletque Milon senior, quum spectat in-
[anes

222. *Quadrupes*, reptans; videturque allusum ad Sphingis ænigma: *qui quadrupes foret; et bipes, et tripes unus, et idem.* In imaginibus trementium *poplitis* commode fit mentio, ut x. 458; Horatius, Art. Poet. 158. *pede signat humum.* *Adjutis conamine*, nervis nondum firmis succurrit conamen infantis.

225. *Valens*, firmus. *Transit*, peragit. De *medio tempore*, id est ætate virili, vide ad xii. 404. *Labi* de celeri decursu ætatis (vide ad x. 519.) imprimis senilis, cujus *iter declive*, quod a via solis petitum, unde et *occidua* senecta, ad occasum vergens. *Subruere et demoliri* gravia verba ab ædificiis translata.

229. *Fletque Milon*, etc.] Exemplis delectis senectutis imbecillitatem illustrat; et viris robora, et feminis venustatis illecebras demit. *Milon*, Crotoniates, familiaris Pythagoræ, athleta robore insignis, "quum jam senex esset, athletasque se in curriculo exercentes videret, aspexisse lacertos suos dicitur, illacrymansque dixisse, At hi quidem jam mortui sunt;" Cicero Senect. 9. Hoc Milone duce Crotoniatæ Sybaritas vicerunt a. 4. Olymp. lxvii; Diodorus Sic. xii. 482. *Tori* pars carnosa in lacertis, quorum et *soliditate* et *mole*, magnitudine, robur densetur. Hi commode comparantur cum *Herculeis*; tum quia Herculis lacerti solidi et tori passim laudantur a poetis, quorum loca diligentissime h. l. collegit Heinsius, tum quia ille ab athletis colebatur, ejusque statuæ in gymnasiis erant. Illi lacerti nunc erant *inanes*, id est, quibus non amplius colluctari poterat. *Fluidos pendere*, marcuisse, carnes et robora amisisse; Plinius, III. Ep. vi. 2. de sene, *pendent lacerti, papillæ jacent.* Hærebat Gronovius ad Senecæ Herc. Fur. 624. in, *inanes fluidos lacertos*; itaque tentat, *quum spectat in amne*, ut mox Helena in speculo. Sine causa. Et alibi duo epitheta uni adduntur substantivo, etiam a Nostro. *Inanes* ad subjectum pertinet, et *fluidos* habet vim prædicati; videbat inanes suos lacertos pendere fluidos.

Illos, qui fuerant solidorum mole tororum
Herculeis similes, fluidos pendere lacertos.
Flet quoque, ut in speculo rugas conspexit aniles,
Tyndaris, et secum, cur sit bis rapta, requirit.
Tempus edax rerum, tuque invidiosa vetustas,
Omnia destruitis, vitiataque dentibus ævi
Paulatim lenta consumitis omnia morte. [camus:
Hæc quoque non perstant, quæ nos elementa vo-
Quasque vices peragant, animos adhibete, docebo.
Quattuor æternus genitalia corpora mundus
Continet: ex illis duo sunt onerosa, suoque
Pondere in inferius, tellus atque unda, feruntur:
Et totidem gravitate carent, nulloque premente
Alta petunt, aër, atque aëre purior ignis.
Quæ quanquam spatio distant, tamen omnia fiunt
Ex ipsis, et in ipsa cadunt: resolutaque tellus
In liquidas rorescit aquas: tenuatus in auras, [sus
Aëraque humor abit: dempto quoque pondere, rur-

233. *Tyndaris*, Helena Tyndari et Ledæ filia. Pro, dolet venustatem abiisse, melius, *secum requirit, cur sit bis* (a Theseo et Paride) *rapta*. Helenæ autem exemplo utitur, quia pulchriorem feminam non noverat antiquitas.

235. *Dentes* dantur ævo propter edacitatem. Iis omnia *vitiantur*, roduntur et franguntur. Heinsius mox etiam malebat, *lento morsu*, ut perstet in metaphora. Quæ fuerit hujus mutationis causa, non video.

237. *Hæc quoque non perstant.*] Transformationes elementorum. Diog. Laert. viii. 21. Pythagoram docuisse tradit, corporum solidorum esse *στοιχεῖα τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα· ἃ μεταβάλλειν δὲ καὶ τρέπεσθαι δι' ὅλων, καὶ γίνεσθαι ἐξ αὐτῶν κόσμον ἔμψυχον*, etc. *Perstant*, idem manent. *Vices peragere* dixit etiam Valerius Flac. i. 505; *vices agere* Manilius, i. init. *Genitalia*, quibus gignuntur et procreantur corpora; Virgilius, Georg. ii. 324. *genitalia semina;* Festus: "Genitales (non *geniales*) Deos dixerunt Aquam, Terram, Ignem, Aërem. Ea enim sunt semina rerum, quæ Græcorum alii *στοιχεῖα*, alii *σπέρματα* vocant."

245. *Cadunt*, recidunt, resolvuntur. *Rorescit* exquisite pro liquefacta transit. Ita tamen nullus nisi Thuan. MS; cæteri, *rarescit*, fit rara, tenuis. Æque bene. *Tenuatus abit* plenius et elegantius, quam, tenuatur, ut alibi vidimus. Sic mox *spissatus transit* pro, spissatur. *Auras aëraque*, ut ix. 219. et alibi, *aeriæ auræ*. Ex hac autem ratione, quæ ver. 245—251 describitur, non est nisi unum elementum, æther.

In superos aer tenuissimus emicat ignes.
Inde retro redeunt, idemque retexitur ordo.
Ignis enim densum spissatus in aëra transit;
Hic in aquas; tellus glomerata cogitur unda:
Nec species sua cuique manet, rerumque novatrix
Ex aliis alias reparat natura figuras.
Nec perit in tanto quidquam, mihi credite, mundo;
Sed variat, faciemque novat: nascique vocatur
Incipere esse aliud, quam quod fuit ante; morique
Desinere illud idem, quum sint huc forsitan illa,
Hæc translata illuc: summa tamen omnia constant.
Nil equidem durare diu sub imagine eadem
Crediderim: sic ad ferrum venistis ab auro
Secula: sic toties versa est fortuna locorum.
Vidi ego, quod fuerat quondam solidissima tellus,
Esse fretum: vidi factas ex æquore terras;
Et procul a pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa est in montibus ancora summis:
Quodque fuit campus, vallem decursus aquarum
Fecit; et eluvie mons est deductus in æquor;
Eque paludosa siccis humus aret arenis:
Quæque sitim tulerant, stagnata paludibus hument.

249. *Redeunt*, mutantur in pristinum statum. *Eadem* eleganter dicuntur *retexi*, tropo a tela petito. *Cogitur*, includitur; i. 31. humor *coercuit orbem*. *Glomerata*, coacervata, condensata. *Figuras*, elementa.

254. *Nec perit in tanto.*] Plurimi (et codex Reg. A.) *Nec perit in toto.* Nullus in mundo interitus, meræ tantum transformationes et translationes. Id quoque verissimum. *Summa omnia constant*, summa omnium partium semper manet eadem.

259. *Nil equidem durare*, etc.] Multas et magnas revolutiones passa est terra; id quod et hodie gravissimis argumentis docent geologi. *Fortuna locorum*, habitus locorum.

266. *Campum fecit vallem*, hoc in campo fecit montem aut tumulum. *In æquor*, in planum campum; ad i. 41. *Siccis aret arenis*, facta est sicca, arida, arenosa. His ex asse respondent sequentia, *stagnata paludibus hument*, in humidas paludes s. stagna mutata sunt. Cumulat verba, ut inculcet, quam mirabiles sint illæ mutationes. *E paludosa*, scil. humo.

Hic fontes natura novos emisit, at illic
Clausit, et antiqui tam multa tremoribus orbis
Flumina prosiliunt, aut excæcata residunt.
Sic ubi terreno Lycus est epotus hiatu,
Existit procul hinc, alioque renascitur ore:
Sic modo combibitur, tecto modo gurgite lapsus
Redditur Argolicis ingens Erasinus in arvis:
Et Mysum capitisque sui, ripæque prioris
Pœnituisse ferunt, alia nunc ire, Caïcum.
Nec non Sicanias volvens Amenanus arenas

271. *Et antiqui.*] Hactenus fuit editum *et antiquis tremoribus orbis Flumina prosiliunt* (ita habent Regii cod.) Hæc mendosa judicat Heinsius, et conjicit *et aut quædam stimulata tremoribus ortis.* Lectio vulgata non videtur fluxisse a manu Ovidii. Lenis et bona est emendatio viri docti in Miscell. Observ. vol. vii. pag. 123. *antiqui.* *Excæcari* eleganter dicuntur quæ delentur, obturantur, exsiccantur. Sic Pont. IV. ii. 17. *limus venas excæcat in undis.* Similiter apud Græcos *τυφλούμεναι πηγαί*; vide Heinsium.

273. *Sic ubi terreno,* etc.] Plin. Hist. Nat. ii. 103. *Subeunt terras, rursusque redduntur, Lycus* (prope Laodiceam e Cadmo monte ortus) *in Asia, Erasinus in Argolica.* Confer Senecam, Nat. Quæst. iii. 26. ubi hos vers. laudat. *Epotus,* absorptus. Mox quum alii MSS. habeant *alioque orbe,* quæritur, utrum verius. In se utrumque recte dicitur; nam et *orbis* pro parte orbis, terra dicitur ut i. 94; ac sæpius, et *os* fluminibus tribuere, id est, fontem, sollenne, ut i. 281. H. l. tamen præfero *ore,* quod bene opponitur τῷ *hiatu.* *Tecto gurgite,* tectus. Neque tamen condemnanda lectio quam Seneca d. l. exhibet, *tacito gurgite:* namque *tacitus* sæpe apud poetas ponitur pro, tectus. Sic *tacitum vulnus, tacitæ medullæ, tacitæ flammæ, etc.* Itaque ex glossa facile h. l. irrepere potuit *tecto,* quod, ut notius, arripuerunt librarii. Eadem varietas et alibi reperitur, ut Amor. I. ii. 6; Trist. III. x. 30.

277. *Caput* modo fons fluvii est; Virgil. Georg. iv. 368; supra ii. 255. et h. l. modo ostium; Virg. d. l. 319. *Caïcus,* Mysiæ fluvius, cursum suum mutavit. Quo auctore Ovidius hoc tradiderit, non constat.

279. *Amenanus.*] Hoc nomen nullus habet codex; plerumque, ut in codice Regio A. legitur *Amasenus*; in codice B. *Amasenos*; in tota Sicilia nullus hujus nominis fluvius reperitur; locum hunc Fulvius Ursinus, in notis ad Comment. Cæsaris, primus emendavit ex veteri nummo, cujus ab una facie erat ΑΜΕΝΟΣ, ab altera ΚΑΤΑΝΑΙΩΝ; et deinde Heinsius ex Strabonis loco, quem infra ab Gierigio relatum leges. *Amenanus* Cataniæ in Sicilia fluvius. Strabo, lib. v. p. 360: *Καθάπερ περὶ τοῦ Ἀμενάνου συμβαίνειν φασὶ τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος· ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ πάλιν ῥεῖ.* Burmannus e Fazelli rebus Sic. lib. iii. cap. 1. notat, fontem hujus fluvii nondum pervestigari potuisse, et sæpe, obturatis fontium venis, per aliquot annos totum evanes-

Nunc fluit, interdum suppressis fontibus aret,
Ante bibebatur; nunc, quas contingere nolis,
Fundit Anigros aquas, postquam, nisi vatibus omnis
Eripienda fides, illic lavere Bimembres
Vulnera, clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.
Quid? non et Scythicis Hypanis de montibus ortus,
Qui fuerat dulcis, salibus vitiatur amaris?
Fluctibus ambitæ fuerant Antissa, Pharosque,
Et Phœnissa Tyros: quarum nunc insula nulla est.
Leucada continuam veteres habuere coloni;
Nunc freta circueunt: Zancle quoque juncta fuisse
Dicitur Italiæ; donec confinia pontus
Abstulit, et media tellurem reppulit unda.

cere, rursusque subito erumpentem excurrere, ut Catanæ urbi inundatione sua magnam sæpe calamitatem afferat.

281. *Anigros*, e Lapitha, Arcadiæ monte, profluens, statim a fonte graviter olentem aquam vehit, quæ pisces non alit: Pausanias, v. p. 387. gravem illum odorem e terra existere putat; sed idem addit, Græcorum alios tradere, Chironem, alios Polenorem, Centaurum et ipsum, Herculis sagitta percussum hujus fluvii aqua vulnus abluisse; quæ sic, hydræ veneno infecta, tetrum odorem contraxerit. Hos Noster secutus est. *Bimembres*, Centauri, ut xii. 240.

285. *Hypanis*, Sarmatiæ fluvius, qui in Borysthenem se exonerat; vid. Solin. cap. 15. et Vitruv. viii. 3.

287. *Fluctibus ambitæ*, etc.] Participium *ambitus* occurrit etiam i. 37. ubi vide notam. *Antissa*. Plinius, ii. 89. *Rursus abstulit insulas mari, junxitque terris, Antissam Lesbo*, etc. *Pharos* tempore Homeri, Od. Δ. 354 sqq. insula obversa Ægypto, tantumque ab ea remota, quantum uno die navis confecerit. Sed invectu Nili paulatim propius adducta continenti, ponte etiam Alexandriæ juncta; Lucanus, Phars. x. 509; Plinius, ii. 85; xiii. 11; Strabo, lib. i. pag. 63; xvii. pag. 1140. *Tyrus* quondam insula, præalto mari septingentis passibus divisa, nunc vero Alexandri oppugnantis operibus continens. Male igitur naturæ tribuit, quod opera hominum effectum est; multoque minus probari potest, quod Pythagoram ea commemorantem inducit, quæ post illius demum tempora facta sunt.

289. *Leucas* ad Acarnaniæ litus, olim peninsula; Plin. ii. 90. "Ad hoc perrupit mare Leucada." *Continuam* pro vulgari continentem, cohærentem cum terra: sic etiam viii. 589. *Zancle quoque*, etc. Pro Sicilia unam Zanclen, s. Messaniam nominat, quæ adjacet freto Siculo. Plinius, ii. 88. *Avellit Siciliam Italiæ:* conf. Seneca, Nat. Quæst. vi. 29; Virgilius, Æn. iii. 414—419; Cluverius Sicil. i. 1. Historiam opinionum de hac abruptione habet Gesnerus ad Claudianum, xxxiii. 140. Ignota fuit Homero. *Media unda*, quæ nunc media est, confinia tenet; xiv. 7.

Si quæras Helicen et Burin, Achaïdas urbes,
Invenies sub aquis, et adhuc ostendere nautæ
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.
Est prope Pittheam tumulus Trœzena, sine ullis
Arduus arboribus, quondam planissima campi
Area, nunc tumulus: nam, res horrenda relatu,
Vis fera ventorum, cæcis inclusa cavernis,
Expirare aliqua cupiens, luctataque frustra
Liberiore frui cœlo, quum carcere rima
Nulla foret toto, nec pervia flatibus esset,
Extentam tumefecit humum; ceu spiritus oris
Tendere vesicam solet, aut direpta bicorni
Terga capro: tumor ille loci permansit; et alti
Collis habet speciem, longoque induruit ævo.
  Plurima quum subeant, audita aut cognita vobis,
Pauca supra referam: quid? non et lympha figuras
Datque capitque novas? medio tua, corniger Ammon,
Unda die gelida est; ortuque obituque calescit.

293. *Si quæras Helicen*, etc.] Plinius, ii. 92. "Mare abstulit Elicen et Buram in sinu Corinthio, quarum in alto vestigia apparent." Orosius, iii. 3. "Anno ab urbe condita 366. sævissimo terræ motu Achaia universa concussa est, et duæ tunc civitates, id est Bura et Helice, abruptis locorum hiatibus devoratæ sunt." Igitur hoc quoque post Pythagoræ tempora accidit. *Burin* recepit Heinsius MSS. auctoritate, quanquam nec *Buram* damnat; ita enim Plinius aliique, et Græcis Βουρά est. Videatur etiam Polybius, L. 2.

296. *Trœzen*, urbs Argolidis, a *Pittheo* rege *Pitthea* dicta. In ejus vicinia tempore Antigoni, Macedonum regis, calidæ aquæ vi ignis subterranei proruperunt; Pausanias, Corinth. p. 190. Eodem forsan tempore hic *tumulus* surrexit. *Frui*, ut frueretur. *Direpta capro terga*, utres, quibus inflatis in Bacchi festo insilire solebant; Virgilius, Georg. ii. 384.

307. *Subeant*, in animum veniant. *Super*, præterea. *Figura*, natura. *Ammonis* fontem diligentius describit Curtius, IV. vii. 22: "Est etiam aliud Hammonis nemus; in medio habet fontem, aquam Solis vocant. Sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; inclinato in vesperam calescit; media nocte fervida exæstuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit."

Admotis Athamantis aquis accendere lignum
Narratur, minimos quum Luna recessit in orbes.
Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit
Viscera, quod tactis inducit marmora rebus.
Crathis, et huic Sybaris nostris conterminus arvis,
Electro similes faciunt auroque capillos.
Quodque magis mirum, sunt qui non corpora tantum,
Verum animos etiam valeant mutare, liquores.
Cui non audita est obscœnæ Salmacis undæ?
Æthiopesque lacus? quos si quis faucibus hausit,
Aut furit, aut mirum patitur gravitate soporem.
Clitorio quicunque sitim de fonte levârit,

311. *Admotis Athamantis*, etc.] Sotion in Paradoxol. de Fluminibus: *'Εν 'Αθαμᾶσι κρήνην εἶναι, ἧς τὸ μὲν ὕδωρ ψυχρὸν ὑπάρχειν, τὸ δ' ὑπὲρ αὐτὸ, οὕτω θερμὸν ὑπάρχειν, ὥστε ἄν τις ὑπερθῇ φρύγανα, παραχρῆμα ἐξάπτεσθαι.* Athamanes Epirum incoluerunt, cujus pars etiam Dodone, cui hunc fontem tribuit Plinius, ii. 103: " In Dodone Jovis fons quum sit gelidus, et immersas faces extinguat, si extinctæ admoveantur, accendit."

313. *Flumen habent Cicones.*] Plinius, ii. 103: " In Ciconum flumine et in Piceno lacu Velino lignum dejectum lapideo cortice obducitur."

315. *Crathis*, Thuriorum in magna Græcia fluvius. Vim rutilandi capillos ei tribuunt, post Euripidem, Troad. 227. (*ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσεύων Κρᾶθις*,) multi alii scriptores, quos vide apud Cluver. Ital. Antiq. iv. 14; Strabo, lib. vi. pag. 620. tradit, eum facere *τοὺς ἐν αὐτῷ λουομένους ξανθοτριχεῖν καὶ λευκοτριχεῖν.* Eandem, ac potius aliam non minus miram vim habebat *Sybaris*; Plinius, xxxi. 2: " Theophrastus tradit, in Thuriis Crathim candorem facere, Sybarim nigritiam bobus ac pecori. Quin et homines sentire differentiam eam; nam qui Sybarim bibant, nigriores esse, durioresque et crispo capillo; qui ex Crathide, candidos, molliores que ac porrecta coma." Sybaris autem *conterminus* Crathidi. Vibius Sequester: " Crathis, confinis Sybari, capillos facit aurei coloris." Et Thurium, colonia Atheniensium ad sinum Tarentinum, sita fuit inter utrumque fluvium. Ita *nostris arvis* dictum erat pro, in nostris arvis, ut millies. Burmann. tamen ex uno Medic. suadet, *et hic Sybaris*, ut quasi demonstret vicinum fluvium; idemque ex Salmasii Exercitatt. Plin. p. 540. notat, ut hic *electro similes*, ita Neronem Poppææ crines *succinos* appellâsse. Notetur Herodotum *τὸν ξηρὸν Κράθιν* memoran. De fonte *Salmacide* vide supra iv. 285.

322. *Clitorius* fons juxta Clitorium, urbem Arcadiæ; Pausanias, viii. cap. 21. De ejus natura Plinius, xxi. 2: " Varro tradit—vinum tædio venire his, qui ex Clitorio lacu biberint. At Eudoxus et Theopompus inebriari fon-

Vina fugit, gaudetque meris abstemius undis;
Seu vis est in aqua calido contraria vino,
Sive, quod indigenæ memorant, Amithaone natus,
Prœtidas attonitas postquam per carmen et herbas
Eripuit furiis, purgamina mentis in illas
Misit aquas: odiumque meri permansit in undis.
Huic fluit effectu dispar Lyncestius amnis;
Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset.
Est lacus Arcadiæ, Pheneon dixere priores,
Ambiguis suspectus aquis, quas nocte timeto;
Nocte nocent potæ: sine noxa luce bibuntur.
Sic alias, aliasque lacus et flumina vires
Concipiunt: tempusque fuit, quo navit in undis,
Nunc sedet Ortygie: timuit concursibus Argo

tibus iis, quos diximus." Conf. Vitruvius, viii. 3; Sotion in Paradoxologomenis de Fluminibus, et Etymol. M. in Κλιτόριον.

325. *Prœtides*, Prœti (de quo v. 236.) filiæ, Lysippe, Iphinoe et Iphianassa, *attonitæ*, infamia correptæ, quum per Argivorum Arcadumque fines diu errâssent, a Melampo, *Amithaonis* filio, vate, sanatæ sunt *herbis*, elleboro imprimis inde Melampodium dicto; Apollodorus, II. ii. 2; Plinius, xxv. 21. De templo in ejus rei memoriam vel Junoni, vel Dianæ, vel Gratiis posito vide Pausaniam, ii. 12; Hesychium in Ἀκρουχεῖ.

329. *Lyncestius amnis* ad oppidum *Lyncum* in Epiro, cujus incolæ *Lyncestæ*; Plinius, ii. 103: "Lyncestis aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos reddit." Conf. Vitruvius, viii. 3; Aristoteles, Meteor. ii. 3; Sotion in Paradoxol. de Flum. pag. 125; Tertullianus de Anima, cap. 50.

332. *Pheneos* urbs Arcadiæ, postea *Nonacris* dicta. In vicinia ejus ex prærupta rupe aqua, Græcis ὕδωρ Στυγὸς dicta, guttatim decidit. Ea certis temporibus mortem affert tam hominibus quam pecori, vasa cujuscunque generis frangit, metalla solvit, etc. vide Pausaniam, Arcad. pag. 634 sq. Nocte eam esse noxiam, de die innoxiam, neminem præter Nostrum prodidisse, monet Heinsius. *Ambiguæ*, mox letiferæ, mox innoxiæ.

337. *Nunc sedet Ortygie.*] Delus intelligitur quæ eadem et *Ortygie* nonnullis dicta est; vide Spanhem. ad Callimachi hymn. Apol. 59. Ea, olim errans et natans, post partum Latonæ immobilis facta est; vide Spanh. ad Callimachi hymn. Del. 273. *Symplegades* insulæ, sunt, quæ et Cyaneæ dicuntur, contra Bosphorum Thracium, quæ a poetis olim concurrisse finguntur, quoniam, ut ait Plinius, parvo discretæ intervallo ex adverso intrantibus geminæ esse videntur, paululumque deflexa acie coeuntium speciem præbebant. Confer ad viii 62. notam.

Undarum sparsas Symplegadas elisarum;
Quæ nunc immotæ perstant, ventisque resistunt.
Nec, quæ sulfureis ardet fornacibus, Ætne
Ignea semper erit: neque enim fuit ignea semper.
Nam sive est animal tellus, et vivit, habetque
Spiramenta, locis flammam exhalantia multis,
Spirandi mutare vias, quotiesque movetur,
Has finire potest, illas aperire cavernas:
Sive leves imis venti cohibentur in antris,
Saxaque cum saxis, et habentem semina flammæ
Materiam jactant: ea concipit ictibus ignem:
Antra relinquentur sedatis frigida ventis;
Sive bitumineæ rapiunt incendia vires,
Luteave exiguis ardescunt sulfura fumis:
Nempe ubi terra cibos, alimentaque pinguia flammæ
Non dabit, absumptis per longum viribus ævum,
Naturæque suum nutrimen deerit edaci,
Non feret illa famem, desertaque deseret ignes.
Esse viros fama est in Hyperborea Pallene,

341. *Ignea,* ignivoma. *Animal,* animans est terra e mente Stoicorum: *animal Tellus.* Hoc placuit Pythagoræ; Aristot. Phys. iv. 6. *Spirandi mutare vias.* Liber Ciofani habet *vices;* sed *vias* recte præfert Burmannus; nam cavernas et fistulas intelligit, per quas ignis exit, quasque *spiramenta* etiam vocat. *Finire cavernas* pro, claudere eas, durum est. Heinsius suadebat, *Hac operire potest, illic aperire cavernas;* Burmannus autem merito dubitat, an in hac agnominatione sibi placuerit Ovidius: ipse malit, *Has turare* (nam unus Medic. habet *furare*) *potest;* quod verbum forte veteribus in usu fuerit, quanquam frequentius ejus composito *obturare* usi sint. Ego vulgatam servandam arbitror. Proprie tellus *finit* exhalationem e cavernis, hinc cavernas ipsas. Infra, ver. 646. æque durum, *funera finire.*

346. *Sive leves,* etc.] Eam causam copiosius exponit Lucretius, vi. 680 sqq. *Leves* tantum ornat.

350. *Bitumineæ vires,* bitumina, cum vi. Et videtur hoc adjectiv. ab ipso Ovidio signatum esse. *Rapiunt incendia,* celeriter concipiunt ignem. *Exiguis* Heins. in *assiduis* aut *irriguis* mutari volebat. Prius probârunt Rodius et Lenzius. Immo, sulfura ardescunt ita, ut exiguos fumos emittant: quæ est natura sulfuris. Non autem ardescere possunt ope fumi vel assidui, vel exigui. Unde enim ille fumus?

356. *Pallene* Thraciæ urbs. Ibi et *Triton* lacus. Vibius Sequester in Pa-

Qui soleant levibus velari corpora plumis,
Quum Tritoniacam novies subiere paludem. [neno
Haud equidem credo: sparsæ quoque membra ve-
Exercere artes Scythides memorantur easdem.
Si qua fides rebus tamen est addenda probatis,
Nonne vides, quæcunque mora fluidove calore
Corpora tabuerint, in parva animalia verti?
I quoque, delectos mactatos obrue tauros;
Cognita res usu, de putri viscere passim
Florilegæ nascuntur apes, quæ more parentum
Rura colunt, operique favent, in spemque laborant.
Pressus humo bellator equus crabronis origo est.
Concava litoreo si demas brachia cancro,
Cætera supponas terræ, de parte sepulta
Scorpius exibit, caudaque minabitur unca:
Quæque solent canis frondes intexere filis,
Agrestes tineæ, res observata colonis,
Ferali mutant cum papilione figuram.

ludibus: "Triton Thraciæ, in quo qui se novies immerserit, in avem convertitur." Micyllus fabulam inde ortam putat, quod regio hyperborea ipsa, ob assiduum nivis casum, pinnarum similitudine dicta sit πτεροφόρος. Conferatur Plinius, iv. 12. *Artes exercere easdem*, ut se velent pennis.

361. *Fides addenda.*] Heinsius probavit ex Neapoli, uno Moseti et uno Regio *adhibenda*; sed *fidem addere* est pro, fidem habere, credere. *Fluidus*, qui facit fluidum. Fuit communis veterum error, ex putribus cadaveribus *parva animalia*, insecta, generari. Hinc etiam fluxit illa opinio, posse e *mactatis* et *obrutis tauris* nova apum examina excludi, de qua vide Virg. Georg. iv. 281—314. ubi docetur, quomodo res instituenda sit; conf. etiam Fast. i. 377. Sed ver. 364. depravatus est; cui enim placeat *delectos mactatos obrue?* Lenzius suadet, *I, cape delectos, mactatosque*, etc. Non male. *Parentum*, taurorum. Sed aliter tauri *rura colunt*, aliter apes ruri flores legunt.

368. *Pressus humo bellator*, etc.] Nicander in Theriac. ver. 133: ἵπποι δὴ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν. Etiam Plinius, xi. 20. tradit, e juvencorum corpore exanimato apes nasci, sicut equorum vespas atque crabrones, et asinorum scarabæos. *Bellator equus* e Virgilio, Georg. ii. 145.

369. *Litoreus cancer*, ut x. 127. *cauda unca minatur*; vide ad ii. 199.

374. *Ferali*, etc.] Male auctor argumentorum hic de bombycibus cogitavit. Immo intelliguntur insecta, quæ Linneo phalænæ lucernariæ dicuntur. Plin. xxviii. 10: "Papilio

Semina limus habet virides generantia ranas,
Et generat truncas pedibus; mox apta natando
Crura dat: utque eadem sint longis saltibus apta,
Posterior partes superat mensura priores.
Nec catulus partu, quem reddidit ursa recenti,
Sed male viva caro est: lambendo mater in artus
Fingit, et in formam, quantam capit ipsa, reducit.
Nonne vides, quos cera tegit sexangula, fœtus
Melliferarum apium sine membris corpora nasci,
Et serosque pedes, serasque assumere pennas?
Junonis volucrem, quæ cauda sidera portat,
Armigerumque Jovis, Cythereïadasque columbas,
Et genus omne avium mediis e partibus ovi,
Ni sciret fieri, fieri quis posse putaret?
Sunt qui, quum clauso putrefacta est spina sepulcro,

quoque lucernarum luminibus advolans inter mala medicamenta numeratur." Hinc *feralis*, funestus, mali ominis. Sine dubio h. l. respexit Lactant. in Phœn. ver. 107: *Ac velut agrestes, quum filo ad saxa* (Thomas. malit *taxa*) *tenentur, Mutari pennæ* (Thomas. *tineæ*) *papilione solent.*

375. *Semina limus habet*, etc] Confer i. 416 sqq. Ranas e limo nasci, et in eundem resolvi tradit etiam Plin. xi. 8. Nempe ovula sua illæ deponunt in limo. *Posterior mensura*, mensura posteriorum pedum.

379. *Nec catulus partu*, etc.] Plinius, viii. 36. de ursorum catulis: "Hi sunt candida informisque caro, paulo muribus major, sine oculis, sine pilo: ungues tantum prominent: hanc lambendo paulatim figurant." Falsa tamen illa traditio, orta haud dubie inde, quod secundinis crassissimis involuti ursorum catuli eduntur, quas non nisi diu lambendo revellere mater potest. *Reddidit* est pro, edidit. *Male viva*, vix aut non viva. Sic. iv. 285. *male fortes undæ*. Sueton. Aug. xxi. 2. *nationes male quietæ*. *In artus fingit*, fingit, ut membra distincta appareant.

382. *Nonne vides*, etc.] E. Virgilio, Georg. iv. 310: *Trunca pedum primo: mox et stridentia pennis Miscentur, tenuemque magis magis aera carpunt.* Conf. Plinius, xi. 16. *Quos cera tegit*, quia ovula deponuntur in cellulis cereis, quarum forma *sexangula* maxime admirabilis. *Mellifer exercitus* apium apud Claudianus, xv. 127.

385. *Junonis volucrem*, etc.] Quum aves omnino dicendæ essent, maluit nobilissimas ponere cum adjunctis, aves Jovi, Junoni, Veneri sacras.

389. *Sunt qui, quum*, etc.] Plinius, x. 66: "Anguem ex medulla hominis spinæ gigni, accepimus a multis. Pleraque enim occulta et cæca origine proveniunt." Antigon. Mirab. cap. 96. addit, homines, quibus id mortuis accidat, ante obitum odorari angues.

Mutari credant humanas angue medullas.
Hæc tamen ex aliis ducunt primordia rebus:
Una est, quæ reparet, seque ipsa reseminet, ales;
Assyrii Phœnica vocant: non fruge, nec herbis,
Sed turis lacrimis, et succo vivit amomi.
Hæc ubi quinque suæ complevit secula vitæ,
Ilicet in ramis, tremulæve cacumine palmæ,
Unguibus, et pando nidum sibi construit ore.

392. *Una est, quæ reparet*, etc.] De *Phœnice* ave, cujus jam Hesiodus mentionem fecerat, post Herodotum, ii. 73. multi exposuerunt, v. c. Tacitus, Ann. vi. 28; Plinius, x. 1. Extant etiam duo in hanc avem carmina, quorum alterum Claudiano, alterum Lactantio tribuitur. Fabula forte inde orta, quia φοῖνιξ palmam significat; palmarum autem genera quædam ea sunt natura, ut e trunco ipsarum putrefacto nova arbor progerminet. Ita Bochartus in Hierozoico, vi. 5. præeunte Plinio, xiii. 4. Alii putant, hujus avis figuram symbolum fuisse Ægyptiorum, quo 500 annorum periodum expresserint. Vid. Gatterer. de Theog. Ægypt. in Comment. Soc. Gotting. tom. vii. p. 53 s. Et Herodotus diserte affirmat, se eam non nôsse, nisi e tabula picta Heliopolitarum. *Reseminare* novum verbum ad rem singularem exprimendam signatum, e corpore suo, tamquam e semine, denuo se gignere: Claudianus, ver. 24. *pater est prolesque sibi;* Lactantius, ver. 78. *se tamen ipsa creat;* sed ver. 167 sqq. ludit in hoc. *Ales* autem aquilæ similis et magnitudine et forma, pennas habens aureas et rubras. Herodot. *Assyrii*, omnino Orientis incolæ. Aliter Lactantius, ver. 65: "Dirigit in Syriam celeres longæva volatus, Phœnices nomen cui dedit ipsa Venus." Venus autem culta in Syrophœnice. Et *Assyrii* sæpe pro Syris; apud Horatium, II. Od. xi. 16. *Assyria nardus*, e Syriæ emporiis advecta; sæpe etiam apud optimos auctores occurrit.

393. *Non fruge, nec herbis.*] Claudianus, ver. 13: "Non epulis saturare famem, non fontibus ullis Assuetus prohibere sitim; sed purior illum Solis fervor alit," etc. De *amomo* vide ad x. 307.

395. *Hæc ubi quinque*, etc.] Herodotus: Σπάνιος ἐπιφοιτᾷ σφι, δι' ἐτέων (ὡς Ἡλιουπολῖται λέγουσι) πεντακοσίων· Φοιτῆν δὲ τότε φασὶ, ἐπεάν οἱ ἀποθάνῃ ὁ πατήρ. Tacitus: "De numero annorum varia traduntur, maxime vulgatum quingentorum spatium. Sunt qui asseverent, mille quadringentos sexaginta." Hinc *vivax* Phœnix passim. In nummis interdum est symbolum vel æternitatis, vel felicis temporum restitutionis; vid. Spanhem. de usu et præstantia Numism. p. 285. Quomodo Patres ea usi sunt ad resurrectionem mortuorum illustrandam, docet Gataker. Miscel. p. 179. Mox recte miratur Heinsius *ilicis* hic mentionem fieri. Ipse præfert *ilicet*, quod Barthius in vetustis exemplaribus reperit. Hoc igitur recepimus. Nam nec Oriens *ilices* habet, nec, si habuisset, placuissent huic avi; nec denique commode duæ arbores *ilex* et *palma* simul commemorantur. Lactantius, ver. 69. *Tum legit aerio sublimem vertice palmam.*

397. *Pando—ore.*] An Heinsius e tribus MSS. primo Gronovian. uno Basileens. et Norico, recte receperit

Quo simul ac casias, et nardi lenis aristas,
Quassaque cum fulva substravit cinnama myrrha;
Se super imponit, finitque in odoribus ævum.
Inde ferunt, totidem qui vivere debeat annos,
Corpore de patrio parvum Phœnica renasci.
Quum dedit huic ætas vires, onerique ferendo est;
Ponderibus nidi ramos levat arboris altæ,
Fertque pius cunasque suas, patriumque sepulcrum,
Perque leves auras Hyperionis urbe potitus,
Ante fores sacras Hyperionis æde reponit.
Si tamen est aliquid miræ novitatis in istis,

pando, dubitari potest. Apro recte tribuitur *pandum rostrum*, non item aliti. Vulgo *duro;* sed unus Ciofani, Cælest. Francofurt. et Barthii codd. *puro*, quod arridet Burmanno ut alludat ad morem sacra faciendi, quæ fiebant puris manibus. Lactantius, ver. 77: "Construit inde sibi seu nidum sive sepulcrum," et deinde iidem odores commemorantur, qui hic; Plinius: "Senescentem casiæ turisque surculis construere nidum, replere odoribus et superemori." *Casia* fuit inter herbas et flores coronarios, thymelææ similis; vide Martin. ad Virgilium, Georg. ii. 213. *Nardus*, frutex, e cujus foliis, spicis et radice unguenta pretiosissima confecerunt veteres, quæ ab Indis in Syriam et inde in Europam advecta; vide Celsii Hierobot. tom. ii. pag. 1 sq. Pro *lenis* permulti MSS. (et Regius noster A.) *lævis*, id est, cui lanugo subest. Lactant. ver. 86: "His addit teneras nardi pubentis aristas." De *myrrha* vide ad x. 500. *Fulva*, quia myrrha præstantissima talem refert colorem, unde *myrrheus* pro, flavus. Brouckh. ad Propert. III. viii. 22. Pro *quassa* Heinsio placet ex altero Hamb. *cassa*, ut ξυλοκιννάμωμον intelligatur, quod maximo in pretio fuerit, cortex cinnamomo detractus.

401. *Inde ferunt—renasci.*] Pro *vivere*, Barthius ex duobus pervetustis legit *vincere*. Plinius: "Ex ossibus deinde et medullis ejus nasci primo ceu vermiculum, inde fieri pullum." Secundum alios solis radiis comburitur, atque e cineribus prodit nova avis, quæ ovum facit e myrrha; illi excavato indit reliquias paternas easque defert in templum Heliopolitarum. Heinsius versum 404. adulterinum putabat, forte et tres sequentes. Pro *altæ* Burmannus suadet *almæ*, quæ quasi aluit et eduxit Phœnicem; ingeniose quidem, sed dubito an et vere: Lactant. ver. 39: "Considit in arboris altæ Vertice:" et ver. 69. "Tum legit aerio sublimem vertice palmam."

406. *Hyperionis urbs*, Heliopolis, in confiniis Ægypti et Arabiæ, hodie *Balbek*. Pro *æde reponit*, quod manifestam contradictionem habere dicit cum verbis *ante fores*. Schepperus corrigit *urbe reponit*. Unus Leidensis et Thysii *orbe*, ut globus quidam intellig. Burmannus mallet *fores* in *aras* mutari. Lactant. enim, ver. 122; *Inque ara residens, Ponit in æde sacra*.

408. *Si tamen—hyænam.*] Plinius, viii. 30: "Hyænis utramque esse na-

Alternare vices, et quæ modo femina tergo [nam.
Passa marem est, nunc esse marem miremur hyæ-
Id quoque, quod ventis animal nutritur et aura,
Protinus assimulat tactu quoscunque colores.
Victa racemifero lyncas dedit India Baccho:
E quibus, ut memorant, quidquid vesica remisit,
Vertitur in lapides, et congelat aëre tacto.
Sic et curalium, quo primum contigit auras
Tempore, durescit: mollis fuit herba sub undis.
Deseret ante dies, et in alto Phœbus anhelos
Æquore tinget equos, quam consequar omnia dic-
In species translata novas: sic tempore verti [tis,
Cernimus, atque illas assumere robora gentes;
Concidere has: sic magna fuit censuque virisque,
Perque decem potuit tantum dare sanguinis annos,
Nunc humilis veteres tantummodo Troja ruinas,
Et pro divitiis tumulos ostendit avorum.

turam, et alternis annis mares, alternis feminas fieri, parere sine mare, vulgus credit." Cf. Aristot. Hist. Anim. vi. 33; Ælian. i. 25.

411. *Quod ventis animal*, etc.] Chamæleon, e genere lacertarum, quum plerumque ore aperto sedeat, ut muscas captet, *ventis et aura nutriri* creditus est. *Tactu*. Plin. viii. 33. *reddit semper quemcunque* (colorem) *proxime attingit, præter rubrum candidumque.* Cf. Antigon. 33. De causa hujus mutationis disputant hodie naturæ indagatores, quos vide.

413. *Lyncas* terræ septemtrionales alunt, non *India*. Verum poetæ et pictores Bacchi currui jungunt mox tigres, mox pantheras, mox lyncas. *Racemifer*, redimitus tempora racemis; Fast. vi. 483. De urina lyncum confer Plinium, viii. 38. qui tradit, eam glaciari aut arescere in gemmas carbunculis similes et igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas.

416. De *curalio* cf. iv. 743 sqq.

418. *Deseret ante dies.*] Vulgare fuisset: dies me deficiet, si omnia persequi velim. *Deserere* ita est, etiam omisso τῷ *me*, apud Sallust. Jug. 42. *Consequi*, exprimere, ut Cic. Philip. v. 13. *verbis laudes consequi.*

421. *Gentes vertuntur*, fortuna earum mutatur. Constat, *tempus* et *tempora* eleganter, sæpe etiam apud Nostrum, de statu rerum dici et conditione, et in utramque partem.

425. *Tumulos.*] Oxoniensis et unus Strozzæ *titulos*. Versus quinque sequentes, scil. 426—430, delendos censet Heinsius tribus de causis: 1° quia libri veteres ex his quinque versibus modo hunc, modo illum non agnoscunt. 2° Quia poeta id agit, ut ex ruinis Trojæ Romam prodiisse demon-

Clara fuit Sparte: magnæ viguere Mycenæ;
Nec non Cecropiæ; nec non Amphionis arces.
Vile solum Sparte est: altæ cecidere Mycenæ:
Œdipodioniæ quid sunt, nisi fabula, Thebæ?
Quid Pandioniæ restant, nisi nomen, Athenæ?
Nunc quoque Dardaniam fama est consurgere Romam;
Appenninigenæ quæ proxima Thybridis undis
Mole sub ingenti rerum fundamina ponit.
Hæc igitur formam crescendo mutat, et olim
Immensi caput orbis erit: sic dicere vates,
Faticinasque ferunt sortes: quantumque recordor,
Priamides Helenus flenti, dubioque salutis,
Dixerat Æneæ, quum res Trojana labaret:
" Nate Dea, si nota satis præsagia nostræ

stret. Perquam igitur inopportunam hic inculcari Spartes et reliquarum urbium mentionem? 3° Quia Pythagoræ ætate vel maxime floruerunt illæ urbes. Sed jam sæpius, in hac ipsa Pythagoræ oratione aliquoties vidimus, Ovidium anachronismi se reum fecisse, et, quasi oblitum sui, antiquis temporibus tribuisse, quæ non nisi sua ætate dici possent. Neque hi vs. impediunt, quo minus poeta ver. 431. commode ad Romæ initia transeat. Omnium minime autem MSS. quorundam negligentia hic movere quemquam debet. *Fabula* et *nomen* dicuntur gentes urbesque deletæ. Virgilius, Æn. vii. 412. *nunc magnum manet Ardea nomen;* vide Drakenb. ad Sil. i. 293.

431. *Nunc quoque Dardaniam,* etc.] Commode et ingeniose orationem deduxit ad Romæ et initia et incrementa. *Dardaniam,* quæ originem debet Trojano Æneæ. *Consurgere,* surgere, *Romam,* fundamenta poni rerum Romanarum. *Appenninigenæ,* ex Appennino profluentis, novum epitheton. *Mole sub ingenti,* ita ut moles ingens superstruatur. *Forma,* prima urbis delineatio, regnique fines primi.

436. *Faticinas.*] Quidam *vaticinas,* teste Ciofano; alii *faticanas;* Regii nostri *faticinas;* conf. ad ix. 417. De *Heleno* vide xiii. 723. Erat οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος Homero, Il. Z. 76. Vaticinia, quibus Æneam jam profecturum instruit, habet Virg. Æn. iii. 374—462. *Recordor,* nempe audiverat hæc Pythagoras, quum Euphorbus esset. Male Æneam heroem inducit hic *flentem.*

439. *Si,* quandoquidem, ut sæpe. *Si nota satis habes.* Ipse Æneas apud Virg. Heleno: " Qui numina Phœbi, Qui tripodas, Clarii lauros, qui sidera sentis, Et volucrum linguas," etc. *Flamma—iter,* evades per flammam ferrumque sospes. *Pergama,* spem novorum Pergamorum condendorum.

Mentis habes; non tota cadet, te sospite, Troja.
Flamma tibi ferrumque dabunt iter: ibis, et una
Pergama rapta feres, donec Trojæque tibique
Externum patrio contingat amicius arvum.
Urbem et jam cerno Phrygios debere nepotes;
Quanta nec est, nec erit, nec visa prioribus annis.
Hanc alii proceres per secula longa potentem,
Sed dominam rerum de sanguine natus Iuli
Efficiet: quo, quum tellus erit usa, fruentur
Ætheriæ sedes, cœlumque erit exitus illi."
Hæc Helenum cecinisse penatigero Æneæ,
Mente memor refero, cognataque mœnia lætor
Crescere, et utiliter Phrygibus vicisse Pelasgos.
Ne tamen oblitis ad metam tendere longe [est;
Expatiemur equis: cœlum, et quodcunque sub illo
Immutat formas, tellusque, et quidquid in illa est.
Nos quoque pars mundi, (quoniam non corpora solum,
Verum etiam volucres animæ sumus, inque ferinas
Possumus ire domos, pecudumque in pectora condi;)

444. *Jam cerno,* vox vaticinantium. *Debere* de iis, quæ fato destinata certissime eventura sunt. Idem Helenus Æneæ apud Virg. d. l. ver. 462: *Vade age, et ingentem factis fer ad æthera Trojam.*

447. *Sed—natus Iuli Efficiet.*] Adulatur Augusto. *Terrarum domina* Roma dicta est et aliis; Frontin. de Aquæduct. "Regina et domina orbis, quæ terrarum Dea gentiumque consistit, cui par nihil, et nihil secundum." *Quo, quum tellus,* etc. Jam additur apotheosis Augusti. Horatius, I. Od. ii. 45: "Serus in cœlum redeas, diuque Lætus intersis populo Quirini," etc. Conf. Virg. Georg. i. 24 sqq.

450. *Penatiger* novum et, ut videtur, ab Ovidio factum epitheton Æneæ, qui Penates intulit Latio. *Cognata,* dixit propterea, quia tempore Trojani belli Euphorbum se fuisse jactabat Pythagoras.

453. *Ne tamen oblitis,* etc.] Peroratio, qua redit, unde ver. 143. digressus erat, ad esum carnium. *Expatiemur equis.* Virg. Georg. ii. 541. de se ad metam tendente: "Sed nos immensum spatiis confecimus æquor: Et jam tempus equum fumantia solvere colla." *Volucres,* quæ transeunt ex alio corpore in aliud.

Corpora, quæ possint animas habuisse parentum,
Aut fratrum, aut aliquo junctorum fœdere nobis,
Aut hominum certe, tuta esse et honesta sinamus:
Neve Thyesteïs cumulemur viscera mensis,
Quam male consuescit; quam se parat ille cruori
Impius humano, vituli qui guttura cultro
Rumpit, et immotas præbet mugitibus aures!
Aut qui vagitus similes puerilibus hœdum
Edentem jugulare potest: aut alite vesci, [istis
Cui dedit ipse cibos! quantum est, quod desit in
Ad plenum facinus! quo transitus inde paratur!
Bos aret, aut mortem senioribus imputet annis:
Horriferum contra Borean ovis arma ministret:
Ubera dent saturæ manibus pressanda capellæ.
Retia cum pedicis, laqueosque artesque dolosas
Tollite: nec volucrem viscata fallite virga:
Nec formidatis cervos includite pinnis:
Nec celate cibis uncos fallacibus hamos. [tantum;
Perdite, si qua nocent: verum hæc quoque perdite
Ora vacent epulis; alimentaque congrua carpant.

III. Talibus atque aliis instructo pectore dictis

461. *Tuta esse et honesta.*] Heinsius malebat *tuta atque inadesa*; vel *tuta esse et inesa*: sed *honesta* est honore ornanda, honorata, ut apud Ciceronem, Epist. ii. 15. *Cæsarem honestum esse volo*, et alibi passim. Graviter et admodum invidiose *Thyesteæ, mensæ*, carnes, quas inhabitârunt animæ liberorum, fratrum, parentum nostrorum. Invidiose etiam *cumulemur*.

463. *Quam se parat*, etc.] Quam parum abest ille ab homicidio. Verba sequentia plena sunt affectus. *Alite*, gallinis, anatibus, anseribus. *Plenum facinus*, homicidium.

471. *Arma*, lanas, quæ præbent vestimenta et tegumenta contra vim Boreæ; confer ver. 117.

475. *Formido.*] Intelligitur funiculus venatorum pennis vel *pinnis* intextus, quo cervi territi in retia agebantur: vide interpretes ad h. l. et Cerdam ad Virg. Georg. iii. 372. *Nec celate*, etc. Tibullus, II. vi. 24. *Quum tenues hamos abdidit ante cibos*. *Congrua*, convenientia corpori humano. Eleganter *carpere alimenta*.

479—551. *Egeria* dolens mortem Numæ mutatur in *fontem*. Inserta est de *Hippolyti* fatis et transformatione in *Virbium* fabula. *Ultro peti-*

In patriam remeâsse ferunt, ultroque petitum
Accepisse Numam populi Latialis habenas,
Conjuge qui felix Nympha, ducibusque Camenis,
Sacrificos docuit ritus, gentemque, feroci
Assuetam bello, pacis traduxit ad artes.
Quem postquam senior regnumque, ævumque peregit,
Extinctum Latiæque nurus, populusque, patresque,
Deflevere Numam: nam conjux, urbe relicta,
Vallis Aricinæ densis latet abdita silvis,
Sacraque Oresteæ gemitu, questuque Dianæ
Impedit: ah quoties Nymphæ nemorisque, lacusque
Ne faceret, monuere, et consolantia verba
Dixere! ah quoties flenti Thesëius heros,
Siste modum! dixit: nec enim fortuna querenda
Sola tua est: similes aliorum respice casus,
Mitius ista feres: utinamque exempla dolentem,
Non mea te possent relevare! sed et mea possunt.
Fando aliquem Hippolytum vestras, puto, contigit aures,

tum. Vide Dionys. Halicarn. ii. *Habenas.* Ita Latinus *rerum reliquit habenas* apud Virgilium, Æneid. vii. 600.

482. *Conjuge felix,* conjugem habens e formula solenni, de qua alibi. Egeriam vel *Nympham* fuisse tradebant, vel unam Musarum; Dionysius Halic. ii. 60; Livius, i. 21: "Lucus erat—quo quia se persæpe Numa sine arbitris, velut ad congressum Deæ, inferebat, Camenis eum lucum sacravit, quod earum ibi concilia cum conjuge sua Egeria essent."

485. *Quem* pro *qui* ex Cantabr. Sed tum Heinsius porro, ver. 487. volebat, *Deflevere virum* aut *simul:* Burmannus conjicit *Deflevere: Numæ nam. Nurus,* matronæ, mulieres. Eo defuncto magnum luctum fuisse in tota urbe, etiam Dionysius Halic. ii. 76. refert.

488. *Aricia* oppidum Latii sub Albano monte, quo *Dianam* Tauricam, interfecto Thoante rege, cum Iphigenia sorore transtulit *Orestes.* Ea in proximo nemore culta ritu peregrino, quo servi mactabantur; Hyginus, fab. 266; Solinus, lib. ii. pag. 13. Secundum Græcos Sparten est translata aut Brauron. Pausanias conferatur, iii. 16.

492. *Thesëius heros,* Hippolytus post mortem huc translatus a Diana; vide inf. 542; et Fast. vi. 745.

497. *Hippolyti* fabulam tractârunt Euripides et Seneca in Hippolyt. Virgil. Æn. vii. 761 sqq. Confer Hyginum, fab. 47. et Cluverium in

Credulitate patris, sceleratæ fraude novercæ
Occubuisse neci: mirabere, vixque probabo.
Sed tamen ille ego sum: me Pasiphaeïa quondam
Tentatum frustra patrium temerâsse cubile,
Quod voluit, finxit voluisse, et crimine verso,
Indiciine metu magis, offensane repulsæ,
Arguit: immeritumque pater projecit ab urbe,
Hostilique caput prece detestatur euntis.
Pittheam profugo curru Trœzena petebam;

Ital. ant. pag. 931 s. Fuit Ariciorum domestica fabula; Pausan. ii. 9. *Vestras, puto, contigit aures.* Eleganter de fama loquens, *vestras* inquit pluraliter: deinde addens miraculum, singulariter *mirabere,* tamquam notitia ad omnes, miraculum vero maxime ad Egeriam spectet. *Credulitate patris,* id est Thesei, qui nimium facile credidit Phædræ uxori privignum accusanti.

500. *Pasiphaeïa,* Phædra Minoïs et Pasiphaës filia, quam, mortua Hippolyta, conjugem duxit Theseus. Ea exarsit in amorem Hippolyti, et studio venandi et virginitate Dianam colentis. *Frustra tentatum* juvenem, indignissime ferentem incestos novercæ amores, *arguit, patrium temerâsse cubile,* id est incesti stupri insimulavit. *Temerare,* stupro polluere, *patrium cubile* etiam ii. 592; *χρᾶναι λέχος,* Eurip. 1266. Credulus pater fidem habens fraudi sceleratæ novercæ, *immeritum,* innocentem, *projecit ab urbe,* in exilium abegit, *hostilique prece caput ejus detestatur,* Neptunum orat, ut filium ob cubile patrium temeratum interficiat. Ver. 502. *Quod voluit,* etc. cum Heinsio adulterinum judico. Post *offensane repulsæ* subintellige *dubium est.* Heinsius tamen suspicatur, *τὸ magis* obrepsisse in locum *τοῦ dubium. Projici* sæpe de exulibus dici docet Burmannus. Hyginus, e conjectura Schefferi, *mœnibus excedere jussit.* Indictum ei est, *ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα;* Eurip. ver. 1176; et ver. 893. ipse Theseus, *ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς·* 973. *ἔξερρε γαίας τῆσδε ὅσον τάχος φυγάς.* *Hostili prece;* imprecatione hosti conveniente, non patri: Theseus enim Neptunum patrem precatus est, ut Hippolytus filius discerperetur.

506. *Pittheam,* ubi Pittheus regnabat, apud quem educatus Hyppolytus. Confer cum sequentibus Euripidem, ver. 1102 sqq. ubi nuntius hæc narrat. Ibi Hippolytus via vehitur, quæ recto tramite ad Argos ducit et Epidaurum. Ubi litus attigit ponti Saronici, gravis fremitus, tamquam tonitru Jovis auditur, quo percussi equi caput auresque arrigunt, comitesque metu corripiuntur. Mox fluctus decumanus ad astra surgens, atque isthmum petramque Æsculapii abscondens, taurum, ferum monstrum, protrudit, quo consternantur equi. Hippolytus equestris artis gnarus arripit habenas. Frustra: rota illiditur saxo, currus labitur excutitque Hippolytum. Miser habenis involutus raptatur; caput impingitur saxis, membra vulnerantur. Tandem sectis comitum ope loris, exanimis jacet. Sed illud *exanimis et extremum spiritum trahens* Ovidio non satis fuit; singula membra fœde discerpta nobis ostendit.

Jamque Corinthiaci carpebam litora ponti,
Quum mare surrexit, cumulusque immanis aqua-
In montis speciem curvari, et crescere visus, [rum
Et dare mugitus, summoque cacumine findi.
Corniger hinc taurus ruptis expellitur undis,
Pectoribusque tenus molles erectus in auras,
Naribus, et patulo partem maris evomit ore.
Corda pavent comitum, mihi mens interrita mansit,
Exiliis contenta suis, quum colla feroces
Ad freta convertunt, arrectisque auribus horrent
Quadrupedes, monstrique metu turbantur, et altis
Præcipitant currus scopulis : ego ducere vana
Frena manu, spumis albentibus oblita, luctor ;
Et retro lentas tendo resupinus habenas :
Nec vires tamen has rabies superâsset equorum,
Ni rota, perpetuum qua circumvertitur axem
Stipitis occursu fracta ac disjecta fuisset.
Excutior curru : lorisque tenentibus artus
Viscera viva trahi, nervos in stirpe teneri,

508. *Quum mare surrexit*, etc.] Hæc facta Neptuno auctore, a quo tria Theseus optaverat, in quibus et hoc, ut Hippolytus interiret ; Cic. Off. i. 10 ; iii. 25 ; Schol. Euripidis ad Hippol. ver. 1349 : Seneca, 1004. "Quum subito vastum tumuit ex alto mare, Crevitque in astra—Consurgit ingens pontus." Vide Fast. Vol. vi. Ed. nost. p. 180. et 446.

511. *Corniger hinc taurus*, etc.] Ita et Euripides, ver. 1214. Κῦμ' ἐξέθηκε *ταῦρον, ἄγριον τέρας*. Phocam fuisse Servius ait ad Virg. Æn. vi. 448. *Taurus* ille terribilis pluribus describitur a Seneca, 1033 sqq. Ibi non *partem maris*, sed *flammam* vomit.

515. *Contenta*, occupata, intenta, quod posterius h. l. quartus Mediceus et unus Leid. habent. Seneca, 1051 : "Solus immunis metu Hippolytus arctis continet frenis equos, Pavidosque notæ vocis hortatu ciet."

525. *Nervos in stirpe teneri.*] Heinsius conjicit *nervos in vepre teneri*, quia Seneca, Hippol. 1002. "inde semanimem secant Virgulta, acutis asperi vepres rubis." *Reprensa*, retracta, *relinqui* in corpore. Hanc corporis dilacerationem expressit et Seneca, ver. 1082 sqq. ubi "implicuit cadens Laqueo tenaci corpus, illisum caput Scopulis resultat : auferunt dumi comas : ora durus pulchra populatur lapis." Aliquamdiu "raptum truncus ambusta sude medium per inguen stipite ejecto tenet," etc.

Membra rapi partim, partim reprensa relinqui,
Ossa gravem dare fracta sonum, fessamque videres
Exhalari animam, nullasque in corpore partes,
Noscere quas posses: unumque erat omnia vulnus.
Num potes, aut audes cladi componere nostræ,
Nympha, tuam? vidi quoque luce carentia regna,
Et lacerum fovi Phlegethontide corpus in unda:
Nec, nisi Apollineæ valido medicamine prolis,
Reddita vita foret: quam postquam fortibus herbis,
Atque ope Pæonia, Dite indignante, recepi,
Tum mihi, ne præsens augerem muneris hujus
Invidiam, densas objecit Cynthia nubes:
Utque forem tutus, possemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoscenda reliquit
Ora mihi: Cretenque diu dubitavit habendam
Traderet, an Delon: Delo, Cretaque relictis

529. *Unumque erat omnia vulnus.*] Silius, x. 519. "toto corpore vulnus." Lucan. ix. 814. "Omnia plenis Membra fluunt venis: totum est pro vulnere corpus."

532. *Et lacerum fovi,* etc.] Et corpus laniatum in ardentissima Phlegethontis aqua lavi. *Fovere* notionem habet omnino gratæ refectionis; Plinius, v. Ep. vi. 20. *platanos dispergine fovet.* Hoc loco abluendo reficere. Sed Ovidius ingenio abusus est. *Apollinea proles,* Æsculapius Apollinis filius, quem ob Hippolytum in vitam revocatum fulmine percussit Jupiter; vide ad ii. 643. *Ope Pæonia* simplic. ope medica, ut Virgilius, ver. 769. *Pæoniis herbis.* Alium mythum secutus est Horatius, IV. Od. vii. 25. ex quo pudicum juvenem frustra in vitam revocare conata est Diana. *Pæan* nomen medici apud Homerum, a quo curatus Pluto: quin et Pæan vocatur Apollo, medicinæ inventor. *Dite indignante* minui sibi imperium, violari regni fœdera, quum ad lucem contra fas retraheretur, qui Styga jam viderat, et paludem *irremeabilis undæ* transierat.

536. *Præsens* in cœlo; Virgilius, "Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ," etc. Aricini narrabant, Hippolytum in vitam revocatum, quum ignoscere patri nollet, in Italiam venisse, ibique consecrato Aricinæ Dianæ templo regnâsse; Pausanias, Corinth. p. 173. Apud Euripidem, 1423 sqq. Diana morientem consolatur honoribus, quos inter Trœzenios consecuturus sit. *Cynthia;* Diana, ut Apollo Cynthius, a Cyntho monte Deli, ubi nati sunt.

539. *Addidit ætatem;* me natu majorem fecit, quam essem, quum ab equis fui dilaceratus.

Hic posuit, nomenque simul, quod possit equorum
Admonuisse, jubet deponere: "Quique fuisti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius esto."
Hoc nemus inde colo, de Dîsque minoribus unus
Numine sub dominæ lateo, atque accenseor illi.
  Non tamen Egeriæ luctus aliena levare
Damna valent, montisque jacens radicibus imis
Liquitur in lacrimas: donec, pietate dolentis
Mota, soror Phœbi gelidum de corpore fontem
Fecit, et æternas artus tenuavit in undas. [natus
  IV. At Nymphas tetigit nova res; et Amazone
Haud aliter stupuit, quam quum Tyrrhenus arator
Fatalem glebam mediis aspexit in arvis,
Sponte sua primum, nulloque agitante, moveri,
Sumere mox hominis, terræque amittere formam,
Oraque venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixere Tagen, qui primus Etruscam
Edocuit gentem casus aperire futuros.
  V. Utque Palatinis hærentem collibus olim

542. *Hic posuit*, etc.] Virgilius: "At Trivia Hippolytum secretis alma recondit Sedibus, et Nymphæ Egeriæ nemorique relegat." *Virbius* quasi bis vir, παλίμβιος: nempe in templo Dianæ Aricinæ domestica religione colebatur Virbius quidam, quem seriores, non satis constat cur, Hippolytum interpretati sunt.

546. *Accenseor illi*, datus ei sum πάρεδρος. Inscriptio apud Gudium, pag. 30. *Dianæ Aricinia et Virbio Sacr. Accensi* dicebantur ministri publici magistratibus attributi. *Accenseor* habent prim. Strozzæ, unus Leidensis et unus Ambrosianus; alii *assentior*. Plura sunt hic genera lectionis, quæ vide apud Heinsium. Codex noster Regius A. *assentior;* codex B. *accersior*, et pro varia lectione *acceptior*.

550. *Gelidum de corpore*, etc.] Egeria fons et lucus ad Ariciam est. Fons, olim religiose cultus et ornatus, Juvenal. ii. 17. etiam hodie ostenditur. *Tenuari* proprie dicuntur quorum corpus evanescit, aut in aquam abit.

552—559. *Tages*, auctor haruspicinæ apud Etruscos, ex gleba; cf. Cicero de Div. ii. 23. Vid. omnino Dempsteri Etrur. Regal. iii. 1. Admixta autem est nova hæc et mira fabula per comparationem, eique et aliæ sic additæ. Hippolyte fuit una ex *Amazonibus*. Quantopere *arator* ille in agro Tarquinio *obstupuerit*, narrat Cicero d. l. *Fatalem*, a fatis motam, ut homo inde oriretur.

560—564. *Romuli hasta* in arborem. Conf. Plutarchus in Rom. Servius ad Virgilium, Æneid. iii. 46.

Quum subito vidit frondescere Romulus hastam,
Quæ radice nova, non ferro stabat adacto,
Et jam non telum, sed lenti viminis arbor
Non expectatas dabat admirantibus umbras.

VI. Aut sua fluminea quum vidit Cipus in unda
Cornua, vidit enim, falsamque in imagine credens
Esse fidem, digitis ad frontem sæpe relatis,
Quæ vidit, tetigit: nec jam sua lumina damnans
Restitit, ut victor domito remeabat ab hoste.
Ad cœlumque oculos, et eodem brachia tollens,
"Quidquid," ait, "Superi, monstro portenditur isot,
Seu lætum est, patriæ lætum, populoque Quirini:
Sive minax, mihi sit:" viridique e cespite factas
Placat odoratis herbosas ignibus aras;
Vinaque dat pateris, mactatarumque bidentum
Quid sibi significent, trepidantia consulit exta.
Quæ simul inspexit Tyrrhenæ gentis haruspex,
Magna quidem rerum molimina vidit in illis,

Hærentem. Missa ex Aventino monte, *hæsit*, fixa est, in Palatino; Lactantius in Argumento. Erat cornea, et quamdiu illa vigebat, florebat etiam imperium Romanum. *Lenti viminis;* flexibilis virgæ: cornus enim arbor ramos admodum flexibiles habet: *bonam bello* vocat Virgilius, Georg. lib. ii. ver. 447.

565—621. *Genutius Cippus* cornutus factus. Conf. Valer. Maximus, v. 6. Meminit ejus etiam Plinius, xi. 37. Fuit prætor; sed quo tempore vixerit, non constat. Hoc videmus hoc ipso loco, nihil ei fuisse carius patria. *Cipus* non *Cippus*, scribunt vetusti codices, Valerius Maximus et numi.

569. *Remeabat ab hoste.* Val. Maximus narrat, cornua ei, quum adversus hostem proficisceretur, esse nata. In bello sæpe digitos ad frontem retulerat; nunc vero rediens ab hoste scire voluit, quid illa significarent; itaque restitit, etc.

574. *Placari* dicuntur aræ, quum Dii placantur sacris in ara factis; vid. Burmannus. Hinc *placabilis ara* apud Virgil. Æneid. vii. 764. *Trepidantia;* confer ver. 136.

577. *Inspicere* et *inspicium* propria de haruspicibus; vide Heinsium. *Tyrrhenæ gentis haruspex.* Quum ex Etruscis hoc divinationis per viscera animantium genus Romani didicerant, recte Ovidius Tyrrhenum vocat eum de quo hic agitur. *Rerum molimina,* revolutionem civitatis. *Manifesta,* certa: sic *manifesta victoria,* certo eventura, Florus, II. vii. 7.

Non manifesta tamen: quum vero sustulit acre
A pecudum fibris ad Cipi cornua lumen;
"Rex," ait, "o salve: tibi enim, tibi, Cipe, tuisque
Hic locus, et Latiæ parebunt cornibus arces.
Tu modo rumpe moram, portasque intrare patentes
Appropera: sic fata jubent: namque Urbe receptus
Rex eris, sceptro tutus potiere perenni."
Rettulit ille pedem, torvamque a mœnibus Urbis
Avertens faciem; "Procul, ah! procul omina," dixit,
"Talia Dî pellant, multoque ego justius ævum
Exul agam, quam me videant Capitolia regem."
Dixit; et extemplo populumque gravemque senatum
Convocat: ante tamen pacali cornua lauro
Velat, et aggeribus factis a milite forti
Insistit, priscoque Deos e more precatus,
"Est," ait, "hic unus, quem vos nisi pellitis urbe,
Rex erit: is qui sit, signo, non nomine, dicam.

580. *Cornua* ex antiquissima idea symbolum potentiæ et majestatis. Hinc in numis multi reges illa sibi tribuerunt; vide Spanhemium de Usu et præst. numis. dissertat. vii. *Arces* etiam de finibus dici, docet Burmannus ad Virgilium, Georg. ii. 172.

586. *Rettulit pedem*, nempe cohorrescens; Phædrus, II. fab. i. 6. *Feroque viso retulit retro pedem.* Et tali horrore etiam omina averti credebant; Theophr. ch. 16. Lenzius vero explicat: non ingressus est urbem. *Torvam*, indignationem generosam præ se ferentem; Horat. III. Od. v. 44. Regulus *virilem Torvus humi posuit vultum.* *Exul agam*; et egit auctore Valerio.

590. *Populum—convocat.*] Non video, quomodo extra urbem extemplo populum et senatum convocare potuerit. *Gravem* propter auctoritatem. *Pacalis laurus*, ut *pacalis olea*, vi. 111. ubi vide notam. Victoriæ et triumphi signum nunc non erat. Plinius, xv. 30. de lauro: "Ipsa pacifera, ut quam prætendi etiam inter armatos hostes quietis sit indicium." *Velare* in hac re verbum proprium. Apparet autem, exigua fuisse illa cornua. *Aggeribus* alio tempore a milite factis, nunc verba facturus, loco tribunalis utitur.

593. *Deos precatus.*] Virg. Æn. xi. 301. "Præfatus Divos solio sic infit ab alto." Ibi Servius: "More antiquo; nam majores nullam orationem, nisi invocatis numinibus inchoabant." Lenzius contra preces commemorat, quas triumphaturi ante urbem faciebant. Cipus vero non triumphaturus erat, sed dicturus. *Famularia*, servilia.

Cornua fronte gerit, quem vobis indicat augur,
Si Romam intrârit, famularia jura daturum.
Ille quidem potuit portas irrumpere apertas:
Sed non obstitimus, quamvis conjunctior illo
Nemo mihi est: vos Urbe virum prohibete, Quirites,
Vel, si dignus erit, gravibus vincite catenis;
Aut finite metum fatalis morte tyranni."
Qualia succinctis, ubi trux insibilat Eurus,
Murmura pinetis fiunt; aut qualia fluctus
Æquorei faciunt, si quis procul audiat illos;
Tale sonat populus: sed per confusa frementis
Verba tamen vulgi vox eminet una, "Quis ille?"
Et spectant frontes, prædictaque cornua quærunt.
Rursus ad hos Cipus; "Quem poscitis," inquit, "habetis,"
Et, dempta capiti, populo prohibente, corona,
Exhibuit gemino præsignia tempora cornu.
Demisere oculos omnes, gemitumque dedere,
Atque illud meritis clarum (quis credere possit?)
Inviti videre caput: nec honore carere
Ulterius passi, festam imposuere coronam.
At proceres, quoniam muros intrare vereris,
Ruris honorati tantum tibi, Cipe, dedere,
Quantum depresso subjectis bubus aratro
Complecti posses ad finem solis ab ortu:
Cornuaque æratis, miram referentia formam,

603. *Succinctis.*] Unus Leid. habet *Peliacis*, eleganter judice Heinsio; sed nec vulgatum damnat. De succinctis vide ad x. 103.

610. *Populo prohibente.*] Hic hæserunt interpretes: quum in MSS. nulla sit varietas, Burmannus conjicit *populo mirante, spectante*, vel simile aliquid; male: *prohibente* est prohibere volente, nempe clamoribus suis, invito populo. Nolebat populus tam clarum meritis caput corona privari. Itaque rursus ei *imponunt festam coronam*. Plane sic *se prohibente* legitur v. 45. Populi sensus mox bene expressus, sed inepte additum, *quis credere possit?*

620. *Æratis—postibus.*] Ante Heinsium edebatur *auratis*, quod habent

Postibus insculpunt, longum mansura per ævum.
VII. Pandite nunc, Musæ, præsentia numina vatum,
Scitis enim, nec vos fallit spatiosa vetustas,
Unde Coroniden circumflua Thybridis alveo
Insula Romuleæ sacris asciverit urbis.
Dira lues quondam Latias vitiaverat auras,
Pallidaque exsangui squalebant corpora tabo:
Funeribus fessi postquam mortalia cernunt
Tentamenta nihil, nihil artes posse medentum,
Auxilium cœleste petunt: mediamque tenentes

omnes libri scripti; hoc mutavit ductus, ut ait, ratione et fide historiæ, quam habes in loco Valerii quem infra refert doctiss. Gierigius. Non improbanda certe est emendatio. Valerius, d. l. de hoc *Cipo:* " Capitis effigies æreæ portæ, qua excesserat, inclusa est, dictaque rauduscula; nam olim æra raudera dicebantur." M. Varro: " Deinde porta rauduscula, quod ærata fuit, æs raudum dictum." Pro *miram—formam,* unus Leidensis habet *veram,* etc. quod non omnino damnandum censet Burmannus, nisi quis malit *veterem.*

622—744. *Æsculapius in insulam Tiberis arcessitus.*] Anno urb. cond. 462. Q. Fabio Gurgite, D. Junio Bruto Scæva coss. pestilentia vastavit urbem agrosque. Libri Sibyllini aditi, quodnam remedium ejus mali a Diis daretur, Æsculapium ab Epidauro arcessi jusserunt. Legati anguem, qui se in navem eorum contulerat, in quo ipse Deus latebat, deportavere: eoque in insulam Tiberis egresso, eodem loco aedes Æsculapio consecrata est; Livius, x. 47; Epitome Livian. libro xi; Valer. Maximus, i. 8; Orosius, iii. 22; Lactantius, Inst. II. vii. 13; Plutarchus, Quæst. Rom. tom. vii. Opp. p. 153. edit. Reiskii. Tota fabula a Nostro magna cum diligentia, multoque ingenio tractata.

623. Invocatio Deorum in rebus a *spatiosa,* remota a nostris temporibus, *vetustate* repetitis, ad exemplum Homeri, Il. B. 484. et Virgilii, Æn. vii. 641. instituta. Et ita novo modo a fabula superiore transit ad sequentem.

624. *Unde—urbis,* quam ob causam Æsculapius, Deus Epidaurius, a Romanis in insula Tiberis coli cœptus sit. *Coronides,* Æsculapius Apollini e Coronidis utero exsectus; ii. 628 sqq. *Thybridis alveo,* Thybride. Ea insula dicta *insula Æsculapii;* Suetonius, Claud. 25. De ejus origine vide Livium, ii. 5. Mox recte *asciverit;* Diis enim indigenis, domesticis, patriis opponuntur *asciti* (Græcis ἐπίθετοι,) eorumque sacra *ascita;* vid. Heins.

626. *Dira,* grave epitheton, quo tria simul significantur, a Diis iratis immissa, mali ominis et præter modum omnia vastans, ut *dira grando* apud Horatium, I. Od. ii. 2; Livius, d. l. " pestilentia urens simul urbem atque agros; portentoque jam similis erat clades." Copiosiorem pestilentiæ descriptionem habes supra vii. 523 sqq; itaque h. l. paucis ea defungitur. *Exsangui tabo,* sanguine in tabum, saniem corrupto.

630. *Mediam tenentes.*] Vid. x. 167. *Orbis humus,* orbis terrarum.

Orbis humum Delphos adeunt, oracula Phœbi;
Utque salutifera miseris succurrere rebus
Sorte velit, tantæque urbis mala finiat, orant.
Et locus, et laurus, et, quas habet illa, pharetræ,
Intremuere simul: cortinaque reddidit imo
Hanc adyto vocem, pavefactaque pectora movit:
"Quod petis hinc, propiore loco, Romane, petisses;
Et pete nunc propiore loco: nec Apolline vobis,
Qui minuat luctus, opus est, sed Apolline nato:
Ite bonis avibus, prolemque arcessite nostram."
Jussa Dei prudens postquam accepere senatus,
Quam colat, explorant, juvenis Phœbeïus urbem,
Quique petant ventis Epidauria litora mittunt.
Quæ simul incurva missi tetigere carina,
Concilium Graiosque patres adiere; darentque

634. *Et locus, et laurus,* etc.] Locus adumbratus e Virgilio, Æn. iii. 90. *Illa,* laurus, *habet pharetras,* ea ornatæ sunt pharetræ; vid. i. 558. Lenzius vero intelligit pharetras e lauro suspensas: Apollinem enim, ubi templum intrârit, e mente Ovidii pharetram sic suspendisse. *Tremor* ille signum præsentiæ divinæ. Conf. ver. 671 sq. *Cortina,* operculum tripodis, ὅλμος. *Cortina reddidit vocem,* vox elata est per cortinam, ex *imo adyto,* ex imo specu, cui cortina imposita.

637. *Propiore loco.*] Lenzius observat, Epidauron Romanis propiorem fuisse oraculo Delphico. Id falsum esse, mappa geographica docere quemque potest. Immo Delphi propiores Romanis Epidauro. Burmannus putat, poetam confudisse Epidaurum Illyricam cum Peloponnesiaca. Non nego, veteres, ipsumque Ovidium, passim lapsos esse in geographicis; sed nunc per *propiorem locum* ipsam Romam intellexit, ubi libri Sibyllini servabantur. *Quod petis,* scire cupis ex me, quale nempe remedium morbi sit, id potuisses Romæ e libris Sibyllinis cognoscere. Et id esse factum, Livius d. l. docet: "Libri aditi, quinam finis, aut quod remedium ejus mali a Diis daretur. Inventum in libris, Æsculapium ab Epidauro Romam arcessendum." Sin Epidaurum intelligere vellemus, ineptum fuisset et stultum oraculum. Qui enim sponte scire Romani poterant, Æsculapium esse arcessendum?

642. *Quam urbem colat,* qua in urbe templo et sacris colatur; vide ad x. 529. *Epidauria litora.* Epidaurus enim in Argiæ litore orientali sita ad sinum Saronicum. Ex eadem urbe Æsculapii cultus in alias terras propagatus; Pausan. ii. 26.

645. *Concilium,* populum convocatum. *Certas sortes.* Vide ad i. 491. *Sortes dicunt* et alibi legitur, monente

Oravere Deum, qui præsens funera gentis
Finiat Ausoniæ: certas ita dicere sortes.
Dissidet, et variat sententia; parsque negandum
Non putat auxilium: multi renuere, suamque
Non emittere opem, nec numina tradere suadent.
Dum dubitant, seram pepulere crepuscula lucem,
Umbraque telluris tenebras induxerat orbi: 652
Quum Deus in somnis opifer consistere visus
Ante tuum, Romane, torum: sed qualis in æde
Esse solet; baculumque tenens agreste sinistra
Cæsariem longæ dextra deducere barbæ, 656
Et placido tales emittere pectore voces:
"Pone metus; veniam; simulacraque nostra relinquam:
Hunc modo serpentem, baculum qui nexibus ambit, 659
Perspice, et usque nota visu, ut cognoscere possis.

Heinsio. Non tamen Burmannus spernit lectionem nonnullorum MSS. *certas addicere sortes*; nam *addicere* verbum in hac re proprium.

648. *Dissidet sententia;* vide ad ver. 27. *Sera lux,* ultima diei pars. Etiam versum sequentem jugulat Heinsius, atque frigiditate sua Ovidio indignum pronuntiat. Sed abesse non potest; quandoquidem homines *crepusculi* tempore nondum dormiunt. Ovidius tria tempora se excipientia indicare voluit, seram lucem, crepuscula, ipsam noctem; cui similis ver. 663 s. Neque frigide noctem expressit. Ea *umbra* passim dici solet; Æneid. iii. 589. *Humentemque Aurora polo dimoverat umbram.* Tum *inducere tenebras rebus* apud ipsum Nostrum legitur, ii. 395.

655. *Baculum agreste*: vide ad ii. 681. Bacillum habebat nodosum, quod difficultatem artis significabat. *Cæsaries barbæ,* barba. Minut. Felix, "Æsculapius bene barbatus, etsi semper adolescentis Apollinis filius." Interdum tamen et imberbis exhibebatur; Spanhem. de Usu et Præst. num. p. 181. Et omnino varie fingebatur. Epidauriam ejus imaginem describit Pausanias, ii. 27. In solio sedens altera manu baculum tenebat, altera serpentis caput premebat, cane ad pedes jacente. Barbam secundum Albricum, de Deorum Imagg. 20. dextra *tenebat;* sed Noster maluit *barbam deducere manu* pro, manum deducere in barba apprehensa: iv. 311. *deducere pectine crines.*

659. *Serpens* datus Æsculapio, quod vigilantissimum est animal, quæ res ad tuendam valetudinem ægroti maxime apta est; vid. Festus, lib. 9. *Notare visu,* ut xi. 714. *notare oculis.* *Major ero;* nam omnino corpora Deorum majora erant humanis; vide nos ad Plinium, VII. Ep. xxvii. 2.

Vertar in hunc; sed major ero, tantusque videbor,
In quantum verti cœlestia corpora debent."
Extemplo cum voce Deus, cum voce Deoque
Somnus abit, somnique fugam lux alma secuta est.
Postera sidereos Aurora fugaverat ignes;
Incerti quid agant proceres ad templa petiti
Conveniunt operosa Dei: quaque ipse morari
Sede velit, signis cœlestibus indicet, orant.
Vix bene desierant, quum cristis aureus altis
In serpente Deus prænuntia sibila misit,
Adventuque suo signumque, arasque, foresque,
Marmoreumque solum, fastigiaque aurea movit:
Pectoribusque tenus media sublimis in æde
Constitit; atque oculos circumtulit igne micantes.
Territa turba pavet: cognovit numina castos
Evinctus vitta crines albente sacerdos,
Et, " Deus en, Deus en: linguisque animisque favete,
Quisquis ades," dixit: " sis, o pulcherrime, visus
Utiliter; populosque juves tua sacra colentes."
Quisquis adest, jussum venerantur numen; et omnes
Verba sacerdotis referunt geminata, piumque

666. *Proceres* Epidaurii. *Petiti Dei;* postulati a Romanis Æsculapii. *Operosa,* magno artificio, magnoque labore extructa, adeoque et splendida et ampla: vide ad i. 258. *Cœlestibus,* divinis.

669. *Aureus* commune epitheton est omnium Deorum. Et Epidaurii Æsculapio *fulvi* serpentis atque innoxii genus potissimum consecrârant; Pausanias, ii. 28. *Movit:* confer ver. 635. *Pectoribus tenus;* vide ad iii. 43.

675. *Cognovit numina castos.*] *Castum* pietatis et sanctitatis notionem habet, adeoque imprimis sacerdotibus tribuitur. *Evinctus,* ut apud Virgilium, Æneid. v. 269. 494. De *albente sacerdotum vitta* vide ad iii. 516. Val. Maximus: *Is anguis, quem Epidaurii raro* (inde turbæ pavor,) *sed nunquam sine magno ipsorum bono visum* (inde sacerdotis animus) *in modum Æsculapii venerati sunt. Linguis animisque favete.* Animo ad sacra attento, præstate sacris silentium, pia vota concipite, bona verba dicite. Mox, ver. 682. *præstant et mente et voce favorem. Pulcher* frequens epitheton Deorum; Æn. vii. 656. *satus Hercule pulchro Pulcher Aventinus.*

681. *Referunt geminata,* repetunt. *Præstant,* etc. favent linguis animisque.

Æneadæ præstant et mente et voce favorem.
Annuit his; motisque Deus rata pignora cristis,
Ter repetita dedit vibrata sibila lingua.
Tum gradibus nitidis delabitur, oraque retro
Flectit, et antiquas abiturus respicit aras,
Assuetasque domos, habitataque templa salutat.
Inde per injectis adopertam floribus ingens
Serpit humum, flectitque sinus, mediamque per ur-
Tendit ad incurvo munitos aggere portus. [bem
Restitit hic; agmenque suum, turbæque sequentis
Officium placido visus dimittere vultu,
Corpus in Ausonia posuit rate: numinis illa
Sensit onus; pressaque Dei gravitate carina
Æneadæ gaudent, cæsoque in litore tauro
Torta coronatæ solvunt retinacula navi.
Impulerat levis aura ratem: Deus eminet alte,
Impositaque premens puppim cervice recurvam
Cæruleas despectat aquas; modicisque per æquor
Ionium Zephyris sexto Pallantidos ortu

686. *Antiquas;* vide ad i. 116. Valer. Maximus: "Per urbis celeberrimas partes mitibus oculis et levi tractu labi cœpit—ad triremem Romanam perrexit."

691. *Turbæ sequentis officium,* turbam officii causa ipsum prosequentem. *Officium* verbum proprium de honore, qui alicui habetur sectando, deducendo, etc. *Posuit rate.* Valer. Max. "Eo conscendit ubi Q. Ogulnii legati tabernaculum erat, inque multiplicem orbem, per summam quietem, est convolutus."

694. *Pressaque Dei,* etc.] Conf. iii. 621. Dorvill. in codice antiquo reperit *carina est.* Hinc idem malit legere: *et pressa Dei gravitate carina est. Æneadæ,* etc.

695. *Cæso tauro,* ex more solventium appellentiumque. *Coronatæ* ob discessum optatum, ut alibi ob reditum salvum, hostemve victum. *Retinacula navi.* Vulgo edebatur *retinacula puppis,* quod revocavit Mitscherlichius; hoc mutavit Heinsius, quia etiam *puppim* mox sequitur; sed non debebat mutari casus, et scribendum erat *navis,* quod habent codices Regii nostri.

700. *Zephyris,* ventis omnino; nam ab Epidauro Italiam petentibus contrarius est Zephyrus. *Lacinium* promontorium prope Crotonem, cum *templo* Laciniæ Junonis, sancto omnibus circa populis; Livius, xxiv. 3. *Scylaceum* vel *Scylacium,* colonia Atheniensium in *litore* sita. De *Iapygia* vide ad xiv. 458. *Amphissia saxa,* promontorium Locrorum; vide Turnebum in

Italiam tenuit; præterque Lacinia templo
Nobilitata Deæ, Scylaceaque litora fertur.
Linquit Iapygiam, lævaque Amphissia remis
Saxa fugit; dextra prærupta Ceraunia parte,
Romechiumque legit, Caulonaque, Naryciamque,
Evincitque fretum, Siculique angusta Pelori,
Hippotadæque domos regis, Temesesque metalla,
Leucosiamque petit, tepidique rosaria Pæsti.
Inde legit Capreas, promontoriumque Minervæ,
Et Surrentino generosos palmite colles,
Herculeamque urbem, Stabiasque, et in otia natam
Parthenopen, et ab hac Cumææ templa Sibyllæ.
Hinc calidi fontes, lentisciferumque tenentur
Liternum, multamque trahens sub gurgite arenam

Adversariis, i. 22: sed male id in hoc itinere commemoratur. Isid. Vossius, quoniam unus codex *Arangia* habebat, legit *Argennia*, ut Argennum promontorium Siciliæ intelligatur. Sed hoc longe a freto erat. *Lævaque* recepi e MSS. Ciofani, uno Vatic. Cap. et uno Maffei; sequitur enim *dextra*. Probaverat etiam Ciof. Cæteri vel *levibusque* vel *levisque*. In *Ceraunia* valde variant MSS.: *Acroceraunia* illa Epiri h. l. intelligi nequeunt. Is. Vossius conjicit *Cocintia* a Cocinto promontorio. Heinsius e MSS. multis *Celennia* (quod Regii nostri codices habent) defendit. Lenzius, si versus admitteret, legeret, quod Micyllus suasit, *Cænyia*, a promontorio Italiæ *Cænys*. *Romechium* apud nullum geographum reperitur. Is. Vossius, cui assentitur Heinsius, legit, *Lametumque*. Lenzius e conjectura Regii præfert *Rheginum*. *Caulon* vel *Caulonia* Achæorum colonia, in alto litore condita. *Naryx* vel *Naricium* Locrorum oppidum: sed hoc prius nominari debuisset. *Evincit*, navigando superat; Horat. iii. Od. 40. *Vincunt æquora navitæ.*

707. De *Temeses metallis* vide ad vii. 207. *Leucosia*, insula contra Pæstanum sinum; Plinius, iii. 6. Heinsius mallet *Leucasia*, quia *Leucosia*, Λευκωσία, apud Græcos syllabam secundam producit. Sed et alii licentia poetica secundam brevem fecerunt; vid. Drakenb. ad Silium, viii. 580. *Pæstum*, urbs Lucanorum, et clementissimo cœlo utens, et rosis abundans; vide Cluver. Ital. Antiq. iv. 14.

710. *Surrentini colles* ad sinum Campaniæ abundabant generoso vino; Plin. xiv. 2. *Herculeam urbem*, Herculanum. *In otia natam*, ubi studia vel maxime coluntur; *otiosa Neapolis* apud Horat. Epod. v. 43. docta Neapolis apud Martial. v. Epigr. 78. *Hospita Musis otia* ei tribuit Silius, xii. 31. De *Cumis* vide ad xiv. 104.

714. *Liternum* (vulgo *Linternum*: vid. Heinsius et Cluverius, Ital. Antiq. iv. 2.) oppidum Campaniæ, exilio et sepulcro Scipionis nobile. Ibi frequens *lentiscus*, arbor mastichen

Vulturnus, niveisque frequens Sinuessa columbis,
Minturnæque graves, et quam tumulavit alumnus,
Antiphatæque domus, Trachasque obsessa palude,
Et tellus Circæa, et spissi litoris Antium.
Huc ubi veliferam nautæ advertere carinam,
Asper enim jam pontus erat, Deus explicat orbes,
Perque sinus crebros, et magna volumina labens,
Templa parentis init flavum tangentia litus.
Æquore pacato patrias Epidaurius aras
Linquit, et hospitio juncti sibi numinis usus,
Litoream tractu squamæ crepitantis arenam
Sulcat, et, innixus moderamine navis, in alta
Puppe caput posuit; donec Castrumque, sacrasque
Lavini sedes, Tiberinaque ad ostia venit.
Huc omnes populi passim, matrumque, patrumque
Obvia turba ruit, quæque ignes, Troïca, servat

fundens; Plinius, xiv. 20. Per *calidos fontes* Baias intellige, et tota hæc litora quæ calidis fontibus rigantur; Plinius, iii. 5.

715. *Frequens Sinuessa columbis*, ut Dionæis avibus circumsona Thisbe apud Stat. Theb. vii. 261. In Campania grandissimas provenire columbas, tradit Plinius, x. 37. *Graves*, parum salubres ob palustre solum. *Palustres Minturnæ* apud Horatium, Epod. I. v. 4. *Gravitas cœli* sic est apud Cicer. Att. xi. 22. *Quam tumulavit alumnus*, Caieta; vid. xiv. 157. Mulierem posuit pro loco, qui inde nomen accepit. De *Antiphate* vide xiv. 234. et paulo post etiam de *Circæa* tellure. *Trachas*, Anxur, quæ etiam Trachina, et Tarracina dicta; Livius, iv. extr. "Anxur fuit, quæ nunc Tarracinæ sunt, urbs prona in paludes." *Spissi*, densi, duri. *Antium*, oppidum Latinorum maritimum. Huc egressum esse Æsculapium, etiam Valer. Maximus, d. l. tradit. Recte igitur Regius *Ancon* mutâsse videtur in *Antium*, quod Heinsius etiam in multis MSS. reperit.

720. *Deus explicat orbes*, etc.] Contra Virgilius, Æneid. xii. 743. *implicat orbes*; Plinius, IX. Epist. xxxiii. 5. *orbes implicitat expeditque*. In his et sequentibus vide diligentiam, ingenium et ornatum in hac narratione. *Templa parentis*. Valer. Maximus ipsius Æsculapii templum nominat: sed parum credibile, eum jam tum cultum esse ab Antiatibus. *Sulcat*; vide ad iv. 706. *Crepitantis*; iii. 75. de serpente, *Terra rasa sonat squamis*.

727. *Castrum* Inui, urbs Rutulorum. *Sacras sedes*, quia Æneas Penates ibi in Palladis templo posuit. *Passim*, sine ordine, bene conjungitur cum *ruit*, quod et ipsum est, currere sine lege. *Troïca Vesta*, quam Æneas una cum igne sacro et Penatibus asportavit; Virgilius, Æneid. ii. 296.

Vesta, tuos, lætoque Deum clamore salutant.
Quaque per adversas navis cita ducitur undas,
Tura super ripas, aris ex ordine factis,
Parte ab utraque sonant, et odorant aera fumis:
Ictaque conjectos incalfacit hostia cultros.
Jamque caput rerum, Romanam intraverat urbem:
Erigitur serpens, summoque acclinia malo
Colla movet, sedesque sibi circumspicit aptas.
Scinditur in geminas partes circumfluus amnis;
Insula nomen habet; laterumque a parte duorum
Porrigit æquales media tellure lacertos.
Huc se de Latia pinu Phœbeïus anguis
Contulit, et finem, specie cœleste resumpta,
Luctibus imposuit, venitque salutifer Urbi.

VIII. Hic tamen accessit delubris advena nostris:
Cæsar in urbe sua Deus est: quem Marte, togaque
Præcipuum, non bella magis finita triumphis,
Resque domi gestæ, properataque gloria rerum
In sidus vertere novum, stellamque comantem,
Quam sua progenies: neque enim de Cæsaris actis

734. *Sonare* de crepitu turis. *Odorant fumis*, replent fumis odoratis. *Conjectus* ut *adjectus* proprium de cultro adacto; vide Gronovium, Obs. pag. 87. *Incalfacit hostia cultros.* Dum enim victimæ jugulantur, cultri sanguine calefiunt. *Acclinia.* Vulgo, et in Regiis codicibus, *acclivia.*

739. *Scinditur in geminas*, etc.] Præclara insulæ, quam fluvius facit, descriptio. *Porrigit*, extendit. Festus: "In insula Æsculapio facta ædes fuit, quod ægroti a medicis aqua maxime sustentantur." Cæterum hunc Æsculapii in serpente latentis adventum numis etiam celebrârunt Romani; Spanhemius de Usu et Præst. num. ii. 217.

745—870. *Julii Cæsaris apotheosis* graviter et in maximum Augusti honorem tractata. Causam ejus agit Venus, unde genus ducebat Cæsar, in concilio Deorum, eamque adjuvat Jupiter. Inest h. l. catalogus rerum et a Cæsare et ab Augusto gestarum.

748. *Properata*, properanter parta. Cic. pro Marc. 2. de Cæsare: "Nec vero disjunctissimas terras citius cujusquam passibus potuisse peragrari, quam tuis non dicam cursibus, sed victoriis lustratæ sunt." De *stella comante* vide ver. 849.

750. *Neque enim de Cæsaris*, etc.] Mirum in modum adulatur Augusto. *Scilicet* ironicæ locutioni inservit. Male igitur Tan. Faber emendat *minus est*

Ullum majus opus, quam quod pater extitit hujus.
Scilicet æquoreos plus est domuisse Britannos,
Perque papyriferi septemflua flumina Nili
Victrices egisse rates, Numidasque rebelles,
Cinyphiumque Jubam, Mithridateïsque tumentem
Nominibus Pontum, populo adjecisse Quirini,
Et multos meruisse, aliquos egisse triumphos,
Quam tantum genuisse virum, quo præside rerum
Humano generi, Superi, cavistis abunde.
Ne foret hic igitur mortali semine cretus,
Ille Deus faciendus erat: quod ut aurea vidit
Æneæ genitrix; vidit quoque triste parari
Pontifici letum, et conjurata arma moveri.
Palluit, et cunctis, ut cuique erat obvia, Divis,
"Aspice," dicebat, "quanta mihi mole parentur
Insidiæ, quantaque caput cum fraude petatur,
Quod de Dardanio solum mihi restat Iulo.
Solane semper ero justis exercita curis?
Quam modo Tydidæ Calydonia vulneret hasta;
Nunc male defensæ confundant mœnia Trojæ:
Quæ videam natum longis erroribus actum

domuisse. Lenzius totum locum usque ad *cavistis abunde* interrogative capit. Sed hoc non patitur, opinor, *τὸ scilicet.* Vertit tamen sic et Rodius. *Æquoreos,* æquore cinctos. *Papyrifer Nilus* etiam Trist. III. x. 27. *Numidas rebelles,* qui jugum recipere nolebant, sed semper excutiebant, et qui, *Juba* duce, arma contra Cæsarem sumpserunt. *Cinyphium,* Africanum, a Cinype Africæ fluvio; vii. 272. *Nominibus,* gloria et fama. *Aliquos egisse.* Quinquies triumphavit; nempe quater eodem mense post devictum Scipionem, et rursus semel post superatos Pompeii liberos; Suetonius, Cæs. 37. *Cavistis,* prospexistis, consuluistis. Vulgo (et in Regiis codicibus) *favistis abunde,* quod fluxit ex interpretatione *τοῦ cavistis.* Mitscherlichius verba *vidit quoque—moveri* signis parentheseos inclusit, quod et alii fecere: male, nam *palluit* ad hoc membrum pertinet.

769. *Quam modo Tydidæ,* etc.] Venus vulnerata Diomedis hasta. Homerus, Il. E. 335. *Bothe* dabat legendum, *vulnerat. Calydonia;* vide ad xiv. 513. *Confundant,* pudore suffundant. *Cum Junone;* ea enim impulsus Turnus arma moverat.

Jactarique freto, sedesque intrare silentum,
Bellaque cum Turno gerere, aut, si vera fatemur,
Cum Junone magis: quid nunc antiqua recordor
Damna mei generis? timor hic meminisse priorum
Non sinit: in me acui sceleratos cernitis enses:
Quos prohibete, precor, facinusque repellite, neve
Cæde sacerdotis flammas extinguite Vestæ."
  Talia nequicquam toto Venus anxia cœlo
Verba jacit, Superosque movet: qui rumpere quanquam
Ferrea non possunt veterum decreta Sororum,
Signa tamen luctus dant haud incerta futuri.
Arma ferunt nigras inter crepitantia nubes,
Terribilesque tubas, auditaque cornua cœlo
Præmonuisse nefas: Phœbi quoque tristis imago
Lurida sollicitis præbebat lumina terris:
Sæpe faces visæ mediis ardere sub astris;
Sæpe inter nimbos guttæ cecidere cruentæ.
Cærulus et vultum ferrugine Lucifer atra
Sparsus erat; sparsi lunares sanguine currus.
Tristia mille locis Stygius dedit omina bubo:

776. *In me acui enses.*] In progeniem meam: in Cæsarem conjuratum est a sexaginta amplius, Cassio, Bruto, Marcello principibus. *Ignis Vestæ extinctus* fuit in prodigiis; vide Ciofanum ad h. l.

781. *Veterum Sororum* pro, vetera decreta Sororum, Parcarum. Nisi mavis senes Parcas intelligere: *vetus* enim sic dicitur, et Parcæ fingebantur senes; vide Lenzium. *Ferrea*, immutabilia. *Signa*, s. prodigia sequentia sumpta sunt e Virgilio, Georg. i. 464 sqq.; quanquam etiam historicis celebrata: conf. Tibullus, II. v. 71—78. et Cicero de Div. i. 10 sqq. *Luctus futuri*, bellorum civilium instantium; nam secundum Virg. illa acciderunt post cædem Julii Cæsaris.

783. *Arma ferunt nigras*, etc.] Virg. et Tibullus dicto loco. De *crepitu* armorum vide ad i. 143. *Phœbi imago*, Phœbus, sol per totum illum annum pallidior solito fuit; Plin. ii. 30; Plutarchus, in Julio Cæs. extr.

789. *Ferrugo* poetis tenebræ, caligo; Virgilius: "Caput obscura nitidum ferrugine texit." Eam ferruginem solis interdum, etiam hodie, efficiunt vapores, quibus aer repletus, qui et sanguineam reddunt lunam. De *bubone* vide supra ad librum x. 453.

Mille locis lacrimavit ebur, cantusque feruntur
Auditi, sanctis et verba minacia lucis.
Victima nulla litat; magnosque instare tumultus
Fibra monet; cæsumque caput reperitur in extis.
Inque foro, circumque domos, et templa Deorum
Nocturnos ululâsse canes, umbrasque silentum
Erravisse ferunt, motamque tremoribus urbem.
Non tamen insidias, venturaque vincere fata
Præmonitus potuere Deum: strictique feruntur
In templum gladii: neque enim locus ullus in Urbe
Ad facinus, diramque placet, nisi Curia, cædem.
  Tum vero Cytherea manu percussit utraque
Pectus; et ætheria molitur condere nube,
Qua prius infesto Paris est ereptus Atridæ,
Et Diomedeos Æneas fugerat enses.
Talibus hanc genitor: Sola insuperabile fatum,
Nata, movere paras? intres licet ipsa Sororum
Tecta trium; cernes illic molimine vasto

792. *Ebur*, statuæ eburneæ, quæ, quum tempore pluvio humidæ essent, lacrimare credebantur. *Cantus*, voces quasi oraculo editæ, quales sæpe auditæ inter omina habita. Ita Burmann. contra Brouckhusium qui malebat, *planctus*; Virg. "Vox quoque per lucos vulgo exaudita silentes Ingens." Tibullus: "Lucos præcinuisse fugam."

794. *Litare*, id est, Deos placare, dicuntur et homines, et victimæ et aræ; vide Schwarzium ad Plin. pan. cap. 52. *Fibra—extis.* Virg. "Nec tempore eodem Tristibus aut extis fibræ apparere minaces." *Caput*, scil. extorum, quod *cæsum* cultro victimarii mali ominis erat. Livius, viii. 9: "Decio caput jecinoris a familiari parte cæsum aruspex dicitur ostendisse, alioqui acceptam Diis hostiam esse."

797. *Nocturnos ululâsse canes.*] Virgil.: "Obscœnique canes Signa dabant—simulacra modis pallentia miris Visa sub obscurum noctis."

800. *Præmonitus*, signa præmissa. *Templum* nunc curia, ut sæpe apud Cic. quia illa inaugurata; *templum* enim omnis locus inauguratus et sanctus. De hac voce *templum*, pro curia, vide doctiss. Rupert. ad Livium, I. vi. not. 6.; nostræ edit. tom. i. p. 27. *Stricti feruntur* pro, stringuntur in templo; nam involuti illati erant in curiam; Dio, xliv. 16.

804. *Condere*, Cæsarem. De *Paride erepto* vide Homerum, Il. Γ. 380. *Infesto Atridæ*, Menelao, quocum certabat. De *Ænea* vide Il. E. 311 seqq.

809. *Cernes molimine vasto, ect.*] Gravissime immutabilitatem fatorum notat. *Rerum tabularia*, locus, in

Ex ære, et solido rerum tabularia ferro;
Quæ neque concursum cœli, neque fulminis iram,
Nec metuunt ullas tuta, atque æterna ruinas.
Invenies illic inclusa adamante perenni
Fata tui generis: legi ipse, animoque notavi,
Et referam, ne sis etiamnum ignara futuri.
Hic sua complevit, pro quo, Cytherea, laboras,
Tempora, perfectis, quos terræ debuit, annis.
Ut Deus accedat cœlo, templisque colatur,
Tu facies, natusque suus; qui nominis hæres,
Impositum feret Urbis onus, cæsique parentis
Nos in bella suos fortissimus ultor habebit.
Illius auspiciis obsessæ mœnia pacem
Victa petent Mutinæ: Pharsalia sentiet illum,
Æmathiaque iterum madefacti cæde Philippi;
Et magnum Siculis nomen superabitur undis;

quo servantur tabulæ, quibus res fatales continentur, structus *molimine vasto*, opera maxima, *ex ære*, etc. Tabularia illa Lenzius fuisse putat in limine Tartari, ubi ænei muri, et comparat Orphei hym. lviii. 1 sqq. *Concursus cœli*, tonitrua, ut vi. 695. xi. 436. Confer Lucretium, vi. 160. Sed et *concussum cœli*, quod habent plerique MSS. (et ambo nostri Regii,) bene se habet. Jupiter enim tonans *concutere* cœlum et terram graviter dicitur; Horat. I. Od. xxxiv. 12. *Inclusa*, incisa, insculpta, quod utrumque MSS. multi e glossa præferunt. Etiam Cicero, Catil. i. 2. *Senatus consultum inclusum in tabulis.* Conf. Claudian. xv. 202. ubi Atropos *voces* Jovis *adamante notat.*

819. *Suus*, ejus. *Nominis hæres* (multi *numinis;*) διάδοχος ὀνόματος Cæsaris vocatur a Dione. Sueton. Aug. 7: "Postea Cæsaris, et deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum testamento avunculi." *Onus*, molem imperii. *Suos*, faventes.

822. *Illius auspiciis*, etc.] *Mutinæ* obsessus D. Brutus ab Antonio, quem Augustus, jussus a senatu, una cum Hirtio et Pansa coss. fugavit; Florus, iv. 4.; Suetonius, Aug. 10. Sequentia expressa e Virgilio, Georg. i. 490 sqq.: "Ergo inter sese paribus concurrere telis Romanas acies iterum videre Philippi: Nec fuit indignum Superis, bis sanguine nostro Æmathiam et latos Hæmi pinguescere campos," ubi Heynius observat, *Æmathiam* esse quidem Macedoniæ partem, ad quam nec *Pharsalus* nec *Philippi* pertineant; sed poetas latius eo nomine uti etiam pro Thessalia: licuisse porro poetæ, quanquam paulo crassius, in eodem loco prælium factum dicere, quod in illis regionibus, in eo regno aut plaga factum. Hinc *Pharsaliæ* nunc fit mentio, ubi prius prælium commissum, hinc *iterum ma-*

Romanique ducis conjux Ægyptia, tædæ
Non bene fisa, cadet; frustraque erit illa minata,
Servitura suo Capitolia nostra Canopo.
Quid tibi Barbariem, gentesque ab utroque jacentes
Oceano, numerem? quodcunque habitabile tellus
Sustinet, hujus erit: pontus quoque serviet illi.
Pace data terris, animum ad civilia vertet
Jura suum, legesque feret justissimus auctor,
Exemploque suo mores reget: inque futuri
Temporis ætatem, venturorumque nepotum
Prospiciens, prolem sancta de conjuge natam
Ferre simul, nomenque suum, curasque jubebit:
Nec, nisi quum senior similes æquaverit annos,
Ætherias sedes, cognataque sidera tanget.
Hanc animam interea cæso de corpore raptam
Fac jubar, ut semper Capitolia nostra forumque
Divus ab excelsa prospectet Julius arce.

defacti Philippi. Sentiet illum, usu cognoscet ejus fortitudinem et consilium.

826. *Romani ducis*, Antonii, *conjux Ægyptia*, Cleopatra, quam ille, repudiata Octavia, uxorem duxerat, *tædæ non bene fisa*, temere sperans, se nuptam Antonio potituram esse imperio Romano (Dio, iv. p. 421.) *cadet*, victa ad Actium ab Augusto, aspidum veneno peribit. *Frustraque*, etc. invidiose, frustra imperium Romanum affectaverit. Pro toto imperio *Capitolium* nominat, ut vs. 589. et apud Horat. I. Od. xxxvii. 7. de eadem, "dum Capitolio Regina dementes ruinas, Funus et imperio parabat," etc. *Canopus*, numen et oppidum Ægyptiorum.

829. *Barbaria*, monente Burmanno, totus tractus terrarum, quem barbari populi tenent.

833. *Auctor*, legislator, ut viii. 101. Suetonius, Aug. 34: "Leges retractavit, et quasdam ex integro sanxit." Idem 32: "Pleraque pessimi exempli correxit," etc.

836. *Prolem*, Tiberium, *sancta de conjuge*, Livia, *natam*, quam prægnantem a Nerone duxit Augustus. *Sancta* solenne epitheton mulierum castarum et probarum, etiam in monumentis.

838. *Nec, nisi quum senior, etc.*] Jul. Cæsar, quum interficeretur, natus erat annos 56. Quum igitur h. l. non admodum longus vitæ terminus promittatur Augusto, Heinsius suadet, *quum senior Pylios æquaverit annos*. Certe *Pylios annos* Augusto precatur Noster etiam Pont. II. viii. 41. et Trist. V. v. 62. Cf. Martial iv. Epigr. 1.; viii. 2. Quum MSS. quidam *patrios* præferant, Lenzius suadet, *patrios superaverit annos*.

842. *Excelsa arce* præfero ex Thuan. MS. τῷ *æde*. *Excelsa arx* est cœlum,

Vix ea fatus erat, media quum sede senatus
Constitit alma Venus, nulli cernenda, suique
Cæsaris eripuit membris, nec in aera solvi
Passa recentem animam, cœlestibus intulit astris.
Dumque tulit, numen capere, atque ignescere sen-
Emisitque sinu: luna volat altius illa, [sit,
Flammiferumque trahens spatioso limite crinem
Stella micat, natique videns benefacta, fatetur
Esse suis majora, et vinci gaudet ab illo.
Hic sua præferri quanquam vetat acta paternis,
Libera fama tamen, nullisque obnoxia jussis
Invitum præfert, unaque in parte repugnat.
Sic magni cedit titulis Agamemnonis Atreus:
Ægea sic Theseus, sic Pelea vincit Achilles.
Denique ut exemplis ipsos æquantibus utar,
Sic et Saturnus minor est Jove: Juppiter arces
Temperat ætherias, et mundi regna triformis:
Terra sub Augusto: pater est et rector uterque.
Dî, precor, Æneæ comites, quibus ensis, et ignis

Alibi, *summa arx.* Similis sententia in Epiced. Drusi vs. 61: "summa sacer ille locatus in arce, Res hominum ex tuto cernere dignus erat." V. vol. i. p. 410.

849. *Flammiferumque trahens,* etc.] Suetonius, Jul. Cæs. 88.: "In Deorum numerum relatus est, non ore modo decernentium, sed et persuasione vulgi. Siquidem ludis, quos primos ei hæres Augustus edebat, stella crinita per septem dies continuos fulsit, exoriens circa undecimam horam: creditumque est, animam esse Cæsaris in cœlum recepti: et hac de causa simulacro ejus in vertice additur stella." Vide supra, 749.

859. *Triformis;* vide ad xii. 40. Expressit autem Horatii locum, I. Od. xii. 50: "Orte Saturno, tibi cura magni Cæsaris fatis data: tu secundo Cæsare regnes. Te minor latum reget æquus orbem: Tu gravi curru quaties Olympum." Confer Fast. ii. 130.

861. *Æneæ comites,* Penates, quos incendio Trojano ereptos in Latium advexit Æneas. Ab his diversi *indigetes,* ἐγχώριοι; in quibus ipse Æneas; xiv. 608. Expressus autem locus e Virgilio, Georg. i. 498. *Genitor,* conditor, *urbis.* Cic. de Div. i. 2. *Hujus urbis parens Romulus;* Silius, ii. 654. *parens murorum,* ubi vide Drakenb. *Domesticus,* Palatinus. Cf. Horat. I. Ep. iii. 17. *Tarda sit,* etc. Horatius, I. Od. ii. 45: "Serus in cœlum redeas, diuque Lætus intersis populo Quirini."

Cesserunt; Dîque Indigetes, genitorque, Quirine,
Urbis, et invicti genitor, Gradive, Quirini,
Vestaque Cæsareos inter sacrata Penates,
Et cum Cæsarea tu, Phœbe domestice, Vesta,
Quique tenes altus Tarpeias Juppiter arces,
Quosque alios vati fas appellare piumque;
Tarda sit illa dies, et nostro serior ævo,
Qua caput augustum, quem temperat, orbe relicto
Accedat cælo, faveatque precantibus absens.

Jamque opus exegi, quod nec Jovis ira, nec ig-
Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas. [nes,
Quum volet illa dies, quæ nil, nisi corporis hujus
Jus habet, incerti spatium mihi finiat ævi:
Parte tamen meliore mei super alta perennis
Astra ferar, nomenque erit indelebile nostrum;
Quaque patet domitis Romana potentia terris,
Ore legar populi, perque omnia secula fama,
Si quid habent veri vatum præsagia, vivam.

871. *Jamque opus exegi*, etc.] Epilogus fideliter expressus ex Horatio, III. Od. xxx. Confer etiam ii. 20. et Propertium, iii. 134 sqq. *Exegi*, ad finem perduxi, absolvi. Horatius, "Exegi monumentum ære perennius." *Jovis ira*, fulmen. *Edax*, omnia absumens. Horatius: "Quod non imber edax, non Aquilo impotens Possit diruere, aut innumerabilis Annorum series, et fuga temporum."

875. *Super alta perennis Astra ferar*; gloria mea erit æterna. Horatius: "Non omnis moriar; multaque pars mei Vitabit Libitinam." *Ore legar populi*. Propert. II. i. 2. *veniat mollis in ora liber*; ubi vide Brouckhusium. Post versum 879. in multis MSS. hoc distichon est ascriptus: *Bis sex millenos versus in codice scriptos Sed ter quinque minus continet Ovidius.* Burmannus monet extare hodie nonnisi 11993. ut septem desint.

METAMORPHOSEON FINIS.

EXCUDEBANT TALBOYS ET WHEELER.

INDEX RERUM

QUÆ

IN UNOQUOQUE LIBRO

METAMORPHOSEON OVIDII

CONTINENTUR.

LIBER V.

LIBER VI.

LIBER VII.

LIBER VIII.

LIBER IX.

LIBER X.

METAMORPHOSEON OVIDIANARUM

ARGUMENTUM

CARMINE ELEGIACO EXPRESSIT

ET ITERUM EMENDATIUS

EDIDIT

FRID. HENR. BOTHE.

NASO Chaos primum Ætates, dicitque Gigantas,
Vimque Lycaoniam, diluviumque grave,
Pyrrha quod effugit cum conjuge sola probato:
Pythonemque manus nomen Apollineæ.
Clara coma sequitur Peneïa, cornibus Io,
Syringisque Argus perditus historia;
Lumina cujus avis rapuit Junonia pennis;
Ast Epaphum peperit reddita Nympha sibi.

Te Phaeton celebrat Phœbeïe, charta secunda,
Heliadum lacrymas, fataque, Cycne, tua;
Tum Callistonem, et, pius impia qui meditatus,
Arcada, mox magnum sidus utrumque suum.
Corvus it, et cornix, et noctua, tuque, Coroni,
Quamque pater frustra planxerat, Ocyrhoe.
Cætera Phœbus habet pastor, Battusque, sorores
Atthides, Invidiæ flamina, bosque Tonans.

Tertia tu quærens ordire volumina, Cadme,
Europen raptam, conditor anguineæ
Gentis, et Actæon, Semeleque miserrima pellex,
Tiresiæque senis nobile judicium.
Tum male desipiens canitur Narcissus et Echo,
Quique negat verum te, Melanægi, Deum,
Pentheus infelix: nautæ, mirabile! pisces
Facti; Baccharum victima rex cecidit.

Quarto est Alcithoes et tradita pœna sororum
Codice, pro festo quîs mala cura labor.
Hunc solaturæ, antiqui sibi temporis acta
Narrant; ut Thisben, Pyrame, perdideris;
Leucotheam Clitienque; et te, tener Hermaphrodite;
Et, quæ concrevit corpore, Salmacida.
Post Furia est; Athamas; Cadmi fuga; victor Atlantis
Perseus; Andromede; morsque, Medusa, tua.

Reddit Abantiades cum Pallade Phinea cautem
Quinto, nec sociis parcitur indomitis.
Jamque ad Musarum sedes Tritonia tendit,
Miratura novas, quas pede fudit, aquas
Pegasus: huic studiumque probant Aganippides almæ;
Moxque Pyreneum Pieridumque nefas,
Et Cererem cantant, Arethusaque fons ut ametur,
Persephoneque modis quîs Acheronta regat.

Sextum exorditur speciem mutata Minerva,
Os ut Arachneum plecteret immodicum.
Fit Niobe saxum, fiunt agrestia ranæ
Agmina; te Lycius, Marsya vane, ligat;
At Tereus volitat Pandioniæque sorores,
Quarum abit ad plures orbus ab his genitor.
Denique cum Minyis petit aurea fortis Iason
Vellera, Phrixeæ dona beata manus.

Qui sequitur, libro Æsonides per Colcha venena
Cum patre convivit, mors Peliæque datur.
Medeam ducit profugam male credulus Ægeus.
Contra Dictæos Æacus huic socius,
Dira lues cui comminuit pecudesque virosque;
Unaque est Cephalus, Procridis hostis amans.
Mutata uxorem qui turpiter ipse figura
Decipiens, vecors noluit esse probam.

Octavo Scylla in cirin mala vertit amore;
Dein Ariadneo stamine, non merito,
Theseus servatur; nympha at periisset, Iacchus
Ni foret. Icarium fit mare; turbat aper;
Enarratque Achelous Echinadas, alter at ipsi
Baucida: multa fames tunc Erisichthonia
Metraque, ceu Proteus, variabilis occupat ob rem;
Imminet extremo Deianira libro.

Amphitryoniades nono Deus evolat Œta,
Stasque, Licha, scopulus. Mox adit Eurytida
Alcmene, motamque Galanthida dicit; et illa,
Ut lotos Dryope floreat ipsa soror.
Jamque Iolaus adest, juvenis novus, atque superbus
Phœbo Miletus, factaque Byblis aqua
Ob fratrem; nec abest, quam, quo frueretur Ianthe,
Reddidit e tenera virgine Diva virum.

Intrat amans Orpheus decimo mala regna Silentum,
Nec tamen ad Superos permeat Eurydice.
Jam liquido vatis modulamine cuncta moventur:
Atti, adstas; adstas tu, Cyparisse puer,
Ambo mutati: canitur Jovis inde minister;
Pygmalion; Myrrhæ non revocandus amor;
Tuque, placens ipsi Veneri, male pulcher Adoni;
Tuque, uni, virgo, mitior Hippomeni.

Undecima Orpheum lugere volumina mortem
  Instituunt: asinum fingit Apollo Midam,
Ilion et condit. Telamoni traditur uxor
  Hesiona, Æacidæ vix superata Thetis.
Tunc ad Ceycem convertitur Halcyonemque
  Carmen, et ad Morphei somnia vera nimis.
Illi mox alis, velut Æsacus, aera pulsant,
  Priamides, verso corpore factus avis.

Troïa, qui sequitur, bella exhibet, Iphianassam,
  Et Centaurorum prælia sæva liber,
Cycnum, ac Nelei, mutantis in omnia mire,
  Fata Periclymeni; mox tua, nate Dea,
Funera, nolentes quem Peleus almaque mater
  Armârant, notum munere Lartiadæ:
Nam Paris ignavus fortem percussit Achillem,
  Obvertente ipso spicula certa Deo.

Pelidæ ambierint ut Ulysses mitis et Ajax
  Arma, liber pandit tertius a decimo.
Pergama conflagrant; Hecube canis induit ora,
  Auroræ volucris gnatus, ut interiit;
Ipse relicto Anio Scillan fugit atque Charybdin
  Æneas; sequitur quos Polyphemus amans,
Acidis exstinctor teneri, dictusque per herbas
  Piscator pelagi Glaucus adîsse Deos.

Simia jam Cercops factus legiturque Sibylla,
  Inque fera ripa solus Achæmenides,
Cyclopi elapsus. Læstrigona viderat alter,
  Mox Circen. Pici tum subit historia,
Et Diomedei numeri. Cythereïus heros
  Cum ratibus vertit: calx habet Iphin, habet
Te, Vertumne; Deam junctam tibi; denique regem,
  Cujus, avi, cepit Romulus imperium.

Extremo rex est sapiens Numa Pythagorasque
  Codice, quique fuit Virbius Hippolytus,
Cum Cipoque Tages vates. Deus inde salutem
  Sub serpente latens reddidit ut Latio,
Magno est in populis Epidaurius hospes honore.
  Fit majus: Deus est Julius urbe sua
Cæsar, at in cœlo sidus micat; inque relicta
  Augustus terra sceptra paterna tenet.

Tot res tam varias vinclo conjunxerit uno
  Ut Pelignus olor, quæris, amice? legas.
Ista viri vis arsque: cadavera nolo poetas,
  Grammaticus partes quæ secet in vapidas.
Tu, dedit ut sese, totum accipe; nec male rimans
  In Nasone mihi quærito Virgilium.
Non una est facies Naturæ: mutat, et audet
  Quidque, nec in solita vertitur usque via.

VOLUMINIS QUARTI

INDEX SPECIALIS.